ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. — 43

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπιστολὴ τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας Κακοήθεις μωρίαι — Διωγμὸς ὀρθοδόξων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ—Νέον βουλγαρικὸν πραξικόπημα ἐν Βουλγαρίᾳ—Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων—Τεχμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας—Ἐκ Νερέτης—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΗΣ ΤΟΥ Χ. Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤ. ΡΩΜΥΛΙΑι ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑι
τολμηθέντων κατ' ὀρθοδόξων

Ἀριθμ. 6420.

(μετὰ τοὺς συνήθεις τίτλους)

Τῆς πρὸς ἀλλήλας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐν ταῖς ἀνάγκαις αὐτῶν ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἀνακοινώσεως εἰς ἀγαθόν τι ἀεὶ συνεργούσης, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν περὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων ὁ λόγος εἴτε τοῦ κοινῇ συμφέροντος ἐφαπτομένων, εἴτε καὶ μερικωτέρων μὲν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἔκτασιν, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον θεσμοὺς καὶ δίκαια καὶ τάξιν Ἐκκλησίας τινὸς ἐπιβλαβῶς παραθιγόντων, καὶ διὰ τοῦτο κοινῆς ἀξίων προσοχῆς καὶ μελέτης, ἤκομεν σήμερον, κατώδυνοι τὴν ψυχὴν ἐπὶ θλιβερωτάτοις δεινοῖς, τῆς πολλῆς ἡμῶν θλίψεως ἀνακούφισιν ἐπιζητήσοντες παρ' ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῖς καὶ πρισπουδάστοις, ἴσα ἡμῖν, ὡς πεποίθαμεν, θλιβομένοις καὶ διαπορουῦσιν ἐπὶ τοῖς ἀγρίως καὶ ἀπηνῶς ἔναγχος κατὰ χριστιανῶν τῆς ἡμετέρας περιοχῆς καὶ δικαιοδοσίας ἀποτολμηθεῖσιν, ἀριδήλως καταδείξασι μεχρι πόσου ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐκπτώσεως κατολισθῆσαι δύνανται οἱ ἅπαξ τῆς εὐαγγελικῆς ὁδοῦ παρεκκλίναντες καὶ κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀφηνιάσαντες.

Τῇ Ὑμετέρᾳ Γερασμιότητι γνωστὰ ἤδη βεβαίως ἐγένοντο τὰ ἐν τῇ Βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ ἀπὸ τριμηνίας περίπου τελούμενα ἀνοσιουργήματα κατὰ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἡμετέρων ἱερῶν Μητροπόλεων, τῶν κανονικῶς καὶ νομίμως ἀπ' ἀρχαίων χρόνων ὑρισταμένων καὶ ἀπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ θρόνου ἐξαρτωμένων, καὶ κατὰ σύμπαντος τοῦ αὐτόθι ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἄνευ οὐδεμιᾶς τὸ παράπαν ἀπ' αὐτῶν ἀφορμῆς καὶ αἰτίας διωγμὸν καὶ λήστευσιν ὑποστάντων καὶ ἐς δεῦρο ὑρισταμένων, οἷα οὐδ' ἐν τοῖς ζωφεροτέροις τῆς ἱστορίας χρόνοις εὕροι τις ἂν καὶ παρ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀπίστων διαπραχθέντα. Καὶ τοῦ μὲν ὅλου πολυπράκτου ὡς εἰπεῖν δράματος πάσας ἀναγράψαι τὰς δι' ἑκάστης ἡμέρας ἐς δεῦρο ἐκτυλιχθείσας σκηνὰς οὐδ' ἂν βίβλος ὅλη ἀρκέσειεν· ἵνα μὴ δ' ὅμως ἀμφιβολία τις ἐμφιλοχωρήσῃ περὶ τῶν γενομένων ὅτι ὄντως

ροθερὰ ταῦτα καὶ πρωτάκουστα, ἤκομεν ἐν ὀλίγοις αὐτὰ ὡς ἐπ' ἀληθείας καὶ ἀκριβείας ἐγένοντο ἐξιστορήσοντες, ἀμυδράν τινα ἰδέαν τῶν ἀθεοφόβως καὶ ἀγρίως ἀποτολμηθέντων παρέχοντες.

Πᾶσι γνωστόν ἐστιν ὅτι μετὰ τὴν τοῦ βουλγαρικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπόσχισιν, ἱδρυθείσης τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας καὶ ταύτῃ εἶτα προσαρτηθείσης καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, αἱ κατὰ τὰς χώρας ἐκείνας ἀρχαιόταται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Μητροπόλεις τῆς Φιλιππουπόλεως, τῆς Μεσημβρίας, τῆς Βάρνης, τῆς Ἀγχιάλου καὶ τῆς Σωζουπόλεως, ἀρρήκτως ἀείποτε μετὰ τῆς καθ' ἡμᾶς μητρὸς Μεγάλης Ἐκκλησίας συνδεδεμέναι, τὸ δὲ ἔκτροπον βουλγαρικὸν σχίσμα συγκαταδικάσασαι, διετέλεσαν μετὰ σύμπαντος τοῦ ὑπ' αὐτὰς εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὸ τὸ νέον πολιτικὸν καθεστὼς κανονικῶς καὶ νομίμως ἀπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς θρόνου τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἐξάρτησιν ἔχουσαι, ἐκτὸς πάσης πρὸς τὴν ἀποσχισθεῖσαν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν συναφείας καὶ κοινωνίας. Τὴν τοιαύτην δὲ ἐκκλησιαστικὴν κανονικὴν θέσιν τῶν εἰρημένων Μητροπόλεων καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν ἀνεγνώρισε καὶ ἀπεδέξατο καὶ ἐπισήμως ἀνεκήρυξε καὶ τὸ ἐν Βερολίνῳ εὐρωπαϊκὸν συνέδριον, ἐν ἐπανειλημμένοις ἄρθροις τὴν ἐλευθερίαν θεσπίσαν καὶ ἀσφάλειαν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καὶ ἐξαρτήσεως, κατὰ τὸ ἔκπαλαι καθεστὼς, πᾶσι τοῖς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίας λαοῖς, ἣν δὴ ἀσφάλειαν κατὰ τὴν διεθνῆ ταύτην καὶ ἐπισημοτάτην ἀπόφασιν ὅ τε ὀργανικὸς νόμος τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τὸ βουλγαρικὸν αὐτὸ σύνταγμα ἀνέγραψαν.

Ἀλλ' ἐνῷ αἱ ὀρθόδοξοι ἑλληνικαὶ Μητροπόλεις καὶ ὁ ἐξ ἑκατὸν περίπου χιλιάδων συγκείμενος ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς αὐτῶν πληθυσμὸς εὐπειθῶς τῷ νέῳ ὑποκύψας πολιτικῷ καθεστῶτι νομοταγῶς ἀείποτε διετέλεσε καὶ ἀδελφικῶς τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν καθήκοντα αὐτοῦ ἐκπληρῶν καὶ πάντα πρὸς τοὺς συντόνους λαοὺς ἐπιδεικνύμενος σεβασμόν, τὸ κρατοῦν ἐν τῇ χώρᾳ βουλγαρικὸν στοιχεῖον, αἱ βουλγαρικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἡ ἀποσχισθεῖσα βουλγαρικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε, ἀτυχῶς, διέλιπον παρὰ πάντα νόμον καὶ δίκαιον τὰ χείριστα κατ' αὐτῶν βουλευόμενοι καὶ διαπράττοντες, πρός ἕνα πάντοτε οἱ πάντες τελικὸν ἀποβλέποντες σκοπὸν τὴν βιαίαν δηλονοῦν δι' ἄγριον φυλετικὸν μῖσος ἐξόντωσιν τοῦ αὐτόθι φιλησύχου ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ἀπ' ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ πρὶν ἢ ἐμφανισθῶσιν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς οἱ σήμερον ἀγρίως βιαιοπραγοῦντες τὰς χώρας ἐκείνας οἰκοῦντος.

Καὶ τέως μὲν αἱ ἐπίβουλοι αὐτῶν προθέσεις, πλὴν τοῦ ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ καταδήλου γινομένου ἀγρίου μίσους, διὰ σποραδικῶν ὁπωσοῦν, καί τοι καὶ τούτων οὐκ ὀλίγων οὐδὲ μικρῶν, ἐξεδηλοῦτο ἀδικημάτων, οἷον ἁρπαγῆς καὶ σρετερισμοῦ ἱερῶν ναῶν, μονῶν καὶ σχολῶν, καθ' ὧν μάτην ἐν καιρῷ τὰ νόμιμα διενεργοῦμεν διαβήματα, οὐδενὸς τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῷ δικαίῳ προσέχοντος καὶ ἀρῆξαι βουλομένου.

Ἀλλὰ τὰ ἄρτι συμβάντα ἀσύγκριτον ὅσον τῷ μεγέθει καὶ τῇ ἐκτάσει τῆς βιαιοπραγίας τῶν προγενομένων ἀδικημάτων ὑπερέχουσιν, ὥστε εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλειν εἴ γε χώρα χριστιανικὴ καὶ τῇ χορείᾳ τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ εὐνομουμένων πολιτειῶν κατειλεγμένη ἐστὶν ἡ τοιαῦτα ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῆς συμβαίνειν ἀνεχομένη καὶ ἐπιτρέπουσα. Ἀπ' ἄκρου γὰρ εἰς ἄκρον φανερὸς ἦδη καὶ ἄγριος κεκήρυκται κατὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν αὐτῆς τέκνων ἐν τῇ Βουλγαρικῇ ἡγεμονίᾳ διωγμός, ἐν παραφορᾷ καὶ ἐξάψει ἀνηκούστῳ ἐκδιωκομένων καὶ κακοποιουμένων τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν, ἁρπαζομένων τε τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν, μονῶν καὶ σχολῶν, διαρπαζομένων τε καὶ λῃστευομένων καὶ αὐτῶν τῶν ἰδιωτικῶν περιουσιῶν, καὶ ταῦτα πάντα τῇ προφανεῖ συνευδοκίᾳ καὶ συνεργίᾳ τῶν τοῦ τόπου ἀρχῶν, πολιτικῶν τε ἅμα καὶ ἐκκλησιαστικῶν. Ἄρχεται γὰρ πανταχοῦ τῆς δηώσεως καὶ τῆς ἁρπαγῆς ὁ ἐκ κακοποιῶν στοιχείων, καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ ὁμοίαις λῃστρικαῖς ἐπιδρομαῖς διακριθέντων, συρρετός, ἐπικουρεῖ ἐμμέσως παρισταμένη ἡ ἀστυνομικὴ καὶ στρατιωτικὴ δύναμις, καὶ ἐπέρχεται ἐπευλογοῦσα τὰ οὕτω κακούργως τελούμενα ἡ βουλγαρικὴ σχισματικὴ Ἐκκλησία, ὕμνους καὶ δοξολογίας ἐν τοῖς ἁγρίως καὶ ἀσεβῶς βεβηλωθεῖσι καὶ ἁρπαγεῖσιν ἱεροῖς ναοῖς διὰ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων αὐτῆς θριαμβευτικῶς ἀναπέμπουσα. Ἀλλ' ἀφῶμεν τὰ γεγονότα ἵνα λαλήσωσιν ἀφ' ἑαυτῶν.

Τελευτήσαντος γὰρ τοῦ ἱερωτάτου μητροπολίτου Βάρνης κυροῦ Πολυκάρπου, ἀνδρὸς σεβασμίου καὶ ἱεροπρεποῦς, ἀπεστάλη, κατὰ τὴν τάξιν ἐκλεγείς, ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς διαδοχὴν αὐτοῦ ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μοσχονησίων κὺρ Νεόφυτος, ἀνὴρ ὁμοῖος αὐτῷ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεροπρέπειαν, ὃς καὶ τοῖς νενομισμένοις κατὰ τὴν κρατοῦσαν τάξιν ἐγγράφοις ἐφοδιασθεὶς ἀφικνεῖται τῇ γ' τοῦ παρεληλυθότος μηνὸς ἰουνίου πρὸς ἀνάληψιν τῆς ποιμαντορίας τοῦ ἐμπιστευθέντος αὐτῷ ὀρθοδόξου λαοῦ, προειδοποιηθείσης ἐγκαίρως καὶ τῆς ἡγεμονικῆς κυβερνήσεως διὰ τοῦ ἐνταῦθα διπλωματι-

κοῦ αὐτῆς πράκτορος. Ἀλλὰ πλῆθος ἀδοκήτως βουλγαρικοῦ ὄχλου ἐπὶ τῆς παραλίας, ἀνοχῇ τῶν ἀρχῶν, ἀθροισθὲν ἀντέστη εἰς τὴν ἀπόβασιν καὶ ἐν ὕβρεσι καὶ ἀπειλαῖς σκαιαῖς ἠνάγκασεν αὐτὸν ἵνα ἐπανακάμψῃ εἰς Κων)πολιν. Καὶ ὁ μὲν τετρωμένος τὴν καρδίαν καὶ διαπορῶν ἐπὶ τοῖς γενομένοις ἐπανῆλθε κατ' ἀνάγκην ἐνταῦθα. Ὁ δὲ μαινόμενος ὄχλος, ἐπὶ τὰ ἀκρότατα τῆς ἀσεβείας χωρῶν, ἄλλα τε πολλὰ κατὰ τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων, οὐδενὸς κωλύοντος, ἐβιαιοπράγησε καὶ δὴ καὶ χλεύην ἀνοσιωτάτην τοῦ ὀρθοδόξου ἱερατικοῦ σχήματος καὶ ὀνόματος τὴν ἑξῆς ἀπετόλμησεν. Ὄνον γὰρ οἱ δείλαιοι ἱερατικῷ ἐνδύματι περιβαλόντες περιῆγον ἐπὶ πολὺ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ πλατίας, τοῦτον εἶναι τὸν ἕλληνα ἀρχιερέα Νεόφυτον ἐν μανιώδει ἐξάψει ἀλαλάζοντες, τῶν τοῦ τόπου ἀρχῶν ἀταράχως τὰ γινόμενα θεωμένων. Ἀλλὰ καὶ δευτέρᾳ μετά τινα καιρὸν ὁ αὐτὸς ἱερώτατος μητροπολίτης ἐπιχειρήσας εἰς Βάρναν μεταβάσει, τῇ γνώσει καὶ πάλιν καὶ προτροπῇ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, μάλιστα δὲ νῦν καὶ δι' ἰδιαιτέρου τοῦ ἐνταῦθα πράκτορος τῆς ἡγεμονίας συστατικοῦ γράμματος πρὸς τὸν νομάρχην Βάρνης ἐρωδιασμένος, τὰ αὐτὰ καὶ χείρονα ἔτι, παρὰ τὰ ἐπισήμως ἐπηγγελμένα, εὗρε καὶ ἔπαθε, μικροῦ δεῖν δὲ καὶ τῆς ζωῆς ἐστερεῖτο, λίθοις ὑπὸ τοῦ σχισματικοῦ ὄχλου ἀπὸ τῆς προκυμαίας βληθείς. Τότε δὲ ὁ συναθροισθεὶς συρφετὸς, οὐδὲν πρὸ αὐτοῦ κώλυμα ἔχων ἀστυνομικῆς ἢ στρατιωτικῆς ἀπαγορεύσεως, ἐπεδόθη ἀκράτητος εἰς βιαιοπραγίας πρωτοφανεῖς. Καὶ δὴ πρῶτον μὲν κατέλαβε τὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου ναὸν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ἐν ᾧ ἀγρίως κακοποιήσας τοὺς ἐκ τοῦ ἑσπερινοῦ ἐξερχομένους ἱερεῖς κατεξέσχισε καὶ ἐποδοπάτησε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ πάντα τὰ λειτουργικὰ βιβλία, κατασυνέτριψε καὶ ἐξήλειψε τὰς ἐν αὐτῷ ἑλληνικὰς ἐπιγραφάς, ἀνέτρεψε καὶ συνέτριψε τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ τὸν ἅγιον δ' Ἄρτον, βαβαὶ τῆς ἀσεβείας, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀρτοφορίου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διεσκόρπισεν, ἐβεβήλωσε τὴν ἁγίαν τράπεζαν, συμπόσια καὶ εὐωχίας ἐπ' αὐτῆς εἰς πανηγυρισμὸν τῆς ἁρπαγῆς, ἐμπαικτικῶς, αὐτοσχεδιάσας, καὶ πολλὰ καὶ ἄλλα τὰ ἀνόσια ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Θεοῦ διεπράξατο· ὧν πάντων συντελεσθέντων, πάνδημος δοξολογία ὑπὸ σχισματικῶν ἱερέων ἐν τῷ οὕτω βεβηλωθέντι ναῷ ἀνεπέμπετο. Ὁμοίῳ δὲ τῷ τρόπῳ καὶ δικαίῳ ὀχλοκρατικῆς κατακτήσεως κατελάμβανον μετ' ὀλίγον καὶ τὸ κοινοτικὸν νοσοκομεῖον, ὅπερ πρὸ πεντηκονταετίας ἀείμνηστος φιλάνθρωπος ἕλλην, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως Παρασκευᾶς Νικολάου, ῥῶσσος τὴν ὑπηκοότητα, ἵδρυσε, καὶ ἰδιαίτερον κεφάλαιον πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ διὰ διαθήκης αὐτοῦ ἐν Ρωσσίᾳ κατέλιπε.

Καὶ ἄρχεται νῦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου τούτου ἀγρίου πραξικοπήματος, σειρὰ ὅλη ὁμοίων καὶ φοβερωτέρων ἔτι βιαιοπραγιῶν κατὰ πασῶν τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν κοινοτήτων, κατὰ προμεμελετημένον πρόγραμμα καὶ σχέδιον προφανῶς ἐκτελουμένων.

Καὶ ἐν μὲν Φιλιππουπόλει ὄχλος πολυπληθὴς ἐκ τῶν αὐτῶν συγκεκροτημένος κακοποιῶν στοιχείων, καὶ ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν εἰς διαδήλωσιν ἀνθελληνικὴν προσκληθείς καὶ ὁδηγηθείς, μεταβαίνει ἀκατάσχετος καὶ καταλαμβάνει, θραύσας τὰς θύρας, αὐτὴν τὴν ἱερὰν τῶν ὀρθοδόξων Μητρόπολιν, δηώσας καὶ ληστεύσας πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καὶ μέχρι θανάτου τὸν ἀντιπροσωπεύοντα τὸν ἀπόντα μητροπολίτην πρωτοσύγκελλον αὐτοῦ παίσας καὶ τραυματίσας· ἐν βοῇ δὲ καὶ ἀλαλαγμῷ καὶ πάντας τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς καὶ πάντα τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ κτήματα τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κοινότητος αὐθημερὸν καταλαβών, πᾶσαν βεβήλωσιν ἀνέρων κατετόλμησεν, αἱκισμοὺς καὶ δαρμοὺς καὶ ἐξώσεις ἱερέων καὶ μιάνσεις ἱερῶν σκευῶν καὶ ἱερῶν εἰκόνων θραύσεις καὶ Εὐαγγελίων καὶ λειτουργικῶν βιβλίων ἀφανισμοὺς ἔκφρων κακουργήσας, οὐχ ἥκιστα οὐδὲ φιλανθρωπότερα καὶ κατ' ἀθώων ἰδιωτῶν καὶ πολλῶν ἰδιωτικῶν οἴκων καὶ πλείστων καταστημάτων μέχρι καὶ φόνων διαπραξάμενος.

Αἱ αὐταὶ δὲ ἢ καὶ ὁμοίως αὐταῖς κατηρτισμέναι ἕτεραι στρατιαὶ καὶ στρηνιῶσαι ὁρδαὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας ἤδη ἑλληνικὰς κοινότητας τραπεῖσαι τὰ αὐτὰ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον καὶ πρόγραμμα ἐναμίλλως παντοίως ἐκακούργησαν, ἁρπάζουσαι τοὺς τῶν ὀρθοδόξων ναοὺς καὶ σχολὰς καὶ κοινοτικὰ κτήματα καὶ ἀναφαν-δὸν τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς οἴκους αὐτῶν καὶ τὰ καταστήματα, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀρχῶν, ληστεύουσαι. Καὶ οὕτως ἡρπάγησαν αἱ ἱεραὶ ἐκκλησίαι καὶ αἱ σχολαὶ καὶ τὰ κοινοτικὰ ἱδρύματα καὶ κτήματα τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν κοινοτήτων ἐν ταῖς πόλεσι Βκλτσικίῳ, Καβάρνᾳ, Πύργῳ, Ταταρπα-ζαρτζικίῳ, Πριστερᾷ, Κουκλαίνῃ, Ρουστσουκίῳ, Μεσημβρίᾳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀγροτικοῖς χωρίοις.

Ἀλλὰ τῶν στυγερῶν τούτων ἄθλων τὴν κορωνίδα οἱ κακουργοῦντες ἐπέθεντο διὰ τῆς τῆς πόλεως Ἀγχιάλου τελείας καταστροφῆς. Πόλις γὰρ ἀρχαιοτάτη καὶ παναρχαία, ἧς βάρβαροι ἐπιδρομεῖς σκοτεινῶν χρόνων καὶ πόλεμοι ὀλέθριοι ἐπὶ αἰῶνας ἐφείσαντο, ἐν μιᾷ στιγμῇ ὑπὸ χριστιανῶν καὶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν χριστιανικοῦ καὶ εὐρωπαϊκοῦ κράτους εἰς τέφραν ὁλόκληρος μεταβάλλεται· δεκάδες ὅλαι ὀρθοδόξων πυρὶ καὶ σιδήρῳ ἐ-

ξολοθρεύονται, παρθένοι καὶ γυναῖκες ἀτιμάζονται καὶ σφαγιάζονται, καὶ ὁλόκληρος πληθυσμὸς ἓξ χιλιάδων ψυχῶν, τέως εὔπορος καὶ προέχων, γυμνὸς σήμερον καὶ ἀνέστιος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἀπεστέρηται. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ φοβερὸν καὶ πρωτάκουστον δρᾶμα οὐκ ἔληξαν, ὡς ἔοικε, τὰ δεινὰ τῶν δυστήνων κατοίκων τῆς δυστυχοῦς πόλεως. Αἱ γὰρ τοῦ τόπου Ἀρχαί, ἀντὶ τοῦ συλλαβεῖν καὶ τιμωρῆσαι προσηκόντως τοὺς ἔξωθεν κατὰ τῆς πόλεως ἐπιδραμόντας ἐνόπλως καταστροφεῖς, συνέλαβον καὶ καταχρατοῦσι μέχρι σήμερον ἐν ταῖς φυλακαῖς τὸν μᾶλις καὶ ὡς ἐκ θαύματος σωθέντα ὀρθόδοξον μητροπολίτην τῆς πόλεως καὶ πλῆθος ἄλλο ἀθώων πολιτῶν, πρὸς ἀπάτην καὶ φρενακισμόν, ὅτι τὴν εὐθύνην δῆθεν ἐπὶ τοῖς γενομένοις οἱ παθόντες ὀρθόδοξοι καὶ οὐχ οἱ ἐπιδραμόντες κακοῦργοι καὶ αἱ ἐπικουρήσασαι αὐτοῖς ἀναρχία τοῦ τόπου Ἀρχαὶ ὑπέχουσι.

Καὶ οὕτω, Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, σύμπας ὁ κατὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν ὀρθόδοξος πληθυσμὸς ἀδίκως καὶ παραλόγως ἐστέρηται σήμερον τῶν ἱερῶν αὐτοῦ ναῶν καὶ τῶν σχολῶν αὐτοῦ. Πλὴν γὰρ τῶν πόλεων Σωζουπόλεως καὶ Καβακλῆ, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν καὶ τούτων κινδυνευουσῶν τὰ αὐτὰ παθεῖν, πᾶσαι ἤδη αἱ ἁπανταχοῦ ἀλλαχοῦ τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας ὀρθόδοξοι ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐληστεύθησαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινοτικὴν περιουσίαν αὐτῶν, ὁ δὲ ὀρθόδοξος πληθυσμός, ἐστερημένος τῶν οἰκείων μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἱερέων αὐτοῦ, ἀπηνῶς καταδιώκεται, προπηλακίζεται, ληστεύεται, καὶ βίᾳ εἰς προσχώρησιν τῷ τσίσματι καὶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ὑπαχθῆναι ἐξαναγκάζεται, οὔτε ἀσφαλείας ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας, οὔτε ἐλευθερίας συνειδήσεως θρησκευτικῆς ὑπαρχούσης πλέον αὐτῷ.

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἕξετε» εἶπεν ὁ Κύριος, προορῶν τὰ παθήματα τῶν εὐσεβῶν. Ἡμῶν δ' ἡ θλῖψις μείζων καὶ βαθυτέρα ἐστίν, ὅτι ταῦτα οἱ ὀρθόδοξοι πάσχουσιν ὑπὸ χριστιανῶν, οἵτινες ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν, ὡς ἔοικεν, ἐξ ἡμῶν, κατὰ τὸ γραφικόν. Θλῖψιν καὶ ἀπορίαν βαθεῖαν ἔχομεν ὅτι τὰ ἀνόσια καὶ ληστρικὰ ταῦτα οὐκ ἐν γωνίᾳ τινὶ καὶ παραβύστῳ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ χριστιανικῇ Εὐρώπῃ, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν χριστιανικῶν κυβερνήσεων καὶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐπὶ μακρὸν ἤδη διαπράττονται, οὐδενὸς φωνὴν ὑψοῦντος εἰς ἀναχαίτισιν τῆς ἔκφρονος καὶ θηριώδους καὶ ἐπαισχύντου μανίας καὶ τοῦ φυλετικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ. Θλῖψιν καὶ ἀπορίαν ἔχομεν ὅτι, ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι ἀπεριφράστως καὶ ἐγκαίρως τῷ δικαιουμένῳ, ὁποῖος κατ' ἄνδρα οὗτος, τὸ δίκαιον, προφάσεις καὶ δικαιολογίαι συγκλώθονται οὐδὲν ἔχουσαι τὸ κοινὸν πρὸς τὸ καταπατούμενον στοιχειῶδες δίκαιον. Πᾶς γὰρ εὐοδωθῆναι δύναται καὶ ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἔτι ὄψιν (καὶ γὰρ χριστιανικῶς καὶ κατὰ τὸν νόμον τὸν ἠθικὸν οὐδέποτ' ἂν εὐοδωθείη) ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὰ γινόμενα εὐεξήγητόν ἐστι φαινόμενον ἀντιποίνων ἐκ μέρους τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῖς ἐν ἄλλαις χώραις κατ' αὐτοῦ συμβαίνουσι. Καὶ ποῦ ποτε τοιαῦτα κατὰ τοῦ λαοῦ τούτου διεπράχθησαν; Ὅσον δὲ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ σπαραγμῶν, ἃς ἡ καθ' ἡμᾶς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς αὐστηρῶς καὶ ἐπιμόνως κατέκρινεν, οὐδαμῶς δυναμένη ἐπιδοκιμάσαι φυλετικὰς διχοστασίας καὶ ἔριδας, πολλῷ δ' ἧττον αἱματηρὰς συγκρούσας καὶ φονικὰς ἐπιβουλάς, οὐδέποτε δὲ ἄχρι τοῦδε διέλιπε δι' ἐπανειλημμένων πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν ἐγκυκλίων καὶ ἐπιστολῶν ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθεισῶν, καὶ διὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐκείναις ἡμετέρων μητροπολιτῶν, τὴν ἀγάπην καὶ μετριοπάθειαν καὶ ἐν ταῖς δεινοτέραις στιγμαῖς συνιστῶσα, ὅσον, λέγομεν, περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ταῦτα οὐδεμίαν σύγκρισιν πρὸς τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ κακουργηθέντα ὡς πρὸς τὸ ποιὸν καὶ τὴν οὐσίαν ἐπιδεχόμενα, οὐδὲ συνάφειάν τινα ὁποιανδήποτε πρὸς τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ ἔχειν δύνανται. Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ γὰρ οἱ ἐκτραπέντες καὶ χειρῶν ἀθίκων ἀρξάμενοι καὶ μέσων φονικῶν χρῆσιν ποιησάμενοι οὐχ οἱ ὀρθόδοξοι ὑπῆρξαν, ἀλλ' οἱ σχισματικοὶ καὶ οἱ ἐκ Βουλγαρίας ἐπιδρομεῖς, ἀπὸ ἐξαετίας ἤδη τὰ πάντα κατὰ παντὸς καὶ αὐτόθι κακουργοῦντες.

Ἀλλὰ δῴη Κύριος ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ! Ἡμεῖς δὲ ἐν βαθυτάτῃ θλίψει τὴν παροῦσαν περὶ τῶν γενομένων καὶ πρὸς τὴν σεβασμίαν Αὐτῆς . . . . . ποιούμενοι ἀνακοίνωσιν, παράκλησιν διατυποῦμεν ἀδελφικὴν ἵνα μὴ διαλίπῃ εὔχεσθαι μὲν ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσιν Αὐτῆς καὶ συνεργεῖν δ' εἴπερ καὶ ὅπως ἐγχωρεῖ ὑπὲρ καταπαύσεως τοῦ ἀγρίου σάλου καὶ διωγμοῦ καὶ ἀποδόσεως τῆς δικαιοσύνης, ἐπικαλεῖσθαι δὲ τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος ὑπὲρ ἐπεβραβεύσεως τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ λαῷ αὐτοῦ πανταχοῦ εἰρήνης καὶ ἀγάπης καὶ πολιτείας συναδούσης τῇ ἁγιότητι καὶ καθαρότητι τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς χριστιανικῆς κλήσεως.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι καὶ αὖθις Αὐτὴν ἐν φιλήματι ἁγίῳ, διατελοῦμεν

ᾳϡς'. Σεπτεμβρίου ια'.

(Πατριαρχικὴ ὑπογραφή).

ΚΑΚΟΗΘΕΙΣ ΜΩΡΙΑΙ

Τηλεγράφημα ἐκ Βιέννης πρὸς Ἀθηναϊκά τινα φύλλα διαβιβασθὲν, κατὰ τὸ ὁποῖον «ὁ Οἰκουμενι-
« κὸς Πατριάρχης διὰ τοῦ πρὸς τὰς Δυνάμεις
« νεωτέρου αὐτοῦ Ὑπομνήματος ἀπειλεῖ ὅτι ἐὰν
« δὲν ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀνεξιθρησκεία ἐν Ἀν. Ρω-
« μυλίᾳ καὶ ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις τῶν αὐτόθι ὀρ-
« θοδόξων Ἑλλήνων, ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Ἐκ-
« κλησία θὰ μεταθέσῃ τὴν ἕδραν αὐτῆς ἐκτὸς
« τῆς Τουρκίας», παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς τὴν αὐτόθι ἐκδιδομένην ἐφημερίδα τὸ «Ἄστυ» σχολιάζουσαν τὸ γελοῖον καὶ προδήλως πάντῃ ἀβάσιμον τηλεγράφημα τοῦτο ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, νὰ ἐπιτεθῇ λάβρως κατὰ τῆς πολιτείας τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πρωθιεράρχου τοῦ πηδαλιουχοῦντος τὸ σκάφος αὐτῆς, ἐπισωρεύσασα ὅσας μωρίας, ἐπιπολαιότητας καὶ ὕβρεις ἠτο δυνατὸν νὰ γεννήσωσι κουφόνοια ἀπαραδειγμάτιστος, ἀκρισία παιδαριώδης καὶ πρωτοφανὴς, ἐνέχουσα, κατὰ τὰς παρούσας κρισίμους περιστάσεις, πάντα τὰ στοιχεῖα ἐγκλήματος ἐσχάτης κατὰ τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καθοσιώσεως.

Οὐαὶ, τρὶς οὐαὶ τῷ ταλαιπώρῳ ἐκείνῳ ἔθνει, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ μορφωταὶ καὶ ἰθύντορες τῆς δημοσίας γνώμης, οἱ ἀναλαβόντες τὴν διὰ τῆς δημοσιογραφίας ἐθνικὴν καὶ πολιτικὴν αὐτοῦ διαπαιδαγώγησιν, κατήντησαν μέχρι τοῦ σημείου τούτου τῆς ἐσχάτης ἀκαταλογησίας καὶ ἀφηνιάσεως. Τὸ ἔθνος ἐκεῖνο δὲν ἔχει τὸ παράπαν ἀνάγκην ἄλλων πολεμίων. Οἱ τοιοῦτοι δημοσιογράφοι του, οἱ τὸ ἐκ τῆς ἀμαθείας θράσος, τὸν στόμφον καὶ τὴν παχυλοτάτην ἄγνοιαν τῶν καθ' ἡμᾶς, προσώπων τε καὶ πραγμάτων ὡς τὰ μόνα ἐφόδια τοῦ ἐπαγγέλματός των προσάγοντες, οἱ «παραπαίοντες ὡς ὁ μεθύων» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Γραφῆς, ὑπεραρκοῦσιν ὅπως συντελέσωσι τὸν ὄλεθρόν του, καὶ, ἐξουδετεροῦντες πᾶσαν ἐναντίαν σωστικὴν ἐνέργειαν, ἐξωθήσωσιν αὐτὸ πλησίστιον εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς τελικῆς ἀπωλείας. Ἀλλὰ, καὶ τί ἕτερον εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ προσδοκᾷ τις παρὰ δημοσιογράφων μόλις χνοαζόντων, ἄρτι καταλιπόντων τὰ μαθητικὰ ἐδώλια, εἰμὴ τοιαύτας ἀσυγγνώστους μωρίας προκαλούσας τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ὀδύνην παντὸς φιλογενοῦς πολίτου, διερωτῶντος ἑαυτὸν ἐν συνοχῇ καρδίας: μή τοι γε ἤρξατο ἐφαρμοζομένη ἐφ' ἡμῶν ἡ ῥῆτρα «μωραίνει Κύριος λαὸν ὃν βούλεται ἀπωλέσαι»;

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑι καὶ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗι ΡΩΜΥΛΙΑι

Ἡ ἐξόντωσις τοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπιτελεῖται συστηματικῶς καὶ ἀνενδότως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἑταιρίας ὁ «Φιλογενὴς», προσλαβούσης τὴν μορφὴν ἀληθοῦς κράτους ἐν κράτει, τοιχοκολλοῦντος τὰς ἐντύπους διαταγάς του πρὸς τὸν λαὸν ἐλευθέρως καὶ ἀνεμποδίστως.

Ἰδοὺ μερικαὶ ἐκ τῶν διαταγῶν αὐτῶν.

«Τοῦρκοι, Ἀρμένιοι,

Ἑβραῖοι καὶ λοιποί.

Ὑποστηρίξατε τὸν ἐμπορικὸν ἀποκλεισμὸν παντὸς ἑλληνικοῦ καὶ ἐπαγρυπνεῖτε εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Συμμορφοῦσθε πιστῶς πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ λαοῦ. Οἱ μὴ ἐκτελεσταὶ καταδιωχθήσονται καὶ τιμωρηθήσονται ἀνηλεῶς.

Διαταγὴ τοῦ λαοῦ. Ἀριθμὸς 1».

Ἑτέρα διαταγή.

«Κατάλογος τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων καθ' ὃν ἐκηρύχθη ἐμπορικὸς ἀποκλεισμὸς ἐν τῇ πόλει Βάρνης».

Ἕπονται τὰ ὀνόματα 60 Ἑλλήνων ἐμπόρων καὶ σημείωσις τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας των. Εἶτα δὲ «**Διὰ τοὺς μικρεμπόρους καὶ τὰ μικροπωλεῖα ἀνακοινωθήσεται συμπληρωματικὸς κατάλογος. Προσέχετε μὴ ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα οὐδέν. Εἶναι Ἕλληνες καὶ ἐχθροὶ τῆς Βουλγαρίας.**

Ὁ λαὸς σᾶς παρακαλεῖ».

Ἐπίσης, κατὰ διαταγὴν τοῦ Κομιτάτου, οἱ οἰνοπνευματέμποροι Σοφίας συνελθόντες ἀπεφάσισαν διὰ πρακτικοῦ ὅπως παύσωσι πᾶσαν ἐμπορικὴν συναλλαγὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ ποινῇ προστίμου χιλίων φράγκων διὰ πάντα παραβάτην. Εἰς ἀνάλογον ἀπόφασιν προέβησαν, ὑπείκοντες ταῖς διαταγαῖς τοῦ Κομιτάτου, καὶ οἱ ἔμποροι καπνῶν, οἱ προμηθευόμενοι ταῦτα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐργοστασίου Σταυρίδου Φιλιπ-

πουπόλεως. Καὶ ξένοι δὲ ὑπήκοοι, ὡς οἱ κκ. Fernandez ἀντιπρόσωπος τοῦ γνωστοῦ οἴκου Allatini, Sthernthal διευθυντὴς τῆς Γενικῆς Τραπέζης καὶ ἄλλοι, προσεκλήθησαν νὰ ἀποπέμψωσι τοὺς Ἕλληνας ὑπαλλήλους των· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι καὶ αὐτὴ Κυβέρνησις, συμμορφουμένη πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν Βάρνῃ συλλαλητηρίου, ἀπέλυσε καὶ τοὺς ὀλιγίστους ἐναπομείναντας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της Ἕλληνας ὑπαλλήλους. Ἀλοίμονον δὲ εἰς πάντα ἀκουόμενον νὰ ὁμιλῇ ἑλληνιστί.

Προκειμένου περὶ τοῦ φιλοπάτριδος ἐνθουσιασμοῦ τοῦ πυρακτοῦντος τὰ στήθη τῶν ἡρώων τοῦ βουλγαρομακεδονικοῦ Κομιτάτου, ἡ ἡμιεπίσημος βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Νόβι βὶκ» (Νέος Αἰὼν) πληροφορεῖ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ ἐκδώσῃ τηλεγραφικῶς διαταγὰς πρὸς περιστολὴν τῶν παρεκτροπῶν τῶν ἀνθελληνικῶν συλλαλητηρίων, **διότι οἱ διοργανωταὶ τούτων συχνάκις ἐλαύνονται οὐχὶ ὑπὸ πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἀλλ' ὑπὸ ἀργυρολογικῶν σκέψεων.**

Τὴν διαταγὴν ταύτην ἐπικρίνει ἡ ἀντιπολιτευομένη ἐφημερὶς «Ταχυδρόμος», χαρακτηρίζουσα αὐτὴν ὡς ἀντισυνταγματικὴν «**καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει**—λέγει—**τὰ μέλη τῆς Ἑταιρίας ὁ «Φιλογενὴς» προκαλοῦσι ταραχὰς πρὸς διαφαγὴν καὶ ἐκβιαστικὴν ἀργυρολογίαν.** Ὥστε τὸ τελευταῖον τοῦτο σημεῖον ἀνομολογεῖται ὑπό τε τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ ἀπαίσιος ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων βιαιοπραγιῶν Δραγούλεφ, ἀνεκοίνωσεν ἐν Σοφίᾳ εἰς συντάκτην τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Δνεβνίκ» ὅτι τὸ Κομιτάτον ὁ «Φιλογενὴς» δὲν θὰ ἀνακόψῃ τὰς ἐνεργείας του πρὸ τῆς ὁλοτελοῦς πραγματοποιήσεως τοῦ προγράμματός του ἔχοντος ὡς ἑξῆς :

«Α΄.) Πλήρης ἐκβουλγαρισμὸς ἁπάσης τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου. Ἡ Ἀγχίαλος καὶ ἡ Μεσημβρία, αἱ δύο αὗται ἑλληνικαί ἐστίαι, μετονομασθήσονται ἡ μὲν Συμεώνοφγραδ, ἡ δὲ Καλογιάνοφγραδ, καὶ συνοικισθήσονται ὑπὸ Βουλγάρων ἀποίκων. Πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς ἐκβιώζεως τῶν Ἑλλήνων κατοίκων, τὰ ἰχθυοσκοπεῖα (ταλιάνικα) Σωζουπόλεως καὶ αἱ ἁλυκαὶ Ἀγχιάλου ἀφαιρεθήσονται ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ παραδοθήσονται τοῖς Βουλγάροις.

Β΄.) Ληφθήσονται πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐκβουλγαρισμὸν τοῦ τουρκοφώνου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ οἰκοῦντος κατὰ μῆκος τῆς παραλίας πρὸς βορρᾶν τῆς Βάρνας μέχρι τῶν ρουμανικῶν μεθορίων τῆς Δόβρουτζας.

Γ΄.) Τὰ αὐτὰ μέτρα ἐφαρμοσθήσονται καὶ κατὰ τῶν μεσογείως οἰκούντων Ἑλλήνων. Τὸ Καβακλὴ μετονομασθήσεται Σαμουήλοφγραδ. Ἀπαντάχοῦ δὲ τοῦ κράτους διὰ δρακοντείων νόμων ἐξαναγκασθήσονται οἱ Ἕλληνες πρὸς ἐκβουλγαρισμόν.

Δ΄.) Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἑλληνοπαίδων γενήσεται βουλγαριστὶ καὶ κατ' οὐδὲν διαφέρουσα τῆς τῶν βουλγαροπαίδων.

Ε΄.) Αἱ ἑλληνικαὶ Μητροπολιτικαὶ ἕδραι καταργηθήσονται ὁριστικῶς».

Προκειμένου περὶ τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων Μητροπολιτῶν, ἡ γνωστὴ ἡμιεπίσημος «Βετσέρνα Πόστα» ἔκρινε πρέπον νὰ ἀριερώσῃ αὐτοῖς δύο ἀλλεπαλλήλα ἄρθρα. Ἐν τῷ πρώτῳ τούτων, ὑπογραφομένῳ ὑπό τινος Δασκάλωφ, προτείνεται ἁπλῶς καὶ καθαρῶς ἡ κατάργησις ἁπασῶν τῶν Μητροπόλεων τούτων. Ἐν τῷ δευτέρῳ τούτων ὅμως, ὁ συντάκτης αὐτοῦ κ. Ράδερ, προτείνει τὴν σύναψιν Κονκορδάτου μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὅρους : α΄.) οἱ Ἕλληνες Μητροπολῖται θὰ ὦσι τοὐντεῦθεν Βούλγαροι ὑπήκοοι ἐκ γενετῆς· β΄.) θὰ διορίζονται τῇ ἐγκρίσει τῆς ἡγεμονικῆς Κυβερνήσεως· καὶ γ΄.) ἅμα διοριζόμενοι θὰ παραδίδωσι τῷ Ὑπουργείῳ ἔγγραφον παραιτήσεως ἀχρονολόγητον, ἵνα οὕτω δύναται ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις νὰ προβαίνῃ ἐν πάσῃ στιγμῇ εἰς τὴν ἀπόλυσίν των «ὁσάκις κρίνει τὴν ἐνέργειάν των ἀπάδουσαν εἰς τὰ βουλγαρικὰ συμφέροντα».

Τὸ ἐπισφράγισμα τῶν σχεδίων τούτων ἀποτελεῖ τηλεγράφημα ἐκ Σοφίας πρὸς τὸν παρισινὸν «Χρόνον» τῆς 9 Ὀκτωβρίου (ν. ἡ.) ἔχον ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς : «Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις σκοπεῖ οὐ μόνον νὰ ἐφαρμόσῃ αὐστηρῶς τὸν περὶ τῶν ἑλληνικῶν σχολῶν νόμον, ἀλλὰ νὰ τροποποιήσῃ ριζικῶς τὸν τρόπον τοῦ διορισμοῦ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων Μητροπολιτῶν· θὰ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτῶν τοὐντεῦθεν ἵνα ὦσιν ὑπήκοοι Βούλγαροι, καίπερ ἀναγνωρίζοντες τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον· ἀλλὰ θὰ ἀπαιτεῖται προσκαταβολικῶς ἡ ἔγκρισις τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως. **Τὰ μέτρα ταῦτα εἶναι ἀντίποινα διὰ τὴν ὑβριστικὴν καὶ προκλητικὴν γλῶσσαν τοῦ ὀργάνου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου** (τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας») **κατὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως».**

Ὦ τῆς ἀμιάντου δικαιολογίας!!! Καὶ λοιπόν, κκ.

Βούλγαροι Ὑπουργοί, ὅταν παρημποδίζετο δι' ὀχλαγωγικῶν κινημάτων ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης Βάρνης Νεόφυτος νὰ ἀποβιβασθῇ καὶ καταλάβῃ τὴν ἕδραν του καὶ ἐνεκαινίζετο ἡ περίοδος τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων βανδαλικῶν βιαιοπραγιῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ἡγεμονίαν, τῇ ἀπροκαλύπτῳ συνευδοκίᾳ ὑμῶν, ἐγίνοντο ταῦτα, διότι ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἶχε τότε γράψει τι καθ' ὑμῶν; ἢ διότι, πεπροικισμένοι διὰ προφητικοῦ χαρίσματος, εἴχετε μαντεύσει ὅτι ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἔμελλεν **ἐν τῷ μέλλοντι** νὰ στιγματίσῃ ὑμᾶς, καυτηριάζουσα τὴν βάρβαρον πολιτείαν σας ἣν θὰ ἠτυχύνοντο νὰ θέσωσιν εἰς ἐφαρμογὴν καὶ αὐτοὶ οἱ κυβερνῆται ἡμιαγρίας τινὸς πολιτείας Κάφρων ἢ Ὀττεντότων;

Ὁ τέως Βούλγαρος διπλωματικὸς πράκτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. Νάτσεβιτς, ἐν συνεντεύξει πρὸς ἀνταποκριτὴν τῆς Βιενναίας ἐφημερίδος «Τσάϊτ», ἐπέκρινε δριμύτατα τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα πολιτείαν τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, χαρακτηρίσας αὐτὴν κατ' ἐπανάληψιν **ὡς μὴ ἔντιμον**. «Τὰ τρία ἔτη— » προσέθηκεν— ἅτινα διῆλθον εἰς τὴν ἐν Κωνστα- » ντινουπόλει θέσιν μου ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ ἔτη μαρτυ- » ρίου, **τὰ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην νὰ ὑποφέρω** » **πλέον ἅμα ὡς ἐγνώσθη ἡ καταστροφὴ** » **τῆς Ἀγχιάλου.** Αὐτὰ μοὶ προύξένησαν διπλᾶ » μαρτύρια. Ἔπεσχον ἐξ αἰτίας αὐτῶν καὶ ὡς διπλω- » ματικῶς πράκτωρ καὶ ὡς Βούλγαρος· διὸ καὶ δὲν » ἐδίστασα νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου».

Ἐξ αὐθεντικῆς ἐπιστολῆς ληφθείσης ἐκ Φιλιππουπόλεως ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα.

«Ἡ ἐτέρα ἐνταῦθα κατάστασις δεινοτάτη. Ὁλόκληρος ἡ κοινοτικὴ ἡμῶν περιουσία ἐδημεύθη ἐπισήμως, τοῦ Δημαρχείου Φιλιππουπόλεως ἐκδόντος τίτλους ἰδιοκτησίας τοῖς ἁρπαξιν. Ὁ νόμος περὶ λήψεως προστίμου παρὰ τῶν ἀρνουμένων νὰ ἀποστείλωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς ἐφαρμόζεται μετ' ἀνηκούστου αὐστηρότητος. Ἐν Κουκλικίνῃ, τῶν Ἑλλήνων ἀρνηθέντων νὰ πληρώσωσι τὸ πρόστιμον, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Δημαρχείου εἰσῆλθον εἰς τοὺς οἴκους καὶ βίᾳ ἥρπασαν τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα. Καὶ ἐν Καβακλῇ τῇ 28 Σεπτεμβρίου κατελήφθησαν ἅπασαι αἱ σχολαί. Ἡ ἀπελπισία τῶν Ἑλλήνων ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον». . . .

Ἐνῷ δὲ ἀφ' ἑνὸς οἱ Βούλγαροι ἐξακολουθοῦσι τὸ ἀπαίσιον ἔργον των, ἀφ' ἑτέρου προσπαθοῦσι παντοιοτρόπως νὰ ἀποκρύψωσι τὰς βιαιοπραγίας των ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ξένων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ φωτογραφῶσι τὰ λεηλατηθέντα, καταστραφέντα, ἢ ἁρπαγέντα κοινοτικὰ καθιδρύματα. Εἷς δέ, Γάλλος ὑπήκοος, φωτογράφος, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ παραβῇ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην, ἐδέχθη ἐπίσκεψιν πρακτόρων τοῦ Κομιτάτου εἰδοποιησάντων αὐτὸν ὅτι, ἂν αἱ φωτογραφίαι ἃς ἔλαβεν ἐδημοσιεύοντο, θὰ ἐλεηλατεῖτο ὁλοσχερῶς τὸ κατάστημά του.

Ὁποῖον πρότυπον πεπολιτισμένου Κράτους !!!

ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΕΝ ΒΑΡΝΗ

Τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ψίθυροι περὶ ἁρπαγῆς ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν ὑπολειπομένων τεσσάρων ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν Βάρνης, κατετάραξαν τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμόν, οὗτινος ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος, μεταβὰς τῷ Σαββάτῳ 23 Σεπτεμβρίου παρὰ τῷ Νομάρχῃ καὶ ἀνακοινώσας τὰ θρυλλούμενα, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὰς μᾶλλον καταγορηματικὰς διαβεβαιώσεις περὶ τοῦ ὅλως ἀδυνάτου τῆς ἐπιτελέσεως τοιαύτης ἁρπαγῆς.

Καὶ ὅμως τῇ ἐπαύριον Κυριακῇ 24 Σεπτεμβρίου, συρφετὸς βουλγαρικὸς ἐπιτηδείως κατέλαβε τὰς ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου (Μητροπολιτικὸν ναὸν) τῆς Παναγίας, τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καὶ ἤρξατο ἀμέσως τοῦ ἔργου τῆς καταστροφῆς τῶν ἱερῶν ἀμφίων, εἰκόνων, σκευῶν, βιβλίων κτλ· ἡ δὲ ἀστυνομία, μετά τινας, πρὸς τὸ φαινόμενον, ἀποπείρας πρὸς ἔξωσιν τῶν ταραξιῶν ἀφῆκεν αὐτοὺς ἀνενοχλήτους. Τότε ἡ ἑλληνικὴ κοινότης ἀπετάθη πρὸς τὸν ἐν τῷ παρὰ τὴν Βάρναν θερέτρῳ αὐτοῦ Εὐξεινογραδὲ εὑρισκόμενον Ἡγεμόνα Φερδινάνδον ἐκλιπαροῦσα τὴν ἐπέμβασίν του, ὅστις καὶ διέταξε τὸν ῥουφάραχον Βάρνης νὰ ἐξώσῃ τοὺς ταραξίας. Πράγματι δέ, τῇ μεταμεσημβρίᾳ τῆς Κυριακῆς, στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα δι' ὀλίγων λακτισμάτων ἐξέβαλον ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν, εὐχερῶς πάνυ, τοὺς ταραξίας καὶ παρέδωκαν τὰς κλεῖδας τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἐπιτρόπους, οἵτινες, εἰσελθόντες ἐν αὐταῖς ἐνόμισαν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐκτιθέντος τὰ γενόμενα, ὅτι εἰσήρχοντο εἰς σταῦλον μὴ καθαρισθέντα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν· καθόσον ἅπας ὁ διάκοσμος τῶν ἐκκλησιῶν ἦν μεταβεβλημένος εἰς ἐλεεινὰ συντρίμματα καλύπτοντα τὸ ἔδαφος.

Ἀμβάνοντες ὑπὸ σημείωσιν τὴν τοιαύτην πρᾶξιν δικαιοσύνης ἐκ μέρους τοῦ Ἡγεμόνος, ἣν ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν ἐπεκτεινομένην καὶ ἐπὶ τῶν ἑκατὸν ἄλλων ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν καὶ λοιπῶν ἱδρυμάτων τῶν δια-

φόρων ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Ἡγεμονίας, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ὅτι τὰ γενόμενα ἐν Βάρνῃ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ χαλιναγώγησις τῶν ταραξιῶν ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ὡς ὂν ἔργον εὐχερέστατον καὶ, ὅτι ἂν ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις εἶχε πράγματι τὴν ἀγαθὴν θέλησιν ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκόν της, προστατεύουσα τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους της, οὐδεμία βιαιοπραγία θὰ ἐλάμβανε χώραν.

Νεώτερον τηλεγράφημα ἐκ Σοφίας ὑπὸ ἡμερομ. 3 Ὀκτωβρίου βεβαιοῖ ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς παρακώλυσιν πάσης ἀποπείρας τῶν μελῶν τοῦ «Φιλογενοῦς» παρασκευαζομένων ἵνα ἀρπάσωσιν αὖθις τὴ Κυριακῇ 1 Ὀκτωβρίου τὰς ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας. Ἱκανῶν δὲ συλλήψεων γενομένων, πλεῖστα μέλη ἐδραπέτευσαν ἐκ τῆς πόλεως, ἡ δὲ τάξις οὐδαμῶς διεταράχθη.

Ἡδὺ νέα ἐπιβεβαίωσις τῶν μικρὸν ἀνωτέρω περὶ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως λεχθέντων, ὅτι, αὐτῆς μὴ συνευδοκούσης, οἱ ἀρειμάνιοι βουλγαρομακεδόνες ἡμῶν οὐδὲν τὸ ἕκτροπον θὰ κατώρθουν.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, θρύλλος εὐρέως διαδοθεὶς ἀνὰ τὴν πόλιν περὶ ἀποπείρας ἀποτολμηθείσης, ὅθεν, πρὸς ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κατεθορύβησε τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα διαπυνθανόμενον ἀγωνιωδῶς εἴ γε εἴχετο ὑποστάσεως τινὸς τὸ θρυλληθέν, τηλεγραφικῶς μεταδοθὲν μάλιστα, καθὰ πληροφορούμεθα, καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, παρά τινων ἀνταποκριτῶν εὐρωπαϊκῶν φύλλων. Διαβεβαιοῦμεν διὰ τοῦ κατηγορηματικωτέρου τρόπου ὅτι τὸ θρυλληθέν, οὐδεμιᾶς ἀπολύτως ἔχεται ὑποστάσεως· οὔτε πιστεύομεν ἐπὶ τὸ δυνατὸν τοιούτου ἀνοσιουργήματος.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τὰ τελούμενα ἱερὰ μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν πυρί τε καὶ μαχαίρᾳ τελειωθέντων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν ἐξακολουθοῦμεν ἀναγράφοντες, διότι καὶ ἐξακολουθοῦσι τελοῦντες αὐτὰ μητροπόλεις ἱεραὶ καὶ κοινότητες εὐανδροῦσαι. Συνέρχονται οἱ πιστοὶ ἐν τοῖς ναοῖς καὶ συνεύχονται κοινῇ πρὸς τὸν Κύριον τῆς ζωῆς ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἀπανθρωπίας, καὶ ὑπὲρ τοῦ πεσόντος ἄρτι θύματος ἐν τῇ ἐκπληρώσει καθήκοντος ἱεροῦ μητροπολίτου Κορυτσᾶς Φωτίου. Οὕτω καθ' ἃ μανθάνομεν, τῇ προπαρελθούσῃ κυριακῇ, 24 σεπτεμβρίου, πάνδημον ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Βερροίας** ἐτέλεσε μνημόσυνον, πρὸ τριημέρου ἀγγελθέν, εἰς ὃ πάντες οἱ πολῖται προσῆλθον μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων ἀρρένων καὶ θηλέων. Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου (ὀλίγῳ μεγαλείτερος τοῦ πατριαρχικοῦ ἡμῶν ναοῦ) ἦν ὑπέρπλεως ἐκκλησιάσματος, διεσκευασμένος πενθίμως. Ὁ δὲ πανιερ. μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Ἀπόστολος, ὁ τὸ μνημόσυνον μετὰ παντὸς τοῦ κλήρου Βερροίας τελέσας, δύο διδάγματα προέβαλε τοῖς ὀρθοδόξοις, ἐν ἀκριβείᾳ ἐννοιῶν καὶ σαφηνείᾳ λόγου ταῦτα ἀναπτύξας· ἓν μὲν μετὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον «περὶ τῆς χριστιανικῆς ἁπλότητος καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ θεῖον θέλημα»· δεύτερον δὲ μετὰ τὸ μνημόσυνον «περὶ τῆς ἐμμονῆς ἡμῶν ἐν τῇ πίστει καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν πατέρων ἡμῶν». Ἡ θεία λειτουργία διήρκεσε μέχρι σχεδὸν μεσημβρίας. — Ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Σμύρνης** ἀποφάσει κοινοτικῇ, ἱερουργοῦντος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βασιλείου, μετὰ δώδεκα ἱερέων κατανυκτικῶς ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τοῦ Φωτίου Κορυτσᾶς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 1 τοῦ μηνὸς τούτου ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ διεσκευασμένῳ πενθίμως ἐνῷ — Τῇ 24 σεπτεμβρίου ἡ κοινότης **Ξάνθης,** ἱερουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ξάνθης κ. Ἰωακεὶμ καὶ τῇ 17 ἡ κοινότης **Καβάλας,** ἱερουργοῦντος τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου μετὰ τοῦ κλήρου, ἀπέτισαν φόρον ἀδελφικοῦ χρέους ἱερὸν πρὸς τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ ὀρθοδοξίας σφαγιασθέντων. — Ἐκ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἑλληνικῶν κοινοτήτων, περὶ τῆς ἐν **Ὀδησσῷ** γινώσκομεν ἀπὸ τηλεγραφήματος πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ὅτι πάνδημον ἐγένετο τὸ ὑπὸ τῆς κοινότητος, ἀδείᾳ τοῦ πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ὀδησσοῦ, μνημόσυνον τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 1

ὀκτωβρίου. — Περὶ τῆς ἐν **Ταϊγανίῳ** ἔχομεν τὴν εἴδησιν ὅτι τὸ ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν, ὡς ὀρθοδόξοις, μνημόσυνον τῶν θυμάτων ἐγένετο τῇ 14 σεπτεμβρίου, ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου αἰδεσιμ. πρωτιερέως κ. Ματθαίου, παρόντων τῶν ἐκεῖ ἑλλήνων, ὧν εἷς ἀπήγγειλε λόγον.— Ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ, καθὰ βλέπομεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Θερμοπύλας», ἡ ἐν **Νέᾳ Ὑόρκῃ** ἑλληνικὴ κοινότης ἐτέλεσε κοινῶς καὶ κατανυκτικῶς τὸ ἱερὸν καθῆκον τοῦτο ἐγκαιρότερον, τῇ 27 αὐγούστου— μίαν ἑβδομάδα μετ' αὐτήν, οἱ ἐν **Βαλτιμόρῃ** ὁμογενεῖς, ἀποτελοῦντες ὀλιγάριθμον παροικίαν, ἠὔξαντο ὑπὲρ τῶν πρὸς Κύριον μεταστάντων, ἱερουργοῦντος τοῦ ἱερέως τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βασιγκτῶνι κοινότητος ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Ἀλεξοπούλου. —Ἡ ἐν **Βοστώνῃ**, καθὰ γράφουσιν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, ἐπετέλεσε κατανυκτικώτατα τὸ μνημόσυνον τοῦτο τῇ 27 αὐγούστου, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἡμέραν κατετίθετο ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου ναοῦ τῆς κοινότητος, ὑποδεικνυομένου τοῖς ἐν τῇ ξένῃ ἡμῖν ἀλλὰ φιλοξένῳ χώρᾳ τῆς Ἀμερικῆς διαβιοῦσιν ὁμογενέσιν ὅτι δέον νὰ ὦμεν πρόθυμοι εἰς πᾶσαν θυσίαν, ἰδίως εἰς ἵδρυσιν κέντρων ἱερῶν, διασωζόντων τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν παλλάδιον καθ' ὃν καιρὸν ἀπηνὴς τούτου διωγμὸς ὑπὸ τῶν βουλγάρων ἐπιτελεῖται.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τὰ θύματα τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ σχισματικῶν, ἃ κατὰ καθῆκον ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» στηλογραφοῦμεν, καταδεικνύουσιν ὅτι πρὸς τοὺς ἀκουσίως ἐκπατριζομένους ἐκ τῆς τοπαρχίας καὶ τῆς ἡγεμονίας ἕλληνας αἰσθανόμεθα στοργὴν ἀδελφικὴν, ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης καὶ λογικῆς φύσεως. Ἡ δὲ προθυμία τῶν χορηγούντων ὀλίγον ἢ πολὺ καὶ τὰ γραφόμενα τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, παρορμωσῶν εἰς ἐμφανέστερα τεκμήρια τῆς στοργῆς ταύτης καὶ τῆς συμπαθείας, ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ ἔργον τῆς συναθροίσεως ἐράνων χωρεῖ βραδέως πως, ἴσως ἕνεκα τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συγχρόνου συλλογῆς συνδρομῶν ὑπὲρ ἄλλων σκοπῶν. Πιστεύομεν ἐν τούτοις ὅτι καὶ τὰ γραφόμενα ταῦτα τῶν ἐφημερίδων καὶ αἱ προτροπαὶ τῶν ἱερῶν μητροπόλεων καὶ αἱ παρακελεύσεις τῶν προϊσταμένων τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν θέλουσι συντελέσει εἰς ἐπιτυχίαν ὑλικὴν τοῦ ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἐνεργουμένου ἐράνου· οὕτως ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἐν Εὐρώπῃ κοινοτήτων γενναῖον νὰ προέλθῃ φιλογενῶν καὶ φιλανθρώπων ἐνεργειῶν ἀποτέλεσμα, καὶ αἱ μέχρι σήμερον εἰς τὸ καθῆκον ὑστερήσασαι μεγαλώνυμοι κοινότητες Σμύρνης καὶ Θεσσαλονίκης, Μιτυλήνης καὶ Κυδωνιῶν, Χίου καὶ Σάμου, καὶ Λήμνου καὶ Ἰωαννίνων καὶ εἴτινες ἕτεραι, νὰ μιμηθῶσι τὰς ἤδη κατὰ τὸ ἐνὸν ἐπιτελεσάσας αὐτό· οἵαι ἡ τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἡ τοῦ Δεδέ-Ἀγάτς, ἡ τοῦ Διδυμοτείχου, ἡ τῶν Σερρῶν καὶ ἡ μὴ ψεύσασα τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν αὐτῆς ἐπιφανὴς κοινότης τῆς Πελαγονίας, ἀποστείλασα πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ἐκτὸς τῶν ἤδη σταλεισῶν 100 λιρῶν, ἑτέρας 68 καὶ καταδείξασα λαμπρῶς ὅτι ἡ ἀληθὴς φιλογένεια κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀπέναντι οὐδεμιᾶς δῆθεν οἰκονομικῆς δυσχερείας ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἱεροῦ καθήκοντος.

Αἱ ἐν **Αἰγύπτῳ** ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐξακολουθοῦσι συνεισφέρουσαι ὑπὲρ τῶν θυμάτων. Ἐνῷ δὲ ἐκ Κύπρου, ὅπου ἰδία συνεστήθη ἐπιτροπεία, οὐδὲν ἄχρι σήμερον ἠγγέλθη ἀποτέλεσμα, αἱ ἐν **Ἀμερικῇ ἑλληνικαὶ κοινότητες** σπουδαῖον εἰσφέρουσι ποσόν. Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης **Βοστώνης** ἀπέστειλε πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην 500 φράγκα ἐκ τῶν ἤδη συλλεγέντων δισχιλίων καὶ περισσοτέρων— Ἡ κοινότης **Νέας Ὑόρκης** ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ συνέλεξε 3130 φράγκα.— Ἡ ἑλλην. κοινότης **Σὼλτ-Λέικ** ἤθροισεν ἐκ τοῦ προχείρου 3000 φράγκα, συνέστησε δὲ καὶ ἐπιτροπείας πρὸς εἴσπραξιν ἐράνων—Ἡ ἐν **Βαλτιμόρῃ** 1250 φράγκα. Ἐκ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ σημειοῦμεν νῦν τὴν ἐν **Ταϊγανίῳ**, ἧς ἡ συνδρομὴ εἰς ποσὸν θέλει ἀνέλθει γενναῖον, ἤδη τοῦ προέδρου αὐτῆς ἀξιοτίμου κ. Π. Συναδινοῦ καταβαλόντος 500 φράγκα—καὶ —τὴν ἐν **Ἰάλτᾳ** τῆς Κριμαίας ἀποστείλασαν 440 φράγκα πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπείαν—Εὐχαρίστως ἐπίσης ἐμάθομεν ὅτι καὶ ἡ ὀρθόδοξος κοινότης **Ξάνθης** ἐχορήγησεν εἰς πολλούς, ἐκ Στενημάχου κυρίως, πρόσφυγας τὰ μέσα τῆς διατροφῆς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ὅμοιαι πρὸς τὰς χορηγησάσας ἕως σήμερον κοινότητας, ἰσότιμοι καὶ ἰσοστάσιοι ταύταις, εἰσὶ τοσαῦται— Ἀλλὰ καὶ μικρότεραι κοινότητες ἀριθμοῦνται τοσοῦτον πολλαί, ὥστε οὐχὶ μόνον ἰδιωτῶν ἀνάγκαι νὰ θεραπευθῶσιν, ἀλλὰ καὶ κοινοτήτων ὅλων. Οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν περιττὸν νὰ μάθωσιν ὅτι οἱ παθόντες ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ἀπ' οὐδενὸς ἑτέρου ἀπεκδέχονται βοήθειαν ἢ ἀφ' ἡμῶν. Αἱ κατὰ τόπους κυβερνητικαὶ ἀρχαί, τοῖς φιλανθρώποις αἰσθήμασι τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος ὑπηρετοῦσαι, πράττουσιν εἴ τι ἂν ἐπιβάλλῃ τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας. Ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῶν πεινώντων, τῶν ριγούντων, τῶν ἀνιστίων εἰσὶ πολλόταται ἐνῷ καὶ ἡ φιλογένεια τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀκμαιοτάτη τυγχάνει καὶ τῶν κοινωφελῶν αὐτῆς καρπῶν μάρτυρές εἰ-

σιν οἱ ἐν τῷ Παλαιῷ καὶ τῷ Νέῳ Κόσμῳ ὁμογενεῖς, ὅσοι καὶ περὶ τῶν ἰδίων μεριμνῶσι καὶ τῆς συντηρήσεως κήδονται τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων, πολλὰ διδάσκοντες οἱ μικροὶ πολλαῖς καὶ μεγαλωνύμοις κοινότησιν, ὧν ἐξαιτούμεθα τὴν ταχυτέραν ὑπὲρ τῶν πασχόντων βοήθειαν.

Κατακλείομεν τὸ παρὸν ἄρθρον, δημοσιεύοντες τὴν πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀδελφικὴν ἐπιστολὴν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως κ. Δαμιανοῦ, ταύτην·

Ἀριθ. πρωτοκ. 2012

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ ἐπιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωακείμ. Τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον ἡμῖν σεβασμίαν Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἁγίῳ περιπτυσσόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἡ ἐν Ἀγχιάλῳ καὶ ἐν ἄλλαις ὑπὸ τὴν Βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν τελούσαις πόλεσιν ἐκτυλιχθεῖσα τραγωδία, ἡ τὸν κόσμον ὅλον φρίκης πληρώσασα, ἡ νέους μάρτυρας τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναδείξασα, πολὺν σφόδρα ἡμῖν τε καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς ἁγίᾳ Συνόδῳ ἀπάσῃ τὸν πόνον προὐξένησε καὶ πρὸς οἶκτον ἡμᾶς ὑπὲρ τῶν ἐπιζησάντων θυμάτων τῆς τοῦ βουλγαρικοῦ ὄχλου θηριωδίας διήγειρε. Τὸν πόνον δ' ἡμῶν τοῦτον σήμερον πρὸς τὴν Ὑμ. θειοτάτην Παναγιότητα, τὸν πνευματικὸν πατέρα καὶ ποιμενάρχην τῶν πεπονθότων ἐκφράζοντες, παρακαλοῦμεν αὐτῆς τὴν φιλαδελφίαν δέξασθαι ὑπὲρ τῶν θυμάτων τὴν συνημμένως ὧδε διὰ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς ἀποστελλομένην ἐκ φράγκων τετρακισχιλίων κατὰ δύναμιν προσφορὰν τοῦ ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς ἀνακούφισιν μὲν αὐτῶν, εἰς ἔνδειξιν δὲ τῆς ἡμετέρας συμμετοχῆς εἰς τὸ δίκαιον πένθος τῆς ἁγιωτάτης ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐνσκηψάσῃ κατὰ τέκνων αὐτῆς πεφιλημένων συμφορᾷ.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως πληθύναι τὴν ὑπομονὴν τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ μὴ ἐάσαι αὐτὴν πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύναται.

Ἐν τῇ Ἁγία Πόλει Ἱερουσαλὴμ· φῆστ' σεπτεμβρίου κα'

Τῆς περισπουδάστου ἡμῖν καὶ σεβασμιωτάτης
Αὐτῆς Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

ΕΚ ΝΕΡΕΤΗΣ ὑπεβλήθη τῇ Ἐκκλησίᾳ εὐχαριστικὴ ἐπιστολὴ πολλὴν ἐνέχουσα σημασίαν, πολλὴν περιποιοῦσα τιμὴν εἰς τὰ εὐσεβῆ τῶν γραφόντων αἰσθήματα. Ἡ ἀκριβορρημοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ γράψωμεν γραφουσῶν· διότι ὑποκυροῦσι τὴν εὐχαριστικὴν ἐπιστολὴν ἑπτὰ γυναῖκες ὁμόδοξοι ἡμῖν, ἑστερημέναι συζύγων, οὓς ἁφήρπασεν ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν δεκαπέντε τέκνων ὀρφανῶν ἡ ἀγριότης καὶ μισαδελφία σχισματικῶν βουλγάρων ἐν Νερέτῃ. Δεκαπέντε τέκνα, δυστυχῆ νομιζόμενα νῦν, ἀλλὰ δυνάμενα, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν νὰ λέγωσιν ὑπερηφάνως ὅτι οἱ πατέρες αὐτῶν ἔπεσον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας· δέκα πέντε ὀρφανὰ καὶ ἑπτὰ χῆραι, πρό τινων ἡμερῶν θρηνήσασαι ἐπὶ τῶν μαρτυρικῶν σωμάτων τῶν συζύγων αὐτῶν, τυχοῦσαι μικρᾶς ὑλικῆς ἀνακουφίσεως ἐκ μέρους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, βεβαιοῦσιν ὅτι «θέλομεν νὰ θεωρήσωμεν ἡμᾶς εὐτυχεῖς, διότι ἀξιούμεθα νὰ θυσιάσωμεν τὸ πᾶν ὑπὲρ ἱεροῦ ἀγῶνος».

Ὑπὲρ αὐτῶν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία ἔπραξεν ὡς καὶ πράττει ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν, εἴ τι ἦν δυνατὸν γενέσθαι· ἀλλ' αἱ γράφουσαι εὐχαριστοῦσιν ἐπὶ ταῖς εὐλογίαις τῆς Ἐκκλησίας. διατρανοῦσι τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματα τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς στοργῆς· ἀφορμὴν δὲ δίδουσι τῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ σεμνύνηται ἐπὶ τέκνοις τοιούτοις, ἅτινα ἐν ὀρφανίᾳ καὶ χηρείᾳ, θλῖψιν ἡμῖν ἐμποιούσῃ, βεβαιοῦσιν ὅτι τὸν ἱερὸν ὑπὲρ ὀρθοδοξίας ἀγῶνα μετὰ καρτερίας καὶ θάρρους «ἐπὶ πολὺ ἔτι θέλουσι διεξάγει».

Ἑλληνικῶν κοινοτήτων παθήματα.—Ἐκ Μεσημβρίας καὶ Πύργου καὶ Σωζοπόλεως ἐπιστολαὶ καὶ προφορικαὶ ἀγγελίαι βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ πίεσις τῶν ὀρθοδόξων καὶ ὁ διωγμὸς ἐκτελεῖται καθ' ὃν τρόπον καὶ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Ἱεραὶ τελεταὶ γίνονται οὐχὶ φανερῶς, οὐδὲ μετὰ πομπῆς, ἀλλὰ σιωπηρῶς πως, τὰ δὲ μυστήρια τοῦ γάμου καὶ τοῦ βαπτίσματος ἐκτελοῦνται κρύφα καὶ διὰ νυκτὸς, ἵνα μὴ ἐξερεθίσωσι τὸν σύρφακα ὄχλον τὸν διοικοῦντα τοὺς σήμερον κυβερνῶντας Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν. Ἐκ τῆς θλιβερᾶς ταύτης εἰκόνος ἐλλείπουσι μόνον αἱ ἐπὶ τῶν μεγάλων διωγμῶν κατακόμβαι.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους εὑρίσκει παρὰ τοῖς ὁμογενέσι πρόθυμον ἀποδοχὴν, ἣν ἀπ' αὐτῶν ἀναμένομεν. Ὁ σήμερον ἐκδιδόμενος τῶν συνδρομῶν κατάλογος, δεικνύων τὰς ἀπὸ 27 σεπτεμβρίου μέχρι 5 ὀκτωβρίου γενομένας εἰσφορὰς εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, καθιστᾷ δῆλον ὅτι καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλίγον ἀσπασίως ἐστὶν ἀποδεκτόν. Ἐλπίζομεν ὅτι, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, τὸ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ κατατιθέμενον ἀποτελέσει κεφάλαιον ἄξιον λόγου, ἐπιτρέπον τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ νὰ βοηθῇ τοῖς ἐν ἀνάγκαις οὐχὶ ὡς ἠδύνατο μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ὡς ποθεῖ.

Ὁ Γ' κατάλογος ἔχει ὧδε :

Οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Σισανίου γρ. 108—καὶ

Κολωνίας 100—ὁ εὐγενέστατος κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης μετὰ τῆς ἀξιοτίμου οἰκογενείας αὐτοῦ 5400—ὁ εὐγεν. κ. Κ. Ἠλιάσκος 2160—ὁ κ. Σοφοκλῆς Μουράτης 324—οἱ κ. Ἰω. Κ. Χατζόπουλος, Ε. Β. Καραντώνης καὶ ἀδελφοὶ Σιφναίου ἀνὰ γρ. 216—ὁ κ. Γεώργιος Νομικὸς 285—οἱ κκ. Ἀδελφοὶ Θοδωρίδαι 190—Ἀνώνυμος 120—Οἱ κκ. Στ. Νταλῆς, ἰατρός, Θ. καὶ Μ. Τσομλεκτζόγλου, Π. Χρυσός, Σωτ. Σπυρίδωνος καὶ Ἰωσὴφ Γιαλδιστζόγλους ἀνὰ γρ. 108—οἱ κκ. Ν. Βασιλειάδης, ἰατρός, καὶ Χρ. Τριανταφυλλίδης ἀνὰ γρ. 60—οἱ κκ. Κ. Ρηγόπουλος, Ἰωάννης Ρηγόπουλος, ἰατρὸς, καὶ Ἀλέξανδρος Γιαννιὸς ἀνὰ γρ. 47 1)2—ὁ κ. Ἀπόστ. Ι. Ἀγγελίδης 40—καὶ ὁ κ. Χρῆστος Μαΐδης 20. Ἤτοι ἐν ὅλῳ γρόσια 10197 καὶ μετὰ τῶν προηγουμένων εἰσφορῶν=36,311, 1)2.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῇ τρίτῃ, 3 ἀρξαμένου, γενομένων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ψήφων κανονικῶν, εἰς ἀνάδειξιν μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν, ἀντὶ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος Καλλινίκου, ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων, τῶν ὁσιολογ. ἀρχιμανδριτῶν Φωτίου Μαρινάκη καὶ Φωτίου Παγιώτα καὶ τοῦ ἱερολγ. δευτερεύοντος διακόνου κ. Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου, ἐξελέγη ὁ τρίτος οὗτος, τελειόφοιτος ὢν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, καὶ ἐπὶ δι ετίαν μὲν παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Ἡρακλείας ὑπηρετήσας, πενταετίαν δὲ σχεδὸν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἔνθα διεκρίθη ἐπὶ τῇ πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσιώσει καὶ τῇ δεξιότητι καὶ τῷ ζήλῳ περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀνατιθεμένων αὐτῷ ἑκάστοτε ἐντολῶν.

Μητρόπολις Τραπεζοῦντος. — Τηλεγραφικῶς ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντῖνος ὅτι αἰσίως ἀπὸ τῆς παρελθούσης πέμπτης ἀφικόμενος εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ θερμῆς ἔτυχεν ἀπὸ μέρους τῶν ὀρθοδόξων δεξιώσεως.

Ἔκτακτος ἐπιτροπεία.—Χθὲς, πέμπτη, συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Ἔκτακτος ἐπιτροπεία, διασκεφθεῖσα ἐπὶ θεμάτων ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ὑτῆς.

Δευτερεύων τῶν διακόνων τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου καὶ νῦν ἐψηφισμένου μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Ἱεροθέου, διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ τέως τριτεύων ἱερολγ. κ. Ἀθηναγόρας. **Τριτεύων** δὲ ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων ἱερολγ. κ. Χρυσόστομος Καβουρίδης.

Κανονικαὶ ἄδειαι.— Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερωνύμῳ, αἰτησαμένῳ, ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἡ ἄδεια τῆς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐλεύσεως ἕνεκα λόγων ὑγιείας.— Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Δυρραχίου κ. Προκοπίῳ, ζητήσαντι νὰ ἔλθῃ διὰ λόγους ὁμοίους ἐνταῦθα, διεμυνήθη ὅτι ἐγκαίρως χορηγηθήσεται αὐτῷ εὐκαιρία πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην νοσηλείαν.— Χρησιμοποιοῦντες τὴν αὐτοῖς χορηγηθεῖσαν ἄδειαν ἀφίκοντο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος καὶ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Ἰωακείμ.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπή.—Εἰς δύο συνεδρίας, ἔκτακτον καὶ τακτικὴν, ἡ Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπὴ συνελθοῦσα, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. αὐτῆς προέδρου, ἠσχολήθη περὶ τὴν ἐξέτασιν ὑποθέσεων τῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν Σουμελᾶ, Βαζελῶν (Ροδοπόλεως), ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, καὶ Κανάλων (Κίτρους).

Εὐσεβὲς κληροδότημα.— Κατὰ τὴν ἀποφραγισθεῖσαν ἐν τῷ ἐν Σμύρνῃ γενικῷ προξενείῳ τῆς Ἑλλάδος διαθήκην τοῦ ἐν Παρισίοις ἀποθανόντος ἄρτι Ἀνδρέου Κατσακούλη, κληροδοτοῦνται τῇ συζύγῳ τοῦ διαθέτου 160000 φράγκων ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅπως κεφαλοῦται τὸ εἰσόδημα αὐτῶν, μετὰ δὲ τὸν θάνατον, ἢ μετὰ δεύτερον γάμον αὐτῆς, τὸ ποσὸν τοῦτο διατεθῇ πρὸς ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν ἑλλην. Ὀρφανοτροφείου ἐν τῇ πατρίδι τοῦ διαθέτου, τῇ Μιτυλήνῃ. Ὁ μακαρίτης Ἀνδρέας κληροδοτεῖ 10000 φράγκων πρὸς ἵδρυσιν παρθεναγωγείου εἰς Πάμφυλα Μιτυλήνης, δεκακισχίλια εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν, τετρακισχίλια εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἐν Κυδωνίαις νοσοκομεῖον, μὴ ἐπιλαθόμενος καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, εἰς οὓς κληροδοτεῖ μικρότερα ποσά.

Ἐφημερίδες.—Ἐλάβομεν τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς ἑλληνικῆς ἐφημερίδος «Πατριώτου», ἐκδιδομένης ἐν Ἀθήναις καὶ διανεμομένης εἰς τέσσαρας χιλιάδας ἀντιτύπων δωρεὰν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην. Γράφεται ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ, σκοπὸν ἐπαγγελλομένη τὴν διαφώτισιν τῆς κοινῆς ἐν Εὐρώπῃ γνώμης περὶ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας· ἕνεκα δὲ τούτου πολλῆς ἐστιν ὁ «Πατριώτης» ὑποστηρίξεως ἄξιος, ὡς ὄργανον ἄλλως ἐπίσημον τῶν ἑλλήνων φοιτητῶν.— Ἐτησία συνδρομὴ 8 φράγκα διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Φύλλα τοιαῦτα, συντελοῦν-

τα πρὸς ἀναθέρμανσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, πρὸς ρωτισμὸν οὐ μόνον τῶν ξένων ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων, ἐπὶ πάσης ὑποθέσεως χαρακτῆρα γενικώτερον φερούσης, ἔδει νὰ ὦσι πολλὰ παρ' ἡμῖν, καλλιον δ' ἤθελεν εἶναι εἴπερ ἓν ἢ δύο ἐξεδίδοντο ὑφ' ἑλλήνων ἔν τισι τῶν μεγάλων ἐν Ἑσπερίᾳ πόλεων. — Ἐκ φύλλου, φέροντος ἀριθμὸν 11 καὶ σταλέντος ἡμῖν, ἐμάθομεν τὴν ἀπὸ ἑξαμηνίας ἐν Βόλῳ ἔκδοσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ περιοδικοῦ ἀναγνώσματος «Ἱερομνήμονος», οὗ συντάκτης καὶ διευθυντὴς ἐπιγράφεται ὁ κ. Ν. Σταυρίδης. Ἐτησία συνδρομὴ παρ' ἡμῖν $4\frac{1}{2}$ φράγκα. —Ὁ «Ἱερομνήμων» ἐκδίδοται δὶς τοῦ μηνὸς εἰς σχῆμα τέταρτον δίστηλον καὶ ἐξ 8—10 σελίδων. Ἡ ὕλη αὐτοῦ δεικνύει τὸ περιοδικὸν χρήσιμον χριστιανικαῖς οἰκογενείαις. Ἐκ τῶν πέντε διατριβῶν τοῦ τεύχους 11 τὰς τρεῖς ἔγραψεν ὁ ἐν Λειβαδίῳ τοῦ Ὀλύμπου διδάκτωρ κ. Ξενοφῶν Παπαμιχαήλ, ἰατρός, πολλὰ μετ' εὐσεβείας καὶ πατριωτικῆς συνέσεως ἄρθρα γράψας ἐν πολλοῖς ἠθικοῖς καὶ θρησκευτικοῖς περιοδικοῖς.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ τρίτῃ, μνήμῃ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο κατ' οἶκον καὶ συνεχάρη τὸν τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντα σεβασμ. μητροπολίτην Σηλυβρίας κ. Διονύσιον, ὃν ἐπίσης ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέψαντο οἱ σεβ. συνοδικοί, οἱ παρεπιδημοῦντες πανιερ. μητροπολῖται καὶ πολλοὶ λαϊκοὶ καὶ κληρικοί. — Τῇ προχθὲς, τετάρτῃ, μνήμῃ Ἱεροθέου Ἀθηνῶν, ἡ Α. Θ. Π. ἠξίωσε τὰ δέοντα, καθὼς καὶ οἱ σεβασμ. μητροπολῖται καὶ οἱ πολλοὶ αὐτοῦ φίλοι, τῷ ἐπίσης ἑορτάζοντι θεοφιλ. ἐψηφισμένῳ Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν κ. Ἱεροθέῳ.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ τρίτῃ ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο ἐν τῇ κατὰ τὸ Μουχλίον νέᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Πελαγονίας κ. Ἰωακεὶμ.

Κοινότης Κυδωνιῶν. — Κατὰ τὰ πρὸς τὴν «Νέαν Σμύρνην» ἐκ Κυδωνιῶν ἐπιστελλόμενα, οἱ μέχρι τέλους σεπτεμβρίου προσελθόντες εἰς τὰ σχολεῖα τῆς κοινότητος ἦσαν 1890, ἐξ ὧν 842 ἐνεγράφησαν δωρεάν. Ἐκ τῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ φοιτώντων μαθητῶν ὑπάρχουσι τρεῖς ἐκ Ρωσσίας προερχόμενοι· εἷς ἐκ Κυζίκου, εἷς ἐκ Θάσου, καὶ εἷς ἐκ Λήμνου.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἐκ Βοστώνης τῇ Ἀμερικῆς ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀναγγέλλει ὅτι ἐπισήμως ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου ναοῦ τῆς αὐτόσε ἑλληνικῆς κοινότητος τῇ 27 αὐγούστου. Κοινὸς πόθος ἦν ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ· παρ' ὀλίγον δὲ νὰ ναυαγήσῃ πᾶσα κοινὴ πρὸς ἐπιτυχίαν τόσον ἱεροῦ σκοποῦ ἐνέργεια ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου, ἐφ' ᾧ, κατὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπιστολήν, «πολλοὶ προεξώρλησαν τὸν μαρασμόν, τὴν ῥθίσιν καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος». — Ὁ θεμέλιος τοῦ νέου ναοῦ λίθος ἐτέθη ὑπὸ τοῦ γέροντος Ι. Ροδοκανάκη, ὑπάρχει δ' ἐλπὶς ὅτι μέχρι τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους ὁ ναὸς ἔσται ᾠκοδομημένος, διότι πνεῦμα ὁμονοίας καὶ συνετῆς κοινοπραγίας ἐπιπνέει τὴν κοινότητα. — Ἡ κοινότης ἀπώλεσε, μετὰ τὸν Ἀναγνωστόπουλον, πρὸ μικροῦ, τὸν σεβαστὸν γέροντα Ι. Ροδοκανάκην, θανόντα τῇ 13 καὶ κηδευθέντα τῇ 15 τοῦ λήξαντος σεπτεμβρίου.

† ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑΤΩΝ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τῇ 30 σεπτεμβρίου λήξαντος ἀπεβίωσε καὶ τῇ 1 ὀκτωβρίου ἐκηδεύθη ἐν Πρεβέζῃ, ὅπου διέμενε νοσηλευόμενος ἀπό τινος, ὁ μητροπολίτης **Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν Καλλίνικος**. Ἐξ Ἀνδρου τὴν καταγωγὴν ἕλκων, τελειόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. σχολῆς τῷ 1873, πρωτοσύγκελλος καὶ ἐπίσκοπος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκηδόνος, ὑπὸ τίτλον Ἀργυροπόλεως, ἐποίμανεν ἀπὸ τοῦ 1882 τὰς μητροπόλεις Βάρνης, Στρωμνίτζης, Κώου καὶ Παραμυθίας. Φιλησύχου χαρακτῆρος ὢν καὶ χρηστὸς τὸν τρόπον, ἐχρημάτισε καὶ μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου πρὸ ὀκταετίας, μνήμην ἀγαθὴν τοῖς φίλοις καὶ τῷ ποιμνίῳ καταλιπών.

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἀξ. ἀρ. 1572.

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν Δικαστήριον τοὐντεῦθεν ἀντὶ τῆς πέμπτης μ. μ. θέλει συνεδριάζει καθ' ἑκάστην δευτέραν ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 12 ὥρας π. μ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Συμπληρουμένης μετὰ τετράμηνον τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ὑπερχιλιοσελίδου Α' τόμου τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ σύγχρονος ὀρθόδοξος ἱεραρχία**» ἢ «Συμβολαὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν» μεγάλου τριτόμου συγγράμματός μου, τοῦ καθιστοροῦντος βιογραφικῶς τὰ κατὰ τοὺς κάτω χρόνους γεγενημένα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν, παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες Ἀγγελίας ὅπως ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906

Γ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. — 44

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων— Ἐπίσημα ἔγγραφα — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων—Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἡ ἔκκλησις τῆς Μ. Ἐκκλησίας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιοι —Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑι καὶ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗι ΡΩΜΥΛΙΑι

Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀφῆρεσεν ἐπὶ τέλους τὸ προσωπεῖον. Καθὰ ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐνάρξεως τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων βιαιοπραγιῶν ἐν τῇ Ἡγεμονείᾳ, δὲν ἐδιστάσαμεν ἵνα ὑποδείξωμεν, μετ' ἐπαρκοῦς σαφηνείας, ὅτι τὸ βουλγαρομακεδονικὸν Κομιτᾶτον ἦν ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει ἁπλοῦν δευτεροβάθμιον ὄργανον προωρισμένον ἵνα χρησιμεύσῃ, **ἐν ἀνάγκῃ**, ὡς ἀποδιοπομπαῖος τράγος, καὶ ὅτι ὁ πρῶτος καὶ κύριος ὑπεύθυνος ἐπὶ πάσαις ταῖς διαδραματισθείσαις βδελυραῖς σκηναῖς ἦν αὐτὴ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, οὐ μόνον ὡς ἀνεχθεῖσα ταύτας, ἀλλὰ καὶ ὡς συνευδοκήσασα καὶ προφανῶς συμπράξασα μετὰ τῶν ταραχοποιῶν στοιχείων.

Τὴν κατηγορίαν ταύτην, τὸ κατ' ἀρχὰς, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἐπειράθη νὰ ἀποκρούσῃ πάσῃ δυνάμει, οὐχὶ μόνον διὰ τῶν ἡμιεπισήμων ὀργάνων της καὶ τῶν ἐκ Σοφίας τηλεγραφημάτων πρὸς εὐρωπαϊκὰ φύλλα, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμως, διὰ στόματος τοῦ Ἡγεμόνος, ἐν τῇ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀπαντήσει του, χαρακτηρίσαντος τὴν κατηγορίαν ταύτην ὡς ψευδολόγον καὶ συκοφαντικήν. Διεσχυρίζετο δὲ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ὅτι, τὸ ἐπ' αὐτῇ, εἶχε προσπαθήσει πάσῃ δυνάμει ἵνα περιστείλῃ τὰς ταραχὰς καὶ περιφρουρήσῃ τὴν δημοσίαν τάξιν· ἂν δὲ αἱ προσπάθειαί της δὲν ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν βιαίαν καὶ ἀπρόοπτον ἔκσπασιν τῆς ὀργῆς τοῦ λαοῦ ὑφ' ἧς κατελήφθη ἀπαράσκευος, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὴν μὴ πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς ἐκ μέρους κατωτέρων τινῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, τιμωρηθέντων διὰ τοῦτο.

Τοιαῦτα τινα διετυμπάνιζεν *urbi et orbi* διὰ τῶν ὀργάνων της, ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀναλγησία τῆς ἐπισήμου Εὐρώπης ἀπέναντι τῆς ἀσυστόλου καταπατήσεως καὶ μετατροπῆς εἰς ἐλεεινὸν ράκος τῆς Συνθήκης τῆς φερούσης τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἓξ Μεγάλων Δυνάμεων, ἐξεθράσυνεν ἐπὶ τοσοῦτον ταύτην, ὥστε, πεισθεῖσα ὅτι ἐξησφάλισεν ἑαυτῇ τὴν ἀτιμωρησίαν ἔκρινεν ὡς ἐκ τούτου περιττὴν πλέον πᾶσαν προσποίησιν καὶ φενακισμόν· διὸ καὶ δὲν ἐδίστασεν, ἀφαιρέσασα τὸ προσωπεῖον, νὰ ἀποκαλυφθῇ ἐνώπιον σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς μορφὴν **ὡς πρώτη καὶ κυρία ἔνοχος ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου ἐξοντώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίας.**

Πράγματι, ἰδοὺ ἡ ἐγκύκλιος τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς 16-20 Σεπτεμβρίου, οἱ διάφοροι Βούλγαροι Νομάρχαι τῶν μερῶν ἔνθα ὑπάρχουσιν Ἕλληνες, ἀπηύθυναν πρὸς τοὺς Δημάρχους, τὰς Ἐφορίας, τοὺς Διευθυντὰς καὶ διδασκάλους τῶν βουλγαρικῶν καὶ ἑλληνικῶν σχολῶν τῆς περιφερείας των.

«Πρὸς τοὺς κυρίους Δημάρχους τῶν Ἀστικῶν δήμων, προέδρους Ἐφορειῶν τῶν ἑλληνικῶν καὶ βουλγαρικῶν σχολῶν τῆς Νομαρχίας.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον κατὰ τὴν συνεδρίαν του τῆς 15 τρέχοντος, ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν ἀναφορικῶς τῶν ἐν τῷ κράτει ἑλληνικῶν σχολείων:

1) Νὰ ἐφαρμοσθῇ (καθ' ὁλοκληρίαν) τὸ 10ον ἄρθρον τοῦ περὶ παιδείας νόμου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1906—1907 σχολικοῦ ἔτους.

2) Τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα μὲ τάξεις Ἑλληνικῆς Σχολῆς καὶ Γυμνασίου (κλάσικ) τὰ ὁποῖα δὲν διευθετοῦνται (διατάσσονται) κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ 10ου ἄρθρου τοῦ νόμου, ἰσχύοντος διὰ τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα, δύνανται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ὑρίστανται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους: α) οἱ διευθυνταὶ καὶ διδάσκαλοι νὰ ὦσι Βούλγαροι ὑπήκοοι καὶ νὰ κατέχωσι τὰ δέοντα ἐκπαιδευτικὰ προσόντα, β') τὰ προγράμματα τῶν σχολῶν τούτων καὶ τὰ διδακτικὰ βιβλία ὧν ἐν αὐταῖς γίνεται χρῆσις, χάρται κτλ. πρέπει νὰ ἐγκρίνωνται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας, γ') ὁ ἀριθμὸς τῶν ὡρῶν καθ' ἃς διδάσκεται ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα εἰς τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα μὲ τάξεις ἑλληνικῆς Σχολῆς καὶ Γυμνασίου νὰ αὐξηθῇ, καὶ δ') ἅπαντα τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα μὲ τάξεις ἑλληνικῆς σχολῆς καὶ Γυμνασίου ὑπόκεινται εἰς τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν ἰδιαιτέρου ἐπιθεωρητοῦ διὰ τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα, ὅστις νὰ διορισθῇ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1907 ἔτους παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας.

Εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολῶν θὰ ποιήσηται ταχέως τὰς ἀναγκαίας διατάξεις καὶ αἱ ἐφορεῖαι τῶν σχολῶν πρέπει, ἄνευ παραμελήσεως, νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς διατάξεις αἵτινες θὰ ἀφορῶσι τὴν διευθέτησιν (διάταξιν) τῶν προκαταρκτικῶν σχολῶν οὕτως ὥστε νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ 10ου ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου. Ἐκεῖ ὅπου τὰ σχολειακὰ οἰκήματα τῶν νῦν βουλγαρικῶν προκαταρκτικῶν σχολῶν δὲν εἶνε ἱκανὰ (ἐπαρκῆ) νὰ δεχθῶσι καὶ τοὺς Ἑλληνόπαιδας, οἵτινες θὰ φοιτήσωσιν ἐν τοῖς ἰδίοις σχολείοις, αἱ Ἐφορεῖαι πρέπει ἀμέσως νὰ ἐνοικιάσωσι κτίρια καὶ νὰ προπαρασκευάσωσι τὰ ἀναγκαῖα ἔπιπλα. **Εἰς τὰ μέρη δὲ ὅπου αἱ ἴδιαι Ἐφορεῖαι τῶν μέχρι τοῦδε ἑλληνικῶν σχολῶν ἔχουσιν ἐκουσίως παραδόσει τὰ σχολειακὰ οἰκήματα εἰς τὰς Βουλγαρικὰς Ἐφορείας καὶ φυθόρμητοι ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως οἱ Ἑλληνόπαιδες διδάσκωνται εἰς τὰ δημόσια (κοινὰ) σχολεῖα,** αἱ Ἐφορεῖαι δύνανται νὰ χρησιμοποιήσωσι διὰ μερικὰς τάξεις καὶ τὰ ἐκουσίως παραδοθέντα ἑλληνικὰ σχολεῖα.

Ἐκεῖνοι οἱ Ἑλληνόπαιδες οἵτινες νῦν ἐπλήρωσαν τὴν ἡλικίαν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκπαιδεύσεως, θὰ γείνωνται δεκτοὶ εἰς τὴν πρώτην τάξιν (Δημοτ. Σχολ.) ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει εἰς ἄλλας προπαρασκευαστικὰς τάξεις, ὅπου ἡ διδασκαλία θὰ ἔχῃ κυρίως ὡς σκοπὸν τὴν ἐκμάθησιν τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης. Ἐκεῖνοι οἱ Ἑλληνόπαιδες, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐφοίτων εἰς ἑλληνικὰ σχολεῖα, θὰ γείνωνται δεκτοὶ εἰς ἀνωτέρας τάξεις τῶν βουλγαρικῶν σχολείων, ἂν ὦσι προητοιμασμένοι καὶ ἂν γνωρίζωσι τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει θὰ ἐπαναλαμβάνωσι (μένωσιν εἰς) τὰς ἰδίας τάξεις.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἁπασῶν τούτων τῶν διατάξεων, θὰ προσέχηται αὐστηρῶς νὰ μὴ προκαλῆται ἐξ οὐδενὸς πράγματος ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμός.

Αἱ μετὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἑλληνικῶν Ἐφορειῶν σχέσεις σας πρέπει νὰ ὦσιν ἀνεπίληπτοι (κόσμιοι) καὶ ἡ γνωστο-

ποίησις ἐκείνου τοῦ μέρους τῶν νέων διατάξεων, ὅπερ ἀφορᾷ τὴν νέαν ἐγγραφὴν τῶν νέων μαθητῶν—Ἑλληνοπαίδων,—πρέπει νὰ γίνηται γραπτῆ, ἄνευ ἐπιπροσθέσεως περιττῶν φράσεων.»

ὁ Νομάρχης **Ζέλκωφ**

ὁ γραμματεὺς **Σπάσιτς**

Εἰς δὲ τὴν σχετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ νομάρχου Βάρνης ἐπιπροστίθενται καὶ τὰ ἑπόμενα :

«Ὁ μισθὸς τοῦ διορισθησομένου ἐπὶ πλέον προσωπικοῦ θὰ καταβάλληται κατὰ τὸν ἐν χρήσει τρόπον, ἤτοι ἐν ταῖς κυβερνητικαῖς σχολαῖς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐν ταῖς κοινοτικαῖς ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τοὺς τυχὸν μὴ κατηρτισμένους καλῶς εἰς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν Ἑλληνόπαιδας, ἱδρύεται ἐν ταῖς σχολαῖς προκαταρκτικὴ τάξις σκοποῦσα ἀποκλειστικῶς τὴν διδασκαλίαν εἰς αὐτοὺς τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης, ὅπως παρακολουθῶσι κατόπιν τὰ μαθήματα καὶ τὰς ἄλλας τάξεις».

Τί δὲ λέγουσιν αἱ σχετικαὶ διαταξεις τοῦ περὶ ἐκπαιδεύσεως Νόμου καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀναφερόμενον 10ον ἄρθρον ; Ἰδοὺ αὐτὰ·

«**Ἄρθρον 6**. Τὰ σχολεῖα ἐν τῇ βουλγαρικῇ Ἡγεμονείᾳ διαιροῦνται εἰς ἐθνικά, συντηρούμενα ὑπὸ τοῦ Κράτους, τῶν νομῶν, τῶν ἐπαρχιῶν ἢ τῶν δήμων, ἐν οἷς γλῶσσα διδασκαλίας εἶναι ἡ βουλγαρικὴ, οἱ διδάσκαλοι ἐπικυροῦνται παρὰ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῶν ὁποίων ὁ ὀργανισμὸς καὶ τὰ πράγματα ἀνταποκρίνονται πληρέστατα εἰς τὰς ἐπισήμους διατάξεις καὶ, εἰς ἰδιωτικά, συντηρούμενα ὑπὸ θρησκευτικῶν Κοινοτήτων, Ἑταιριῶν ἢ Ἀδελφοτήτων καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτικῶν Ἑταιρειῶν.

Ἄρθρον 9. Ὅλα τὰ παιδία ἀπὸ τοῦ ἕκτου ἔτους συμπεπληρωμένου μέχρι τοῦ δωδεκάτου συμπεριλαμβανομένου, ὑποχρεοῦνται νὰ ἀκολουθῶσι τὰ μαθήματα τῆς προκαταρκτικῆς παιδεύσεως ἐν τοῖς ἐθνικοῖς σχολείοις, ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς, ἢ κατ' οἶκον.

Ἄρθρον 10. Ἡ προκαταρκτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν τέκνων τῶν Βουλγάρων ὑπηκόων τῶν διαφόρων χριστιανικῶν θρησκευμάτων γίνεται εἰς βουλγαρικὴν γλῶσσαν.

Ἄρθρον 187. Οὐδὲν ἰδιωτικὸν σχολεῖον δύναται νὰ ἱδρυθῇ ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου.

Ἄρθρον 191. Οὐδὲν ἰδιωτικὸν σχολεῖον δύναται νὰ λαμβάνῃ κυβερνητικὴν ἢ δημοτικὴν ἐπιχορήγησιν.

Ἄρθρον 194. Ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα ἐκμανθάνεται ὑποχρεωτικῶς εἰς ὅλα τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα.

Ἄρθρον 197. Τὰ σχολεῖα ταῦτα (τῶν χριστιανικῶν θρησκευτικῶν Κοινοτήτων) ἱδρύονται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους· α') ἂν οἱ διδάσκαλοι ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 58 (καθ' ὃ δέον νὰ ὦσιν ὑπήκοοι Βούλγαροι καὶ νὰ ἔχωσιν ὑποστῇ ἐξετάσεις τοῦ Κράτους **βουλγαριστὶ** πρὸς λῆψιν διδασκαλικῆς ἀδείας) καὶ, β') ἐὰν φυλάττωνται αὐστηρῶς αἱ διατάξεις τῆς καθολικῆς ὑποχρεώσεως τῆς προκαταρκτικῆς παιδεύσεως.

Ἄρθρον 208. Τὸ πρόγραμμα τῶν προκαταρκτικῶν ἐθνικῶν σχολείων εἶναι ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλα τὰ ἰδιωτικὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα».

Ὁ περὶ ἐκπαιδεύσεως νόμος οὗτος, ψηφισθεὶς τῷ 1892, προὐκάλεσεν ἀμέσως ἐντονωτάτας διαμαρτυρίας τόσον ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, ὧν κατεπατοῦντο τὰ διὰ τῆς Βερολινείου Συνθήκης καὶ τοῦ συναφοῦς ταύτῃ Ὀργανικοῦ Νόμου ἐξασφαλισθέντα αὐταῖς δικαιώματα. Διότι, κατὰ τὰ ἄρθρα 359 καὶ 360 τούτου «**οὐδεμία θρησκευτικὴ Κοινότης δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὅπως εἰσαγάγῃ εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῆς ἄλλην παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς γλῶσσαν. Πᾶσα Κοινότης δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῆς τὴν διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν ἐκείνων, ἃς νομίζει χρησίμους, εἴτε ζωσῶν εἴτε νεκρῶν, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν χρῆσιν τῶν γλωσσῶν αὐτῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν μαθημάτων τοῦ σχολείου**· διὰ δὲ τῶν ἄρθρων 347, 348, 349 καὶ 356 ὁρίζεται ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις καὶ ὁ διορισμὸς τῶν διδασκάλων ἀνήκει εἰς τὰς Κοινότητας, ὅτι αἱ σχολαὶ αὐτῶν δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσι ἐπιχορηγήσεις ἔκ τε τοῦ δημοτικοῦ καὶ τοῦ κυβερνητικοῦ Ταμείου, καὶ ὅτι οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῶν σχολῶν τούτων λαμβάνονται ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος (Βλέπε τὰ ἄρθρα ταῦτα ἐπὶ λέξει ἐν ἀριθ. 41 Ἐκκλ. Ἀληθ.). Χάρις εἰς τὰς διαμαρτυρίας ταύτας καὶ τὴν παρέμβασιν Μεγάλων τινῶν Δυνάμεων, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταθλιπτικῶν τούτων διαταξεων τοῦ Νόμου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1901 νέα ἀπόπειρα ἐγένετο πρὸς καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων διὰ νέου περὶ ἐκπαιδεύσεως νομοσχεδίου ἀνανεοῦντος, κατ' οὐσίαν, τὰς εἰς ἀχρηστίαν διαταξεις τοῦ νόμου τοῦ 1891. Ἀλλὰ, ἀνατραπέντος τοῦ Ὑπουργείου Καραβέλωφ, ἐσαρώθη μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ νέον νομοσχέδιον, καθ' οὗ εἶχον ἐγερθῇ καὶ αὖθις αἱ αὐταὶ διαμαρτυρίαι ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν.

Καὶ λοιπὸν νῦν ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ἀφοῦ διενήργησε τὴν ἁρπαγὴν τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν ἱδρυμάτων τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ Κοινοτήτων μετα συμπάσης τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν, ἀφοῦ κατέστησεν ἀδύνατον τὴν παρουσίαν τῶν Ὀρθοδόξων Μητροπολιτῶν, ἀφοῦ ἀπεπειράθη νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, ἀφοῦ ἐπέτρεψε καὶ εἶτα ἐδικαιολόγησεν, ὅση αὐτῇ δύναμις, τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων παντοειδεῖς βανδαλικὰς βιαιοπραγίας τῶν ἐνδόξων ἡρώων τοῦ βουλγαρομακεδονικοῦ Κομιτάτου,—ποθούντων ἴσως ἵνα δικαιολογήσωσι πλῆρέστατα τὰ ἐν τῇ μεγάλῃ Γεωγραφίᾳ τοῦ *Elisée Reclus* ἀναγινωσκόμενα «πολλὰ κρανία βουλγαρικὰ μελετηθέντα ὑπὸ τοῦ Κόπερνικ, τοῦ Βίρχωβ καὶ τοῦ Βέδδοε ὁμοιάζουσι καταπληκτικῶς μὲ τὰ κρανία ἀγρίων τινῶν φυλῶν τῆς Αὐστραλίας»—ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, λέγομεν, ἐπιθέτει νῦν τὴν κορωνίδα εἰς τὸ ἀπαίσιον ἔργον της, δηλοῦσα, **ἐπισήμως** καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν φορὰν ταύτην, τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι ὀφείλουσιν ἀφεύκτως νὰ ἐκβουλγαρισθῶσιν ἑκόντες ἄκοντες, ἀφοῦ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ δυνάμενος νὰ λυτρώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀνύχων τῆς βουλγαρικῆς αὐθαιρεσίας καὶ λύσσης. Ἐπιπροστιθεῖσα δὲ ἐν ἐπιμέτρῳ εἰς τὴν αὐθαιρεσίαν καὶ τὸν χλευασμὸν, ἐξυβρίζει καὶ μυκτηρίζει τὰ θύματά της, **προσποιουμένη** ὅτι παραδέχεται ὡς γνησίαν ἔκφρασιν τῆς θελήσεως τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τὰς ἐκβιαστικῶς, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, ἀποσπασθείσας παρά τινων εὐαρίθμων Ἑλλήνων δηλώσεις (ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ περιεχομένου του ὡς βουλγαριστὶ συντεταγμένας), ὅτι ἑκουσίως παρέδιδον τοῖς Βουλγάροις τὰς σχολάς των καὶ προσήρχοντο τῇ βουλγαρικῇ Ἐξαρχίᾳ.

Ἡ ἐγκύκλιος ὅμως τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως παρέλειψε νὰ ἀναπτύξῃ ἐπισήμως τοῖς Ἕλλησι καὶ μίαν ἄλλην ἄποψιν τοῦ ζητήματος, ἀναθεῖσα τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τὴν ἡμιεπίσημον βουλγαρικὴν ἐφημερίδα «Νόβι Βὲκ» [Νέος Αἰών]. «Ὁ σκοπὸς τοῦ 10ου ἄρθρου—γράφει αὕτη—εἶναι «ἐξόχως **φιλανθρωπικὸς**, διότι δι' αὐτοῦ ἐπιδιώ«κεται ἡ κατάπνιξις ἐν Βουλγαρίᾳ τῶν φυλετικῶν «ἐρίδων. Καὶ ἀνεστάλημεν,—ἐξακολουθεῖ—ἡ ἐφαρ«μογὴ τοῦ ἄρθρου τούτου ἅμα τῇ ἐπιψηφίσει του «[τῷ 1892] ἕνεκα τῶν διαμαρτυριῶν καὶ ἐκ φόβου «μὴ χαρακτηρισθῇ ἡ Βουλγαρία ὡς καταπιέζουσα «τοὺς μὴ Βουλγάρους· νῦν ὅμως, μετὰ δεκατέσσαρα «ἔτη, **ἀφοῦ ἡ Βουλγαρία κατέδειξε περιτρά«νως εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἡ διοίκησίς της «δὲν ἦτο οὔτε βιαία οὔτε καταθλιπτικὴ πρὸς «τοὺς μὴ Βουλγάρους κατὰ τὴν ἐθνικότητα «καὶ τὴν θρησκείαν ὑπηκόους της, ἐπέστη «ὁ καιρὸς τῆς ἐφαρμογῆς του**». *Tableau!!!!*

Ὥστε, κ.κ. συντάκται τοῦ «Νόβι Βὲκ», κατὰ τὴν δαιμονίαν ταύτην ἑρμηνείαν σας, εὑρέθη τὸ μέσον πρὸς κατάπνιξιν τῶν φυλετικῶν ἐρίδων ἐν ταῖς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονείας χώραις ἐκείναις, ὅπου οἱ Βούλγαροι εὑρίσκονται εἰς διαμάχας πρὸς ἄλλα ἔθνη. Εἶναι δὲ τοῦτο ἁπλούστατον· ἡ ἐξαναγκαστικὴ ἀφομοίωσις τῶν Βουλγάρων πρὸς τὴν κρατοῦσαν φυλὴν, διὰ τοῦ κλεισίματος τῶν σχολῶν σας καὶ τῆς ἐκδιώξεως ἢ ἐγκαθείρξεως τῶν ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν σας. Διὰ δὲ τοὺς χονδροκεφάλους τοὺς μὴ ἀντιλαμβανομένους τὴν ἐξόχως φιλανθρωπικὴν σημασίαν τοῦ μέτρου τούτου, θὰ ὑπάρχει πάντοτε πρόχειρος ἡ ἔξοχος καὶ σωτήριος θεραπευτικὴ μέθοδος τῆς Ἀγχιάλου, Φιλιππουπόλεως, Βάρνης, Μεσημβρίας, Στενημάχου κτλ. κτλ.

Ἀλλὰ τί ἀπαντᾷ ἡ Εὐρώπη πρὸς τοὺς λήρους τούτους ἀνθρώπων δραπετῶν φρενοκομείου, κηρυξάντων, μετ' ἀναιδείας τὸν ἴλιγγον προκαλούσης, πλῆρες διαζύγιον πρός τε τὴν λογικὴν καὶ τὴν αἰδώ; Διὰ τῶν νέων μέτρων της ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις θεσπίζει **ἐπισήμως** τὴν ἐξόντωσιν τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων της. «Διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τοῦ 10ου « ἄρθρου—γράφει ἡ ἐφημερὶς «Δὲν»—αἱ ἑλληνι« καὶ δημοτικαὶ σχολαὶ χάνουσι πάντα λόγον ὑ« πάρξεως· αὗται ἀφομοιοῦνται κατὰ πάντα πρὸς

« τὰς βουλγαρικὰς τοιαύτας καὶ τοὐντεῦθεν, ἐν « **τῇ πραγματικότητι**, θὰ παύσωσιν ὑφιστάμε- « ναι. Τὸ αὐτὸ συμβήσεται καὶ διὰ τὰ ἑλληνικὰ « Γυμνάσια, καίπερ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὰς διατά- « ξεις τοῦ 10ου ἄρθρου. Κατ' ἀρχὴν θὰ ἐπιτρέπε- « ται ἡ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς· ἀλλὰ, κατὰ « τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὰ « βιβλία θὰ ἐγκρίνωνται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, θὰ « ὦσι δηλ. τὰ αὐτὰ τῶν βουλγαρικῶν Γυμνα- « σίων. Κατὰ συνέπειαν οὐδὲν συμφέρον θὰ ἔχω- « σιν οἱ Ἕλληνες πρὸς διατήρησιν τοιούτων Γυ- « μνασίων».

Τί σκέπτεται—λέγομεν—ἡ Εὐρώπη ἀπέναντι τῶν ἀναφανδὸν πλέον καὶ ἐπισήμως ἐκδηλουμένων κακούργων διαθέσεων πρὸς στραγγαλισμὸν ἑκατὸν χιλιάδων ἀνθρώπων; Δὲν πιστεύομεν νὰ ἀναχαιτίζῃ αὐτὴν ἡ προβαλλομένη ἀντίρρησις ὅτι πρόκειται περὶ ἐσωτερικῶν ζητημάτων, ἕκαστος δὲ εἶναι ἐλεύθερος νὰ διαθέτῃ τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου κατὰ βούλησιν. Διότι, ὅχι· ἕκαστος καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ δὲν εἶναι ἐλεύθερος νὰ ὀρᾷ ἀνεξελέγκτως κατὰ βούλησιν, ἀλλ' ὀφείλει νὰ συμμορφῶται πρὸς τὰς ὑπερτάτας γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, παραβαίνων δὲ ταύτας καταδικάζεται καὶ τιμωρῆται. Ἐνταῦθα δὲ ὑπάρχει καί τι πλειότερον τούτου: ὑπάρχουσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν, διὰ τοὺς ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ Ἕλληνας, ἀπαράγραπτα κεκτημένα δικαιώματα κατωχυρωμένα ὑπὸ ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ, διὰ τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν, καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις ἀπαρτίζοντα θεμελιώδεις **ἀρχὰς**, τῶν ὁποίων ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ εἰσὶν ὑποχρεωτικαί, ἡ δὲ παραβίασις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν ἐκπτώσεως ἀπὸ τῶν χορηγηθέντων εὐεργετημάτων καὶ ἀναξιότητος πρὸς κάρπωσιν τῶν ἐπιβραβευθέντων τοῖς Βουλγάροις ὑπὸ τῆς Εὐρώπης (ἄνευ οὐδενὸς τίτλου ἐκ μέρους των) ἀγαθῶν.

Θὰ ἀρίσῃ ἄραγε μέχρι τέλους ἡ Εὐρώπη ἀνενόχλητον, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, τὴν ἑστίαν ταύτην τῆς βαρβαρότητος, τῆς αὐθαιρεσίας, τῆς ἀσυστόλου ἐγκληματικῆς ποδοπατήσεως παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου ὁλοκλήρου πληθυσμοῦ, ὃν αὐτὴ αὕτη διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν της παρέδωκεν εἰς τοὺς σημερινοὺς σταυρωτάς του, ἀφοῦ διὰ τῆς ἐπισημοτάτης τῶν διεθνῶν Συνθηκῶν ἠγγυήθη αὐτῷ τὴν περιφρούρησιν τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος, τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας του; Ὀψώμεθα.

ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ἐξ ἐκθέσεως ἐκ Μεσημβρίας ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα·

«Τὸ σχολεῖον μας ἤνοιξεν εἰς τὰς 17 καὶ αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν ἀμέσως. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε μὲ ποίαν προθυμίαν τὰ παιδιὰ ἔτρεχον νὰ ἐγγραφῶσιν. Εἰς διάστημα μιᾶς ἡμέρας ἐνεγράφησαν περισσότερα τῶν 250, ἄρρενά τε καὶ θήλεα. Μετὰ λειτουργίαν 3—4 ἡμερῶν τῆς σχολῆς, παρουσιάσθη εἰς τὴν σχολὴν ὁ Ἔπαρχος μετὰ τοῦ Δημάρχου καὶ ἑνὸς κλητῆρος καὶ ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ διευθύνοντος πόσοι μαθηταὶ ἐνεγράφησαν τὸ ὅλον, πόσοι εἰς ἑκάστην τάξιν, πόσοι διδάσκαλοι ὑπάρχουν, ποῦ ἕκαστος ἀπεφοίτησε, ποῦ ὑπηρέτησεν ἄλλοτε καὶ πρὸ πόσων ἐτῶν, τί ὑπήκοος εἶναι, ἂν ὑπηρέτησε στρατιώτης καὶ εἰς ποῖον τάγμα καὶ πρὸ πόσων ἐτῶν. Ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίας τὰς ἔλαβε. Μετὰ ταῦτα ἐδήλωσεν ὅτι ἐφαρμόζεται τὸ 10ον ἄρθρον τοῦ βουλγαρικοῦ νόμου περὶ προκαταρκτικῆς μορφώσεως καὶ ὅτι πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ διδάσκηται ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα. Ἡμεῖς ἐκωφεύσαμεν καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν δουλειά μας 3—4 ἡμέρας ἀκόμη, ὁπότε ἔρχεται διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας διὰ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ εἰς τὸ Δημαρχεῖον, τὸ ὁποῖον εἰδοποιεῖ ἐφορίαν καὶ διδασκάλους καὶ καθιστᾷ ὑπευθύνους ἐὰν δὲν συμμορφωθῶσι. Τότε οἱ διδάσκαλοι ἀναγκάζονται νὰ κλείσουν τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον προσωρινῶς ἦτο εἰς τὰ κελλία τῆς ἐκκλησίας Παναγίας. Ἐὰν ἡ κατάστασις βαίνῃ οὕτω, θὰ κλεισθῇ καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ θὰ ἀρχίσωμεν σωρηδὸν ἐκπατριζόμενοι....

Πρό τινων ἡμερῶν, οἱ Ἐπίτροποι τῶν Βουλγάρων καλέσαντες εἰς τὸ γραφεῖον των τὸν Ἕλληνα ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον, ἐδήλωσαν αὐτῷ ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδῃ ἀδείας γάμου εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ἱερεῖς ἢ νὰ διορίζῃ τοιούτους, διότι ὁ Πατριάρχης δὲν ἀνακατόνεται πλέον καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐξαρχίας, ἀπήτησαν δὲ νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν ἐν Μεσημβρίᾳ ἱερέα νὰ τελῇ ἱεροπραξίας. Εἰς δὲ τὴν δήλωσιν τοῦ Ἐπιτρόπου ὅτι ἂς τὸν διατάξῃ τοῦτο ἡ Ἀρχή, τῷ ἀπήντησαν: **ἐδῶ δὲν ὁρίζει ἡ Ἀρχὴ, ὁρίζει ἡ Ἐξαρχία καὶ τὸ Κομιτᾶτον...**

Εἰς πλεῖστα χωρία τῆς Μεσημβρίας δὲν ὑπάρχουν

ἱερεῖς, διωχθέντων ὑπὸ τοῦ Κομιτάτου τῶν ὑπαρχόντων».

ΕΝ ΣΩΖΟΥΠΟΛΕΙ ὁ Ἔπαρχος ἀνεκοίνωσε τῇ 26 Σεπτεμβρίου τὴν διαταγὴν περὶ κλεισίματος τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, τῇ δὲ 29 ἡ Ἀστυνομία διετάχθη ἵνα βίᾳ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγήν. Καὶ αὐτόθι οἱ κάτοικοι πάσχουσι τὰ πάνδεινα ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων, οἵτινες, ἐνῷ ἀρ' ἑνὸς πιέζουσι τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἐκπατρισμόν, ἀρ' ἑτέρου ἀπαγορεύουσι δι' ἀπειλῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ἀν. Ρωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν εἰς πάντα ἕτερον νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἀγοραστὴς τῶν κτημάτων των. Ἰδίᾳ οἱ ἐν Σωζουπόλει καταπιέζονται δεινῶς ἐκ μέρους τοῦ διοικοῦντος τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἀξιωματικοῦ τοῦ 24ου συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, προβάντος μέχρι τοῦ νὰ ραπίσῃ δημοσίᾳ τὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως Δούκαν Ν. Δούκα ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του, διότι παρημπόδισε Βούλγαρον κηπουρὸν ἐκ Πύργου νὰ εἰσαγάγῃ τὰ λαχανικά του εἰς Σωζούπολιν ἕνεκα τῆς ἐκεῖ φυλλοξήρας.

ΚΑΙ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ καὶ ἐν Βάρνῃ καὶ ἀλλαχοῦ κλείονται βίᾳ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, αἱ δὲ διαμαρτυρίαι τῶν κατοίκων πρός τε τὰς νομαρχιακὰς ἀρχὰς καὶ τὴν Κυβέρνησιν μένουσιν ἄνευ ἀποτελέσματος.

ΕΝ ΒΑΡΝΗ, κατὰ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κομιτάτου Δραγούλεφ ἐξεφώνησεν ἐν τῷ προνάῳ θαυμάσιον λόγον οὗτινος παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ προοίμιον, διότι θὰ ἦτο μέγα ἁμάρτημα νὰ ἀπολεσθῇ τοιοῦτος ἱστορικὸς μαργαρίτης. «Ἀ-
« δελφοὶ συμπολῖται—εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν
« σπεῖραν τῶν ταραξιῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων παρῆν,
« ὡς θεατής, καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ α' τμήματος μετὰ
» 10 ὀργάνων του—ἡ ἡμέρα αὕτη πρέπει νὰ μείνῃ ἀνε-
« ξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν καὶ τῶν ἐπερχο-
« μένων γενεῶν· διότι εἶναι ἡμέρα μεγάλη καὶ ἱστο-
« ρική. Ἡμέρα, δηλονότι, καθ' ἣν ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ
« προαιωνίου ἐχθροῦ μας, τοῦ ἀτίμου Ἕλληνος, μέρος
« τῆς πατρικῆς μας κληρονομίας. Ἡ ἐκκλησία αὕτη
« ἡρπάγη ὑπὸ τῶν ἀτίμων Ἑλλήνων παρὰ τῶν προ-
« γόνων μας. Ἱστορικωτάτη ἀλήθεια, παραγνωρισθεῖ-
« σα μέχρι τοῦδε. Ἂς μὴ σᾶς ἀπατᾷ κανείς. Οἱ ἀρ-
« χαιότεροι κάτοικοι τῆς Βουλγαρίας ἦσαν ἀνέκαθεν
« Βούλγαροι. Εἶνε ψεῦδος ἄτιμον τὸ νὰ λέγουν ὅτι
« ὅλα αὐτὰ (δεικνύει διὰ τῆς χειρὸς τὴν Μητρό-
» πολιν, τὸ μητροπολιτικὸν γραφεῖον κτλ.) δὲν εἶνε
« γνησίως βουλγαρικά. Ἐμπρὸς λοιπόν· ἀφαιρέσωμεν
« ἀπὸ τῶν ἀτίμων Ἑλλήνων τὴν πατρικήν μας κλη-
« ρονομίαν. . . . . Καί, κατόπιν τοῦ θουρίου τούτου, ὁρμήσαντες οἱ ταραξίαι κατέλαβον τοὺς τρεῖς λοιποὺς ἑλληνικοὺς ναοὺς καὶ τὰς σχολάς.

Ἐντὸς δὲ τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ὁ Βούλγαρος ἱερεὺς Μεθόδιος ἐξεφώνησεν ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου ἀνάλογον εὐαγγελικώτατον λόγον. «Πρέπει—
« ἀνέκραξε—διὰ τοῦ πυρός, τοῦ σιδήρου καὶ διὰ πά-
« ντων τῶν μέσων, νὰ προσπαθήσωμεν νὰ καταλάβω-
« μεν ὅτι παρανόμως κατέχουν ἀκόμη οἱ ἀσπονδότε-
« ροι τῶν ἐχθρῶν μας Ἕλληνες. Δὲν εἶνε τὸ τέλος
« τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ γεγονότων καταστάντων ἀνα-
« πολράστων, ἕνεκα τῆς συσσώμου ἐξεγέρσεως ὁλο-
« κλήρου τοῦ ἔθνους. . . . . ».

Τὰ σχόλια εἶνε περιττά.

ΕΝ ΚΑΒΑΡΝΑ, μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἐκκλησίας, ὁ Βούλγαρος ἱερεὺς Μιχαὴλ προέτεινεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους ἱερεῖς Ἱερόθεον καὶ Κωνσταντῖνον νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, ὁπότε καὶ θὰ ἠμείβοντο διὰ μεγάλων δώρων καὶ προεδρείας τιμητικῆς. Τούτων ἀποκρουσάντων μετὰ βδελυγμίας τὴν πρότασιν, παρεκλήθησαν ὅπως ἐκκλησιασθῶσι τοὐλάχιστον, ὡς ἁπλοῖ ἰδιῶται, εἰς τὴν βουλγαρικὴν ἐκκλησίαν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς τοῦτο δὲν συγκατένευσαν, κληθέντες εἰς τὸ Δημαρχεῖον, **προετράπησαν** ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Δημάρχου νὰ ἀπέλθωσι, διότι, **τῆς παρουσίας των ματαιούσης τὰ σχέδια τοῦ Κομιτάτου,** κίνδυνος ὑπῆρχε μὴ κακοποιηθῶσι· ὅπερ καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ πράξωσι, μεταβάντες εἰς Μπαλτζίκιον.

Ἅμα τῇ ἀπελεύσει των, οἱ βούλγαροι ἱερεῖς Μιχαὴλ (ἀδελφὸς τοῦ βουλγάρου μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως) καὶ Ἰωάννης, συνέταξαν ἀναφορὰν ἣν περιήγαγον εἰς τοὺς οἴκους τῶν Ἑλλήνων πρὸς ὑπογραφήν, λέγοντες ὅτι ἦν ἁπλῆ αἴτησις πρὸς ἀποστολὴν ἱερέως· ἥτις ὅμως πράγματι περιεῖχε τάδε: «Παρακαλοῦμεν
« τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ἀδελφοὺς Βουλγάρους ὅπως
« συμπεριλάβωσι καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν εὐλογημένην βουλ-
« γαρικὴν Ἐξαρχίαν πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν· διότι δὲν
« ἀνεχόμεθα πλέον τὰς καταπιέσεις τοῦ Πατριαρχείου
« Κωνσταντινουπόλεως».

Εὐτυχῶς καὶ ὁ νέος οὗτος δόλος ἀποκαλυφθεὶς ἐματαιώθη.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῇ Α. Υ. τῷ ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων.

Ὑψηλότατε,

Ὀδυνηρὰ μέχρι τοῦ ἀφορήτου ἀποβαίνει ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἡ κατάστασις καὶ ὁ βίος τῶν ἐν τῇ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ καὶ τῇ Ἡγεμονείᾳ τῆς Βουλγαρίας ὀρθοδόξων ἑλλήνων χριστιανῶν, τῶν πρεσβευόντων τὰ τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας καὶ ὑπαγομένων τῷ Οἰκουμ. Πατριαρχείῳ, ὡς μὴ θελόντων νὰ παρεκκλίνωσιν ἐκ τούτων, ὑφισταμένων δὲ διὰ τοῦτο πᾶσαν κακότητα.

Διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων τακριρίων, ἅτινα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐν ταῖς μνησθείσαις χώραις ἀνιαρῶν ἀπεστείλαμεν καὶ ἐξ ἄλλων ἀκριβεστέρων πληροφοριῶν, ἃς πιστεύομεν ὅτι ἔχει ἡ Ὑψ. Πύλη, εἶνε γνωστὰ αὐτῇ τὰ γινόμενα πάντα, πιστεύομεν δ' ὅτι σύνοιδεν αὕτη καὶ συνομολογεῖ ὅτι ἡ καθ' ἡμῶν, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀδικία εἶνε πρωτοφανής.

Οἱ τὸ σωματεῖον «Φιλογενὴς Βούλγαρος» σχηματίζοντες ἐπήλυδες φερέοικοι Μακεδόνες, οἱ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῶν χωρῶν ἐκείνων λαβόντες τὴν ἐντολὴν ὅπως διὰ παντὸς τρόπου κακώσωσι τοὺς Ἕλληνας, κατάσχωσι τὴν ἱερὰν κοινοτικὴν περιουσίαν, διαρπάσωσι δὲ καὶ λεπλατήσωσι τὴν ἰδιωτικὴν αὐτῶν περιουσίαν, ἔπαυσαν μὲν τελοῦντες διὰ πυρὸς καὶ διὰ σιδήρου τὸ ἔργον αὐτῶν, τελοῦσιν ὅμως αὐτὸ ἧδη συντόνως δι' ἄλλων τρόπων καὶ μέσων, διὰ τῆς δολιότητος, τῆς ἐπιβουλῆς καὶ τῆς ἀπειλῆς.

Δὲν καίουσι νῦν τὰς πόλεις, δὲν κατακρημνίζουσι σχολὰς καὶ ἐκκλησίας, δὲν δηοῦσιν αὐτὰς καὶ τὴν ἰδιωτικὴν ἰδιοκτησίαν, ἀλλὰ ζητοῦσι τὴν παράδοσιν τῶν τοιούτων ἀπομειναρίων, ἐπιλέγοντες ὅτι, ἂν μὴ ταῦτα οἰκεία τάχα θελήσει ἐγγράφῳ παραδοθῶσι καὶ εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν τὴν σχισματικὴν ὑπαχθῶσι, θὰ πάθωσιν ὅσα καὶ οἷα οἱ ἐν Βάρνῃ, Πύργῳ, Ἀγχιάλῳ, Φιλιππουπόλει, Στενημάχῳ καὶ πάσῃ ἄλλῃ πόλει, ἐν ᾗ ἠκούετο τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ἐπρεσβεύετο ἡ Ὀρθόδοξος θρησκεία.

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ περιγραφὴ αὕτη πρὸς ἐναργῆ τῶν συμβαινόντων κατάδειξιν, ἀφοῦ τῶν περιφήμων αὐτῶν Συλλαλητηρίων τὰ δόγματα διαπιστοῦσι τὴν τῶν λεγομένων ἡμῶν ἀπαρίθμησιν;

Οἱ μὴ σεβόμενοι ὅμως τὰ παρὰ πάντων τῶν ἀνθρώπων σεβαστὰ καὶ πολύτιμα ὄντα καὶ κρινόμενα, ἀσεβοῦσι καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ Φιρμανίου τῆς σχισματικῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας. Ρηταὶ διατάξεις αὐτοῦ, τὴν Βάρναν καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς ἀφορῶσαι ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα σχετικά, ἀπέμειναν ἄγραφος χάρτης.

Ἡ Ἐξαρχία τῶν Βουλγάρων ἐρείδεται ἐπὶ πολιτικοῦ ἐγγράφου, μὴ τυχόντος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐγκρίσεως, ἥτις ἐστὶν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Ταύτης δὲ μὴ ὑπαρχούσης, ἕπεται ὅτι ἡ Ἐξαρχία αὕτη ἐστὶν πᾶν ἕτερον ἢ ὀρθόδοξος.

Περὶ τῆς βουλγαρικῆς λοιπὸν ταύτης Ἐξαρχίας πολλάκις τὸ Πατριαρχεῖον, ἅμα τῇ συστάσει αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν καὶ ἐσχάτως, διεμαρτυρήθη, ὡς εἶχε καθῆκον, ζητοῦν τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆς ὡς σχισματικῆς διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ἐνδύματος ἔτι, διότι πάσης θρησκείας οἱ ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοὶ διακρίνονται ἀπό τε τοῦ καλύματος καὶ τοῦ ἐνδύματος. Διαμαρτύρεται δὲ καὶ νῦν ζητοῦν τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων, νόμων ἱερῶν καὶ πολιτικῶν, νόμων λογικῆς καὶ τάξεως καὶ θὰ διαμαρτύρηται διηνεκῶς, ἐφ' ὅσον βλέπει τὸ δίκαιον αὐτοῦ παρορώμενον ἢ καταπατούμενον.

Ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε εἰρημένων τε καὶ γενομένων, τὸ Πατριαρχεῖον πιστεύει ὅτι ἡ Ὑψηλὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου, Ἧς πασίγνωστοι αἱ ἀγαθαὶ προθέσεις καὶ διαθέσεις, ἐπείσθη ἐπαρκῶς ὅτι, Βουλγαρία καὶ Βούλγαροι ἐμμένουσιν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν προδρόμων αὐτῶν κομιταδζίδων χαραχθεῖσαν πορείαν καὶ, οὐ μόνον εἰς τοῦτο δεικνύουσιν ἐπιμονήν, ἀλλὰ καὶ παρασκευάζουσι διὰ τῆς παρελκύσεως καὶ τοῦ χρόνου τὴν τούτων νομιμοποίησιν. Διαμαρτυρόμεθα τοίνυν ἐντονώτατα πρὸς τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν κατ' αὐτῶν, ἀπαιτοῦντες τὰ δίκαια ἡμῶν,

Ἐπαναλαμβάνει λοιπὸν τὸ Π]χεῖον μετὰ τὰς διαμαρτυρίας αὐτοῦ ταύτας τὴν αἴτησίν του ὅπως ὁ μὲν Ἔξαρχος καὶ οἱ σχισματικοὶ αὐτοῦ ἀρχιερεῖς καὶ προϊστάμενοι ἀπελαθῶσιν ἐντεῦθεν εἰς Σόφιαν, ἐπανέλθωσι δὲ οἱ πέντε κανονικοὶ ὀρθόδοξοι Μητροπολῖται Βάρνης, Μεσημβρίας, Ἀγχιάλου, Σωζουαγαθουπόλεως καὶ Φιλιππουπόλεως εἰς τὰς ἕδρας αὐτῶν μεταξὺ τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου των. Διατελῶ κτλ.

Τῇ 19 8)βρίου (1322) 1906 Εὐχέτης

(Τ. Σ.) **Ὁ Πατριάρχης τῶν Ρωμαίων**

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Ἐν ἀληθεῖ συγκινήσει συρρέουσιν οἱ ὀρθόδοξοι κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τοῖς ἔν τε τῇ Αὐτοκρατορίᾳ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ καὶ πληροῦσιν αὐτούς, παριστάμενοι ἐν μνημοσύνοις ἱεροῖς τῶν ὑπὲρ ὀρθοδοξίας σφαγιασθέντων. Ἀνατείνουσι τὸν νοῦν εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν, οὓς ἐπεσφράγισαν δι' αἵματος, καὶ σεμνύνονται μὲν ἐπὶ «νέφει μαρτύρων» ὁμογενῶν, ὁμοδόξων, εὔχονται δὲ ἅμα μὲν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν τεθνεώτων, ἅμα δ' ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν ἀγωνιζομένων. Ἀμφότερα θεωροῦσι καθῆκον ἀληθοῦς ὀρθοδόξου. γεραίροντος τὴν μνήμην τῶν θυμάτων, εἰς ἃ προσετέθη ὁ πολυθρήνητος τῆς Κορυτσᾶς μητροπολίτης Φώτιος.

Ὑπὲρ πάντων τούτων, ὅσοι ἔπεσαν, ὅσοι πίπτουσι θύματα φανατισμοῦ ἀγρίου καὶ μισαδελφίας ἀποτροπαίου ἐν χώραις ἐπιτρεχομέναις ἢ διοικουμέναις ὑπὸ βουλγάρων, ὑπὲρ πάντων τῶν θυμάτων, τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, κλῆρος ἱερὸς ὀρθόδοξος τὴν ἀναίμακτον προσάγει θυσίαν πρὸς τὸν ἄνωθεν πατάσσοντα καὶ πάλιν ἰώμενον· γλαφυροὶ καὶ εὐσεβεῖς ῥήτορες προσάγουσιν εἰς μίμησιν καὶ δίκαιον θαυμασμὸν τὸ ἔργον τῶν μακαρισθέντων· καὶ σμήνη εὐσεβῶν ὀρθοδόξων ἑνοῦσι τὰς εὐχὰς αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν τῶν οἰκτιρμῶν ἀπεκδεχόμενοι καὶ παρ' αὐτοῦ τὴν τιμωρίαν τῶν τὰ ἱερὰ βεβηλούντων καὶ στίγμα προσαπτόντων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὀρθοδόξου.

Κατὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς διαβιβαζομένας εἰδήσεις, τῇ τελευταίᾳ κυριακῇ, **24** δηλαδὴ σεπτεμβρίου μηνός, ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐτελέσθησαν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ἱερουργούντων τῶν πανιερ. κατὰ τόπους ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων, ἱερὰ μνημόσυνα ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Κορυτσᾶς Φωτίου, συγκεκινημένον δὲ τὸ συρρεῦσαν εἰς τοὺς ναοὺς πλῆθος συνησθάνετο τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας, εἰς ἣν προσφέρουσιν ἑαυτοὺς οἱ ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀγωνιζόμενοι. Εἰ δ' ἔν τισι πόλεσιν, ἕνεκεν ἐλλείψεως χρόνου πρὸς συνεννόησιν, ὅπου μάλιστα διοικοῦσιν ἐπιτροπαὶ ἐπισκοπικαί, ἀνεπιμελήτως ἐτελέσθη τὸ πρὸς τοὺς τεθνεῶτας χριστιανικὸν τοῦτο καθῆκον, ὡς ἐν Πάτραις, προσδοκῶμεν τὴν πανηγυρικὴν αὐτοῦ τέλεσιν ἔν τε τῇ μεγάλῃ καὶ εὐσεβεῖ πόλει τῶν πατρέων, ὅπου καὶ λόγον κατάλληλον θέλει ἀπαγγεῖλαι ὁ ἀκάματος ἱεροκῆρυξ κ. Χαρίτων, καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ. Τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Γρηγορίου καὶ τῶν πανιερ. ἀρχιεπισκόπων Κερκύρας κ. Σεβαστιανοῦ, Ζακύνθου κ. Διονυσίου τελέσαντος καὶ ἕτερον μνημόσυνον, τῇ 20 αὐγούστου, ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ φονευθέντων, Ἠλείας κ. Δαμασκηνοῦ, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Φιλαρέτου, Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνοῦ, Ἀργολίδος κ. Νικάνδρου, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου (περὶ ὧν καὶ μόνων ἐστάλησαν ἡμῖν εἰδήσεις ἄχρι τῆς σήμερον), ἐλπίζομεν ὅτι θέλει εὑρεῖ μιμητὰς ἐν παντὶ τῷ κλήρῳ. Τῶν ἐργαζομένων τοὺς ἄθλους στηλογραφοῦσα ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τιμὴν ἀπονέμει τοῖς ζῶσι, φόρον εὐλαβείας τοῖς πρὸς Κύριον μεταστᾶσιν.

Ἐκ τῶν ἐν πόλεσι τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας τελεσθέντων ἀναφέρομεν τὸ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν κυριακήν, 8 ὀκτωβρίου, ἐν **Ἁγίῳ Στεφάνῳ**, τῇ ἔξω τῆς ἡμετέρας πόλεως κώμῃ, ἱερουργοῦντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Γρεβενῶν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, πενθίμως διεσκευασμένῳ.—Ἀκριβείας ἕνεκα σημειοῦμεν ὅτι πάνδημον ἐν **Γρεβενοῖς** ἐγένετο τῇ 17 σεπτεμβρίου τὸ μνημόσυνον τοῦ τε Κορυτσᾶς Φωτίου καὶ τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν, ἱερουργοῦντος παντὸς τοῦ κλήρου.— Τῇ 1 δὲ τοῦ παρόντος μηνός, ἐτέλεσαν ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Λήμνου**, λειτουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Γενναδίου, ἡ φιλοτιμοτάτη κοινότης **Δαρδανελλίων**, καὶ ἡ φιλογενὴς καὶ πολὺν ὑπὲρ παντὸς ὁσίου καὶ καλοῦ ζῆλον ἐπιδεικνυμένη κοινότης **Κυδωνιῶν**· κατὰ τὸ τελεσθὲν ὑπ' αὐτῆς ἱερὸν μνημόσυνον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ, πενθίμως καὶ τούτῳ, ὡς ἔδει, διεσκευασμένῳ, πάντες οἱ ἱερεῖς ἔλαβον μέρος, οἱ δὲ κάτοικοι προσῆλθον ἀθρόοι, λόγον κατάλληλον ἐκφωνήσαντος τοῦ αἰδεσιμ. πρεσβυτέρου καὶ οἰκονόμου κ. Ἀριστείδου.— Τῇ 8 τοῦ μηνὸς τούτου καὶ ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Ἐφέσου** λειτουργοῦντος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου κ. Ἰωακείμ, ἐτέλεσε μνημόσυνον ἐν Περαίᾳ. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ φιλόκαλος κοινότης **Ραιδεστοῦ**, ἱερουργοῦντος, ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας, τοῦ ἐκ περιοδείας ἐπανελθόντος σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ κ. Γρηγορίου, πάνδημον ἀπέτισε τὴν ἱερὰν ὀφειλὴν πρὸς τὴν μνήμην τῶν πυρί τε καὶ μαχαίρᾳ τελειωθέντων ὡς καὶ τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου·—πρὶν τῆς Ραιδεστοῦ, μνημόσυνον ἐτέλεσεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἡρακλείας καὶ ἐν **Οὐζοὺν-Κιοπροὺ** τῆς ἐπαρχίας.— Τῇ 8 ὀκτωβρίου ὡσαύτως, ἡ κοινότης **Μετρῶν** ἐξεπλήρωσε κατανυκτικῶς τὸ καθῆκον τοῦτο, λειτουργήσαντος, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μετρῶν καὶ Ἀθύρα κ. Ἰωακείμ.—Πολλῷ δὲ μεγαλοπρεπέστερον καὶ κατανυκτικὸν ἐγένετο τὸ ἐπιβαλλό-

μενον χριστιανοῖς ὀρθοδόξοις μνημόσυνον τοῦτο ἐν **Λιτίτσῃ**, οὗ δέον ἵνα γένηται μνεία τις ἐκτενεστέρα· διότι ἐτελέσθη κατ' ἐπιθυμίαν πολλῶν κοινοτήτων· ἡμέρα δ' αὐτοῦ ὡρίσθη ἡ 2 ὀκτωβρίου, δευτέρα τῆς ἑβδομάδος, ἵνα περιφανέστερον, ὡς ἡμῖν γράφουσιν, ἐξαρθῇ τὸ γεγονὸς ἐν ἐργασίμῳ ἡμέρᾳ, κλειομένης τῆς ἀγορᾶς καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἀργούντων, διότι κατὰ τὰς κυριακὰς καὶ τὰς μεγάλας ἑορτάς, ἐνεργείᾳ πρωτοβούλῳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, ἀπό ἔτους καὶ ἐπέκεινα ἐπιβάλλεται ἡ κυριακὴ ἀργία. Εἰς τὸ μνημόσυνον ἔλαβον μέρος τὰ μεγαλείτερα καὶ κεντρικώτερα χωρία της ἐπαρχίας, Λίτιτσα, Ἀκαλάνιον, Πλαβοῦ καὶ Τσεκερδεκλί, προσεκλήθησαν δὲ καὶ οἱ κάτοικοι καὶ ὁ κλῆρος καὶ οἱ διδάσκαλοι αὐτῶν, ἀπὸ βαθέος ὄρθρου σπεύσαντες καὶ πληρώσαντες τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως. Οἱ διδάσκαλοι κατὰ τὴν ὥραν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας πρὸ τῶν κολύβων προσεφῶνουν ἐπιτυχῶς καὶ καταλλήλως ἐκφράζοντες τὸ βαθὺ τῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἄλγος, μεθ' οὗς ὁ γραμματεὺς τῆς Ἀδελφότητος «Ἁγίου Ἀνδρέου», διὰ καλῆς προσρήσεως, τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐγένετο διερμηνεύς· ἐν τέλει λαμπρὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λιτίτσης κ. Νικηφόρος, δικαιώσας καὶ πάλιν τὴν περὶ αὐτοῦ κρατοῦσαν γνώμην ὡς καλοῦ κήρυκος τοῦ θείου λόγου καὶ δοκίμου τοῦ καλάμου χειριστοῦ.

Ἐκ τῶν μέχρι σήμερον περιελθουσῶν εἰς τὴν ἡμετέραν γνῶσιν εἰδήσεων ἀποδείκνυται ὅτι σύμπαντες οἱ ὀρθόδοξοι καὶ κυρίως οἱ ὁμογενεῖς ἐπετέλεσαν καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐπιτελοῦντες καθῆκον πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως σφάγιον ἑαυτοὺς προσενεγκόντας, πιστεύοντες ὅτι τῶν ἀγώνων αὐτῶν καὶ τῶν θυσιῶν ἡ μνεία καὶ ὁ ἐπ' ἐκκλησίας ἔπαινος ἐνθαρρύνουσι τοὺς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα συνεχίζοντας.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τοὺς πάσχοντας, πρὸς τοὺς ἀνεστίους καὶ γυμνητεύοντας, πρὸς τοὺς πεινῶντας καὶ ριγοῦντας, συνεχιζόμενα παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις ἕλλησιν ἐνθαρρύνουσι καὶ τοὺς στέγην καὶ ἡσυχίαν ἀπολέσαντας καὶ τὰς τὸν ἄρτον τῆς χηρείας καὶ τῆς ὀρφανείας ἐν δάκρυσι τρωγούσας οἰκογενείας. Ὅθεν, ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, ἐν πάσαις ταῖς ἑλληνικαῖς κοινότησιν, ἔν τε τῇ Αὐτοκρατορίᾳ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, τῶν μεγάλων τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐσεβείας, τῆς φιλοπατρίας πανηγύρεων, οἷα τὰ ἱερὰ μνημόσυνα, τὸ δεύτερον μέρος ἦν ἡ συνάθροισις ἐράνων ὑπὲρ τῶν ζώντων θυμάτων τοῦ διωγμοῦ· ἔν τισι μέρεσιν οἱ ἔρανοι καθηγιάζοντο ἀπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν ἀρχόμενοι, καθὼς ἐν Δεδὲ Ἀγὰτς καὶ ἐν Κυδωνίαις, ὅπου ὁ κηρύττων ἱερεύς, συμπενθῶν ἐκκλησιάσματι πενθοῦντι, προέτρεψεν εἰς συνδρομάς· οὕτως ἐγένετο καὶ ἐν ταῖς ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως παρὰ ταῖς ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικαῖς κοινότησιν, ὧν προεξάρχει ἡ τῆς **Βοστώνης**, πέμψασα καὶ πάλιν 2050 φράγκα καὶ μέλλουσα ν' ἀποστείλῃ καὶ ἕτερα πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, πρὸς ὃν ἔπεμψε καὶ 500 πρότερον—ἕπεται δὲ ἡ τοῦ **Σικάγου**, συλλέξασα 2500 φράγκα, σταλέντα εἰς Ἀθήνας.—Ἐκτὸς τούτων ἡ ἑλληνικὴ παροικία τῆς **Ὀδησσοῦ** ἀπέστειλε 12000 δραχμῶν εἰς Ἀθήνας, ὧν αἱ 3000 εἰσὶ προσφορὰ τοῦ ἐξοχ. εὐεργέτου τῶν ἑλλην. γραμμάτων κ. Γρηγ. Μαρασλῆ.—**Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ** ἑλληνικαὶ κοινότητες, ἐν ἀγαθοῖς ἔργοις πρωτοστατοῦσαι καὶ κάλλιστον καὶ θεοευλόγητον ἑαυτὰς παράδειγμα πρὸς μίμησιν προβαλλόμεναι πᾶσιν, ἀπέστειλαν γενναῖα ποσὰ εἰς Ἀθήνας, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν αἱ σταλεῖσαι ποσότητες τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ ὅλου ἐν Ἀθήναις συναχθέντες ποσοῦ τῶν 222000 δραχμῶν τῶν μέχρι τέλους σεπτεμβρίου.

Ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Αὐτοκρατορίᾳ κοινοτήτων ἀναγράφομεν τὴν τῆς **Καβάλλας**, ὅπου, καθ' ἃ μανθάνομεν, 170 λίραι συνηθροίσθησαν μέχρι σήμερον, δαπανώμεναι πρὸς διατροφὴν καὶ περίθαλψιν τῶν καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ξάνθης διαμενόντων προσφύγων—Ἐπαίνων ἀξίαν κρίνομεν τὴν φιλογενεστάτην καὶ πατρώζουσαν κοινότητα τῶν **Κυδωνιῶν**, ἀποστείλασαν πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην, πρὸς τὸ παρόν, 60 λίρας—ἀγαθὴν μνείαν ποιούμενοι καὶ τῆς ὁμογενοῦς τῶν **Δαρδανελλίων** παροικίας, ἥτις ἀθροίσασα χίλια καὶ πεντακόσια γρόσια ἀπέστειλεν αὐτὰ τῇ Α. Θ. Π. καίτοι τοσαύτας ἔχει νὰ θεραπεύσῃ κοινοτικὰς ἀνάγκας, οἵας ἔχουσι πᾶσαι αἱ ἐν τῷ Κράτει κοινότητες.

*

Ἐκ 40 Ἐκκλησιῶν ἀπὸ μαρτυρίας ἐπιβατῶν ἐμάθομεν ὅτι καὶ τῆς πόλεως ταύτης οἱ κάτοικοι, ὁμοθύμως ἐπιδοκιμάζοντες τὰς δραστηρίας ἐνεργείας τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν προσφύγων, αὐθόρμητοι πρὸς τὸν πανιερ. μητροπολίτην, ἐκδηλοῦντες αἰσθήματα φιλάδελφα, διετύπωσαν φιλογενῆ πόθον ὅπως ἐνεύρυτέρῳ κύκλῳ διενεργηθῶσιν ἔρανοι, προσφέροντος ἑκάστου τὸν ἴδιον ὀβολόν. Εὐχόμεθα πανταχοῦ νὰ διεξαχθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ εὐεργετικὴ τάσις αὕτη καὶ οἱ ὁμογενεῖς τῶν 40-Ἐκκλησιῶν κάτοικοι, εἰς οὓς ἀνήκει φέρελπι τὸ μέλλον, ἀποδείξωσιν, ὡς οἱ κυδωνιεῖς, ὅτι πλήρη συναίσθησιν ἔχουσιν ἱεροῦ καθήκοντος πρὸς τὴν πάτριον

κληροδοσίαν. Ἤδη μάλιστα, τὴν προθυμίαν τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἀνάγκη νὰ ἐπιρρώσωσι διὰ τῆς κοινῆς ὑποστηρίξεως—διότι παρατηροῦμεν ὅτι ὅπου ἡ πνευματικὴ κατὰ πόλιν ἀνωτέρα ἀρχὴ πρωτοστατοῦσα προέτρεπεν, ἐκεῖ καὶ τὸ προϊὸν τῆς κοινῆς εἰσφορᾶς ἀπέβη σπουδαῖον· ὡς ἐν Πύργῳ λόγου χάριν, τῆς Ἠλείας, ὅπου, ἐνεργείᾳ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου κ. Δαμασκηνοῦ, καίτοι οὐχὶ εὐάρεστος ἡ οἰκονομικὴ τοῦ τόπου κατάστασις καθὼς καὶ ἐν Αἰγίῳ, ἀξιεπαίνῳ φροντίδι τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Καλαβρύτων κ. Φιλαρέτου, καθὰ μανθάνομεν ἐκεῖθεν, ἀρκετὰ σπουδαῖον εἰσεπράχθη ποσόν, ἐνῷ ἐν Πάτραις, ὧν τὴν ἐκκλησίαν ἐπισκοπικὴ ἐπιτροπὴ διοικεῖ, μόλις συνήχθησαν 2000 δραχμῶν.

*

Τῶν μαθητῶν καὶ καθηγητῶν τῆς **ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς** ἰδίαν ἐκ καθήκοντος ποιούμεθα μνείαν, ἕνεκα τῶν φιλανθρώπων αἰσθημάτων, ἅπερ ἐπεδείξαντο οἱ προορίζοντες ἑαυτοὺς εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ θυσιαστηρίου. Συλλέξαντες ἀπὸ κοινῆς εἰσφορᾶς 1019 ἀργυρᾶ γρόσια ἔπεμψαν τῷ πανιγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ὑπὲρ τῶν ταλαιπωρουμένων καὶ πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

*

Αἱ παρ' ἡμῖν Ἀδελφότητες ὑστεροῦσιν ἐν τῷ φιλανθρώπῳ τούτῳ ἔργῳ· πρώτη δέ, φρονοῦμεν, ἡ εἰς **Τὰ ταῦλα** Φιλόπτωχος Ἀδελφότης, ἡ ἀπὸ τοῦ 1862 λαμπρῶς ἐξασκοῦσα τὸ πρὸς πένητας καὶ πάσχοντας φιλάνθρωπον καὶ χριστιανικὸν ἡμῶν χρέος, ἔπεμψε τῇ Α. Θ. Π. σήμερον γρόσια ἀργυρᾶ 500.

*

Πολλῶν ὅμως ἐπαίνων ἀξίαν ἀπέδειξεν ἑαυτὴν ἡ ὁμογενὴς κοινότης **Μακροχωρίου,** παρ' ᾗ ἐπιτροπὴ τετραμελὴς ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κκ. Ἰω. Γεωργαντοπούλου, Κωνστ. Βασιάδου, Σπ. Σισμάνογλου καὶ Ν. Γ. Παπαδημητρίου συλλέξασα 4700 ἀργυρᾶ γρόσια ἐπέδωκε τῇ Α. Θ. Π. Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης τοῦ Μακροχωρίου, ἡ καὶ ναὸν καὶ κλῆρον καὶ σχολὰς καλῶς συντηροῦσα καὶ Σύλλογον φιλομαθῶν κεκτημένη καὶ προθύμως ἐπαρήγουσα ταῖς κοιναῖς ἀνάγκαις, αὐθορμήτως ἐπετέλεσε τὸ πᾶσιν ἐπιβαλλόμενον καθῆκον τῆς ἐν μέτρῳ δυνατῷ περιθάλψεως τῶν πασχόντων.

*

Ἡ βοήθεια αὐτῶν, ἡ ὑποστήριξις τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς τῶν ὀρθοδόξων, ἑτοίμης καὶ δυνατῆς οὔσης εἰς ἄμεσον ἐπούλωσιν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀναγκῶν, ἔστι καθῆκον πασῶν τῶν κοινοτήτων καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων. Ἀνάγκη νὰ συνεισφέρωσι πάντες τὸ δυνατόν. Καὶ δύνανται πάντες. Ὁ μὴ θέλων νὰ συνεισενέγκῃ μόνον αὐτὸς ἴσως εἴπῃ ὅτι ἀδυνατεῖ. Ἀλλὰ ἂν μὴ δύνηται πολλά, δύναται νὰ εἰσφέρῃ ὀλίγα.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΣ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀποδοχὴν εὑροῦσα παρὰ τοῖς ὁμογενέσι τὴν πρέπουσαν, ἐφελκύει τὰς εὐχὰς αὐτῆς ὑπὲρ τῶν χορηγησάντων τὸ κατὰ δύναμιν. Ἐννοοῦσι πάντες ὅτι τὸ κοινὸν Ἐθνικὸν Ταμεῖον πρέπει νὰ ᾖ πλούσιον, ἵνα πᾶσι τοῖς δεομένοις εὐθέως χορηγῇ. Πλούσιον δὲ δύναται ν' ἀποβῇ ὅταν πάντες ἀποφασίσωσι νὰ χορηγήσωσιν ἅπαξ ἢ καὶ κατ' ἔτος ὃ ἂν ἕκαστος δύνηται. Καὶ πρέπει ν' ἀποβῇ πλούσιον, διότι τοιοῦτον ἀπαιτοῦσιν αἱ σημεριναὶ περιστάσεις, τοιοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ ἐπιφανὲς παρελθὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ὁ Δ' τῶν εἰσφορῶν κατάλογος ἔχει ὧδε :

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος γρ. 108—ἡ εὐγεν. κυρία Σμαράγδα Μαλλινοπούλου 190—Ἀνώνυμος 1080—Γ. Κέντρος 540—Κ. Παπαδάκης 240—οἱ ἐρίτιμοι κκ. Α. Ἀρνόπουλος, Γ. Κάρταλης, Φρ. Μεζίκης, Λ. Καζανόβας καὶ Σόλων Καζανόβας ἀνὰ γρ. 216—Ἰωάννης Ἀπάζογλους 120—ὁ ἐξοχ. κ. Κ. Στεκούλης, ἰατρὸς 108—Ἀριστ. Αὐγουστόπουλος 95—οἱ κκ. Ὀδ. Παντζίδης, Γεώργ. Κυριλλίδης καὶ Μ. Μορφιάδης ἀνὰ 60—ὁ κ. Παντ. Νάσκας 48 τὸ ὅλον ἀργυρᾶ γρόσια 3789 καὶ μετὰ τῶν ἄχρι τοῦδε ἀποσταλέντων τὸ ὅλον γρ. ἀργυρᾶ 40,100 1)2.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῇ τρίτῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος προέβη εἰς τὴν κανονικαῖς ψήφοις ἀνάδειξιν τοῦ νέου μητροπολίτου **Κορυτσᾶς,** ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος ἀοιδίμου Φωτίου, ἐκλεξαμένη τὸν πανιερ. μητροπολίτην Ροδοπόλεως κ. Γερβάσιον, ᾧ συνυποψήφιοι ἐτέθησαν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δυρραχίου καὶ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ξανθουπόλεως.—Εἰς τὴν κενωθεῖσαν ἱερὰν μητρόπολιν **Ροδοπόλεως,** ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐκ τῶν τεθέντων συνυποψηφίων τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Λεοντίου καὶ τῶν θεοφιλ. ἐπισκόπων Συννάδων κ. Εὐγενίου καὶ Ἀριστείας κ. Ἱεροθέου, προέκρινε τὸν πρῶτον.—Εἰς τὴν ἱερὰν μητρόπολιν **Φιλαδελφείας** μετέθηκε τὸν πανιερ. μητροπολίτην

Δυρραχίου κ. Προκόπιον, προκρίνασα τῶν συνυποψηφίων θεοφιλ. ἐπισκόπων Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ καὶ Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου — Καὶ εἰς τὴν μητρόπολιν **Δυρραχίου** ἐκ τῶν θεοφιλ. ὑποψηφίων ἐπισκόπων Χαριουπόλεως κ. Φιλοθέου καὶ Χριστοπόλεως κ. Ἰωακεὶμ καὶ Ξανθουπόλεως κ. Ἰωάννου προέκρινε τὸν τελευταῖον. Ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλε τοῖς τε ἐκλεγεῖσι καὶ ταῖς ἱεραῖς μητροπόλεσι Κοριτσᾶς, Ροδοπόλεως, Φιλαδελφείας καὶ Δυρραχίου τὰς συνοδικὰς ταύτας πράξεις.

Χειροτονία. — Τῇ κυριακῇ ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἐτελέσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, συλλειτουργούντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Κυζίκου, Πελαγονίας, Μεθύμνης, Χίου, Μαρωνείας καὶ Κολωνίας ἡ χειροτονία τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν κ. Ἱεροθέου, μετὰ τὴν ἐπὶ Συνόδου τῷ σαββάτῳ γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ευχαριστίαν καὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ αὐθήμερον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μηνύματι.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀποχωρήσαντος πανιερ. μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντίνου (τοῦ ἀπὸ Βελλᾶς) προσεκλήθη μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελος, ἀπὸ ἑνὸς ἔτους παραμένων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ᾧ διεβιβάσθη χθὲς τὸ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ τούτην ἐξαγγέλλον πατριαρχικὸν πιττάκιον.—Ἐπὶ Συνόδου παρασταθεὶς προχθὲς ὁ πανιερ.μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰωάννης πύχαρίστησεν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ, κατελθόντων δ'ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τῶν σεβ. συνοδικῶν ἐγένετο αὐτῷ τὸ μέγα μήνυμα καὶ ἡ νενομισμένη ὑπ' αὐτοῦ εὐχαριστία.

Μητρόπολις Φιλαδελφείας. — Ἡ ἀξιότιμος δημογεροντία Φιλαδελφείας ὡς καὶ ἡ τῆς Κολόνης, πύχαρίστησαν τηλεγραφικῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Προκοπίου.

Μητρόπολις Παραμυθίας. — Ὑπὸ τῶν καθεστηκυιῶν ἀρχῶν τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου τηλεγραφικῶς ὑπεβλήθησαν εὐχαριστίαι τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου αὐτῶν πνευματικοῦ ποιμένος κ. Ἱεροθέου.

«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».—Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ γραμματεὺς τῆς διευθυνούσης αὐτὴν Ἐπιτροπῆς διωρίσθη ὑπ' αὐτῆς ὁ ἱερλγ. διάκονος κ. Διονύσιος Μηνᾶ, τελειόφοιτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, προσληφθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις διακόνων.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπή. — Τῇ τετάρτῃ συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. αὐτῆς προέδρου μητροπολίτου Κολωνίας, ἡ Μοναστηριακὴ ἐπιτροπή, ἀσχοληθεῖσα εἰς ἐξέτασιν ὑποθέσεων τῆς τε ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς ἐν Πάτμῳ καὶ τῶν ἱερῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν τῆς Σκήτης τοῦ Προδρόμου (Βερροίας), Ἁγίου Ἀθανασίου Σφίντσας καὶ Στύλου καὶ Δίβρεος.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.— Ὁ νέος κανονισμὸς τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου, παραπεμφθεὶς συνοδικῶς τῷ σεβασμ. γέροντι Κυζίκου κ. Ἀθανασίῳ, ἐμελετήθη ὑπ' αὐτοῦ, ἐπιστραφεὶς εἰς τὸ συνοδικὸν γραφεῖον.—Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τοῦ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ προέδρου σεβ. μητροπολίτου Σισανίου κ. Σεραφεὶμ, ἐξελέγη ταμίας, ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας, ὁ ἱερλγ. δευτερεύων κ. Ἀθηναγόρας· ἡ δὲ σύνταξις τοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου (4 δεκεμβρίου) πανηγυρικοῦ ἀνετέθη τῷ Μ. χαρτοφύλακι κ. Μ. Ι. Γεδεών. Ἡ ὁλομέλεια ἠκροάσατο καὶ ἑνὸς ἀναγνώσματος (πέρυσιν ὑποβληθέντος ὑπὸ τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος Θεμιστοκλέους Βυζαντίου) καὶ μιᾶς γνωμοδοτήσεως τοῦ ἱεροψάλτου κ. Βασ. Γεωργιάδου περὶ τοῦ ὁμοιομόρφου ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ.= Ἐν ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσιν εἴδομεν ἀγγελλομένας ἀρχαιρεσίας Ἑλλην. Μουσικοῦ Συλλόγου «Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ» ἐν Ἀθήναις. καὶ ἐγγραφὰς εἰς σχολὴν μουσικῆς ἐκκλησιαστικῆς. Περὶ τῶν προόδων τῆς σχολῆς καὶ τοῦ Συλλόγου τούτου θέλομεν γράψει τὰ δέοντα ἐν καιρῷ.

Μητρόπολις Στρωμνίτσης.—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα κατῆλθεν εἰς Θεσσαλονίκην, ἕνεκεν ὑποθέσεων ἐπαρχιακῶν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτσης κ. Γρηγόριος.

Σωματεῖα.—Κατὰ τὴν τακτικὴν συνεδρίαν, τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, τῆς Μεσαιωνολογικῆς Ἑταιρίας, συνεδριαζούσης προσωρινῶς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐξεφράσθη ἡ βαθεῖα θλῖψις αὐτῆς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Κοριτσᾶς Φωτίου, τακτικοῦ

μέλους αὐτῆς ἀπὸ τῆς 25 ἰανουαρίου 1898. Ἡ συνεδρία, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ προέδρου τῆς Ἑταιρίας, σεβασμ. μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Νικολάου, ἠσχολήθη εἰς εὕρεσιν τρόπου διασώσεως καὶ περισυλλογῆς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων.

Συσσίτιον Τραμπαζείου γυμνασίου.— Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν Κανονισμὸν τοῦ ἐν Σιατίστῃ τῆς Μακεδονίας ἐν τῷ Τραμπαζείῳ γυμνασίῳ Συσσιτίου, ὅπερ, ὑπὸ φιλογενῆ μὲν ἐφορείαν ἀξιοτίμων ὁμογενῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιμελῆ δ' ἐμπειρίαν τοῦ δοκίμου γυμνασιάρχου κ. Ἰω. Ν. Παπίκ, σπουδαιότατον ἀνέλαβεν ἔργον παιδαγωγικῆς προστασίας ἐπικαίρως συμβιβαζομένης πρὸς τὴν φροντίδα τῆς τῶν ὁμογενῶν νέων μορφώσεως, ὡς τε νομοταγῶν πολιτῶν καὶ καλῶν χριστιανῶν, σεβομένων τὰ καθεστῶτα τοῦ τε βασιλείου κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ Τραμπαζείῳ γυμνασίῳ, λειτουργούσης ἤδη καὶ Α΄ τάξεως Ἐμπορικοῦ τμήματος, οἱ ἐν μακεδονικαῖς πόλεσιν ὁμογενεῖς θέλουσι προτιμήσει βεβαίως τὴν ἀμριλαρῆ τῶν τέκνων μόρφωσιν, ἣν ἐν κοινωνίᾳ ἀνεπιμίκτως ἑλληνικῇ χορηγεῖ τὸ Τραμπάζειον μετὰ τοῦ Συσσιτίου αὐτοῦ. Ἀντιπρόσωποι τῆς κοινωφελοῦς ταύτης σχολῆς εἰσὶν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ κκ. Μ. Ι. Γεδεών καὶ Ἐλευθ. Γ'ρ. Ταπεινός.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Χαλεπίου κ. Νεκτάριος, ἐπίτροπος τοῦ μακαριωτάτου πάπα καὶ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐν Κύπρῳ, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν τρίτην τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, προπεμφθεὶς ἄχρι τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπὸ τοῦ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπου Νεαπόλεως κ. Ἀρσενίου καὶ τοῦ πανοσιολογ. ἐπιτρόπου τοῦ Πανάγιου Τάφου ἀρχιμ. κ. Γλυκερίου.

Ἐκκλησία Κύπρου

Μοναστήρια. — Κατά τινα καταστατικὴν τοῦ πληθυσμοῦ, διὰ τῶν ἐφημερίδων γνωστοποιηθεῖσαν, ἀριθμοῦνται καθ' ὅλην τὴν νῆσον Κύπρον 704 χωρία καὶ πόλεις, καὶ μοναστήρια τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἱερὰ Σύνοδος. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ σεπτεμβρίου μηνὸς ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ πανιερ. τέως συνοδικοὶ ἐπίσκοποι Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἰωάννης (Μαρτῖνος) καὶ Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Παρθένιος.— Ἡ νέα ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τοὺς ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τῆς ἤδη ληξάσης συνοδικῆς περιόδου προβληθέντας ὑποψηφίους διὰ τὰς χηρευούσας ὀρθοδόξους παροικίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἵτινές εἰσι 1) διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Μαντινείας καὶ Κυνουρίας οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρῖται κκ. Γερμανὸς Μεταξᾶς (α΄ γραμματεὺς τῆς Συνόδου), Γρηγόριος Ζυγαδηνὸς (προϊστάμενος Μασσαλίας), καὶ Ἰωακεὶμ Σπετσιέρης—2) διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Χαλκίδος οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κκ. Παντελεήμων Κριεζῆς, Χρύσανθος Ἀντωνιάδης, καὶ Σωκράτης Οἰκονομίδης—3) διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Πατρῶν οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κκ. Ἀντώνιος Πραΐσχης (Λονδίνου), Πανάρετος Δουληγέρης, Κύριλλος Βενιέρης—4) διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κκ. Ἀκάκιος Ἀθανασιάδης (Λειψίας), Ἀθανάσιος Ἀκύλας, Σιμουὴλ Ἀνεστόπουλος—5) διὰ τὴν ἐπισκοπὴν Φθιώτιδος οἱ πανοσ. ἀρχιμ. κκ. Θεόφιλος Ἰωάννου, Ἄνθιμος Παντελάκης, καὶ Ἀλέξανδρος Σωτηρόπουλος. Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ τὰ διατάγματα, δι' ὧν ὁρίζονται οἱ ἐπίσκοποι Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς καὶ Χαλκίδος κ. Παντελεήμων.

Αὐτοκρατορικὴ εὔνοια.— Ἐπετράπη τῷ πανιερ ἀρχιεπισκόπῳ Κερκλληνίας κ. Δαμασκηνῷ ἵνα δεχθῇ καὶ φέρῃ τὸ παράσημον τῆς Ἁγίας Ἄννης Γ΄ τάξεως, ὅπερ ἀπένειμεν αὐτῷ ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ρωσσιῶν.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Λόουελλ. — Ἡ ἐν Λόουελ ἑλληνικὴ κοινότης ἀπεφάσισε καὶ αὐτὴ ν' ἀνεγείρῃ ναόν νέον, ἄξιον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς φιλογενείας τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μελῶν, ἀντὶ τοῦ νῦν ὑπάρχοντος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Συμπληρουμένης μετὰ τετράμηνον τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ὑπερχιλιοσελίδου Α΄ τόμου τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ σύγχρονος ὀρθόδοξος ἱεραρχία**» ἢ «Συμβολαὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν» μεγάλου τριτόμου συγγράμματός μου, τοῦ καθιστοροῦντος βιογραφικῶς τὰ κατὰ τοὺς κάτω χρόνους γεγενημένα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν, παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες Ἀγγελίας ὅπως ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906

Γ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις*

§ 11.

Λοιπόν, φίλε κ. πρύτανι καὶ οἱ περὶ αὐτόν, ἀνὴρ ἐργαζόμενος ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας 5 ἢ 6 ὥρας καθ' ἑκάστην μεταβαίνων δὲ ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου εἰς Γαλατᾶν ἢ τὸ Πέραν ἢ τὸ Φανάριον ἐν βροχῇ, ἐν χιόνι, ἐν ὁμίχλῃ, ἔχων ἵνα παρασκευασθῇ πως, ἵνα ἐπιθεωρήσῃ τετράδια, δύναται ἐπανερχόμενος τὴν ἑσπέραν οἴκαδε ἵνα ὑποκλέψῃ καιρὸν καὶ ἐργασθῇ σπουδαίως; Ὁ κ. Λάμπρος ἠδύνατο ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους διατελῶν ἵνα παραγάγῃ ὅ,τι παρήγαγε; Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡμεῖς καὶ γράφομεν καὶ δημοσιεύομεν πάντοτε καί τι μικρὸν οὐχὶ περιφρονητέον.

Ὁ κ. Λάμπρος ἀγνοεῖ βεβαίως τοὺς λόγους τούτους, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἦτο τοσοῦτον σκληρὸς ἵνα ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι **οἱ ἐν Κων)πόλει λόγιοι δὲν ἐργάζονται**· ἀλλὰ, τί λέγομεν; ὤφειλε γινώσκειν τούτους, ἐὰν δὲ συνῆπτε τῇ μετριοφροσύνῃ καὶ μακρὰν δόσιν ἐπιεικοῦς πνεύματος καὶ διπλωματικοῦ νοῦ, ἔπρεπεν ἵνα φανῇ λεπτότερος καὶ εὐγενέστερος οὐχὶ δὲ ἐγωϊστὴς καὶ αὐτάρεσκος, τὴν ἐρημίαν τὴν ἀφ' ἡμῶν καὶ τὴν σιγὴν ἀσφάλειαν οἰόμενος. Ἔπρεπεν ἐν τῷ μεγαλείῳ τῆς δεδημοσιευμένης ἐργασίας αὐτοῦ, ἵν' ὑπεκκαίῃ σωφρόνως, τὸν ἡμέτερον ζῆλον, ἵνα μὴ ψυχραίνῃ ἡμᾶς, αὐτὸς, θερμαινόμενος δι' ἐπιτηδείων χειροκροτημάτων καὶ δημοσιεύσεων τόν τε νοῦν καὶ τὸ βαλλάντιον, ἐπαινῶν ἵνα ἐπαινεθῇ **πρὸς κατάπληξιν τῶν ἡμιμαθῶν**, ἢ καὶ τῶν ἱκανῶν μὲν καὶ δυνατῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀλλ' ἀνικάνων εἰς συλλογὴν ψήφων καὶ ἀδυνάτων πρὸς διεκδίκησιν τοῦ δικαίου αὐτῶν. Οὕτω δὲ ἐκ τοῦ μεγάλου παιδευτικοῦ κέντρου τοῦ Πανεπιστημίου ἀπομακρύνονται ἐμμέσως ἢ ἀμέσως οἱ ἄριστοι, ἢ ἄλλοι περιφρονοῦντες τὰς συνήθεις θωπείας ἀποφεύγουσιν ἵνα συγκαταριθμηθῶσιν ἐν τοῖς συναδέλφοις τοῦ κ. Λάμπρου, προτιμῶσι δὲ ἵνα μένωσιν ἡσυχοι ἀλλαχοῦ, ὅπου δὲν φοβοῦνται βέλη ἢ μαγκοῦρας ἢ τὴν ζωὴν αὐτῶν. Παραδειγμάτων ἀνάγκην δὲν ἔχομεν· ζῇ ὁ Εὐαγγελίδης ἐν Ἀθήναις κοσμῶν τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ζῇ δὲ καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ Πέτρος Παπαγεωργίου, κράτιστος φιλόλογος, ἄλλοι δ' ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Κων)πόλει καὶ ἀλλαχοῦ ἴσως, διότι δὲν ἐχρημάτισαν μαθηταὶ τοῦ κ. Λάμπρου καὶ Σας ἢ διότι δὲν ηὐτύχησαν ἵνα ἀποβῶσι θαυμασταὶ ἀνυπόκριτοι τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν.

Ὁ κ. Λάμπρος ἢ ἄλλος τις ἐρχόμενος εἰς Κων)πολιν καὶ δὴ τετιμημένος τῇ πρυτανικῇ ἀλύσει τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ μόνου φάρου τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, ἢ βουληφόρος τις ἀνὴρ ἔπρεπε πρὸς ἄλλοις ἵνα συμμελετήσῃ καὶ τῶν ἐν Κων)πόλει **ἀληθῶν** λογίων τὴν κατάστασιν, ἵνα περιποιηθῇ αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἵνα προσέλθῃ ὅπως ἀγγελθῇ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι ἔμενεν ἐν προγεύματι παρὰ τῷ Ἕλληνι πρεσβευτῇ ἢ ὅτι ἐπεσκέψατο τὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, βεβαίως ἵνα ὑποβάλῃ σέβη ἐπὶ τῇ ὑποστηρίξει τοῦ **Ἑλληνομνήμονος** αὐτοῦ. Ἔπρεπεν ὡς πρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὡς ἐκ τῆς θέσεως, ἣν ἐκεῖ ἐπὶ ἓν ἔτος κατεῖχε καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς νὰ συνδράμῃ ἡμᾶς καὶ τὸ ἐπίδομα τὸ πρὸς τὸν **Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον** διὰ τὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ ἵνα στηρίξῃ, ἀφοῦ καὶ ἐπιτίμιον μέλος αὐτοῦ ἀποτελεῖ. Καὶ ὅμως οὐ μόνον τοῦτο ἔπραξεν ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀπέστειλε. Τί πρὸς ταῦτα ἀντερεῖ ὁ κ. Λάμπρος;

Β'.

§ 12.

Ἡμεῖς ἀπτόμεθα τῶν κρίσεων ἡμῶν οὐχὶ ἀταμιεύτοις παρρησίαις, ὡς ὁ κ. Λάμπρος, ὅστις ἀνεξετάστως λέγει ὅτι **δὲν ἐργαζόμεθα**· ἔχομεν πολλὰ εἰπεῖν ἀρκεῖ **καιρὸς καὶ τόπος** ἵνα δοθῇ ἡμῖν καὶ ἄνεσίς τις σχετική. **Παραλείπομεν** πλεῖστα ὅσα γεωγραφικὰ, ἱστορικὰ, φιλολογικὰ καὶ ἄλλα ἅτινα ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐπαύσαμεν ἐξετάζοντες ἢ ἐν σημειώμασι κρατοῦντες, διότι ὑπερκορεῖς ἐγενόμεθα· **παραλείπομεν** τὰ **ἐθνολογικὰ σφάλματα** τῶν χαρτῶν καὶ αὐτῶν τῶν βασιλικῷ διατάγματι καὶ ὑπουργικῇ ὑπογραφῇ ἐπιβεβλη-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 441--772.

μένων, τὰ **ἀσύστατα στατιστικὰ** τὰ ἐν αὐτοῖς τοῖς μοναδικοῖς **Ἐγκυκλοπαιδικοῖς τῶν Ἀθηνῶν Λεξικοῖς** μαργαριτῶν δίκην ἑλληνικῆς σοφίας ἐγκατεσπαρμένα, αὐτὰ τὰ ἐν ταῖς **Λαϊκαῖς Ἐγκυκλοπαιδείαις**, ἤτοι ταῖς πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ τεταγμέναις, ἐν αἷς δύναταί τις π. χ. ἵνα πληροφορηθῇ ὅτι ἡ Χίος, ὁ κῆπος τῆς Ἑδὲμ τοῦ Αἰγαίου, ἔχει κατοίκους 65000 ὧν οἱ ἡμίσεις εἶναι ξένοι[1]!

Παραλείπομεν... ἵνα ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπαϊόντων καὶ τῶν πρὸς ἀγρυπνίαν τεταγμένων ἐπὶ τῶν σχολειακῶν ἐκδόσεων καὶ τῶν ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς, ἐν αἷς ἐδιδάσκοντο πρὸ 2—3 ἐτῶν ἔτι **ἀνεξελέγκτως** αἱ Γεωγραφίαι τοῦ WaldKamf, ἐφωτίζοντο δὲ καὶ δι' ἀναλόγων γεωγραφικῶν Πινάκων (Wand karte)—διότι ἡμεῖς ἐνταῦθα πράγματι μετὰ λυγμῶν πρέπει ἵνα εἴπωμεν ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς κορυφαίοις ὑπὸ τῆς πολιτείας τεταγμένοι ἐπιστημονικοὶ ἄνδρες δὲν ἐργάζονται, ἤτοι πρέπει ἵνα ἐπαναλάβωμεν αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ ὁ κ. Λάμπρος δι' ἡμᾶς ἐξεστόμισεν ἐνώπιον ἑκατοντάδος φοιτητῶν ἵνα δείξῃ ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ περὶ αὐτὸν ὅμιλος μόνος ἐργάζεται. Καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ κ. Λάμπρος μετενόησεν ὡς μετανοοῦμεν καὶ ἡμεῖς, διότι ταῦτα γράφομεν καὶ θλίβομεν τὴν χεῖρα ἡμῶν θλιβόμενοι μέσην τὴν καρδίαν.

Ὁ φίλος κ. Λάμπρος ζηλῶν τὴν τοῦ μακαρίτου Παπαρρηγοπούλου δόξαν ἀπὸ τοῦ 1884 ἤψατο τῆς ἐκδόσεως **Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος** ἥτις ὅμως δὲν συνεπληρώθη ἔτι[2] καίτοι ἀπὸ εἰκοσαετίας αἱ πηγαὶ ἰδίως ἐν τῷ μεσαιωνικῷ καὶ τῷ νεωτέρῳ τμήματι ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν συνέτασσε ὁ μακαρίτης Παπαρρηγόπουλος, ὁ νέος πατὴρ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ δὲν διεκρίνετο, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τῇ εὑροίᾳ ἱστορικῶν πηγῶν, ἀφ' ὧν ὁ κ. Λάμπρος, ἂν μὴ ἀρύηται γνώσεις, πάντως ὅμως ὠφελεῖται καὶ εὐκοπωτέρας ἔχει τάς τε σπουδὰς καὶ μελέτας. Βεβαίως τί διὰ τούτων λέγομεν κατανοεῖ ὁ φίλος κ. Λάμπρος καλλιον ἡμῶν, νῦν **ὅτε** αἱ ἔρευναι εἶναι προηγμέναι, αἱ δὲ ἀνατολικαὶ πηγαὶ ἐξηρευνημέναι καὶ ὁλονὲν ἐξερευνῶνται.

§ 13.

Ἀλλ' ὅτι τὰ παράπονα ἡμῶν δὲν εἶναι ἀστήρικτα, ὅτι δὲ ὁ κ. Λάμπρος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀγνοοῦμεν τί παθόντες ἀμνημονοῦσι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος λογίων, μηνύουσι καὶ τὰ ἑξῆς πρόχειρα.

Ὁ κ. Λάμπρος μεταφράζων **ἐκ** τῆς γαλλικῆς τοῦ Seignobos τὴν **«Εἰσαγωγὴν εἰς τὰς Ἱστορικὰς μελέτας» δαπάναις Μαρασλῆ,** βιβλίον, ὅπερ καθ' ἡμᾶς δὲν ἔπρεπε νὰ τύχῃ τῆς ἐκδοτικῆς τιμῆς, καὶ λόγῳ τοῦ παγκοίνου τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ λόγῳ τοῦ εὐώνου αὐτοῦ ἀμέσως ἐν ὑποσημειώσει τῆς σελίδος 66, τῇ μιᾷ καὶ μόνῃ, ἀναφέρει ὅτι ὁ φίλος κ. Γεδεὼν ἐξέδωκε τῷ **1897** (γράφε 1879) ὡς ἀνέκδοτον ποίημα **Εἰρήνης** τῆς **Σεβαστοκρατορίσσης** 1, τέως ἐκδεδομένον ὑπὸ τοῦ Boissonade.

Ὁ κ. Λάμπρος ὑπεσημειώσατο τοῦτο, ἐνῷ γινώσκει ὅτι ὁ κ. Γεδεὼν ἐν τελευταίᾳ σημειώσει τῆς ἐκδόσεως τοῦ ποιήματος ὁμολογεῖ τὸ ἁμάρτημα(;) αὐτοῦ, ἀλλ' ἅμα καὶ δικαιολογεῖ αὐτὸ διότι τοῦ Boissonade τὰ **Ἀνέκδοτα** εἶναι σπανιώτατα, ἡ δὲ νέα ἔκδοσις ἐγένετο κατ' ἄλλα χειρόγραφα. Ἀλλ' ὁ κ. Λάμπρος ἆρ' ἐν βιβλιοθήκαις πλέων καὶ κατ' ἀκολουθίαν πολλὰ γινώσκειν ὀφείλων τὴν γνώμην τοῦ Seignobos ὑποστηρίζων ἠδύνατο, νομίζομεν, ἕτερα ὀνόματα Ἑλλαδικῶν ἴν' ἀναφέρῃ ἢ κάλλιον Εὐρωπαίων σοφῶν, οἵτινες ἑκατομμυρίων τόμων βιβλιοθήκας ἔχοντες παρ' αὐτοῖς ἔπαθον τὸ τοῦ κ. Γεδεὼν πάθημα τὰ ἐκδεδομένα ὡς ἀνέκδοτα αὖθις τύποις ἐκδόντες, ἔπρεπε ἵνα μὴ ὑπομνήσῃ τὸ τοῦ κ. Γεδεὼν ἐν τῇ **μιᾷ** καὶ **μόνῃ** σημειώσει. Ἡμεῖς μάλιστα ἐν τῷ Λόγῳ, ὃν ἀπηγγείλαμεν κατ' ἀνωτέραν ἐντολὴν τῷ 1901 ἐπὶ τῇ τριακονταετηρίδι τῆς δράσεως τοῦ φίλου μεσαιονοδίφου, λόγῳ δυστυχῶς ἀνεκδότῳ, οἱονεὶ προγινώσκοντες ἐλέγομεν: «ὁ κ. Γεδεὼν ἐκακίσθη ἴσως ὡς δημοσιεύσας ἐκδεδομένα ὡς ἀνέκδοτα ἐξ ἄλλων ὅμως χειρογράφων· ἀλλὰ μήπως τοιαῦτα παθήματα μηδεμίαν ἄλλως τῇ ἐπιστήμῃ ζημίαν πορίζοντα δὲν ἔπαθον καὶ διασημότατοι ἐπιστήμονες

---

1. Ὅρα **Λαϊκῆς Ἐγκυκλοπαιδείας** ἐν Ἀθήναις τύποις Φίξη 1894 σ. 901 κατὰ τὸ ἀγορασθὲν ὑφ' ἡμῶν ἀντίτυπον.

2. Ὁ Ε' τόμος τῷ 1902 πέρας λαβὼν ἔχει τὴν Ἱστορίαν μέχρι τοῦ θανάτου Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ· ἤδη πληροφορούμεθα ὅτι ἐξεδόθη καὶ ΣΤ., ὃν μέχρι τοῦδε δὲν εἴδομεν.

μεσαιωνοδίφαι παρὰ πλουσιωτάταις βιβλιοθήκαις ζῶντες; Παραδείγματα ἔχομεν πρόχειρα», ἐλέγομεν τότε, ἀλλὰ φειδόμενοι τῆς τῶν ἀκροατῶν ὑπομονῆς δὲν ἐξεστομίσαμεν αὐτά. Ἄπορον δὲ ὅτι ὁ κ. Λάμπρος ἐνεθυμήθη μόνον τοῦ κ. Γεδεὼν προκειμένου τοῦ λόγου περὶ ἀναδημοσιεύσεως ἐξ ἄλλης πηγῆς τέως ἐκδεδομένου ἀλλ' ἐκδεδομένου ἐν βιβλίῳ σπανιωτάτῳ δυσευρέτῳ καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ Μονάχῳ, ὅτε ἐζητοῦμεν διὰ τῶν αὐτόθι φίλων νὰ ἀγοράσωμεν αὐτό, (ἀνέκδοτα τοῦ Boissonade ἀντὶ 200 φράγκων) ἐλησμόνησε δὲ προχειρότατα **τῶν ἐν Ἀθήναις λογίων** παραδείγματα ἐν δημοσιεύσεσιν **ἀθηναϊκαῖς** καὶ περὶ πραγμάτων **ἀθηναϊκῶν**. Δὲν παρατάσσομεν τερθρείαν λέξεων ἀλλὰ τάσσομεν αὐτῷ πράγματα πρὸς ἔλεγχον. Ἄρα γε ἀπατᾷ ἡμᾶς ἡ μνήμη, ἐὰν δηλώσωμεν ὅτι **τρὶς** ἐπαλλήλως ἐδημοσιεύθη σιγίλλιον τοῦ 1678 ἀφορῶν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις μονὴν τῆς Καισαριανῆς, ὑπὸ τοῦ κ. **Σάθα** (**Ἀττικῷ Ἡμερ.** 1871) εἶτα ὑπὸ τοῦ κ. **Λαμπάκη** (ἐν **Παρνασσῷ** Ε΄.) καὶ αὖθις ὑπὸ τοῦ φιλαρχαίου κ. **Μπουρνιᾶ** (**Σωτῆρος** =τ: Ι΄, 1887); Ἡ ἠγνόει ταῦτα ὁ κ. Λάμπρος, ἢ ἐπιμελῶς ἀπέκρυψε. Tertio non datur.

Νῦν καιρὸς ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑπομνήσωμεν τὸν κύριον Λάμπρον ἐκ πολλῶν ὅτι ὁ πολὺς J. Müller ἐδημοσίευσε τῷ 1852 ἐν Βιέννῃ ποιήματα βυζαντινὰ δεδομένα εἰς φῶς ὑπὸ τοῦ Buchon ἐν ταῖς Recherches Historiques sur la princ: française de Morée 1845 καὶ πάλιν ὅτι ὁ ἐν Παρισίοις E. Miller ἀνεδημοσίευσεν ἐν τῇ **Συλλογῇ** τῶν Historiens Grecs des Croisades (τ΄:Α, 647), κατὰ τὸν Buchon μέρη τινὰ ἀγνοῶν τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Müller. Ἀμφότεροι ὅ τε Müller ἐν Βιέννῃ καὶ ὁ Miller ἐν Παρισίοις ἔζων ἐν μέσῳ ὠκεανοῦ βιβλίων, καὶ ὑπέπεσον εἰς τὸ ἁμάρτημα τοῦτο, ὁ δὲ κ. Γεδεών; Ἦτο ἀνάγκη ἐπείγουσα ἵνα ἐξονομάσῃ ὁ κ. Λ: ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τὸν κ. Γεδεὼν καὶ μόνον αὐτὸν παρορῶν ἄλλους Ἀθηναίους καὶ ἄλλα καὶ τὰ ἴδια ἑαυτοῦ, ὡς ὁ δύο πήρας ἔχων τοῦ μυθοποιοῦ; Αὐτὸς οὗτος ἐν τῷ πρώτοις τεύχεσι τοῦ **Ν. Ἑλληνομνήμονος**, ἅπερ ἐπὶ δέκα μόνον λεπτὰ κατὰ τύχην ἴδωμεν ἵνα φυλλομετρήσωμεν ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Γεράρδου δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν λάθος πραγματευθεὶς περὶ τοῦ **αὐτοῦ θέματος** ἀφορῶντος εἰς τὴν Μονὴν τῆς Παμμακαρίστου, τοῦ νῦν **Φετχιγιὲ τζαμισὶ**; Καὶ αὐτὸς δὲν ἀναφέρει ἐν τῷ τέλει τοῦ ἄρθρου τούτου ὅτι μόλις, προφθάσας εἶδε τὸ ἄρθρον τοῦ φίλου ἑταίρου κ. Σιδερίδου ὅπερ πρὸ **ἑνδεκαετίας** εἶχε δημοσιευθῇ ἐν τῷ **Περιοδικῷ** τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολ. Συλλόγου (Παραρ. Κ—ΚΒ τόμου 1892) μετὰ σχεδίων καὶ πανομιοτύπων, περὶ ὧν βεβαίως λόγος δὲν γίνεται ἐν τῇ τοῦ κ. Λάμπρου διατριβῇ; Καὶ ἐὰν μὲν λόγος ἐγίνετο ταὐτόχρονος περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, οὐδεὶς φθόνος, διότι καὶ τοιούτων παραδειγμάτων ἐν τῇ βιβλιογραφικῇ κινήσει δὲν στερούμεθα, ἀλλὰ μετὰ **ἕνδεκα ἔτη** καὶ ὑπ' ἀνδρὸς, ὅστις εἶναι καὶ ἐπιτίμιον μέλος τοῦ Συλλόγου, ἀνδρὸς ζῶντος ἐν μέσῳ βιβλιοθηκῶν ἐν αἷς τὰ περιοδικὰ τοῦ Συλλόγου τοὐλάχιστον ὑπάρχουσιν[1];

§ 14.

Ἀλλὰ τί λέγωμεν; Αὐτὸς ὁ κ. Λάμπρος ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ πολλῷ κόπῳ δημοσιευθέντι **Καταλόγῳ** τῶν χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ὄρους (Catalog of the Greek Manuscrips on Mounts Athos, ἐν Cambridge 1895 τομ. Α΄ σ. 351) περιγράφων τὸ ὑπ' ἀριθμ. 163 χειρόγραφον τῆς μονῆς **Διονυσίου** περιέπεσεν εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ σφάλμα, ἐφ' ᾧ κατεμέμψατο τοῦ κ. Γεδεών, καὶ μεῖζον μάλιστα. Ἐξηγούμεθα: Ὁ κ. Λάμπρος δημοσιεύων τὰ περὶ τοῦ 163ου χειρογράφου μεταξὺ ἄλλων τοῦ λόγου ὄντος περὶ «Ἐπιστολῶν τοῦ ἱεροῦ Φωτίου» ἀνεξελέγκτως καὶ ἀνεξετάστως προστίθησιν: «οὐδεμία τῶν ἐπι»στολῶν τούτων εὑρηται ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ **Ι. »Βαλέττα** (Λονδιν. 1864) ἄξιοι δὲ σημειώσεως »οἱ ἀριθμοὶ **ψλγ΄**, **ψνζ΄**, **πξστ΄**, ἴσως ἀναφερό»μενος εἰς πλήρη συλλογὴν ἐπιστολῶν τοῦ Φω»τίου» Ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης τοῦ κ. Λάμπρου δικαίως παρενεχθεὶς ὁ ἀείμνηστος Ἰάκω-

1. Ἐνταῦθα μικρά τις ὑπόμνησις τῷ φίλῳ κ. Σιδερίδῃ γενέσθω καὶ δι' αὐτοῦ ἄλλοις· ὅτι **ἄρτιον** ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Φιλῆ (ἔκδ. Miller) καὶ **ὁλόκληρον** τὸ ἐπιτύμβιον τὸ τῆς Παμμακαρίστου ἐδημοσιεύσαμεν **πρῶτοι** ἡμεῖς μεθ' ἕλων τῶν ὑποδείξεων τῶν διασῳζομένων στίχων καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ κ. Σιδερίδης μνημονεύων τοῦ Πασπάτη καὶ τοῦ κ. Γεδεὼν ὡς μὴ μνημονευσάντων τοῦ Φιλῆ. καὶ αὐτὸς ὑπέπεσε τῷ αὐτῷ σφάλματι μὴ μνημονεύσας ἡμῶν τῶν ἐκ τοῦ Φιλῆ, τὰ πάντα ὑποδειξάντων **παρεκβατικῶς** ἐν τῷ περὶ τοῦ «Κουρούτσεσμε» πονηματίῳ ἡμῶν 1888 σελ. 8—9.

βος Διονυσιάτης, φιλάρχαιος ἁγιορείτης, ἐθεώρησε τὰς ἐπιστολὰς, ὡς ἀνεκδότους ἀναγράψας δ' αὐτὰς ἀπέστειλε πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τὸν **Ἑλληνικὸν Φιλολ. Σύλλογον,** πρὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1896ου ἔτους· **τί** μετὰ ταῦτα ἐγένετο δὲν ἐφροντίσαμεν νὰ μάθωμεν, τοῦτο μόνον γινώσκομεν ὅτι ὁ ἐν πᾶσι χρησιμώτατος Ἀλεξ. Λαυριώτης, μακαρίτης μοναχὸς, ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν δηλοποιήσεων τοῦ Συλλόγου τὸ πρᾶγμα μαθὼν ἔσπευσε καλοκαγάθως ἵνα γνωστὸν τὸ πρᾶγμα καταστήσῃ τῷ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος προέδρῳ τοῦ Ε. Φ. Συλλόγου λογιωτάτῳ ἰατρῷ κ. Ἀν. Χρηστίδῃ προστιθεὶς διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ ὅτι «αἱ **ὡς ἀνέκδοτοι** σταλεῖσαι καὶ ἀναγνωσθεῖσαι ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συλλόγου ἐπιστολαὶ τοῦ Φωτίου εἰσὶν ἄνθρακες ὁ θησαυρός». (Ὅρα **Νέας Ἐφημερίδος** φύλλ. Ἰανουαρ. 16, 1897). Ἐκ τῶν ἑπτὰ εὐμενῶς ἀποσταλεισῶν ἐπιστολῶν αἱ **τρεῖς** αἱ τῷ ἱερῷ Φωτίῳ πράγματι ἀνήκουσαι ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον τῷ 1874 ὑπὸ τοῦ μακαρίτου ἐκείνου Δωροθέου τοῦ Εὐελπίδου, μητροπολίτου Κορίτσας ἐν βιβλίῳ, ᾧπερ ἡ ἐπιγραφὴ «Σπαρτίον Ἐντριτον» ἐκ χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας, ἤτοι **δέκα** μὲν **ἔτη** μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Βαλέττα ἣν **μόνην ἐγνώριζεν** ὁ κ. Λάμπρος, **εἴκοσι** δὲ καὶ **ἓν ἔτη** πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Καταλόγου αὐτοῦ ἐν ἐκδόσει συμπληρούσῃ κατὰ ταύτας τὴν σειρὰν τῶν τῷ ἀειμνήστῳ Βαλέττα ἐκδεδομένων, ἣν ὁ κ. Λάμπρος **δὲν ἐγνώριζε.** Αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες τῆς ἀγαθῆς ἑπτάδος τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἦσαν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου, ὅπερ στυγνῶς αὐτὸς ὁ κ. Λάμπρος σημειοῦται ἐν ταῖς **Προσθήκαις** καὶ **διορθώσεσι** ταῖς τῷ Β' τόμῳ τοῦ Καταλόγου προσηρτημέναις, (1900) τὸ πρῶτον σημεῖον ἐπιμελῶς παρατρέχων. Δὲν ἔχει οὕτω; Λοιπὸν καὶ ὁ κ. Λάμπρος ἐθεώρησε καὶ παρέδωκεν ὡς ἀνέκδοτα τὰ ἐκδεδομένα, συγγράμματα δὲ ἄλλων ἄλλοις ἀπέδωκε. Καὶ οὐδεὶς ἡμῶν τῶν ἐν ΚΠόλει ἠθέλησέ ποτε ἵνα διακωδωνίσῃ καὶ ἐν συγγράμματι ἀποταμιεύσῃ πρᾶγμα ἁπλούστατον, εἰς ὃ καὶ ἄλλοι ὑπέπεσον, ὁ δὲ κ. Λάμπρος ὁ ὑποπεσὼν δεινοτέροις γαυριῶν τοῦτο ἔπραξε ἀποκρύπτων τὰ ἑαυτοῦ καὶ τὰ τῶν περὶ αὐτόν. Ἔχει οὕτω ἢ δὲν ἔχει οὕτω ;

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐργάτης ἐκ Δελλιωνῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοίκου Καζλῆ-Τσεσμὲ τῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνστ)πόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως μνηστείας δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείας τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων 2

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Θεόδωρος Εὐθυμίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ὁλοτόμος τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἐκ τοῦ χωρίου Γιαννοδένης τῆς ἐπαρχίας Καστορίας ὁρμώμενος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν τρίτην, περὶ ὥραν 8ην μετὰ μεσημβρίαν τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς α'. δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Καστορίας αὐτοπροσώπως ἢ δι ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Χρηστίνης, θυγατρὸς Γεωργίου Βασιλείου, ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Καστορίᾳ, τῇ 11 ἀπριλίου 1906.

Ὁ πρόεδρος: 3

† Ὁ Καστορίας **Γερμανός.**

Ὁ γραμματεὺς

Ναοὺμ Παπᾶ Κωνσταντίνου

Ὑπεύθυνος Ἰ. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ἐν τοῖς **Φωτιακοῖς** (1897) τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως γίνεται μὲν λόγος περὶ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν κατωρθώσαμεν ἔτι νὰ ἔχωμεν παρ' ἡμῖν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 45

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις—Τακρίριον βουλγάρου Ἐξάρχου—Ἐπιστολὴ Δουμνοβὼ—Ἀποτρόπαιον σχέδιον τῶν Βουλγάρων—Δολοφονία μητροπολίτου Κορυτσῆς.- Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων--Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας--Ἐκκλ. χρονικά--Ἐκκλησις—Τὸ «Ἐλένειον» ἀρρεναγωγεῖον--Προσθήκη εἰς τὰ περὶ ἐπισκοπῆς Ἄπρω--Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Α'.

Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Δνέβνικ», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 8 Αὐγούστου, κατεχώρισε Τακρίριον τοῦ ἐνταῦθα παραμένοντος Ἐξάρχου τῶν Βουλγάρων πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων ὑπὸ ἡμερ. 10 Μαρτίου 1906, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιζητεῖται ὅπως ἐπιτραπῇ ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐν τῇ βασιλευούσῃ συγκρότησις μονίμου βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Μικτοῦ Συμβουλίου πρὸς λυσιτελεστέραν ρύθμισιν τῶν τῆς Ἐξαρχίας πραγμάτων· παρατίθενται δὲ διεξοδικῶς οἱ λόγοι οἱ συνηγοροῦντες ὑπὲρ ἀποδοχῆς τῆς τοιαύτης αἰτήσεως.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Τακριρίου τούτου, ὅπερ δημοσιεύομεν κατωτέρω αὐτούσιον πρὸς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐξέπληξεν ἡμᾶς μεγάλως. Διότι, τηλικαύτην βαθεῖαν ἄγνοιαν καταπροδίδει τόσον τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμίων τῶν διεπόντων τὸ πολίτευμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας,—ἅπερ ἐν τούτοις ἀμφότερα ὁ γράφων μετ' ἀπιστεύτου τόλμης ἐπικαλεῖται πρὸς στήριξιν τῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἀξιώσεών του —,πρὸς δὲ καὶ εἰς τοιαύτας ἀνακριβείας ὑποπίπτει, ὥστε ἀναποδράστως ἐξωθεῖ τὸν εἰδήμονα ἀναγνώστην εἰς τὸ συμπερασματικὸν δίλημμα ὅτι, ἢ τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος κείμενον τοῦ Τακριρίου εἶναι νόθον, παραλλάσσον οὐσιωδῶς τοῦ γνησίου τοιούτου, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀποκρούσεως τῆς πρώτης ταύτης ὑποθέσεως, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ ἔγγραφον ὑπογραφὴ τοῦ Βουλγάρου Ἐξάρχου ἐτέθη ἁπλῶς διὰ τὸν τύπον, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ περιεχομένου, προελθόντος ἐξάπαντος ἐκ τοῦ καλάμου λαϊκοῦ προσώπου, προσπαθήσαντος μὲν νὰ περιβάλῃ, **ὅπως ὅπως**, τὸν ὑστερόβουλον καὶ κα-

θαρῶς πολιτικὸν σκοπὸν εἰς ὃν κατατείνουσι τὰ ἀπαιτούμενα, δι' ἔστω καὶ ἐλαφροῦ ψιμυθίου κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς νομιμότητος, ἀλλ' ἀποτυχόντος ὁλοσχερῶς ἐν ταῖς προσπαθείαις του ταύταις πρὸς σύγκλωσιν τῶν ἀσυγκλώστων, διά τε τὴν φύσιν τοῦ θέματος καὶ τὴν παντελῆ αὐτοῦ ἀδαημοσύνην.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Τακριρίου δέκα ὁλόκληροι ἑβδομάδες διέρρευσαν ἤδη, χωρὶς νὰ διαφιλονεικηθῇ—καθόσον ἡμεῖς τοὐλάχιστον γινώσκομεν—παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ἡ γνησιότης τοῦ ὑπὸ τῆς «Δνέβνικ» δημοσιευθέντος κειμένου, δικαιούμεθα, φρονοῦμεν, νὰ ἐκλάβωμεν ὡς αὐθεντικὸν τὸ Τακρίριον τοῦτο, (ὑποστηριχθὲν ἐπ' ἐσχάτων, κατὰ τὰς πληροφορίας μας, καὶ διὰ δευτέρου τοιούτου ταυτοσήμου) καὶ νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς μόνην ὀρθὴν τὴν μικρὸν ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαν περὶ τοῦ συντάκτου τοῦ Τακριρίου δευτέραν ὑπόθεσιν.

Ἄλλως τε, ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὅτι δηλονότι προϊὸν καλάμου λαϊκοῦ πάντῃ ἀδαοῦς τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ τοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων βίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ἔγγραφον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον, διὰ τὸν τύπον καὶ τὰς περιστάσεις, ἐτέθη ἐκκλησιαστικὴ ὑπογραφή, οὐδὲν ἐνέχει τὸ σύνηθες ἢ παράδοξον. Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος, πρόκειται εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Κατὰ τὸ 1848, ἀφ' ἧς ἐποχῆς δηλ. τοῦτο ἤρξατο, ὑπὸ συγκεκριμένον τύπον, ἀνακινούμενον, διὰ τῆς ὑποβολῆς πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἐκ Βιδύνης ἀναφορῶν ἐν αἷς κατηγορεῖτο ὁ αὐτόθι Μητροπολίτης Παΐσιός ὡς καταχραστὴς **καὶ διώκτης τῶν Βουλγάρων** (τὸν ὁποῖον, εἰρήσθω ἐνπαρόδῳ, ἡ Ἐκκλησία, εἰ καὶ μὴ ἀποδειχθέντα ἔνοχον, δὲν ἐδίστασε, χάριν τῆς εἰρήνης, νὰ ἀντικαταστήσῃ)· κατὰ τὸ 1860, ὅτε, ὁ παρὰ τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, τῇ συγκληθείσῃ καὶ συνεδριαζούσῃ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1858 πρὸς «διευθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον διατελούντων Ὀρθοδόξων χριστιανῶν» καὶ ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν οἱ ἐν ἰσχύϊ Γενικοὶ Κανονισμοί, ἀντιπρόσωπος Τυρνόβου Χ. Νικόλαος ὑπέβαλεν ἀναφορὰν 80 περίπου ἐπαρχιωτῶν του διατυποῦσαν τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, ὧν πρωτίστη ἡ ἀνίδρυσις τῶν βουλγαρικῶν αὐτοκεφάλων θρόνων Τυρνόβου καὶ Ἀχριδῶν «οὓς ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν Γραικῶν κατήργησεν ἡ σφετερισαμένη τοὺς θρόνους τούτους Μ. Ἐκκλησία» ἅμα δὲ ἡ παρὰ τῶν Βουλγάρων ἐκλογὴ τῶν ἰδίων ἀρχιερέων· τέλος, πᾶσα ἡ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθήσασα ἀνιαρὰ ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος, μαρτυρεῖ περιφανῶς ὅτι τὸ ὅλον ζήτημα ἐμαιεύθη καὶ διεξήχθη καθ' ἁπάσας αὐτοῦ τὰς φάσεις καὶ τὰς ἐπιπλοκὰς ἀποκλειστικῶς παρὰ λαϊκῶν, εἰς ἐπίτευξιν καθαρῶς πολιτικῶν σκοπῶν ἀποβλεπόντων. Οἱ δὲ Βούλγαροι κληρικοί, ἀνέκαθεν διεδραμάτισαν τὸ πρόσωπον ἑτεροφώτων καὶ ἑτεροκινήτων ὀργάνων, πάσης ἐπιγνώσεως καὶ αὐτοβούλου δράσεως ἐστερημένων, χρησιμευόντων δ' ἁπλῶς ὅπως συγκαλύπτωσι τὸν ἀληθῆ σκοπὸν ὑπὸ τὸ πρόσχημα καὶ τὸ ὄνομα τῆς θρησκείας. πρὸς φενακισμὸν καὶ παραπλάνησιν τῶν ἁπλουστέρων καὶ τῆς δημοσίας γνώμης.

Ὅπως ποτ' ἂν ἢ ὅμως, εἴτε κληρικὸς, εἴτε λαϊκὸς τυγχάνει ὁ συντάκτης τοῦ Τακριρίου, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει **κατ' οὐσίαν** τὴν παραμικρὰν δι' ἡμᾶς σημασίαν, ἀφοῦ τὰ ἐν αὐτῷ διατυπούμενα παρουσιάζονται ἐπισήμως ὡς ἀποτελοῦντα τὰς ἰδέας καὶ ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας.

Ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα ἡ διήκουσα δι' ὅλου τοῦ ἐξαρχικοῦ Τακριρίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀντίκρουσιν, πετῶντι καλάμῳ καὶ ἐρόσον ἐπιτρέπουσι τὰ στενὰ ὅρια τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐπιχειροῦμεν, εἶναι ὅτι τὸ Φανάριον, (τοὐτέστι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) εἶναι τὸ ἀφαιρέσαν ἀπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας τα «ἱστορικὰ αὐτῆς δίκαια πρὸς ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὕπαρξιν»· τὸ γυμνῶσαν τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος ἀπὸ «τὰ ἱερὰ αὐτοῦ δικαιώματα ἅπερ ἀπέκτησε μετὰ ἀγῶνα ἡμίσεως αἰῶνος»· ἐνῷ οὐδὲν ὑπάρχει οὐδὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ κώλυμα πρὸς ἐκπλήρωσιν αἰτήματος τοσοῦτον ἐπιτακτικῶς ἐπιβεβλημένου ὑπό τε τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαταξεων καὶ τοσοῦτον πανηγυρικῶς ἐπιβεβαιωθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑψηλοῦ Φιρμανίου», τὸ ὁποῖον, «ὡς βάσιν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔθετο ὅτι αὕτη δέον νὰ ᾖ πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς

θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως «διότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶναι ὀρθόδοξος».

Αἱ δηλώσεις αὗται, αἱ προκαλοῦσαι αὐτομάτως τὸν ἐντοιασμὸν ἂν πρέπει νὰ ἐκληρθῶσιν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν, ἢ ὡς εἰρηνικῶς τεθεῖσαι, ἐπικυροῦσι πανηγυρικῶς τὴν περὶ τοῦ πραγματικοῦ συντάκτου τοῦ Τακριρίου ὑπόθεσιν ἡμῶν. Καθόσον, εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἀνὴρ καὶ ἄκρῳ μόνον τῷ δακτύλῳ γευσάμενος στοιχειώδους θεολογικῆς παιδεύσεως, ἢ ἅπαξ ἀναφυλλίσας ἐπιτροχάδην τὸ κανονικὸν δίκαιον ἢ ἐπιτομὴν τινὰ ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, θὰ ἐτόλμα νὰ ἰσχυρισθῇ, μετ' ἐλπίδων νὰ πείσῃ τὸν ἀναγινώσκοντα, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, ὡς ἔστι νῦν, εἶναι κατηρτισμένη καὶ λειτουργεῖ «σύμφωνα πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ ὡς ἐκ τούτου «εἶναι ὀρθόδοξος» ἀποτελοῦσα, πράγματι, τμῆμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὰ διατείνεται; Καθόσον, ἐνταῦθα κεῖται ὁ κόμβος τοῦ ζητήματος.

Διότι, ἂν ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, ἡ κατὰ τὸν βίαιον καὶ ἀνταρτικὸν τρόπον, τὸν τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἀποσχισθεῖσα τῆς Μητρὸς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἐπέμενε, παρὰ τὴν καταδίκην καὶ τὴν ἐπίσημον ἀνακήρυξιν αὐτῆς ὡς σχισματικῆς ὑπὸ τῆς μεγάλης τοπικῆς Συνόδου τῆς συνελθούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1872—ἣν καταδίκην ἀνεγνώρισαν καὶ ἐσεβάσθησαν ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι—δὲν ἐπέμενε, λέγομεν, νὰ θεωρῇ αὐτογνωμόνως ἑαυτὴν ὡς ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ κοσμῇ ἑαυτὴν διὰ τῆς προσωνυμίας ταύτης, οὐδὲν ζήτημα καὶ οὐδεμία ἀφορμὴ προστριβῆς ἢ διενέξεως μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου θὰ ὑφίστατο. Ἡ αὐθυπόστατος καὶ αὐτοτελὴς «Ἐθνικὴ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία», καθὰ ἀπεκάλεσαν αὐτὴν οἱ πρῶτοι ἱδρυταί της, θὰ ἔχαιρε πλήρες καὶ ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα νὰ διαρρυθμίζῃ τὴν ἑαυτῆς διοίκησιν καθ' οἱονδήποτε τρόπον θὰ ἔκρινε προσφορώτερον, νὰ καταρτίζῃ ὁπουδήποτε ὅσας Συνόδους καὶ Μικτὰ Συμβούλια ἐβούλετο, νὰ ἐγκαθιστᾷ ἐπισκόπους καὶ κληρικοὺς κατ' ἀρέσκειαν, χωρὶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ἢ τὴν διάθεσιν νὰ προβῇ εἰς οἱανδήποτε παρατήρησιν περὶ τῆς δράσεως καὶ λειτουργίας αὐτῆς· ὃν τρόπον εἰς οὐδεμίαν τοιαύτην προέβη ποτὲ διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῶν βουλγάρων Οὐνιτῶν, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν, τῶν Σύρων, τῶν Μελχιτῶν, τῶν Χαλδαίων, τῶν Δυτικῶν, τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ πάσης ἄλλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μὴ διατελούσης ἐν πνευματικῇ μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίᾳ. Τοῦτο ἐδηλώθη μυριάκις ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων· ὁ δὲ βουλόμενος δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ διεξέλθῃ τὸ πατριαρχικὸν Τακρίριον τῆς 19 Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Τὸ μόνον ὅπερ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐδικαιοῦτο νὰ ἀπαιτήσῃ, θὰ ἦτο ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν κληρικῶν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐφαρμοσθῇ τὸ μέτρον τὸ ἰσχύον διὰ τοὺς Ἀρμενοκαθολικοὺς, τοὺς Μελχίτας κτλ.· ἡ διὰ διακριτικοῦ τινος, δηλονότι, σημείου, ἐν τῷ σχήματι αὐτῶν, φανέρωσις ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι πλέον μέλη τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου τοῦ ὑποκειμένου τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ μέτρον δὲ τοῦτο, τὸ ἑδραζόμενον ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ νομίμου ἀρχῆς ὅτι οὐδὲν πρόσωπον, κατ' ἀσυγκρίτως δὲ μεῖζονα λόγον πρόσωπον κληρικὸν, παῦσαν νὰ ἀποτελῇ μέλος Σώματος τινὸς, δικαιοῦται νὰ ἐξακολουθήσῃ φέρον τὴν **ἐξιδιασμένην ἐκείνην περιβολὴν τὴν ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένην ὡς ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ σῶμα καὶ χρησιμεύουσαν ὡς διακριτικὸν γνώρισμα τῶν μελῶν αὐτοῦ**, οὐδὲν ἐνέχει τὸ προσβλητικὸν ἢ παράλογον· θὰ διετύπου ταύτην ἀπαραλλάκτως, φρονοῦμεν, καὶ αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἢ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντουαρίας, ἂν, ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί, ἀποσχισθέντες ἀνταρτικῶς τῶν Ἐκκλησιῶν των καὶ ἑτέραν Ἐκκλησίαν, ἀντιμέτωπον αὐτοῖς, παρὰ τὸ πλευρόν των ἱδρύσαντες, θὰ ἐπέμενον διατυποῦντες τὴν ὑστερόβουλον ἀξίωσιν ὅπως ἐξακολουθήσωσι φέροντες τὴν ἐπίσημον περιβολὴν, τὴν προσιδιάζουσαν εἰς τὸν κλῆρον τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἢ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. (Ἕπεται συνέχεια).

ΤΑΚΡΙΡΙΟΝ

ἀπὸ 10 Μαρτίου 1906 καὶ ὑπ' ἀρ. 418 τοῦ Βουλγάρου Ἐξάρχου πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων.

Ἐξοχώτατε,

Ἤδη κατὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἡ Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, δυνάμει τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Φιρμανίου, ἀπέκτησε καὶ τὰ διοικητικὰ αὐτῆς σώματα, τὴν Σύνοδον καὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον. Τὰ δύο ταῦτα σώματα, νομίμως συγκεκροτημένα καὶ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα, ἐξηκολούθουν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ὡς στῦλοι τῆς διοικήσεως τῆς βουλγαρικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, λειτουργοῦντα, ἐξετάζοντα τὰς τῆς ἁρμοδιότητος αὐτῶν πνευματικὰς καὶ κοινὰς ὑποθέσεις καὶ ζητήματα καὶ ἐργαζόμενα ὑπὲρ τῆς εὐταξίας καὶ προόδου τῆς ἐκκλησίας, πρὸς κοινὴν χαρὰν τοῦ πιστοῦ εἰς τὸ κράτος βουλγαρικοῦ λαοῦ. Ἀκολούθως, ἕνεκα ἀγνώστων λόγων, ἀνεξαρτήτων τῆς Ἐξαρχίας, αἱ μητροπολιτικαὶ ἕδραι αἱ ἐν τοῖς βιλαετίοις κατηργήθησαν, συγχρόνως δὲ ἐκτοτε κατηργήθησαν κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ δύο διοικητικὰ παρὰ τῇ Ἐξαρχίᾳ σώματα. Ἐδέησε νὰ παρέλθῃ σειρὰ ὅλη ἐτῶν, μέχρις οὗ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῆς καὶ πρὸς τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος, ἐπιτρέψῃ ἐκ νέου τὸν διορισμὸν ἔν τισι τοὐλάχιστον ἐπαρχίαις ἀρχιερέων βουλγάρων. Ὁ ἀριθμὸς τούτων σήμερον ἀνέρχεται εἰς 7. Ἡ Ἐξαρχία οὐδέποτε ἔπαυσεν αἰτουμένη παρὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως ἵνα ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ σύστασις καὶ πάλιν τῶν διοικητικῶν αὐτῆς συμβουλίων, οἷα ἔχουσι καὶ τὰ λοιπὰ πατριαρχεῖα, καὶ ὧν ἄνευ αὕτη ὡς ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις δὲν δύναται τακτικῶς νὰ λειτουργῇ. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς βιλαετίοις βουλγάρων μητροπολιτῶν ἦτο εἰσέτι ἀνεπαρκὴς πρὸς σχηματισμὸν Συνόδου, ἡ Ἐξαρχία προέτεινε τὸν σχηματισμὸν τοιαύτης ἐκ τῶν μητροπολιτῶν τῆς Ἠγεμονίας, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ ἐκ τῶν βιλαετίων. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἀπέρριψε τὴν πρότασιν ταύτην αὐτῆς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι οἱ ἐκ τῶν προνομιούχων ἐπαρχιῶν μητροπολῖται δὲν εἶνε ἁρμόδιοι νὰ παρακάθηνται ἐν τῇ παρὰ τῇ Ἐξαρχίᾳ Συνόδῳ· ἐπειδὴ δὲ ἐδήλωσεν ἅμα ὅτι Σύνοδον ἡ Ἐξαρχία δύναται νὰ συγκροτήσῃ τότε μόνον, ὁπόταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς βιλαετίοις βουλγάρων μητροπολιτῶν ἐπιτρέψῃ τοῦτο, ἡ Ἐξαρχία ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ ὑπομείνῃ καὶ νὰ ἀναμένῃ τὴν κατάλληλον στιγμήν. Εὐθὺς δ' ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλγάρων μητροπολιτῶν ἀνῆλθεν εἰς 4 καὶ ἀκολούθως εἰς 7, ἐπανέλαβε τὰ διαβήματα αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα μόνον τὰ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1895, ἀρ. 827 (9 μουχαρρὲμ 313, 20 χαζιρὰν 312), ἀπὸ Ἰουνίου 1906, ἀρ. 773 (28 μουχαρρὲμ 314 28 χαζιρὰν), ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1902 ἀρ. 660, (29 ρεββι-οὐλ-ἐββὲλ 320-22 χαζιρὰν 318) ταχείρια αὐτῆς. Ἐν ἄλλαις αὐτῆς λεπτομερέσιν ἐκθέσεσι περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, καὶ προφορικῶς δέ, ὁσάκις παρουσιάζετο εὐκαιρία, αὕτη δὲν ἔπαυσεν ὑποδεικνύουσα τὴν ἐπείγουσαν ταύτην ἀνάγκην αὐτῆς καὶ ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἄμεσον θεραπείαν αὐτῆς. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις, ὑπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πρόφασιν, ἀνέβαλλε νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν συγκροτήσεως Συνόδου καὶ Μικτοῦ Συμβουλίου. Τὰ ἔτη παρήρχοντο οὕτω τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς ἐξαρχικῆς διοικήσεως νὰ ἴδῃ ἑαυτὴν στηριζομένην ὑπὸ τῶν δύο αὐτῆς ἐρεισμάτων ἔμεινε μέχρι τῆς σήμερον κενή. Ἡ τοιαύτη ἀνώμαλος κατάστασις τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἀνεκτὴ κατ' ἀρχήν. Δὲν δυνάμεθα νὰ φέρωμεν τὴν βαρεῖαν ἐπὶ τούτῳ εὐθύνην οὔτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐνώπιον τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εὐθύνη ἡμῶν αὕτη προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι, κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ διατάξεις, ἡ διοίκησις πάσης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐστὶ γνωστόν, δὲν δύναται νὰ ᾖ εἰμὴ κοινοβουλευτική, ὅπερ ἀσκεῖται διὰ τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου. Τὸ Αὐτοκρατορικὸν Φιρμάνιον, ὅπερ ἵδρυσε τὴν Ἐξαρχίαν, ἐμπεφορημένον ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῶν κανόνων τούτων καὶ διατάξεων, οὐ μόνον ῥητῶς ὥρισε τὴν συνοδικὴν διοίκησιν διὰ τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς βάσιν αὐτῆς ἔθετο ὅτι αὕτη δέον νὰ ᾖ «πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας». Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶνε ὀρθόδοξος, τὸ δὲ Φιρμάνιον ἀποκαθίστα τὰ ἀφαιρεθέντα ποτὲ ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ἱστορικὰ δίκαια αὐτῆς πρὸς ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὕπαρξιν. Ἡ εὐθύνη ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ κράτους καὶ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει οὐδὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ κώλυμα πρὸς ἐκπλήρωσιν αἰτήματος τοσοῦτον ἐπιτακτικῶς ἐπιβεβλημένου ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων καὶ τοσοῦτον πανηγυρικῶς ἐπιβεβαιωθέντος ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ Φιρμανίου. Τοὐναντίον ἡ μὴ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ ἀποτελεῖ κατάφωρον παράβασιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ὁρισμοῦ καὶ ἀφαίρεσιν ἀπὸ τοῦ πιστοῦ βουλ-

γαρικοῦ ἔθνους ἱεροῦ αὐτοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἀπέκτησε μετὰ ἀγῶνα ἡμίσεος αἰῶνος Τὸ τοιοῦτον σημαίνει παρακώλυσιν τοῦ ἔθνους τούτου ὅπως διωργανωθῇ τελειωτικῶς ὡς κοινότης καὶ ἀναπτύσσηται κανονικῶς καὶ ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν αἰγίδα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ εἰσέτι ἰσχυρὸν ὅπλον εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐθνικότητος αὐτοῦ, τῶν προπαγανδῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπως παράττωσι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παριστάνοντες ὅτι ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς εἶνε ὁ μᾶλλον περιφρονημένος, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὀργανωθῇ εἰς θρησκευτικὴν κοινότητα καὶ νὰ ᾖ κύριος τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων, τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ. Μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου ἐγείρονται πλεῖσται φωναὶ ἀγανακτήσεως κατὰ τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων, αἱ φωναὶ δὲ αὗται, καίπερ ἄδικοι ὡς πρὸς ἡμᾶς, πληροῦσι θλίψεως τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Πλὴν τούτου ὁ βίος τῆς βουλλαρικῆς Ἐκκλησίας σὺν τῷ χρόνῳ προάγεται καὶ ἐπεκτείνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἀναφαινομένων νέων ἀναγκῶν καὶ ἀναφυομένων πολυπλοκωτέρων καὶ δυσχερεστέρων ζητημάτων. Οὔτε ἡ ἡλικία ἡμῶν οὔτε αἱ περιστάσεις, ὑφ' ὧν περιβάλλεται νῦν ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία, ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ φέρωμεν μόνοι τὸ βάρος τῶν ὑποθέσεων τούτων.

Οὐχὶ σπανίως ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις παρέπεμψεν ἡμῖν ὑποθέσεις, αἵτινες ἔμειναν καὶ μένουσιν ἐκκρεμεῖς, διότι ἡ ἐξέτασις αὐτῶν ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν διοικητικῶν σωμάτων τῆς Ἐξαρχίας, ταῦτα δὲ δὲν ὑφίστανται.

Ὅθεν ἕνεκα πάντων τῶν ἄνω ἐκτεθέντων καὶ ἵνα ἀπαλλαγῶμεν πάσης ὡς πνευματικὸς ἀρχηγὸς εὐθύνης, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ἵνα ἐπιμόνως καὶ κατηγορηματικῶς παρακαλέσωμεν ὅπως ἐπιτραπῇ νὰ ἀνασυστήσωμεν καὶ συγκαλέσωμεν ὡς οἷόν τε τάχιον, τὰ δύο τῆς Ἐξαρχίας σώματα, τὴν Σύνοδον καὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον. Ἐκ τοῦ τοιούτου ὠφέλεια μόνον θὰ προκύψῃ· διὰ τῶν διοικητικῶν τούτων ἀρχῶν ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πλήρη κανονικὴν αὐτῆς λειτουργίαν, θὰ διεξάγῃ ἀπυτελεσματικώτερον τὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινῶν ὑποθέσεων τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐξαρχίας, καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ δι' ἐγκυκλίων γραμμάτων θὰ καθοδηγῇ αὐτὸ εἰς τὸ καλόν. Ἡ κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις τῆς βουλγαρικῆς κοινότητος ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ θὰ ἐνισχύσῃ καὶ κραταιώσῃ ἐπὶ μᾶλλον ἔτι τοὺς δεσμούς, οἵτινες συνδέουσι τὸ πιστὸν ὑπήκοον πρὸς τὸν θρόνον. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἀκουσθῇ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους.

(Τ. Σ.) Ὁ βούλγαρος Ἔξαρχος **Ἰωσήφ.**

Σχετικαὶ πληροφορίαι

Ὁ Μητροπολίτης Ἀγχιάλου ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ἐγκάθειρκτος ἐν τῷ καθύγρῳ καὶ ἀνηλίῳ ἰσογαίῳ δωματίῳ τῆς Μητροπόλεως Σηλύμνου. Αἱ δὲ αὐθόρμητοι προτάσεις αἱ γινόμεναι παρ' ἐγκρίτων καὶ φερεγγύων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐκ Πύργου περὶ ἀπολύσεώς του ἐπὶ ἐγγυήσει, ἀντὶ ὁσουδήποτε ποσοῦ ἤθελεν ὁρίσει ἡ Κυβέρνησις, μένουσιν ἄχρι τῆς ὥρας ἄνευ ἀπαντήσεως.

Νέον τέχνασμα. Ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ὅπως συγκρατήσῃ διὰ τῆς βίας ἐπὶ τοῦ βουλγαρικοῦ ἐδάφους τοὺς σπεύδοντας νὰ ἀπέλθωσιν Ἕλληνας, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπογυμνώσῃ τέλεον αὐτούς, ἤρξατο μετερχομένη νέον μέτρον. Ἐκδίδεται ἔνταλμα συλλήψεως, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι. κατὰ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Ἕλληνος, ἀφίεται δ' εἶτα ἐλεύθερος οὗτος ἐπὶ ἐγγυήσει ἴσῃ πρὸς τὴν κτηματικὴν του περιουσίαν, ἥτις οὕτως, ὡς ἐνυπόθηκος, δὲν δύναται νὰ πωληθῇ· ὥστε ἂν τις ἐκ τούτων, φεύγων τὸν ἐκβουλγαρισμόν, ἀπέλθῃ κρύφα, κατάσχεται καὶ δημεύεται σύμπασα ἡ περιουσία του.

ΕΝ ΤΩ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΩ λόγῳ ὃν ἐξεφώνησεν ὁ Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος ἐν τῇ Σοβράνιε, περιέχεται πρὸς ἄφθιτον κλέος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ ἀκόλουθος περικοπή.

«Κύριοι ἀντιπρόσωποι,

Ἡ κατάστασις τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν ἐν τῷ γείτονι κράτει ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ ἐν ἐρεθισμῷ τὰ πνεύματα ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, καὶ προυκάλισαν ταῦτα, κατὰ τὸ θέρος τοῦτο, κατὰ τὰ ἀνατολικὰ τῆς Ἡγεμονίας, δυσαρέστους τινὰς συγκρούσεις.

Ἡ κυβέρνησίς μου ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας, παρασχοῦσα ἅμα καὶ τὴν ἀναγκαίαν ὑλικὴν ἀρωγὴν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πασχόντων ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τῆς Ἡγεμονίας».

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Ο ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ γνωστὸς εὐσεβὴς συγγραφεὺς κ. Ν. Δουρνοβὼ, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπ' ἐσχάτων διαδραματισθεισῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν.Ρωμυλίᾳ ἀνηκούστων βιαιοπραγιῶν κατὰ τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ἐξέφρασε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὴν ἐπὶ τοῖς τολμηθεῖσι βδελυγμίαν του δι' ἐπιστολῆς, ἣν αὐτούσιον καταχωρίζομεν, ἐπέχοντες ὅμως ἐπί τινων τῶν ἐν αὐτῇ διατυπουμένων κρίσεων.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Βαρεῖς καὶ θλιβεροὺς χρόνους διέρχεται νῦν ἡ ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν ἡγεσίαν Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ λύπης εἶνε πεπληρωμένη ἡ καρδία Ὑμῶν. Δυσάρεστοι Ὑμῖν, Παναγιώτατε Δέσποτα, εἰσὶν αἱ κρίσεις μέρους τοῦ ἡμετέρου ρωσσικοῦ τύπου· ἀλλ' αἱ κρίσεις αὗται προέρχονται παρ' ἐχθρῶν οὐχὶ μόνον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας, τῆς χειμαζομένης ρωσσικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ φίλοι δὲ τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας καὶ ἐν γένει τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐφάνησαν προδόται πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ ζηλωτῶς πάντοτε καὶ στερρῶς ἵστανται πρὸς τὸ μέρος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὡς δύνασθε νὰ ἴδητε ἐκ τῶν γραφομένων ἐν ταῖς «Εἰδήσεσι τῆς Πετρουπόλεως», ταῖς ἐκδιδομέναις ὑπὸ τῆς ρωσσικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, αἵτινες, κατὰ παράκλησίν μου, ἤδη ἐπὶ δέκα σχεδὸν ἔτη ἀποστέλλονται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Διαρκῶς παρακολουθῶ τὸν τύπον καὶ ἀγωνίζομαι κατὰ πάντων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολυπαθοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους. Διό, Παναγιώτατε Δέσποτα, μὴ λυπεῖσθε διότι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ταῦτα συνέβαινον πάντοτε καὶ θὰ συμβαίνωσιν, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ κόσμος καὶ χριστιανισμός. Ὅσα ὑποφέρομεν νῦν εἶνε ἀναμφιβόλως θεία τιμωρία. Ἂν δὲ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ὑποφέρῃ περισσότερον, καὶ δὴ παρ' ἐκείνων οὓς ἐφώτισε, προέρχεται τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη εἶνε καὶ ἡ μᾶλλον στρατευομένη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἔχω τὴν πίστιν ὅτι ὁ Θεός, ὁ δεσπόζων τοῦ κόσμου, ἔστειλεν εἰς τὴν Ρωσσίαν τὰς ποινὰς διὰ τὰ βαρέα αὐτῆς ἁμαρτήματα πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ ἔθνος τὸ φωτίσαν αὐτήν. Ἴσως ἡ τιμωρία αὕτη θὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς μετάνοιαν καὶ θὰ τὴν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν προτέραν ὁδόν, τὴν τόσον εὐνοϊκὴν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐγκληματικὴ Κυβέρνησις ἡμῶν δὲν μετανοήσῃ, ἀπώλετο ἡ Ρωσσία. Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς ὅμως θὰ ἀκμάσῃ, διότι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκαταλίπῃ χώραν τοσαῦτα ὑποστᾶσαν καὶ ὑπὸ πάντων διωκομένην. Περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀνάνδρων Βουλγάρων καὶ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας οὐχὶ ἅπαξ ἔγραψα, ἐν Πετρουπόλει δὲ, εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας, ἔχουσι γνῶσιν πάντων καὶ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ ἐπιδοκιμάζωσι τὰς ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρωμούνων.

Μὴ παύσητε νὰ ἀπαιτῆτε, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἁρπαγεισῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐκκλησιῶν.

Ἐξαιτούμενος τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος διατελῶ

βαθέως καὶ ἐσαεὶ Αὐτῇ ἀφωσιωμένος

Ν. ΔΟΥΡΝΟΒΩ

1906 Σεπτεμβρίου 30.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΙΩΑΚΕΙΜ ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

Ἐλλογιμώτατε κύριε Νικόλαε Δουρνοβὼ, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν. Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἐλλογιμότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Μετ' ἀγάπης πατρικῆς ἐλάβομεν καὶ ἀνέγνωμεν τὸ ἀπὸ τῆς λ'. τοῦ παρελθόντος μηνὸς γράμμα τῆς περισπουδάστου αὐτῆς Ἐλλογιμότητος, καὶ βαθέως, διαγνώμῃ καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ τοῖς ἐκδηλουμένοις αἰσθήμασιν αὐτῆς. Αἱ διαπραχθεῖσαι καὶ ἐς δεῦρο ἔτι διαπραττόμεναι ἀναφανδὸν βιαιοπραγίαι, καταδυναστεύσεις καὶ ληστεύσεις κατὰ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ἡμετέρων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀποτελοῦσι πρωτοφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ κατακραυγὴν οὐ μόνον ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν καὶ ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν στοιχειωδῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἄλγος δὲ βαθὺ καὶ εὔλογον αἰσθάνεταί τις βλέπων ὅτι, ἄχρι σήμερον, οὐδεὶς ἐκ τῶν δυναμένων καὶ καθῆκον ἐχόντων ἰσχυρῶν εὑρέθη ὑψώσας ἀποτελεσματικῶς τὴν φωνὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ τοιούτου βαρβαρικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ, τοῦ στίγμα καὶ ὕβριν προσάπτοντος εἰς τὸν νεώτερον πολιτισμὸν καὶ τὸ χριστιανικὸν ὄνομα βεβηλοῦντος. Μόνη παραμυθία ἐν ταῖς νῦν δοκιμασίαις ὑπάρχουσιν ἡμῖν αἱ συμπαθεῖς ἐκδηλώσεις τῶν ἁπανταχοῦ εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, παρ' οἷς τὸ αἴσθημα τῆς χριστιανικῆς δικαιοσύνης καὶ τιμῆς οὐ κατεπόνιγη ὑπὸ τοῦ ἀτέγκτου πολιτικοῦ συμφεροντολογισμοῦ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Ἀλλ' οὐχ ἧττον, τὸ ἀνήκουστον μέγεθος τοῦ ἀδική-

ματος καὶ τῆς λῃστείας ὑπ' ὄψει ἔχοντες, στερρῶς πάντοτε ἐλπίζομεν ἐπὶ τὴν ἀπροσωπόληπτον δικαιοσύνην τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, ὅτι οὐκ ἐάσει εἰς τέλος καταδυναστεύεσθαι καὶ λ στεύεσθαι τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ταῦτα μετὰ πόνου ψυχῆς ἐπὶ ταῖς νῦν δοκιμασίαις τῇ ἀγαπητῇ ἡμῖν αὐτῆς Ἑλλογιμότητι ἀποκρινόμενοι, ἐπιδαψιλεύομεν αὐτῇ τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἡμῶν, αἰτούμενοι πᾶν ἀγαθὸν παρὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

Ὀκτωβρίου ιη'. ᾳπϛ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χῷ εὐχέτης

Ἡ ἔγκριτος ἐφημερὶς «Πεσταῖος Λόϋδ», δημοσιεύει ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 24 Ὀκτωβρίου (ν. ἡ.) μακρὰν αὐθεντικὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ Μουσουλμάνων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διαπραχθεισῶν βιαιοπραγιῶν, λίαν ἐποικοδομητικῶν τοῦ βουλγαρικοῦ χαρακτῆρος, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα :

«Ἐν Σοφίᾳ ὑπῆρχον προηγουμένως 42 τεμένη συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν βακουφικῶν κτημάτων. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν εὐρύνσεως καὶ μεταθέσεως τῶν ὁδῶν, τὰ ἱερὰ ταῦτα κτίρια κατηδαφίσθησαν ἢ μετετράπησαν εἰς βουλγαρικοὺς ναοὺς ἢ ἄλλης χρήσεως οἰκήματα. Ἓν καὶ μόνον ἀφεθη τοῖς Μουσουλμάνοις, ἀλλα καὶ τοῦτο ζητοῦσιν οἱ Βούλγαροι νὰ μετατρέψωσιν εἰς λουτρῶνα. Τὸ εἰς τὸ τέμενος τοῦτο ἀνῆκον προσωπικὸν πληρόνεται ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Οἴκου (τῆς Τουρκίας)· καὶ ὅμως ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἰσχυρίζεται ὅτι παρέχει χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν εἰς τὴν μουσουλμανικὴν Κοινότητα Σοφίας. Καὶ αὐτὰ τὰ κονδύλια τὰ ἀναγραφόμενα ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, ὡς ἐπιχορηγήσεις τουρκικῶν σχολῶν, δὲν ἀνέρχονται οὔτε εἰς τὸ πέμπτον τῶν ὑπὸ τῶν μουσουλμάνων καταβαλλομένων φόρων· καὶ αἱ ἐπιχορηγήσεις δὲ αὗται ἐν μέρει μόνον πληρόνονται, παρὰ πάσας τὰς προσπαθείας τῶν ἐν τῇ Σοβράνιε Τούρκων βουλευτῶν. Οὐδὲ φείδονται οἱ Βούλγαροι τοῦ ἀσυδότου τῶν βακουφικῶν «μεσρουτὶ» τῶν ἀναπαλλοτριώτων βακουφικῶν κτημάτων· ὅπως δὲ σφετερισθῇ ἁπάσας ἀνεξαιρέτως τὰς θρησκευτικὰς περιουσίας τῶν μουσουλμάνων, ἡ Κυβέρνησις, ἔπαυσε τοὺς Ἐπιτρόπους (μουτεβελλῆ) αὐτῶν, διοικεῖ δὲ ταῦτα δι' ἐπιτροπῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δῆθεν, ἐκλελεγμένων.

«Οἱ μουφτῆδες, οἷς ἀπόκειται ἡ ἑρμηνεία τοῦ Κορανίου, καὶ οἵτινες μόνον παρὰ μουφτήδων δέον νὰ ἐκλέγωνται, ἐπαύθησαν ὡσαύτως, ἀντ' αὐτῶν δὲ κατέλαβον τὸ ἀξίωμα τοῦτο πρόσωπα ἐξαρτώμενα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπείκοντα πάντοτε εἰς ἁπάσας τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς·

«Αἱ συστηματικαὶ καταδιώξεις εἰς ἃς εἶναι ἐκτεθειμένοι οἱ ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ Μουσουλμάνοι, ἀς ἠναγκάσθη νὰ ἀνομολογήσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δάνερ εἰς Δελὴ-Ὁρμὰν πεμφθεῖσα ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπή, συνίστανται εἰς μεροληψίαν τῶν δικαστηρίων καὶ εἰς πιέσεις π. χ. ῥίπτεται καπνὸς εἰς τοὺς οἴκους τῶν Μουσουλμάνων ἵνα ἐπιβληθῶσιν αὐτοῖς, ἐπὶ μυρίαις προφάσεσι, πρόστιμα· διὸ καὶ ἐξαναγκάζονται οὗτοι νὰ μεταναστεύωσιν, ἀφοῦ ἀπωλέσωσιν ὅλην τὴν περιουσίαν των. Οὕτως ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῶν χωρίων Δαρὴ-Ζαχὲ καὶ Βεζελίνου μετηνάστευσαν 27 οἰκογένειαι ἐξ 117 προσώπων, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πιέσεων τῶν Βουλγάρων γειτόνων των.

«Ἐν τῷ χωρίῳ Πασάκιοϊ τοῦ νομοῦ Χάσκιοϊ, οἱ Βούλγαροι χωρικοὶ κατέλαβον τὴν μουσουλμανικὴν σχολήν. Οἱ πρόκριτοι Νουμὰν-Δεδὲ καὶ Δερβὶς-Γιακοὺπ, ἐπειδὴ ἀνηνέχθησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἁρπαγὴν ταύτην, προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν χωρικῶν καὶ ἐτραυματίσθησαν βαρέως.

Ἐν Πύργῳ, ἔνθα οἱ ἀχθοφόροι εἶναι κατὰ μέγα μέρος Ἀνατολῖται, ὑφίστανται οὗτοι συνεχεῖς ἐπιθέσεις καθιστώσας αὐτοῖς ἀβίωτον τὸν βίον.

«Ἐν Βάρνῃ ὁ λιμενάρχης διέταξε τοὺς Μουσουλμάνους λεμβούχους νὰ ζητήσωσι τὴν βουλγαρικὴν ὑθαγένειαν· ἄλλως ἀπαγορευθήσεται αὐτοῖς ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματός των.

«Ἐν τῷ τουρκικῷ χωρίῳ Ἐλμὰ-Δερὲ, ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων χοίρειον κρέας ἐντὸς τοῦ τουρκικοῦ φρέατος, χοίρειον δὲ λίπος εἰς τὴν κρήνην, ἔνθα πλύνονται οἱ Μουσουλμάνοι.

«Ἐν τῇ πόλει Κάρλοβᾳ, Βούλγαροι στρατιῶται καθύβρισαν τοὺς Μουσουλμάνους εἰς τὰς ὁδοὺς, εἶτα δὲ παρεβίασαν τοὺς οἴκους των ὅπως ἴδωσι τὰς γυναῖκας. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ Βαϊραμίου δωδεκὰς στρατιωτῶν εἰσήλασαν εἰς τὸν τουρκικὸν λουτρῶνα καὶ ἐξηνάγκασαν, ἀπειλοῦντες, τοὺς Μουσουλμάνους νὰ ἐξέλθωσι γυμνοὶ εἰς τὰς ὁδούς.

«Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει προσηλώθη χοίρειον κρέας ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ τεμένους· Βούλγαρος δὲ ταγματάρχης διέταξε τὸν ἰμάμην, ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ περιστρόφου του, νὰ κατέλθῃ τοῦ μιναρὲ ὁπόθεν ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς προσευχὴν, μεθ' ὃ λοχίας τις, εἰσελθὼν ἐν τῷ τεμένει, ἔσβυσε τὰ φῶτα.

«Ἐν Πασάκιοϊ, ἐρρυπάνθη τὸ τέμενος, τὰ δὲ ἱερὰ βιβλία ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ἀποχωρητήριον.

«Ἐν Ρουστσουκίῳ κατηδαφίσθη τὸ ὡραῖον τέμενος Τζαμὶ- Δζεδὶτ, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ λαοῦ . . ».

(Ἕπεται μακρὸς κατάλογος παρεμφερῶν βιαιοπραγιῶν).

ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΜΑΤΑΙΟΥΜΕΝΟΝ

Ἐπιστολαὶ ἐξ ἐπαρχιῶν.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Τερατώδους καὶ ἀπροόπτου βουλγαρικοῦ ἀνοσιουργήματος τὴν ἀπόπειραν σπεύδω ν' ἀναγγείλω τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι. Ἔλαβεν αὕτη χώραν τῇ 10ῃ μεσοῦντος μηνὸς ἐν τῇ κωμοπόλει Ἀλιστράτῃ, ἀρχαίᾳ ἕδρᾳ τῆς μητροπόλεως Δράμας, καὶ ὡς σκοπὸν προὐτίθετο τὴν εἰς τέφραν καὶ σποδὸν μετατροπὴν καὶ ἄλλων μὲν ἐξεχόντων οἴκων τῶν ἀκραιφνεστέρων εἰς φιλογενῆ αἰσθήματα προκρίτων τῆς κωμοπόλεως, ἀλλὰ κυρίως τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ἀπὸ τριετίας ἱδρυθέντος καὶ ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν ἐλεημοσυνῶν τῶν χριστιανῶν μου συντηρουμένου καὶ ὀσημέραι προαγομένου, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μου δὲ οἰκήματι ἐγκαθιδρυμένου, οἰκοτροφείου, περιλαμβάνοντος ὑπερτεσσαράκοντα ὀρφανὰ τέκνα τῆς ἐπαρχίας μου, ὧν οἱ γονεῖς, στῦλοί ποτε τῆς ὀρθοδοξίας ἀκλόνητοι, ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου βουλγαρικοῦ Κομιτάτου.

Ἤδη ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς 10ης δηλονότι ὀκτωβρίου, διαδόσεις ἀόριστοι καὶ διὰ τὴν ἀοριστίαν των ἀκριβῶς ἔτι μᾶλλον ἐπίφοβοι ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ κωμοπόλει: ὅτι δηλονότι κατὰ τὴν νύκτα κάτι φοβερὸν θὰ συνέβαινεν εἰς τὸν τόπον, διότι οἱ βούλγαροι προὐτίθεντο νὰ εἰσβάλωσι καὶ ἐμπρήσωσι μητρόπολιν, σχολεῖα, καὶ τὰς οἰκίας τῶν ἐγκριτοτέρων Ἀλιστρατηνῶν, ὧν ἀνεφέροντο ὡρισμένως καὶ τὰ ὀνόματα· αἱ διαδόσεις προήρχοντο παρὰ βουλγαρίζοντος τινὸς, νοσοῦντος ἐπικινδύνως καὶ θελήσαντος ἐν ταῖς ὑστάταις τοῦ βίου του στιγμαῖς νὰ προλάβῃ μέγα κακὸν, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἐβάρυνε τερατωδῶς τὴν ἑαυτοῦ συνείδησιν. Βραδύτερον ὅμως πρόσωπα θεωρούμενα μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας ὡς βουλγαρίζοντα, πολιτευόμενα ὅμως κατὰ βάθος συμπαθῶς πρὸς τὰ πάτρια, προσελθόντα εἰς τοὺς προκριτωτέρους ἐδήλωσαν ρητῶς καὶ ἐπακριβῶς τὰ μέλλοντα νὰ τολμηθῶσι κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀποτρόπαια σχέδια; Ἐξέθηκαν ὅτι ὑπὲρ τοὺς 120 βούλγαροι, ἐκ τῶν ὁποίων 30 μόνον ἠσκημένοι λῃσταντάρται, ὑπὸ τρεῖς ὁπλαρχηγοὺς, τοῦ αἱμοβόρου Δάεφ ἔχοντος καὶ πάλιν τὸ γενικὸν πρόσταγμα, οἱ δὲ λοιποὶ σχισματικοὶ ἐστρατολογημένοι ἐκ τῶν περιχώρων Γράτσανης, Ἐγρήδερε, Γόρνιτσας καὶ Σκρίτζοβας, διῃρημένοι ὅλοι οὗτοι εἰς τρεῖς μοίρας, εἶχον ἤδη εἰσβάλει ἐκ διαφόρων διευθύνσεων ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, καὶ ὅτι ἡ μία ὁμὰς, εἰσχωρήσασα καὶ κρυπτομένη εἰς οἰκίαν παρὰ τὸν στρατῶνα, ἔνθα 15 μόνον στρατιῶται φρουροὶ τῆς ἐντῷ τόπῳ τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἔμελλε καθ' ἣν ὥραν ὁ στρατὸς θὰ ἐκαθέζετο εἰς τὸ φαγητὸν τῆς ἑσπέρας διὰ τὸ Ραμαζάνιον νὰ ἐξορμήσῃ αἴφνης καὶ κυκλώσῃ καὶ ἐξουδετερώσῃ ταὺς στρατιώτας, ὁπότε αἱ λοιπαὶ μοῖραι βοηθούμεναι καὶ ὑπ' εὐαρίθμων προδοτῶν ἐγκατοίκων, ὁμοφρονούντων δυστυχῶς αὐτοῖς, θὰ προέβαινον εἰς τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον των, παραδιδοῦσαι εἰς τὰς φλόγας ἀθῶα καὶ ἄκακα παιδία, κτίριον ἀρχαῖον, αἰωνόβιον φέρον ἡλικίαν καὶ τοσούτους γεραροὺς στεγάσαν μητροπολίτας, καὶ δεκάδα ὅλην ἄλλων ἀνδρῶν διαιτωμένων ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ διδασκάλων καὶ ἐπιμελητῶν, καθὼς καὶ τὰς οἰκίας ὡρισμένων προκρίτων χριστιανῶν ὀρθοδόξων διὰ τὸ μόνον ἔγκλημα ὅτι δὲν μεταστρατοπεδεύουσιν εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν. Εὐνόητον ὅτι πᾶν διαδιδόμενον δὲν εἶνε εὔκολον νὰ πιστευθῇ· οὐχ ἧττον ὁ δεκανεὺς, εἰς ὃν ἐγκαίρως ταῦτα πάντα κατηγγέλθησαν, ἔσπευσε μετὰ τῶν στρατιωτῶν του καὶ ἐπολιόρκησε τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατηγγέλθησαν διαμένοντες οἱ τῆς μιᾶς μοίρας κομιτατζῆδες, συγχρόνως δὲ ἐτοποθετήθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκοποί. Πρόχειρος ἔρευνα ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης, ἀνηκούσης εἰς βουλγαρίζοντα ἀρνησίπατριν καὶ ἀρνησίθρησκον, ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῶν διαδόσεων. Ἀλλ' οἱ λῃσταντάρται ἐννοήσαντες ὅτι προὐδόθησαν, διατρυπήσαντες τὸν τοῖχον κατώρθωσαν νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἰς ἄλλην καὶ οὕτω νὰ διαφύγωσι. Φαίνεται ὅτι σύνθημα τῆς γενικῆς ἐπιδρομῆς εἰς τὸ ἀνόσιον ἔργον των, ἦτο πυροβολισμός· ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ φεύγοντες ἔρριψαν τοιοῦτον, τοῦτο ὑπῆρξεν ὄντως τὸ σύνθημα τῆς ἐνεργείας τῆς ἐναντίον τοῦ οἰκοτροφείου ὁρισθείσης νὰ δράσῃ μοίρας. Ἐκεῖ λίαν

ἐνωρὶς ἐδείπνησαν οἱ οἰκότροφοι, ἐν ᾧ οἱ αὐτοὶ φρουροῦντες ἄνθρωποι τῆς μητροπόλεως καταλαβόντες ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, ἡτοιμάσθησαν πρὸς ἄμυναν, βέβαιοι, ὅτι τοὺς ἀνάνδρους αὐτοὺς, τοὺς μέλλοντας ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ ἀθώων καὶ ἀκάκων παιδίων, ὀλίγοι γενναῖοι ἄνδρες θὰ δυνηθῶσι νὰ τρέψωσιν εἰς φυγήν. Μὴ δὲν ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ τὰς ἀθώας κεφαλὰς τῶν μικρῶν τούτων ὀρφανῶν τὸ ὄμμα τῆς θείας Προνοίας; καὶ μήπως δὲν εὐλογεῖ καὶ δὲν εὐοδοῖ τὰς ἐνεργείας τῶν πραττόντων ἐνόρκως τὸ καθῆκόν των ὁ Θεός; Μόλις ἠκούσθη μακρόθεν ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς καὶ ὁ ἐκ τῶν διδασκάλων Ἀχιλλεὺς κατέχων κατάλληλον θέσιν καὶ κατοπτεύων τὴν ἀπὸ τοῦ περιβόλου τοῦ γυμναστηρίου ἐπίθεσιν βλέπει ὑπερβαίνοντας τὸν τοῖχον τῆς Μητροπόλεως ἕνα δύο, τρεῖς, τέσσαρας κομιτατζῆδες. Διστάζει κατ' ἀρχὰς νὰ πυροβοληση, βλέπων καὶ αὐτοὺς διστάζοντας νὰ κατέλθωσιν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ δισταγμὸς ἠττᾶται, καὶ ρίπτεται ὁ πρῶτος ἀμυντικὸς πυροβολισμός. Ὃν διεδέχθησαν πολλαὶ δεκάδες καὶ ἑκατοστύες τοιούτων ἔκ τε τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ἐξ ἄλλων ἄλλοθεν γειτονικῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν· οἱ οἰκότροφοι δὲν ἐδειλίασαν, ἀλλ' ἐτήρησαν ἄμεμπτον καὶ ἀξιέπαινον θάρρος καὶ συμπεριφοράν. Ἐνώπιον τοιαύτης ἀμύνης, παραταθείσης περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν, οἱ ἄνανδροι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἀκολουθήσαντες τὴν πρὸς τὰ ἀπέναντι τῆς μητροπόλεως ὑψώματα φέρουσαν ὁδὸν ἐφρόντισαν ἐκεῖθεν νὰ φιλοδωρήσωσι τὴν μητρόπολιν διὰ τῶν ἀκινδύνων ἀποχαιρετιστηρίων των πυροβολισμῶν. Δὲν παρῆλθον πολλαὶ ὧραι, καὶ ὁ στρατὸς πανταχόθεν κατέφθασεν εἰς Ἀλιστράτην· ὁ στρατὸς αὐτὸς ἐτέθη ἀμέσως εἰς καταδίωξιν τῶν κακούργων· κατόπιν κατέφθασε καὶ ὁ Καϊμακάμης Ζίχνης· συνελήφθησαν πλεῖστοι ἐκ τῶν συμπραττόντων μετὰ τῶν ἀλιτηρίων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπήχθησαν εἰς τὰς φυλακὰς, ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ χωρίου Γρατσάνης, ἡ ὁποία ἐχρησίμευσε τὸ ὁρμητήριον τῶν κακούργων μετὰ τὴν Σκρίτζοβαν, ἀπέχουσα μόλις 1)4 τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς Ἀλιστράτης. Ἡ δὲ ἐξακολουθοῦσα δραστηρίως ἀνάκρισις θέλει ἀποκαλύψῃ φρικαλέας λεπτομερείας περὶ τοῦ ἀπροόπτου σχεδίου τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων τεράτων τοῦ βουλγαρισμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ ἀγριότης δὲν ἀφοπλίζεται οὐδὲ ὑπὸ τῆς θέας ἀθώων καὶ ἀκάκων ὀρφανῶν ἀνηλίκων παιδίων.

Οὕτω, τῷ Θεῷ ἡ χάρις, διὰ τῆς ἀμύνης ὀλίγων ἀγυμνάστων ἀλλὰ γενναίων διδασκάλων κατωρθώθη ν' ἀποσοβηθῇ φοβερὸς κίνδυνος ἀπὸ τοῦ οἰκοτροφείου μας, ὁ ὁποῖος ἐπισκήπτων θὰ ἐβύθιζεν εἰς βαθὺ πένθος καὶ ὅλην μὲν τὴν ἐπαρχίαν μου ἀλλὰ καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν διὰ τὸν ἄωρον θάνατον τόσων καὶ τόσων ἀκάκων παιδίων, καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξόντωσιν πολλῶν σημαινόντων οἴκων τῆς Ἀλιστράτης, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐσημείου ἀνησυχητικὴν πρόοδον τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ πατρίδος πρὸς τὴν μεσημβρίαν. Νῦν ματαιωθέντων τῶν ὀλεθρίων σχεδίων τῶν ἐμπρηστῶν καὶ δολοφόνων, συλληφθέντων τῶν ἀνάνδρων συνενόχων καὶ συνωμοτῶν, ἐκαθαρίσθη, φρονοῦμεν, ἡ ἀπὸ ἱκανοῦ καιροῦ βεβαρημένη ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν μαύρης καταιγίδος ἀτμόσφαιρα τῆς δευτέρας ἕδρας τῆς ἐπαρχίας μου, τῆς κωμοπόλεως Ἀλιστράτης, καὶ ἐὰν πραγματικῶς τιμωρηθῶσιν οἱ λῃσταποδόχοι οὗτοι καὶ ἅπαξ καὶ διαπαντὸς διαλυθῶσιν οἱ φωλεοὶ καὶ τὰ κρησφύγετα τῶν λῃστῶν, ἐλπίζομεν πεποιθότες τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς τόσον ποθητῆς διὰ τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἀσφαλείας τῆς ζωῆς του·

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

Ἐν Δράμᾳ τῇ 15 8)βρίου 1906.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΑΣ ΦΩΤΙΟΥ

Μετὰ λύπης καιρίας ἔλαβε γνῶσιν ἡ Ἐκκλησία τῆς οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένης δολοφονίας τοῦ ἀοιδίμου Κοριτσᾶς Φωτίου, πεσόντος θύμα ἐνέδρας κακοβούλων φυλετιστῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξηκολούθει τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν φονέων ἀπαιτοῦσα. Συνελήφθησαν ἤδη καθ' ἃς ἔχει ἡ Ἐκκλησία αὐθεντικὰς πληροφορίας ἐξ ἐπισήμου τεσκερὲ τῆς νομαρχίας Μοναστηρίου πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιο-

σύνης· ὁ Σπῦρος Μπουλαμάτσης, διδάσκαλος τῆς ἐν Κοριτσᾷ Ρωμουνικῆς σχολῆς, καὶ Μιλτιάδης Ἰωάννου Κωστούρης, ἐκ τῶν προϋχόντων, ἀμφότεροι τρόφιμοι τῆς Ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ὡς ὑπέχοντες τὴν μεγαλειτέραν εὐθύνην εἰς τὴν στυγερὰν δολοφονίαν. Πολλαὶ μέχρι τοῦδε, ὡς γνωστὸν, ἐστήθησαν ἐνέδραι ἐναντίον τῶν πανιερωτάτων μητροπολιτῶν Πελαγωνείας, Καστορίας, Δράμας, Βοδενῶν κ. ἄ. ἀλλὰ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐναντίον τοῦ ἀοιδίμου Κοριτσᾶς ἤγαγον εἰς πέρας τὸ ἔργον! καὶ δύνανται νὰ μένωσιν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κακουργίας! Ἀρκούντως χαρακτηριστικὸς ὁ σκοπὸς τῶν ἀνθρώπων τούτων: προσπαθοῦσι πρὸ παντὸς νὰ ἐξοντώσωσι διὰ μέσων φονικῶν τοὺς καλοὺς ποιμένας, τοὺς καλοὺς ἐργάτας, τοὺς γρηγοροῦντας φύλακας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἵνα εὐχερέστερον καταπνίξωσι τὰ πνευματικὰ αὐτῶν ποίμνια. Τῇ ἀληθείᾳ θλίβεται ἡ Μήτηρ Ἐκκλησια ἐπὶ τῷ ἀνοσίῳ καὶ ἀνιέρῳ πολέμῳ, ὃν ἀπό τινων ἐτῶν ἐναντίον αὐτῆς διευθύνουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι: τοσούτῳ δὲ μείζων καὶ βαθυτέρα ἡ θλῖψις καὶ ἡ ὀδύνη ὅσῳ οἱ πολεμοῦντες αὐτὴν, τυγχάνουσιν ἄνθρωποι χριστιανοὶ πολυειδῶς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθέντες. Καὶ ἀντὶ ἔργων εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης, ἅπερ δικαίως ὤφειλον αὐτῇ, πλήγματα μόνον καὶ ραπίσματα παρὰ πάντα λόγον καὶ νόμον καταφέρουσι κατ' αὐτῆς. Δώη αὐτοῖς Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Μετὰ τὴν ἀκριβῆ ἀναγραφὴν τῶν, κατὰ χριστιανικὸν χρέος, ἐπιτελουμένων ἱερῶν μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, περὶ ὧν εἰδήσεις ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ χορηγοῦσιν ἡμῖν αἱ ἐφημερίδες, ἀκριβεῖς δὲ καὶ κατὰ μέγιστον μέρος αἱ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἢ πρὸς τὸν συντάκτην τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐπιστολαί, παράδοξος ἡμῖν ἐφάνη ἡ ἀγγελία ἑλληνικῆς τινος ἐφημερίδος ἀριθμούσης ἑξήκοντα περίπου μνημόσυνα τελεσθέντα μέχρι τῆς σήμερον. Πολὺ λυποῦμεθα διὰ τὴν ἀνακρίβειαν·— διότι ὑπὲρ πολὺ ἠθέλομεν λυπηθῇ ἐὰν φανῇ ὅτι ἑξήκοντα μόνον κοινότητες ἐπετέλεσαν τὸ θλιβερὸν, ἀλλ' ἱερώτατον τοῦτο καθῆκον πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὑπὲρ ἱερῶν ἔξοχον καλλιέρημα προσενεγκόντες ἑαυτούς. Πολὺ λυπούμεθα διοτι ἑξήκοντα ἢ ἑξακόσια μέχρι σήμερον ἐγένοντο καὶ ὄχι ἑξακισχίλια μνημόσυνα ὑπὲρ ὀρθοδόξων ἀδελφῶν, ὧν τινες ἄκλαυστοι καὶ ἀκήδευτοι θανόντες ἀπαιτοῦσι μίαν κοινὴν θυσίαν ἐξιλαστήριον πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς ἀδέκαστον Κριτήν.

Ὑπομιμνήσκομεν πᾶσι τὸ καθῆκον τοῦτο, ὅπερ οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀποφύγῃ κἂν ἔτι πρόκηται, μετὰ τὸν πρὸς τοὺς μακαρισθέντας ἱερὸν φόρον, νὰ χορηγήσῃ φόρον ὑλικὸν ὑπὲρ τῶν ζώντων. Ὑπάρχουσι πόλεις, ἐπαρχίαι, κῶμαι, μοναί, αἵτινες ἀναβάλλουσιν ἔτι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου, μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπαὶ ζητοῦσαι νὰ λησμονήσωσι τὸ καθῆκον τοῦτο. Τὰ ἀριθμούμενα ἑξήκοντά εἰσι τὸ πολλοστημόριον τῶν δεόντων γενέσθαι.

Περὶ μνημοσύνων ἤδη γενομένων πληροφορίας ἔχομεν ἐξ **Ἰωαννίνων** καὶ ἐξ **Ἐλασσῶνος**, ἐν αἷς ἐτελέσθησαν ἱερὰ μνημόσυνα τῇ 8 τοῦ μηνὸς ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων καὶ ὑπὲρ τοῦ πολυθρηνήτου Κοριτσᾶς Φωτίου, ἱερουργούντων τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν κκ. Γερασίμου καὶ Πολυκάρπου, συρρευσάντων τῶν ὀρθοδόξων ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς καὶ δεηθέντων πρὸς τὸν Κύριον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων.—Ἐπίσης, τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου, ἡ ἐν **Βερολίνῳ** ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ ἀποικία, λειτουργοῦντος τοῦ ἀρχιμανδρίτου αὐτῆς κ. Ν. Μαυροκορδάτου, παρόντος καὶ τοῦ ἐξ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέτισε τὸν χρεωστούμενον φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων.— Καὶ παρὰ τῇ ἑλληνικῇ παροικίᾳ Βιέννης ἀπεφασίσθη νὰ τελεσθῇ τοιοῦτο τῇ 15 ὀκτωβρίου, καὶ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἐν Μοσχονησίοις, περὶ δὲ τούτων θέλομεν γράψει, ἐπαινοῦντες τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας προκινδυνευόντων.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ, ἣν πρέπει νὰ ἐπιδεικνύωμεν, κατὰ καθῆκον χριστιανικὸν, πρὸς τοὺς πάσχοντας ἐξ οἱουδήποτε κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀνιαροῦ συναντήματος, ἐπιβάλλεται νὰ καταστήσωμεν ἐμφανέστατα κατὰ τὰ ἐπισυμβαίνοντα δυστυχήματα τοῖς χριστιανοῖς, ὅσοι πάσχουσιν ἕνεκεν ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἐνσκήψασαν τοῖς ὀρθο-

δόξοις Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας καὶ Μακεδονίας δοκιμασίαν γενικὸς μὲν ἐξεδηλώθη πόθος ἀνακουφίσεως τῶν δεινῶν αὐτῶν, αἱ δὲ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες καὶ ὑπέθαλψαν τὴν προθυμίαν τῶν ὁμογενῶν πρὸς ὑποστήριξιν ὑλικὴν τῶν ἐπηρεαζομένων καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐπιμένουσι προτρεπόμεναι πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Ἐν τισι μάλιστα καὶ μεψιμοιρίας ἀνέγνωμεν περὶ τοῦ σχετικῶς ὀλιγίστου ποσοῦ τοῦ συναχθέντος ἄχρι τοῦδε ἐν πολλαῖς ἑλληνικαῖς κοινότησι καὶ νέας εἴδομεν προτροπάς, δυστυχῶς, καὶ νέας ἐκκλήσεις ἐπιτροπειῶν πρὸς ὑλικὴν βοήθειαν τῶν προσφύγων.

Καὶ ὁ μὲν λαὸς ὁ ἑλληνικὸς οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι πάντοτε δείκνυται πρόθυμος εἰς διάπραξιν ἀγαθῶν ἔργων. Εὐχῆς ὅμως ἔργον ν' ἀναδιδάσκηται συνεχῶς ὑπὸ κηρύκων καὶ ποιμένων καὶ διδασκάλων οὐχὶ περὶ χριστιανικοῦ καθήκοντος πρὸς πάσχοντας, ἀλλὰ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς θυσίας, ἣν οἱ παθόντες προσήνεγκον εἰς τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν περὶ καθήκοντος ἱεροῦ ἐλπίζομεν ν' ἀναλάβωσι παρὰ πολλαῖς ἐπαρχίαις καὶ πόλεσι καὶ κώμαις οἱ ἐπαίοντες, τηροῦντες θερμὸν τὸ αἴσθημα καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ τῆς πρὸς τὰ καθεστῶτα τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσιώσεως.

Οὔτε πρόκειται μόνον περὶ διατηρήσεως προσφύγων, περὶ διατροφῆς καὶ περιθάλψεως αὐτῶν· ἀλλὰ πρόκειται καὶ περὶ πλασμάτων δυστυχεστάτων, ἀπολεσάντων πατέρας καὶ συζύγους καὶ προστάτας, σφάγια προσενεγκόντας ἑαυτοὺς εἰς ὑψίστην ἰδέαν καὶ ἀρχήν, καθαγιάζουσαν τὴν διάνοιαν καὶ τίτλον προμνηστευομένην αἰωνοβίου δόξης. Ὑπὲρ τούτων ἀνάγκη νὰ χορηγήσωμεν πάντες, διότι δυνάμεθα. Ὁ λέγων ὅτι ἀδυνατεῖ δεικνύει ὅτι οὐδεμίαν ἔχει πρόθεσιν νὰ φανῇ βοηθὸς τῷ πάσχοντι. Καὶ ἐν τούτοις δύναται ν' ἀποκόψῃ ποσὸν εὐτελὲς ἀπὸ δαπάνης τινὸς περιττῆς· δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὰ πρὸς διασκεδάσεις ἀναλώματα· δύναται νὰ διαθέσῃ μικρόν τι ποσὸν καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ μῆνα, καὶ θέλει ἔχει τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ τὸν ἐν ἀνάγκαις εὑρισκόμενον περιεποιήθη καὶ περιέθαλψε καὶ τὸν πρὸς στάδιον ὅμοιον ἑτοιμαζόμενον ὑπεστήριξεν, ἴσως μακροψυχοῦντα.

Διὰ τοῦτο κρίνομεν ἐπαίνων ἀξίους καὶ τοὺς χρηματικὰ ποσὰ προσενεγκόντας καὶ τοὺς ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήσεις καὶ στρωμνὰς χορηγήσαντας καὶ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, ὅσοι καὶ ἐργασίαν προὐμήθευσαν τοῖς θέλουσιν ἐργασθῆναι· διότι καὶ πάντες οἱ προσφεύγοντες εἰς ἡμᾶς ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶσιν, ἐξακολουθοῦντες καὶ ἔξω τῆς γενετείρας αὐτῶν τὴν τῶν ἰδίων ἐπαγγελμάτων ἐξάσκησιν.—Ἐπαινοῦντες δὲ καὶ ἀναγράφοντες τακτικῶς τοὺς συνεισφέροντας, σημειοῦμεν καὶ σήμερον τὴν ἐκ δευτέρου ἀποστολὴν 60 λιρῶν τουρκικῶν ἐκ **Κυδωνιῶν** καὶ τὸ πρῶτον 45 λιρῶν ἐκ **Δράμας**, ὧν αἱ 30 μὲν προωρίσθησαν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, αἱ δὲ 15 ὑπὲρ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου. Ἐλπίζοντες δὲ ν' ἀναγράψωμεν προσεχῶς εἰσφορὰς ἐκ Σμύρνης, ἥτις ὑστέρησεν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀγαθοεργίᾳ, ἐκ Μιτυλήνης καὶ Μοσχοννησίων, ἐξ Ἡρακλείας καὶ ἐκ Λιτίτζης καὶ ἐκ 40 Ἐκκλησιῶν, περὶ ὧν ἔχομεν εἰδήσεις, ἀναφέρομεν καὶ πάλιν τὰς ἐν **Ἀμερικῇ** κοινότητας, ὧν τινες ὀλιγίστους ὁμογενεῖς ἀριθμοῦσιν· οἵαι ἡ τῆς Cheyenne χορηγήσασα 385 φράγκα, ἡ τοῦ Χάρτφορδ Gonn 430 φράγκα, ἡ τοῦ Σέλαμ (325 φρ.), ἡ ἐν Οὐίλκες Μπάρ τῆς Πενσελβανίας, ἐξ εἰκοσιπέντε ὁμογενῶν ἀποτελουμένη καὶ εἰσενεγκοῦσα 185 φράγκα, ἡ ἐν Πιντουκὲτ (200), ἡ ἐν Butte τῆς Μοργάνας 655 καὶ ἡ ἐν Βικτωρίᾳ ἑκατὸν περίπου φράγκα.—Ἐπίσης ἐν ἐπαίνοις ἀναφέρομεν ὅτι ἡ ἐν Πεορίᾳ τῆς πολιτείας Ἰλλινόης ἤθροισεν ἀπὸ ἑράνων 550 φράγκα — ἡ ἐν Tarrpon Springs τῆς Φλωρίνης, παρ' ἣν προσκληθεὶς ἐτέλεσε τῇ 14 σεπτεμβρίου τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ προϊστάμενος Ἀτλάντας οἰκονόμος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου, μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλεν, ἤθροισε 2650 φράγκα — ἐνῷ ἡ τῆς Πιτσβούργης ἑλληνικὴ κοινότης συνήθροισε μέχρι σήμερον 5935 φράγκα. Θεατρικαὶ παραστάσεις ἠγγέλθησαν, ὧν τὸ προϊὸν διατεθήσεται ὑπὲρ τῶν προσφύγων, μικροὶ δὲ παῖδες εὐχαρίστως προσφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ τὰ λιτὰ αὐτῶν ἀποταμιεύματα. —Ἀναγράφομεν αὐτὰ μετ' εὐφημιῶν διότι καὶ πρὸς ὑποστήριξιν ἑτέρων ἀγαθῶν ἔργων καὶ σκοπῶν χορηγοῦσι τακτικῶς αὐταί τε καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ κοινότητες, καὶ πρὸς ἐξωραΐσιν ναῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ πρὸς διατήρησιν σχολείων, ἐνῷ καὶ τὰς ἰδίας ἀνάγκας ζητοῦσι νὰ θεραπεύσωσιν, ἱερεῖς διατηροῦσαι καὶ ναοὺς οἰκοδομοῦσαι.—Ἐκ τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν, ὧν ἀναγράψομεν προσεχῶς τὰ ὀνόματα, ἀναφέρομεν τὸν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἀποστείλαντα 80 φράγκα ἀξιότιμον κ. Ἰωάννην Βόλτον καὶ τὸν ἐν Καλκούτᾳ κ. Ἰωάννην Σοφιανόπουλον πέμψαντα τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ 100 ρούβλια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. — Συνωδὰ τῷ ἀπό τινων ἐτῶν εἰσαχθέντι ἐθίμῳ ἵνα κατὰ τὰς πρώτας ἑσπέρας τῶν παρὰ μουσουλμάνοις νηστειῶν οἱ ἐθνάρχαι τῶν μὴ μουσουλμανικῶν κοινοτήτων προσκαλούμενοι παρακάθηνται ἐν τοῖς Ἀνακτόροις εἰς δεῖπνον, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνελθὼν εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ ἀνάκτορα τῇ κυριακῇ, 15 μεσοῦντος μετὰ τῶν ἐξοχ. Μ. λογοθέτου καὶ καπικεχαγιᾶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸ δεῖπνον μεθ' ἑτέρων μεγιστάνων. Ὑποβαλὼν δ' εἶτα τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν ἄνακτα ἀφοσιώσεως ἔτυχε τῶν αὐτοκρατορικῶν φιλοφρονήσεων.

Βασιλικὴ εὐμένεια. — Ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου Α' ἀπενεμήθησαν παράσημα τοῦ τάγματος Ἁγίου Σάββα Α' τάξεως τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Νικομηδείας κ. Φιλοθέῳ, Β' δὲ τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Ἰωαννίνων κ. Γερασίμῳ, Μεθύμνης κ. Στεφάνῳ, Σηλυβρίας κ. Διονυσίῳ, Λήμνου κ. Γενναδίῳ, Σισανίου κ. Σεραφεὶμ καὶ Κολωνίας κ. Πολυκάρπῳ, ὡς καὶ τῷ πανοσιολογιωτάτῳ Μ. πρωτοσυγκέλλῳ κ. Καλλινίκῳ· Γ' τάξεως τῷ πανοσιολ. ἀρχιγραμματεῖ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμανδρίτῃ κ. Ἀθαν. Πιπερᾷ καὶ Δ' τάξεως τῷ βοηθῷ καπικεχαγιᾶ κ. Σπυρίδωνι Κωνσταντινίδῃ.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀφίκετο τὴν κυριακὴν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιος, συμπληρώσας τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἧς μετέχει τῶν ἐργασιῶν ἀπὸ τῆς παρελθούσης τρίτης.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Αἰτήσει τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πελαγωνείας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε ν' ἀποσταλῇ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἐπίσκοπος, εἰς ὃν ἐδόθη ὁ τίτλος τῆς πάλαι ποτε διαλαμψάσης (ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης) ἐπισκοπῆς Πέτρας. Ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων πανοσλ. ἀρχιμανδριτῶν κκ. Φωτίου Παγιώτα, Γερασίμου Θεολογίδου καὶ Αἰμιλιανοῦ Λαζαρίδου, γενομένων τῶν κανονικῶν ψήφων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, προεκρίθη ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐκ τῶν τροφίμων τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς καὶ γνώστης τῆς τουρκικῆς γλώσσης, ὃς εὐχαριστήσας ἐπὶ Συνόδου προχθὲς, ἐποιήσατο καὶ τὴν νενομισμένην ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ εὐχαριστίαν αὐθήμερον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μηνύματι.

Κανονικὴ ἄδεια.— Εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην πρώην Καρπάθου κ. Νεῖλον, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αἰτήσει, ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια νὰ παραμείνῃ βραχὺν ἔτι χρόνον ἐν Ἑλλάδι πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἐπιχειρηθείσης ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομῆς σχολείου ἐν Τεγέᾳ διὰ δαπάνης τριακοσίων τεσσαράκοντα λιρῶν τουρκικῶν, ἃς ἀνέλαβεν ἐξ ἰδίων νὰ δαπανήσῃ πρὸς τὸν κοινωφελῆ σκοπόν. Τῷ πανιερ. πρώην Καρπάθου κ. Νείλῳ ἐχορηγήθη καὶ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἡ κανονικὴ ἄδεια.

Μητρόπολις Φιλαδελφείας.—Ὁ ἀπὸ Δυρραχίου πανιερ. μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Προκόπιος ἀποδεχόμενος τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὑπέβαλεν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτὸν εὐμενείᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Μητρόπολις Κορυτσᾶς.—Ὑπὸ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαρχίας Κορυτσᾶς ὑπεβλήθη τηλεγραφικῶς ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου αὐτῶν πανιερ. κ. Γερβασίου, ἐπίσης ὑποβαλόντος εὐχαριστίας.

Μητρόπολις Δυρραχίου.—Οἱ ὀρθόδοξοι τῆς ἐπαρχίας Δυρραχίου, διὰ τῶν καθεστηκυιῶν αὐτῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν, ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς τὴν θερμὴν αὐτῶν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου Δυρραχίου πανιερ. κ. Ἰωάννου.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν.— Κληρικὸν μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἐπιτροπῆς ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Τραπεζοῦντος (πρώην Βελλᾶς), διωρίσθη κατὰ τὴν συνοδικὴν τοῦ παρελθόντος σαββάτου συνεδρίαν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Ὁ νέος κανονισμὸς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεδριάζοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου, μελετηθεὶς ὑπὸ τοῦ σεβασμ. γέροντος Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, εὑρόντος αὐτὸν κατὰ πάντα καλῶς ἔχοντα καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστασίας καταρτισθέντα, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου μετά τινας τροποποιήσεις.

Μνημεῖον Ἰωάννου Καισαρείας. — Εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀπεστάλη φω-

τογραφικὸν ὁμοίωμα τοῦ μνημείου τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καισαρέων ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Καισαρείας Καππαδοκίας Ἰωάννου Ἀναστασιάδου. Σεμνόν, ἀπέριττον, οἷον ἁρμόζει ἱεράρχαις ὀρθοδόξοις, ἀνηγέρθη ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ἐν Καισαρείᾳ Καππαδοκικοῦ τῶν ἀρρένων Ὀρφανοτροφείου, δαπάναις καισαρέων. Τὸ μνῆμα διαιωνίζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν τέκνων πρὸς πνευματικὸν πατέρα καὶ τὴν τοῦ ποιμένος στοργὴν πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ὧν εἰργάσθη εἴκοσι καὶ τέσσαρα ὅλα ἔτη ἐμπόνως, συντελέσας εἰς τὴν ἵδρυσιν Ἱερατικῆς σχολῆς, παρθεναγωγείου κεντρικοῦ καὶ ὀρφανοτροφείου. Τὸ μνῆμα κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς θέλει παριστᾷ διὰ τῶν αἰώνων ἀρετὴν ποιμένος καὶ ἀρετὴν ποιμνίου, ἀγαπῶντος καὶ σεβομένου τοὺς ὑπὲρ ἀγαθοῦ κοινοῦ μετ' αὐταπαρνησίας ἐργαζομένους.

Χοροστασία.— Τῇ πέμπτῃ, κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς μνήμης τοῦ ἐν ἁγίοις Γερασίμου τοῦ νέου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ, πανδήμως πανηγυριζομένης ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν κεφαλληνίων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ κατὰ τὸν Γαλατᾶν ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν ᾧ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἑορτὴ τελεῖται.

Μητρόπολις Βοδενῶν.— Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Γενιτσοῖς διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Προκόπιος γνώστης τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης.

Μητρόπολις Ἡλιουπόλεως.— Πρό τινος τὸ τμῆμα Καρίας, τῆς ἐν λόγῳ μητροπόλεως, ἐκ τεσσάρων ἀποτελούμενον πόλεων, δ' ἰδιαιτέρας αἰτήσεώς του πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ἐζήτησε ν' ἀνακηρυχθῇ ἐπισκοπή, ὑπὸ τὴν Ἡλιούπολιν. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος μελετήσασα τοὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου λόγους καὶ τοῦ τμήματος καὶ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου καὶ εὑροῦσα τοῦ τελευταίου τοὺς λόγους λίαν ἐπαρκεῖς ἐνέκρινεν ὅπως συστηθῇ εἰς τὸν κυρίαρχον μητροπολίτην νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς εὐλόγους αἰτήσεις τοῦ τμήματος διορίζων ὄχι βοηθὸν ἐπίσκοπον, ὡς ἐγράφη ἔν τινι φύλλῳ, ἀλλὰ ἐπίτροπον ἀρχιερατικόν, τελειόφοιτον τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης, δυνάμενον κατὰ πάντα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.— Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, μνήμῃ Γερβασίου μάρτυρος, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτῶν ἄγουσι σεβ. μητροπολίτῃ Καισαρείας καὶ Κοριτσᾶς —προχθὲς δὲ (18 μεσοῦντος) τῷ ἐπίσης ἑορτάζοντι σεβασμ. μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾷ συνεχάρη διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου.

Μονὴ Φανερωμένης. — Ἡγούμενος τῆς ἐν Κυζίκῳ ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου Φανερωμένης διωρίσθη συνοδικῶς ὁ τέως ἡγούμενος τῆς ἐνοριακῆς ἐν Φιλιππουπόλει μονῆς τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, πολλὰ πράξας ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ ζήλου καὶ στοργῆς πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον.

Διδασκαλικὸς Σύνδεσμος. — Πρόεδρος τοῦ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀρτισυστάτου Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἐπιτροπὴ νεωκόρων.— Πρόεδρος τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐργαζομένης Ἐπιτροπῆς τῶν νεωκόρων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διωρίσθη ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπῆς ὁ ἐκ τῶν πτριαρχ. ἐφημερίων πανοσ. κ. Σωφρόνιος Τσολάκας, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Ἱεροθέου.

Ἑλλην. ἐφημερίδες.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης παρασκευῆς προσετέθη εἰς τὰς παρ' ἡμῖν νέας ἐφημερὶς ἡμερησία ἡ «Πρωΐα», εἰς σχῆμα ὡς τὸ τῶν καθημερινῶν φύλλων. Ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς αὐτῆς ἐστιν ὁ κ. Γρηγόριος Καρύδης, ἀρχισυντάκτης ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος κ. Γ. Οἰκονομίδης, ἄλλοτε συντάκτης τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πολλῶν. Ἡ συνδρομὴ τῆς «Πρωΐας» ὁρίζεται γρόσια ἀργυρᾶ 80, ἐκδίδεται δὲ τὴν πρωΐαν.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχικὸν γραφεῖον. — Μετὰ διαμονὴν ὀλιγοήμερον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ ἑλλ. γραμματεὺς τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κ. Δημ. Καλλίμαχος, προλύτης τῆς θεολογίας, ἱκνὰ γράψας ἐν ἐφημερίσιν ἐκκλησιαστικὰ ἄρθρα καὶ διακριθεὶς ἐπὶ ἀφοσιώσει πρὸς τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν τοῦ κήρυκος τοῦ θείου λόγου.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Χειροτονία. — Τῇ πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐγένετο ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῶν Ἀνηνῶν ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἡ χειροτονία τοῦ νέου ἐπισκόπου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας πανιερ. κ. Γερμανοῦ.— Τῇ κυριακῇ δὲ ἡ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Χαλκίδος κ. Παντελεήμονος.

Συλλυπητήριον γράμμα τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνή-

στου μητροπολίτου Κορυτσᾶς Φωτίου ἀπεστάλη τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ὑποβληθὲν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Διωρίσθη γραμματεὺς πρῶτος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου χειροτονηθέντος ἐπισκόπου Μαντινείας, ὁ τέως ἱεροκήρυξ Χαλκίδος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Τρωϊάνος, ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ πρὸ ἐτῶν χρηματίσας προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βουδα-Πέστῃ κοινότητος.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βενετίας.— Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διεμηνύθη τοῖς ἐν Βενετίᾳ, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας τῆς Συνόδου ταύτης διαταγάς, διαμένουσι πρώην ἐφημερίοις ὁσιολογιωτάτοις Σεραφεὶμ Κόμῃ καὶ Ἀριστ. Μοντεσάντῳ ὅτι δέον μέχρι τῆς 15 νοεμβρίου προσεχοῦς νὰ εὑρίσκωνται ἐν Ἀθήναις, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ καταρρονήσει τῶν συνοδικῶν διαταγῶν· ἄλλως δικασθήσονται ἐρήμην.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

«Πασίγνωστον εἶνε ὅτι ἡΜήτηρ Ἐκκλησία διέρχεται χαλεπὰς καὶ δυσχερεῖς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦσιν ὄχι μόνον ἐνδελεχῆ μέριμναν καὶ σύντονον ἐπαγρύπνησιν πρὸς περιφρούρησιν καὶ προάσπισιν τῶν πολυτίμων καὶ ἀπαραγράπτων αὐτῆς δικαιωμάτων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ χρηματικὰ μέσα ἀνάλογα.

Πᾶσα ἐργασία ἄνευ χρημάτων πάντοτε μὲν, πρὸ πάντων ὅμως κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, οὐχὶ σπανίως ἀποβαίνει ἀτελεσφόρητος καὶ ματαία.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔχει καθῆκον ὑπέρτατον καὶ ἐπιβεβλημένον, ἵνα προνοῇ καὶ βοηθῇ τὰς ἐν τῷ κλίματι αὐτῆς πτωχὰς κοινότητας ἐπερχομένη ἐπίκουρος καὶ ἀρωγὸς πρὸς συντήρησιν τῆς ἐκκλησίας, τοῦ σχολείου, τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν, ἔχει συνάμα ἀναντιρρήτως ἀνάγκην καὶ χρημάτων, ἄνευ τῶν ὁποίων ὑστερεῖ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὀφειλομένου αὐτῆς καθήκοντος τούτου.

Αἱ ἄποροι ὀρθόδοξοι κοινότητες πρέπει νὰ ὑποστηρίζωνται, νὰ βοηθῶνται εἰς τὰ εἰρημένα ἱερὰ ἔργα· ἡ ἀνάγκη δὲ τῆς τοιαύτης βοηθείας ἔτι μᾶλλον ἐπιτακτικὴ καὶ ἐπείγουσα καθίσταται προκειμένου περὶ τῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἐνταῦθα ὁ περὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ σχολείου ἀγὼν εἶνε δεινότερος, αἱ δοκιμασίαι, τὰς ὁποίας ὑφίστανται οἱ χριστιανοί, σκληρότεραι, κατὰ ἑκατοντάδας δὲ ἀριθμοῦνται τὰ θύματα τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων αὐτῶν.

Ἕνεκα πάντων τῶν ἀνωτέρω ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, στηριζομένη εἰς τὰ φιλευσεβῆ καὶ φιλάδελφα αἰσθήματα τῶν ἑκασταχοῦ πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων καὶ τὰς ἀγαθὰς αὐτῶν διαθέσεις, τὰς ὁποίας πάντοτε προθύμως ἐκδηλοῦσιν, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, θερμοτάτην πρὸς αὐτὰ ἀπευθύνει ἔκκλησιν, ζητοῦσα μητρικῶς τὴν βοήθειαν αὐτῶν πρὸς στήριξιν, κραταίωσιν καὶ εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου. τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει.

Τὴν ἀξιόζηλον προθυμίαν τῶν τέκνων αὐτῆς ἂς μὴ ἐλαττώσῃ ἡ σκέψις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς προαιρετικῆς αὐτῶν συνδρομῆς. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδεχομένη πᾶν τὸ κατὰ προαίρεσιν καὶ ἐν συναισθήσει ἱερᾶς ὀφειλῆς διδόμενον, καὶ τὰ δύο ἔτι λεπτὰ τῆς χήρας τοῦ Εὐαγγελίου, δαψιλεῖς ἐπικαλεῖται τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους, ὅστις εἴθε νὰ κρατύνῃ καὶ ἐνισχύῃ πάντας ἀνταποδίδων πολλαπλασίονα τὸν μισθὸν τῆς χάριτος.

Αἱ προσφοραὶ ἀποστέλλονται τῷ ταμίᾳ τοῦ Ἐθ. Ταμείου Σ. Παπαδάκῃ ἐπὶ διπλοτύπῳ ἀποδείξει.»

*

Τὴν Ἔκκλησιν ταύτην ἀποστέλλει νῦν ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, ἐκδίδομεν δ' αὐτὴν πρὸς γνῶσιν πολλῶν. Οὐδὲν δυνάμεθα νὰ προσθῶμεν εἰς ὅσα λέγει τόσῳ σαφῶς. Τοῦτο μόνον ἐπιτρέπεται ν' ἀναγγείλωμεν ὅτι θέλομεν ἀναγράφει τακτικῶς τὰ ὀνόματα τῶν εὐήκοον τὸ οὖς παρασχόντων εἰς τὴν φωνὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὡς ἀνεγράψαμεν ἐν τέσσαρσι προγενεστέροις συνδρομῶν καταλόγοις.

Κατάλογος Ε' δημοσιεύεται σήμερον τῶν εἰσενεγκόντων ἀπὸ 12 ὀκτωβρίου μέχρι 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ἀναγράφονται καὶ δύο Ἀδελφότητες, Σὺν τῇ πρώτῃ, τῇ Ἀδελφότητι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τρεῖς εἰσφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, δίδουσαι καλὸν παράδειγμα στοργῆς υἱϊκῆς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν. Ἐὰν αἱ παρ' ἡμῖν Ἀδελφότητες ἀποφασίσωσι πᾶσαι νὰ συνεισφέρωσι κατ' ἔτος

μικρόν τι ποσὸν, ὅσον ἑκάστη δύναται, ὅσον ἔδωκαν αἱ τρεῖς αὗται, τακτικὸς ὑπὲρ τοῦ Ἐθν. Ταμείου δημιουργεῖται πόρος ἐκ μέρους σωματείων, ἀπολαυόντων μὲν προστασίας σθεναρᾶς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπληρούντων δ' ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ καὶ οὕτω μέρος τοῦ κοινωφελοῦς αὐτῶν σκοποῦ.

Ὁ Ε' κατάλογος ἔχει ὧδε:

Ἡ ἐπὶ τῶν ἐράνων Ἐπιτροπὴ τῆς Παναγίας Ἐλπίδος Κοντοσκαλίου γρ. 540—ὁ εὐγεν. κ. Γεράσιμος Ι. Καραπάνος 475—ἡ ἐν Πλατᾷ Ἀδελφότης τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος 240—ἡ ἐν Κοντοσκαλίῳ Ἀδελφότης «Μεταμόρφωσις» 216—οἱ κκ. Ἐμμανουὴλ Καββάδας, Ἰωάννης Βλαλᾶς, Νικόλαος Πανταζόπουλος, καὶ Κορνήλιος Σπαθάρης ἀνὰ 108—ὁ κ. Κωστῆς Καραγιανόπουλος, 100—ὁ κ. Ἀν. Βασιλειάδης 95—οἱ κκ. Παντελῆς Μετρητίδης, καὶ Λ. καὶ Α. Μετρητίδαι ἀνὰ 60—οἱ κκ. Συμεὼν Μετρητίδης, Παρασκευᾶς Ἀναστασιάδης, Ι. Συμεωνίδης καὶ Ἀναστάσιος Χρηστίδης, ἰατρὸς, ἀνὰ 20. Τὸ ὅλον ἀργυρᾶ γρόσια 2514 καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων τὸ ὅλον γρόσια ἀργυρᾶ 42,614 1)2.

ΤΟ ΕΛΕΝΕΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Ὡς πρὸς τὴν ἀνασύστασιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ἐν Ἐπιβάταις «Ἑλενείου» ἀρρεναγωγείου ἡ τῶν Ἀρχιγενείων καθιδρυμάτων Ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σηλυβρίας τὴν κάτωθι αἴτησιν:

Παναγιώτατε δέσποτα.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων παρθεναγωγείου τε καὶ νηπιαγωγείου ἀπόστασιν εὑρηται οἰκοδομή τις, ἥτις δαπάναις τοῦ ἀοιδίμου ἱδρυτοῦ τῶν ἐθνικῶν τούτων ἐκπαιδευτηρίων ἀνεγερθεῖσα καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς περιλημένης αὐτοῦ συζύγου κοσμηθεῖσα, «Ἑλένειον» ἐπωνομάσθη «Ἀρρεναγωγεῖον», προορισμὸν ἔχον τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπόρων καὶ ὀρφανῶν μαθητῶν ἔκ τε τῆς κοινότητος Ἐπιβατῶν καὶ τῶν πέριξ. Τὸ εὐαγὲς τοῦτο καθίδρυμα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εὐδοκίμως λειτουργῆσαν, ἔπαυσεν εἶτα ἐργαζόμενον ἐλλείψει μονίμων καὶ τακτικῶν πόρων.

Ἤδη προκειμένου, πατρικῇ πάντως προνοίᾳ καὶ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, περὶ ἀνασυστάσεως τῆς σχολῆς ταύτης, ἐν ᾗ πλὴν τῶν μέχρι σχολαρχείου μαθημάτων, νὰ διδάσκωνται καὶ ἐπαγγέλματά τινα, τῶν δὲ προκρίτων τῆς κοινότητος ἐκφρασάντων ἐγγράφως τὴν πρόθεσιν αὐτῶν, ὅπως οὐ μόνον παρέχωσιν ἐτησίως ποσόν τι ἐκ τῶν κοινοτικῶν των προσόδων ἐπὶ τῷ μελετωμένῳ σκοπῷ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισκευάσωσιν ἐπὶ τούτῳ καταλλήλως τὸ κτίριον, ἡ τῶν Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων Ἐπιτροπὴ, ὑποβάλλουσα, σεπτῇ συστάσει, τὴν ταπεινὴν ταύτην αἴτησιν, ἐξαιτεῖται ὅπως ἀγαθυνομένη ἡ Ὑμετέρα θειοτάτη Παναγιότης παραπέμψῃ αὐτὴν ἁρμοδίως πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων δι' ἔκδοσιν Ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς ἀδείας πρὸς ἀνασύστασιν καὶ λειτουργίαν τῆς εἰρημένης σχολῆς, ἐν ᾗ πλὴν τῶν μέχρι σχολαρχείου μαθημάτων, νὰ διδάσκωνται καὶ γνώσεις γεωπονίας καὶ οἰνοποιΐας, ἐπαγγελμάτων χρησιμωτάτων εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὴν Θρᾴκην λαούς, ὧν οἱ πλεῖστοι περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἑπομένως εὐεργετικωτάτη ἔσται δι' αὐτοὺς ἡ ἵδρυσις τῆς σχολῆς ταύτης πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσίν των εἰς τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα.

Ἐπικαλούμενος δὲ τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 16 ὀκτωβρίου 1906.

Τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος

ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὁλοπρόθυμος

† Ὁ Σηλυβρίας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ
ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΠΡΩ

Κύριε ἀρχισυντάκτα

Ἐν τέλει τῆς «Περὶ πόλεως καὶ ἐπισκοπῆς Ἄπρω» πραγματείας του ἐν τῇ α' Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» 28 ἰουλίου 1906 σ. 365-6) ὁ κ. Γεώργιος Λαμπουσιάδης παραθέτει, ἐκ τοῦ Lequien ἀρυόμενος, πίνακα τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας.

Εἰς τὰς χειρογράφους θρᾳκικὰς σημειώσεις τοῦ πατρός μου Ἀναστασίου εὑρίσκω καὶ **ιϛ' μητροπολίτην, τὸν Ματθαῖον,** ὅστις δὲν μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπουσιάδου. Ὑπῆρξε σύγχρονος Νικηφόρου τοῦ Γρηγορᾶ, οὗτινος ἐπιστολὴ πρὸς αὐτὸν «περὶ τῶν ὑβριζόντων τὴν ἀστρονομίαν» διεσώθη ἐν κώδικι Βατικανοῦ 1086, φυλ. 128. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς: «Τά τε ἄλλα διαπορθμεύουσι». Βλέπε Νικηφ. Γρηγορᾶν ἐκδόσεως Βόννης σελ. XLVII.

Τοῦ Γρηγορᾶ ζήσαντος κατὰ τὰ ἔτη 1295—1360, ὁ Ματθαῖος δέον νὰ καταταχθῇ ὀλίγον πρὸ ἢ μετὰ τὸν θ', ι' καὶ ια' τοῦ καταλόγου. Ἔρρωσθε

Σ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ.

Ἐν Σηλυβρίᾳ τῇ 5 σεπτεμβρίου 1906.

ΣΕΙΡΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ. Τοιοῦτον τίτλον φέρει διδακτικόν τι βιβλίον, γραφὲν ὑπό τινων διδασκάλων πρὸ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, διορθωθὲν δὲ κατόπιν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου δικηγόρου Ἰω. Πολυβίου καὶ τῷ 1902 ἐκδοθὲν ὑπό τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Β. Ι. Πολυβίου, ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας. Συστηθὲν ὑπὸ τῆς πατριαρχ. Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκαίρως ἔτυχεν ἄλλοτε πολλῆς καὶ θερμῆς ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς διδασκάλοις πρὶν πολλαπλασιασθῶσι τὰ ὑπὸ ποικίλους τίτλους ἀναγνωστικὰ τεύχη. Τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐκρίθη ὑπὸ πάντων καταλλήλον πρὸς τὴν ἠθικὴν, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀνάπλασιν τῶν παίδων, ἔχον καὶ τὸ πρόσὸν τοῦ εὐώνου. Τιμᾶται δέκα σχεδὸν ἀργυρῶν γροσίων, ἐνῷ συναποτελεῖται ἐκ συνήθων τυπογραφικῶν φύλλων ἑξήκοντα καὶ περισσοτέρων. Ὁ ἐκδότης τοῦ καλοῦ τούτου ἀναγνωστικοῦ, διὰ πέντε τάξεις ἀστικῶν σχολείων ὁρισθέντος, προσφέρει εἴκοσι πέντε τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων πρὸς ὄφελος τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῶν σχολείων, ἐν οἷς εἰσήχθη πρὸς διδασκαλίαν, ἐδήλωσε δ' ὅτι δωρεὰν προσφέρει τὰ ἀναγκαιοῦντα ἀντίτυπα τῇ σχολῇ Μαρασλῇ, ταῖς τῶν ὀρφανοτροφείων ἀρρένων καὶ θηλέων, τῷ Ζωγραφείῳ τοῦ Σταυροδρομίου καὶ τῇ κατὰ Χάλκην Ἐμπορικῇ σχολῇ, πασίγνωστον καθιστῶν ὅτι τὸν φιλότιμον ἐκδότην παρώρμησαν εἰς ἔκδοσιν λόγοι συμφέροντος ἠθικοῦ οὐχὶ δ' ἐμπορικοί. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐθεωρήθη καλὸν ἀνάγνωσμα, λόγος δ' εὔρημος περὶ αὐτοῦ κρίνεται οὐχὶ ἀσυντελής, ἀφοῦ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν χρῆσις ἀρκετὸν αὐτοῦ γίνεται συστατικόν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐργάτης ἐκ Δελλιωνῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοίκου Καζλῆ-Τσεσμὲ τῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνστ)πόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως μνηστείας δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείαις τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων 2

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Δήλωσις.— Ἕνεκα τεχνικῶν λόγων τὸ παρὸν τεῦχος τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκδίδοται ἀντὶ τῆς χθὲς, παρασκευῆς, σήμερον σαββάτῳ.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 22 καὶ ἡμερ. 24 7βρίου 1905 ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ Ἀφροδίτης Χαρισιάδου καὶ Ἐπαμ. Χαρισιάδου, ὅπερ διὰ πρακτικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὶ ἡμερ. 30 αὐγούστου 1906 ἐνεκρίθη, ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», ἅτε πιστοποιηθέντος ἀρμοδίως, ὅτι ὁ Ἐπαμ. Χαρισιάδης ἐστὶν ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἀριθμ. πρωτ. 5610.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 81, 207, 405 καὶ 415 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δικάζουσα ἐρήμην ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεί:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 4809 καὶ ἀπὸ 9 αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπαμ. Χαρισιάδου κατὰ Ἐπαμεινώνδα Χαρισιάδου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' αὐξ. ἀρ. 41 καὶ ἡμερ. 21 δεκεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Τροποποιεῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου ὡς πρὸς μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διατροφῆς, καθ' ὅ σημεῖον καὶ τροποποιεῖ αὐτὴν καταδικάζουσα τὸν ἐφεσίβλητον ἵνα καταβάλλῃ τῇ ἐφεσειούσῃ μηνιαίως ἀπὸ τῆς 18 νοεμβρίου 1903 λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν διαδίκων νομίμου τέκνου καὶ ἐπ' ἀόριστον λίρας ὀθωμανικὰς ὀκτὼ (ἀριθ. 8),

Ἐπικυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς σημεῖα, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἐρημοδικοῦντι, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 510, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

κ. ἀ. α.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἱεροδ. **Ἀπόστ. Τρύφωνος.**

Πνευματικὸν δικαστήριον

Αὐξ. ἀρ. 1572.

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν Δικαστήριον τοὐντεῦθεν ἀντὶ τῆς πέμπτης μ. μ. θέλει συνεδριάζει καθ' ἑκάστην δευτέραν ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 12 ὥρας π. μ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

Τπευθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΙΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 46

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας— Εἰδήσεις διάφοροι—Ἐκκλησ.χρονικά—Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας —Ἐκκλησιες —Ἰωάννης Τανταλίδης —Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Β'.

Ἀπὸ ἡμίσεως ἤδη αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα, οἱ Βούλγαροι δὲν ἔπαυσαν διασαλπίζοντες, μεγάλῃ τῇ φωνῇ καὶ διὰ παντὸς τρόπου, ὅτι ὁ πρώτιστος καὶ κύριος μοχλὸς τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν κακοδαιμονίας ἔδει νὰ θεωρηθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν, τὸν ὑποκείμενον αὐτῷ, πολιτείᾳ του, ἐνεπνέετο διαρκῶς ὑπὸ τῆς ὑστεροβούλου σκέψεως, ὅπως, διὰ παντὸς μέσου, συγκρατῇ αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξάρτησιν καὶ καταδυνάστευσιν· διὸ, ἀπέρριψεν ἀείποτε καὶ συστηματικῶς πᾶσαν αἴτησιν συντελεστικὴν εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγήν, τὴν ὀφείλουσαν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τῆς μελλούσης χειραφετήσεώς του. Ἐντεῦθεν δὲ ἐβλάστησε τὸ ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν Πατριαρχείων τὸ κοχλάζον εἰς τὰ στήθη παντὸς Βουλγάρου.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τῶν Βουλγάρων, ἀπειράκις κατὰ κόρον καὶ μετὰ περισσείας πικροτάτων ἐκφράσεων ἀναμασσηθὲν, κατήντησεν ἤδη τετριμμένος κοινὸς τόπος· καὶ ὅμως, οὐδὲν ἀναληθέστερον τῆς τοιαύτης αἰτιάσεως. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἐπέδειξε πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν, ἀντὶ μητρικῆς μερίμνης, σπλάγχνα ἀστόργου μητρυιᾶς, οὐδ' ἠρνήθη πώποτε νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ τὰ μέσα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνάπτυξιν αὐτοῦ καὶ προαγωγήν. Καὶ ἵνα μὴ ἐκληφθῶμεν ὡς ἐξαντλούμενοι πρὸς ματαίους ἀναποδείκτους λόγους, παραθέτομεν ὧδε ἔγγραφον ἀδιαφιλονεικήτου ἐπισημότητος καὶ κύρους, καταδεικνύον, ἡλίου φαεινότερον, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀπὸ τοῦ 1861, πρὶν ἤ, δηλονότι, τὰ πράγματα ἐκτραχυνθέντ ἀπροσλάβωσι τὴν κατόπιν βιαίαν τροπὴν, εἶχε σπεύσῃ νὰ

ἱκανοποιήσῃ, ἐν εὐρυτάτῳ μέτρῳ, τοὺς ἐκδηλωθέντας πόθους καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ.

Αὐτοκρατορικὸν Φιρμάνιον

«Εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἀνακτορική Μου ἐπιθυμία εἶναι ἡ κατὰ πάντα ἄνεσις καὶ ἀσφάλεια ἑκάστης τάξεως τῶν αὐτοκρατορικῶν πιστῶν ὑπηκόων Μου. Ἐπειδὴ δὲ ὅσα τὸ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διατελοῦν βουλγαρικὸν σῶμα ἀνέφερεν ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς πρὸς τὴν Ὑψηλήν Μου Κυβέρνησιν περὶ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ πατέρων καὶ κυβερνητῶν Ἐπισκόπων τε καὶ Μητροπολιτῶν αὐτοῦ ἐξαιτούμενον ἵνα ὦσιν οὗτοι ἐξ ἐκείνων εἰς οὓς ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἵνα γνωρίζωσι προσέτι καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς τάξεις αὐτοῦ, ἐπεδοκίμασεν αὐτὰ ἡ Βασιλεία Μου, ἅτε δὴ βασιζόμενον εἰς τὸ ὅτι ταῦτα θέλουσιν ἐπιφέρει τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν τοῦ σώματος τούτου, ὡς καὶ τὴν ἄνεσιν αὐτοῦ καὶ ἡσυχίαν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ πράγματα, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπίτευξις τῶν εὐλόγων αἰτήσεων τοῦ εἰρημένου σώματος θεωρεῖται περὶ πολλοῦ παρὰ τῇ βασιλείᾳ Μου, διὰ τοῦτο εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀνατολικῆς θρησκείας, τὸν Πατριάρχην τῶν Ρωμαίων, ἵνα σκεφθῇ περὶ τῶν παραχωρήσεων, τὰς ὁποίας οἱ θρησκευτικοὶ κανόνες ἤθελον ἐπιτρέψει, καὶ ἀναφέρῃ αὐτάς· ὁ δὲ διαληφθεὶς Πατριάρχης, συγκαλέσας γενικὴν Σύνοδον, συγκειμένην ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ βασιλευούσῃ Μου διατελοῦντας πρώην καὶ προπρώην Κων]πόλεως Πατριάρχας, τοὺς ἤδη Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, τὰ μέλη τῆς ἐνδημούσης Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἀπὸ Ἐπισκόπους, συνεζήτησε τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μετ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συζητήσεων τούτων καθυπέβαλε διὰ Μαζμπατᾶ, ἐσφραγισμένου παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ παρευρεθέντων, ἐν ᾧ (μαζμπατᾷ) διαλαμβάνονται τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα.

«Α' Εἰς τὰς καθαρῶς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας μέλλουσι προτιμᾶσθαι ἀπὸ τοῦ νῦν Μητροπολῖται καὶ Ἐπίσκοποι κληρικοὶ ἐκ βουλγαρικῆς καταγωγῆς, ἄνδρες ἄμεμπτοι καὶ εὐθεῖς, φέροντες τὰ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἀπαιτούμενα προσόντα, ὡς καὶ οἱ εἰδότες ἀκριβῶς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν.

«Β' Ἐὰν εἴς τινας τῶν καθαρῶς βουλγαρικῶν πόλεων ἤθελε χηρεύσῃ Μητρόπολίς τις ἢ Ἐπισκοπή, καὶ οἱ χριστιανοὶ προτείνωσιν ὁμοφώνως διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν κληρικόν τινα φέροντα τὰ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἀπαιτούμενα προσόντα, ἄνδρα δόκιμον καὶ ἐγνωσμένον τοῖς Πατριαρχείοις ἐπὶ φρονήσει καὶ ἱκανότητι, τὴν υἱϊκὴν ταύτην τῶν χριστιανῶν ἐκείνων αἴτησιν εὐχαρίστως ἀποδέξεται τὸ Πατριαρχεῖον.

«Γ' Θέλει συστηθῇ Θεολογικὴ Σχολὴ ἐν καταλλήλῳ μέρει, πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν βουλομένων ἱερατεῦσαι Βουλγάρων. Ἡ δ' ἐτησία αὐτῆς δαπάνη καταβληθήσεται ὑπό τε τῶν ἐν ταῖς καθαρῶς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς Ἐπικρατείας εὑρισκομένων χριστιανῶν. Τὰ δ' ἐν αὐτῇ διδαχθησόμενα μαθήματα, ἵνα μὴ ἀντιβαίνωσιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν θρησκείαν, θέλουσι προσδιορίζεσθαι διὰ προγράμματος τῶν Πατριαρχείων.

«Δ' Ἡ ἐποπτεία τῆς Σχολῆς ταύτης ἀνατεθήσεται τῷ Μητροπολίτῃ τῆς ἐπαρχίας εἰς ἣν εὑρίσκεται καὶ ἐφόροις, ἐκλεγομένοις ἐκ τῶν δοκίμων κληρικῶν.

«Ε' Ἐν πᾶσι τοῖς βουλγαρικοῖς σχολείοις, προτιμηθήσεται πάσης ἄλλης ἡ σπουδὴ τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης καὶ τῆς φιλολογίας αὐτῆς, ἀπαγορευομένου παντὸς τῇ τε ὀρθοδόξῳ θρησκείᾳ καὶ τῇ αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει Μου ἐναντίου συγγράμματος.

«Στ' Πᾶσα παράβασις τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις περὶ σχολείων διαγραφέντων ὅρων καὶ τάξεων καὶ πᾶσα ἔλλειψις ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν διδασκάλων, ἔτι δὲ καὶ πᾶσα ὀλιγωρία τούτων ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διδασκαλικῶν αὐτῶν καθηκόντων, καὶ ἐν συνόψει πᾶσα ἀδιαφορία ἢ παράβλεψις ὡς πρὸς τὴν ἐποπτείαν καὶ διεξαγωγὴν τῆς σχολῆς, καθίστησιν ὑπευθύνους τόν τε Μητροπολίτην καὶ τοὺς Ἐφόρους.

«Ζ' Εἷς ἢ δύο τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Βουλγαρίας θέλουσι παρεδρεύει, ὡς καὶ πρότερον, ἐν τῇ Συνόδῳ τῶν Μητροπολιτῶν, ἀνταλλαττόμενοι ἐγκαίρως ἢ ἐναλλὰξ κατὰ διετίαν, διὰ κανονικῆς ψήφου τοῦ Πατριάρχου.

«Η' Ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ θέλουσι λαμβάνεσθαι καὶ ἐκ τῶν Βουλγάρων μαθηταί, ὡς καὶ πρότερον.

«Θ' Αἱ πρόσοδοι τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ὁρισθήσονται δι' εἰδικοῦ ἐπισήμου Κανονισμοῦ.

«Ι'. Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν καθαρῶς βουλγαρικῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ θέλουσαι τελεῖσθαι βουλγαριστί.

«ΙΑ'. Ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατριβόντων προκρίτων ὀρθοδόξων Βουλγάρων, θέλουσιν ἐκλέγεσθαι καὶ διορίζεσθαί τινες εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τοῦ Π)χείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἐθνικῶν καταστημάτων.

«ΙΒ'. Πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ βα-

σιλευούσῃ Μου εὑρισκομένων ὀρθοδόξων Βουλγάρων καὶ ἐκμάθησιν τῆς ἰδίας αὐτῆς γλώσσης, συστηθήσεται προκαταρκτικὸν σχολεῖον ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Πατριαρχείου.

«ΙΓ'. Τὰ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς καθαρῶς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις εὑρισκομένους Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους καὶ χριστιανοὺς ἀποστελλόμενα ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα, θέλουσι γράφεσθαι ἑλληνιστὶ καὶ βουλγαριστί.

«ΙΔ'. Τὸ Πατριαρχεῖον θέλει καταβάλλει πᾶσαν ἐνδεχομένην σπουδὴν πρὸς διευκόλυνσιν καὶ διαίτησιν τῶν ὑπαγομένων αὐτῷ εὐλόγων αἰτήσεων καὶ ὑποθέσεων τῶν Βουλγάρων.

«ΙΕ'. Χρείας τυχούσης, μέλλουσιν ἀποστέλλεσθαι ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἁρμόδιοι κληρικοὶ πρὸς ἐξέτασιν τῆς διαγωγῆς τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει κληρικοῦ ἢ διδασκάλου, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀγγελλομένων παρεκτροπῶν καὶ ἐλλείψεων αὐτῶν.

«Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθειμένα δέκα πέντε ἄρθρα καθυπεβλήθησαν εἰς τὴν Ὑψ. Πύλην Μου διὰ Μαζμπατᾶ, ὡς εἴρηται, ἀναγνωσθέντα δὲ καὶ μελετηθέντα ἓν πρὸς ἓν ἐν τῷ Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ τῆς Κραταιᾶς Βασιλείας Μου, ἀνηγγέλθησαν καὶ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ Μου, καὶ ἐβεβαιώθη αὕτη, ὅτι αὐτὰ εἰσὶν ἱκανὰ ὡς πρὸς τὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ χριστιανοὶ κάτοικοι δικαίως ζητοῦσι, κατὰ τὰς ἐνεστώσας ἀληθεῖς αὐτῶν ἀνάγκας καὶ, ὅτι ἡ ἐντελὴς αὐτῶν ἐφαρμογὴ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν πράγματα τὴν ἡσυχίαν καὶ ἄνεσιν τῶν ἐπ' εὐθύτητι καὶ εὐαρέστῳ διαγωγῇ πεφημισμένων αὐτοκρατορικῶν ὑπηκόων Μου Βουλγάρων, διὰ τοῦτο ἐξέδωκα Ὑψηλὸν Βασιλικὸν Ἰραδέν Μου, ὅπως διακοινωθῶσιν ἀμέσως τὰ ἄρθρα ταῦτα, καὶ ἐν ταυτῷ σπεύσῃ ἕκαστος καὶ ἐνεργήσῃ τὸ πρέπον εἰλικρινῶς καὶ εὐθέως, ἀπέχων παντὸς ἐναντίου πρὸς αὐτόν. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεδόθη τὸ παρὸν Ὑψηλὸν Αὐτοκρατορικόν Μου Φιρμάνιον, ἐπικεκοσμημένον καὶ μὲ Ὑψηλὸν Βασιλικόν Μου αὐτόγραφον.

«Ἐγράφη κατὰ τὸ 1277 ἔτος τῆς Ἐγείρας περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ραμαζάν» (1261).

Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀποτελεῖ τὴν εὐγλωττοτέραν τῶν ἀπαντήσεων εἰς τὰς βουλγαρικὰς κατηγορίας. Διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου, τοῦ ἀποτελοῦντος, οἱονεί, βουλγαρικὸν ὀργανικὸν νόμον, περιβληθέντος δὲ διὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐπικυρώσεώς του τὸ κῦρος ἐπισήμου καὶ ἀναλλοιώτου νόμου τοῦ Κράτους, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐχορήγει τοῖς Βουλγάροις τὰ ἀκόλουθα: α') τὸν διορισμὸν ὁμοφύλων αὐτοῖς Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ἐν ἁπάσαις ταῖς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις, καὶ δὴ, αὐτοὺς τούτους, οὓς, φέροντας τὰ κανονικὰ προσόντα, ἤθελεν ὑποδείξει ἡ ἐπαρχία· β') τὴν χρῆσιν τῆς βουλγαρικῆς (σλαυϊκῆς) γλώσσης ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ἐν ἅπασι τοῖς ναοῖς τῶν παρὰ Βουλγάρων οἰκουμένων ἐνοριῶν· γ') ἡ διδασκαλία τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης καὶ **φιλολογίας**, θὰ ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν ἅπασι τοῖς σχολείοις τῶν βουλγαρικῶν πόλεων καὶ χωρίων· δ') ἰδιαιτέρα θεολογικὴ σχολὴ θὰ ἱδρύετο χάριν τῶν Βουλγάρων κληρικῶν ἀποκλειστικῶς, ἐν βουλγαρικῇ ἐπαρχίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Βουλγάρου μητροπολίτου· Βούλγαροι δὲ μαθηταὶ θὰ ἐξηκολούθουν φοιτῶντες ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης. ε') Βούλγαροι Μητροπολῖται θὰ ἐξηκολούθουν παρεδρεύοντες ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, Βούλγαροι δὲ πρόκριτοι ἐν ταῖς διαφόροις διοικητικαῖς Ἐπιτροπαῖς τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἱδρυμάτων Κωνσταντινουπόλεως. ς') τὰ ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα θὰ συνετάσσοντο, διὰ τὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας ἑλληνιστὶ καὶ βουλγαριστί, ἀναγορευομένης οὕτω καὶ τῆς βουλγαρικῆς ὡς ἐπισήμου γλώσσης τῆς Ἐκκλησίας. ζ') Θὰ καθωρίζοντο ἐπακριβῶς αἱ ὑλικαὶ ἀποδοχαὶ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων πρὸς πρόληψιν πάσης καταχρήσεως. η') Τέλος, θὰ ἱδρύετο βουλγαρικὴ σχολὴ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς βουλγαρικῆς, παρὰ τὸ Φαναρίον, ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τῆς ἱδρυθείσης δι' ἐνεργειῶν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπικαλεσαμένης, δι' ἐγκυκλίων γραμμάτων καὶ δι' ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων, τὸν ἔρανον τῶν ὀρθοδόξων «πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου καὶ ψυχωφελοῦς ἀγαθοῦ τοῦ ἀκούειν τοὺς Βουλγάρους χριστιανοὺς τὰς ἀκολουθίας ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ». (Κωδ. Πατρ. Ἀρχειοφυλακείου ΚΗ' 230—232).

Μετά τινα δὲ ἔτη, ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Γρη-

γόριος ὁ ΣΤ΄, ὡθῶν τὴν συγκατάβασιν μέχρι τῶν ἀκροτάτων αὐτῆς ὁρίων, καθώριζε καὶ τὰς ἐπαρχίας ὅπου ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς, ὡς πλειοψηφῶν, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διοικῆται ὑπὸ ὁμοφύλων αὐτῷ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, καταλέγων ἐν αὐταῖς πλείστας ὅσας ἐπαρχίας τῆς μέσης καὶ βορείου Μακεδονίας καὶ Θράκης, πλὴν ἐννοεῖται τῶν τῆς κυρίως Βουλγαρίας, καὶ ὑπάγων ἁπάσας ταύτας τὰς ἐπαρχίας ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξάρτησιν ἑνὸς Βουλγάρου Μητροπολίτου ἢ Ἐξάρχου, οὗτινος ἕδρα ὡρίζετο τὸ Τύρνοβον τῆς Βουλγαρίας· ἡ τελευταία, δηλονότι, πρωτεύουσα τοῦ βουλγαρικοῦ Κράτους μέχρι τῆς καταλύσεως αὐτοῦ, κατὰ τῷ 1393, ἔνθα εἶχε τὴν ἕδραν του ὁ πνευματικὸς πρωθιεράρχης τούτου, ὁ φέρων τὴν τιμητικὴν προσωνυμίαν «Πατριάρχης» τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Γερμανοῦ Β΄ τῷ 1235.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί ἀπομένει ἐκ τοῦ διϊσχυρισμοῦ, ὅτι τὸ Φαναρίον ἀπεγύμνωσε τὸν βουλγαρικὸν λαὸν τῶν ἱερῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἢ ἐκ τῆς μομφῆς ὅτι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον, ἐκ φυλετικῶν λόγων ὁρμώμενον, δὲν ἐδίσταζε καὶ δὲν διστάζει νὰ καταπατῇ τοὺς νομίμους πόθους καὶ τὰ ἀναμφισβήτητα δίκαια τῶν πνευματικῶς ὑποκειμένων αὐτῷ λαῶν;

Βεβαίως, ἔνθα δὲν πρόκειται περὶ πραγματικῶν δικαίων, ἀλλὰ περὶ τῆς **τεχνιτῆς δημιουργίας νέας ἐθνικότητος**, παραπλανωμένης, διὰ χρυσῶν ἐπιχειρημάτων, μικρᾶς μειονότητος τοῦ σποραδικῶς ἐγκατεσπαρμένου ἀνὰ τὴν χερσόννησον τοῦ Αἵμου ἑλληνοβλαχικοῦ πληθυσμοῦ, ἐκ μέρους ὁμοφύλων, ὄχθεν, οὓς χωρίζουσιν ἀπ' αὐτῶν «οὔρεά τε σκιόεντα, ποταμοί τε ἠχήεντες», καθὼς καὶ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ταῖς σχολαῖς αὐτῶν **νέας γλώσσης ἀγνώστου καὶ ἀκαταλήπτου αὐτοῖς**, ἀντὶ τῆς νῦν ἐν χρήσει, καὶ ταῦτα οὐχὶ πρὸς ἐθνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τῶν Ἑλληνοβλάχων, ἀλλ' ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν οὗτοι ὡς ἀντικείμενον ἀθεμίτου μελλοντικῆς πολιτικῆς συναλλαγῆς, ἔνθα, ἐπαναλαμβάνομεν, πρόκειται περὶ κατὰ φαντασίαν δικαίων, ἡ Ἐκκλησία ἀντέταξε καὶ δὲν θέλει παύσει ἀντιτάσσουσα ἀπόλυτον ἄρνησιν εἰς ὑποβοήθησιν τοιούτων ἀνοσίων σκοπῶν· διότι, ἄλλως πράττουσα, θὰ καταπροέδιδε τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τῶν πνευματικῶν της τέκνων, ἅτινα θὰ κατελίμπανεν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἄνευ προασπίσεως, εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐπιβουλῶν καὶ παγίδων, παίζουσα οὕτω τὸ πρόσωπον ἀσπλάγχνου μητρυιᾶς καὶ οὐχὶ φιλοστόργου μητρός.

Ὅπου ὅμως ὑπῆρχον ἀληθῆ καὶ βάσιμα δίκαια, ὡς ἐν τῷ βουλγαρικῷ ζητήματι, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἐδυστρόπησεν ἵνα προβῇ εἰς πλήρη ἱκανοποίησιν αὐτῶν, ὡθῆσαν μάλιστα τὴν εὐμένειαν μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὰ παράπονα καὶ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. π. χ. ὅτε ἐπέβαλε τὴν χρῆσιν τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης ἐν δυσὶν ἐκκλησίαις τῆς Φιλιππουπόλεως παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐνοριτῶν αὐτῶν, ἁπάντων Ἑλλήνων, καὶ νὰ ἴδῃ ἑαυτὸ κατηγορούμενον ἐν ἐπισήμοις ἀναφοραῖς καὶ συγγράμμασιν ἐπὶ βουλγαρισμῷ, ὡς ἐνδίδουσαν εἰς ἁπάσας τὰς αἰτήσεις τῶν Βουλγάρων καὶ ὡς καταπατοῦσαν τὰ δίκαια τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ (*).

Τὴν αὐτὴν πολιτείαν δὲν ἔπαυσε μετερχομένη ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑποκειμένους αὐτῇ σλαυϊκοὺς πληθυσμούς· ἡ δὲ σύγχρονος ἱκανοποίησις τῶν πόθων τῆς μεγάλης σερβικῆς πλειονοψηφίας τῶν Μητροπόλεων Ρασκοπρεσρένης καὶ Σκοπείων, διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως Σλαύων Μητροπολιτῶν, πρόκειται τρανὸν μαρτύριον τῶν διαθέσεων αὐτῆς πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν νομίμων καὶ δικαίων πόθων τῶν πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων, ἀσχέτως φυλετικῶν διακρίσεων, καθὼς καὶ τοῦ πάντῃ ἀβασίμου τῶν βουλγαρικῶν αἰτιάσεων.

*

(Ἕπεται συνέχεια)

Περὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγχιάλου πανιερ. κ. Βασιλείου ἐγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὅτι εἶχεν ἐκζητηθῇ παρ' ἐπαρχιωτῶν του ἡ ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀπόλυσίς του ἐπὶ ἐγγυήσει χρηματικῇ ἧς τὸ ποσὸν ἐπαφίετο τῇ Κυβερνήσει νὰ καθορίσῃ.

Εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἀπήντησε τέλος, ἀλλ' ὀρνητικῶς, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἔδει αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης νὰ διατυπώσῃ τὴν αἴτησιν

(*) Βλέπε Β. Σκορδέλη, φυλλάδιον «Περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων δι' ὧν πρόκειται νὰ μετατραπῇ ἡ Φιλιππούπολις εἰς Πλόβδιφ» 1863.

Ἡ ἀπάνθρωπος καὶ ἀντιχριστιανικὴ αὐτὴ συμπεριφορά, προκειμένου μάλιστα περὶ Ἱεράρχου, κείσθω ἐν ἐπὶ πλέον τεκμήριον τῆς κακοπιστίας τῶν φανταζομένων ὅτι διὰ τοιούτων ἐλεεινῶν ἐλιγμῶν θὰ κατορθώσωσι νὰ ἐπιρρίψωσιν, ἐπὶ τῶν ἀθώων καὶ ἀνευθύνων, τὴν ἐνοχὴν τὴν ἀμερίστως αὐτοὺς καὶ μόνους βαρύνουσαν.

Αἱ βουλγαρικαὶ ἀρχαὶ ἐξακολουθοῦσι παρεμβάλλουσαι πάντα τὰ δυνατὰ προσκόμματα εἰς τὴν μετανάστευσιν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων. Στρατιωτικὸν μάλιστα ἀπόσπασμα παρὰ τὴν Περιστερὰν, ἐπυροβόλησε κατά τινων Ἑλλήνων προσπαθούντων νὰ διέλθωσι τὰ Ὀθωμανικὰ μεθόρια διὰ ξηρᾶς, τραυματίσαν ἱκανοὺς ἐξ αὐτῶν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀνέγραψεν ὁ βουλγαρικὸς τύπος.

Ἐν Βάρνῃ οἱ Ἕλληνες ἐξηναγκάσθησαν νὰ ἀγρυπνῶσι τὴν νύκτα πρὸς φρούρησιν τῆς συνοικίας των, διότι οἱ Βούλγαροι ταραξίαι, οἱ συλληφθέντες μετὰ τὰς τελευταίας ἀποπείρας των πρὸς ἁρπαγὴν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἀφεθέντες ἐλεύθεροι, ἠπείλουν ἀναφανδὸν ὅτι θὰ πυρπολήσωσι τὴν ἑλληνικὴν συνοικίαν.

Καὶ ἐν Πύργῳ ἐγένοντο κατ' ἐπανάληψιν ἀπόπειραι ἐμπρησμοῦ τῶν ἑλληνικῶν συνοικιῶν, ματαιωθεῖσαι εὐτυχῶς.

ΕΠΙΒΕΒΑΙΟΥΜΕΝΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Σιγὴν ἦγε καὶ ἄγει σχεδὸν τὸ φύλλον ἡμῶν ὅσον ἀφορᾷ εἰς εἰδήσεις θλιβερὰς καὶ γεγονότα ἀνιαρὰ ὅσα ἀποβλέπουσιν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν γένει πράγματα καὶ εἰς ἱερὰ πρόσωπα· ὁμολογουμένως ἄχαρις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα λογομαχία. Ὑπάρχουσιν ὅμως τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀρκούντως δηλωτικὰ τῆς μανιώδους τάσεως τῶν ὑπεναντίων, ὅπως ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τῆς Ἐκκλησίας χώρῳ παντὶ τρόπῳ καὶ μέσῳ ἐμπεδώσωσι τὰ κατ' αὐτῆς πονηρὰ καὶ φαῦλα αὐτῶν βουλεύματα, ἅτινα δέον ἵνα δημοσιεύωνται, ὅπως γνωσθῇ οἷον τὸ μεγαλεῖον τῶν λεγομένων χριστιανῶν, τῶν κακουργούντων ἀσυστόλως κατὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸ κλῖμα αὐτὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου: Ἐγράφη ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, τοῦ λόγου ὄντος κυρίως περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ μακαρίτου Κοριτσᾶς Φωτίου καὶ τῆς συλλήψεως δύο κορυφαίων ρουμανιστῶν πρωτεργατῶν τῆς δολοφονίας, ὅτι καὶ κατ' ἄλλων ἱεραρχῶν ἐγένοντο παρόμοιαι ἀπόπειραι, εὐτυχῶς ἀποτυχοῦσαι. Ἡ ἀναγραφεῖσα εἴδησις τυγχάνει πλέον ἡ βεβαία: Καὶ ἡ Α. Θ. Π. ἔλαβεν ἀτυχῶς ἐπιστολὰς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ρουμανίας καὶ ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς Σιναΐας, αἵτινες πλὴν τῶν ὕβρεων καὶ λοιδοριῶν, ὧν ἔβριθον, προανήγγελλον καὶ τὰς δολοφονίας, τὰς ἀποφασισθείσας ὑπὸ τῶν κομιτάτων. Ἐπωρώθη ἡ συνείδησις τῶν ἀνθρώπων τούτων! Ἀποβράσματα κοινωνικά, οὐδεμίαν ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς ἰδέαν θρησκείας, ἠθικῆς καὶ τιμῆς, ἐργάζονται δῆθεν ὑπὲρ ἐθνικῶν καὶ ἱερῶν ἰδεῶν! Ἄνθρωποι ἄεργοι, ἐν τῇ ὀχλαγωγίᾳ μόνον καὶ τῷ κακουργήματι εὑρίσκοντες πόρον ζωῆς, πάντες συνέρρευσαν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, ἐξασκοῦντες, τῇ ἐνόχῳ μάλιστα τῶν ἰδίων κυβερνήσεων ἀνοχῇ, τὰ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ ταῦτα τερατουργήματα. Οἶδεν ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς καὶ ὑφ' ἃς ἀπ' αἰώνων διατελεῖ δυσχερεῖς τοῦ βίου αὐτῆς περιστάσεις πάντα ἀγῶνα κατέβαλε καὶ ὑπέστη συμφορᾶς, ὅπως παραδῷ τοῖς ἀγνώμοσι τούτοις τέκνοις τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, ἣν καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἀπ' αὐτῆς ἐκληρονόμησαν. Ἀλλ' ἐναντι τῆς ἀνεκτιμήτου ταύτης εὐεργεσίας χολὴν καὶ ὄξος καθ' ἑκάστην ποτίζουσιν αὐτήν. Ἀπαιτοῦσιν οἱ τολμηταὶ διὰ λόγους ἀμφισβητουμένους νὰ ἀποσπάσωσι σκληρῶς ἀπὸ τῶν μητρικῶν αὐτῆς ἀγκαλῶν τέκνα προσφιλέστατα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στέργοντα εἰς τοῦτο· ἀπαιτοῦσι νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτοῖς ἡ Ἐκκλησία τὰ ἑαυτῆς δίκαια, καὶ πρὸς τοῦτο εὑρίσκουσι συντελεστικὰς τὰς δολοφονίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν κορυφῶν.

Ἀνακρίβειαι τύπου.

Ἀνεγνώσθησαν μετά τινος λύπης καὶ στενοχωρίας τὰ ἐν τῷ «Νέῳ Βήματι» τὸ πρῶτον, καὶ εἶτα εἰς ἕτερα ἀθηναϊκὰ φύλλα, ἀκρίτως καὶ ἅμα ἀνακριβῶς γραφέντα. Ὁ τύπος ἐν γένει ὀργᾷ πολὺ, ἀτυχῶς, πρὸς καινολογίαν, καθόσον τοῦτο σχεδὸν ἀπέβη σήμερον τὸ ἔργον τῶν καθημερινῶν φύλλων. Σπεύδει σπουδῇ πάσῃ νὰ μάθῃ καὶ δημοσιεύσῃ τὸ μάθημα ὁ τύπος· ἐξόχως ὅμως ὁ ἀθηναϊκὸς, οὐ μόνον σπουδῇ πάσῃ ἀλλὰ καὶ ἀλογίστως πολλάκις ἐκτελεῖ τὸν τοιοῦτον προορισμὸν, ἐξ ἀπειρίας τῶν δημοσιολογούντων καὶ ἐξ ἀγνοίας πολλῆς τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, ἔτι

δὲ καὶ ἐκ κακῆς ἐνίοτε ἐκτιμήσεως καὶ ἐκλογῆς τῶν καλῶν καὶ κοινωφελῶν. Τὰ φύρδην μίγδην καὶ ἀτάκτως ἐρριμμένα ἐν τῷ «Νέῳ Βήματι», γραφέντα μετά τινος μάλιστα ἀνευλαβείας πρὸς πρόσωπα ὑπεροχικά, ἄξια παντὸς σεβασμοῦ καὶ τιμῆς, στεροῦνται τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως. Τὸ συλλέγειν τοιαύτας εἰδήσεις ἐστὶν ἔργον σοβαρὸν, ἀπαιτοῦν, οὐχὶ ἔκρηξιν αἰσθήματος καὶ τυφλὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ κρίσιν καὶ σκέψιν. Τὰ, «λέγονται», «ἀκούονται», «φρονοῦσιν», «ὡς διαδίδεται», καὶ τὰ παρόμοια ἀδύνατον ν' ἀποκληθῶσιν «ἀποκαλύψεις». Τὰ δημοσιεύματα ἐκεῖνα, ἐπαναλαμβάνομεν, προεκάλεσαν πολλὴν ἡμῶν καὶ δικαίαν τὴν ἀθυμίαν.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τὸ καθῆκον τοῦ τελεῖν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν θανόντων ὑπὲρ πίστεως ἱερὰ μνημόσυνα κατ' εὐτυχίαν πάντες ἀναγνωρίζουσιν, ἀνέγνωμεν δὲ μετὰ πολλῆς θλίψεως ἄρθρον τῆς ἐγκρίτου «Φωνῆς τῆς Κύπρου», θλῖψιν ἐκφράζον ἐφ' ὅτι οἱ ἐν τῇ μεγ' αὐχούσῃ ἐπὶ πατριωτισμῷ Κύπρῳ ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ ἀνέβαλον μέχρι σήμερον τὴν ἐπιτέλεσιν ἱερῶν μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν ἑαυτοὺς σράγιον προσενεγκόντων τῷ βωμῷ τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐν θλίψει τοῦτο μαθόντες, ἐμάθομεν ἐπίσης ὅτι οὐδὲ ὁβολὸς ἐστάλη ἡμῖν ἢ εἰς Ἀθήνας ἐκ Κύπρου ἐπὶ μικρᾷ παραμυθίᾳ τῶν ἐξ Ἀνατ. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας προσφύγων, ἡ δὲ Κύπρος, εἰς ἑτέρους ἐθνικοὺς σκοποὺς δαπανῶσα, ἐπιλανθάνεται ὅτι σκοπὸς ἱερώτατος καὶ ἡ παραθάρρυνσις τῶν ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀγωνιζομένων καὶ τῶν πάντων, ἕνεκεν αὐτῆς, στερουμένων.

Αἱ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰδήσεις ἡμῖν γνωστὸν ποιοῦσι τὸ ἐν **Ἱεροσολύμοις** ἐπὶ τοῦ ὁριακτοῦ Γολγοθᾶ τελεσθὲν τῇ 10 ὀκτωβρίου μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Κορίτσης Φωτίου, ἐν ᾧ μετὰ συγκινήσεως καὶ δακρύοντες ἀνέγνωσαν τὰς ἐπιμνημοσύνους εὐχὰς ὁ μακαριώτ. πατριάρχης κ. Δαμιανὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἱερώτατοι ἀρχιερεῖς.—Ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου Φωτίου, μνημονεύοντες καὶ τῶν ἄρτι θανόντων ἀρχιερέων, ἐλειτούργησαν ἐν τῷ **πατριαρχικῷ ναῷ** τῇ κυριακῇ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Κυζίκου Σισανίου καὶ Κολωνίας.—Ὑπὲρ τῶν θυμάτων πάντων τῇ 14 τοῦ παρελθόντος σεπτεμβρίου, ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Νευροκοπίου** πάνδημον ἐτέλεσε μνημόσυνον, ἱερουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Θεοδωρήτου τοῦ καὶ κατακλυσμιαίου λόγον ἀπαγγείλαντος.—Ἡ ὁμογενὴς κοινότης **Δορυλαίου** (Ἐσκὶ-Σεχὶρ) ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας καθῆκον τοῦτο, τῇ 15 ὀκτωβρίου, λειτουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγκύρας κ. Σωφρονίου.—Ἡ κοινότης **Βρυούλων**, τῇ 15 τοῦ μηνὸς τούτου,—ἡ κοινότης **Καλύμνου** τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ· καὶ αὐθημερὸν ἐπίσης αἱ φιλότιμοι ὁμογενεῖς κοινότητες **Ἀδάνων Μερσίνης** καὶ **Ταρσοῦ** τῆς Κιλικίας ἀπέτισαν τὴν φόρον τῆς εὐλαβείας, τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς, τῆς εὐγνωμοσύνης, τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ μέγα ἔργον τῶν τὴν ζωὴν αὐτῶν προσενεγκόντων ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἰωνίων αὐτῆς δικαίων καὶ προνομίων.—Ἡ ὁμογενὴς κοινότης τῶν **Μοσχοννησίων** ἐπίσης ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τοῦ τε Φωτίου καὶ τῶν ἄλλων θυμάτων τῇ 15 ὀκτωβρίου, ἐν τῷ ναῷ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, λειτουργήσαντος τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου κ. Νικοδήμου μετὰ τοῦ κλήρου παντὸς, τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐκφωνήσαντος τοῦ διευθυντοῦ τῆς κεντρικῆς σχολῆς κ. Γ. Μακρίδου.—Ἐντολῇ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Λέρου ἐνεκρίθη νὰ τελεσθῶσι μνημόσυνα πανδήμως ἐν ταῖς νήσοις **Καλύμνῳ** καὶ **Λέρῳ** τῇ 22 ὀκτωβρίου.

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ πρὸς τοὺς ὑπὸ βουλγάρων παθόντας ὀλίγα μνείας ἄξια πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις. Περιττὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν καὶ πάλιν τὸ καθῆκον ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐν ἀνάγκαις. Οἱ ὀρθόδοξοι πάντες ἐξετίμησαν τὸ στυγνὸν τῶν περιστάσεων, ἐν αἷς διαβιοῦσιν οἱ τιμήσαντες ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ ὀρθοδόξου. Τὰς περιστάσεις ταύτας ἐκτιμήσαντες οὐδέποτ' ἔπρεπε νὰ περιμένωσι νὰ μάθωσιν ἀφ' ἡμῶν ὅτι τὴν προαίρεσιν πρὸς τὸ χορηγεῖν τοῖς πάσχουσιν οὐδεμία σκέψις, οὐδεμία ἀνάγκη δύναται νὰ ἀνακόψῃ, οὔτε πρέπει. Ἔχουσιν ἀνάγκας καὶ μάλιστα μεγάλας κοινοτικὰς αἱ κοινότητες Πελαγονίας καὶ Δράμας, Αἴνου καὶ Ἀγκύρας, Κυδωνιῶν καὶ Μερσίνης, ὅσας ἴσως οὔτε ἡ Θεσσαλονίκη ἔχει, οὔτε ἡ Σμύρνη, οὔτε ἡ Μιτυλήνη, οὔτε ἡ Χίος, οὔτε ἡ Τραπεζοῦς, οὔτε αἱ πατρώζουσαι κοινότητες αἱ ἐν τῇ Κύπρῳ καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖναι μὲν ἔδωκαν καὶ δίδουσιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, αὗται δὲ αἱ μὲν ἀνήγγειλαν, αἱ δὲ ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι προβῆ εἰς εἰσπραξιν ἐράνων.

Σήμερον ἀγγέλλομεν τὴν ἐκ **Μερσίνης** ἀποστολὴν 42 λιρῶν τουρκικῶν, καὶ τὴν ἐξ **Ἐσκὶ-σεχὶρ** τῆς ἐπαρχίας Ἀγκύρας ἀποστολὴν 10 καὶ ἡμισείας. Ἠγγέλθη ἡμῖν ἐπίσης ὅτι καὶ ἕτερον πεμφθήσεται ποσὸν ἐκ

Μερσίνης, Ἀδάνων καὶ Ταρσοῦ, καὶ ἐκ Μιτυλήνης καθὼς καὶ ἐκ Λιτίτσης, ἂς ἐπίσης εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσιν αἱ κοινότητες, αἵτινες ἐκτήσαντο μὲν κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἐπὶ φιλογενείᾳ καὶ εὐγενέσιν αἰσθήμασιν ὄνομα μέγα, πρέπει δὲ νὰ ἀποδεικνύωσιν ἐν πάσῃ περιστάσει ὅτι θέλουσι συνεχίσει τὸ ἐπιφανὲς αὐτῶν παρελθόν.—Ἡ φιλογενὴς κοινότης τῶν **Ἰωαννίνων** ἀπέστειλε χθὲς ὑπὲρ τῶν προσφύγων τῇ Α. Θ. Π. γρόσια 7406—Ἡ τῶν **40-Ἐκκλησιῶν** 50 γαλλικὰς λίρας — καὶ ἡ τῶν **Μοσχοννησίων** 27 λίρας Τουρκίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἀπήνεγκε καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἐφθή μερον ποσόν τι, ὅπερ ἀναγράφομεν κατωτέρω μετ' ἐπαίνων πρὸς τοὺς εἰσενεγκόντας. Δυστυχῶς αἱ εἰσφοραὶ λίαν βραδέως βαίνουσιν, ἀναλόγως δὲ τῶν παρελθόντων δύο μηνῶν ὀλίγον εἰς τὸ Ταμεῖον εἰσήχθη ποσόν. Ἀλλ' αἱ μὲν ἀνάγκαι χωροῦσιν εἰς αὔξησιν, ἀπαιτοῦσαι καὶ τῶν ἐξόδων ἐξόγκωσιν, τὸ δὲ χρῆμα δυσχερῶς εἰς ἐπούλωσιν ἐξικνεῖται τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, ὅσας ἐδημιούργησαν αἱ θλιβερώταται περιστάσεις, ἃς ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ πάντοθεν ἐπηρεαζόμενον Γένος ἡμῶν διανύουσι. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ πάλιν πᾶσι τοις ὁμογενέσι καθιστῶμεν γνωστήν.

Ἀρκεῖ αὕτη ἀντιπάσης συστάσεως. Τὸ ὁμογενὲς κοινὸν τὴν ἀλήθειαν ταύτην πρέπει νὰ γινώσκῃ συνάμα δὲ καὶ ὅτι δεκτὴ γίνεται μετ' εὐλογιῶν ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ὁσηδήποτε ποσότης. Ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους ὀρθοδόξων ἑλλήνων ἔδει νὰ συναθροισθῇ μέχρι σήμερον δεκαπλασία τῆς συναχθείσης ποσότητος ἐὰν ἕκαστος ὁμογενὴς εὐτελέστατον ἔδιδε ποσόν.

Ὁ **ΣΤ' κατάλογος** τῶν ἀπὸ 20 μέχρις 27 τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου συναχθέντων ἔχει ὧδε:

Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σηλυβρίας γρ. 95 — ὁ κ. Χριστόφ. Χριστοφόρου 540—οἱ ἀδελφοὶ Γεώργιος καὶ Εὐστράτιος Εὐστρατιάδης 380—ὁ κ **Σ.** Ἀποστολίδης, ἰατρὸς, καὶ Ἀθαν. Ἀπσστολίδης, δικηγόρος, ἀνὰ 237. 50=475— ὁ κ. Μιχαὴλ Κουμάκης 190 — ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Νικολαΐδης 120— οἱ κ. ἀδελφοὶ Βαφόπουλοι 95 — ὁ κ. Νικόλαος Φερμάνογλους, ἰατρὸς, 60 — οἱ κ. Γρηγόριος Εὐθυμιάδης καὶ Κωστῆς Καραγιάννης ἀνὰ 47.50=95— ὁ κ. Νικ. Γιαννακόπουλος 48 — ὁ κ. Σταῦρος Αὐθεντόπουλος 27— καὶ ὁ κ. Μανώλης Καρακάσογλους 20. Τὸ ὅλον γρ. ἀργυρᾶ 2145, καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων τὸ ὅλον ἀργυρᾶ 44.759.50.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Τῷ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου σεβασμ. μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾷ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀποστέλλων τοὺς ἀρμοδίους κληρικοὺς ὑπαλλήλους ἐπηρώτα περὶ τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, δι' ἣν εὔχονται πάντες οἱ σεβ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φίλοι ὅσοι ἐκωλύθησαν νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίσκεψιν κατὰ τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ.

Χειροτονία. — Τῇ πέμπτῃ, 26 λήγοντος, ἐτελέσθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Πέτρας κ. Αἰμιλιανοῦ ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Πελαγωνείας, Γρεβενῶν καὶ Σισανίου.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Ἐν τῇ χθὲς συγκροτηθείσῃ μετὰ μεσημβρίαν κοινῇ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίᾳ, προεδρεύοντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ἀντὶ τοῦ εἰς Εὐρώπην ἀναχωρήσαντος καὶ παραιτησαμένου τὰ τοῦ συμβούλου καθήκοντα, κ. Σ. Μουράτη, ἐξελέγη παμψηφεὶ ὁ ἐξοχ. Ἀλέξανδρος Παντζίρης βέης.

Κανονικὴ ἄδεια. — Τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια νὰ μεταβῇ καὶ διαμένῃ, διὰ λόγους ὑγιείας, εἰς Σάμον καὶ Χίον.

Αὐστροουγγρικὴ πρεσβεία. — Σήμερον, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, μεταβάντες εἰς τὴν ἐν Πέραν Αὐστροουγγρικὴν πρεσβείαν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ Α΄ γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου προσηγόρευσαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τὸν ἄρτι ἀφικόμενον νέον πρεσβευτὴν τῆς Αὐστροουγγαρίας ἐξοχ. μαρκήσιον Παλαβιτσίνην.

Ἀξιέπαινος πρᾶξις.—Μετὰ χαρᾶς ἠκούσθη ὅτι οἱ ἐν τῇ Ροβερτείῳ σχολῇ ἕλληνες φοιτηταί, ἀνερχόμενοι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς 220, μεταβαίνουσι τακτικῶς κατὰ πᾶσαν κυριακὴν εἰς τὸν ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἐν Μ. Ρεύματι, καὶ ἀκροῶνται τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας. Τὸ εὐάρεστον τοῦτο ἄγγελμα κατηύφρανεν τὴν Μ. Ἐκκλησίαν μαρτυροῦν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ μαθηταὶ στερρῶς ἔχονται τῶν πατρίων. Οἱ ἕλληνες ἀνάγκη πάντοτε νὰ ὦμεν ἀκριβεῖς τηρηταὶ τῶν ἰδίων, χωρὶς νὰ φαινώμεθά ποτε φανατικοὶ εἰς τὸν πλησίον.

Λυπηρὰ μηνύματα πέμπονται ἡμῖν ἐξ Ἁγ. Ὄρους· ἀληθῶς κατ' ἀτυχῆ συγκυρίαν συνέβησαν ἐν ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις φόνοι καὶ ἐπιθέσεις καὶ ἀλληλοφαγώματα, δεικνύοντα ὅτι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος τόπος, ὁ ἐπὶ αἰῶνας διατηρηθεὶς ἀλώβητος, νῦν παρεξέκλινεν ἐκ πλείστων τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ παραδόσεων. Θλίβεται ὡς εἰκὸς ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, ποθοῦσα τὴν ἐπικράτησιν πανταχοῦ, ἔν τε τοῖς ἱεροῖς σκηνώμασι καὶ τῷ καθόλου κλίματι αὐτῆς, τῆς εἰρήνης καὶ τὴν εὐλαβοῦς διατηρήσεως τοῦ παναρχαίου καθεστῶτος, ὅπερ καὶ μετὰ τὰς σκληρὰς κατὰ καιροὺς δοκιμασίας, διετηρήθη μετὰ κόπων πολλῶν καὶ θυσιῶν ἀλώβητον. Εὔχεται δ' ἵνα ὁ Κύριος κοπάσῃ τὸν σάλον τῶν σκανδάλων, τὸν ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος διαταράσσοντα τὴν στρατευομένην αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν.— Τῇ δευτέρᾳ, ἀπὸ πρωΐας, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κοινοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γενήσεται ἡ ἐπὶ δημοπρασίᾳ ἐκποίησις τῆς εὑρεθείσης περιουσίας τοῦ μακαρίτου μητροπολίτου πρώην Προικοννήσου Βενεδίκτου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ἐν Χάλκῃ διαμένων ἀπό τινος ἐπὶ νοσηλείᾳ ἀπεβίωσε τῇ τετάρτῃ ἑσπέρας ὁ διευθυντὴς τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου καὶ πρωτονοτάριος τῆς Μ. Ἐκκλησίας **Ἰωάννης Δ. Ταντολίδης.** Υἱὸς Δημητρίου Ζένου καὶ Βικτωρίας Ταντολίδου, διδαχθεὶς τὰ ἐγκύκλια ἐν τῇ πρὸ πεντηκονταετίας ἀκμαζούσῃ Σχολῇ τῶν Εἰσοδίων τοῦ Σταυροδρομίου, οὔσῃ τότε γυμνάσιον, διδαχεὶς εἶτα καλῶς καὶ τὴν γαλλικὴν, ἐγνωρίσθη εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον ὡς ἀρχισυντάκτης τῆς «Βυζαντίδος»—ὑπηρέτησεν ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἐν Κρήτῃ, ὑπὸ γενικὸν διοικητὴν τὸν ἀείμνηστον Ἀλέξανδρον Καραθεοδωρῆ πασᾶν, εἶτα, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, διωρίσθη τῷ 1880 διευθυντὴς αὐτῆς καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, ἀποσυρθεὶς τῷ 1881. Μετὰ ἓν ἔτος ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν τοῦ καλλίστου περιοδικοῦ «Κόσμου» καταστήσας αὐτὸ ἄξιον τῆς προστασίας τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῶν ἄνακτος. Τῷ 1885, μετατεθέντος εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μ. πρωτοσυγκελλίας τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Μ. Βασιλείου, διωρίσθη, μετὰ χρονικόν τι διάστημα βραχύτατον, ὁ μακαρίτης Ἰωάννης Ταντολίδης, καὶ τῷ 1894, θανόντος τοῦ τὸ γραφεῖον τὸ πατριαρχικὸν διευθύναντος Γεωργίου τοῦ Θεσσαλονικέως, προήχθη εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἣν εἶχον καταλάβει δοκίμως ὁ Μ. Χαρτοφύλαξ Μιχαὴλ ὁ Ἀφθονίδης καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ἐν Ἀθήναις ἀποθανὼν Γεώργιος Ἀφθονίδης, ὃν ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Κοντογόνης ὠνόμασε «τὸ στόμα, δι' οὗ ἐλάλησαν ἐννέα κατὰ σειρὰν πατριάρχαι». Κατεργασθεὶς ὁ Ἰωάννης ὑπὸ νόσου καρδιακῆς ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα τεσσάρων σχεδὸν ἐτῶν.—Εὐφυὴς ἐκ φύσεως, μετὰ χάριτος τὴν ἑλληνικὴν γράφων, ἐπιζητούμενος ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, φιλομαθὴς ἐκ παίδων, γινώσκων πῶς δέον ἀναστρέφεσθαι, εἵλκυσε τὴν ἀγάπην κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, μεθ' ὧν ἐσχετίσθη.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο ἐν Χάλκῃ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, προεξαρχόντων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Μεθύμνης, Μαρωνείας καὶ Βάρνης. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ Π παρῆν ὁ πανοσλ. Μ. πρωτοσύγκελλος.—Τῇ κηδείᾳ παρηκολούθουν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιος, οἱ ἐπίτροποι Ἁγίου Ὄρους καὶ Θεοβαδίστου Σινᾶ, πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, αἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, σὺν τῷ σχολάρχῃ πανιερ. πρώην Μελενίκου κ. Εἰρηναίῳ, καὶ τῆς Ἐμπορικῆς, καὶ λαὸς πολύς. —Ἐπικήδειον λαμπρὸν ἀπήγγειλεν ἀπ' ἄμβωνος ὁ ἱερλογ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος Καβουρίδης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀχιλλεὺς Γεωρ. Θεοδωρίδης, χριστιανὸς, ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Κιουτσοὺκ Γαλατᾶ) καὶ ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου ἐνταῦθα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἑλένης, θυγατρὸς Λεωνίδου Παπαγιαννοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 ὀκτωβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ.— 47

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς ἐξαρχίας—Ἐπιστολαὶ ἐξ ἐπαρχιῶν (Καστορίας)—Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων—Τεκμήρια συμπαθείας ἀδελφικῆς—Ἐποικοδομητικαὶ ἀλήθειαι—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Πανήγυρις φιλανθρωπίας—Ἀδελφικαὶ ἐξηγήσεις—Ἀγγελίαι δικαστικαὶ καὶ λοιπαί.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Γ'.

Κατὰ τοὺς Βουλγάρους καὶ τὸν Ἔξαρχον αὐτῶν, τὸ Φαναρίον ἀπεγύμνωσε τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος καὶ ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ δικαίων· διὸ, τὸ Φιρμάνιον τὸ ἱδρῦσαν τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, «ἀποκαθίστα τὰ ἀφαιρεθέντα ποτὲ ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ἱστορικὰ δίκαια αὐτῆς πρὸς ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὕπαρξιν».

Ὡς φαίνεται, οἱ ἐν τῇ βουλγαρικῇ Ἐξαρχίᾳ, ὡς μόνας γνησίας ἱστορικὰς πηγὰς ἀναγνωρίζουσι καὶ ἀκολουθοῦσι τὰς οὐτοπίας τοῦ Ρώσσου ἱστορικοῦ, δήθεν, Βενελίνου καὶ τοῦ Βουλγάρου Σάββα Ραkόβσκη. Κατὰ τὰ παραμύθια ταῦτα, οἱ Βούλγαροι εἰσὶν ὁ ἀρχαιότατος τῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, μετοικήσας εἰς αὐτὴν, κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους, ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοί. Οἱ Πελασγοὶ οὗτοι σὺν τῷ χρόνῳ ἐγένοντο Ἔτρουροι, οἱ Ἔτρουροι Ἰλλυριοί, οὗτοι Μακεδόνες καὶ οἱ Μακεδόνες, τέλος, Βούλγαροι!! Ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ὅμηρος, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, Βασίλειος ὁ Μακεδὼν κτλ. ἦσαν ἀμιγεῖς Βούλγαροι (*). Ἡ βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἦτο κράτος βουλγαρικόν. Πρὸς τούτοις, οἱ Βούλγαροι εἰσὶν ὁ πρωτόγονος ἱστορικὸς λαὸς τῆς Εὐρώπης. Οἱ Κέλται, οἱ Κίμβροι, οἱ Τεύτονες, οἱ Φράγκοι, μετὰ τῶν Δρυϊδῶν καὶ τῶν Βάρδων των, ὅλοι ἦσαν καθαροὶ Βούλγαροι. Παρὰ τοῖς Βούλγαροις δὲ, τὸ πρῶτον, διέδωκε τὸν Χριστιανισμὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ εἶτα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, οἵτινες ἦσαν μικρὸς λαὸς, οἰκῶν

(*) Ὁ Βόσνιος μάλιστα Στ. Μπέρκοβιτζ ἐξέδωκεν, ἐν Μόσχᾳ τῷ 1867, τὰ ἀρχαῖα βουλγαρικὰ ἄσματα τοῦ «Ὀρφέως» ἐν οἷς ἀναδείκνυται οὗτος βούλγαρος pur sang.

ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἕνεκα δὲ τούτου κληθεὶς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων Γραικοὶ ἢ μᾶλλον Γκορτζοί, (ὀρεινοί)· καὶ ὅστις μικρὸς λαός, διὰ καταχθονίων μέσων σφετερισθεὶς τὰ δίκαια τῶν Βουλγάρων καὶ νοθεύσας τὴν ἱστορίαν, ἐχάλκευσε νέαν, καθ' ἣν παριστᾷ ἑαυτὸν ὡς τὸν μᾶλλον πεπολιτισμένον λαὸν τῆς ἀρχαιότητος· ταύτην δὲ τὴν κίβδηλον ἱστορίαν, ἐξαπατηθεῖσα, ἐξέλαβε ὡς γνησίαν ἡ ἀνθρωπότης.

Κατὰ τοὺς μύθους αὐτοὺς τῆς Χαλιμᾶς,—οἵτινες, ἐν τούτοις, τεθέντες εἰς κυκλοφορίαν παρὰ τῷ ἁπλοϊκῷ βουλγαρικῷ λαῷ τὰ μέγιστα συνετέλεσαν εἰς τὴν ἔξαψιν τῶν πνευμάτων καὶ τὴν κατὰ παντὸς ἑλληνικοῦ ἀρηνίασιν, τὸ τακτήριον τοῦ Ἐξάρχου τῶν Βουλγάρων ἔχει μέγα δίκαιον. Δυστυχῶς, τοὺς λήρους τούτους ἐκσυρίττουσιν οἱ ἀληθεῖς ἱστορικοὶ συμπεριλαμβανωμένων καὶ αὐτῶν τῶν Σλαύων· π. χ. ὁ καθηγητὴς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πράγας Α. Ἰρέτζεκ ἐχαρακτήρισε τὰ ὄνειρα ταῦτα ὡς «χιμαιρικὰ ἀποκυήματα». Ὁ Βούλγαρος Δρίνωφ, καθηγητὴς τῆς σλαυϊκῆς ἱστορίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Χαρκόβου, ἀποδεικνύει ἀκαταμαχήτως ὅτι οἱ Βούλγαροι εἰσὶ Τάταρο-Μογγολικῆς καταγωγῆς, ἐκσλαυϊσθέντες, ἡ δὲ μετοικεσία των ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου χρονολογεῖται πολλοὺς μετὰ Χριστὸν αἰῶνας. Ἐξετάσωμεν λοιπόν, κατὰ ταύτην τὴν πραγματικὴν ἱστορίαν, ποῖα τὰ ἱστορικὰ δίκαια τῶν Βουλγάρων ἅπερ ἐσφετερίσθη τὸ Φανάριον.

Κατὰ τὴν παρὰ σύμπαντος τοῦ κόσμου παραδεδεγμένην ἱστορίαν, οἱ Βούλγαροι, οἱ ἐμφανισθέντες μὲν παροδικῶς τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΣΤ'. ἑκατονταετηρίδος (499—502), ἐγκατασταθέντες δὲ, δυνάμει συμβάσεως τοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν Ἀσπαροὺχ μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου περὶ τὸ 675—680 εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Αἵμου, τοῦ Ἴστρου, τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Εὐξείνου χώραν, ἐδέξαντο τὸν χριστιανισμὸν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, αὐτόθι δὲ ἐβαπτίσθη, τῷ 861—2, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Βόρις ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, ἀναδόχου γενομένου τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Γ'. μετονομάσαντος τὸν βαπτισθέντα διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος καὶ δωρησαμένου αὐτῷ τὴν παρὰ τὸν Αἷμον μεθόριον χώραν Ζαγορᾶν. Ἀλλὰ, τοῦ Βουλγάρου ἡγεμόνος, μετὰ τὴν κάρπωσιν τῶν πλεονεκτημάτων τούτων, ἀποπειραθέντος «μὲ γνησίαν σλαυϊκὴν πανουργίαν» κατὰ τὸν Gelzer, νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸν ἐκχριστιανισμόν του πρὸς πολιτικοὺς σκοποὺς παρὰ τοῖς Αὐτοκράτορσι τῆς Δύσεως καὶ δι' αὐτῶν ζητήσαντος παρὰ τοῦ πάπα Νικολάου ἵνα ἀποστείλῃ αὐτῷ κληρικοὺς ὅπως διδάξωσιν εἰς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν τὸν γνήσιον χριστιανισμόν, οὗτος ἔσπευσε νὰ πέμψῃ εἰς Βουλγαρίαν Λατίνους κληρικούς· συναισθανόμενος ὅμως τὸ ἀντικανονικὸν τῆς πράξεώς του, ἀπεπειράθη, ἐπωφελούμενος τὴν μεταξὺ τῶν πατριαρχῶν Φωτίου καὶ Ἰγνατίου διένεξιν, νὰ ὑφαρπάσῃ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἐπὶ τῶν Βουλγάρων ἀναμφισβητήτου δικαιοδοσίας της. Τὸ ζήτημα ἐλύθη ἐν τῇ Συνόδῳ (τῇ κατὰ Λατίνους Οἰκουμενικῇ) τῇ συνελθούσῃ τῷ 869 πρὸς παλινόρθωσιν τοῦ Ἰγνατίου ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἐν τέλει τῆς ὁποίας, οἱ Λεγάτοι τοῦ πάπα, ὁ Ἰγνάτιος καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνελθόντες ἐν κοινῇ συνδιασκέψει, —κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν θεσπισθεῖσαν ἐν τῇ Συνόδῳ ὅτι οἱ πέντε πατριαρχικοὶ θρόνοι εἰσὶν οἱ δικαιούμενοι νὰ λύωσιν ἀπὸ κοινοῦ πᾶν ζήτημα ἐνδιαφέρον τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν — ἀπεφήναντο παμψηφεὶ ὅτι ἡ Βουλγαρία ὑπήγετο, κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως. Παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας τῶν παπῶν, τὴν αὐτὴν ἐτυμηγορίαν ἐξήνεγκε καὶ ἡ ἀληθὴς ὀγδόη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ συνελθοῦσα τῷ 879, συνυπογραψάντων καὶ τῶν παπικῶν Λεγάτων· κατὰ δὲ τὴν περὶ τῷ 900 γενομένην ἐπανάληψιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης, (τῶν διακοπεισῶν κατ' οὐσίαν ἕνεκα τῆς ἐπὶ τῶν Βουλγάρων δικαιοδοσίας), οἱ πάπαι οὐδένα πλέον λόγον ἔκαμαν περὶ δικαιοδοσίας ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας, ἡ ἐπὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ι' ἑκατονταετηρίδος, ὁ ἡγεμὼν τῶν Βουλγάρων Συμεών, ἀνεκήρυξεν αὐτοβούλως τὸν μητροπολίτην Πρεσθλάβας αὐτόνομον πατριάρχην· ἐπὶ δὲ τοῦ υἱοῦ του Πέτρου, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν ἐν Βυζαντίῳ ὁ Πρεσθλάβας ὡς αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπίσκοπος σύμπαντος τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους. Ἀλλὰ, καταλυθέντος τοῦ

βουλγαρικοῦ κράτους ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ τῷ 971 καὶ συγχωνευθέντος ἁπλῶς καὶ καθαρῶς εἰς τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, κατηργήθη, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, καὶ τὸ αὐτοκέφαλον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πρεσθλάβας.

Μετ' οὐ πολύ, ὁ Βούλγαρος ἡγεμὼν Σαμουὴλ, ἀνασυγκροτήσας τὸ κράτος του καὶ μετενεγκὼν τὴν ἕδραν τούτου εἰς Ἀχρίδα, ἐγκατέστησεν ἐν αὐτῇ καὶ ὁμόφυλον πρωθιεράρχην, ὃν ὠνόμασεν, αὖθις, αὐθαιρέτως πατριάρχην. Πλὴν, καταλυθέντος καὶ τούτου, μετὰ φοβερὸν ἀγῶνα, ὑπὸ Βασι-Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου τῷ 1018, κατηργήθη καὶ τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα, ὁ δὲ Βασίλειος, πρὸς παραμυθίαν τοῦ ὑποταγέντος λαοῦ, ἀνίδρυσεν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς πάλαι ποτὲ ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχριδῶν, (διότι, **κατὰ τυχαίαν σύμπτωσιν** ἡ πόλις αὕτη εὑρέθη νὰ ᾖ πρωτεύουσα τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους), τὴν αὐτοκέφαλον Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχριδῶν καὶ πάσης Βουλγαρίας, ἧς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξελέγετο καὶ ἐχειροτονεῖτο ἐν Βυζαντίῳ ὑπὸ τῆς αὐτόθι ἐνδημούσης Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ἐκ κληρικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, αὐτοῦ[1].

Περὶ τὸ 1186, οἱ Βούλγαροι, ἀνασυστήσαντες τὸ ἴδιον κράτος καὶ ὁρίσαντες ἕδραν αὐτοῦ τὸ Τύρνοβον, ἐγκαθίδρυσαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἴδιον πρωθιεράρχην, τὸν Βασίλειον, ἀναγορεύσαντες αὐτὸν, αὖθις, αὐθαιρέτως πατριάρχην· τῇ παρακλήσει δέ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν Ἰωάννου Ἀσὰν Β', ὁ ἐν Νικαίᾳ ἐδρεύων Οἰκ. Πατριάρχης Γερμανὸς Β'— ὅστις ἤδη εἶχε χειροτονήσει τῷ 1219 ἐν Νικαίᾳ, αἰτήσει τοῦ Βουλγάρου ἡγεμόνος, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τυρνόβου—, ἀπένειμε τῷ Βουλγάρῳ πρωθιεράρχῃ Τυρνόβου, τιμητικῶς, τὸν τίτλον «πατριάρχης» διατηρῶν ὅμως τὴν ὑπάτην δικαιοδοσίαν ἐπ' αὐτοῦ, καθὰ διευκρινίζεται ἐν τῷ Συνοδικῷ ἐγγράφῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Καλλίστου Α' τῷ 1355. Καταλυθέντος, τέλος, ὁριστικῶς τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζὴτ Α', τῷ 1393, ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἀντώνιος Δ' ἀνέθηκε, τῷ 1394, τῷ Μητροπολίτῃ Μαυροβλαχίας τὴν διοίκησιν, ἐξαρχικῶς, τῆς χηρευούσης καὶ ἐν ἀποσυνθέσει, ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, διατελούσης Ἐκκλησίας Τυρνόβου· ἔκτοτε δὲ ἐξηκολούθησεν ἡ ἄμεσος κηδεμονία, παρὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τῶν βουλγαρικῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ τῆς ἀψευδοῦς ταύτης σκιαγραφίας συνάγεται ὅτι, οἱ Βούλγαροι, ἅμα ἐκχριστιανισθέντες, ὑπήχθησαν, κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, τῇ πνευματικῇ αὐτῶν μητρὶ, τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ὄντες «ἔκγονα τῆς κοιλίας αὐτῆς» κατὰ τὸν ἱερὸν Φώτιον. Ταχέως ὅμως ἀνεπτύχθη παρ' αὐτοῖς ὁ πόθος τοῦ νὰ ἀποκτήσωσιν, ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς πολιτικῆς αὐτῶν αὐτονομίας, καὶ αὐτονομίαν ἐκκλησιαστικὴν, ὑπὸ ἴδιον πνευματικὸν ἀρχηγὸν ἑδρεύοντα ἐν τῷ πολιτικῷ αὐτῶν κέντρῳ, οἱονδήποτε κἂν ἦν τοῦτο, καὶ παρακολουθοῦντα αὐτὸ κατὰ τὰς ἑκάστοτε μετατοπίσεις του ἀπὸ Πρεσθλάβας καὶ Δορυστόλου εἰς Ἀχρίδα καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς Τύρνοβον. Εἰς τοὺς πνευματικοὺς τούτους ἀρχηγούς των, τοὺς ἀναγορευομένους ἅμα τῇ ἀνασυγκροτήσει τοῦ Κράτους των, π.χ. ἐπὶ τῶν Τσάρων αὐτῶν Συμεών, Πέτρου, Σαμουὴλ, Ἀσὰν, ἀπένεμον τὸν τίτλον «πατριάρχου», στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου, καθ' ὃ, τὰ ἀναγκαιότατα στοιχεῖα ἐν πάσῃ καλῶς συγκεκροτημένῃ Πολιτείᾳ εἰσὶ δύο, βασιλεύς καὶ πατριάρχης: quia imperium sine patriarcha non staret, (βασιλεία ἄνευ πατριάρχου ἀδυνατεῖ ὑφίστασθαι) ἔγραφεν ὁ Τσάρος Καλογιάννης πρὸς τὸν πάπαν Ἰννοκέντιον Γ' τῷ 1202, ἐξαιτούμενος τὴν παρ' αὐτοῦ ἀναγνώρισιν τοῦ Βουλγάρου ἀρχιεπισκόπου Τυρνόβου ὡς πατριάρχου.

Ὁποίαν δὲ στάσιν ἐτήρησεν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀπέναντι τῶν πόθων τούτων τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ; Πάντοτε τὴν ἐμπρέπουσαν καὶ κανονικὴν, ἁπανταχοῦ ἡ ἱστορία. Κατὰ τὸ 927, ἀποδέχεται τὴν αἴτησιν τοῦ Τσάρου Πέτρου καὶ ἀναγνωρίζει τὸν ἀρχιεπίσκοπον Πρεσθλάβας ὡς αὐτόνομον πρωθιεράρχην τοῦ βουλγαρικοῦ Κράτους,

(1). Περὶ τοῦ διακεκριμένου καὶ πάντη διαφόρου τῆς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἱδρυθείσης αὐτοκεφάλου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχριδῶν (ἂν ὑποτεθῶσιν ὡς γνήσιαι αἱ σχετικαὶ Νεαραὶ τοῦθ' ὅπερ οἱ νεώτεροι ἀμφισβητοῦσι) πρὸς τὴν παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου Β'. ἱδρυθεῖσαν αὐτόνομον ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχριδῶν καὶ πάσης Βουλγαρίας, βλέπε «Ἱστορικὴν μελέτην περὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχριδῶν» ἐν παραρτήματι τοῦ «Ἀρχιμ. Κ. Δελικάνη, Πατριαρχικῶν Ἐγγράφων Τόμος Γ'., ἐν Κωνσταντινουπόλει 1905».

ἥτις αὐτονομία παρατείνεται μέχρι τῆς καταλύσεως τοῦ κράτους τούτου.

Τῷ 1019, μετὰ τὴν συγχώνευσιν τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, τοῦ συστηθέντος ὑπὸ τοῦ Σαμουὴλ, μετὰ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας διὰ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀναγνωρίζει τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτονομίαν τῆς συσταθείσης ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχριδῶν καὶ πάσης Βουλγαρίας.

Τῷ 1219, ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Γερμανὸς Β', ἐν Νικαίᾳ ἐδρεύων, χειροτονεῖ αὐτόνομον ἀρχιεπίσκοπον τοῦ νέου βουλγαρικοῦ κράτους τὸν ἐπίσκοπον τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ Τυρνόβου, καθὰ ἀνηγόρευσε τὸ ἐπιὸν ἔτος καὶ αὐτόνομον ἀρχιεπίσκοπον Σερβίας.

Τῷ 1235, ὁ αὐτὸς Πατριάρχης ἀπονέμει εἰς τὸν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον Τυρνόβου τὴν τιμητικὴν προσωνυμίαν «πατριάρχης», ἥτις αὐτονομία καὶ διετηρήθη μέχρι τοῦ 1393, περιέπεσε δὲ εἰς ἀχρηστίαν καὶ κατηργήθη, **ἐκ λόγων ὅλως ξένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν,** ἕνεκα ριζικῆς ἀλλοιώσεως τῆς πολιτικῆς καταστάσεως (ὡς ἐκ τῆς καταλύσεως τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους) συνεπαγαγούσης τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, συνῳδὰ τῷ παναρχαίῳ καὶ διαρκῶς ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικῷ κανόνι, καθ' ὃν **«τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ μάλιστα τὰ τῶν ἐνοριῶν δίκαια, ταῖς πολιτικαῖς ἐπικρατείαις τε καὶ διοικήσεσι συμμεταβάλλεσθαι εἴωθε».** Δ'. Οἰκουμ. Συνόδ. Κανὼν ΙΖ'.

Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τῆς ὑψίστης γενναιοφροσύνης καὶ μητρικῆς στοργῆς προσφερομένη πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαόν, δὲν ὤκνησε νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ ἐπὶ Γρηγορίου ΣΤ'. τῷ 1868, (καίπερ μὴ ἀποτελοῦντι αὐτόνομον κράτος) τὴν ἀνασύστασιν τῆς κατὰ τὸ 1393 καταργηθείσης, **οὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,** ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ αὐτονομίας, διὰ τῆς παλινορθώσεως, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ Τυρνόβῳ, τῆς βουλγαρικῆς αὐτονόμου Ἐκκλησίας, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περίπου ὅρους ὑφ' οὓς ὑρίσαντο τότε καὶ αἱ ἐκκλησίαι τῶν αὐτονόμων Ἡγεμονιῶν Σερβίας καὶ Ρουμανίας. Τὰ ὅρια, μάλιστα, τὰ ὁποῖα ὥριζεν ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν Τυρνόβου, περιλαμβάνοντα, καθὰ ἐρρέθη ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ, καὶ πλείστας ὅσας ἐπαρχίας τῆς βορείου καὶ μέσης Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἦσαν πολλῷ εὐρύτερα τῶν ὁρίων τῆς ἀρχαίας ἐν Τυρνόβῳ αὐτονόμου Ἐκκλησίας τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, ὅπερ, μετὰ τὴν κατασύντριψιν τοῦ Βουλγάρου Τσάρου Μιχαὴλ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῶν Σέρβων Στεφάνου Οὐρὸς, τῷ 1330, δὲν ἐπεξετείνετο ἐπὶ τῆς Μακεδονίας.

Ποῦ λοιπόν, ἐρωτῶμεν πάντα ἀναγνώστην μὴ διατελοῦντα ἐν πλήρει διαζυγίῳ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν λογικήν, ποῦ, «τὰ ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ἱστορικὰ δίκαια τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἰδιαιτέραν ἀνεξάρτητον ὕπαρξιν», περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὁποίων μετὰ τοσαύτης βεβαιότητος ἀποφαίνεται τὸ ἐξαρχικὸν τακρίριον, ἐπουρόμενον ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ των; Πότε δὲ ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, κατά τε τοὺς ἀρχαιοτέρους καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἐδυστρόπησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ;

*

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν οἱ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναγνῶσται λαμβάνουσιν ἐν συγκινήσει γνῶσιν τῆς οἰκτρᾶς ἐν Μακεδονίᾳ καταστάσεως, ἣν δημιουργοῦσιν οἱ τὴν χώραν ταύτην ἐπιτρέχοντες ἐκ τῆς Βουλγαρικῆς ἡγεμονίας σχισματικοὶ κακοῦργοι καὶ ἐμπρησταί. Πολλὰς ἐπιστολὰς ἐδημοσιεύσαμεν, πᾶσαι δὲ βεβαιοῦσιν ὅτι ἀπὸ τῆς ὑποτελοῦς τῷ σουλτανικῷ σκήπτρῳ Βουλγαρικῆς ἡγεμονίας καὶ τῆς τοπαρχίας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἐπεισπηδῶσιν οἱ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι, οἱ ζητοῦντες ἵνα μεταβάλωσι τὸ ἐθνολογικὸν ἐν Μακεδονίᾳ καθεστώς. Ἡ σήμερον ἐκδιδομένη ἐπιστολὴ μαρτυρεῖ ὅτι οὐδὲ πλασμάτων ἀθώων φείδονται οἱ τῶν φόνων ἐργάται, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκφοβίσωσι τοὺς δειλοτέρους.

Ἐν τούτοις, χάρις τῷ ἀνεχομένῳ τὴν βουλγαρικὴν ἀσέβειαν Θεῷ, τῷ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς ἐνδυναμοῦντι, οἱ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας προσκείμενοι μένουσι πιστοὶ εἰς τὰ δόγματα τῶν πατέρων αὐτῶν, ὑπήκοοι πιστοὶ τοῦ βασιλείου Κράτους, ὑπήκοα τέκνα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδαμῶς φοβούμενοι ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν οὐ δυναμένων ἀποκτεῖναι. *

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Καστορίας κ. Γερμανοῦ ἔχει ὧδε:

Παναγιώτατε δέσποτα.

Πρὸς γνῶσιν τῆς ὑμετέρας Θ. καὶ προσκυνητῆς μοι Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου συνεχίζω σήμερον τὸ ἀπὸ 24 μαρτίου ἀποσταλὲν Αὐτῇ μαρτυρολόγιον, ἐν τῇ δυνατῇ συντομίᾳ ἐξιστορῶν διὰ τῆς παρούσης ἐκθέσεώς μου τὰ ἔκτοτε ἐν τῇ ταπεινῇ ἐπαρχίᾳ μου διαδραματισθέντα ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς ἐξαρχικῆς προπαγάνδας.

Τῇ 25ῃ μαρτίου ἡ συμμορία τοῦ Θωμᾶ ἐκ Ζελληνίου ἐφόνευσε παρὰ τὴν Σέμασην τὸν ἐκ Χρουπίστης φιλογενέστατον νέον Χρυσόστομον Μαντζάκαν.

Τῇ 4ῃ ἀπριλίου ὁ ἐκ Ντοπρολίστης Κώλης μετὰ τῆς συμμορίας του ἐπυρπόλησεν ἐκ δευτέρου τὴν πρὸ ἔτους ὑπὸ τῶν ἰδίων πυρποληθεῖσαν Ἱ. μονὴν τῆς Σληβένης.

Τῇ 10ῃ συνελήφθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ ἐκ Κορονιτσόβου Τάνε οἱ ἐκ Νεβέσκης ὁμογενεῖς Δ. Μπέκα καὶ Θεόδωρος Κιῶσε (ἡ Νεβέσκα ὑπάγεται διοικητικῶς εἰς Φλώρινα).

Τῇ 22ᾳ ἡ αὐτὴ συμμορία καὶ ἡ τοῦ Κώτσου ἐκ Ζελλενητσίου συνέλαβεν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν τρεῖς ὁμογενεῖς ἐκ Νεγοβανίου (διοικήσεως Φλωρίνης) καὶ ἐφόνευσεν ἀνηλεῶς.

Τῇ 8ῃ μαΐου ἡ συμμορία τοῦ Θωμᾶ ἐφόνευσε τὸν ἐκ Σταριτσάνης ὀρθόδοξον Ναοὺμ Ντάτσον.

Τῇ 11ῃ ἡ συμμορία Κλιάτσεφ ἐφόνευσε τὸν ὀρθόδοξον ἱερέα Βαμπελίου (ὑποδιοικήσεως Καστορίας καὶ ἐπαρχίας Κορυτσᾶς), παπᾶ Χρῆστον, διότι ἀπέστελλε τὸν υἱόν του εἰς τὴν ἑλληνικὴν σχολὴν Κορυτσᾶς.

Τῇ 15ῃ ἡ ἐκ Ζουπανίστης ὀρθόδοξος Κυράτσω Ἀθανασίου, δαρεῖσα ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ Κώλη, διατελοῦντος εἰς σχέσεις μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, καὶ ἀπελπισθεῖσα ηὐτοκτόνησε ριφθεῖσα εἰς τὴν λίμνην Καστορίας.

Τῇ 28ῃ ἡ συμμορία Κώλη ἐφόνευσεν ἐν Δρανιτσίῳ τοὺς ὀρθοδόξους Ναοὺμ Χρήστου καὶ Κωνσταντῖνον Στογιάννην.

Τῇ 8ῃ ἰουνίου ἡ συμμορία τοῦ ἐκ Βουλγαροβλατσίου Κούζου εἰσελθοῦσα ἐν ὥρᾳ νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐν Γκορέντζῃ ὀρθοδόξου Θωμᾶ Κώτσου ἐτραυμάτισεν αὐτὸν ἀνηλεῶς, καὶ ἀπῆλθεν ἀφ' οὗ ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτοῦ 80 λίρας.

Τῇ 12ῃ παρὰ τὴν Μπόμποκην ἐνήδρευσεν ἡ αὐτὴ συμμορία τὸν ἐκ Κομανιτσόβου ἑλληνοδιδ. Κωνσταντῖνον καὶ τὸν πρῶτον ὁμογενῆ τοῦ Κομανιτσόβου Ζῆσον, οἵτινες ἐσώθησαν ὡς ἐκ θαύματος.

Τῇ 14ῃ ἡ συμμορία Καρσάκωφ μεταβᾶσα εἰς Δόμπενην ἐφόνευσε καὶ ἀπηγχόνισεν ἀκολούθως τὸν ὁμογενῆ Χρῆστον Γιομπρούκην διότι διέπραξε τὸ ἔγκλημα νὰ ἔλθῃ τὴν προηγουμένην εἰς τὴν μητρόπολιν.

Τῇ 3ῃ ἰουλίου ἡ αὐτὴ συμμορία ἐφόνευσεν ἐν Τειχοβλίστῃ τὸν ὀρθόδοξον Ἀθανάσιον Φίρμπαν, οὗτινος τὸν υἱὸν Κωνσταντῖνον πέρυσιν ἐφόνευσεν ἡ αὐτὴ συμμορία.

Τῇ 8ῃ ἡ συμμορία Πάντου ἐκ Ζουπανίστης ἐφόνευσεν ἐν Δρανοβένῃ τοὺς ὁμογενεῖς Στογιάννην Κωνσταντίνου καὶ Νικόλαον Στογιάννην.

Τῇ 9ῃ ἡ συμμορία Κώλη ἐφόνευσε τὸν ἐκ Δυμπένης ὁμογενῆ Σταῦρον Ἀλεξίου Ζούγλαν παρὰ τὸ χωρίον Τσιτερόκη.

Τῇ 10ῃ ἡ αὐτὴ συμμορία ἁρπάρεσε τὰ γεννήματα τῆς ἐκ Ζουπανίστης Τρυγόνας Ἀθανασίου Ἀποστολίδου, καὶ ἀφ' οὗ ἔρριψεν αὐτὴν ἡμιθανῆ ἐκ τῶν δαρμῶν, κατέφυγεν αὕτη εἰς Καστορίαν οἰκογενειακῶς.

Τῇ 31ῃ ἡ συμμορία Καρσάκωφ ἐφόνευσεν ἐν Τορνόβῳ τὸν ὁμογενῆ πρόκριτον Ναοὺμ καὶ τὴν ὀρθόδοξον Φίλιαν Ἰσμένοβαν.

Τῇ 3ῃ αὐγούστου ἡ συμμορία Κοσμᾶ ἐφόνευσεν εἰς Σέτομα τὸν ὁμογενῆ Εὐθύμιον Χρήστου, τὸν δὲ Γρηγόριον ἐτραυμάτισε.

Τῇ 10ῃ ἡ συμμορία Τραΐκου ἐκ Ζελόβου ἐτραυμάτισεν ἐπικινδύνως (παρὰ τὸ Πισσοδέριον) τὸν πολυτιμότερον ἄνθρωπον Ζελόβου καὶ ὅλων τῶν Κουρεστίων Ναοὺμ Ἀνδρέου, ὅστις ἀπέθανεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ Μοναστηρίου.

Τῇ 22ᾳ ἡ συμμορία Θωμᾶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἐπιτεθεῖσα κατὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργαζομένων ὀρθοδόξων ἐφόνευσε διὰ 95 πληγῶν τὸν ἐκ Νεστημίου (ὑποδιοικήσεως Ἀνασελίτσης) Φώτιον Ντάτσου, οὗτινος τὸν υἱὸν Πασχάλην καὶ ἀδελφὴν Ἀγόρω ἐφόνευσε πέρυσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἐπίσης ἐτραυμάτισε μίαν γυναῖκα ἐκ Νεστημίου. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐτραυμάτισε μίαν γραῖαν Ζήσεναν ἐκ Λιμπισόβου· ἡ δὲ 18έτις νύμφη αὐτῆς ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς ἀγορᾶς Χρουπίστης ἐτραυματίσθη εἰς τὴν κοιλίαν, κατορθώσασα δὲ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ἔντερα αὐτῆς ἐντὸς τῶν ἀγκαλῶν μόλις μετέβη εἰς τὸ Λιμπίσοβον καὶ ἀπέθανεν· ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐφόνευσε καὶ τὴν ἐκ Βιδελουστίου νέαν Ἀγόρων Δήμου, ἐτραυμάτισε δὲ ἐπικινδύνως τὰς ἐκ τοῦ χωρίου τούτου Γιαννούλαν Εὐθυμίου καὶ Ζωὴν Παράκου, ἀφ' οὗ διέπραξαν ἄλλα ἠθικὰ ἐγκλήματα ἐπὶ τῶν δυστυχῶν θυμάτων.

Τῇ 25ῃ ἡ συμμορία Κώτσου ἐφόνευσε θηριωδῶς τὸν ὀρθόδοξον ἱερέα Νερετίου (ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης) παπᾶ Στογιάννην μετὰ τῶν ὁμογενῶν Μιχαὴλ Γεωργίου, Χρήστου Φίλιου καὶ Φίλιου Στογιάννου, διότι

κατὰ ἰούλιον μῆνα ἐπεσκέφθην τὸ χωρίον καὶ ἐλειτούργησα.

Τῇ 26ῃ ὁ ἐκ Χρουπίστης διδάσκαλος Ζελεγοστίου, λαβὼν τὸν διορισμόν του ἀνεχώρησε διὰ τὴν θέσιν του, ἀλλὰ συλληφθεὶς καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς συμμορίας **Θωμᾶ** ἐγένετο ἄφαντος.

Τῇ 27ῃ ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς παπᾶ Δημήτριος ἐκ Τσιτεροκίου ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ ἐκ Ζουπανίστης Πάντου, κατακερματισθεὶς δὲ ἑτάρη εἰς τεμάχια καὶ εἰς διάφορα μέρη παρὰ τὴν Ζουπάνισταν πρὸς περικάλυψιν τοῦ κακουργήματος.

Τῇ 20ῃ σεπτεμβρίου ἡ συμμορία τοῦ Κώλη ἐφόνευσε τὸν ποιμένα τῶν Μανιάκων· τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ αὐτὴ συμμορία συλλαβοῦσα ἐν τῷ χωρίῳ Ζουπανίστῃ τὰς ὀρθοδόξους Μαρίαν Παπᾶ Κώνστα καὶ Θεοδόταν Γιότσβα ἀπήγαγεν ἔξω τοῦ χωρίου ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ καὶ ἀφ' οὗ ἐκρέμασαν αὐτὰς ἐκ τῶν ποδῶν ἐπὶ δένδρων διετρύπησαν τὰ σώματα αὐτῶν δι' ἑκατοντάδων λογχῶν καὶ ἐκβαλόντες τὰ ἔντερα τῶν δυστυχῶν πλασμάτων περιετύλιξαν εἰς τοὺς κλώνους τῶν δένδρων, διότι τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἦλθον εἰς Καστορίαν καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν ἐκ τοῦ χωρίου εἰς Καστορίαν πρὸ ἐτῶν καταφυγόντα ὀρθόδοξον ἱερέα. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς μου ἐκ Κορυτσᾶς διῆλθον διὰ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐχρημάτισα αὐτόπτης μάρτυς τοῦ ἀποτροπαίου τούτου καὶ πρωτοφανοῦς εἰς τὰ χρονικὰ τῆς βαρβαρότητος κακουργήματος.

Τῇ 3ῃ ὀκτωβρίου ρωμουνοτουρκικὴ συμμορία ἐφόνευσε παρὰ τὴν Σλήμισταν τὸν ἐκ τοῦ χωρίου τούτου ὁμογενῆ Εὐάγγελον Μήτρου.

Τῇ 22ᾳ ἡ συμμορία τοῦ Κούζου βαρβάρως ἐφόνευσε διὰ δεκάδων λογχῶν, κατελθοῦσα εἰς Τειχόβλησταν, τοὺς ὀρθοδόξους Πάντον Φίλιου Ζούρλα, καὶ Νικόλαον Ἀθανασίου Φίρμπαν, οὗτινος τὸν μὲν πατέρα ἐφόνευσαν, ὡς εἴρηται τῇ 5 ἰουλίου, τὸν δὲ ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον τῇ 27 σεπτεμβρίου 1905 καὶ οὕτως ἔκλεισαν κυριολεκτικῶς ἕνα ὁλόκληρον οἶκον.

Ταῦτα, Πανιερώτατε, τὰ τελευταῖα κακουργήματα τῶν νεωτέρων τούτων καὶ πρωτοφανῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐκπολιτιστῶν, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι μιαίνοντες τὴν ἄλλοτε εὐσεβῆ καὶ περίδοξον χώραν διὰ τοῦ αἵματος τῶν νεομαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν πρὸς ἐξαφανισμὸν παντελῆ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως τοῦ ἡμετέρου λαοῦ.

Παρακαλῶ δὲ ταπεινῶς ὅπως ταῦτα πάντα γίνωνται γνωστὰ ὅπου δεῖ, καθ' ὅσον οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν διὰ φωνασκιῶν τῶν ὀργάνων, ἅτινα συντηροῦσιν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τὴν κοινὴν γνώμην ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀπὸ 10ετίας βεβαπτισμένοι ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τοῦ μαρτυρίου ἐσμὲν οἱ ἀδικοῦντες καὶ οἱ χειρῶν ἀδίκων ἀρξάμενοι.

Σὺν τούτοις διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

ἐν Καστορίᾳ, τῇ 24ῃ ὀκτωβρίου 1906

Τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς μοι Πανιερότητος ταπεινὸς θεράπων καὶ ἐλάχιστος

ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Ὀλίγας ἔχομεν εἰδήσεις, ἀναφερομένας εἰς ἐκπλήρωσιν ἐθνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν μνήμην τῶν πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ τελειωθέντων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν, λυπούμεθα δ' ὅτι οὐχὶ πανταχόθεν ἀγγέλλουσιν ἡμῖν τὴν ἐπιτέλεσιν ἱερῶν μνημοσύνων, οὗ ἕνεκεν ἀναγκαζόμεθα ν' ἀναγράφωμέν τινα μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου. Οὕτω λίαν βραδέως ἐμάθομεν τὸ ἐν **Σάμῳ** τελεσθέν, τῇ 20 αὐγούστου, ὃ, κατὰ καθῆκον, ἀγγέλλομεν νῦν, πολλῶν ἱερέων λειτουργησάντων ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν ᾧ τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἀπήγγειλεν ὁ δικηγόρος κ. Β. Καριώτογλους. Τὸ ἱερὸν καθῆκον ἐπιτελεσθήσεται ἐκπρεπέστερον μετὰ τὴν ἐκ περιοδείας ἀνὰ τὰ χωρία τῆς Σάμου ἐπάνοδον τοῦ πανιερ. μητροπολίτου, ὃς, ἐν Ἰκαρίᾳ περιοδεύων πρὸ τριμηνίας, ἀπῆν ἐκ τοῦ πρώτου μνημοσύνου.— Ἡ τεθλιμμένη κοινότης **Κορυτσᾶς** ἐτέλεσε τεσσαρακονθήμερον τὸ μνημόσυνον τοῦ ἰδίου ποιμενάρχου Φωτίου τῇ 18 λήξαντος ὀκτωβρίου, κλεισθείσης τῆς ἀγορᾶς, παντὸς τοῦ κλήρου λειτουργήσαντος ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐν ᾧ δύο λόγοι ἐξεφωνήθησαν.— Ἡ τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν αὐτῆς οὐδέποτε διαψεύσασα ὀρθόδοξος κοινότης **Μοναστηρίου** τεσσαρακονθήμερον ἐτέλεσε μνημόσυνον τοῦ μακαρίτου Κορυτσᾶς, τῇ 19 λήξαντος ὀκτωβρίου, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, καθ' ἣν ἐκλείσθησαν ἀπὸ κοινῆς συμβάσεως πάντα τὰ καταστήματα τῶν ὁμογενῶν, ἐτέλεσε δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, προσκλήσει τῆς κοινότητος, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πρεσπῶν καὶ Λυχνιδῶν κ. Γερμανός, ἐκφωνηθέντος καὶ λόγου κατακλήλου ὑπὸ τοῦ ἱερολογ ἱεροκήρυκος τῆς μητροπόλεως Πελαγονίας κ. Ἰσιδώρου Καρούλια. Ἐπίσης τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ μεταστάντος

ἱεράρχου Φωτίου ἐτέλεσε καὶ ἡ ὀρθόδοξος κοινότης **Νικοπόλεως** τῆς ἐπαρχίας Κολωνίας. Ἐκ **Βενετίας** ἐμάθομεν ὅτι μνημόσυνον ἐγένετο μὲν ἐγκαίρως αὐτόθι, γενήσεται δὲ καὶ νέον ὑπὲρ τοῦ πολυκλαύστου Φωτίου τοῦ ἀρχιερέως—Ἐπίσης ἀπὸ γράμματος ἐκ **Νεαπόλεως** (Ἰταλίας) ἐμάθομεν ὅτι προῦκειτο νὰ τελεσθῇ μνημόσυνον ἐκεῖσε τῇ 26 ὀκτωβρίου. — Βραδέως ἐπίσης ἐγνώσθη ἡμῖν ὅτι τῇ 8 ὀκτωβρίου ἐτελέσθη πάνδημον ἐν **Γκουμουλτζίνῃ**, ἐν μέσῳ γενικῆς συγκινήσεως, τὸ ἐπιβαλλόμενον μνημόσυνον τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων.

Οὕτω, μετὰ τὰ ἀπὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἀγγελλόμενα μνημόσυνα, κατεδείχθη λαμπρῶς ὅτι πατριαρχικαὶ ἀποστολικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ ἐν τῷ θεοσώστῳ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος ἁγιώταται ὀρθόδοξοι παροικίαι μέρος τι τοῦ κοινῶς ὀφειλομένου τοῖς ἐν Κυρίῳ ὑπὲρ πίστεως τελειωθεῖσι φόρου τῆς εὐγνωμοσύνης, τοῦ σεβασμοῦ, τῆς εὐλαβείας ἀπέτισαν· ἀλλ' ἅμα μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως ἐγνώσθη ὅτι πολλαὶ τῶν ὁμογενῶν ἐν Ἀνατολῇ κοινοτήτων ἀναβάλλουσι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καί τινες τῶν ἐν Ἠπείρῳ. Φρονοῦμεν ὅτι ἔχουσιν ὡρισμένην ἤδη πᾶσαι τὴν πρὸς τοῦτο ἡμέραν, οὐδεὶς δὲ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἑλλήνων πρέπει ν' ἀγνοῇ ὅτι ὡς ὀρθόδοξος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ τελῇ κοινὰς ἑορτὰς ἱερὰς, δεόμενος τοῦ Θεοῦ τῶν οἰκτιρμῶν ὅπως τοῖς μὲν μακαρισθεῖσιν ἀντιδωρήσῃ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν, τοῖς δὲ ζῶσιν ὀρθοδόξοις χορηγήσῃ καρτερίαν ἐν τῷ θυμασίῳ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀγῶνι.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ

πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τῆς ὀρθοδόξου προκινδυνεύοντας ἔπρεπε νὰ διατρανωθῶσι πλεῖον ἢ ὅσον κατεδείχθησαν· ἔπρεπεν ἀνετώτερόν πως ἵνα παραμυθήσωμεν τοὺς ἕνεκα φιλογενείας ἀκραιφνοῦς καὶ ζήλου θρησκευτικοῦ θερμοῦ πάσχοντας. Ὁμολογοῦμεν ὅτι οὔτε αἱ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπείας συλλεγεῖσαι μέχρι τοῦδε 270000 σχεδὸν δραχμῶν, ὧν αἱ ἡλίσειαι προέρχονται ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ Ρωσσίᾳ κοινοτήτων, εἰσὶν ἀρκεταί, οὔτε αἱ ἐνταῦθα συναθροισθεῖσαι σχεδὸν ἑπτακόσιαι λίραι, ὧν ἀπένανται τὸ ἐθνικὸν Ταμεῖον τῶν Πατριαρχείων ἐχορήγησεν ὑπὲρ προσφύγων ἄχρι σήμερον περὶ τὰς χιλίας καὶ τριακοσίας. Οὔτε ἔπρεπε νὰ συναθροισθῶσιν ἔρανοι πρὸς διατήρησιν, ἀλλὰ πρὸς ὑποστήριξιν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἃ οἱ πρόσφυγες ἐξήσκουν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ. καὶ ἅπερ εἰσὶ πράθυμοι καὶ παρ' ἡμῖν νὰ μετέλθωσι. Καὶ τὸ προσφέρειν ὀλίγον ἢ πολὺ ποσὸν καθῆκον ἡμῶν χριστιανικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ προμηθεύειν ἐργασίαν εἰς κληρικούς, εἰς ἱεροψάλτας, εἰς διδασκάλους, καθῆκον ὡς ὁμογενῶν. Τούτους συνιστῶμεν εἰς τὴν φιλογενῆ στοργὴν πάντων τῶν τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πραττόντων, καὶ πάντων, ὅσοι γινώσκουσιν ἐκ πείρας καὶ ἐξ ἀκοῆς πόσον ἐπιζήμιός ἐστιν ὁ ἐξαφνικὸς ἐξοικισμός.

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ὀλίγιστα ἔχομεν ν' ἀναγγείλωμεν ἀποτελέσματα κοινῆς ἐνεργείας ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τῆς οἰκτρᾶς τῶν προσφύγων καταστάσεως· **ἡ ἐνταῦθα ἐπιτροπεία,** ἡ ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως κ. Φωτίου προεδρευομένη ἤγγειλεν ἡμῖν πρὸ δεκαημερίας ὅτι ὁ Α' τῶν ἐράνων κατάλογος ἀπήνεγκεν ἀπὸ μηνὸς σχεδὸν 532 λίρας τουρκικὰς καὶ 17 1)2 γρόσια. Κατὰ καθῆκον ἀναγράφομεν ἐν τέλει τοῦ παρόντος ἀριθμιδίου τούτου τὰ τῶν προθύμως συνεισενεγκόντων ὀνόματα, ἐπαινοῦμεν δὲ τὴν ἐν **Ἁγίῳ Στεφάνῳ** τῆς ἐπαρχίας Δέρκων ὀλιγάριθμον ἑλληνικὴν κοινότητα, συλλέξασαν καὶ ἀποστείλασαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα 2123 γρόσια, καθὼς καὶ τὴν ἐν **Φαναρίῳ Φιλόπτωχον** Ἀδελφότητα προσενεγκοῦσαν γρόσια πεντακόσια.

Τὸ πρὸς τοὺς πρόσφυγας ἀδελφικὸν καθῆκον, πρὸς ταῖς ὁμογενέσι κοινότησι τῆς Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Δεδε-ἀγάτς, τῆς Δράμας, τῆς Καβάλλας καὶ τῆς Ξάνθης, περιθαλψασῶν πρόσφυγας καὶ χορηγησασῶν εἴς τινας τὰ μέσα τῆς ἀλλαχόσε μεταβάσεως, συνδρομῇ φιλανθρώπῳ καὶ συνεργίᾳ τῶν κατὰ τόπους κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, ἐξεπλήρωσε λαμπρῶς καὶ ἡ κοινότης **Γκουμουλτζίνης** τῆς ἐπαρχίας Μαρωνείας φιλοξενήσασα ἀπὸ δύο μηνῶν περὶ τοὺς τετρακοσίους ἐκ Στενημάχου πρόσφυγας, εἰς οὓς ἐνδύματα καὶ τροφαὶ παρέχονται, κατὰ τὰς ἀνάγκας ἑκάστου, καὶ τὰ μέχρι Δεδε-ἀγάτς καὶ Καβάλλας ὁδοιπορικὰ ἔξοδα.

Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία εὔχεται ὅπως ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανίου Πατρὸς περιφρουρῇ τοὺς τὸ ἀγαθὸν κατεργαζομένους, τοὺς στοργὴν ἀδελφικὴν ἐπιδεικνυμένους πρὸς τὸν πλησίον, ἐν ἀνάγκαις εὑρισκόμενον, πάσχοντα καὶ ταλαιπωρούμενον. Ἀλλὰ συνιστῶμεν πᾶσιν ἵνα μὴ ἀνακοπῇ ἡ προθυμία πρὸς εὐεργεσίαν, ἵνα μὴ ψυχρανθῇ ὁ ζῆλος. Παρέχομεν δ' ὧδε σημείωσιν ἀκριβῆ τῶν ὑπὲρ περιθάλψεως τῶν προσφύγων εἰσενεγκόντων, οἵτινές εἰσι, κατὰ τὸν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν **Α' Κατάλογον.** οἱ ἀξιότιμοι κύριοι

Ἑλένη Γ. Ζαρίφη καὶ Λεωνίδας Γ. Ζαρίφης λίρας ὀθωμανικὰς 100—Εὐστ. Εὐγενίδης 100—Αὐτοκρ. Ὀθωμανικὴ Τράπεζα 50—Regie des Tabacs 50—Α. Παντζίρης 30—Κ. Βλαστάρης 30—Σπ. Α. Σιδερί-

δης 30—Ν. Δ. Μαρῖνος, Ι. Βκρότσης, Ρομπάκης Πανόπουλος ἀνὰ 10=30—Θρ. Ψάθης 6—Δ. Θ. Φραγκόπουλος, Π. Δ. Καρκβίας, Α. Κοσμέτος, Β. Σγούτας, G. Rossolato, Τ. Σγουρδαῖος καὶ Ἑταιρία Τροχιοδρόμων ἀνὰ 5=35—Ἀν. Κ. Σταμούλης, Εὐστρ. Καραντώνης καὶ Β. Μουράτης ἀνὰ 10=30—Γ. Βασιλόπουλος, Ἀριστ. Παπασταθόπουλος ἀνὰ 5=10—Α. Β. Πηνιατῶρος, Stephen Nowill, Α. Καμπούρογλους, Ζαρκαλῆς καὶ Γεωργιάδης, Γ. Ἀποστολίδης, Ε. Σ. Ρίζος, Ι. Λομπάρδος, Ἀθ. Ἀποστολίδης, Diamanti et Colombo, Ν. Α. Σαράντης, Ἑταιρία Κασσάνδρας ἀνὰ 2=22—Κέπετζης, Π. Νικολαΐδης, Ἑταιρία Μπάλια ἀνὰ 3=9—ὑπάλληλοι τοῦ Clup Constantinople λίρας 2,80—Σίμων Ἀποστολίδης ἰατρὸς 2,20—G. Rossi, Z. Φιτίλης, Καλίντζα, Ν. Καβαδίας, Τσιλιάνης καὶ Ἀνδρέου ἀνὰ 1=5—ἀνωνύμως ὑπὸ δύο προσηνέχθησαν 2 λίραι—Βάρβας καὶ Κροκόδειλος 1,10—Υἱοὶ Στ. Διαμάντογλου καὶ Γ. Γεωργιάδης ἀνὰ 50—Μολφέσης καὶ Βασιλειάδης 471)2—Α. Α. Σισμάνογλου 40 γρ. καὶ ἀνωνύμως προσηνέχθησαν γρόσια 20.

Εἴπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ὡς αἱ ἑκατὸν λίραι, οὕτω καὶ τὰ 20 ταῦτα γρόσια προσφερόμενα προθύμως ἐν ἐπαίνοις ἀποδεκτὰ γίνονται. Ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ δυνάμενοι νὰ χορηγήσωσιν ἀνὰ 20 γρόσια ἀγογγύστως ἤθελον πράξει τοῦτο, εὐθέως μυριοστὴν φορὰν ἤθελε συλλεγῇ τοσαύτη ποσότης ἱκανὴ οὐχὶ νὰ διαθρέψῃ ἢ ἐνδύσῃ τοὺς εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας προσφυγόντας καὶ διαμένοντας ἀτυχεῖς ἡμῶν ἀδελφούς, ἀλλὰ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτοὺς ἐν τῷ ἐπαγγέλματι, οὗ τὴν ἐξάσκησιν διέκοψαν. Ἐπιμένομεν καὶ πάλιν εἰς τὴν τοιαύτην ἡμῶν πρὸς τοὺς δυναμένους σύστασιν καὶ ταύτην ποιούμεθα καὶ πρὸς τὰς ἐνταῦθα ἀγαθοεργοὺς καὶ φιλεκπαιδευτικὰς Ἀδελφότητας.

Ἀνεγράψαμεν ἤδη τὸ ὄνομα τῆς Φιλοπτώχου εἰς Τὰ Τοῦλα Ἀδελφότητος· σήμερον ἀναγράφομεν τὸ ὄνομα τῆς Φιλοπτώχου τῶν φαναριωτῶν.

*

Μετ' ἐπαίνων ἀναττηλοῦμεν ἐπίσης τὸ τῆς ἐν Πασᾶ Μαχαλὲ τοῦ Βεσίκ-τὰς **Ἀδελφότητος ἁγίου Χαραλάμπους** προσενεγκούσης ὑπὲρ τῶν θυμάτων 500 γρόσια. Τὰ σωματεῖα, ἅτινα φέρουσι τὸ γλυκὺ τῆς Ἀδελφότητος ὄνομα, πρέπει νὰ μὴ διαψεύσωσι τὴν φιλάδελφον ἐπαγγελίαν. Καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλήσεως τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῶν προσφύγων πᾶσαι αἱ παρ' ἡμῖν Ἀδελφότητες ἔχουσι καθῆκον νὰ συνεισφέρωσιν. Ἀπεκδεχόμεθα συνδρομὰς ἀπὸ πασῶν τῶν Ἀδελφοτήτων, ὧν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία τοὺς κανονισμοὺς ἐπικυρώσασα ἐστερέωσε τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον αὐτῶν λειτουργίαν. Αἱ φιλόπτωχοι πρέπει νὰ χορηγήσωσιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Αἱ φιλεκπαιδευτικαὶ πρέπει νὰ ὑποστηρίξωσιν, ἐνδύουσαι τὰ ἐν τοῖς ἐνταῦθα σχολείοις σπουδάζοντα τέκνα τῶν προσφύγων καὶ προμηθεύουσαι τὰ βιβλία αὐτῶν.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν γενομένων ἐν τῇ γαλλικῇ Βουλῇ συζητήσεων περὶ τῆς ἐλαττωματικῆς λειτουργίας τῶν ἐν Ἀνατολῇ γαλλικῶν σχολῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν παρὰ τῶν καθολικῶν μοναχικῶν ταγμάτων διευθυνομένων, ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν κ. Marcel Charlot, γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ διευθυντὴν τοῦ γραφείου τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅπως, ἐπισκεφθεὶς αὐτοπροσώπως καὶ ἐπισήμως ἁπάσας τὰς σχολὰς ταύτας, ὑποβαλῃ τῇ Κυβερνήσει τὸ πόρισμα τῆς ἐπιθεωρήσεώς του. Τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐδημοσίευσεν ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐν τῇ «Ἐπισήμῳ Ἐφημερίδι» τῆς 26 ὀκτωβρίου ε. ε. ἐκ ταύτης δὲ παραθέτομεν ὧδε τὰς οὐσιωδεστέρας περικοπάς, ὡς οὐχὶ ἀμοίρους ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ καθ' ἡμᾶς ὁμογενὲς δημόσιον.

«Κύριε Ὑπουργέ

«Μὲ ἐτιμήσατε ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Ὑπουργῶν τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Ἐμπορίου διὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως μεταβὰς μελετήσω ἐπιτοπίως τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας λειτουργοῦσιν αἱ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν γαλλικαὶ σχολαί . . .

«Κατὰ τὴν περιοδείαν μου ταύτην ἐπεσκέφθην κατὰ σειρὰν τὰς σχολὰς Ἀλεξανδρείας, Καΐρου, Φαγιοὺμ, Πόρτ-Σάϊτ, Ἰόππης, Ἱερουσαλὴμ, Καΐφας, Πτολεμαΐδος, Βηρυττοῦ, Δαμασκοῦ, Σμύρνης, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀδριανουπόλεως, ἤτοι ἑκατὸν δέκα ἓξ ἐν συνόλῳ σχολάς. . . .

«Ἄρχομαι ἀπὸ τῶν σχολῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς μοναχικὰ τάγματα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καθόσον αὗται ἀπαρτίζουσι τὴν μεγάλην πλειονότητα. . . .

«**Μέθοδος καὶ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας.** Ἀντὶ νὰ ᾖ εὔστροφος, ζωηρὰ καὶ ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸ περιβάλλον, ἡ διδασκαλία ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, παραμένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσηλωμένη εἰς ἀπηρχαιωμένας μεθόδους, ἀποτεινομένη πολὺ περισσότερον εἰς τὴν μηχανικὴν ἀπομνημόνευσιν, παρὰ εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κρίσιν. Ἡ

γραμματικὴ διδάσκεται ὅλως θεωρητικῶς. Ἡ ἱστορία περιορίζεται σχεδὸν εἰς ἁπλῆν χρονολογίαν. . . Ὡς πρὸς τὴν γεωγραφίαν, ἤκουσα 7—8 ἐτῶν παιδία, μάλις ψελλίζοντα τὴν γαλλικὴν, νὰ ἀπαγγέλλωσι τὸν κατάλογον τῶν Πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τί εἶναι ἡ Εὐρώπη καὶ τί σημαίνει ἡ λέξις πρωτεύουσα.

«Ὡς πρὸς τὴν φιλολογίαν, ἐν τοῖς μεγάλοις λυκείοις τῶν Ἰησουϊτῶν, τῶν Λαζαριστῶν καὶ τῶν Frères, ἀντὶ τῶν συγγραφέων, δίδονται τοῖς μαθηταῖς περιλήψεις καὶ κρίσεις τὰς ὁποίας ἀποστηθίζουσι. Οὐδεμία πρωτοβουλία, οὐδεμία ἀτομικὴ κρίσις. Γνῶμαι ἕτοιμοι καὶ μηχανικὴ ἀποστήθισις. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ δογματικὴ μέθοδος τῆς κατηχήσεως, ὁ αὐτὸς σεβασμὸς ὁ πρὸς τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ἐπεκτεινόμενος ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς διδασκαλίας, ἡ «ἀλήθεια» ἐπιβαλλομένη ἔξωθεν εἰς τὴν διάνοιαν.

«Εἰς πολλὰ λύκεια Ἰησουϊτῶν, παρέστην εἰς τὴν περιεργοτάτην σκηνὴν τὴν καλουμένην «συζήτησιν». Δύο μαθηταί, κληθέντες παρὰ τοῦ διδάσκοντος, παρέρχονται ἐν τῷ μέσῳ. Ὁ εἷς, κρατῶν τεμάχιον χάρτου ὅπερ ἐξήγαγεν ἐκ κανίστρου, ἀναγινώσκει προκλητικῶς τὸ πρῶτον ζήτημα. Ὁ ἕτερος ἀπαντᾷ ἐν θριάμβῳ. Νέαι ἐρωταποκρίσεις, μετὰ τῆς αὐτῆς θεατρικῆς μεθόδου. Καὶ ὅμως πάντα ταῦτα, ἐκφράσεις, κινήσεις καὶ ρητορικὸν πῦρ, εἰσὶ συνδεδυασμένα ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν πρόκειται περὶ δύο διανοιῶν ἀντιφερομένων, ἀλλὰ περὶ δύο μνημονικῶν ἀλληλαπαντώντων. Εἰς ἁπάσας τὰς σχολὰς ταύτας, ὁ διδάσκων ἀποτείνεται πρὸς ἕνα μόνον μαθητήν· οὐδέποτε ἡ λοιπὴ τάξις συμμετέχει εἰς τὰς ἐρωτήσεις, πρὸς διευκρίνισιν σημείου τινὸς ἢ διαλεύκανσιν μιᾶς ἀληθείας. Ὁσάκις ἀπηύθυνον ἐρώτησιν πρὸς μαθητήν τινα κατὰ μέθοδον οὐχὶ συνήθη πρὸς αὐτὸν, ὁ διδάσκων ἐπενέβαινεν ἵνα τὴν διατυπώσῃ κατὰ τὸν καθιερωμένον τύπον. Πολλάκις μάλιστα προέτρεχε τοῦ παιδός· ποσάκις δὲ αἱ ἐρωτήσεις μου δὲν ἐξέπληξαν διδάσκοντάς τε καὶ διδασκομένους! «Δὲν τὸ ἐδιδάχθησαν αὐτὸ, δὲν τὸ γνωρίζουν» ἔσπευδε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ διδάσκων, ἐνῶ ἐγὼ, διὰ καταλλήλων ἐρωτήσεων διεγειρουσῶν τὴν ἀντίληψίν των, ἀπεδείκνυον ὅτι, καίπερ μὴ διδαχθέντα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, τὸ ἐγίνωσκον ἐν τούτοις . . .

«Ἀλλαχοῦ, ἐνῶ ἐξήταζον τὰ παιδία περὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἐν χρήσει ἐν τοῖς οἴκοις των, ἡ διδάσκουσα καλογραΐα ἐπενέβαινεν ἵνα εἴπῃ· κύριε, ὅ,τι ἐρωτᾶτε δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ κειμένῳ. Ἐν ἑτέρᾳ σχολῇ . . . παρεκάλεσα τὴν διδάσκουσαν καλογραΐαν νὰ ἑρμηνεύσῃ σελίδα τινὰ, ἀκατάληπτον τοῖς παιδίοις· «δὲν ἑρμηνεύω, κύριε. τὰ κείμενα ἀπήντησεν αὕτη, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον».

«Ἡ διδασκαλία καὶ αὐτῆς τῆς ἀναγνώσεως ἔμεινε νεκρὸς τύπος. Εἰς μέγαν ἀριθμὸν σχολῶν, ἑκάστη μαθήτρια ἀναγινώσκει μίαν γραμμήν, μεθ' ὃ τὸ κρόταλον τῆς καλογραΐας ἠχεῖ καὶ ἡ ἀκόλουθος μαθήτρια συνεχίζει, οὕτως ὥστε μία μαθήτρια οὐδέποτε συμπληροῖ τὴν φράσιν, πολλάκις δὲ καὶ διακόπτεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, μὴ ἐννοοῦσα οὕτω τί ἀνέγνωσε.

«Ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν, τὴν εὗρον καλῶς ἔχουσαν, πλὴν τοῦ περὶ ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος κεφαλαίου, ὅπερ δὲν ἐπεκτείνεται, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, μέχρι τῆς χρήσεως πλύσεων καὶ λουτρῶν. Ἐν τοῖς οἰκοτροφείοις τῶν σχολῶν τούτων, ἡ αἴθουσα τοῦ λουτροῦ εὑρηται ἐν ἀχρηστίᾳ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐλλείπει. Προϊστάμενός τις πρὸς ὃν ἐξέφραζον τὴν ἐπὶ τούτῳ ἔκπληξίν μου, μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ὡδηγοῦντο εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν οἱ μαθηταὶ ἐκεῖνοι, εἰς οὓς ἐπέβαλλε τοῦτο ὁ ἰατρός· δὲν κατώρθωσα δὲ νὰ τὸν πείσω ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ λουτροῦ ἔδει ν' ἀποτελῇ τὸν γενικὸν κανόνα, ὁ δὲ ἰατρὸς νὰ ἐπεμβαίνῃ μόνον ὅτε ἔδει νὰ ἀπαγορευθῇ τοῦτο εἰς τινα μαθητήν. Ἡ παραγνώρισις αὕτη τῶν πρὸς τὸ σῶμα ὑποχρεώσεων τούτων, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, προέρχεται δυστυχῶς ἐξ αἰτίων δυσθεραπεύτων. . . .

«Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως, ἥτις παρέχεται μόνον ὑπὸ τὸν τύπον θρησκευτικῆς διδασκαλίας, αὕτη περιορίζεται εἰς ξηρὰς καὶ νεκρὰς ἐρωταποκρίσεις: π. χ. τί ἐστὶ δεισιδαιμονία; τί μαγεία; τί σιωπηλὴ ἐπίκλησις; τί ἐκπεφασμένη τοιαύτη; κτλ: καὶ σημειῶ ὅτι ὑπάρχουσι ἕξεις τινὲς καταντῶσαι εἰς κατάπνιξιν, ἢ τουλάχιστον, εἰς διαφθορὰν τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς εὐθύτητος τοῦ παιδός. Δὲν ἐπιμένω ὅσον ἁρπᾷ τὰς σωματικὰς ποινὰς ἐφ' ὧν ἔχω δύο μόνον παραδείγματα, ὧν τὸ ἓν κατέληξεν εἰς ποινικὴν ἀγωγήν· ἀλλ' ἐξαναγκάζομαι νὰ διαπιστώσω ὅτι ὁ ὑπισθολογισμός, ἡ κρυψίνοια καὶ τὸ ψεῦδος, ἀντὶ νὰ στιγματίζωνται δεόντως, ἀπαντῶσι συχνότατα ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι τῶν μαθητῶν καὶ τῶν διδασκάλων, καὶ δικαιοῦται νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἔχουσιν ἐγκλιματισθῇ ὁριστικῶς ἐν τῇ σχολῇ· π.χ. πατὴρ, διαμαρτυρόμενος τὸ δόγμα, παραπονεῖται εἰς τὸν διευθυντὴν ἑνὸς λυκείου Ἰησουϊτῶν, ὅτι ἐξαναγκάζουσι τὸν υἱόν του νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς καθολικὰς τελετάς, ἐνῶ, ὢν ἀλλόδοξος, εἶπε, δὲν δύναται νὰ ἀπαγγείλῃ τὰς προσευχάς σας ἀπὸ καρδίας: «δὲν πειράζει, ἀπαντᾷ ὁ κληρικὸς διευθυντὴς· ἂς παρίσταται καὶ, προσευχόμενος διὰ τῶν χειλέων, καὶ ἂς ἔχῃ τὸν

νοῦν του προσηλωμένον ἀλλαχοῦ». Ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ, μαθητής τις δηλοῖ ὅτι ὁ πατήρ του ἀπηγόρευσεν αὐτῷ νὰ μετάσχῃ παιγνίου τινός· «ὁ πατήρ σου δὲν εὑρίσκεται ἐδῶ, ἀπαντᾷ ὁ διδάσκαλός του· δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ». Ἕτερος μαθητὰς ἀποπέμπεται ἐξ Ἰησουϊτικοῦ λυκείου, ἕνεκα σφάλματος γνωσθέντος ἐξ ἐπιστολῆς του, ἣν ὑπεξήρεσε καὶ προέδωκε συμμαθητής του καὶ τὸ ὁποῖον σφάλμα του εἰλικρινῶς ὡμολόγησεν, ἐρωτηθείς. Ὁ κληρικὸς διευθυντής, ἐκλιπαρούμενος παρὰ πολλῶν προσώπων νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἔνοχον, θέτει ὡς ὅρον ὅπως οὗτος ἀρνηθῇ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ γράψας τὴν ἐπιστολήν, Ἀλλ' ὁ νέος ἠρνήθη νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ σφάλμά του διὰ ψεύδους, καὶ οὕτως ἐδέησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σχολήν.

«Ὑπερβολικὴ ἐπέκτασις τῆς διδασκαλίας τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ Μεσαίωνος· διδασκαλία ἐξ ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων μόνης τῆς λογικῆς, καὶ ἐκ ταύτης μόνου τοῦ περὶ ἐξαγωγικοῦ συλλογισμοῦ κεφαλαίου· ὑπερβολικοὶ πλατειασμοὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ῥητορικῆς, ἐξ ὧν προκύπτει ὥστε τελειόφοιτοι, υἱοὶ ἐμπόρων, ὧν οἱ γονεῖς ζητοῦσι πρακτικὴν παίδευσιν, νὰ ἀσχολῶνται μῆνας ὁλοκλήρους ἐπὶ τῆς βιογραφίας τοῦ Remy Belleau, τοῦ Baïf καὶ τοῦ Jodelle καὶ ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν ἔργων των, χωρὶς νὰ ἔχωσι διδαχθῇ ἕνα καὶ μόνον στίχον αὐτῶν· ἰδοὺ ἡ ἀπηρχαιωμένη καὶ ματαιόρρων μέθοδος, ἥτις, ὡς ἡ ἐφαρμοζομένη ἀπὸ σχολῆς εἰς σχολὴν καὶ ἀπὸ Λυκείου εἰς Λύκειον, παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τοιαύτη ὁλοσχερὴς παραγνώρισις τῆς ἐξελίξεως ἣν ὑπέστη ἡ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, γίνεται ἐκ προμελέτης. Τοῦτο δέ, παρὰ τοῖς Ἰησουΐταις ἰδίᾳ, προσεπικυροῦται καὶ ἐκ τῆς ἐπιμονῆς σχολῶν τινων αὐτῶν ὅπως μὴ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ κράτους. Ἐν τῷ Λυκείῳ αὐτῶν τῆς Βηρυττοῦ, ὅπερ λαμβάνει ἐπιχορήγησιν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, δὲν μοὶ ἐπετράπη νὰ προχωρήσω πέραν τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς· εἰς δὲ τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησίν μου ὅπως ἐπισκεφθῶ τὰς παραδόσεις, ὁ διευθυντὴς μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ὁ κανονισμὸς τοῦ τάγματος του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ δεχθῇ τὸν ἀπεσταλμένον τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως. «Συγγνώμην, ἀπήντησα, μὴ συγκρατηθείς· δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῆτε τὸν ἀντιπρόσωπον ἢ τὸ χρῆμα;» (l' agent ou l' argent?) . . . . .

Τάσεις. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ λεπτότερον σημεῖον τοῦ προβλήματος τῶν ἐν Ἀνατολῇ σχολῶν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων. Τινὰ τούτων ὁμολογοῦσι ῥητῶς ὅτι σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ὁ εἰς τὸν παπισμὸν προσηλυτισμὸς τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἐνδιέφερε λοιπὸν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν καὶ αἱ σχολαὶ ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς τοιοῦτον προσηλυτιστικὸν σκοπόν, καὶ ἐπομένως, ἂν ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ὑπεβοήθει χρηματικῶς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἐξήτασα τὰ σχολικὰ κείμενα, τὰς δημοσιεύσεις τῶν σχολῶν, ἐπηρώτησα μὴ καθολικούς, καθὼς καὶ γονεῖς οἵτινες μοὶ ὑπεδείχθησαν ὡς ἀποσύραντες τὰ τέκνα των ἀπὸ τῶν σχολῶν τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, καὶ κατέληξα, κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς οὗτος διενεργεῖται πρωτίστως διὰ τῆς γενικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῶν σχολῶν τούτων καὶ τῶν διεπόντων αὐτὰς κανονισμῶν, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον δι' ἀτομικῆς προπαγάνδας. Ἐν τούτοις, παρά τισι μοναχικοῖς τάγμασι, π. χ. τῶν Ἰησουϊτῶν (παρατρέχω τοὺς Assomptionnistes, ἐγκλιματίσαντας καὶ ἐν Ἀνατολῇ τὴν πολιτικήν των καὶ τὰς φιλέριδας ἕξεις των), ἡ πρὸς προσηλυτισμὸν μανία των ὑπερνικᾷ πᾶν μέτρον συνέσεως. Διευθυντὴς λαϊκῆς σχολῆς ἀνέγνω ἐπιστολὴν διδασκάλου Ἰησουΐτου πρὸς τὸν υἱὸν πλουσίου μὴ χριστιανοῦ προσώπου, ἔνθα ὑπῆρχον τὰ ἀκόλουθα· «ἡ οἰκογένειά καὶ ἡ σύζυγός σου, ἂν νυμφευθῇς, θὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὰ σχέδιά μας· ἀλλ' ἂν ἔχητε, καθὰ ἐλπίζω, σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ γίνητε καθολικός, ὀφείλετε νὰ περιφρονήσητε τὰς ἀντιστάσεις ταύτας». Κυρία τις προσάγει εἰς τὸν αὐτὸν διευθυντὴν τὰ δύο τέκνα της· «δὲν θέλω πλέον κληρικὰς σχολάς, τῷ λέγει· πιστεύετε ὅτι ζητοῦν νὰ μὲ προσηλυτίσουν τὸν πρεσβύτερον, καὶ ὅτι κληρικὸς διδάσκαλος τῷ ἔγραψεν ἐσχάτως: κρύπτε τὰς ἐπιστολάς μου ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου;».

«Ἀναντιρρήτως, ἐν τοῖς γεγονόσι τούτοις διαβλέπει τις ζωηρῶς τὰς προσηλυτιστικὰς ὑπερβολάς. Δὲν λέγω βεβαίως ὅτι ἐξ αὐτῶν δικαιοῦται τις νὰ συμπεράνῃ περὶ σταθερᾶς καὶ ἀπὸ κοινοῦ προσυμπεφωνημένης ἐνεργείας ἥτις θὰ ἰσοδυνάμει πρὸς ὀργάνωσιν συστήματος καταχρήσεως ἐμπιστοσύνης.

«Ἀλλά, ἡ διδασκαλία τῆς ἱστορίας ὑπὸ πρίσμα ἀποκλειστικῶς καθολικόν· ἡ ἔξαρσις ὡς ἔργου ἐξόχου τῆς ἀνακλήσεως τοῦ διατάγματος τῆς Nantes (δι' οὗ ἀφηρέθη ἀπὸ τῶν Γάλλων προτεσταντῶν ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία των Σ. Σ. Ε. Α.)· ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Voltaire καὶ τοῦ Rousseau ὡς διαδόντων τὰς ὀλεθριωτάτας θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας· ἡ ἐκλογή, ὡς παραδειγμάτων τῶν γραμματικῶν κανόνων, φράσεων εἰλημμένων ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ἡ ἀφιέρωσις ὑπερμέτρου χρόνου εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ ὁ ἐξαναγκασμὸς ὅπως παρίστανται εἰς ταύτας ἀ-

παντες οἱ μαθηταί· ἡ ἐπιβολὴ εἰς πάντας τούτους συνεισφορᾶς ἐκουσίας, δῆθεν, ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς καθολικῆς προπαγάνδας· ἡ ἵδρυσις σχολῆς ἀποκλειστικῶς προωρισμένης πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ἡρακλειτῶν παίδων· ταῦτα πάντα, μετ' ἀπειρίας ἄλλων παρομοίας φύσεως, ἀποτελοῦσιν ἐν σύνολον ἀποκαλύπτον σαφέστατα τὴν ὕπαρξιν προσηλυτιστικοῦ συστήματος. Ἐντεῦθεν δὲ ἐξηγεῖται διατί, παρὰ τὴν εὔνοιαν, ἧς ἀπολαύουσιν αἱ σχολαὶ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων παρά τισι τῶν καθολικῶν, εἰς πάντας τοὺς ἄλλους κύκλους, γενικῶς καὶ εἰς μέγαν βαθμόν, ὁσημέραι ἐπιτείνεται τὸ αἴσθημα τῆς πρὸς αὐτὰς δυσπιστίας, οὕτως ὥστε, καθ' ἃ διεπιστώσατε τοῦτο, κ. Ὑπουργέ, ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Γερουσίας, τὰς σχολὰς ταύτας ὑποπτεύουσιν ἐπὶ διενεργήσει προσηλυτισμοῦ καὶ ἐκεῖ ἔνθα ἀπέχουσιν αὗται τούτου.

«Οὔτε ἀληθεύει τὸ ρηθὲν πολλάκις, ὅτι αἱ σχολαί αὗται ἐφελκύουσιν ὁλόκληρον τὴν μαθητιῶσαν νεότητα τοῦ τόπου, ἢ κἂν τὴν καθολικὴν τοιαύτην. . . .

«Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ χορηγηθῶσιν εἰς τὴν ἐν Ἀνατολῇ γαλλικὴν διδασκαλίαν τὰ νέα ὄργανα ὧν χρήζει, ὄργανα καταλληλα διὰ τὸν τόπον, προσφυᾶ διὰ τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν ζωήν, δυνάμενα ν' ἀντιμετωπίσωσιν ἐπιτυχῶς τοὺς ἀνταγωνιστάς. . . .

«Αἱ σχολαὶ τῶν καθολικῶν μοναχικῶν ταγμάτων δὲν δύνανται πλέον σήμερον νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐπιτυχῶς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν εὐθαρσῶς, ὅτι, εἰς τὴν νέαν κατάστασιν δέον νὰ ἀνταποκριθῇ νέα μέθοδος ἐνεργείας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι. —Τῇ τρίτῃ, 31 λήξαντος, ἡ ἱερὰ Σύνοδος σκεψαμένη περὶ διορισμοῦ προϊσταμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Θεοδωρουπόλεως, ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων ἀρχιμανδριτῶν Μελετίου Λουκάκη, Γερμανοῦ Πολίτου καὶ Λεοντίου Λιβερίου, προέκρινε τὸν τελευταῖον, τελειόφοιτον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἃς ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς πέμπτης εὐχαριστίας ἐποιήσατο καὶ ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὴν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μηνύματι κεκανονισμένην εὐχαρίστησιν.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Ἀπεστάλη προχθὲς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸ νενομισμένον ὑπουργικὸν ἔγγραφον, τὸ κυροῦν τὴν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου γενομένην κοινῶς ἐκλογὴν τοῦ νέου συμβούλου ἐξοχ. Ἀλεξ. Παντζίρη βέη.

Φιλόμουσοι δωρεαί. — Ἐξ ἐπιστολῆς πρὸς ἡμᾶς ἐμάθομεν εὐφροσύνως δωρεὰς ἀξίας ἐπαίνου γενομένας εἰς ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς τε πόλεως Μερσίνης καὶ τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας, ὧν εὐχόμεθα πολλοὶ μιμηταὶ νὰ εὑρεθῶσιν. Ὁ ἐν Μερσίνῃ πρόκριτος Ἕλλην κ. Χαραλάμπης Σάτηρ ἐδήλωσεν ἐγγράφως τῷ πανοσιολ. προϊσταμένῳ τῆς ἑλληνικῆς αὐτόθι κοινότητος ἀρχιμανδρίτῃ κ. Μελετίῳ Χρηστίδῃ ὅτι, πρὸς αἰωνίαν μνήμην τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει τέκνων αὐτοῦ Ἀνδρονίκης καὶ Ἰορδάνου, ποιεῖται τὰς ἑπομένας δωρεάς· 1) εἰς τὸ ἀρρεναγωγεῖον τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Μερσίνης μιᾶς οἰκίας, ἀξίαν ἐχούσης 500 λιρῶν τουρκικῶν· 2) εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἡμίωρον ἀπεχούσης ἀπὸ Μερσίνης συνοικίας Ἁγίου Νικολάου μιᾶς οἰκίας, ἀξίας 200 λιρῶν· 3) εἰς τὰ σχολεῖα τῆς κώμης Ἀνδρονικίου (Καισαρείας), πατρίδος τοῦ δωρητοῦ, τρίτης οἰκίας ἀξίαν ἐχούσης 200 λιρ. καὶ 4) τετάρτης οἰκίας, 200 λιρ. ἀξίας εἰς τὸ κεντρικὸν παρθεναγωγεῖον Καισαρείας. Αἱ κοιναὶ εὐφημίαι καὶ αἱ μητρικαὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐχαὶ ἐπιστέφουσι τοὺς ἐργάτας τοιούτων κοινωφελῶν πράξεων.

Χοροστασίαι. — Τῇ προτελευταίᾳ τοῦ παρελθόντος ὀκτωβρίου κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν μέσῳ συρροῆς ἐκκλησιάσματος πολυπληθοῦς, ἐν τῷ κατὰ τὸ Κοντοσκάλιον ἱερῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς Ἐλπίδος—τῇ δὲ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἐν Ξυλοπόρτῃ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου Κανάβη — τῇ 29 ἐν τῷ ἐν Ὀρτάκιοϊ τοῦ Βοσπόρου ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Φωκᾶ.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.—Παρεπιδημοῦσιν ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατὰ τὴν «Ἀλήθειαν» τῆς πόλεως ταύτης, οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Κίτρους κ. Παρθένιος καὶ Πολυανῆς κ. Παρθένιος.

Μητρόπολις Βερροίας. — Παρεπεδήμει, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, εἰς Θεσσαλονίκην, ἕνεκεν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Ἀπόστολος.

Μητρόπολις Μελενίκου. — Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ ὁ παν. μητροπολίτης Μελενίκου κ. Αἰμιλιανός.

Μητρόπολις Γάνου καὶ Χώρας.—Τῇ 21 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνος, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος κ. Χρυσοστόμου. Ἀφίκετο δ' ἐκεῖ τὴν ἐπιοῦσαν.

Μητρόπολις Ἡλιουπόλεως.—Διέμενε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐν Σμύρνῃ, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ περιοδείας, ὁ παν. μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταράσιος.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή.—Εἰς τὴν ἐφορίαν τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς προσετέθησαν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Ἀλ. Σινιόσογλους, Ἀλ. Μελαχροινός, ἰατρὸς, Βασ. Ἀριστόβουλος καὶ Στ. Εὐγενίδης, ἀποσυρθέντων τῶν ἀξιοτίμων κ. Ἰω. Σιώτου, ἰατροῦ, καὶ Κ. Κέπετζη, ὧν ἔληξεν ἡ περίοδος.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ προπαρελθούσῃ πέμπτῃ, 26 ὀκτωβρίου, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς μὲν ηὔξατο τῷ ἐριτίμῳ κ. Δημοσθένει Εὐγενίδῃ, τῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἰατρῷ κ. Ζάννᾳ καὶ τῷ ἐν Τεργέστῃ προξένῳ τῆς Ἑλλάδος κ. Κυπρίτῃ, διὰ δὲ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Δ. Βαξεβάνογλου, Δ. Σωρρονιάδῃ, Δ. Εὐθυβούλῃ καὶ Δ. Εὐελπίδῃ, ἰατροῖς, Δ. Κωνσταντινίδῃ καὶ Δ. Νικολαΐδῃ διευθυντῇ καὶ ἰδιοκτήτῃ τῆς συναδέλφου «Κωνσταντινουπόλεως» πᾶσιν ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτήν. Σήμερον δὲ, 4 τοῦ νοεμβρίου συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὁμοίαν ἑορτὴν ἄγοντι παν. μητροπολίτῃ Ἴμβου κ. Ἰωαννικίῳ.

Σωματεῖα.—Κατὰ τὴν γενομένην τῇ κυριακῇ συνεδρίαν τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις προσωρινῶς συνεδριαζούσης Μεσαιωνολογικῆς Ἑταιρίας, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Μαρωνείας, ἀπεφασίσθη νὰ ἐκτυπωθῶσι τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις αὐτῆς ἀποκείμενα σημειώματα περὶ μητροπολιτῶν τινων Ἀγχιάλου καὶ Φιλιππουπόλεως, ἐπισταλέντα τῇ Ἑταιρίᾳ πρό ἐτῶν ὑπό τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βασιλείου καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ. Ἐπίσης σπουδαίας ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς ἐκ Σηλυβρίας καὶ Μιτρῶν ἀνεκοίνωσεν ὁ ἔλλογ. διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας κ. Σωτήριος Σταμούλης.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἀπεβίωσε τῇ 26 λήξαντος ἐν τῷ ἐθνικῷ νοσοκομείῳ, ἔνθα ἐνοσηλεύετο, ὁ ἐκ τῶν προεχόντων πατέρων τῆς ἱερᾶς τοῦ Βατοπεδίου μονῆς γέρων Διονύσιος. Ἐξ Ὁρμύλιας τῆς Χαλκιδικῆς καταγόμενος, ἐσπούδασεν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολ. σχολῇ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1879, ὑπηρέτησε δὲ τοῖς συμφέρουσι τῆς μονῆς ὡς οἰκονόμος μετοχίων, ὡς ἀντιπρόσωπος ἐν Καρεαῖς καὶ ἐπίτροπος ἐν τῇ μονῇ. Ἡ κηδεία ἐγένετο τὴν ἐπιοῦσαν παρασκευὴν, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, τῇ πρώτῃ τοῦ ἀρξαμένου μηνὸς, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης τηλεγραφικῶς διεβίβασε τὰς ἀδελφικὰς αὐτοῦ προσρήσεις τῷ πρωθιεράρχῃ τῆς Ἁγίας Σιὼν, διὰ δὲ τοῦ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου συνεχάρη τῷ παρ' ἡμῖν ἐπιτρόπῳ τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Γλυκερίῳ, ὃν ἐπεσκέψαντο ἱκανοὶ τῶν φίλων καὶ οἱ σεβόμενοι τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῆς Ἁγίας πόλεως. Ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἐν Φαναρίῳ ἁγιοταφιτικοῦ μετοχίου τὴν θείαν ἱερουργίαν ἐτέλεσαν οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Νικομηδείας, Μηθύμνης καὶ Γρεβενῶν.

Ἐκφράσαντες λύπην ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ διὰ τὴν ἄκριτον καινοσπουδίαν καὶ ἀνευλάβειαν ἀθηναϊκῶν τινων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐπεκτείνωμεν τὸ αὐτὸ αἴσθημα καὶ εἰς τὴν ἔστιν ὅτε ὑπέρμετρον σπουδὴν τοῦ παρ' ἡμῖν ὁμογενοῦς τύπου πρὸς δημοσίευσιν εἰδήσεων, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐθνικὰ ἡμῶν πράγματα, ἢ πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ ὑλικὴν διαχείρισιν ἐθνικῶν Ἱδρυμάτων, μὴ συναδουσῶν ἐν πᾶσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα, σπουδὴν προερχομένην οὐχὶ βεβαίως ἐκ κακοβούλου προθέσεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁσημέραι ἐπιτεινομένου πρὸς καινοθηρίαν συναγωνισμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπολείπεται ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς βάσανον τῶν οὐχὶ πάντοτε ἐκ διαυγῶν πηγῶν ἀντλουμένων πληροφοριῶν.

Καὶ ἂν μὲν ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης σπουδῆς προκύπτουσα βλάβη ἀφεώρα μόνον εἰς τὰ ὁρῶντα πρόσωπα, θὰ παρηρχόμεθα, ἴσως, τὸ πρᾶγμα ἐν σιγῇ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πρωτίστως εἰς τὰ καίρια τιτρωσκόμενα καὶ ζημιούμενα ἐκ τῶν δημοσιευομένων ἀσυστάτων ἢ ἀνακριβῶν εἰδήσεων καὶ τοῦ τρόπου τῆς σχολιάσεως καὶ ἐπικρίσεως αὐτῶν εἰσὶν αὐτὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ Ἱδρύματα, εἰς βάρος τῶν ὁποίων ἀντανακλᾷ, κατὰ λίαν ἐπαισθητὸν τρόπον, ἡ περὶ αὐτὰ διεξαγομένη δημοσιογραφικὴ ἅμιλλα καὶ πολεμική,

τούτου ἕνεκεν, φιλογενὲς καθῆκον θὰ ἐξεπλήρου ὁ παρ' ἡμῖν τύπος, ἂν, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἢ σχολιάσεως τῶν περὶ τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων καὶ Ἱδρυμάτων προσκομιζομένων αὐτῷ πληροφοριῶν, εἰς μᾶλλον ἐπισταμένην προέβαινε βάσανον πρὸς ἐξέλεγξιν τῆς πραγματικῆς ὑποστάσεως τούτων, καθὼς καὶ εἰς αὐστηροτέραν χαλιναγώγησιν τῶν περὶ ἐθνικῶν πραγμάτων καὶ Ἱδρυμάτων λογομαχούντων, ἵνα μὴ, ἄλλως, βλάβης μᾶλλον ἀντὶ ὠφελείας φορεὺς καὶ πρόξενος ἀποβαίνῃ.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὸ ὄνομα τῆς φιλογενοῦς τῶν Μαυρογορδάτων οἰκογενείας, συνδεθὲν μετὰ τῆς συγχρόνου ἱστορίας τῶν παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῶν θεσμῶν, εὐφημούμενον ἀπὸ τριετίας ἕνεκα τῶν εἰς τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Νοσοκομεῖον γενομένων ὑπὸ τῆς ἐριτίμου ταύτης οἰκογενείας δωρεῶν, ἠκούσθη καὶ πάλιν μετ' ἐπαίνων ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόκαὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου. Ἐτιμήθη πρεπόντως ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους· καὶ διεθρυλήθη καὶ πάλιν, ὡς καὶ θέλει περιθρυλλεῖσθαι εἰς αἰῶνας, ἕνεκα τῶν γενναίων αὐτοῦ χορηγιῶν, δι' ὧν τελειοποιοῦνται σὺν τῷ χρόνῳ τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα παρ' ἡμῖν ἄσυλα. Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 29 λήξαντος ὀκτωβρίου, παρεδίδοντο τῇ διευθύνσει τῶν ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων καὶ τὰ τρία περίπτερα τοῦ φθισιατρείου, συμπληροῦντα μετὰ τῶν ἤδη παραληφθέντων τὰ νέα ταῦτα λαμπρὰ τῆς φιλανθρωπίας μνημεῖα, τὰ διαιωνίζοντα τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου καὶ τῆς ἐριτίμου συζύγου Λοξάνδρας καὶ τῶν πατρωζόντων τέκνων αὐτῶν.

Ὑπὲρ τεθνεώτων καὶ ζώντων μελῶν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἱερουργοῦντος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ σεβασμ. προέδρου τῆς ἐφορίας τῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων μητροπολίτου Μεθύμνης κ. Στεφάνου, δέησιν προσῆγεν ἡ Ἐκκλησία, ἡ δὲ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐτέλει τὸν νενομισμένον ἁγιασμὸν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῶν νέων φιλανθρωπικῶν ἀσύλων, προσφωνῶν δὲ πατρικῶς τὴν παρευρεθεῖσαν ἐν τῇ ἱερᾷ τελετῇ ἐρίτιμον τοῦ κ. Θ. Μαυρογορδάτου σύζυγον κ. Φιλομήλαν κατέστεψε διὰ τῶν εὐχῶν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας τὸν φιλάνθρωπον δωρητὴν, ἀπόντα εἰς Ἑσπερίαν· ἀνήγγειλε πρότερον ἐπισήμως τὰς ἀπονεμηθείσας αὐτῷ τιμὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους καὶ, κατὰ καθῆκον, ηὔξατο πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῶν ἄνακτος, «οὗ ὁ ὑψηλὸς ὁρισμὸς ἐνέκρινε τὴν ἵδρυσιν τῶν νέων φιλανθρωπικῶν τούτων καταστημάτων καὶ Ὅστις οὐ παύεται βοηθῶν αὐτοῖς διὰ τῆς καθ' ἑκάστην παροχῆς ἱκανῆς ποσότητος ἄρτου καὶ κρέατος».

Μετὰ τὸ παρατεθὲν γεῦμα, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέστειλε πρὸς τὸν φιλάνθρωπον ἱδρυτὴν τῶν φθισιατρείων κ. Θεόδωρον Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτον τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

Συναθροισθέντες μετὰ τῶν εὐγενεστάτων μελῶν τῆς οἰκογενείας σου εἰς ἁγιασμὸν καὶ ἐγκαινιασμὸν τῶν νέων περιπτέρων, ἅτινα ἡ φιλελεήμων ψυχή σου παοάδιδει σήμερον εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, ἐπίομεν πάντες ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας σοῦ τε καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας σου.

Εἰς τὸ πατριαρχικὸν τοῦτο τηλεγράφημα, μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ κ. Μαυρογορδάτος ἀπήντησεν εὐγνωμόνως.

Τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀπονεμηθείσας τῷ κ. Θ. Μαυρογορδάτῳ τιμὰς παριστῶσι καὶ ἐπιβεβαιοῦσι τὰ παρὰ πόδας ἐκδιδόμενα τρία ἐπίσημα γράμματα, ὧν τὸ μὲν πρῶτόν ἐστιν ἀπόσπασμα πρακτικοῦ τῆς κοινῆς συνεδρίας ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐθνικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν 27 λήξαντος ὀκτωβρίου γενομένης — τὸ δεύτερον δὲ πιττάκιον πατριαρχικὸν πρὸς τὸν εὐγενέστατον εὐεργέτην τῶν ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων — καὶ τὸ τρίτον τὸ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐφορίας αὐτῶν πατριαρχικὸν γράμμα τὸ ἀναγγέλλον τὸν κοινῇ γενόμενον διορισμὸν τοῦ κ. Μαυρογορδάτου ὡς ἐπιτίμου ἰσοβίου ἀντιπροέδρου τῆς ἐφορίας αὐτῶν.

Α΄

Ἀπόσπασμα τοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 27 ὀκτωβρίου πρακτικοῦ τῶν δύο Σωμάτων.

Ἡ συνέλευσις τῶν δύο Σωμάτων ἔχουσα ὑπ' ὄψιν αὐτῆς τὴν ἄκραν φιλογένειαν καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων πολλαπλᾶς εὐεργεσίας τοῦ κ. Θεοδώρου Μαυρο-

γοροδάτου, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως ἰδιαιτέρων θεραπευτικῶν τμημάτων τὰ ἡμέτερα πλουτίσαντος νοσοκομεῖον, καὶ ἐπιθυμοῦσα ἵνα τὰ πρὸς τὸν εἰρημένον ὀφειλόμενα εὐγνώμονα Αὐτῆς αἰσθήματα διὰ ψηλαφητῶν διατρανώσῃ τεκμηρίων, τῇ προτάσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἀπεφήνατο, ὅπως, α) κατασκευασθῇ ἡ προτομὴ αὐτοῦ καὶ στηθῇ μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντων τμημάτων, β) δοθῇ αὐτῷ πολύτιμος εἰκών, ἀντίγραφον τῆς παλαιᾶς παρ' ἡμῖν εἰκόνος τῶν ἁγίων Θεοδώρων, γ) ἀπονεμηθῇ αὐτῷ ὁ Σταυρὸς τῆς Εὐεργεσίας, δ) ὀνομασθῇ Μέγας Εὐεργέτης τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀγαστὸν καὶ φιλότιμον τῆς Μ. Ἐκκλησίας τέκνον· καὶ ε) δοθῇ αὐτῷ ὁ τίτλος ἐπιτίμου καὶ ἰσοβίου ἀντιπροέδρου τῶν Ἐθνικῶν Φιλ. Καταστημάτων· ἐνέκρινε δὲ ὅπως τὸ τελευταῖον τοῦτο τῆς προτάσεως μέρος ἀνακοινωθῇ τῷ τε κ. Μαυρογορδάτῳ καὶ τῇ ἐφορίᾳ τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 8)βρίου 1906.

ὁ πρόεδρος
† ὁ Κυζίκου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ὁ Α΄ γραμματεὺς
Π. Δ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Β΄

Εὐγενέστατε,

Ἡ συνέλευσις τῶν δύο Διοικητικῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σωμάτων, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἄκραν φιλογένειαν καὶ τὰς πολλαπλὰς ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων εὐεργεσίας τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου Αὐτῆς εὐγενείας, ἐπιθυμοῦσα δὲ ἵνα τὰ πρὸς Αὐτὴν ὀφειλόμενα εὐγνώμονα αἰσθήματα διατρανωθῶσι καὶ διὰ ψηλαφητῶν τεκμηρίων, ἔγνω ὁμοφώνως, ἡμετέρᾳ προτάσει, καὶ ἀπεφήνατο ὅπως: α΄) κατασκευασθῇ ἡ προτομὴ Αὐτῆς καὶ στηθῇ μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνεγερθέντων ἰδιαιτέρων θεραπευτικῶν τμημάτων, β΄) δοθῇ Αὐτῇ πολύτιμος εἰκὼν ἀπόγραφον παλαιᾶς εἰκόνος τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, γ΄) ἀπονεμηθῇ Αὐτῇ ὁ Σταυρὸς τῆς Εὐεργεσίας, δ΄) ἀπονεμηθῇ Αὐτῇ ὁ τίτλος Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ε΄) ἀπονεμηθῇ Αὐτῇ ὁ τίτλος Ἐπιτίμου ἰσοβίου ἀντιπροέδρου τῆς Ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων.

Τὴν δικαίαν, εὔλογον καὶ ὁμόφωνον ἀπόφασιν ταύτην τῶν δύο Σωμάτων μετ' ἀγαλλιάσεως ἐξαγγέλλοντες κατὰ τὴν νῦν εὔσημον στιγμὴν τῶν ἐγκαινίων τῶν ἀποπερατωθέντων ἤδη νέων τμημάτων ἐκ τῶν μεγάλῃ φιλογενείᾳ Αὐτῆς καὶ τοῦ μεγατίμου οἴκου Αὐτῆς ἀνεγειρομένων ἰδιαιτέρων θεραπευτηρίων, καὶ πατρικῶς συγχαίροντες, ἐξαιτούμεθα Αὐτῇ καὶ τῇ κατ' οἶκον Αὐτῆς Ἐκκλησίᾳ μετ' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἐγκαρδίων παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ ὑγείαν, μακροημέρευσιν καὶ πᾶν σωτηριῶδες ἀγαθὸν καὶ διατελοῦμεν

1906 ὀκτωβρίου 29

Τῆς ὑμετέρας λίαν ἡμῖν περισπουδάστου εὐγενείας

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ.

Γ΄

Ἱερώτατε μητροπολῖτα Μεθύμνης κτλ. . . . . ,

πρόεδρε τῆς Ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, χάρις εἴη τῇ Αὐτῆς ἱερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Τὰ Δύο διοικητικὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σώματα, ἔχοντα ὑπ' ὄψει τὴν φιλογένειαν καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων πολλαπλᾶς εὐεργεσίας τοῦ εὐγενεστάτου καὶ φιλογενεστάτου κυρίου Θεοδ. Μαυρογορδάτου καὶ ἐπιθυμοῦντα ὅπως καὶ διὰ ψηλαφητῶν τεκμηρίων διατρανωθῶσι τὰ πρὸς αὐτὸν ὀφειλόμενα αἰσθήματα, ἔγνωσαν κατὰ τὴν χθεσινὴν αὐτῶν συνεδρίαν, ἡμετέρᾳ προτάσει, καὶ ἀπεφήναντο ὅπως, ἐπὶ τῇ ἐπ' αἰσίοις τελέσει αὔριον τῶν ἐγκαινίων καὶ παραδόσει τῶν ἀποπερατωθέντων νέων τμημάτων τῶν μεγάλῃ φιλογενεῖ δαπάνῃ ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγειρομένων ἰδιαιτέρων θεραπευτηρίων, ἀπονεμηθῶσιν αὐτῷ αἱ προσήκουσαι ἐξαιρετικαὶ τιμαὶ ἀπὸ μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, δικαίως ἀγαλλομένης ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀκραιφνέσιν αἰσθήμασι καὶ ἔργοις τῶν τέκνων αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ταῖς ψηφισθείσαις ὁμοφώνοις δικαίαις καὶ εὐλόγοις τιμαῖς ταύταις, ἃς δι' ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτέρας πατριαρχικῆς εὐχετικῆς ἐξαγγέλλομεν τῇ Αὐτοῦ φιλογενεστάτῃ εὐγενείᾳ, περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀπονομὴ αὐτῷ τοῦ τίτλου ἐπιτίμου ἰσοβίου ἀντιπροέδρου τῆς Ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, εὐφροσύνως ἀνακοινούμεθα τοῦτο καὶ τῇ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Αὐτῆς ἱερότητος ἐντίμῳ Ἐφορίᾳ, οὐδόλως ἀμφιβάλλοντες ὅτι μετὰ χαρᾶς ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν ἀκουσθήσεται ἡ εἰς αὐτὴν εἰς τὸ διηνεκὲς

κατάταξις τοιούτου μεγάλου εὐεργέτου τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' Αὐτῆς.

1906 ὀκτωβρίου 29

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ἐν Χριστῷ
ἀγαπητὸς ἀδελφὸς

ΑΔΕΛΦΙΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Α΄

Τὰ περὶ τῶν βουλγαρικῶν κακουργημάτων πατριαρχικὰ ὑπομνήματα, πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου γνωστὰ γενόμενα, παρώθησαν εἰς κρίσεις περὶ τῆς ἔριδος, ἥτις ἀπ' αἰώνων ὑπάρχουσα μεταξὺ βουλγάρων καὶ ἑλλήνων, ἐξερρήγνυτο κατὰ καιροὺς εἰς πράξεις ὄχι μόνον ἀναξίας χριστιανῶν, ἀλλ' ἀναξίας πλασμάτων λογικῶν, πράξεις δυναμένας ἵνα χαρακτηρίσωσι τὸν δράστην ἐστερημένον ἀναπτύξεως καὶ λόγου καὶ πολιτισμοῦ ἄνθρωπον. Ὡρμήθησαν ἐξ αὐτῶν ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι πρὸς ἐπίθεσιν ὧδε μὲν κατὰ τῶν ἐργασαμένων τὰς θηριώδεις σκηνάς, ὧν ἕνεκεν ἔφριξεν ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλαχοῦ δὲ κατὰ τῶν προκαλεσάντων αὐτάς· καὶ τούτους ὀλίγοι τινὲς ἐζήτησαν νὰ εὕρωσι παρὰ τοῖς θύμασιν αὐτοῖς, ἢ παρὰ τοῖς ὁμορύλοις αὐτῶν, ἢ παρὰ τοῖς κακεργάταις.

Ἐὰν ἴδωμεν τοὺς πολυμακρὰν ἡμῶν οἰκοῦντας πολιτευτὰς καὶ δημοσιολόγους κρίνοντας οὐχὶ ἀμεροληπτως περί τε τῶν τελευταίων κακουργημάτων καὶ τῶν προτέρων βιαιοπραγιῶν ἢ τῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν προστριβῆς ἑλλήνων καὶ βουλγάρων, οὐδεμίαν περὶ τῶν οὕτω κρινόντων παρατήρησιν ἔχομεν νὰ ὑποβάλωμεν· οὐδεμίαν ἐπίσης μεμψιμοιρίαν κατὰ τῶν ἐκ πολιτικοῦ συμφέροντος ἢ βλέψεως ὑλικῆς οἱασδήποτε λαμβανόντων τὸ μέρος τῶν κακουργούντων. Οὔτε θέλομεν νὰ δώσωμεν ἐξήγησιν εἰς τοὺς προκατειλημμένους, ὡς οὔτε εἰς ἰδιωτικὰ φύλλα δυνάμενα νὰ γράφωσι κατὰ τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ αἰσθήματα, κατὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν τῶν ἐκδιδόντων αὐτά.

Προσέχομεν ὅμως εἰς τὰ φύλλα τὰ ἐπίσημα, ὅσα δι' ὧν γράφουσιν ὑπ' ἀνθρώπων ἐγγὺς ἡμῶν ἐκ δογματικῶν λόγων κειμένων παριστῶσι τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἴσθημα καθεστηκυίας ἀρχῆς, ἱερᾶς ἢ κοσμικῆς, καὶ πρὸς τοὺς ἐν αὐτοῖς γράφοντας ἐπιθυμοῦμεν νὰ παράσχωμεν ἐξηγήσεις τινας ἀδελφικάς, ἃς ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι θέλουσιν ἀποδεχθῆ ἠρέμως.

Τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐφείλκυσαν τὰ ἐν τῷ τεύχει τῆς 9 σεπτεμβρίου γραφέντα ἐν ταῖς «Ἐκκλησιαστικαῖς Εἰδήσεσι» τῆς Πετρουπόλεως, ἐν τῷ περιοδικῷ δηλ. δὴ τῆς ἁγιωτάτης Διοικήσεως Ρωσσικῆς Συνόδου. Τὰ γραφόμενα ταῦτα ἐπιτάττονται οἷον κρίσεις τινὲς καὶ συμπεράσματα ἐκτενοῦς περιλήψεως ἀμφοτέρων τῶν πατριαρχικῶν ὑπομνημάτων, ἄνευ ὑπογραφῆς μένοντα καὶ συνεπῶς οὐχὶ ἰδιώτην τινὰ εὐθύνοντα. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδιωτικῇ τινι διατριβῇ καὶ ἐν οἱαδήποτε ἐπισήμῳ δηλώσει γνώμης καὶ κρίσεως ἀνάγκη νὰ ἐκτίθενται μὲν αἱ ἰδέαι σαφῶς, νὰ ἐξαντλῶνται δ' ὑπὸ τῶν γραφόντων αἱ πηγαὶ αἱ ἔντυποι καὶ γραπταί, ἡμέτεραι καὶ ξέναι, πρὸς ἀλλήλας ἀντιβαλλόμεναι, ἐν φόβῳ Θεοῦ κρινόμεναι καὶ μετὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς, ἀφοῦ καὶ τὸ ταύτας δημοσιεῦον φύλλον ἐκκλησιαστικὸν μὲν φέρει χαρακτῆρα, ἐν δὲ ταῖς ἀνυπογράφοις διατριβαῖς ἴσως παριστᾷ γνώμην καὶ κρίσιν καὶ σκέψιν οὐχὶ ἑνός ἀλλὰ πλειόνων, οἵτινες εἰσὶν «ἀγαθοὶ ὑπὲρ τὸν ἕνα».

Ἀπαιτοῦμεν ἀκριβῶς τὴν «ἀγαθὴν ταύτην συνείδησιν», ὡς τὸ ἔρμα πλοός, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἀστέρα πολικόν, πρὸς ὃν δέον ν' ἀτενίζωσιν οἱ γράφοντες· ὡς ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς πίστεως οἱ τὴν ἀγαθὴν ταύτην «ἀπωσάμενοι συνείδησιν ἐναυάγησαν», κατ' αὐτὸ τὸ ῥητὸν τοῦ τῶν ἐθνῶν ἀποστόλου, τοιουτοτρόπως οἱ περὶ τὰ γενικώτερα καὶ ὑψηλότερα τῶν θεμάτων ἐνδιατρίβοντες δυνατὸν νὰ ναυαγήσωσιν ἄνευ τῆς ἀρετῆς ταύτης. Πρὸς συντάκτας δ' ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ γράφοντες ἐννοοῦμεν ὅτι ἀρκετὰ λέγομεν ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ· κἂν δὲ γράφωμεν ἐν παρύδῳ, καταληπτοὶ γινόμεθα καὶ οὕτω, «τὴν δικαιοσύνῃ κεκοσμημένην ζωὴν συνείδησιν ἀγαθὴν» φρονοῦντες καὶ κρίνοντες, ὡς ἐπιφανὴς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς. Καὶ ἐν ζητήμασι κοσμικοῖς καὶ ἐν ἐκκλησιαστικοῖς ζητήμασιν, ἀνάγκη νὰ κατωχυρώσωσι διὰ ταύτης ἑαυτοὺς οἱ γράφοντες καὶ κρίνοντες, ἵνα μὴ δειχθῶσιν ἀστοχοῦντες τοῦ σκοποῦ, οὐ τὴν ὑποστήριξιν ἀνέλαβον ἢ διὰ πολλῶν ἢ δι' ὀλίγων λέξεων.

Β΄

Ἀλλ' ἐν τῷ ἀρθριδίῳ τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων» τῆς 9 σεπτεμβρίου οἱ γράφοντες θέλουσι νὰ πείσωσι δι' ὀλίγων λέξεων, ἢ νὰ διαφωτίσωσιν ἐν γραμμαῖς εὐαριθμήτοις περὶ ἔριδος ἐθνολογικῆς, ὑπὸ μορφὴν ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος ταραττούσης ἀπὸ πεντήκοντα σχεδὸν ἐτῶν ἀμέσως μὲ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, ἐμμέσως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιτραπήτω νὰ ἐρωτήσωμεν μετὰ θάρρους· — ; Γράφουσιν οἱ ἀφανεῖς διατριβογράφοι πρὸς εἰδότας ;—Πόσοι εἰσὶν οὗτοι ;—Καὶ πάντες ἔχουσιν ἆρά γε μετὰ χεῖρας πάντα τὰ ἐπίσημα γράμματα καὶ πάντα τὰ ἰδιωτικά, τὰ τὸ φῶς ἰδόντα τοῦ τύπου καὶ τὰ τέως ἀνέκδοτα παρα-

μένοντα; Εἰσὶν ἀρά γε ἐκ τῶν εἰς τὴν ἕριδα λαβόντων μέρος; —Ἐὰν ὑπάρχωσι τοιοῦτοι, μολὶς ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων, τὸ δὴ λεγόμενον.—Ἐὰν ὅμως ἀποτείνωνται πρὸς ἀγνοοῦντας, καὶ τούτων θέλωσι νὰ χειραγωγήσωσι τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀπόφανσιν περὶ ζητήματος ἐθνολογικοῦ, οὗ μία ἔκφανσις ἡ ἀπὸ πεντηκονταετίας σχεδὸν ἐκραγεῖσα ἐκκλησιαστικὴ ἔρις, ἀστοχοῦσι τοῦ σκοποῦ, ζητοῦντες νὰ πείσωσι δι' ὀλίγων γραμμῶν τοὺς ἀγνοοῦντας ἐν ὅλῳ τὴν ὑπόθεσιν, ἢ τοὺς ἐλάχιστα περὶ αὐτῆς γινώσκοντας.

*

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀφνεῖς διατριβογράφους νὰ θέσωσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως αὐτῶν καὶ εἴπωσιν ἡμῖν ἐὰν πείθωνται πραγματικῶς ὅτι καὶ τὴν ὅλην ἕριδα μεταξὺ βουλγάρων καὶ ἑλλήνων ἐμελέτησαν καὶ ἐπαρκεῖς ἔχουσι τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας, τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς ἀμεροληψίας τῶν γραφομένων αὐτῶν. Ἀναφέρονται, κρίνοντες τὴν ἑλληνοβουλγαρικὴν ἕριδα, εἰς χρόνους πολὺ μακρὰν ἡμῶν κειμένους, καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν τούρκων κατακτήσεως τῶν ὑπὸ βουλγάρων οἰκουμένων τόπων ταχύτατα προβαίνουσι γράφοντες **ὄχι πῶς** ἡ πολυετὴς τουρκικὴ κυριαρχία «ἀνέπτυξε μεταξὺ τῶν ἐθνικοτήτων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου νοσηρὰν ὑπερευαισθησίαν κατὰ πάσης ἐναντίας ἐπιβουλῆς», **οὔτε πῶς ἢ διατὶ** ἡ ἔρις «ἔχει τὰς ρίζας αὐτῆς ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ἐντάπει τοῦ φιλετικοῦ συναισθήματος τῶν ἐθνικοτήτων τούτων». Ἀλλὰ πολλῶν αἰώνων δεινὰ, προστριβὰς, ἀνταγωνισμοὺς, διαμάχας, ἀλληλοκτονίας ἢ πρέπει ν' ἀφηγηθῶσι λεπτομερῶς, ἢ πρέπει νὰ μὴ ἀναφέρωσι δι' ὀλίγων λέξεων. Πέντε καὶ δέκα ἑκατονταετηρίδων ἱστορίαν οὐδεὶς παρέρχεται ἐν γραμμαῖς ὀλίγαις, διότι οὐδεὶς οὐδέποτε ἀναγνώστης εὑρεθήσεται πρόθυμος ἵν' ἀποδεχθῇ συμπεράσματα τοιαύτης συνοπτικῆς ἐρεύνης. Ἐὰν δ' ὑπάρξωσιν ἀναγνῶσται μελετήσαντες ἐκτενέστερον τὰ κατὰ τὴν ἕριδα καὶ προβῶσιν εἰς συμπεράσματα πολλῷ διάφορα τῶν ἐν ταῖς «Ἐκκλησιαστ. Εἰδήσεσιν», ὧν ἓν—τὸ δυσπεπτότερον πάντων—ὅτι «πολιτικὰ συμφέροντα ἐξηγοῦσι τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα», οἱ ἀφνεῖς ἱστορικοὶ καὶ κριταὶ τῶν γεγονότων δυνατὸν ν' ἀποδειχθῶσιν ἔχοντες τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν γράφουσαν χεῖρα πολὺ προτρέχουσαν τῆς διανοίας, δυνατὸν ν' ἀποδειχθῶσιν ὅτι καὶ πλείονος ἐν τῷ θέματι μελέτης εἶχον ἀνάγκην.

Συνεχίζομεν τὴν ἀδελφικὴν ἐπὶ τούτου συζήτησιν.

Διδακτικὰ βιβλία ἐγκριθέντα παρὰ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς.

Ἀθανασιάδου Α. — Φυσικὴ Ἱστορία, τεῦχ. Α' ἔκδ. 5 ἐν Κων)πόλει 1905 βιβλιοπ. Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου.

Βαλιούλη Κ.—Πρακτικὴ Ἀριθμητικὴ τεῦχ. Β'. 1906 ἐν Κων)πόλει τύπ. Ἀριστοβ. καὶ Ἀναστασιάδου.

Δραγάτση Ἰ. — Στοιχεῖα Φυτικῆς ἐν Ἀθήναις 1906 τυπογρ. Ἀθ. Παπασπύρου.

Δραγάτση Ἰ. — Φυσικὴ Ἱστορία, ἐν Ἀθήναις 1906 τυπογρ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Κουτσομητοπούλου Δ.—Ζωολογία ἐν Ἀθήναις 1904 τυπογρ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Κουτσομητοπούλου Δ. — Φυσικὴ Ἱστορία μέρ. Α'. ἐν Ἀθήναις 1903 τυπ. Ἀν. Κωνσταντινίδου.

Κουτσομητοπούλου Δ. — Φυσικὴ Πειραματικὴ ἐν Ἀθήναις 1902 τυπ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Μάνου Β.—Φυσικὴ Ἱστορία τεῦχ. Δ'. ἐν Κων)πόλει 1905 βιβλ. Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου.

Μέγα Α.—Κοσμογραφία ἔκδ. 3 ἐν Κων)πόλει 1905 βιβλ. Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου.

Πετσοπούλου Δ. καὶ Διάγγελη Μ. — Ἑλληνικὸν Ἀναγνωσματάριον «Πρόοδος» ἔτ. σχολ. Γ'. ἐν Κων)πόλει 1906 βιβλ. Ι. Σεϊτανίδου.

Σφέτσου Γ. — Στοιχεῖα Φυσικῆς Ἱστορίας ἐν Ἀθήναις 1904 τυπογραφ. Ἀποστολοπούλου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀχιλλεὺς Γεωρ. Θεοδωρίδης, χριστιανὸς, ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Κιουτσοὺκ Γιαζιτζῆ) καὶ ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου ἐνταῦθα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἑλένης, θυγατρὸς Λεωνίδου Παπαγιαννοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 ὀκτωβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων 2

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 48

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς ἐξαρχίας — Ὀλίγαι λέξεις πρὸς τὸν «Χρόνον» — Ἑλλήνων δίκαια ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀγγελίαι δικαστικαί.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Δ'.

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, παραγκωνίζον ἐκ συστήματος τὸν βουλγαρικὸν κλῆρον, χειροτονεῖ ἀείποτε ἐν ταῖς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις Γραικοὺς Ἐπισκόπους, ἐργαζομένους πρὸς ἐξελληνισμὸν τῶν Βουλγάρων, μετερχομένους πᾶν μέσον πρὸς ἐξοβέλισιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν γλώσσης ἐν τε ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς, τοῦ Μητροπολίτου μάλιστα Τορνόβου Ἰλαρίωνος παραδόντος τῷ πυρὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν κώδικας περιέχοντας σύμπασαν τὴν βουλγαρικὴν φιλολογίαν. Τὸ αὐτὸ Πατριαρχεῖον, ἐμποδίζει τὴν διάδοσιν τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης καὶ θεωρεῖ τὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας ὡς τιμάρια, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνονται, ὅσον ἔνεστι, πλείονα χρήματα πρὸς πλήρωσιν τῶν κιβωτίων τῶν Γραικῶν Ἐπισκόπων».

Τὰς αἰτιάσεις ταύτας, οἱ ἡγέται τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἐν τῷ κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως κινήματί του, ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, δὲν ἔπαυσαν, ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς, δι' ἐφημερίδων τε καὶ ἀναφορῶν καὶ φυλλαδίων, ἐπισήμως τε καὶ ἀνεπισήμως, διασαλπίζοντες ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον, ἐπιδιώκοντες ὅπως δι' αὐτῶν ἐλκύσωσιν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος των τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ των, σκοποῦ πάντῃ ἀλλοίου τοῦ δημοσίᾳ προβαλλομένου καὶ οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰ ἀληθῆ θρησκευτικὰ συμφέροντα τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἔχοντος· τὴν ἀπήχησιν δὲ τῶν αἰτιάσεων τούτων, ἀνευρίσκομεν διήκουσαν διὰ μέσου τῶν γραμμῶν ὁλοκλήρου τοῦ τελευταίου τακριρίου τοῦ βουλγάρου Ἐξάρχου. Καί, ναί μὲν, ἀνῃρέθησαν οὐχὶ ἅπαξ ἔκτοτε, πᾶσαι αἱ αἰτιάσεις αὐταὶ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν εἰσέτι οἱ ἐκλαμβάνοντες, ἢ, προσποιούμενοι ὅτι ἐκλαμβάνουσιν ὡς βασίμους καὶ ἀποδεδειγμένας τὰς

μορφὰς ταύτας, ὡς ἐκ τούτου, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον τὴν ἀντίκρουσιν αὐτῶν ἐνταῦθα.

Α΄. **Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, οὐδέποτε παρηκώνισεν ἐκ συστήματος τὸν βουλγαρικὸν κλῆρον ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων,** καθὰ ἀναλήθως κατηγορεῖται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Κατὰ τὴν λήξασαν ἑκατονταετηρίδα, (ἵνα περιορισθῶμεν εἰς τὴν σχετικῶς νεωτέραν ἐποχήν), τρεῖς Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι, Εὐγένιος ὁ Β΄. Χρύσανθος ὁ Α΄. καὶ Ἀγαθάγγελος ὁ Α΄. ἦσαν βουλγαρικῆς καταγωγῆς. Ἐκ τῶν τεσσάρων πρώτων ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, οἱ δύο ἦσαν Βούλγαροι, γενόμενοι, ὁ μὲν τούτων Ἰγνάτιος, Μητροπολίτης Ρόδου καὶ εἶτα Κεστεντηλίου, ὁ δὲ ἕτερος Ἄνθιμος, Μητροπολίτης Πρεσλάβας· ἐνῶ οἱ δύο Ἕλληνες συμμαθηταί των ἀπέθανον ἱερεῖς, ὁ μὲν ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ δὲ ἐν Ρωσσίᾳ. Ἐν τῇ παρὰ τὸ Φανάριον βουλγαρικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Στεφάνου, (τῇ ἱδρυθείσῃ διὰ Πατριαρχικοῦ Σιγιλλίου τῷ 1848 καὶ κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς ὁποίας παρέστησαν οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι καὶ ἅπασα ἡ ἱερὰ Σύνοδος) διωρίσθησαν ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων, ὡς προϊστάμενοι, ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς Βούλγαροι τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, α΄, ὁ Λαοδικείας Στέφανος, β΄, ὁ Πατάρων Πολύκαρπος καὶ γ΄, ὁ πρώην Μακαριουπόλεως Ἱλαρίων, ὅστις καί, ἀποστατήσας τῷ 1860, ἐγένετο αὐτοβούλως ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τῆς **Ἐθνικῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.** Βούλγαροι δὲ τὴν καταγωγὴν Μητροπολῖται καὶ Ἐπίσκοποι, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1857—1872 δεκαπενταετίαν, ὑπῆρχον, πλὴν τῶν μνησθέντων, καὶ οἱ, Φιλιππουπόλεως Παΐσιος, ὁ διάδοχος τούτου (ἀπὸ Ξάνθης) Ἀνάρετος, ὁ πρώην Βελισσοῦ Ἰγνάτιος, ὁ Δυρραχίου Αὐξέντιος, ὁ Νυσσάβας Δωρόθεος, ὁ Βράτζης Παΐσιος, ὁ Σοφίας Δωρόθεος, ὁ Πολυανῆς Παρθένιος, ὁ Λοφτζοῦ Ἱλαρίων, ὁ Βιδύνης Ἄνθιμος, ὁ Βελισσοῦ Γεννάδιος, ἐξ ὧν ἑπτὰ καθηρέθησαν κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ σχίσματος τῷ 1872. Ἐπίσης καὶ ὁ νῦν Βούλγαρος Μητροπολίτης Σηλύμνου Γεννάδιος, ὁ τό γε νῦν δεσμοφύλαξ τοῦ τελέμονος Μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου, τυγχάνει ἀπόροιτος τῆς θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης. Τόσον δ' ὀλίγον ἀπέκλειεν ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων τοὺς Βουλγάρους τὴν καταγωγὴν κληρικούς, ὥστε, κατὰ τὴν κρισιμωτάτην ἐποχὴν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ σχίσματος, τὴν ἄκρως ἐμπιστευτικὴν θέσιν ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ δυναμένου νὰ γινώσκῃ πάντα τὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γινόμενα καὶ μελετώμενα, κατεῖχε Βούλγαρος κληρικός, ὁ ἀρχιμανδρίτης Δοσίθεος, ἀποσκιρτήσας μετὰ μικρὸν καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐξαρχίας Μητροπολίτης Σαμακοβίου, ἔνθα εὑρηται εἰσέτι. Ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὴν ἄκρως ἐμπιστευτικὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ γραφείου τῶν Πατριαρχείων, ἣν διωρισμένος, οὐχὶ πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, Βούλγαρος τὴν καταγωγήν, ὁ γνωστὸς ἀνὰ τὸ Φανάριον Τουρκο-Βασίλης, ὅστις τὴν θέσιν του ἐχρησιμοποίησε πρὸς ὑπεξαίρεσιν, ἐκ τῶν Κωδίκων τῶν Πατριαρχείων, ἐγγράφων ἀναφερομένων εἰς τὰς ἀρχιεπισκοπὰς Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου, ἃ καὶ παρέδωκε, θνήσκων, τοῖς κληρονόμοις του, ὡς τινὰ πολύτιμον θησαυρὸν, πρὸς δημοσίευσιν, καθὰ ὁμολογοῦσιν αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι. Ἄλλως τε ἡ Ἐκκλησία, παραχωρήσασα, τῷ 1861, διὰ τῶν δεκαπέντε ἄρθρων τῶν κυρωθέντων διὰ Φιρμανίου (ὅπερ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ 45 φύλλῳ τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας) τὴν παρὰ τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ἀνάδειξιν τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ἐπὶ δὲ Γρηγορίου ΣΤ΄. τὴν ἵδρυσιν βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἐχούσης τὴν ἕδραν της ἐν Τυρνόβῳ μετ' ἐπαρχιακῆς Συνόδου δικαιουμένης ἐκλέγειν τοὺς Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, δὲν ἀνέτρεπεν ἄρδην τὴν κατηγορίαν περὶ παραγκωνισμοῦ τῶν Βουλγάρων κληρικῶν, καὶ δὲν ἱκανοποιεῖ πάντας τοὺς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου πόθους τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους;

Β΄. Ἀλλὰ, μήπως ἐνυπάρχει καὶ σκιὰ ἀληθείας εἰς τὴν δευτέραν αἰτίασιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀρχιερεῖς εἰργάζοντο πρὸς ἐξελληνισμὸν τῶν Βουλγάρων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξωθέλιζον λυσσωδῶς τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν ἀπό τε τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν σχολῶν; Καὶ ἐν πρώτοις, λάβωμεν τὰς καθαρῶς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας Τυρνόβου, Πρεσλάβας, Βιδύνης, Δρύστρας, Σοφίας, Κεστεντηλίου, Σαμακοβίου, Νυσσάβας, Τζερβένου, Βράτζης, Λοφτζοῦ. Εἰς ἁπάσας τὰς ἐπαρχίας ταύτας, **ἅπας ἀνεξαι-**

1. Βλέπε Φυλλάδιον «Τὰ κατὰ τὰς ἀρχιεπισκοπὰς Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει».

ρέτως ὁ κλῆρος, ἔγγαμος ὢν, προεχειρίζετο ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνοριῶν ἔνθα ἔμελλε νὰ ἐφημερεύῃ, ἐκλεγόμενος παρ' αὐτῶν τῶν ἐνοριτῶν· ἑπομένως ἅπαντες, **μέχρις ἑνὸς**, ἦσαν βουλγαρικῆς καταγωγῆς, μηδεμίαν ἄλλην γλῶσσαν εἰδότες καὶ τὴν ἱερὰν σλαβωνικὴν γλῶσσαν, μόνην, χρησιμοποιοῦντες ἐν τοῖς ναοῖς. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως. Ἐνώπιον λοιπὸν τῆς τοιαύτης καταστάσεως, ἦτο ποτὲ δυνατὸν ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης, ὁ μεταβαίνων εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐν συνοδείᾳ ἑνὸς ἢ δύο, τὸ πολύ, κληρικῶν καὶ ἰσαρίθμων ὑπηρετῶν διαβιούντων μετ' αὐτοῦ, νὰ ἀποπειραθῇ τὸν ἐξελληνισμὸν τῆς βουλγαρικῆς χώρας; Καὶ ποῦ θὰ εὕρισκε τὸν ἑλληνικὸν ἐνοριακὸν κλῆρον δι' οὗ θὰ ἀντικαθίστα τὸν αὐτόχθονα βουλγαρικόν; καὶ ἦτο δυνατὸν, Ἕλλην κληρικὸς, νὰ διαμείνῃ, ἐπὶ εἰκοσιτετράωρον, ἐντὸς τῆς κώμης ἢ τοῦ χωρίου, οὗ ἠγνόει τὴν γλῶσσαν, ἐκδιώκων τὸν ἰθαγενῆ κληρικὸν, τὸν ἀριθμοῦντα μέγαν ἀριθμὸν συγγενῶν καὶ φίλων; ἂς μᾶς ὑποδείξωσι δὲ τὰ ἐπὶ 500 ἔτη ἐξελληνισθέντα μέρη τῆς Βουλγαρίας; Ἐκεῖνο ὅπερ ἐγίνετο πρὸς τιμὴν τοῦ Μητροπολίτου, ἦτο ὅπως, **ἐν μόνῃ τῇ Μητροπολιτικῇ Ἐκκλησίᾳ** τῆς ἕδρας του, αὐτοῦ χοροστατοῦντος ἢ ἱερουργοῦντος, ὁ εἷς τῶν χορῶν ψάλλῃ τὴν ἀκολουθίαν σλαβωνιστὶ καὶ ὁ ἕτερος ἑλληνιστί. Ἰδοὺ εἰς τί συνίστατο ὁ ἐξελληνισμὸς τῶν βουλγαρικῶν χωρῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐπισκόπων.

Τὸ αὐτὸ σύστημα ἐφηρμόζετο εἰς τὰς μικτὰς ἐπαρχίας τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας. Εἰς ὅσας κώμας καὶ χωρία ὁ πληθυσμὸς ἦτο ἀμιγῶς βουλγαρικὸς, γλῶσσα ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, ἔν τε τοῖς ναοῖς καὶ ταῖς σχολαῖς, ἦτο ἡ βουλγαρική· εἰς δὲ τὰ μικτὰ τοιαῦτα, ἢ ἐμοιράζοντο οἱ ναοί, ἂν ὑπῆρχον πλείονες τοῦ ἑνός, ἢ, ἔνθα ὑπῆρχεν εἷς καὶ μόνος, ἡ ἀκολουθία ἐψάλλετο ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς χοροῦ ἑλληνιστὶ ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου σλαβωνιστί. Ἂν δὲ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεκράτει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, τοῦτο συνέβαινε διότι ὁ πληθυσμὸς ἦτο, ἐν μεγίστῃ πλειοψηφίᾳ, ἢ καὶ καθ' ὁλοκληρίαν, ἑλληνικὸς, καθόσον οἱ Βούλγαροι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς εἰσβολῆς των, ἦσαν καὶ ἀπέμειναν λαὸς ἀγροτικὸς, ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, μακρὰν τῶν πόλεων. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι, μετὰ εἰκοσιπενταετῆ βουλγαρικὴν κυριαρχίαν καὶ διοίκησιν, ὁ πληθυσμὸς τῶν πόλεων Ἀγχιάλου, Βάρνης, Σωζουπόλεως, Μεσημβρίας, Πύργου, Φιλιππουπόλεως, Καβακλῆ, Στενημάχου, παρέμεινεν ἐν μεγίστῃ πλειοψηφίᾳ ἑλληνικός· οὕτως ὥστε, κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος, οἱ Βούλγαροι προσέφυγον, πρὸς κατασύντριψιν καὶ ἐξόντωσιν αὐτοῦ, εἰς τὰς πασιγνώστους φρικτὰς βιαιοπραγίας τὰς ἐξακολουθούσας εἰσέτι.

Τοῦτ' αὐτὸ ἐγίνετο καὶ ἐπὶ τῶν σχολῶν. Ἐν ἁπάσαις ταῖς βουλγαρικαῖς πόλεσι, κώμαις καὶ χωρίοις, ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς, ἀποκλειστικῶς, διδασκομένη γλῶσσα ἦτο ἡ βουλγαρική. Τοῦτο ὁμολογεῖται διὰ τοῦ πανηγυρικωτέρου τρόπου παρ' αὐτῶν τῶν Βουλγάρων. «Εἶνε πασίγνωστον, ἔγραφε κατὰ τὸ 1861 ἡ ἐφημερὶς «Βουλγαρικὴ Φιλολογία», (πρωταγωνιστοῦσα τότε ἐν τῷ κατὰ τοῦ » Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πολέμῳ), ὅτι οἱ » Βούλγαροι, ἐπιθυμοῦντες τὴν μόρφωσιν τῆς » νεολαίας, συντηροῦσι κατὰ πόλεις καὶ χωρία, » μικρά τε καὶ μεγάλα, σχολεῖα καὶ ὅτι, πρὸς » συντήρησιν αὐτῶν, ὑπάρχουσιν ὡρισμέναι καὶ » σταθεραὶ πρόσοδοι». Καὶ πάλιν: «Ἡ Κυβέρ» νησις δὲν ἀναμιγνύεται ποσῶς εἰς τὰ πράγ» ματα τῆς βουλγαρικῆς Κοινότητος. Κατὰ τοῦ» το, οἱ Βούλγαροι ἐξασκοῦσιν ἐν Τουρκίᾳ δι» καίωμα ὅπερ εἰς οὐδὲν ἕτερον κράτος ἐξασκοῦ» σιν ὑπήκοα ἔθνη. Ἐλευθέρως δυνάμεθα νὰ κυ» βερνήσωμεν τὰς ἐκκλησίας, τὰ σχολεῖα καὶ » τὰ ἄλλα κοινωφελῆ καταστήματα, χωρὶς νὰ » δώσωμεν λόγον εἰς κανένα». Καὶ πάλιν: «Ἀπό » τινος καιροῦ οἱ ἡμέτεροι Βούλγαροι ἀνέλαβον νὰ » ἀποστέλλωσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς Εὐρώπην πρὸς » ἐκπαίδευσιν. Τοῦτό ἐστι καλὸν καὶ χαίρομεν, » ἀλλὰ κάλλιον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν, πρὶν, ἀπο» στείλωσιν αὐτὰ εἰς καλῶς συγκεκροτημένα » σχολεῖα, οἷα ἔχομεν ἐν Βουλγαρίᾳ, ἵνα κα» ταρτίζωνται εἴς τε τὴν βουλγαρικὴν φιλολογίαν » καὶ εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των . . . .». Ἡ δὲ θερμὴ συνήγορος τῶν βουλγαρικῶν ἀξιώσεων ἐφημερὶς «Ρῶσσος Ἄγγελος» προσέθετε: «Οἱ » Βούλγαροι, ὄντες μᾶλλον πεπαιδευμένοι τῶν » λοιπῶν κατοίκων τῆς Τουρκίας, καὶ αὐτῶν ἔτι » τῶν Γραικῶν, ἀπεφάσισαν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποτινά» ξωσι τὸν βαρὺν ζυγὸν τῶν Φαναριωτῶν». Ἀφοῦ λοιπὸν τοιαύτας λαμπρὰς σχολὰς οἱ Βούλγαροι

ὡμολόγουν ὅτι εἶχον, ἐλευθέρως λειτουργούσας καὶ διοικουμένας παρ' αὐτῶν (μετὰ καὶ τῶν ἐκκλησιῶν των), ὑπερακοντίσαντες καὶ τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν παίδευσιν, ποῦ μένει ἡ κατηγορία ὅτι οἱ Ἕλληνες Μητροπολῖται κατεδίωκον τὴν ἵδρυσιν βουλγαρικῶν σχολῶν; Διατί δὲ δὲν προσάγουν μερικὰ συγκεκριμένα καὶ ἀποδεδειγμένα παραδείγματα τοιαύτης καταδιώξεως; Τὸ μόνον διατυπωθὲν τοιοῦτον συγκεκριμένον παράπονον ἦτο τὸ, κατὰ τῷ 1856, ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Τυρνόβου Νεοφύτου, κατηγορηθέντος ὅτι δὲν ἐπέβαλλεν ὑποχρεωτικῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης εἰς ἅπαντα τὰ αὐτόθι σχολεῖα. Καὶ ὅμως, ἐπίσημος ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τούτῳ μεταβᾶσα ἐπιτοπίως, διεπίστωσε τὸ ὅλως ἀβάσιμον τῆς κατηγορίας.

Γ'. Κατεδόων προσέτι οἱ Βούλγαροι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς καταδιώκοντος τὴν σλαυϊκὴν γλῶσσαν, προσάγοντες ὡς παράδειγμα τὸν Μητροπολίτην Τορνόβου Ἰλαρίωνα (χρηματίσαντα Μητροπολίτην Τυρνόβου τῷ 1830—8), καύσαντα, ἔλεγον, περὶ τοὺς ἑκατὸν κώδικας περιέχοντας σύμπασαν τὴν βουλγαρικὴν φιλολογίαν.

Καὶ ἂν ἔτι παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ προσαγόμενον γεγονὸς ἔχεται ὑποστάσεως, τί συνάγεται ἐκ τούτου; **Ἐν διαστήματι πεντακοσίων ἐτῶν,** εἰς ἄνθρωπος, ἐξ ἀμαθείας καὶ ἀγροικίας, ἔστω δὲ καὶ ἐκ φυλετικοῦ φανατισμοῦ, προέβη εἰς τὸ τόλμημα τοῦτο· ἕπεται ἄρα, ὅτι ἐκ τούτου ἀποδείκνυται ἡ **συστηματικὴ** ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων καταδίωξις τῆς σλαυϊκῆς γλώσσης; Μόνον μωρός τις ἢ πεπωρωμένος κακόβουλος θὰ ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τοῦτο. Πλὴν ἀλλὰ, ποῖαι ἀποδείξεις ὑπάρχουσι καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ μονακρίβου γεγονότος; Κάποιος Βούλγαρος, **μετὰ πάροδον εἰκοσιπενταετίας,** διηγήθη ὅτι ἔμαθε τὸ γεγονὸς ἐξ ἀφηγήσεως τοῦ ποτε ἱπποκόμου τοῦ πρὸ πολλοῦ θανόντος Μητροπολίτου. Ὁποία ἀκαταμάχητος τετραγωνικὴ ἀπόδειξις !! Οἱ δὲ πολύτιμοι οὗτοι κώδικες, **οἱ τοῖς πᾶσιν ἄγνωστοι καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς ποτὲ ἐγένετο λόγος ἢ μνεία,** βεβαίως θὰ περιεῖχον τὰ προϊστορικὰ προϊόντα τῆς βουλγαρικῆς φιλολογίας, τὰ σύγχρονα τοῦ Ὀρφέως καὶ τῶν Πελασγῶν-Βουλγάρων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Τυρνόβου Ἰλαρίωνα, τὸν οἰκτρῶς προπηλακιζόμενον μετὰ θάνατον, οὗτος ὑπῆρξε, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν, εἷς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, οὐ μόνον ὡς ἱδρύσας πολλὰς βουλγαρικὰς σχολὰς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, ἀλλ' **ὡς πρῶτος αὐτὸς διενεργήσας τὴν εἰς τὴν λαλουμένην βουλγαρικὴν γλῶσσαν μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, καθὼς καὶ τὴν σύνταξιν βουλγαρικῆς γραμματικῆς·** καθ' ὃν τρόπον ὁ τῷ 1859 ἀποβιώσας Ἕλλην Μητροπολίτης πρόεδρος, (ἀπὸ Ἀλεξανδρείας) Κεστεντιλίου Ἀρτέμιος, δι' ἐπισήμου διαθήκης, τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας του κατέλιπεν εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς τῶν τεσσάρων τμημάτων τῆς ἐπαρχίας του Ἰστίπ, Κότζανι, Κράτοβον καὶ Ραδομίρ.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἑτέρα ἀδιαφιλονεικήτου αὐθεντείας ἀπόδειξις περὶ τοῦ πάντη ἀνυποστάτου τῆς κατηγορίας ὅτι ἡ Ἐκκλησία κατεδίωξε τὰ σλαυϊκὰ βιβλία. Ἡ κατηγορία αὕτη διετυπώθη, **τὸ πρῶτον,** ἕνεκα κατασχέσεως σλαυϊκῶν βιβλίων ἐν τῷ Τελωνείῳ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1856. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐδόθη εὐρυτάτη διάδοσις ἐν Ρωσσίᾳ, διετάχθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ρωσσικὴ Πρεσβεία νὰ προβῇ εἰς ἐρεύνας, ἡ δὲ **ἐπίσημος ἔκθεσις ταύτης πρὸς τὸ ἐν Πετρουπόλει Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν,** ἡ δημοσιευθεῖσα μετά τινα χρόνον, ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς περὶ τῆς διαδόσεως ταύτης:

«Συκοφαντοῦσιν ἐνώπιον τῆς ἁγιωτάτης Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἀθῷον Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον, ὅτι αὐτό, διὰ τῆς Τουρκικῆς Διοικήσεως, κατέσχε τὰ βιβλία τὰ ἀποσταλέντα ἐκ Ρωσσίας διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Ἰδοὺ τί συνέβη. Ὁ Α. Ε. ἀρχηγὸς τῆς Βουλγαρικῆς ἑταιρίας, ἐξέδοτο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος σλαβωνικὸν Εὐαγγέλιον καὶ Ἀπόστολον διὰ τὴν Βουλγαρίαν. . . Κινούμενος δὲ ὑπὸ μίσους κατὰ τῶν Πατριαρχείων, ἀντὶ ὑποβάλῃ τὰ ρηθέντα βιβλία εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου αὐτοῦ, ἀπέρχεται πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἐπιμένει παρακαλεῖ αὐτὸν ἵνα ἀναγκάσῃ τὸν Πατριάρχην ὅπως χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν τῆς ἐκδόσεως. Ὁ Ὑπουργός, ἀνεφέρθη ἐγγράφως εἰς τὸν Πατριάρχην πέμψας καὶ τὸ χειρόγραφον. Ἕκαστος ἐννοεῖ πόσον ἡ πρᾶξις αὕτη κατέθλιψε τὴν Παναγιότητά του. Ἀλλ' ἵνα μὴ φανῇ ἀντιπράττων τῷ Ὑπουργῷ καὶ τῷ βουλγαρισμῷ, ἐπέτρεψε τὴν ἐκτύπωσιν

αὐτῶν . . . . Συγχρόνως ἦλθον ἐν Κων)πόλει βιβλία προωρισμένα διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Ὁ Α. Ε. μαθὼν τοῦτο καὶ φοβούμενος μὴ στερηθῇ τοῦ προσδοκωμένου ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ κέρδους, ἀπέρχεται πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἀναφέρει αὐτῷ ὅτι εἰς τὸ ἐν Γαλατᾷ Τελωνεῖον ἦλθον βιβλία σλαβικά, ἐμπεριέχοντα ἰδέας κατὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ τὰ ὁποῖα, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἐξετυπώθησαν ἐντολῇ τῆς Ρωσσικῆς Κυβερνήσεως καὶ Συνόδου. Καὶ ἐν τούτοις, ὅλην αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ συκοφαντοῦσιν αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ. Πεπείσμεθα, ὅτι οἱ Ρῶσσοι δὲν πραγσύρονται **ὑπὸ τοιούτων συκοφαντιῶν καὶ πλεκτανῶν ἀνθρώπων ἀπονενοημένων».** (Ὅρα ἀπάντ. εἰς Ρῶσσ. Ἄγγελ. (ρωσσιστὶ) περὶ τῶν βουλγαρικῶν, Πετρουπ. 1858 σελ. 37).

Αἰσχροκέρδεια λοιπὸν **ἀπονενοημένων ἀνθρώπων,** μὴ ὀπισθοχωροῦσα πρὸ οὐδενὸς ἀνοσιουργήματος, ἰδοὺ τὸ ποιὸν τῶν Βουλγάρων κατηγόρων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὰ κινοῦντα αὐτοὺς ἐλατήρια. Τόσον δὲ κατεδίωκε τὸ Πατριαρχεῖον τὴν σλαυϊκὴν γλῶσσαν, ὥστε, ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ σχολῇ, ἀνεγράφη, ἅμα τῇ ἱδρύσει της, ἡ διδασκαλία τῆς σλαβωνικῆς ὡς ὑποχρεωτικοῦ μαθήματος δι' ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς σπουδαστάς, μετακληθέντος ὡς πρώτου διδασκάλου ταύτης Βουλγάρου ἐκ τῆς ἐν Ἄθῳ μονῆς τοῦ Ζωγράφου, ἐκτυπωθέντων δὲ ἐν τῷ πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν σλαβωνικῆς γραμματικῆς καὶ χρηστομαθείας. Ἐν δὲ τοῖς «Γενικοῖς Κανονισμοῖς» τοῖς διέπουσι τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, ὁρίζεται, ὡς προσὸν ἀπαραίτητον πρὸς ἀνάδειξιν Μητροπολίτου, ἐν αἷς ἐπαρχίαις ὑπάρχει καὶ σλαυϊκὸς πληθυσμός, ἡ γνῶσις τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης.

Δ'. Ἑτέρα αἰτίασις τῶν Βουλγάρων εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπίσκοποι ἐθεώρουν τὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας ὡς τιμάριον πρὸς πλουτισμόν, διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου. Βούλγαρος μάλιστα, δεινὸς οἰκονομολόγος, ὑπελόγισε, κατὰ τὸ 1866, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον εἶχεν ἐκμυζήσει ἐκ τῶν Βουλγάρων 32 δισεκατομμύρια γρόσια (περὶ τὰ 7 δισεκατ. φράγκων). Φρονοῦμεν ὅτι ὁ δεινὸς οὗτος οἰκονομολόγος ἐσφάλη ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς του. Κατὰ τοὺς καταλόγους τοὺς καταστρωθέντας, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν, ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους δημογεροντιῶν περὶ τῶν προσόδων τῶν Ἀρχιερέων, πρὸς κανονισμὸν τοῦ νέου συστήματος τῆς ἐπιχορηγήσεως, ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς τῶν 11 ἐπαρχιῶν τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ τῶν μικτῶν ἐπαρχιῶν τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας κατέβαλλεν ἐτησίως, διὰ τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς Ἐπισκόπους του 1,600,000 γρόσια ἐτησίως, ὑπολογιζομένων δὲ καὶ πάντων τῶν τυχηρῶν, περὶ τὰ 2, 200,000 γρόσια· (300,000 φράγκων). Ἐν διαστήματι λοιπὸν 500 ἐτῶν (ἀπὸ τοῦ 1393 καὶ ἐφεξῆς), τὸ πληρωθὲν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς 1,100 ἑκατομμ. γροσ. (250 ἑκατομμ. φρ.) μετὰ δὲ τῶν τόκων εἰς τεράστιον ποσόν, ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον τῶν 32 δισεκατομμ. γροσίων τῶν ὑπολογισθέντων ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου οἰκονομολόγου. Αἰδὼς Ἀργεῖοι!!! 20—25 χιλιάδων φράγκων διὰ Μητροπολίτην, ὑποκείμενον, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς ἀπείρους δαπάνας, χαρακτηρίζεται ὡς ἀπογύμνωσις τῶν χριστιανῶν του. Καὶ ὅμως καὶ περὶ τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν εἶχον ληφθῇ τὰ προσήκοντα μέτρα ἐν τοῖς Γενικοῖς Κανονισμοῖς διὰ τῆς θεσπίσεως νέου συστήματος ἐκριζοῦντος πᾶσαν κατάχρησιν. Ὁ δὲ θέλων νὰ ἀνεύρῃ τοὺς ἀληθεῖς καταπιεστὰς καὶ καταχραστὰς τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν «Βουλγαρικὴν Φιλολογίαν», ἥτις κατὰ τὸ 1861 ἔγραφε τάδε: «οἱ ἡμέτεροι Τζορμπατζίδες εἰσὶν ἅπαντες » Βούλγαροι· ἀλλὰ πόσας καταπιέσεις, πόσας ἀδι» κίας προξενοῦσιν εἰς τὸ ἔθνος. διατί; διότι στε» ρούμεθα τάξεως τινὸς ἐξασφαλιζούσης τὰ δί» καια ἑκάστου καὶ περιστελλούσης τὰς κατα» χρήσεις» (ἀρ. 4 σελ. 83, ἀρ. 20 σ. 337).

Ὁ νουνεχὴς καὶ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης θὰ συναγάγῃ, ἀκόπως, τὸ μόνον δίκαιον καὶ ὀρθὸν συμπέρασμα τῶν λεχθέντων, ἔχον, κατὰ τὰ πράγματα, ὡς ἐξῆς. Θὰ ἦτο ὅλως παιδαριώδες τὸ νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι, κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον πέντε ὅλων ἑκατονταετηρίδων, ἡ διοίκησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἔν τε ταῖς βουλγαρικαῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς, ὑπῆρξεν, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, πανταχοῦ καὶ πάντοτε, ἄψογος καὶ ἀναμάρτητος. Οὐδόλως ἀρνούμε-

θα ὅτι, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου ἱεραρχίας, κατελέγησαν καὶ ἄνθρωποι, διαψεύδοντες, ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν προορισμόν, μὴ ἐκτιμῶντες προσηκόντως τὰ ἀγαθὰ τῆς παιδείας, μὴ δυνηθέντες ἵνα γένωνται ὑπέρτεροι τῆς ὕλης. Ἀλλὰ ἐκ ποίας ἐποχῆς, ἐκ ποίας ἀνθρωπίνης κοινωνίας (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑσπερίας), ἐκ ποίας χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἔλειψάν ποτε, ἢ θέλουσι λείψει ὁλοσχερῶς, αἱ σκιαὶ αὗται; Τὸ νὰ ἀξιῶμεν δὲ, ὡς πράττουσί τινες, ὅπως σταθμίσωμεν διὰ τῆς ἡμετέρας στάθμης, ἐφαρμόζοντες τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς εἰκοστῆς ἑκατονταετηρίδος, ἄνδρας, γεννηθέντας, μορφωθέντας καὶ δράσαντας πρὸ μιᾶς, δύο, τριῶν, πέντε ἑκατονταετηρίδων, ὑπὸ ὅλως ἀλλοίας ἀρχὰς καὶ ἰδέας καὶ βιοτικὰς συνθήκας καὶ περιστάσεις καὶ περιπετείας καὶ πειρασμοὺς καὶ κινδύνους, ἀποτελεῖ ἁπλούστατα παραλογισμὸν, ἔχοντα τὴν πηγήν του εἰς ἔλλειψιν περωτισμένης καὶ διαυγοῦς κρίσεως, ἢ εἰς τυφλὴν ἐμπάθειαν καὶ προκατάληψιν.

«**Ἀποδίδω δικαιοσύνην εἰς τὴν σεβασμιότητα τῶν πλείστων μελῶν τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν ἀνώτατον κλῆρον**» ἔγραφεν ἀντικρούων ἐμμέσως τὰς βουλγαρικὰς καταγγελίας, ἐν τῇ πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ἐκθέσει του, ὁ Μ. Βεζύρης Κυπρισλῆ Μεχμὲτ πασᾶς, περιελθὼν ἐπισήμως κατὰ τὸ 1860, πρὸς ἐπιθεώρησιν, τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας, καίπερ μὴ συγκαλύπτων «τὰς καταχρήσεις τινῶν οἵτινες παραγνωρίζουσι τὴν φύσιν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς». Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου τῶν ἀνθρωπίνων ἐλλείψεων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία πάντοτε προσεπάθησε νὰ θεραπεύσῃ ἱκανοποιοῦσα πᾶσαν δικαίαν ἀπαίτησιν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου της, ἀνεξαρτήτως φυλετικῆς καταγωγῆς, μέχρι τῶν ἀντικρουσθεισῶν ἐν τοῖς πρόσθεν βουλγαρικῶν κατηγοριῶν, ὑπάρχει ἄβυσσος δυσθεώρητος τερατωδῶν συκοφαντιῶν καὶ ψευδολογιῶν, ἀφ' ὧν ἀποστρέφει μετὰ βδελυγμίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πᾶς ὁ ἐπιζητῶν, ἄνευ ὀπισθολογισμῶν καὶ προκαταλήψεων, τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΧΡΟΝΟΝ»

Ὁ «**Χρόνος**» τῶν Παρισίων τῆς 8 Νοεμβρίου (ν. ἡ.) πραγματεύεται, ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, τὰ τῆς ὑπουργικῆς ἐν Βουλγαρίᾳ μεταρρυθμίσεως, ἐξ ἧς προέκυψεν ὁ διορισμὸς ὡς πρωθυπουργοῦ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Πέτκωφ, ὄντινα καὶ ἐξαίρει, λαμβάνων ἅμα ὑπὸ σημείωσιν τὰς φιλειρηνικὰς αὐτοῦ περὶ Μακεδονίας δηλώσεις. Ἐπιπροστίθησι δὲ ὁ «Χρόνος» τάδε: «Τὰ γεγονότα τῆς Ἀγ» χιάλου, τὰ ἀνελιχθέντα ἐπὶ βουλγαρικοῦ ἐδά» φους, ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν ἡγεμονικὴν Κυβέρ» νησιν εὐθύνας ἀμεσωτέρας ἢ τὰ γεγονότα τῆς » Μακεδονίας· δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ὁ κ. Πέτ» κωφ θέλει πράξει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅ,τι εἰσή» γεῖται ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅ,τι ἐπιβάλλουσιν αἱ » συνθῆκαι. . . . . Ἡ μειοψηφία αὕτη (ἡ ἑλληνι» κὴ ἐν Βουλγαρίᾳ), ἥτις ὑπεβλήθη εἰς σκληρὰν » δοκιμασίαν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, δικαιοῦται » νὰ ἀξιοῖ ὅπως τὰ θρησκευτικὰ καὶ σχολειακὰ » δικαιώματά της, τὰ παραμείναντα σεβαστὰ ἀπὸ » τοῦ 1878, περιφρουρηθῶσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, » καθόσον ἡ ἱκανοποίησις ἣν ἀπαιτεῖ ἐπὶ τοῦ » σημείου τούτου, οὐδὲν ἐνέχει τὸ ὑπερβολικόν».

Εὐχαριστοῦντες τὸν «Χρόνον» ἐπὶ τῇ ἐκπεφασμένῃ ἀναγνωρίσει τῶν δικαίων τοῦ τλήμονος ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ ἐπὶ ταῖς πρὸς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν νουθεσίαις, λυπούμεθα διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ συμμερισθῶμεν τὴν αἰσιοδοξίαν του. Ὁ «Χρόνος», ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι Κυβέρνησις κράτους ἀξιοῦντος ὅτι καταλέγεται ἐν τῇ χορείᾳ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν δὲν δύναται νὰ μὴ πράξῃ τὸ στοιχειωδέστατον τῶν καθηκόντων της, ὅπερ εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τῶν ὑπηκόων της, καὶ οὐχὶ νὰ ἀνέχηται τὴν καταπάτησιν πάντων τούτων ὑπὸ τῶν κακοποιῶν στοιχείων, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἐξερεθίζῃ ταῦτα ἢ καὶ νὰ συμπράττῃ ἀπροκαλύπτως μετ' αὐτῶν, προσκαλεῖ τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν νὰ πράξῃ, ὅ,τι «εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅ,τι ἐπιβάλλουσιν αἱ συνθῆκαι»· ἐλπίζει δὲ ὅτι ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας κ. Πέτκωφ θέ-

λει πράξει τοῦτο. Εὐχόμεθα νὰ ἐπαληθεύσωσιν αἱ προσδοκίαι αὗται, ἀλλ' ἐλαχίστας τρέφομεν ἐλπίδας. Διότι, ὁ νέος πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας εἶναι ἀκριβῶς ὁ μᾶλλον ὑπεύθυνος ἐπὶ ταῖς γενομέναις καταστροφαῖς, αὐτὸς δὲ οὗτος, ἐπισκεφθεὶς κατὰ Ἰούλιον τὸν παρὰ τῶν Βουλγάρων ἁρπαγέντα ἐν Μεσημβρίᾳ μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ ἰδὼν τὰς ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς τῶν εἰκόνων, στραφεὶς, ὀργῆς ἔμπλεως, πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὸν, ὠνείδισε πικρῶς διότι ἀφῆκαν αὐτὰς καὶ διέταξεν ἵνα αὐθωρεὶ ἀπαλειφθῶσιν. Ἡ δὲ ἐν σκοτεινῇ καὶ ἀνηλίῳ εἱρκτῇ κατακράτησις, τέταρτον ἤδη τοῦτον μῆνα, τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου, παρὰ πάντα τὰ διαβήματα καὶ τὰς προσενεχθείσας ἐγγυήσεις, δὲν ἀποδεικνύει περιτρανῶς τὰς ἐνόχους διαθέσεις τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, μὴ θελούσης μὲν νὰ ἀπελευθερώσῃ αὐτὸν, μὴ τολμώσης δὲ νὰ παραπέμψῃ εἰς δίκην, οὐχὶ ἐκ φόβου τῆς ἐτυμηγορίας τῶν Βουλγάρων δικαστῶν, (ὢ! περὶ τούτου εἶναι ἀπολύτως βεβαία), ἀλλὰ διότι ἐκ τῆς γενησομένης ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας, καθ' ἣν ἀσφαλῶς θὰ παρίστανται καὶ ξένοι ὀχληροὶ ἀκροαταὶ, καταδειχθήσεται φαεινῶς, πρὸς τῇ ἐνοχῇ τῶν Βουλγαρομακεδόνων ταραξιῶν, καὶ ἡ συνενοχὴ τῆς Κυβερνήσεως;

Ἐξακολουθοῦμεν λοιπὸν νὰ φρονῶμεν — καὶ παρακαλοῦμεν τὸν «Χρόνον» νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν τὰ γραφόμενά μας — ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐξαναγκασθῇ ἡ Βουλγαρία ὑπὸ τῶν δικαιουμένων καὶ ὀφειλουσῶν νὰ πράξωσι τοῦτο δυνάμεων τῶν συνυπογραψασῶν τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου καὶ ἐγγυηθεισῶν τῷ ἑλληνικῷ πληθυσμῷ τὴν περιφρούρησιν τῶν δικαίων του, οὐδέποτε ἀφ' ἑαυτῆς θὰ πράξῃ ὅτι «εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅ,τι ἐπιβάλλουσιν αἱ συνθῆκαι», ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμειλίκτως τὸ ἀπαίσιον ἔργον τῆς ἐξοντώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι, ἂν πραγματοποιηθῶσιν αἱ ἀπαίσιαι προβλέψεις μας, ὁ «Χρόνος», οὗτινος ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐκτιμῶμεν τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας, θέλει πράξει, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεώς του, ὅ,τι εἰσηγεῖται ἡ φιλανθρωπία. Ἄλλως τε ὀφείλει ἡμῖν τὴν ἐπανόρθωσιν ταύτην καὶ γινώσκομεν ὅτι δὲν συνειθίζει νὰ ἐμμένῃ εἰς σφαλερὰς ἰδέας, ἅπαξ ἀποδειχθείσας τοιαύτας.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΚΑΙΑ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΛΙΑ

Ἀναφορὰ τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων πρὸς τὴν Α. Β. Υ. τὸν ἡγεμόνα Φερδινάνδον

Ὑψηλότατε,

Οἱ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενοι, ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, τολμῶμεν νὰ προστρέξωμεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν ἀνώτατον ἡμῶν ἄρχοντα, καὶ μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους νὰ ὑποβάλωμεν Αὐτῇ τὰ ἑπόμενα:

Δὲν εἶνε ἄγνωστον τῇ Ὑμετέρᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι ἡ θλιβερὰ κατάστασις, ἡ ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον δημιουργηθεῖσα εἰς τὰς ἑλληνικὰς Κοινότητας ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, παρ' ὅλην τὴν διακαῆ ἡμῶν ἐπιθυμίαν, ὅπως διαβιῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ μετὰ τῶν συνοίκων ἡμῶν Βουλγάρων. Σχεδὸν δὲν παρῆλθεν ἔτος, χωρὶς νὰ θρηνήσωσιν αἱ ἡμέτεραι Κοινότητες τὴν, ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, ἁρπαγὴν ναῶν, σχολείων, ἢ μονῶν μετὰ τῶν προσοδοφόρων αὐτῶν κτημάτων. Μολονότι δὲ ὡς νομοταγεῖς πολῖται ἐκπληροῦμεν πάσας τὰς πρὸς τὸ κράτος ὑποχρεώσεις ἡμῶν, μετὰ θλίψεως διαπιστοῦμεν ὅτι στερούμεθα ἰσοτιμίας καὶ ἰσοπολιτείας.

Ἠλπίζομεν σὺν τῷ χρόνῳ βελτίωσιν τῆς θλιβερᾶς ταύτης καταστάσεως, ὅτε, δυστυχῶς καὶ παρ' ἐλπίδα, ἐπῆλθον οἱ δεινοὶ διωγμοὶ καὶ αἱ ἀνήκεστοι συμφοραὶ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, αἵτινες ἐγένοντο γνωσταὶ τῇ Ὑμετέρᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι ἐκ τῶν ὑπομνημάτων καὶ τηλεγραφημάτων τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἡμετέρων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

Ἐν βραχυτάτῳ τοῦ χρόνου διαστήματι, ἐδοκιμάσαμεν τὰς μείζονας τῶν ἀδικιῶν. Οἱ εὐκτήριοι ἡμῶν οἶκοι, αἱ ἱεραὶ μοναί, αἱ ἡμέτεραι σχολαί, ἡ κοινοτικὴ ἡμῶν περιουσία ἐσυλήθησαν, κατεστράφησαν καὶ βίᾳ κατελήφθησαν. Ἡ χρῆσις τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης ἀπηγορεύθη. Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ὑπόστασις τῶν ἡμετέρων Κοινοτήτων καθόλου — ἔργον ὁλοκλήρων αἰώνων — ἐξεμηδενίσθη. Καὶ ταῦτα χωρὶς οὐδέποτε νὰ παράσχωμεν πραγματικὴν αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν, διότι ἀείποτε — καὶ τοῦτο μετὰ θάρρους δυνάμεθα νὰ διακηρύξωμεν — διετελέσαμεν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος καὶ νομοταγεῖς τῆς Ἡγεμονίας πολῖται.

Ὑψηλότατε, παρὰ τὰς δεινὰς ὅμως ταύτας καταστροφὰς, παρὰ τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας, ἃς ἐπὶ δίμηνον ἤδη ὑφιστάμεθα, δὲν ἀπωλέσαμεν τὸ θάρρος, οὐδ' ἀπεβάλομεν τὴν ἐλπίδα περὶ ταχείας βελτιώσεως

τῆς ἀφορήτου ταύτης καταστάσεως καὶ διορθώσεως τῆς γενομένης ἡμῖν ἀδικίας, διότι ἀνεμένομεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν παρὰ τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν ἐργατῶν τῶν καταστροφῶν καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἁρπαγέντων ἱερῶν ναῶν, σχολῶν καὶ μονῶν μετὰ τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς ἀκινήτων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι πρὸς συντήρησιν τῶν ἡμετέρων σχολῶν.

Ἀλλ' ἐνῷ τοιαύτας ἀνεμένομεν ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας τῆς ἡγεμονικῆς Κυβερνήσεως, αἱφνης, ὅλως ἀπροσδοκήτως, ἀπεστάλη ἡμῖν παρὰ τῶν κατὰ τόπους ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων, ἔγγραφον ἀγγέλλον ἡμῖν ὅτι, τῇ 15 τρέχοντος, τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ τοῦ ἀρξαμένου ἤδη σχολικοῦ ἔτους τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου τοῦ 1892, καθ' ὃ τὰ τέκνα ἡμῶν δέον νὰ ἐκπαιδεύωνται βουλγαριστὶ ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις, καθὼς καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τὰ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως διατάξεων τοῦ ἰδίου νόμου, αἵτινες καταργοῦσι τὰ δημοτικὰ ἡμῶν σχολεῖα καὶ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν λειτουργίαν τῶν τῆς μέσης παιδεύσεως ἡμετέρων σχολείων, μολονότι τελείως ἐν αὐτοῖς διδάσκεται ἡ ἐπίσημος τοῦ τόπου γλῶσσα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ νῦν ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὅτε τὸ παρελθὸν ἔτος οὗτος ἐπεσκέφθη τὰ ἐν Φιλιππουπόλει σχολεῖα.

Ἡ ἀνάγγελία τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ δὴ, μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ Ἰουλίου, ἐνέσκηψεν ἡμῖν ὡς κεραυνός. Δὲν ἐπιχειροῦμεν ἐνταῦθα νὰ καταδείξωμεν τὸ ἄδικον καὶ καταθλιπτικὸν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου καὶ τῶν εἰρημένων σχετικῶν αὐτῷ διατάξεων, καθόσον, ἀπὸ τῆς ψηφίσεως ἔτι τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμου, αἱ ἀνὰ τὴν Ἡγεμονίαν ἑλληνικαὶ Κοινότητες κατέδειξαν τοῦτο δι' ὑπομνημάτων πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα καὶ πρὸς τὴν τότε ἡγεμονικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις, κατιδοῦσα τὸ μέγεθος τοῦ προσγινομένου ἡμῖν ἀδικήματος, ἀνέστειλε τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, καίπερ εἰσηγησαμένη τὴν ψήφισίν του· αὐτὴ δὲ καὶ πᾶσαι αἱ διαδεξάμεναι αὐτὴν ἡγεμονικαὶ Κυβερνήσεις, οὐδέποτε κατὰ τὸ διαρρεῦσαν 14ετὲς διάστημα προέβησαν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, ἀπομείναντος οὕτω γράμματος νεκροῦ.

Ὑψηλότατε· προστρέχοντες πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, οὐδὲν ἄλλο ἐξαιτούμεθα, ἢ ν' ἀπολαύωμεν τῶν δικαιωμάτων, τῶν ὁποίων δὲν στερεῖται οὐδεμία τῶν φυλῶν, αἵτινες οἰκοῦσι τὴν Ἡγεμονίαν. Ἐπιθυμοῦμεν, συζῶντες ἐν ὁμονοίᾳ μετὰ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ὡς πιστοὶ καὶ εἰρηνικοὶ πολῖται τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, νὰ διατηρήσωμεν τὴν γλῶσσαν καὶ ἐθνικότητα ἡμῶν, ἐν συμβιβασμῷ πάντοτε πρὸς τὰ καθήκοντα ἡμῶν ὡς Βουλγάρων πολιτῶν. Ἐπιθυμοῦμεν τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τῇ μητρικῇ των γλώσσῃ, διδασκόμενα ἐκ παραλλήλου καὶ τὴν ἐπίσημον τοῦ τόπου γλῶσσαν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν τὰς ἀπὸ αἰώνων ὑφισταμένας θρησκευτικὰς ἡμῶν Κοινότητας καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν ἀρχάς. Ζητοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως.

Ἐν τῇ ἀνελπίστῳ καὶ σκληρᾷ ταύτῃ δοκιμασίᾳ, καταφεύγομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν ἀνώτατον Ἄρχοντα ἡμῶν, ἐξαιτούμενοι παρ' Αὐτῆς προστασίαν καὶ δικαιοσύνην, ἐλπίζοντες ὅτι θέλομεν τύχει ἀμφοτέρων.

Τῆς Ὑμ. Βασιλ. Ὑψηλότητος ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι·

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1906.

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν προέδρων τῶν Ἐφορειῶν τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἑλληνικῶν σχολῶν).

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τοῦ πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν πατρικῶν παραδόσεων πεσόντας κοινοῦ καὶ χριστιανικοῦ καθήκοντος ἐποιησάμεθα μνείαν καταλλήλως· καὶ τοῦ πρὸς τὴν ἀγήρω μνήμην αὐτῶν χρέους ἡμῶν ἐκτελεσταὶ ἐγένοντο πολλαχοῦ κατὰ τόπους ἑλληνικαὶ κοινότητες καὶ ἱεραὶ μητροπόλεις, κοινοὺς πόθους ἱκανοποιοῦσαι, χριστιανικὸν καθῆκον ἐπιτελοῦσαι, φόρον εὐλαβείας καὶ στοργῆς ἀδελφικῆς ἀποτίσασαι. Τεσσαρακονθήμερα μνημόσυνα ἐπιτελέσθησαν, καὶ τὰ τριμνιαῖα, καὶ ναοὶ ἐπενθηφόρησαν· καὶ κοινὸν μὲν ἀπεδείχθη τὸ πένθος, κοινὴ δ' ἡ συγκίνησις, κοινὸς δ' ὁ πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν ἔπαινος, διδακτικὸς συγχρόνοις καὶ μεταγενεστέροις, ἐμψυχῶν τοὺς ἀγωνιζομένους, παραμυθούμενος τοὺς πάσχοντας, ὑπερείδων τοὺς κλονιζομένους, παραθαρρύνων τοὺς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος πορευομένους. Καθῆκον δὲ καὶ ἡμῶν ἵνα, ἐκτιθέντες τὴν ὧδε κακεῖσε ἐκδηλουμένην πρὸς τοὺς παθόντας ὀφειλήν, συνιστῶμεν πᾶσι τὴν ἀνελλιπῆ τοῦ καθήκοντος πλήρωσιν πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας, τοὺς θαυμάσιον καλλιέρημα προσενεγκόντας ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀγνὴν τῶν πατέρων διδασκαλίαν, ἵνα συνιστῶμεν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀδελφικοῦ καθήκοντος πρὸς τοὺς ἐκπατρισθέντας, τοὺς γυμνητεύοντας ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθόδοξον ἀφωσιώσεως, «τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ».

Δυστυχῶς, ὀλίγα ἀναγγέλλονται ἡμῖν ἐκ τῶν τελουμένων, τινὰ δὲ καὶ βραδέως, ἅπερ ὅμως στηλογραφοῦμεν μετ' ἐπαίνων, ἐλπίζοντες ὅτι καὶ αἱ μήπω τὸ καθῆκον ἐπιτελέσασαι μεγαλώνυμοι κατὰ τὸν Πόντον παροικίαι καὶ ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἀλλαχοῦ θέλουσιν ἐπιτελέσει. Σήμερον ἀναγράφομεν τὸ ἐν **Μελβούρνῃ** τῆς Αὐστραλίας τελεσθὲν τῇ 17 προπαρελθόντος μηνὸς (σεπτεμβρίου) ὑπὸ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος — τὸ ἐν **Μοσχοννησίοις,** τῇ 29 λήξαντος ὀκτωβρίου γενόμενον, ἱερουργοῦντος τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου κ. Νικοδήμου—τὸ ἐν **Πρεβέζῃ,** τῇ 29 λειτουργοῦντος τοῦ πανοσ. μητροπ. κ. Δωροθέου—τὸ ἐν **Γρεβενοῖς** ὑπὲρ τοῦ Κοριτσᾶς Φωτίου, σημειοῦμεν δ' ὅτι ἠγγέλθη ἡμῖν ἡ τέλεσις τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ μνημοσύνων ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Μελενίκου καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος. — Ἀλλὰ δέον ν' ἀναγραφῇ μετ' ἐπαίνων ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Κῶ,** ἐγκαίρως ἐπιτελέσασα μνημόσυνον ἐν Ἀντιμαχείᾳ τῆς νήσου ταύτης, ἱερουργήσαντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Ἰωακείμ, ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ σιδήρῳ τε καὶ πυρὶ τελειωθέντων, διατάξαντος καὶ ἐπὶ τῷ βιαίῳ θανάτῳ τοῦ μητροπολίτου Κοριτσᾶς Φωτίου τὴν τέλεσιν συγχρόνων μνημοσύνων ἐν τοῖς ναοῖς τῶν πέντε τῆς Κῶ χωρίων.

Τὸ παράδειγμα τῶν ὀπαδῶν τοῦ καθήκοντος ὁμογενῶν κοινοτήτων καὶ τῶν ἱερῶν μητροπόλεων, ὅσας ἀπὸ τῆς 7 τοῦ μηνὸς αὐγούστου ἐξακολουθοῦμεν ἀναγράφοντες, πρέπει νὰ μιμηθῶσιν, ἕνεκα πολλῶν λόγων, ὅσοι λόγων ἄνευ ἀναβάλλουσιν ἄχρι τῆς σήμερον τὸ πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ὑπὸ τῆς θρησκείας καθῆκον.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ

τὰ πρὸς τοὺς παθόντας ἀνεγράφησαν ἐπὶ τριμηνίαν ὁλόκληρον. Ἐπαίνων ἠξιώθησαν οἱ τὰ δεινὰ τῶν ἀδελφῶν ὑλικῶς ἀνακουφίσαντες· προτροπαὶ ἐγένοντο ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ πρὸς τοὺς προσποιουμένους ἄθῳον λησμοσύνην τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν πλησίον· καὶ τρέφουσιν ἡμᾶς ἐλπίδες ἀγαθαὶ ὅτι καὶ αἱ ἀναλαβοῦσαι τὴν ἄθροισιν ἐλεῶν μητροπόλεις καὶ κοινότητες θέλουσι φιλοτιμηθῇ νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀδελφικῆς συμπαθείας αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀξίους συμπαθείας, καὶ αἱ μήπω δοῦσαι σημεῖα στοργῆς καὶ συμπαθείας πρὸς τοὺς παθόντας ἴχνη θέλουσιν ἀναγγείλει τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐπιδιώκουσι τὴν ἐξόφλησιν ὀφειλῆς ἱερᾶς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ κοινότητες ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, αἵτινες καὶ πολλὰ δύνανται νὰ συνεισφέρωσιν ὑπὲρ τῶν ἕνεκα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν παθόντων, ἕνεκα τῆς δόξης τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Τὸ παράδειγμα τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων, τὸ παράδειγμα τῆς **ἐν Βιέννῃ** ἑλληνικῆς παροικίας εἰσπραξάσης ἀπὸ συνδρομῶν 4000 κορωνῶν, τὸ παράδειγμα τῆς ἑλληνικῆς ἐν **Τεργέστῃ** κοινότητος, ἀθροισάσης ἐκ συνεισφορῶν 2530 φράγκα, τὸ τῆς ἐν **Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ** Ἀμερικῆς, ἀθροισάσης 1600 φράγκα, τὸ τῆς ἐν **Σὼλτ Λέικ,** ἀθροισάσης 76 λίρας, τὸ τῆς ἐν **Χιλένῃ** τῆς Ρωσσίας, συναθροίσας 100 ρούβλια ταῦτα τὰ παραδείγματα πρέπει νὰ μιμηθῶσιν ὀλιγάριθμοι καὶ πολυπληθεῖς ἑλληνικοὶ συνοικισμοὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, οἷον ἐν Ἀμβέρσᾳ, Βενετίᾳ, Βρασοβῷ, Λιβερπούλῃ, Λιβόρνῳ, Λονδίνῳ, Λειψίᾳ, Μαγκεστρίᾳ, Φασσαλίᾳ καὶ Νεαπόλει καὶ ἐν ἑτέραις ἠπείροις, οἱ πρὸς ὑποστήριξιν ἄλλων κοινωφελῶν πράξεων ἑτέρου προορισμοῦ καὶ ἑτέρου χαρακτῆρος ἀρωγοὶ προσερχόμενοι.

Τὴν αὐτὴν ὑπόμνησιν ποιούμεθα καὶ πρὸς πάσας τὰς ἐπαρχιακὰς ἡμῶν πόλεις, ὅσαι δύνανται νὰ πέμψωσι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μικρὸν ἢ μέγα ποσόν, χωρὶς, ἐννοεῖται ν' ἀφίσωσιν ἀθεράπευτα τὰ ἴδια κοινὰ καθιδρύματα. Διότι πᾶσαι αἱ ἀνὰ τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῆς κραταιᾶς τῶν Ὀσμανιδῶν αὐτοκρατορίας ὁμογενεῖς κοινότητες ἔχουσι τὰς ἀνάγκας αὐτῶν τὰς κοινοτικάς, ἔχουσι σχολεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ μοναστήρια καὶ ναοὺς καὶ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν ἐργάζονται φιλοτίμως· ἀλλ' οὔτε ἡ τῶν Μοσχοννησίων, οὔτε ἡ τοῦ Δεδέ-ἀγάτς ἐσκέψαντο πρὸς εὕρεσιν δικαιολογίας ἐπὶ τῇ μὴ ἐκπληρώσει τοῦ πρὸς πένητας, ἀπὸ εὐπόρων γενομένους, καθήκοντος. Ὅταν δὲ ἡ μὴ ὑλικῶς εὐποροῦσα μητρόπολις **Κῶ** ἀγγέλλῃ ὅτι προσεχῶς ἐλπίζει νὰ πέμψῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ τὰ δισχίλια γρόσια, ὅταν ἡ τῶν Μοσχοννησίων ἑλληνικὴ κοινότης ἀγγέλλῃ τὴν ἀποστολὴν 27 λιρῶν, ὅταν ἡ τοῦ Δεδέ-ἀγάτς ἀποστέλλῃ πεντακόσια φράγκα καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἐκκλησία ἡτοιμάζετο ν' ἀποστείλῃ ποσὸν ἴσον, ὅταν ἡ τῶν 40-Ἐκκλησιῶν ἀποστέλλῃ χίλια φράγκα, καίπερ ἀναλαμβάνουσα τὴν οἰκοδομὴν εὐρυπεποῦς οἴκου μητροπολιτικοῦ καὶ ναοῦ, ὅταν ἡ τοῦ Διδυμοτείχου φιλότιμος κοινότης πέμπῃ 500 φρονοῦμεν ὅτι αἱ μεγαλώνυμοι καὶ εὐποροῦσαι κοινότητες Σμύρνης καὶ Θεσσαλονίκης, Μιτυλήνης καὶ Ἀϊδινίου, Λέρου καὶ Καλύμνου, Τραπεζοῦντος καὶ Νεοκαισαρείας, Ἀμασείας καὶ Κοζάνης, Ἠλιουπόλεως καὶ Κρήνης καὶ εἴ τις ὁμοία πρέπει νὰ μὴ τεθῶσιν ὕστεραι ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπαθείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις εἰς τὰ Ἀνάκτορα.— Ἐπὶ ταῖς παρὰ μωαμεθανοῖς ἑορταῖς τοῦ Βαϊραμίου ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, μεταβὰς εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα τῇ κυριακῇ, 5 ἱσταμένου, ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. τῷ ἄνακτι συγχαρητήρια θερμὰ διὰ τῆς Ἀρχιγραμματείας, τυχὼν τῶν αὐτοκρατορικῶν προσρήσεων. Ἐπίσης συνεχάρη ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ταύταις καὶ τοῖς ἐκ τῶν ἀνωτέρων αὐτοκρατορικῶν θεραπόντων ἔξοχ. Ταχσὶν πασᾷ, ἀρχιγραμματεῖ, Γαλὶπ βέη, Μ. τελετάρχῃ, καὶ Ἰζὲτ πασᾷ ἰδιαιτέρῳ γραμματεῖ τῆς Α. Α. Μ., δι' ἐπισκεπτηρίων δὲ τοῖς ἐξοχ. Ταχὶρ πασᾷ, Ἀλῆ Δεβὰτ βέῃ, Ἰσμαὴλ Χακῆ βέῃ καὶ Ὀσμὰν βέῃ.—**Τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς** ἐπισκεψάμενος αὐθημερον ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἑορτῇ, ἤτοι τὰς ΑΑ. Ὑψ. τὸν Μ. βεζίρην, τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸν τῶν στρατιωτικῶν, τὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τὸν πρώην Μ. βεζίρην Σαὶδ πασᾶν.=Τῇ ἐπιούσῃ, δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Βαϊραμίου, ἐπεσκέψατο ἡ Α.Θ.Π. τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς τῶν ἐξωτερικῶν, τῶν ναυτικῶν, τοῦ ἐθκαφίου, τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὸν ἐξοχ. νομάρχην πρωτευούσης.—Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ τὸν σοφολογ. σεῖχ-ουλ ἰσλάμην καὶ τὸν ἐξοχ. ὑπουργὸν τῶν τελωνείων δι' ἐπισκεπτηρίου δὲ συνεχάρη τῷ στρατιωτικῷ διοικητῇ Γαλατᾶ Μουσταφᾷ πασᾷ. Τῇ Α. Θ. Π. κατὰ τὰς ἐπισκέψεις συνώδευον τῇ μὲν κυριακῇ ἡ Α. Ἐξ. ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὁ ἐξ. ἀρχων καπικεχαγιᾶς Ἀντώνιος Οἰκιάδης βέης. Τὰς ἐπισκέψεις τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐποιήσατο μόνος.— Πρὸς ἑτέρους ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους καὶ μεγιστᾶνας τὰς συγχαρητικὰς τῆς Α. Θ. Π. προσρήσεις ἡρμήνευσαν ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος σὺν τῷ ἐξ. ἄρχοντι κιπικεχαγιᾷ, ὡς καὶ ὁ βοηθὸς καπικεχαγιᾶς ἐνδοξ. Σπυρίδων ἐφέντης Κωνσταντινίδης.

Χειροτονία.—Τῇ κυριακῇ ἐγένετο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Μεθύμνης, Σηλυβρίας καὶ Κολωνίας ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλεστ. ἐπισκόπου Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου.

Κανονικὴ ἄδεια.— Χρησιμοποιῶν τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ κανονικὴν ἄδειαν πρὸς διαχείμασιν ἐν Χίῳ καὶ Σάμῳ, διὰ λόγους ὑγιείας, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς Σμύρνην, ἀφικόμενος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ.

Μητρόπολις Μελενίκου.—Ἠγγέλθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας ἄφιξις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μελενίκου κ. Αἰμιλιανοῦ, καὶ ἡ θερμὴ δεξίωσις, ἣν ἐποιήσαντο αὐτῷ οἱ τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τοῖς δικαιώμασι τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀφωσιωμένοι εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς τῆς πόλεως Μελενίκου.

Κήρυγμα.—Φροντίδι τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συνετάχθη καὶ διενεμήθη τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὴν προσεχῆ τεσσαρανθήμερον νηστείαν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῶν κηρυξόντων δεκαπέντε μὲν ἔχουσι πτυχίον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἓξ εἰσὶ προλύται τῆς θεολογίας τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, εἷς διδάκτωρ τὰ νομικὰ, εἷς τῆς φιλολογίας, καὶ εἷς πτυχιοῦχος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Μονὴ Προδρόμου Βερροίας.—Εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἐπόπτας τῆς ἐν Βερροίᾳ σταυροπηγιακῆς μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου κκ. Κόρτην καὶ Ζομπᾶν ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια καὶ διεβιβάσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ λελογισμένῃ καὶ εὐσεβεῖ διεκπεραιώσει τῆς ἐκκλησιαστικῶς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς. Συνεστήθη δὲ τοῖς κκ. Κόρτῃ καὶ Ζομπᾷ νὰ παραμείνωσι καὶ ἐξῆς ἐν τῷ ἔργῳ, ὃ τοσούτῳ καλῶς διεξάγουσι.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα.—Ὁ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων καὶ Μ. ἔξαρχος τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας κ. Συμεὼν Παπαδάκης, συμπληρώσας τεσσαράκοντα τρία ἔτη εὐδοκιμωτάτης ὑπηρεσίας ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐφησυχάσῃ κατ' ἰδίαν, ἀρκούμενος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἔθν. Ταμείου χορηγηθησομένην κατὰ νόμον σύνταξιν, ὑπέβαλε παραίτησιν ἀπὸ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ μετὰ τῆς παρακλήσεως ἵνα γένηται δεκτή. Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἀπεδέξατο χθὲς αὐτὴν, ἀναγνωρίσαν τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Παπαδάκη καταβληθείσας φροντίδας ὑπέρ τε τῆς ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τοῦ ταμίου ἃ διεξήγαγεν ἀγαπώμενος

καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν σεπτῶν αὐτοῦ προϊσταμένων εὐνοούμενος. Ὁ κ. Παπαδάκης, αἰτήσει τοῦ συμβουλίου, θέλει παραμείνει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς ἐν τῷ νῦν οἰκοδομουμένῳ παραρτήματι τῶν πατριαρχικῶν γραφείων ἐγκαταστάσεως αὐτῶν, ἄχρις εὑρέσεως διαδόχου τῆς θέσεως, εἶτα δὲ, κατ' ἰδίαν ὑπόσχεσιν ἐρχόμενος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα θέλει παρέχει τὰς συμβολὰς τῶν γνώσεων καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ πείρας εἰς τὸν διορισθησόμενον ταμίαν.

Βραβεῖον φιλογενείας. —Συστάσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδείας κ. Κωνσταντίνου, ἐξεφράσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡ εὐαρέσκεια αὐτῆς εἰς τὸν ἐκ Μεγίστης (Καστελλορίζου) φιλογενῆ κ. Λουκᾶν Σαντραπὲν καὶ τὴν εὐσεβῆ σύζυγον αὐτοῦ Ἀναστασίαν ἐπὶ ταῖς ὑπὲρ σχολείων καὶ ναῶν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος γενομέναις ὑπ' αὐτῶν γενναίαις δωρεαῖς.

Χριστιανικὴ διαθήκη.— Χθὲς ἐκοινοποιήθη ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἡ διαθήκη τοῦ πρὸ ἓξ ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἱεροψάλτου Κυριακοῦ Ἰωαννίδου, δι' ἧς καταλίπει τὰ ἑξῆς ποσά: 200 λίρας τουρκικὰς εἰς τὰ Ἐθν. Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα—100 ὁμοίως εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν—100 ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς ἐνορίας Ἁγίου Κωνσταντίνου εἰς Ψαμαθίαν, ὅπου ἐχρημάτισεν ἱεροψάλτης—100 εἰς τὴν Σταυροδρομίῳ Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα τῶν κυριῶν—80 εἰς προικισμὸν μιᾶς κόρης χρηστοήθους ἐκ Ψαμαθίᾳ, κατ' ἐκλογὴν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἐνορίας Ἁγίου Κωνσταντίνου—50 εἰς τὸν πτωχὸν ναὸν τῆς συνοικίας Τεκὺρ Σεραγίου, ἐν ᾧ τελευταῖον διέμενεν—180 εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις φοιτητὴν Παρασκευᾶν Σαμπανίδην, ὅπως συμπληρώσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ σπουδὰς—200 εἰς τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ μαθητὴν Θεμ. Βογιατζόγλουν, παρ' ᾧ καὶ ἐνοσηλεύετο—80 δι' ἔξοδα κηδείας αὐτοῦ καὶ τῶν νενομισμένων μνημοσύνων.— Ὁ μακαρίτης Κυριακός, μὴ γνωρίσας γονεῖς οὔτε συγγενεῖς, ἀνετράφη ἐκ βρέφους ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Κουταληνοῦ, γενόμενος μαθητὴς της Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, διῆγε δὲ λιτὸν βίον ἐν σκληραγωγίᾳ. Διέπρεπεν ἐν τοῖς παρ' ἡμιν μουσικοῖς· οὐδένα δ' ἠδίκησεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, πεντήκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη βιώσας.

Χοροστασίαι.— Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ κατὰ Τὰ ταῦλα ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, πολλοῦ πλήθους ὀρθοδόξων ἐκκλησιασθέντος· μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ἔδωκε τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ τούτου τεθαμμένου Βασιλείου Ἰωαννίδου τοῦ ἀνακτορικοῦ ἀρχιτέκτονος—Τῇ τετάρτῃ, μνήμῃ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἐπωνύμῳ ναῷ ἐν Πλατᾷ, πλήρει ὄντι εὐσεβῶν.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.—Τῇ τετάρτῃ, 8 ἄρξαμένου, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο τοὺς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγοντας σεβασμ. μητροπολίτας Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Σεραφεὶμ καὶ Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλον, διευθυντὴν τῆς Πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου ηὔξατο τὰ δέοντα τοῖς ἑορτάζουσι κκ. Σταμάτῳ Παγανέλῃ, προέδρῳ τοῦ ἑλλην. προξενικοῦ δικαστηρίου, Μ. Ψαλίδᾳ, ἰατρῷ, καὶ Μ. Σιφναίῳ πρώην μέλους τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, καὶ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος τῷ ἐλλογίμῳ διδάκτορι καὶ δικηγόρῳ κ. Μ. Θεοτοκῇ — σήμερον τηλιγραφικῶς συνεχάρη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σκοπίων κ. Βικεντίῳ, καὶ ηὔξατο τὰ δέοντα τῇ βοηθῷ τοῦ νομάρχου Διαρβεκίρ ἐξοχ. Μηνᾷ Χαμουδοπούλῳ ἐφέντῃ, Μ. ῥήτορι τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Ἐπίσκοπὴ Ἱερισσοῦ.—Ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, διὰ λόγους ἐπαρχιακούς, ὁ πανιερ. πρόεδρος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Ἰωακείμ.

Περιοδευταί. — Τῇ τετάρτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Μονοκτήριον ὁ βοηθὸς τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονίας θεοφ. ἐπίσκοπος Πέτρας κ. Αἰμιλιανός.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Συμπληρουμένης μετὰ τετράμηνον τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ὑπερχιλιοσελίδου Α΄ τόμου τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ σύγχρονος ὀρθόδοξος ἱεραρχία**» ἢ «Συμβολαὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν» μεγάλου τριτόμου συγγράμματός μου, τοῦ καθιστοροῦντος βιογραφικῶς τὰ κατὰ τοὺς κάτω χρόνους γεγενημένα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν, παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες Ἀγγελίας ὅπως ἐπιστρέψωσιν αὐτάς.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906

Γ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐργάτης ἐκ Δελλιωνῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοίκου Καζλῆ-Τσεσμὲ τῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνστ)πόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως μνηστείας δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξοντα ἀρ. 75 καὶ ἡμερομ. 22 σεπτεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἑπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον Παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 4371 καὶ ἡμερομ. 21 ἰουνίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Γιωβάνοβιτς τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρούνη, κατοίκου Σισλῆ, κατὰ Ἰωσὴφ Γιωβάνοβιτς, ὑπηκόου Μαυροβουνίου, ἄλλοτε καθάση τοῦ Ρωσσικοῦ προξενείου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα πέντε (ἀρ. 375) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 1

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 22 καὶ ἡμερ. 24 7]βρίου 1905 ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ Ἀφροδίτης Χαρισιάδου καὶ Ἐπαρ. Χαρισιάδο,υ ὅπερ διὰ πρακτικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὶ ἡμερ. 30 αὐγούστου 1906 ἐνεκρίθη, ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», ἅτε πιστοποιηθέντος ἁρμοδίως, ὅτι ὁ Ἐπαμ. Χαρισιάδης ἐστὶν ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἀριθμ. πρωτ. 5610.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἑπ. 81, 207, 405 καὶ 415 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δικάζουσα ἐρήμην ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφαίζουσα παμψηφεί:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 4809 καὶ ἀπὸ 9 αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπαμ. Χαρισιάδου κατὰ Ἐπαμεινώνδα Χαρισιάδου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' αὖξ. ἀρ. 41 καὶ ἡμερ. 21 δεκεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Τροποποιεῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου ὡς πρὸς μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διατροφῆς, καθ' ὅ σημεῖον καὶ τροποποιεῖ αὐτὴν καταδικάζουσα τὸν ἐφεσίβλητον ἵνα καταβάλλῃ τῇ ἐφεσειούσῃ μηνιαίως ἀπὸ τῆς 18 νοεμβρίου 1903 λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν διαδίκων νομίμου τέκνου καὶ ἐπ' ἀόριστον λίρας ὀθωμανικὰς ὀκτὼ (ἀριθ. 8),

Ἐπικυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς σημεῖα, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἐρημοδικοῦντι, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 510, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

κ. ἀ. ἀ.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἱεροδ. **Ἀπόστ. Τρύφωνος.**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Ρουμελιώτης, ὑπήκοος ἕλλην, τέως καθηγητὴς τῆς μουσικῆς, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένοτ, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐθυμίας, τὸ γένος Μαϊμάνογλου, ὑπηκόου ἑλληνίδος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως. ὁδὸς ἰκὶ-κουγχοῦ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 σεπτεμβρίου 1960. 1

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος.**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 49

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας — Ἀνακρίβειῶν ἔλεγχος — Διωγμὸς Ὀρθοδόξων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ — Νέα βουλγαρικὰ κακουργήματα — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Λόγος πρὸς τὸν ἀείμνηστον Ἰωάννην Δ. Τανταλίδην — Ἀγγελίαι δικαστικαί.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Ε'.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν προηγηθέντων ἄρθρων κατεδείχθη ὅτι, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς ὁριστικὴν ἐξαφάνισιν πασῶν τῶν, εὐλογοφανῶν τε καὶ μὴ τοιούτων, αἰτιάσεων τῶν Βουλγάρων, οὐδενὸς ἠμέλησε καὶ οὐδεμιᾶς θυσίας ἐφείσθη, προβᾶσα μέχρι τοῦ νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτοῖς, εἰ καὶ μὴ ἀποτελοῦσι τότε κράτος αὐτόνομον) τὴν ἀνίδρυσιν, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἕδρᾳ τῶν αὐτοκεφάλων Βουλγάρων ἀρχιεπισκόπων Τυρνόβῳ, βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, ἐπεκτεινομένης ἐπὶ τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ ἐφ' ἁπασῶν τῶν μικτῶν ἐπαρχιῶν τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας (ἐν αἷς ἐπλειοψήφει τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον), μετ' ἰδίας Συνόδου διοικούσης αὐτὴν καὶ ἐκλεγούσης τοὺς ἐπισκόπους καὶ μητροπολίτας της· πρὸς δὲ, μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνδημεῖν τὸν Ἔξαρχον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁσάκις λόγοι σοβαροὶ ὑπηγόρευον τοῦτο, ὑφ' οὓς ὅρους καὶ συνθήκας ἐπιτρέπεται τοῦτ' αὐτὸ καὶ τοῖς Πατριάρχαις Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Ἀλλὰ, τί ἐπὶ πλέον ἀπῄτουν οἱ Βούλγαροι πρὸς πλήρωσιν τῶν πόθων των; Ἰδοὺ ταῦτα. Ἀπῄτουν ὅπως τὰ ἡμίσεα τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἅτινα ὑποχρεωτικῶς θὰ ἦσαν πάντοτε Βούλγαροι συμμετέχοντα οὕτω τῆς διοικήσεως τοῦ Οἰκ. Θρόνου, ἀπαρτίζωσιν ἅμα καὶ ἰδιαιτέραν διαρκῆ Σύνοδον αὐτοτελῆ, ἑδρεύουσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ τὴν προεδρείαν ἑνὸς **Ἀρχιμητροπολίτου**, τῇ συμμετοχῇ καὶ λαϊκῶν τινων Βουλγάρων, ἡ ὁποία Σύνοδος, ἢ Μικτὸν Συμβούλιον, νὰ ἐξασκῇ κανονικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν ἀπεριόριστον δικαιοδοσίαν ἐφ' ἁπάντων τῶν Βουλγάρων τοῦ Οἰκου-

μενικοῦ Θρόνου, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκοντο, διορίζουσα βουλγάρους ἐπισκόπους ὅπου ἤθελεν ἐγκρίνῃ καὶ κανονίζουσα, ἀπ' εὐθείας, μετὰ τῆς Πολιτείας πᾶν σχετικὸν ζήτημα. Τοῦτ' αὐτὸ ζητεῖ καὶ τὴν σήμερον ὁ βούλγαρος Ἔξαρχος. Προκηρύττων τὴν Ἐξαρχίαν ὡς Ὀρθόδοξον καὶ μέρος ἀδιάσπαστον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀξιοῖ, ἐνταῦτῷ, ὅπως ἀναγνωρισθῇ αὐτῷ, Ὀρθοδόξῳ Ἐπισκόπῳ τιτλοφορουμένῳ, τὸ δικαίωμα νὰ ἐδρεύῃ μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῇ κανονικῇ, δηλονότι, ἕδρᾳ ἑτέρου Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ νὰ σχηματίσῃ περὶ ἑαυτὸν Σύνοδον διαρκῆ, αὐτοτελῆ καὶ διακεκριμμένην ἀπὸ τῆς διαρκοῦς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως· ἤτις Σύνοδος τῆς Ἐξαρχίας, (τῆς ἄνευ καθωρισμένων ὁρίων δικαιοδοσίας), νὰ διοικῇ τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας Βουλγάρους χριστιανοὺς, διορίζουσα Ἐπισκόπους ἐν ταῖς ἕδραις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν ἤδη κανονικῶν τοιούτων Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων. Τὰ δικαιώματα ταῦτα ὁ Ἔξαρχος, ἐν τῷ τακριρίῳ του, διεκδικεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπικαλούμενος τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ διαταξεις, διότι, γράφει, βάσις τῆς διοικήσεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐτέθη «ὅτι αὕτη δέον νὰ ᾖ πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὀρθόδοξος».

Ὁ Ἔξαρχος τῶν Βουλγάρων, ἐπίσκοπος Ὀρθόδοξος, ἐδρεύων μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, παραπλεύρως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ αὐτοτελοῦς Συνόδου διοικούσης τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς περιφερείας τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως ὁμοφύλους της καὶ διοριζούσης Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἤδη ὑπαρχόντων τοιούτων! ταῦτα δὲ πάντα, συμφώνως πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αδιότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὀρθόδοξος»!!! Ὁ ἀναγινώσκων τοὺς τερατώδεις τούτους παραλογισμούς, τοὺς ὑπερβαίνοντας πᾶσαν ἔννοιαν καὶ ἀκοήν, ἐκὼν ἄκων ἐξαναγκάζεται νὰ διερωτήσῃ ἑαυτὸν ἂν, (ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αἱ ἰδέαι αὗται προέρχονται ἀπὸ σώων φρενῶν καὶ νηφαλίου διανοίας) ἂν δὲν εἶναι ματαία ἀπώλεια χρόνου ἡ ἀνασκευὴ τῶν παραλογισμῶν ἀνδρῶν τοιαύτης κακῆς πίστεως, τολμώντων νὰ ἐπικαλῶνται καὶ νὰ ἀναφέρωσι τοὺς ἱεροὺς κανόνας, ἐνῶ, ἀπὸ ἡμισείας ἤδη ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐπέκεινα, ἡ ἀσύστολος καὶ κατάφωρος συστηματικὴ περιφρόνησις καὶ λακπάτησις τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θρησκευτικῶν διατυπώσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον μέλημα καὶ ἡ μόνη ἀσχολία των!

Διότι, ποῦ καταλήγουσιν αἱ βουλγαρικαὶ ἀξιώσεις; Ἁπλούστατα καὶ καθαρώτατα, ὅπως δύο ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, καὶ δὴ πρωθιεράρχαι, (ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἔξαρχος) δύο, λέγομεν, ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, ἐγκατασταθῶσιν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει, ἕνεκα λόγων φυλετικῆς διακρίσεως· καὶ ὅπως, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν δύο τούτων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, λειτουργῶσι, διακεκριμέναι καὶ ἀνεξάρτηται ἀπ' ἀλλήλων, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, δύο Σύνοδοι, δύο δηλαδὴ κεντρικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ἐντελῶς ὁμόδοξοι καὶ ὁμόθρησκοι, ἐξασκοῦσαι τὴν δικαιοδοσίαν των ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐπαρχιῶν, ψηφίζουσαι καὶ χειροτονοῦσαι, διὰ τὰς αὐτὰς ἐπαρχίας, ἐπισκόπους ὀρθοδόξους, ἐδρεύοντας, ἄνευ, καθορισμένων ὁρίων δικαιοδοσίας, ἐν ταῖς αὐταῖς πόλεσι, παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων, μεριζομένους τὸ ποίμνιον ἀπὸ φυλετικῆς ἀπόψεως.

Ἀλλ' αἱ θεωρίαι αὗται ἀποτελοῦσιν, ἀπροκαλύπτως, τὴν ἐκ θεμελίων ἀνατροπὴν καὶ ἀναίρεσιν ἁπασῶν τῶν περὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας διατάξεων τῶν κανόνων. Διότι, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, τὰς θεσπισθείσας ἀπ' αὐτῆς τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων, ὡς θεμελιωδῶν, οὐδεμία ποτὲ παρέκκλισις ἐγένετο, ἑκάστη πόλις, μετὰ τῆς περιφερείας αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἓν σύνολον ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον, ὑπὸ ἕνα ἐπίσκοπον· θεσπιζομένου ρητῶς ὅτι, καὶ ἂν ἔτι αἱρετικός τις ἐπίσκοπος μιᾶς πόλεως προσήρχετο εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὗτος θὰ εἶχε τάξιν πρεσβυτέρου «ἵνα μὴ ἐν τῇ πόλει δύο ἐπίσκοποι ὦσι» διακελεύει ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος· ὅτι τὰ δίκαια ἑκάστης ἐπαρχίας θέλουσι μένει ἀβίαστα· ὅτι εἰς

οὐδένα Ἐπίσκοπον ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεμβαίνῃ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἄλλου ἐπισκόπου πρὸς χειροτονίαν, ἢ ἐπιτέλεσιν οἱασδήποτε ἄλλης ἱερατικῆς πράξεως, καὶ τοῦτο ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως τῶν τολμησόντων νὰ διαπράξωσι παρόμοιον πλημμέλημα· ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἑκάστης μητροπολιτικῆς περιφερείας ἕνα καὶ μόνον ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωρίζωσι πρόεδρον, τὸν ἐν τῇ Μητροπόλει προεστῶτα Ἐπίσκοπον· ὅτι τὰ γεωγραφικὰ ὅρια ἑκάστου τῶν πέντε πατριαρχικῶν θρόνων Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καθὼς καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, εἰσὶν ἀκριβέστατα καθωρισμένα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἱερῶν Κανόνων, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ὑπάρξεως οὐδεμιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἀνεξαρτήτου τούτων, ἐν τῇ οἰκείᾳ ἑκάστου περιφερείᾳ, ἄνευ τῆς συναινέσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἐπιτελέσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων.

Τούτων ἁπάντων ἕνεκεν, Ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις, ἄνευ ὁρίων, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ· πᾶσα δὲ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία, εἴτε ἐπισκοπικὴ, εἴτε μητροπολιτικὴ, εἴτε πατριαρχικὴ, εἴτε αὐτοκέφαλος, ἔσχε πάντοτε ἀναγκαίως τὰ γεωγραφικὰ ὅρια αὐτῆς, ἐξ ὧν καὶ προσελάμβανε τὴν ὀνομασίαν της· οἷον, Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Κύπρου, Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας, Ἐφέσου, Σμύρνης, Πολυανῆς, Μετρῶν κτλ. Οὐδεὶς δὲ ποτέ Πατριάρχης, ἢ αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης, ἢ Ἐπίσκοπος, ἐν οὐδεμιᾷ ἐποχῇ καὶ περιστάσει, διετύπωσέ ποτε ἀξιώσεις δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν ἔξω τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιφερείας κατοικούντων ὁμοδόξων καὶ ὁμοεθνῶν αὐτῷ· π. χ. ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ διαμενόντων, ἐκ τῆς περιφερείας του, ὀρθοδόξων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ τοιούτων καὶ οὕτω καθεξῆς. Κατὰ συνέπειαν, καὶ αὐτοκέφαλος βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἐὰν ποτὲ ἤθελε κανονικῶς ἀναγορευθῇ, αὕτη θὰ ἔχει τὰ γεωγραφικά της ὅρια, καθὼς ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ὅρια πᾶσαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀρχαῖαι τε καὶ νεώτεραι καὶ, ἐντὸς τῶν ὁποίων, οὐδεμία ἄλλη ὀρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ, μὴ ἐξαρτωμένη ἀπ' αὐτῆς, θὰ ἠδύναται νὰ συνυπάρξῃ. Αἱ ἀξιώσεις λοιπὸν τῶν Βουλγάρων, ὅπως, ἴδιος πνευματικὸς ἀρχηγὸς αὐτῶν χειροτονηθῇ, ἀπολελυμένως πάντων τῶν ἀπανταχοῦ Βουλγάρων, ἄνευ δηλ. γεωγραφικῶν ὁρίων, ἐδρεύων ἐν τῇ ἕδρᾳ ἑτέρου Ὀρθοδόξου πρωθιεράρχου, ἐξασκῶν τὴν δικαιοδοσίαν του ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας τούτου καὶ ἐγκαθιστῶν ἐπισκόπους παρὰ τὸ πλευρὸν ἄλλων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας τούτων, ἀποτελεῖ καταφανῆ ἀναίρεσιν, τόσον τῶν νόμων τῆς λογικότητος, ὅσον τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Λέγομεν δὲ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἀμφιβάλλοντες, ἂς ἐξετάσωσιν, ἂν ἐπιτρέπηται ἡ συνύπαρξις δύο καθολικῶν ἐπισκόπων ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων· π. χ. Γερμανοῦ καὶ Σλαύου ἐν Βιέννῃ, ἢ ἐν Πράγᾳ, ἢ Γάλλου καὶ Ἰταλοῦ ἐν Μασσαλίᾳ (ἔνθα ἀριθμοῦνται 50,000 Ἰταλῶν), ἢ Γάλλου καὶ Ἄγγλου ἐν Λονδίνῳ ἢ ἐν Παρισίοις· ἢ δύο Ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων (Ἄγγλου, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Οὐαλοῦ ἢ Ἰρλανδοῦ) ἐν Λονδίνῳ, ἢ ἐν Ἐδιμβούργῳ. Ἢ, ἂν δὲν θέλωτι ξένα παραδείγματα, ἂς ζητήσωσιν οἱ Βούλγαροι παρὰ τῆς Ρουμανίας τὴν ὕπαρξιν Βουλγάρων ἐπισκόπων ἐν Δόβρουτζᾳ ἢ ὅπου ἀλλαχοῦ τῆς Ρουμανίας ὑπάρχουσι Βούλγαροι· ἢ οἱ Ρουμάνοι τὴν ὕπαρξιν ὁμοφύλων ἐπισκόπων των ἐν Βεσσαραβίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ρωσσίας, ἢ ἐπὶ τῆς βουλγαρικῆς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως ὅπου οὐκ ὀλίγαι ρωμουνικαὶ κῶμαι ἀπαντῶσιν· ἢ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐγκαθίδρυσιν Ἕλληνος ἐπισκόπου ἐν Ὀδησσῷ, ἢ ἐν Καυκάσῳ τῆς Ρωσσίας· ἢ οἱ Γεωργιανοὶ τὴν συνύπαρξιν Ρώσσου καὶ Γεωργιανοῦ ἐπισκόπου, Ὀρθοδόξων ἀμφοτέρων, ἐν Τυφλίδι ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς ὀρθοδόξοις ἐπισκοπικαῖς ἕδραις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῆς Ἰβηρίας. Καὶ ὅμως, οἱ συντάκται τοῦ πρὸς τὴν Υ. Πύλην τακριρίου τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, τολμῶσι νὰ ἐπικαλῶνται τὴν πλήρωσιν τῶν παραλογισμῶν των ἐν ὀνόματι **τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θρησκευτικῶν διατυπώσεων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,** ΔΙΟΤΙ Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ. Τάλαινα Ὀρθοδοξία ! ! ! !

Ὑπάρχει ὅμως καί τι πλέον τούτων, ἀποτελοῦν τὴν κωρωνίδα τῶν παραλογισμῶν καὶ ἀντιφάσεων

τοῦ βουλγαρικοῦ τακριρίου. Αἱ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ διατυπούμεναι ἀξιώσεις ἀντίκεινται, οὐ μόνον πρὸς τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, **ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, τὸν νομοθετηθέντα παρ' αὐτῶν τούτων τῶν Βουλγάρων.** Κρινάτωσαν οἱ ἀναγνῶσται ἐκ τῶν παρατιθεμένων αὐθεντικῶν κειμένων τούτου.

«Ἡ ὀρθόδοξος ἐθνικὴ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία.

»Ἡ αὐτοκέφαλος ὀρθόδοξος βουλγαρικὴ Ἐκκλησία, ἡ φέρουσα τὸν τίτλον **Ἐξαρχία,** ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διοίκησίς της ἔχει ὡς βάσιν τὸν ἴδιον Ὀργανικὸν Νόμον καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν κανονισμόν.

»Ἡ **Ἐξαρχία** διαιρεῖται εἰς ἐπαρχίας, ἐκ τῶν ὁποίων, αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ἐπεκυρώθησαν εἰδικῶς δι' αὐτοκρατορικοῦ Φιρμανίου· αἱ δὲ λοιπαὶ ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας . . . .

(ἕπεται ὁ κατάλογος τῶν ἐπαρχιῶν)

»**Ἡ Ἐξαρχία διοικεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,** ἑκάστη δὲ ἐπαρχία ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

»Ὕπατος ἀρχηγὸς τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, εἶναι ὁ **Ἔξαρχος μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.** Ὁ Ἔξαρχος προεδρεύει ταύτης, ἀπουσιάζοντα δὲ ἀντικαθιστᾷ ἐν τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

»Οἱ ἐπίσκοποι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἐξαρχίας δικαιοῦνται νὰ ὦσι κανονικὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὰ μέλη ταῦτα, τέσσαρα τὸν ἀριθμόν, ἐκλέγονται παρὰ τῶν ὁμοιοβάθμων των, παρεδρεύουσιν ἐν ὀνόματι τούτων καὶ ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτούς, **εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὴν διοίκησιν τῆς Ἐξαρχίας.**

Ἐν ἑκάστῃ ἐπαρχίᾳ λειτουργεῖ ἓν ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρείαν του μητροπολίτου, ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου του . . . . Αἱ ἐφέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τούτου ὑποβάλλονται ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. . . .

(Ἔπονται τὰ περὶ προσόντων καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἐξάρχου, τῶν μητροπολιτῶν, τῶν μελῶν τῶν ἐπαρχιακῶν Συμβουλίων, περὶ κλήρου, μονῶν κτλ.).

»Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκλέγονται ἐκ τῶν μητροπολιτῶν καὶ παρ' αὐτῶν, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἐπὶ τετραετῆ περίοδον.

Ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτῆς ὡς ἀνωτάτης πνευματικῆς Ἀρχῆς, ἐπεκτείνεται ἐφ' ἁπάσης τῆς Ἐξαρχίας.

»Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς πιστῆς τηρήσεως τῆς διδασκαλίας τῆς ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τῆς ἀνελλιποῦς ἐκτελέσεως τῶν λειτουργικῶν διατάξεων· ἐπὶ τῆς πιστῆς τηρήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν παρὰ τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτούς. . .

». . . Ἐπαγρυπνεῖ ἐπίσης ἐπὶ τῶν μονῶν . . . ἐπιθεωρεῖ καὶ ἐγκρίνει τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν σχολῶν θρησκευτικὰ βιβλία . . .

»Τὰ ἱεροσπουδαστήρια ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. . . .

»Αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰσὶ διαρκεῖς, προεδρεύονται δὲ παρὰ τοῦ Ἐξάρχου, ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ.

»Τὰ ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια θεωροῦσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς διαφοράς . . . . τὰς περὶ γάμων . . . . , μνηστειῶν, διαζυγίων. **Τροποποιοῦσιν ἢ ἐγκρίνουσι τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ ἐξασφαλίζουσι τὴν περιφρούρησιν τῶν ὑλικῶν ἐκκλησιαστικῶν συμφερόντων.**

Ἔπονται τὰ περὶ ἐκκλησιαστικῶν τελῶν, τὰ περὶ καθηκόντων τοῦ κλήρου καὶ περὶ τελετῶν **κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κεκανονισμένας διατυπώσεις).**

»Ἡ διοίκησις τῶν μονῶν ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς τηρήσεως ἐν γένει τῆς τάξεως . . . . . .

»**Πρὸς συντήρησιν τῆς Ἐξαρχίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,** ἡ ἡγεμονικὴ Κυβέρνησις (τῆς Βουλγαρίας) καταβάλλει ἐτησίως εἰς τὸ ἐξαρχικὸν ταμεῖον, ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἀντιστοιχοῦν ὑπὸ τοῦ συνόλου τοῦ φόρου 40 ἑκατοστῶν ἐπὶ παντὸς γάμου τελουμένου ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ».

Κατὰ τὰς θεμελιώδεις λοιπὸν ταύτας διατάξεις, τὰς διεπούσας τὰ τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, αὕτη ἀποτελεῖ **ὀργανικὸν σῶμα ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον,** ἀπαρτιζόμενον, τόσον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ. Ἀνωτάτη αὐτῆς ἀρχὴ εἶναι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, **ἡ ἐπεκτείνουσα τὴν δικαιοδοσίαν της ἐφ' ἁπάσης τῆς περιφερείας τῆς Ἐξαρχίας** καὶ λειτουργοῦσα, διαρκῶς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν, εἴτε τοῦ Ἐξάρχου, εἴτε τοῦ ἀντιπροσώπου

του, **ἐν ἀπουσίᾳ τούτου.** Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος αὕτη κανονίζει τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἐξάρχου καὶ τῶν μητροπολιτῶν, τὰ τοῦ κλήρου καὶ τῆς θείας λατρείας, τὰ τῶν ἱεροσπουδαστηρίων, τὰ τῶν μονῶν, τὰ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων, κτλ. Αὕτη δὲ ἀποτελεῖ τὸ Ἐφετεῖον τῶν ἐν ἑκάστῃ μητροπόλει ἐδρευόντων Συμβουλίων, τῶν ρυθμιζόντων,ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ οἰκείου μητροπολίτου,τὰ τῆς ἐπαρχίας, **τόσον ἀπὸ πνευματικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ὑλικῆς ἀπόψεως.**

Τούτων οὕτως ἐχόντων ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΤΑΥΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ ΔΙΑΡΚΩΣ ΕΝ ΣΟΦΙΑ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΕΞΑΡΧΟΥ, ΑΤΕ ΑΠΟΥΣΙΑΖΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΚΕΙΘΕΝ, πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθῶσι τὰ ἐν τῷ πρὸς τὴν Ὑ. Πύλην ταχυρίῳ τοῦ Ἐξάρχου ἀναγινωσκόμενα περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τῆς ἱδρύσεως,ἐνταῦθα,Συνόδου, πρὸς κοινοβουλευτικὴν, κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, διοίκησιν τῶν τῆς Ἐξαρχίας πραγμάτων; ποῖον ἐπιζητοῦσι νὰ φενακίσωσι διὰ τῶν ἀναληθειῶν τούτων; Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ὁποίαν ζητοῦσιν, **ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ κανονικῶς, ἐπεκτείνουσα τὴν δικαιοδοσίαν της ἐπὶ συμπάσης τῆς περιφερείας τῆς Ἐξαρχίας, κατὰ τὰς παρατεθείσας διατάξεις τοῦ ὀργανικοῦ νόμου αὐτῆς τῆς Ἐξαρχίας.**

Ποῦ λοιπὸν καὶ ἐπί τίνος θὰ ἐξασκήσῃ τὴν δικαιοδοσίαν της ἡ ζητουμένη δευτέρα ταύτη Σύνοδος; ποία δὲ χριστιανικὴ — οὐχὶ πλέον Ὀρθόδοξος —Ἐκκλησία, ἔχει ἢ ἔσχε ποτὲ δύο Συνόδους, λειτουργούσας ταὐτοχρόνως ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας; δὲν ἀποτελοῦσι δὲ, ἁπλῶς καὶ καθαρῶς, ἐμπαιγμόν, τὰ ἐν τῷ ταχυρίῳ γραφόμενα ὅτι ὁ Ἔξαρχος, ὡς ἐστερημένος τῆς ἀπαραιτήτου Ἱερᾶς Συνόδου, ἀδυνατεῖ νὰ διοικήσῃ κανονικῶς τὰ τῆς Ἐξαρχίας πράγματα καὶ κάμπτεται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης ἣν, ὡς ἐκ τούτου, ὑπέχει ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων;

Ἐν τῷ ἐξαρχικῷ ταχυρίῳ λέγεται, πρὸς τούτοις, ὅτι, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐξαρχίας, ἐλειτούργει Ἱερὰ Σύνοδος πρὸς εὐταξίαν καὶ πρόοδον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅτι ἀκολούθως «ἕνεκεν ἀγνώστων λόγων»! ἔπαυσεν αὕτη λειτουργοῦσα. *O sancta simplicitas!* ἂς λύσωμεν λοιπὸν ἡμεῖς καὶ τὴν προσπεποιημένην ἀπορίαν ταύτην τῶν συντακτῶν τοῦ ταχυρίου.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς (ἀντικανονικῶς καὶ τῇ βουλήσει τῆς ὅλως ἀναρμοδίας πολιτικῆς Ἀρχῆς), ἱδρυθείσης Ἐξαρχίας, ὁ ἀρχηγὸς ταύτης, λακπατῶν πάντα ἱερὸν κανόνα καὶ θεσμὸν τῆς Ὀρ. θοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγκαθίδρυσεν ἐνταῦθα ἑαυτὸν καὶ τὴν βουλγαρικὴν Σύνοδον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔδει νὰ παραμένῃ αὕτη ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἧς ἀπετέλει μέρος, ἀμέσως ἀπὸ ταύτης διοικουμένη, πᾶσα ἡ ὑπὸ Βουλγάρων οἰκουμένη χώρα.

Μετὰ τὴν σύστασιν ὅμως τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας καὶ τῆς αὐτονόμου ἐπαρχίας τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ἐν αἷς περιελήφθη κατὰ μέγιστον μέρος ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς (περὶ τὰ 2 1]2 ἑκατομμύρια), ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, **οἰκείᾳ βουλῇ καὶ προαιρέσει,** μετήνεγκε τὴν ἕδραν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς Σόφιαν. Ἂν δὲ ὁ Ἔξαρχος, ἐπανακάμψας, ἐγκατέστη μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔπραξε τοῦτο οὐχὶ χάριν τῶν ἀληθῶν θρησκευτικῶν συμφερόντων καὶ ἀναγκῶν τῶν ὀλίγων ἑκατοστύων χιλιάδων Βουλγάρων τῶν ἐναπολειφθέντων, ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἡγεμονίας καὶ τῆς αὐτονόμου Ἐπαρχίας, ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ, (διότι διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ταύτας ἐπήρκει καὶ ἐπαρκεῖ ἡ ἐν Σοφίᾳ Σύνοδος, καθὰ πιστοῦται ἐκ τοῦ Ὀργανικοῦ Νόμου ταύτης), ἀλλὰ χάριν ἄλλων ὀπισθοβούλων σκοπῶν, ἐφ' ὧν ἀπαίσιον ἐπέχυσαν φῶς αἱ ἀπὸ τοῦ 1903 ἐνέργειαι καὶ τὰ ἔγγραφα τῶν γνωστῶν βουλγαρικῶν Κομιτάτων.

Ἐνδιετρίψαμεν εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸν Ὀργανικὸν Νόμον τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας οὐχὶ ὡς ἀποδίδοντες κῦρός τι εἰς τὰς, τοιασδε ἢ τοιάσδε, διατάξεις αὐτοῦ, αἵτινες κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰσὶ γράμμα νεκρὸν—ὡς ἀντιστρατευόμεναι πρὸς θεμελιώδεις διατάξεις αὐτῶν —,ἀλλ' ἵνα συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τῶν παραλογισμῶν, ἀνακολουθιῶν καὶ ἀντιφάσεων, ἣν παρέχει ἡμῖν τὸ ὑπὸ ἔλεγχον ταχυρίον τῆς Ἐξαρχίας, τὸ ἀντικατοπτρίζον πιστῶς τὸν βουλγαρικὸν χαρακτῆρα, διὰ τὸν ὁποῖον, ἱεροὶ κανόνες, διεθνεῖς

συνθῆκαι, βουλγαρικὰ Συντάγματα, Ὀργανικοὶ Νόμοι καὶ νομοθετήματα εἰσὶν ἁπλᾶ **ἔπεα πτερόεντα,** διασαλπιζόμενα μὲν καὶ προβαλλόμενα «στρογγύλῳ τῷ στόματι» πρὸς διαβουκόλησιν καὶ φρενακισμὸν τῆς δημοσίας γνώμης, ἀλλὰ ποδοπατούμενα καὶ μετατρεπόμενα, μετὰ τῆς ὑψίστης χαλκοπροσωπείας, εἰς ἄμορφα ράκη, ἅμα ὡς ὁ κορεσμὸς τῶν ἁρπακτικῶν καὶ σφετεριστικῶν ἐνστίκτων τῆς ἀδηφάγου βουλγάρου Ἁρπυίας ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τοῦτο.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ὁ Λονδίνειος «Χρόνος» (Times) ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 20 Νοεμβρίου (ν.η.), καταχωρίζει τηλεγραφήματα τοῦ ἀνταποκριτοῦ του περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ληφθέντων μέτρων πρὸς συγκρότησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τῆς συγκλήσεως τῶν ἐπισκόπων Συρίας, Αἰγύπτου καὶ ἄλλων μερῶν, ἧς σκοπὸς θὰ ἦτο ἡ ἐξέτασις τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος καὶ ἡ ἐξώθησις τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς ἄτεγκτον ἀντιβουλγαρικὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν ὅμως Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐματαίωσεν ἡ Υ. Πύλη. Ἐπιπροστίθενται δὲ εἰς ταύτας καὶ ἕτεραι πληροφορίαι περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, περὶ τῆς δυσμενοῦς μὲν πρὸς τούτους εὐμενοῦς δὲ πρὸς τὴν ἐθνικὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν στάσεως τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως καὶ καταλήγει ἐπανερχόμενος πάλιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἣν, κατὰ τὸν ἐπιστέλλοντα, θὰ ἀπησχόλει καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς· χιμαιρικὴν ἰδέαν, λέγει, τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσαν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οἱ Ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ οἱ ἐπισκεφθέντες, ὡς περιηγηταί, τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Διαψεύδομεν, διαρρήδην καὶ κατηγορηματικῶς, πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας, ὡς ἀνακριβεῖς καὶ διαστρεβλούσας οἰκτρῶς τὴν ἀλήθειαν. Σύνοδος, Οἰκουμενικὴ εἴτε Τοπικὴ, οὔτε συνεκλήθη, οὔτε ἐγένετο ποτὲ σκέψις νὰ συγκληθῇ· ἑπομένως οὔτε πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ μόνον ἀληθὲς γεγονὸς εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν οἱ μακαριώτατοι Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, τοῦ μὲν πρώτου ὡς ἐπιθυμοῦντος, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἵνα ὑποβάλῃ τὰ σέβη του πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον, πρὸς Ὃν ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του δὲν ἔσχεν εὐκαιρίαν νὰ παρουσιασθῇ, τοῦ δὲ δευτέρου οὐχὶ τὸ πρῶτον ἐρχομένου ἐντεῦθα χάριν ὑποθέσεων τοῦ Θρόνου του, καθόσον καὶ πρὸ τετραετίας εἶχεν ἔλθει.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ αἱ τρεῖς Πρωθιεράρχαι, ὡς ἦτο λίαν φυσικὸν καὶ ἑπόμενον, θὰ ἐκοινολόγουν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τῶν ἰδίκείων παροικιῶν, περὶ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως ἀρχαίων γεραρῶν Ἐκκλησιῶν, βεβαίως δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διωγμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων, ἀφοῦ τὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἀνεκοίνωσε πρὸς πάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ σκέψις οἱασδήποτε περὶ ἐξετάσεως, ἀπὸ περιωπῆς, τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος καὶ ζητήματος, περὶ οὗ ὑπάρχει ἤδη ἀπὸ τριακονταπενταετίας ἐπίσημος Συνοδικὴ ἀπόφασις, οὔτε ἐγένετο οὔτε ὑπῆρχε πρόθεσις ἵνα γένηται.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ περὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας —ἡ σύμπηξις τῶν σχέσεων τῆς ὁποίας μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, παραδόξως, φαίνεται λίαν ταράττουσα τὰ νεῦρα τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Times— οὗτος περιέπεσε καὶ εἰς ἑτέραν ἀνακρίβειαν. Οἱ Ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ (γράφει ὁ ἐπίσκοπος Γιβραλτάρης) ἐπεσκέψατο τὴν Κωνσταντινούπολιν οὐχί, **ὡς περιηγηταί,** ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἀγγλικανῶν καὶ ὅπως ἐπιτελέσῃ χειροτονίαν διακόνου, ἣν, ἐξ ἄκρας λεπτότητος, ἀνεκοίνωσεν ἐγγράφως πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἐκζητήσας ὅπως τιμήσῃ δι' ἀντιπροσώπου αὐτοῦ τὴν τελετήν.

Εἶναι λίαν λυπηρὸν ὅτι τοιαῦται ἀνακρίβειαι ἀναγράφονται ἐν δημοσιογραφικῷ ὀργάνῳ τοιαύτης περιωπῆς, οἵος εἶναι ὁ Times. Ἀλλ' εἶναι φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς πολιτείας του τοῦ ν' ἀντλῇ τὰς περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πληροφορίας ἐκ τῶν μᾶλλον ὑπόπτων καὶ θολερῶν πηγῶν, ἐκ Σοφίας τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐκ τῆς Ἐξαρχίας.

Ἐπίσης διαψεύδομεν κατηγορηματικῶς τὰς ἐν τῷ «Βιενναίῳ Ἡμερησίῳ Ἀγγελιαφόρῳ» διαδιδαζομένας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πληροφορίας, καθ' ἃς ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις διέταξε τὴν παῦσιν καὶ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποστολὴν τοῦ Μητροπολίτου Δράμας πανιερ. κ. Χρυσοστόμου, ὡς ἐνεχομένου, δῆθεν, εἰς τὴν κατὰ τῶν Βουλγάρων βιαιοπραγίαν ἐν Γόρνᾳ Καράγιοβᾳ (Καράκιοϊ τῆς ἐπαρχίας Σερρῶν . . . .) καὶ ὅτι αἱ διαταγαὶ αὗται ἐξετελέσθησαν ἤδη.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εἰς οὐδὲν τοιοῦτον

μέτρον προέβη, καθόσον ἡ παῦσις τῶν ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου δικαίωμα, περιβεβλημένον τὸ κῦρος ἐπισήμου νόμου τοῦ Κράτους. Μόνον διετάχθη ἡ ἀπὸ τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου προσωρινὴ ἀπομάκρυνσις τοῦ Μητροπολίτου, ἥτις ὅμως, ὡς ἀντικειμένη πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ μὴ στηριζομένη ἐπὶ βασίμων αἰτιάσεων, κρίνεται ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ὡς ἀπαράδεκτος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγένοντο ἐκ μέρους τούτων τὰ προσήκοντα διαβήματα πρὸς ἀνάκλησιν αὐτῆς.

Ἐπίσης οὐδεμιᾶς ἔχεται ὑποστάσεως ἡ πληροφορία τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Φραγκφούρτης», καθ' ἣν ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσε τῷ Πατριάρχῃ ὅτι, ἐὰν δὲν συνταυτίζει τὴν στάσιν του μετὰ τῆς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολιτῶν, ὀφείλει νὰ παραιτηθῇ.

Ἐπίσης ὅλως ἀναλήθης τυγχάνει καὶ ἡ ἐν τῇ «Πολιτικῇ Ἀνταποκρίσει» τῆς Βιέννης πληροφορία ὅτι, ὁ λόγος δι' ὃν ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν μακεδονικῶν Βιλαετίων διέταξε τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ πανιερ. Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντίου ἀπὸ τοῦ ἐπιτοπίου διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἶναι ἡ ὑπόνοια ὅτι οὗτος διετέλει «ἐν συνεννοήσει περὶ τῆς πρό τινων ἡμερῶν γενομένης δολοφονίας τοῦ πράκτορος Γιαννάκη Τσουκάνη, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὴν κουτσοβλαχικὴν μερίδα».

Κατὰ τοσοῦτον δὲ μᾶλλον λυπούμεθα ἐπὶ τῇ πλησμονῇ τῶν ἀνακριβῶν τούτων εἰδήσεων,—εἰς ἃς καταστάσσομεν καὶ τὸ ἐν τῷ παρισινῷ «Χρόνῳ» τῆς 27 (ν.η.) ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τηλεγράφημα περὶ ἀποφάσεων δῆθεν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῶν Πατριαρχείων — καθόσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, οὐδαμῶς ἐκτρεπόμενον τῆς νομίμου καὶ κανονικῆς αὐτοῦ τροχιᾶς, φροντίζει ἐπιμελῶς νὰ ἀποδίδῃ ἀείποτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ, μὴ ἐξερχόμενον τοῦ κύκλου τῆς ἀνεγνωρισμένης ἀρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝ. ΡΩΜΥΛΙΑ

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ συγκροτηθεῖσα πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ Ὑπομνήματος τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίας (ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας») παρουσιασθεῖσα δὶς καὶ μὴ γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου, κατέθηκε τοῦτο εἰς τὰ Ἀνάκτορα αὐτοῦ. Πρό τινων δὲ ἡμερῶν, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τῆς Α. Β. Υ. κ. Δόμπροβιτς, καλέσας τὸν πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐδήλωσεν αὐτῷ ὅτι τὸ Ὑπόμνημά των παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω καὶ . . . . . οὐδὲν πλέον.

Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Δέν», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 28 Ὀκτωβρίου, ἀγγέλλει ὅτι ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου ἑλληνικοῦ διαμερίσματος Καβακλὶ ἑτοιμάζονται πρὸς μετανάστευσιν, «ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως πάσης, ἐκ μέρους τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, προστασίας κατὰ τῶν βιαιοπραγιῶν πατριωτῶν τινῶν.»

Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις κατέθηκεν ἐν τῇ Βουλῇ νομοσχέδιον περὶ δανείου πρὸς «διευκόλυνσιν τῶν ὀρεινῶν κατοίκων τῶν θελόντων νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὰς πεδιάδας»· ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅπως καταλάβωσι τὰ παραθαλάσσια διαμερίσματα τῆς Ἡγεμονίας τὰ κατοικούμενα, μέχρι τοῦδε, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Βουλγαρος Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως Μάξιμος, λαμβάνων, **ἐπισήμως καὶ πομπωδῶς**, κατοχὴν τοῦ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἁρπαγέντος ἐσχάτως μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Μαρίνης, ἀπήγγειλε λόγον, ἐν ᾧ ἐτόνισεν, ἰδιαζόντως, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Φιλιππούπολις, ἥτις μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπετέλει ἑλληνικὸν κέντρον «ἑλληνικώτερον καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν» εἶπε, μετατρέπεται εἰς σπουδαῖον βουλγαρικὸν κέντρον.

Ὁποία πολύτιμος ὁμολογία!!!

Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Δέν», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 20 Ὀκτωβρίου, καταγγέλλει ρητῶς τὸν ὑπουργὸν Γενν. ἀδιεφ, ὅτι διὰ τῶν φίλων του προύκάλεσε τὸ ἐν Βουλγαρίᾳ ἀνθελληνικὸν κίνημα, τὸ τοσοῦτον ζημιῶσαν τὴν Βουλγαρίαν, «**ἐπὶ σκοπῷ καρπώσεως χρηματικῶν ὠφελειῶν**».

Ἡ μετανάστευσις ἐκ Βουλγαρίας καὶ Ἀν. Ρωμυλίας, τῶν Ἑλλήνων, ὡς μὴ δυναμένων πλέον νὰ ὑποστῶσι τὰς ἀμειλίκτους βουλγαρικὰς διώξεις, ἐξακολουθεῖ. Οἱ δυστυχεῖς μετανάσται συναποφέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ὅσα λείψανα ἐκ τῆς περιουσίας των ἠδυνήθησαν νὰ περισώσωσι, πλεῖστοι δὲ τούτων ἐπυρπόλησαν, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, τὰς ἰδίας καλύβας, ὡς μὴ δυνάμενοι, ἕνεκα τῶν ληφθέντων ὑπὸ τῶν ἀρχῶν μέτρων, νὰ ἐκποιήσωσι τὰ ἀκίνητά των.

Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος, προσεβλήθη σοβαρῶς, ἐν τῇ εἱρκτῇ του, ὑπὸ παθήσεως τοῦ στομάχου, φόβοι δὲ βάσιμοι ὑπάρχουσι περὶ ὀλεθρίας ἐκβάσεως τῆς νόσου, ἅτε μὴ ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τῶν δεσμίων του τῆς παροχῆς αὐτῷ τῆς ἀναγκαιούσης περιθάλψεως.

Καὶ ἐν Σωζουπόλει, ὁ Βούλγαρος ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολῶν προέβη εἰς τὴν σφράγισιν τῶν ἑλληνικῶν σχολῶν, ἤτοι ἀρρεναγωγείου, παρθεναγωγείου καὶ νηπιαγωγείου, ὡς καὶ δωματίων τινων τῆς μητροπόλεως μετασχηματισθέντων εἰς σχολήν, βίᾳ δὲ ἐξαναγκάζονται οἱ γονεῖς ὅπως ἀποστείλωσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ βουλγαρικὰ σχολεῖα.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Σωζουπόλεως ἀνέρχεται εἰς 550 οἰκογενείας ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους καὶ 15 μόνον βουλγαρικάς.

Κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἐκ Φιλιππουπόλεως, οἱ Βούλγαροι παρασκευάζονται συντόνως πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ διαμερίσματος τοῦ Καβακλῆ, περισωθέντος μέχρι τοῦδε, ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς τῆς πόλεως θέσεως καὶ τοῦ ἀμιγοῦς τοῦ πληθυσμοῦ του.

Ἡ ἐπίθεσις παρασκευάζεται μετὰ τέχνης καὶ μεθόδου. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη συγκεντροῦται αὐτόσε στρατός, τοποθετούμενος εἰς τὰς σχολὰς καὶ ἄλλα μέρη τῆς πόλεως. Ἐκτὸς τῆς παρασκευαζομένης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Καβακλῆ, φαίνεται ὅτι ἐν Φιλιππουπόλει θὰ ἐπαναληφθῶσι καὶ πάλιν κακοῦργοι σκηναί· διότι, μετ' ἐπιτάσεως κυκλοφορεῖ φήμη περὶ νέου συλλαλητηρίου. Σκοπὸς τοῦ συλλαλητηρίου τούτου ἔσται ἡ βιαία ἀπέλασις τοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Ἕλληνος μητροπολίτου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου, ἐν τοῖς καφφείοις, μυρία λέγονται, πρὸ ἡμερῶν δὲ ἀπεστάλη αὐτῷ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ τιτλοφορουσα αὐτὸν «ἐωσφόρον» καὶ εἰδοποιοῦσα ὅτι ὁ ὀρθαλμὸς τῆς ἀληθείας παρακολουθεῖ τὰς διαβολικὰς ἐνεργείας του καὶ ὅτι δεινῶς καὶ πάλιν θὰ τὸν τιμωρήσωσι. Ταῦτα πάντα κατηγγέλθησαν ταῖς βουλγαρικαῖς ἀρχαῖς καθὼς καὶ τῷ Πρωθυπουργῷ καὶ τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς Σόφιαν.

ΝΕΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τῇ 2 Νοεμβρίου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐν τῇ κωμοπόλει Δεμίρ Χισαρίου ἀφίξεως τοῦ νέου μητροπολίτου Μελενίκου κ. Αἰμιλιανοῦ, τρεῖς Βούλγαροι κομιτατζῆδες, ἐπιπεσόντες, κατὰ τὴν 10 ὥραν τουρκιστὶ τῆς ἡμέρας, κατὰ τοῦ Μανουὴλ Γεωργίου, προέδρου τῆς Δημογεροντίας Μελενίκου καὶ ταμίου τῆς Κοινότητος, εὑρισκομένου ἐν τῷ ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως κειμένῳ ἀγρῷ αὐτοῦ, κατεκρεούργησαν θηριωδῶς αὐτῶν, κατενεγκόντες εἴκοσι τραύματα διὰ μαχαίρας.

Οἱ κακοῦργοι διαφεύγουσιν εἰσέτι τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν τῷ Τζιφλικίῳ Ρεμὶλ τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης, ὅμιλος Βουλγάρων κομιτατζήδων, εἰσελάσας τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 26 ὀκτωβρίου (π. η.), κατηυθύνθη εἰς τὸν οἶκον του ἀπὸ δεκαπενταετίας αὐτόθι ἐγκατεστημένου Ἕλληνος οἰκογενειάρχου Σταύρου Ἰωάννου, ὃν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ κομιζόμεναι αὐτῷ παρ' ἀπεσταλμένων τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου «τῆς ἁγίας Ἑνώσεως» ἠπείλουν διὰ θανάτου, ἂν, δὲν ἀνεκήρυττεν ἑαυτὸν Βούλγαρον, ἀπαρνούμενος τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Οἱ κακοῦργοι, συλλαβόντες τὸν Σταῦρον Ἰωάννου, τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν γραίαν μητέρα του, τὴν πενθερὰν του, τὰς δύο ἀδελφάς του, ὧν ἡ μὲν δεκαπενταέτις, ἡ δὲ δεκατριετὶς, τὸ τετραετὲς θυγάτριόν του καὶ τὸ ὀκτὼ μόλις μηνῶν βρέφος του, ἐκαρατόμησαν ἀλληλοδιαδόχως ἅπαντας, μὴ φεισθέντες οὐδὲ τοῦ νηπίου· εἶτα δὲ ἀπῆλθον ἀνενόχλητοι.

Ἐξ αὐθεντικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα·

Τὴν ἐπαρχίαν Γρεβενῶν, λυμαίνονται, ἀπὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα μηνῶν, τρεῖς συμμορίαι καταρτισθεῖσαι ὑπὸ τῶν ρωμουνιζόντων ἐκ ραυλοβίων καὶ κακοποιῶν στοιχείων. Ἐξακριβωθέντα κακουργήματα τούτων εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου συνέλαβον τὸν Γεώργιον Μουστάκαν, ἡλικίας 35 ἐτῶν, ἐκ τοῦ χωρίου Βελιᾶ καὶ κατεκρεούργησαν αὐτὸν, τοῦ σώματος αὐτοῦ φέροντος 65 πληγὰς καὶ ἐντελῶς παραμορφωθέντος.

Αὐθημερόν, ἑτέρα συμμορία συλλαβοῦσα τοὺς δύο προκρίτους τοῦ χωρίου Σινιἰχωβον Ἀθανάσιον Τέγου καὶ Ἰωάννην Βλαχάβαν ἐβασάνισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τῇ 4 Σεπτεμβρίου, συνελήφθησαν καὶ τῇ 6 ἐφονεύθησαν οἱ, ἐκ τοῦ χωρίου Γκριντάδες, Κυριακὸς Ἰωάννου καὶ Σπῦρος Στεργίου.

Αὐθημερόν, ἑτέρα συμμορία συνέλαβε καὶ ἀπήγαγεν 8 χωρικούς, ἐκ Σιννιχώβου ἐπανακάμπτοντας ἐκ Γρεβενῶν καὶ ὧν μένει ἄγνωστος ἡ τύχη.

Αὐθημερόν, οἱ κακοῦργοι συλλαβόντες τὸν ἑξηκοντούτην ἱερέα παπᾶ Χρῆστον, ἐκ τοῦ χωρίου Σαργκαναίοι, μετὰ τοῦ τριακοντάχρονου υἱοῦ του Γεωργίου ἐφόνευσαν ἀμφοτέρους.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας πεσόντων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ θυσιασθέντων ὑπὲρ πίστεως ἱερὰ μνημόσυνα ἐτελεσθησαν πολλαχοῦ, τὰ θρησκευτικῶς ἐπεβαλλόμενα τρίτα καὶ ἔνατα καὶ τεσσαρακοστὰ καὶ τρίμηνα, λείπεται δὲ τὸ τῆς ἐξαμηνίας· καὶ πατριάρχαι καὶ μητροπολῖται καὶ ἐπίσκοποι καὶ κοινότητες εὐσεβεῖς, ἢ ἐγκαίρως ἢ βραδέως, ἐξεπλήρωσαν ἱερὸν χρέος, ἀγγέλλουσαι τοῦτο τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ἡμεῖς τὴν ἀρετὴν ἐστηλογραφήσαμεν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐλαβείας πρὸς τὴν μνήμην τῶν θυσιασθέντων καὶ δὶς τοσαύτας ἐπανηγυρίσαμεν τὰς τοιαύτας τῆς ἀρετῆς πανηγύρεις, ὡς εἰσὶ τὰ μνημόσυνα ταῦτα. Σήμερον δὲ ἀναγγέλλομεν λεπτομερέστερον τὸ τελεσθὲν **ἐν Πρεβέζῃ** τῇ 29 ὀκτωβρίου, ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, πάνδημον μνημόσυνον ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ἱερουργοῦντος καὶ κηρύξαντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωροθέου, παριστα-μένων μετὰ συγκινήσεως ὁμογενῶν πολλῶν, ὧν διέπρεπον οἱ ἐκ Συράκου βλαχόφωνοι μέν, ἀκραιφνῆ δὲ τὸν τῆς ἑλληνικῆς αὐτῶν καταγωγῆς καὶ ὑποστάσεως χαρακτῆρα σώζοντες καὶ ἐπ' αὐτῷ σεμνυνόμενοι.— Βραδέως ἐμάθομεν, δυστυχῶς, τὸ **ἐν Κοζάνῃ** τελεσθὲν τῇ 27 αὐγούστου ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ φονευθέντων ἑλλήνων ὀρθοδόξων, καὶ νῦν τὸ τῇ 5 νοεμβρίου τελεσθέν, καθ' ὃ προσφυέστατον λόγον ἀπήγγειλε γεραίρων τὴν μνήμην τῶν πεσόντων καὶ τὴν τοῦ ἀειμνήστου Κοριτσᾶς Φωτίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος ὁ κατ' ἀμφότερα τὴν ἀναίμακτον θυσίαν προσενεγκών.—Ἐν **Δεμὶρ Ἰσὰρ** (Μελενίκου) ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τῇ 4 νοεμβρίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Αἰμιλιανός.—Ἐν δὲ **Σάμῳ** προὔκειτο νὰ τελεσθῇ τῇ 12 τοῦ μηνός, ἤτοι τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὴν παροῦσαν ἑβδομάδα ὑπὸ κοινοτήτων πολλὰς ἐχούσας ἀνάγκας καὶ πολλῆς ὑλικῆς ἀντιλήψεως δεομένων, ἀλλ' ἀντίληψιν χορηγουσῶν τοῖς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας πάσχουσιν. Αἱ ἑλληνικαὶ ὀρθόδοξοι κοινότητες **Φλωρίνης** καὶ **Σοροβιτσίου** τῆς ἐπαρχίας **Μογλενῶν** ἀπέστειλαν 1000 γρόσια μὲν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, 1650 δ' ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ταμείου τῶν Πατριαρχείων, εἰς τὴν γνωστὴν Ἐκκλησιν ἀνταποκρινόμεναι.— Ἐπίσης ἐκ **Προύσης** ἀπεστάλησαν ὑπὲρ τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας προσφύγων τριάκοντα καὶ μία (31) λίραι τουρκικαί.—Ἡ ὁμογενὴς κοινότης Μαδύτου προσήνεγκε 1000 γρόσια—ἡ ἐν **Σπλυβρίᾳ Φιλόπτωχος** Ἀδελφότης τῶν ἑλληνίδων 325—καὶ οἱ ἐν τῷ **Λυκείῳ** Faure (ἐνταῦθα) ἕλληνες, ὑποδιευθυντὴς καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ 864 γρόσια.

Τὸ φιλογενέστατον καὶ εὐσεβὲς παράδειγμα, ὅπερ ἐκ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἑλλ. ὀρθοδόξων παροικιῶν δίδουσιν αἱ τῆς **Φλωρίνης** καὶ **Σοροβιτσίου**, μετὰ τὰς τῆς Πελαγονίας καὶ Δράμας καὶ Ξάνθης καὶ Καβάλλας, ἐστὶ λίαν διδακτικὸν ταῖς τῆς Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Μιτυλήνης, Χίου, Τραπεζοῦντος, Ἀμασείας, Καλύμνου, Λήμνου, καὶ ἑτέρων νήσων καὶ πόλεων, ὧν ὁ πληθυσμὸς διατηρεῖ εὐπρεπῶς καὶ ἀγογγύστως κοινὰ καθιδρύματα. Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μογλενῶν ἔπραξε τὸ καθῆκον αὐτοῦ, καίπερ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς πάσχων καὶ συγκακουχούμενος εὐσεβεῖ ποιμνίῳ.

Ὑπὲρ τῶν πεινώντων καὶ ἀνεστίων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐπετέλεσαν τὸ καθῆκον ἱεραὶ μητροπόλεις, ἃς ἀνεγράψαμεν ἐγκαίρως. Σημειοῦμεν ὅτι ἡ τῶν **Ἰωαννίνων** ἀγγέλλει νέαν ἀποστολὴν ἴσην τῇ πρώτῃ, ἠγγελθησαν δ' ἡμῖν ἐν καιρῷ ὑτι θέλουσι πέμψει τὸν ἔρανον αὐτῶν αἱ μητροπόλεις Σάμου καὶ Κοζάνης, ὡς καὶ αἱ κοινότητες Ἀδάνων, Ταρσοῦ, Ραιδεστοῦ, Λιτίτζης, ταύτας δὲ θέλουσι μιμηθῇ καὶ ἕτεραι καὶ μάλιστα πρέπει νὰ μιμηθῶσιν, ἤδη, τοῦ χειμῶνος ἐφεστῶτος καὶ ἀφοῦ ἐπέρχονται καὶ αἱ θεῖαι καὶ δεσποτικαὶ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ἡμέραι χαρμόσυναι, καθ' ἃς ἄλλοτε εἰς πτωχοὺς καὶ γυμνητεύοντας, εἰς ἐπαίτας καὶ ἀνεστίους ὁμογενεῖς ἐχορήγουν ἐλεημοσύνας οἱ σήμερον ἕνεκα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς φιλοπατρίας αὐτῶν πενόμενοι καὶ πρώην μὲν πλούσιοι, νῦν δ' ἀνούσιοι καταστάντες.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν ἀπήνεγκε κεφάλαιον δυνάμενον ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν Ταμεῖον εἰς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεων, ἐπιτακτικώτερον ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἑξακόσιαι λίραι συνηθροίσθησαν μέχρι σήμερον, ὧν ἐὰν ἐξαιρέσῃ τις τὴν εἰσφορὰν τῆς γεραρᾶς καὶ φιλογενοῦς τῶν βατοπαιδινῶν ἀδελφότητος καὶ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς τῶν ἐριτίμων ἀδελφῶν Στεφάνου, ἐκπροσωπουσῶν τὸ ἓν πέμ-

πτον, τὰ λοιπὰ προέρχονται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀλλ' ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους αὕτη ἠδύνατο νὰ εἰσφέρῃ δεκαπλάσιον ποσὸν ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων· ὄχι μηνῶν. Πρέπει δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἐργασθῶμεν πάντες, παράδειγμα φιλογενείας ἀξιομίμητον γινόμενοι τοῖς ἐγγὺς ἡμῶν, προτρέποντες, παρακαλοῦντες πᾶσι ποιούμενοι γνωστὰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πᾶσι τὰς πληγὰς αὐτῆς ἀποκαλύπτοντες· διότι πληγαὶ αὐτῆς εἰσιν ὅσα πάσχουσιν οἱ ἐν Μακεδονίᾳ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οὓς πρέπει νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὄχι πολλά, ἀλλ' ὀλίγα, ὀλίγιστα, καὶ κατὰ διαλείμματα, ἐν ἀνάγκῃ, χορηγοῦντες. Τοῦ πλουσίου αἱ χιλιάδες καὶ τοῦ μὴ εὐπορουῦντος χειρώνακτος καὶ τοῦ ἐργάτου καὶ τοῦ ἀποχειροβιώτου ὁ ὀβολὸς ἐπίσης εὐχαρίστως εἰσὶ δεκτά, τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπίσης ἐπισπώμενα.

Ὁ **Ζ' τῶν εἰσφορῶν κατάλογος**, ἀπὸ τῆς 27 8βρίου μέχρι τῆς 17 νοεμβρίου, ἔχει οὕτως·

Ἡ ἱερὰ βασιλικὴ καὶ πατριαρχικὴ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου γρόσια ἀργυρᾶ 10800—οἱ μητροπολῖται Πελαγωνείας κ. Ἰωακεὶμ 324, Σάμου κ. Κωνσταντῖνος 190, Μελενίκου κ. Αἰμιλιανὸς 108 καὶ Παραμυθίας κ. Ἱερόθεος 108—ἡ φιλότιμος κοινότης τῆς ἐνορίας Πλαίνου 320—Ἀδελφότης «Ἁγία Βαρβάρα» (γυναικεία) Βλάγκας 540—Ἀδελφότης «Σύμπνοια» τῶν Ἰβήρων 500—Ἀδελφότης «Ταξιάρχης Γάνου» (ἐντοῦθα) 190—Ἀδελφοὶ Στεράνου (ἐκ Φιλαδελφείας Ἀμερικῆς) 2160—Ἀδελφοὶ Νουμ 432—Στυλ. Παντερμαλῆς 324—Ἀδελφότης «Ἄσυλον τῶν μητέρων» ἐν Πέραν 216—Θ. Μ. Κουρτζῆς καὶ Ν. Σ. Κεβεντζόγλους, ἀνὰ 216—Β. Α. Ζώνιας καὶ Περ. Πολυζώης ἀνὰ 190—ἀγιορείτης ἱερομόναχος (ἀνωνύμως) 123—Πάϋλος Ἰωαννίδης, Νουμ παπᾶ Θεοδώρου, Κ. Ἀλευρᾶς καὶ Ν. Κ. Νικολαΐδης (σταθμάρχης σιδηροδρομ.) ἀνὰ 108—Β. Σκβαΐδης ἰατρὸς 60—ἀνωνύμως ἐστάλησαν 54—Χαραλάμπης Αν. Παπᾶς καὶ Ἰω. Ἀθανασίου ἀνὰ 40—καὶ Μιλτ. Κ. Ξανθόπουλος 20. Τὸ ὅλον τῶν ἐν τῷ ἑβδόμῳ καταλόγῳ γρόσια ἀργυρᾶ 17,793 = καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων εἰσφορῶν γρόσια 65,552,50.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Λειψάνων κατάθεσις.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, μετὰ τὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι χοροστασίαν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐν μέσῳ συρροῆς εὐσεβῶν, κατέθεσεν ἐν τοῖς ἐπὶ τούτῳ τάφοις τὰ ἐν λάρναξιν ἀναπαυόμενα λείψανα τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου ΣΤ' τοῦ ἀπὸ Σερρῶν καὶ Κωνσταντίου Β' τοῦ ἀπὸ Τορνόβου, ὧν ὁ μὲν ἀπεβίωσε τῇ 10 ἰουνίου 1881, ὁ δὲ δεύτερος τῇ 17 ἰουνίου 1859.

Ἔκτακτος ἐπιτροπεία.—Τῇ τρίτῃ συνῆλθε καὶ πάλιν εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Ἔκτακτος Ἐπιτροπεία, σκεψαμένη περὶ θεμάτων τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.— Ἕνεκα διαμαρτυρίας τοῦ πανιερ. προέδρου Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Ἰωακεὶμ, ὡς ἀδίκως παυθέντος καὶ κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν μητροπολίτην Θεσσαλονίκης θεοφιλ. ἐπισκόπων ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἐρωτηθῇ ὁ σεβ. μητροπολίτης καὶ χορηγήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς ἀπαιτουμένας ἐπὶ τούτῳ πληροφορίας, εἰς ὃν ἐπίσης ἀπεστάλη καὶ μακρὰ τηλεγραφικὴ διαμαρτύρησις τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων τῶν ἀποτελουσῶν τὸ πλήρωμα τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης.

Μέριμνα φιλάδελφος.—Ἀναγνωσθέντος ἐπὶ Συνόδου γράμματος τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀγγέλλοντος ὅτι, κατ' ἰδίαν αἴτησιν, ἐπετράπη ὑπ' αὐτῆς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ πρώην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Γαβριὴλ ὅπως ἐγκαταβιώσῃ ἐν τῇ κατὰ τὴν Σαλαμῖνα ἱερᾷ μονῇ τῆς Φανερωμένης, ἐνεκρίθη ἵνα χορηγῆται αὐτῷ κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου σύνταξις ἐκ πεντακοσίων γροσίων, ὅση δίδεται τοῖς σχολάζουσιν ὑπὸ τὸν πατριαρχ. Οἰκουμενικὸν Θρόνον μητροπολίταις.

Μονὴ Σουμελᾶ. — Συνοδικῶς ἐνεκρίθη ἡ κατάργησις τοῦ ἰδιορρύθμου μοναχικοῦ πολιτεύματος τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς Σουμελᾶ, εἰσαγομένου τοῦ κοινοβιακοῦ.

Εὐαρεσκείας ἔκφρασις. — Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδίας κ. Κωνσταντίνου μαθοῦσα ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης φιλόμουσος ὁμογενὴς κ. Εὐστάθιος Κονδυλιὸς ἀνέλαβε τὴν ἰδίαις δαπάναις ἀνέγερσιν παρθεναγωγείου ἐν τῷ χωρίῳ Καλαματίῳ τῆς Πισιδίας, ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῇ αὐτῷ ἐγγράφως ἡ εὐαρέσκεια καὶ διαβιβασθῶσιν αἱ εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Κοινότητες ἑλληνικαὶ ἐν Εὐρώπῃ.—Ἠγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῆς ἁγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ὅτι τῷ αἰδεσ. διακόνῳ κ. Σταύρῳ Δεσποτοπούλῳ χορηγεῖται ἡ κανονικὴ ἄδεια τῆς εἰς Ροστόβιον μεταβάσεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ὑπηρετῆσαι ὡς διάκονος παρὰ τῷ ναῷ τῆς ἐν Ροστὸβ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς ἁγιωτάτης Ρωσσικῆς Συνόδου ἐκοινοποιήθη καὶ τῷ πανιερ. ἐπισκόπῳ Αἰκατερινοσλάβης.

Μουσικὴ Σχολή.—Κατ' αἴτησιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν Βλαχερνῶν ἁγιάσματος, ἀγγειλάσης τοῦτο τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ἡ ἐφορία τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς Σχολῆς, συνελθοῦσα χθὲς ἀπεδέξατο τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν ἐκγύμνασιν τοῦ μουσικοῦ χοροῦ τῶν Βλαχερνῶν ἐκ μαθητῶν καὶ τελειοδιδάκτων τῆς μουσικῆς ταύτης σχολῆς. Ἡ προγύμνασις αὐτῶν ἀνετέθη ὑπὸ τῆς ἐφορίας τοῖς μουσικοδιδασάλοις κκ. Ἰακώβῳ Ναυπλιώτῃ, λαμπαδαρίῳ, καὶ Κωνστ. Κλάδᾳ, πρώτῳ δομεστίκῳ. Ὁ νέος μουσικὸς χορὸς ἐγκαθιδρύεται ἀπὸ τῆς αὔριον ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν.

Χοροστασίαι.—Τῇ κυριακῇ, 12 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ κατὰ τὸ Μέγα Ρεῦμα ναῷ τῶν Ταξιαρχῶν, μὴ δυνηθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τοῦ ναοῦ τούτου. Τὸ ἐκκλησιασθὲν πλῆθος τῶν εὐσεβῶν παρέσχε θερμοτάτας ἐνδείξεις εὐλαβείας πρὸς τὸν πρωθιεράρχην τῆς ὀρθοδοξίας.—Τῇ δευτέρᾳ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἀπὸ πρωΐας ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἱστάμενος ἐν τῷ παραθρονίῳ, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.— Τῇ δευτέρᾳ τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῷ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Δράμας κ. Χρυσοστόμῳ, ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ ἱ ρολογ. τριτεύοντι κ. Χρυσοστόμῳ Καβουρίδῃ·—καὶ χθές, μνήμῃ Γενναδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Λήμνου κ. Γενναδίῳ.

Μητρόπολις Καστορίας.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Ἑβδομάδος παρεπιδημεῖ, δι' ὑποθέσεις ἐπαρχιακὰς, ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καστορίας κ. Γερμανός.

Μητρόπολις Σκοπίων.— Ἀνηγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι κατέρχεται προσεχῶς εἰς Θεσσαλονίκην δι' ἰδίας ὑποθέσεις ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σκοπίων κ. Βικέντιος.

Μητρόπολις Παραμυθίας.— Ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. Ἱερόθεος, ὃν ἐπισκεψάμενος ἀπὸ πρωΐας σήμερον ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ηὔξατο τὰ δέοντα.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ τετάρτῃ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης Ε. Εὐγενίδης, καὶ ὁ ἔνδοξ. ἀντιπρόσωπος τῆς Ἡγεμονίας Σάμου Ἀλ. Γάγκος ἐφέντης·—χθὲς δὲ ὁ μέγας εὐεργέτης τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων κ. Θεοδ. Α. Μαυρογορδάτος.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί.—Καταλλήλως ἡρμηνεύθησαν αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαὶ ὑπὲρ ἀναῤῥώσεως τοῦ σοβαρῶς ἀσθενήσαντος διαπρεποῦς ἕλληνος οἰκονομολόγου κ. Ἰωάννην Γ. Πεσματζόγλου, ὑπὲρ οὗ πάντες εὔχονται οἱ τὴν ἀκρίφνῆ τοῦ ἀνδρὸς φιλογένειαν καὶ φιλοπατρίαν γινώσκοντες.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Ὁ εὐφήμως παρ' ἡμῖν γνωστὸς μουσικοδιδάσκαλος κ. Ἀγαθάγγελος Κυριαζίδης, ὁ τὰς «Δύο μελίσσας» ἐκδοὺς πρό τινος ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου, νέαν παρασκευάζει συγγραφὴν κατὰ τὸ πρόγραμμα, ὅπερ εἰσήγαγε διά τε τοῦ προηγουμένου τούτου συγγράμματος αὐτοῦ καὶ ἑτέρου πρὸ ἐτῶν ἐκδεδομένου. Καθὼς τὸ πρότερον, οὕτω καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀσμένως ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῶν μουσικοδιδασκάλων καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν, ἰδίως δὲ τῶν ἐν τῇ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἐχρημάτισεν ἱεροψάλτης ἐπὶ πολύ. Ἡ ὑποστήριξις, ἧς ἔτυχεν ὁ κ. Κυριαζίδης καὶ ἡ εὐμενὴς ὑποδοχή, ἧς οἱ ἐπαΐοντες ἔκριναν ἀξίας τὰς συγγραφὰς αὐτοῦ, παρέχουσιν ἐμψύχωσιν ἀρκετὴν αὐτῷ ἵνα συνεχίσῃ τὸ κάλλιστον ἔργον, ὃ ἀπὸ ἐτῶν ἀνέλαβεν.

Σωματεῖα.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐπέτειον πανήγυριν τῆς ἐν Ξυλοπόρτῃ Ἀδελφότητος «Ἐννέα Μουσῶν» ἐξεπροσώπει τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων καὶ διευθυντὴς τοῦ γραφείου τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» κ. Διονύσιος Μηνᾶς. Τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὲρ τῶν ζώντων καὶ τῶν ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντων μελῶν τῆς καλῆς ταύτης ἀδελφότητος ἐτέλεσαν ἐν τῷ κατὰ Ξυλόπορταν ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου Κανάβη ὁ σεβ. μητροπολίτης Μαρωνείας σὺν τοῖς θειοφιλ. ἐπισκόποις Λεοντοπόλεως καὶ Χριστοπόλεως.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἐπετράπη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνό-

δου τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν ἐκ τῆς ἐν Ἄθῳ βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Φιλοθέου πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιον ἵνα μεταβῇ εἰς Τιφλίδα χάριν χρηματικῆς τινος ὑποθέσεως τῆς μονῆς ταύτης.

Θυμίαμα ναῶν.—Ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου κ. Κ. Ν. Θωμάδου, φαρμακοποιοῦ, μυρεψοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀγγέλλεται ἡ παρασκευὴ εὐώδους θυμιάματος, πρὸς χρῆσιν τῶν ἱερῶν ναῶν. Ἐκ καθαρῶν καὶ δεδοκιμασμένων οὐσιῶν κατεσκευασμένον ἔσται βεβαίως προτιμητέον ὡς προτιμᾶται καὶ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἐν τοῖς ναοῖς χρῆσιν ὁ ἀκίβδηλος κηρὸς καὶ τὸ καθαρὸν ἔλαιον.

Ἡ διατριβὴ τοῦ καθηγητοῦ καὶ διδάκτορος κ. Β. Α. Μυστακίδου ἡ ἔν τισι φύλλοις τῆς Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐκίνησε τὸν ἐλλόγιμον τῆς ἐφημερίδος «Ἀγῶνος» συντάκτην νὰ γράψῃ μετά τινος σφοδρότητος ἐναντίον τοῦ γράφοντος τὴν διατριβήν, περὶ οὗ λαλεῖ οὐχὶ μεθ' ἁβρότητος (**Μυστακίδου τινός**). Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ λέξις **τινος** ἀναφερομένη εἰς ἄνθρωπον κεκτημένον τίτλους ἀκαδημιακοὺς, ὅσους καὶ πάντες οἱ καθηγηταὶ τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου, διδάξαντα μετὰ ζήλου ἐν πολλοῖς τοῦ Κράτους σχολαρχείοις καὶ γυμνασίοις, διδάσκοντα ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ, γνωστὸν ἐπὶ συγγραφῇ χρησίμων βιβλίων, βιβλιοφύλακα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ἡ λέξις αὕτη, δεικνύουσα δῆθεν ἄγνωστόν τινα, ἀποδείκνυται ἄστοχος, ἀδικοῦσα ὑπερεικοσαετεῖς τοὐλάχιστον ἐνασχολήσεις.—Περὶ τῶν γραφομένων αὐτοῦ δυνατὸς εἰς ἀπάντησιν αὐτὸς ὁ κ. Μυστακίδης (Β. Α.), ὁ καὶ τὴν εὐθύνην φέρων τῶν γραφομένων ὡς ὑπογράφων αὐτά.—Ἐὰν ὁ φίλος «Ἀγὼν» κακίζῃ τὴν λέξιν «ἑλλαδικὸς», ἔστω βέβαιος ὅτι οὐδεμία δι' αὐτῆς ζητεῖται διαίρεσις μεταξὺ ὁμοεθνῶν, ὡς οὐδ' ἐκεῖνος ὑποτίθεται πράττων ὅταν διακρίνῃ δι' ἰδίων ὅρων ἀπὸ τῶν ἄλλων ἑλλήνων τοὺς ἐκεῖθεν τῶν κόλπων Ἀμβρακικοῦ καὶ Παγασητικοῦ. Ἐὰν ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ «Ἀγῶνος» κρίνωνται μεστὰ πικρίας τινος τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Μυστακίδου, συνομολογήσει ἡμῖν ὅτι καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐνταῦθα λογίους ἔπρεπε νὰ φανῶσι πικρότερα τὰ ἀπὸ πανεπιστημιακῆς ἕδρας διδαχθέντα μετά τινος ἐπιτιμήσεως ἢ κατακρίσεως ἐναντίον τῶν ἑλλήνων — ἑλλήνων ὅσον καὶ οἱ τοῦ γείτονος βασιλείου—λογίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐργαζομένων ὅσον δύνανται καὶ ἐν στερήσει πλουσίων βιβλιοθηκῶν. Πολλῷ δὲ πικρότερα ἀποβαίνουσι διδασκόμενα πρὸς μέλλοντας φιλολόγους, ὧν τινες, ἀναγορευόμενοι διδάκτορες, ἐγκατασταθήσονται πιθανῶς ἐν μέσῳ ἡμῶν, πιστεύοντες περὶ τῶν ἐνταῦθα λογίων ὅσα ἤκουσαν **ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ** ἐναντίον αὐτῶν οὐ φιλαδέλφως ἐκφωνούμενα, καίπερ ἐξ ἔρωτος πολλοῦ πρὸς τὰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μαθήσεις ἐμπνεόμενα.

Ἀπόφασις εὐσεβὴς περὶ ἱδρύσεως γυναικείας μονῆς ἐν τῷ κλίματι τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου παρώθησέ τινας ὁμογενεῖς, ἐν ἐφημερίσι γράφοντας, εἰς ἀνόσιον πόλεμον, οὐ μόνον κατὰ τῆς ἱδρυθησομένης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν ἐπαρχίᾳ τινὶ τοῦ θρόνου τούτου, γυναικείας μονῆς, ἀλλ' ἐν γένει κατὰ τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ, ὃν τείνουσι ν' ἀποκαλέσωσιν ἀναχρονισμὸν καὶ σκότη μεσαιῶνος ἐνθυμίζοντα. Ἐπειδὴ δέ, ἐὰν γένηται δεκτὴ ὡς βάσις συζητήσεων καὶ ἀντιδράσεως ἐναντίον παρομοίων εὐσεβῶν ἀποφάσεων ἡ ἀρχὴ τῶν ἀναχρονισμῶν, δημιουργεῖται κίνδυνος ἀνατροπῆς πολλῶν ἱερῶν θεσμῶν, καὶ παραδόσεων ἱερῶν, καὶ συνηθειῶν ἱερῶν, κατεδείχθησαν δὲ οἱ γράφοντες εἰς τὰς ἐφημερίδας ὡς οὕτως ἢ ἄλλως τείνοντες εἰς διασάλευσιν ἱεροῦ καθεστῶτος, καὶ ἐπειδὴ καὶ ὡς ὀρθόδοξοι καὶ ὡς Ἕλληνες ἔχομεν καθῆκον νὰ σεβώμεθα τοὺς κειμένους θεσμοὺς καὶ τὰς τῶν ἁγίων Πατέρων διδασκαλίας, ὧν μία ἐστὶν ἡ περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὡς δυναμένου νὰ ἁγνίσῃ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἠθικὴν ἡμῶν τελειότητα, τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἐπ' ἐσχάτων γραφέντα ἀποβαίνουσι πολλαχῶς ἐπιζήμια καὶ ἐπιβλαβῆ.—Καὶ ἂν μὲν γράφωνται τὰ κατὰ μοναχικοῦ πολιτεύματος καὶ κατὰ μοναστηρίων, ἀνδρικῶν ἢ γυναικείων, ἐκ πεποιθήσεως καὶ κατὰ συνείδησιν, εἰσὶν ἄξια καταδίκης ἐκκλησιαστικῆς. Ἂν δὲ γράφωνται ἐκ κουρότητος, ἄξια οἴκτου καὶ περιφρονήσεως. Ἐν ἀμφοτέραις δὲ ταῖς ὑποθέσεσι κατακριτέα ὡς ἀσυνειδήτως δημιουργοῦντα κινδύνους εἰς τὴν εὐσεβῆ διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ὁμόδοξοι καὶ ἑτερόδοξοι κυριάρχαι ἐσεβάσθησαν, ἀφοῦ καί τινα τῶν γραφομένων ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς αἰδοῦς. Δυνατὸν δὲ τὰ κατὰ γυναικείας μονῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ

κατὰ τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ γραφέντα νὰ τύχωσί τινος συγγνώμης ἐὰν οἱ γράψαντες ὁμολογήσωσιν ὅτι ἀγνοοῦσί τινας θεσμοὺς καὶ συνηθείας καὶ καθεστῶτα ἐκκλησιαστικά, ὧν ἓν ὅτι ἡ ἵδρυσις ἐν οἱᾳδήτινι μητροπόλει ἢ ἐπισκοπῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μονῆς σταυροπηγιακῆς, ἀνδρικῆς ἢ γυναικείας, ἐστὶν ἀναφαίρετον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δεκαπέντε αἰῶνες ἐσεβάσθησαν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς δῆθεν κινδύνους ἕνεκα παρεισδύσεως ἐν τῷ συστηθησομένῳ γυναικείῳ σεμνείῳ μοναζουσῶν ὁμοδόξων μὲν ἀλλ' ἀλλοεθνῶν, δύνανται νὰ μένωσιν ἥσυχοι οἱ τὰς καλογηρικὰς ἐπιδρομὰς ὀρρωδοῦντες ὅτι οὐδεμία τοιαύτη αἴτησις ὑπεβλήθη, διότι οὐδέποτε γενήσεται δεκτή, οὐδὲ νῦν, οὐδὲ κατόπιν. Οἱ τὴν ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦντες ἔχουσι πλήρη γνῶσιν καὶ τῶν κινδύνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν κινδύνων τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, ἐργαζόμενοι πρὸς ἀπόκρουσιν αὐτῶν, καὶ πεποιθότες ὅτι τὸ καθῆκον αὐτῶν ἐκπληροῦσιν ἀπέναντι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡ ἐκκλησιαστικὴ διδάσκει παράδοσις, ὡς διδάσκουσιν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὡς ἐπιβάλλουσι τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους καὶ τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου κατ' ἀνατολὴν Ἐκκλησίας.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΕΥΠΟΙΑ

Τὸ σύνολον τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἰδίᾳ τῶν ὁμογενῶν τὸ ἐθισθὲν ἀπό τινος χρόνου ν' ἀκούῃ πράγματι ἡγεμονικὰς δωρεάς, ἃς ποιεῖται πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ὁ τετιμημένος οἶκος τῶν Μαυρογορδάτων, μανθάνει νῦν μετ' εὐγνωμοσύνης ὅτι ὁ κηδεμὼν τῶν νοσούντων εὐσεβὴς ὁμογενὴς κ. Θεόδωρος Ἀμβρ. Μαυρογορδᾶτος προβαίνει εἰς ἑτέρας καὶ νέας δωρεάς, ἤτοι:

1) ἐγείρει **Γηροκομεῖον ἀνδρῶν**,

2) ἐγείρει **Γηροκομεῖον γυναικῶν**,

3) οἰκοδομεῖ νέαν **πτέρυγα χειρουργικῆς κλινικῆς** ἀνδρῶν, ἐπὶ πλήρωμῇ καὶ δωρεάν,

4) οἰκοδομεῖ ἐπίσης **πτέρυγα** τοιαύτην προωρισμένην **διὰ γυναῖκας**,

5) δωρεῖται εἰς τὸ ἔθνος **δύο τμήματα**, ἐν οἷς θέλουσι νοσηλεύεσθαι οἱ ἐκ **μολυσματικῶν νόσων πάσχοντες**, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

§

Αἱ δωρεαὶ συνιστῶσι πᾶσιν εἰς εὐλογίαν τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλόφρονος, τοῦ φιλανθρώπου, τοῦ εὐσεβοῦς δωρητοῦ, ἀποδειξάντος ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν τὸ τῶν Μαυρογορδάτων ὄνομα συνώνυμον τῇ εὐποιΐᾳ, ἥτις ἐστὶν ὑψίστη θυσία, εὐαρεστοῦσα τῷ δημιουργῷ καὶ πλάστῃ ἡμῶν, τῷ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατρῷ.

Καθ' ἣν ὥραν ὑπὸ τὰ πιεστήρια τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν, ἐμάθομεν μετὰ λύπης τὸν θάνατον τοῦ **Σταματίου Δεβετζῆ**, πρεσβυτέρου τῆς Α. Θ. Π. ἀδελφοῦ, κηδευομένου αὔριον ἐν Βοϊατζὶ-κιοὶ τοῦ Βοσπόρου. Ἡ κηδεία τοῦ μακαρίτου τελεσθήσεται ἁπλῆ καὶ ἀπέριττος, ὡς ἀπέριττος διέρρευσεν ὁ βίος τοῦ ἀειμνήστου **Σταματίου**, λιπόντος ἐν ἡμῖν ἀνάμνησιν χριστιανικοῦ βίου καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, ὡς πολύτιμον κληρονομίαν, ὑπὸ γονέων εὐσεβεστάτων αὐτῷ μεταδοθεῖσαν. Εἴη αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΛΟΓΟΣ

Ἐπικήδειος εἰς Ἰωάννην Ταντσλίδην
ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος
κ. Χρυσοστόμου Καβουρίδου
τῇ 26 ὀκτωβρίου ἐν Χάλκῃ

«Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι. Ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν. τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν (Ἀποκ. 14, 13)»

Θλῖψις δακέθυμος καὶ ἄλγος ψυχικόν, ὦ σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν τριάς, ἐπίλεκτος τῶν λογίων χορεία καὶ λοιπὸν βαρυπενθὲς ἐκκλησίασμα, συνέσχε τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, ἐνωτισθέντων τὸ ἀλγεινὸν καὶ ἐπώδυνον ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου Ἰωάννου Ταντσλίδου, ἀνδρὸς θεοσεβοῦς καὶ τῆς θύραθεν καὶ ἔσω παιδείας θεράποντος ὁτηρηοῦ. Εὐθὺς ὡς ἡ ταχύπτερος φήμη ἐπὶ τῆς ἠριγενοῦς αὔρας τῆς προποντίδος πτερυγίζουσα, μετέδωκε δίκην ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὴν Βασιλεύδα τῶν πόλεων τὸν ἀπαίσιον ὀδοῦπον τῆς μορσίμου πτώσεως, καὶ ἀμέσως κατήφεια στυγνὴ καὶ πικρία ἀλγεινὴ διεζωγραφήθη εἰς τὰ πρόσωπα πάντων ἡμῶν. Καὶ ἐν τοῖς τὰ πρῶτιστα μετὰ τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς ἐτρώθη ἡ μεγάθυμος καρδία τοῦ σεπτοῦ καὶ μεγαθύμου Πρωθιεράρχου, ἄφθονα κιτσχέοντος δάκρυα ἐπὶ τῇ πικρᾷ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου, καθ' ὅσον εἶπερτις καὶ ἄλλος ἐξετίμα τὴν πατρῴζουσαν πίστιν καὶ εὐσέβειαν τοῦ μεταστάντος καὶ ἐνετρύφα εἰς τὸν θυμήρη τῆς στωμυλίας γλυκασμόν, τὸν ἀποστάζοντα ἐκ τῶν εὐγλώττων καὶ μελισταγῶν χειλέων αὐτοῦ. Περὶ τὸν γεραρὸν ἀρχιθύτην καὶ μεγακλεᾶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου Πατριάρχην συναθροισθεῖσα καὶ ἡ λοιπὴ τῆς

πατριαρχικῆς ὑπαλληλίας χορεία, συνέκλαυσε μετ' αὐτοῦ καὶ συνεθρήνησε θλερὰ λείβουσα δάκρυα διότι ἀπώλεσε φεῦ τὸν πρύτανιν τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου διέβλεπεν τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τοῦ καθήκοντος καὶ ἠρύετο τὴν φερέλπιδα εἰς αὐτὸ ἐγκαρδίωσιν. Ἀπέθανε λοιπὸν ὁ Ι. Ταντταλίδης, ἐσίγησε πλέον διὰ παντὸς τὸ εὐδίνητον καὶ καλλικέλαδον αὐτοῦ στόμα, ἀπέσβη, ὡς ὀλιγοβρανοῦς κύματος τὸ πάφλασμα, ἐν τῷ κενῷ τῆς ἀβύσσου τὸ ἦπιον καὶ ἤρεμον αὐτοῦ πνεῦμα, καὶ ἰδοὺ μετ' ὀλίγον πρὸς μεγάλην ἡμῶν θλῖψιν παραδίδεται τῇ παμμήτορι γῇ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σκῆνος. Μόνην δὲ παρηγορίαν ἐγκαταλιμπάνει ἡμῖν τὴν γλυκείαν καὶ ποθεινὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀρετῶν του, ὧν κῆρυξ καὶ ἐγκωμιαστὴς ἐτάχθην ὁ ἐλάχιστος τῶν κληρικῶν συναδέλφων. Ὦ ἱερὰ τοῦ Ταντταλίδου σκιὰ ἐπίτρεψόν μοι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ἀνθηρὸν τοῦ βίου σου λειμῶνα, ὅπως δρέψω ἔστω καὶ ὠχρὰ καὶ μεμαραμμένα τινα ἄνθη καὶ χρυσοπλοκήσω ἐκ τούτων τὸν στέφανον τῶν ἀρετῶν Σου εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἀθανάτου ψυχῆς Σου.

Πολλὴν μὲν πικρίαν καὶ ὀδύνην προξενεῖ πάντοτε ὁ λυγρὸς καὶ ἀπαίσιος θάνατος ὁσάκις ἁρπάζει ἐκ τῶν θαλερῶν ἀγκαλῶν προσφιλῆ τινα ὕπαρξιν, ἀλλ' ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀποβαίνει οὗτος πικρότερος καὶ ὀδυνηρότερος, ὅταν ἀπορφανίζῃ ἡμᾶς τοιούτων ἀνδρῶν οἵτινες διὰ τῆς γραφῆδος καὶ τῆς ζώσης πίστεως καὶ εὐσεβείας συντελοῦσιν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τᾶς κοινωνίας καὶ τὴν ἠθικὴν διάπλασιν τοῦ ἤθους αὐτῆς. Εἰς τὴν ἐπίζηλον χορείαν τῶν ἐναρέτων τούτων ἀνδρῶν καὶ πολυτίμων μορφωτικῶν παραγόντων τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας δύναται νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενος νεκρός, καθ' ὅσον οὗτος ὅλον τὸν ὑπερεξηκονταετῆ βίον αὐτοῦ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἔσω καὶ θύραθεν παιδείας, μὴ ἀποκτήσαν εἰς τὸν σεμνὸν βωμὸν αὐτῆς ὡς ὁλοκάρπωμα νὰ προσενέγκῃ καὶ τὴν πολύτιμον ὑγείαν αὐτοῦ. Ὁ βίος τοῦ ἀοιδίμου Ταντταλίδου ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὑφ' ὅλας τὰς ὄψεις ἐξεταζόμενος παρέχει πολλὰ φωτεινὰ σημεῖα, ἐξ ὧν ἅπλετον ἀπαυγάζει τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐναρέτου πολιτείας· ἀλλὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην ὡς χρῄζουσαν καὶ χρόνου μακροῦ καὶ ἠρεμίας πνεύματος παραχωρῶν τῇ ἱστορίᾳ καὶ εἰς δοκιμωτέρους καλάμους λαμβάνω μόνον τρεῖς φωτεινὰς ὄψεις ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ ἐξετάζω αὐτὸν α'. ὡς ἄνθρωπον τῆς παιδείας, β'. ὡς ἄνθρωπον τῆς πίστεως καὶ γ'. ὡς ἄνθρωπον τῆς ἀρετῆς. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων φωτεινῶν σημείων θὰ ἐκλάμψῃ ἡλίου φαεινότερον ὁ φωτοστέφανος τῆς ἀγαθῆς αὐτοῦ μνήμης καὶ ἡ μαρμαίρουσα λάμψις τῆς ἀληθινῆς ἀξίας καὶ ἀγάπης, δι' ἧς περιέβαλλον τὸν μακαρίτην ἐκτὸς τῶν φίλων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ καὶ ἅπασα ἡ καθ' ἡμᾶς κοινωνία.

Α'.) Πρῶτον ὅσον ἀφορᾷ τὴν παιδείαν καὶ τὰ γράμματα πανθομολογούμενον τυγχάνει ὅτι ὁ ἀοίδιμος ἔτρεφεν ἐκ παίδων διακαῆ πρὸς αὐτὰ ἔρωτα· ὃν ἀνέφλεξαν δὲ τοῦτον εἰς τὴν φιλογενῆ αὐτοῦ καρδίαν θεοσεβεῖς καὶ φιλόμουσοι Γονεῖς οἱ ἀείμνηστοι Δημήτριος καὶ Βικτωρία οἵτινες· ἐξέθρεψαν αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν παράγγελμα οἱ Πατέρες ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου. Τὸ θεσπέσιον τοῦτο ζῶπυρον πρὸς τὴν παιδείαν ὅπερ μετελαμπάδευσεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἡ φωτοφόλος οἰκογενειακὴ ἑστία δὲν ἀφῆκε νὰ ἀποσβεσθῇ ἐν χαλεποῖς καὶ ζοφεροῖς χρόνοις, ἀλλ' ἀνερρίπισεν αὐτὸ διὰ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου καὶ τῆς ἀπαραμίλλου φερεπονίας αὐτοῦ. Δείγματα τῆς ἀκαταπονήτου φιλομαθείας καὶ τῆς ὀξύτητος τῆς διανοίας αὐτοῦ παρέχει ἡ Μ. τοῦ Γένους Σχολὴ ὁ φωτοβόλος οὗτος φάρος τῆς παιδείας παρ' ἧς ἐσοφίσθη τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα καὶ ἐμυήθη εἰς τὸ θεσπέσιον καὶ ἤρεμον κάλλος τῆς ἐπαγωγοῦ καὶ ζωοπαρόχου ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ναὶ χάρις εἰς τὴν ἀγχίνοιαν καὶ τὴν παραδιγματικὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν χρηστοήθειαν ἣν ἐπεδείκνυεν ὁ ἀοίδιμος διατρέχων τὸν δίαυλον τοῦ μαθηματικοῦ ἀγῶνος του ἐπεσπᾶτο πάντοτε τὸν δίκαιον ἔπαινον τῶν διδασκάλων καὶ προυκάλει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν εὐγενῆ ζῆλον τῶν συμμαθητῶν Του. Οὕτω δὲ διανύσας τὸν δόλιχον τῶν μαθητικῶν σπουδῶν του, θριαμβεύων πάντοτε καὶ ἀριστεύων ἀπεξεδύθη εἶτα εἰς τὸ κοινωνικὸν στάδιον πλήρης χρηστῶν ἐλπίδων ἁρυσμένων ἐκ τῶν νωπῶν εἰσέτι ἀφῶν δι' ὧν ἐπεστέφθη τὸ ὑπερήφανον μέτωπόν του ἐν τῷ μαθητικῷ σταδίῳ. Καὶ δὲν ἐψεύσθη ὁ ἀοίδιμος τῶν χρηστῶν τούτων ἐλπίδων Του, διότι, ὅπου καὶ ἂν ἐτάχθη ἐν τῇ κοινωνικῇ σταδιοδρομίᾳ ἠγωνίσθη ἀληθῶς εἴπερ τις καὶ ἄλλος γενναίως καὶ εὐθαρσῶς ἐπιδειξάμενος οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐπιμέλειαν καὶ ἀφοσίωσιν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Πρὸ πάντων ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ὀξεῖα καὶ τεθηγμένη τοῦ ἀοιδίμου διάνοια κατεδείχθη εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐξεπλήρου λεπτεπίλεπτα χρέη γραμματέως παρὰ τῷ ἀλήστου μνήμης κλεινῷ Ἀλεξάνδρῳ Καραθεοδωρῇ, ἡγεμονεύοντι τότε τῆς εὐάνδρου νήσου Κρήτης καὶ εἶτα ἐν τῷ πρώτῳ πατριαρχικῷ γραφείῳ ἔνθα ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην πιστῶς καὶ εὐόρκως ὑπηρέτησε. Ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην θέσιν, ἔνθα ἐκλήθη ὁ ἀοίδιμος ἐτίμησεν αὐτὴν πολλαχῶς ὠφελήσας τὴν κοινωνίαν διὰ τῶν φώτων τῆς διανοίας του ἄλλοτε ὡς συντάκτης καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας», ἄλλοτε ὡς ἐκδότης, ἄλλοτε ὡς δημοσιογράφος τῆς «Βυζαντίδος», περιοδικοῦ, καὶ ἄλλοτε ὡς ποιητὴς διαφόρων ἐπιγραμμάτων καὶ ἐπιτυμβίων ᾠδῶν. Κυρίως ὁ ἀείμνηστος διεκρίνετο διὰ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ τὸν εὐγενῆ ἔρωτα ὃν πέριπαθῶς ἔτρεφε πρὸς τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν ἀρχαίων ποιητῶν. Ἄλλως τε ἦν ἀνεψιὸς τοῦ πολλοῦ ἐκείνου Ἠλία Ταντταλίδου τοῦ μουσοτραφοῦς καὶ ἐμπνευσμένου ποιητοῦ τῆς ν. Ἑλλάδος. Μαρτυροῦσι δέ μου τοὺς λόγους καὶ τὰ ὀλίγα μὲν ἀλλὰ χαριτωμένα προϊόντα τοῦ ποιητικοῦ ταλάντου του ἤτοι τὰ διάφορα ἐπιγράμματα καὶ ἐπιτύμβιοι ᾠδαὶ αἵτινες καταγλαΐζουσι τὰς ἀρετὰς πολλῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν καὶ διαιωνίζουσι τὴν ἀγαθὴν μνήμην αὐτῶν.

Β'.) Ὅ,τι κυρίως ἀποτελεῖ τὸ λαμπρὸν καὶ φωτεινὸν πλαίσιον τῆς βιογραφικῆς εἰκόνος τοῦ ἀειμνήστου τοῦτο εἶναι ὁ εὐγενὴς καὶ ἔνθεος τῷ ὄντι ζῆλος, οὗ ἐνεφορεῖτο ἡ εὐσεβὴς αὐτοῦ ψυχὴ πρὸς τὴν ἁγίαν ἡμῶν θρησκείαν καὶ ἀμώμητον πίστιν. Ἀληθῶς θαυμάσια συνεδυάζετο ἐν τῇ φαεινῇ διανοίᾳ καὶ τῇ ἀγνῇ ψυχῇ τοῦ μεταστάντος ἡ παιδεία καὶ ἡ θρησκεία. Ἡ δὲ θεσπέσιος καὶ θαμίρης ἁρμονία τῶν θείων καὶ ὑψηλῶν τούτων αἰσθημάτων προσδίδουσα ἀνθηράν τινα αἴγλην εἰς τὴν συμπαθῆ καὶ ἤρεμον αὐτοῦ μορφήν, καθίστα αὐτὸν ποθεινότερον καὶ ὑπέροχον τῶν ἄλλων, ἐπίσης τῆς παιδείας ἐραστῶν, ἀλλ' οὐ τῆς θρησκείας ζηλωτῶν. Δυστυχῶς τὴν σήμερον παρατηρεῖται μία τάσις ὀλεθρία, τείνουσα εἰς τὴν διάζευξιν τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τῆς θρησκείας καθ' ὅσον ταύτην, θεωροῦσιν οὐχὶ προσδευτικὸν καὶ συντελεστικὸν παράγοντα ἐκείνης ἀλλὰ πολέμιον καὶ ἀνατρεπτικόν. Καὶ ὅμως οἱ τοιοῦτοι ἀπατῶνται πλάνην οἰκτράν, διότι ἡ ἐπιστήμη ἐν γένει μὴ ζωογονουμένη

διὰ τοῦ ζωοπαρόχου καὶ φερεσβίου φωτὸς τῆς θρησκείας φθίνει καὶ φυλλορρεῖ. Ναὶ ἡ ἐπιστήμη ὅταν δὲν καταρδεύεται ὑπὸ τῶν ζωπύρων ναμάτων τῆς θρησκείας καὶ δὲν φωτίζεται ὑπὸ τῶν θαλπερῶν ἀκτίνων τῆς πίστεως γεννᾷ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸν θεοστυγῆ τύφον καὶ τὸν ἐπάρατον ἐγωϊσμὸν ὅστις ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποβαίνει ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἠθικῶν κακῶν, ἀποξηραίνει ὡς ἄλλος αἰχμηρὸς λίψ καὶ τὴν θαλερὰν βλάστησιν τῆς διανοίας καὶ δηλητηριώδεις καθιστᾷ τοὺς σαπροὺς αὐτῆς καρπούς. Ὁ λόγος εἶναι προφανὴς, πᾶσα ἐπιστήμη εἶναι μία ἐπὶ μέρους ἀλήθεια. εἰς δὲ τὴν θρησκείαν ὑπάρχει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας διότι αὕτη τῆς θείας ἀβύσσου ἐχομένη ἀνάγεται εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν πάσης γνώσεως καὶ ἀληθείας ὥστε ὅσον μία ἐπιστήμη κεῖται πλησιέστερον πρὸς τὴν θρησκείαν τόσον ποσσκτᾶται περισσότερον κῦρος ἀληθείας καὶ τἀνάπαλιν ὅσον ἀπομακρύνεται ταύτης τόσον ἀλλοιοῦται καὶ ἀποβάλλει τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἀληθείας. «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου» ἐν τῷ Θεῷ λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος «εἰσὶ πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας ἀποκεκρυμένοι». (Κολοσσ. β,γ) Ὅθεν κατὰ ταῦτα ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμων εἶναι καὶ ἀληθὴς χριστιανὸς καὶ ἔνρερμος λάτρις τοῦ Θεοῦ. Τοιοῦτος τῷ ὄντι ἦτο καὶ ὁ ἀοίδιμος οὗ ἡ εὐρεῖα καὶ φαεινὴ διάνοια πτερουμένη διὰ τῶν πτερύγων τῆς θρησκείας μετηρσιοῦτο εἰς τὰς αἰθερίους ἐκείνας ἐκτάσεις τῆς ποιήσεως καὶ τῆς λοιπῆς τῶν λόγων ἁρμονίας

Ἀλλὰ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς ὅλης αὐτοῦ ἀθλησφόρου βιωτικῆς σταδιοδρομίας κοσμεῖ ἐπὶ τῆς σεμνῆς αὐτοῦ κορυφῆς ὁ στιλπνὸς καὶ φωτοβόλος ἀδάμας τῆς πατρώας εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Ἡ ἀληθὴς πίστις ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ἐκμαιεύει καὶ κυοφορεῖ τὰ θεάρεστα ἔργα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ προκειμένου νεκροῦ ἀείποτε ἐσφυζον οἱ εὐγενεῖς παλμοὶ τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ ἐγκαρδίου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἦτο λοιπὸν ποτε δυνατὸν εἰς μίαν τοιαύτην καρδίαν τὸ ἀειθαλὲς δένδρον τῆς πίστεως αὐξανόμενον ὑπὸ τὴν δρόσον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὴν ἀκτινοβόλον ἀνταύγειαν τῆς θείας χάριτος νὰ μὴ παρῇγε θᾶττον ἢ βράδιον τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τῆς ἐλεημοσύνης τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς λοιπῆς εὐσεβείας; ἄλλως τε ποῦ ἀλλαχοῦ δέον νὰ ἀποδώσωμεν. παρὰ εἰς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ εὐσέβειαν τὴν ἀφοσίωσιν ἐκείνην, ἣν ἐδείκνυεν ἐν τῷ καθήκοντι; Εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τούτου δὲν ὤκνησε νὰ προσενέγκῃ ὡς εὐπρόσδεκτον καλλιέργημα καὶ τὴν πολύτιμον αὐτοῦ ὑγείαν. Μὴ δὲν ἦτο ἀπαύγασμα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἐναρέτου αὐτοῦ πολιτείας ἡ μειλίχιος ἐκείνη συμπεριφορὰ καὶ ἡ πρανσήνεια τῶν τρόπων, οὓς ἐδείκνυε ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ ἀνατροφῇ; Ἡ συμπαθητικὴ ἐκείνη ἔκφρασις ἡ ὁποία ἐπήνθει ἐπὶ τῆς μειλιχρῆς ὄψεώς του τί ἄλλο ἦτο, ἢ ἀντανάκλασις τῶν εὐσεβῶν αἰσθημάτων του; Διὸ καὶ ὁ ἀοίδιμος διὰ τὴν τοιαύτην πίστιν καὶ εὐσέβειαν του προσεκτήσατο εὐγενεῖς τίτλους εἰλικρινοῦς ἐκτιμήσεως καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης παρ' ἅπασι τοῖς συναδέλφοις αὐτοῦ καὶ τῇ ὑφυλῇ κοινωνίᾳ ἐν ᾗ ἀνετρέφετο. Οὕτω διανύσασα ἡ ὁδοιπόρος αὐτοῦ ψυχὴ τὴν ἐπίγειον τροχιάν της καὶ ἀπηνθηκυῖα πλέον ἐκ τῆς βιωτικῆς σταδιοδρομίας ἠρέμα ἐπαναπαύθη ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης. Χαίρουσα δε καὶ ἀγαλλομένη προσεδόκα νὰ ἡχήσῃ ὁ νικητήριος παιὰν τῆς ἀθανασίας. Οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι πιεργίζοντες περὶ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του, ἐνίσχυον καὶ παρηγόρουν αὐτὸν ἀγωνιῶντα κατὰ τὴν φρικτὴν ὥραν τοῦ ἐπωδύνου θανάτου Ναὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ εὐσεβὴς αἰσθάνεται ἀγωνίαν κατὰ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν τῆς ψυχῆς διότι βλέπει σβεννύμενον πρὸ τῶν ἀμαυρουμένων ὀμμάτων του καὶ ὑπεκφεύγοντα πρὸ τῶν ψυχομένων ποδῶν του τὸν κόσμον· ἀλλὰ τὴν ἀγωνίαν ταύτην διαδέχεται ἀμέσως ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπὶς ἅμα ὡς ἀναπετασθῶσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς αἱ ἀγλαόμορφοι πύλαι τῆς οὐρανίου βασιλείας. Βλέπει τότε οὗτος ὡς πρωτοδιάκονος Στέφανος τὸν χρυσοκέντητον θρόνον τοῦ οὐρανίου πατρὸς ἀπαστράπτοντα τῇ αἴγλῃ τῆς τρισηλίου θεότητος· ἀντικρύζει οὗτος μὲ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς τοὺς παραδεισίους λειμῶνας τῆς τρυφῆς, ἀκούει γλυκὰ καὶ ἤρεμα κελαρύζοντας τοὺς χειμάρρους τῆς οὐρανίου εὐδαιμονίας καὶ ἀμέσως ἐν θεσπέσιῳ καὶ ἀγγελικὸν μειδίαμα ἀνατέλλει ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του· ἀναλογίζεται τὰ οὐράνια ἐκεῖνα ἀγαθὰ ἃ κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλον ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη καὶ μία ἀνέκφραστος ἱλαρότης διαχέεται εἰς τὴν συμπαθῆ αὐτοῦ μορφήν. Οὕτω τέλος ἐν μέσῳ τῶν ἱλαρῶν μειδιαμάτων κλίνει ἤρεμα τὴν κεφαλήν, ὡς ἄνθος τρυφερὸν ὑπὸ τὴν Ζεφύρειον πνοὴν καὶ παραδίδει εἰς τὸν πλάστην τὴν ἤρεμον αὐτοῦ ψυχήν. Καὶ ἰδοὺ εἰς τὸ γεηρὸν αὐτοῦ σκῆνος πῶς διαλάμπει εἰσέτι τὸ ἤρεμον καὶ σεμνὸν κάλλος τῆς ἀποπτάσης ψυχῆς εἰς τὴν νικητικὴν αὐτοῦ ὄψιν ἀνταναπαύεται εἰσέτι ἡ φωτοβόλος ἀνταύγεια τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος μεθ' ἧς συνοδεύεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν αἰωνιότητα μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι καὶ λέγει τὸ πνεῦμα ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν». Γένοιτο

Παρακαλοῦνται αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναδημοσιεύουσαι τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἃς ἐκδίδομεν, νὰ ἀναφέρωσιν ὅτι αὗται τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀχιλλεὺς Γεωρ. Θεοδωρίδης, χριστιανὸς, ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὑθωμανὸς, κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Κμουτσοὺκ Γμαζιτζῆ) καὶ ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου ἐνταῦθα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἑλένης, θυγατρὸς Λεωνίδου Παπαγιαννοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 ὀκτωβρίου 1906.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐργάτης ἐκ Δελλιωνῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοίκου Καζλῆ-Τσεσμὲ τῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνστ)πόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως μνηστείας δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξοντα ἀρ. 75 καὶ ἡμερομ. 22 σεπτεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον Παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 4371 καὶ ἡμερομ. 21 ἰουνίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Γιωβάνοβιτς τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρούνη, κατοίκου Σισλῆ, κατὰ Ἰωσὴφ Γιωβάνοβιτς, ὑπηκόου Μαυροβουνίου, ἄλλοτε καθάσης τοῦ Ρωσσικοῦ προξενείου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς νομίμων καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα πέντε (ἀρ. 375) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 2

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 22 καὶ ἡμερ. 24 7βρίου 1905 ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ Ἀφροδίτης Χαρισιάδου καὶ Ἐπαμ. Χαρισιάδου, ὅπερ διὰ πρακτικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲ ἡμερ. 30 αὐγούστου 1906 ἐνεκρίθη, ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», ἅτε πιστοποιηθέντος ἀρμοδίως, ὅτι ὁ Ἐπαμ. Χαρισιάδης ἐστὶν ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἀριθμ. πρωτ. 5610.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 81, 207, 405 καὶ 415 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν, δικάζουσα ἐρήμην ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεί:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 4809 καὶ ἀπὸ 9 αὐγούστου 1905 ἔφεσιν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπαμ. Χαρισιάδου κατὰ Ἐπαμεινώνδα Χαρισιάδου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' αὖξ. ἀρ. 41 καὶ ἡμερ. 21 δεκεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Τροποποιεῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου ὡς πρὸς μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διατροφῆς, καθ' ὃ σημεῖον καὶ τροποποιεῖ αὐτὴν καταδικάζουσα τὸν ἐφεσίβλητον ἵνα καταβάλλῃ τῇ ἐφεσειούσῃ μηνιαίως ἀπὸ τῆς 18 νοεμβρίου 1903 λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν διαδίκων νομίμου τέκνου καὶ ἐπ' ἀόριστον λίρας ὀθωμανικὰς ὀκτὼ (ἀριθ. 8),

Ἐπικυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς σημεῖα, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἐρημοδικοῦντι, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 510, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 3

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

κ. ἀ. α.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἱεροδ. **Ἀπόστ. Τρύφωνος.**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Ρουμελιώτης, ὑπήκοος ἕλλην, τέως καθηγητὴς τῆς μουσικῆς, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐθυμίας, τὸ γένος Ματζμάνογλου, ὑπηκόου ἑλληνίδος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως. ὁδὸς ἰκὶ-κουγιοὺ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 σεπτεμβρίου 1960. 2

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος.**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ.— 50

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας — Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῶν ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ γινομένων — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἀσύστατα λαλήματα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νεκρολογία — Ἀγγελίαι δικαστικαί.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

ΣΓ'.

Καταρραδιουργούμενος ὁ ἁπλοϊκὸς βουλγαρικὸς λαὸς ὑπὸ πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν προπαγανδῶν — προσδοκουσῶν, ἑκάστης ἰδίᾳ, νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπόσπασίν του καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποδαυλιζουσῶν τὴν ἔριν καὶ παριστωσῶν, τοῦτο, ὡς τὸν ἀσπονδότερον τῶν ἐχθρῶν καὶ ὀλετῆρων τῆς βουλγαρικῆς φυλῆς—ἐνέτεινεν ὀσημέραι τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἀδιάλλακτον στάσιν του. Καθόσον δὲ αὕτη, χάριν τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς εἰρήνης, ὑπῆρνε τὰς πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν παραχωρήσεις μέχρι τοῦ ἀκροτάτου δυνατοῦ ὁρίου (προκαλέσασα μάλιστα τὰς μεμψιμοιρίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὡς θυσιαζούσης, παραλόγως, εἰς τοὺς βουλγαρικοὺς πόθους ζωτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα), κατὰ τοσοῦτον οἱ ὑποβολεῖς καὶ προστάται τῶν Βουλγάρων ἐξώθουν αὐτοὺς εἰς ἀνάλογον εὔρυνσιν τῶν ἀξιώσεών των, βαυκαλίζοντες διαρκῶς διὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θὰ ἐξηναγκάζετο, ἐπὶ τέλους, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ὑπερφιάλους αὐτῶν ἀξιώσεις, τὰς διατυπουμένας κατὰ τρόπον οὐδεμίαν καταλιμπάνοντα ἀμφιβολίαν ὅτι, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος, ἐτεκταίνοντο σχέδια πολιτικὰ καὶ νοσφισμοὶ ξένων δικαιωμάτων.

Ἀλλ' ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους στιγμή, καθ' ἣν τὸ Πατριαρχεῖον προέβη μέχρι τοῦ ἀκροτάτου νομίμου ὁρίου τῶν δυνατῶν παραχωρήσεων, ὅπερ ἦτο ἡ πρότασις ἱδρύσεως βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ εὐρυτάτης ἀκτῖνος, περιλαμβανούσης καὶ χώρας ἐντεῦθεν τοῦ Αἵμου κειμένας, ἀνὰ τὴν βόρειον καὶ κεντρικὴν Μακεδονίαν καὶ ἐχούσης ἴδιον Ἔξαρχον, μετὰ Συνόδου ἀρχιερέων καὶ μητροπο-

λιτῶν, μετὰ μετοχίου ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἰδιαιτέρου ναοῦ, σὺν τῷ δικαιώματι τοῦ νὰ δύναται ὁ Ἔξαρχος, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ ἐνδημῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῇ κανονικῇ ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου, χάριν τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐξαρχίας του, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει διὰ τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας, ἐφ' οὗ Ἐξάρχου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως θὰ διετήρει αὐτόχρημα ψιλὴν ἐπικυριαρχίαν· ἀποδεῖξαν δ' οὕτω περιτράνως τὸ ἄκρως συνδιαλλακτικὸν πνεῦμα ὑφ' οὗ ἐνεφορεῖτο, χωρὶς ἐν τοσούτῳ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, ἰδὸν δὲ ἀποκρουομένην καὶ τὴν πρότασίν του περὶ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (διότι ἦτο βέβαιον ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ καταδικάσῃ, ὡς ἀντικανονικὰς, τὰς ὑπερμέτρους βουλγαρικὰς ἀξιώσεις), ἠναγκάσθη νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ, ἄνευ ἀνατροπῆς τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν καὶ κανονικῶν διατάξεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ἐπεκτείνῃ ἐπὶ πλέον τὰς παραχωρήσεις του, τὰς ὑπερπληρούσας, ἄλλως, πᾶσαν λογικὴν ἀπαίτησιν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ.

Τότε πλέον, οἱ ὑποκινοῦντες τοῦτον, ψευσθέντες ἐν ταῖς ἐλπίσιν αὐτῶν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον, ἀπὸ παραχωρήσεως εἰς παραχώρησιν, ἤθελε καταλήξει εἰς τὴν πλήρη ἀποδοχὴν τῶν βουλγαρικῶν αἰτήσεων, (ἐφ' ᾗ ἐλπίδι εἶχον παρακωλύσει τοὺς Βουλγάρους νὰ ἀποδεχθῶσι τὸ μικρὸν ἀνωτέρω ἐκτεθὲν σχέδιον λύσεως τοῦ ζητήματος, τὸ τόσον εὐνοϊκὸν αὐτοῖς), ἐστράφησαν πρὸς τὴν Πολιτείαν, ἐπιζητοῦντες παρ' αὐτῆς τὴν παροχὴν τῆς αἰτουμένης βουλγαρικῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτονομίας. Οὕτω δὲ, τῇ 17 Φεβρουαρίου 1870, αὐτοκρατορικὸν Φιρμάνιον ἐσχημάτιζε βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ ἔκτινων τῆς βορείου Θράκης καὶ Μακεδονίας, πρὸς δὲ καὶ ἐξ ἐκείνων αἵτινες θὰ ἐσχηματίζοντο, ὅπου ἡ πλειοψηφία τῶν κατοίκων θὰ ἀπῄτει τοῦτο. Ὁ Ἔξαρχος θὰ ἐξελέγετο ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἰδίων μητροπολιτῶν, καὶ θὰ διωρίζετο ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, μνημονεύων ἁπλῶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἐνδημῶν, ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει βουλγαρικῷ μετοχίῳ, ὑφ' οὓς ὅρους καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ἐν τῷ οἰκείῳ μετοχίῳ.

Τοιουτοτρόπως οἱ Βούλγαροι ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς, αὐτοβούλως, ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, πήξαντες ἰδίαν παρασυναγωγὴν· τῇ δὲ 19 Αὐγούστου 1872, μεγάλη Τοπικὴ Σύνοδος ἐκ τῶν τριῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, (πλὴν τοῦ Ἱεροσολύμων Κυρίλλου, γενομένου ὀργάνου τῶν βουλγαριστῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου καταδικασθέντος ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ Συνόδου), τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, τριῶν πρώην Πατριαρχῶν, εἴκοσι καὶ πέντε Μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων καὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἡγουμένων, συνελθοῦσα ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐξέδωκεν ἐπισήμως τὸν «Ὅρον» τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος, δι' οὗ κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη ἡ ἀρχὴ τῶν φυλετικῶν διακρίσεων καὶ διχοστασιῶν, ὡς ἀντικειμένη τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τοῖς ἱεροῖς κανόσιν, ἐκηρύχθησαν δὲ, σχισματικοὶ καὶ ἀλλότριοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ ἀποσχίσαντες ἑαυτοὺς καὶ ἴδιον θυσιαστήριον καὶ φυλετικὴν παρασυναγωγὴν πήξαντες Βούλγαροι ἀρχιερεῖς μεθ' ἁπάντων τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς.

Τὴν συνοδικὴν ταύτην ἐτυμηγορίαν ἐξεφαύλισαν καὶ προεπηλάκισαν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως οἱ ἐνδιαφερόμενοι, προσάπτοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως τὴν μομφὴν ὅτι, ἐκ μεροληπτικῶν φυλετικῶν λόγων ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ, προέβη εἰς τὸ μέτρον τοῦτο. Καὶ ὅμως, ἦτο ἡ ἀναπόφευκτος κανονικὴ συνέπεια τῆς πολιτείας τῶν Βουλγάρων, οἵτινες, διὰ τῆς Πολιτείας, βιαίως ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Ὅτι δι' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐπισήμου ἀπαντήσεως Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἥκιστα ὑπόπτου αὐτοῖς, τῆς Ἐκκλησίας τῆς μεγάλης σλαυϊκῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βορρᾶ, ἡ πρὸς τοὺς Βουλγάρους εὐμένεια καὶ προστασία τῆς ὁποίας, ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγοῦσα αὐτοὺς, κεῖται ὑπεράνω πάσης ἀμφιβολίας. Ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτῆς, τῆς 19 Ἀπριλίου 1869, εἰς τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος, καίπερ ἐκδηλοῦσα τὴν πρὸς τοὺς Βουλγάρους συμπάθειαν αὐτῆς καὶ συνιστῶσα τὴν ἀποδοχὴν «ἑνίων, ἐὰν μὴ πάντων», τῶν πόθων τῶν Βουλγάρων καὶ τὴν «κατὰ τὸ ἐνὸν» ἱκανοποίησιν

αὐτῶν, ἐν τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν στάσιν αὐτῶν καὶ τὰ χρησιμοποιούμενα ἐκβιαστικὰ ἀπέναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέτρα, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ χαρακτηρίσῃ ταῦτα ὡς ἑξῆς:

«Πρὸ παντός, δέον ἵνα ἐν τῇ λύσει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ ζητήματος χειραγωγώμεθα ὑπὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐστὶν **ὁ νόμιμος ποιμενάρχης** πάντων τῶν ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ ποίμνῃ ὀρθοδόξων Βουλγάρων, κέκτηται δὲ ὡς πρὸς αὐτοὺς **ἀδιαφιλονείκητα** ἱεραρχικὰ δικαιώματα. Ὅθεν, ἐὰν οἱ Βούλγαροι θέλωσιν ὅπως ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ποιήσῃ αὐτοῖς, τοιάσδε ἢ τοιάσδε, παραχωρήσεις καὶ παραιτηθῇ ὡς πρὸς αὐτοὺς τινῶν οἱωνδήποτε ἢ καὶ πάντων τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, δύνανται καὶ ὀφείλουσι μόνην τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα περὶ τούτου ἵνα ἱκετεύσωσιν, **οὐδόλως δὲ διὰ τῆς βίας ἵνα ἀπαιτῶσι ταῦτα παρ' Αὐτοῦ.** Αὐτὸς δὲ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δικαιοῦται ἵνα ποιῇ τοῖς Βουλγάροις παραχωρήσεις, **οἵας ἀναγνωρίζει δικαίας ἢ ἀναγκαίας**· δικαιοῦται μάλιστα, ἐξ οἰκείας προαιρέσεως, ἵνα ἀναγνωρίσῃ καὶ τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, τῆς τέως ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένης, ὡς ἀνεγνώρισε ποτὲ τὴν ἀπ' Αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, εἶτα δὲ τῆς ἑλληνικῆς· **ἀλλ' ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος καὶ παρὰ τὴν θέλησιν Αὐτῆς, οἱ Βούλγαροι οὐδόλως δικαιοῦνται ἵνα λάβωσιν ἢ ἁρπάσωσι παρ' Αὐτῆς ὅτι ἐπιδιώκουσι, πολλῷ δὲ ἔλαττον δικαιοῦνται ἐντελῶς μὲν ἵνα παραιτηθῶσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου αὐτῶν Ποιμενάρχου, οἰκειοθελῶς δὲ ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅπερ ἂν ἦν ἤδη σχίσμα, οἱ δὲ Βούλγαροι, κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, ἀναποφεύκτως ἐθεωροῦντο ἂν σχισματικοί**». . . .

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο φέρει τὰς ὑπογραφὰς «Ἰσίδωρος, Μητροπολίτης Νοβογοροδίας καὶ Πετρουπόλεως· Ἀρσένιος, Μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλλικίας· Βασίλειος, Ἀρχιεπίσκοπος μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου· Μακάριος, Ἀρχιεπίσκοπος Λιθουανίας καὶ Βίλνης· Νεκτάριος, Ἀρχιεπίσκοπος Χαρκόβου καὶ Ἀχτήρκας. Ὁ δὲ ἀναγνώστης, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ ταῦτα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀναπολήσῃ τὴν ὅλην στάσιν τῶν Βουλγάρων, τὴν διὰ πράξεως μονομεροῦς τῆς Πολιτείας δημιουργίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, πρὸς δὲ νὰ παραλληλίσῃ πρὸς αὐτὰ τὸ τελευταῖον πρὸς τὴν Ὑ. Πύλην ταχρίριον τοῦ Ἐξάρχου καὶ τὰ «ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ἱστορικὰ δίκαια τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἰδιαιτέραν ἀνεξάρτητον ὕπαρξιν» καὶ νὰ συναγάγῃ τὰ ἀπορρέοντα συμπεράσματα.

Ἂν δὲ οἱ συντάκται τοῦ ταχρίριου τῆς Ἐξαρχίας δὲν θεωροῦσιν ἐπαρκῆ τὴν καταδίκην ἑαυτῶν καὶ ἰδιαζόντως, τὴν διὰ διατάγματος τῆς Πολιτείας δημιουργίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἐσμὲν εἰς θέσιν νὰ πλουτίσωμεν αὐτοὺς καὶ δι' ἑτέρων ἀναλόγων ἀποδείξεων. Τῷ 1865, ὁ ἡγεμὼν Μολδοβλαχίας Ἀλέξανδρος Κούζας, ἐπεχείρησεν, αὐτοβούλως, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν χωρῶν του, ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς κανονικῆς ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, εἰσαγαγὼν ἐν τοῖς σχετικοῖς νομοσχεδίοις του διατάξεις ἀντιστρατευομένας πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μάτην ἀποπειραθεὶς νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν, ἀνεκοίνωσε τὰ συμβαίνοντα πρὸς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς διοικούσης Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ὑπὸ ἡμερ. 18 Φεβρουαρίου 1866, ἐπιδοκιμάζουσα τὴν στάσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ καταδικάζουσα τὰς ἐνεργείας τοῦ Μολδοβλάχου Ἡγεμόνος, περιεῖχε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τάδε:

«Πρὸς δὲ τὴν Ὑμετέραν, ἁγιώτατε Δέσποτα, ἐπιστολὴν καὶ τὴν διαγνώμην τῆς περὶ ὑμᾶς Συνόδου, ὁ Ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας δὲν ηὐδόκησε νὰ ἀπαντήσῃ ἐν εἰρηνικῇ διαθέσει, ἀλλ' ἀπεφάσισε, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἔκφρασιν «ἵνα καταπολεμήσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἀκαταμαχήτων ὅπλων τῶν νόμων καὶ τῶν κανόνων».

»Ἐν ταῖς περιστάσεσι ταύταις, κατὰ τὸ καθῆκον τῆς κοινῆς καὶ ἀμοιβαίας διαφυλάξεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας τῶν Ἐκκλησιῶν, καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν ἵνα μαρτυρήσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιχειρισθεῖσα καταπολέμησις δὲν ἀνεφάνη νικηφόρος καὶ ὅτι, τὸ ὑπὸ τοῦ κοσμικοῦ ἄρχοντας σφετεριζόμενον δικαίωμα πρὸς τὸ ἐπιχειρῆσαι τοὺς ἐν τῇ νομοθεσίᾳ καὶ διοικήσει τῆς Μολδοβλαχικῆς Ἐκκλησίας νεωτερισμούς, **ἀποδείκνυται ἐστερημένον νομικῆς βάσεως.** Λεπτο-

μερὴς δὲ **Ἔκθεσις** τούτου ἐπισυνάπτεται τῇ παρούσῃ ἐν ἰδιαιτέρᾳ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπικρίσει. **»Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ σύστασις νέας Συνόδου, ἐχούσης ἐξουσίαν νομοθετικὴν καὶ διοικητικὴν, ὑπερβαίνει τὸ μέτρον τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ἀπαιτεῖ τὴν διάγνωσιν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀνωτάτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Συνόδου καὶ ἰδίως τοῦ Πατριάρχου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἀνήκει ἡ συνιστῶσα τὴν νέαν Σύνοδον Ἐκκλησία· πρόχειρα δὲ παραδείγματα τούτου ὑπάρχουσιν ἡ τε Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν».** . . .

Ἐν δὲ τῇ μνημονευομένῃ **Ἐκθέσει**, ἡ ἱερὰ Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἀνατρέπει ἄρδην τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας προβαλλόμενα ἐπιχειρήματα, ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἦτο ἀνέκαθεν ἀνεξάρτητος καὶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον ὑπαγάγον αὐτὴν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ἐσφετερίσθη τὰ ἱστορικὰ αὐτῆς δίκαια, (ἀπαραλλάκτως, καθὰ λέγει καὶ τὸ τακρίριον τοῦ Ἐξάρχου περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Φαναρίου σφετερισθέντων, ὅθεν, δικαίων τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας), σημειοῦσα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπιχειρήματα ὅτι καὶ ἡ Σύνοδος τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος συνέστησαν διὰ πράξεων τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, τάδε:

»Ἀλλὰ, τὸ Πατριαρχεῖον ἐν Ρωσσίᾳ συνέστη οὐχὶ δι' ἁπλῆς αὐθαιρεσίας τοῦ Μεγάλου Δουκὸς, οὐδὲ διὰ πολιτικοῦ νόμου, ὡς φέρεται ἡ Μολδοβλαχικὴ Κυβέρνησις πρὸς τὴν ἱεραρχίαν, ἀλλὰ συνέστη κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς ἱεραρχίας. . . . .

Καὶ κατωτέρω:

»Ἡ δὲ Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν συνέστη τῇ εὐλογίᾳ τῶν τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχῶν. Ἐὰν δὲ ἡ Μολδοβλαχικὴ Κυβέρνησις ἐπεθύμει ἵνα μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦτο, ὤφειλε ἵνα ἀποταθῇ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ἐξαιτήσηται τὰ ὀφειλόμενα καὶ εὐλογίας αὐτοῦ. . . . . .

Καὶ κατωτέρω:

»Οὐδὲ τὸ παράδειγμα τοῦτο (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) χρησιμεύει πρὸς δικαιολογίαν τῶν πράξεων τῆς σημερινῆς Μολδοβλαχικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον, δι' ἰδίας αἰτίας, ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον ἵνα ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ ᾖ ἀνεξάρτητος, ἢ, ὅσον οἷόν τε ἦττον ἐξηρτημένη ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Διὰ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ παραυτίκα, πρὸς σύστασιν ἰδίας Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐζητήθη ἡ εὐλογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ συναίνεσις τῆς Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν· καὶ οὕτως ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἔτυχε νομίμου ἐκκλησιαστικῆς ὑπάρξεως. . . .

Καὶ κατωτέρω:

»Τὸ γράμμα τοῦ Ἡγεμόνος λέγει ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ Μ. Πέτρος ἐξέδωκαν ἐκκλησιαστικοὺς νόμους ἐγκριθέντας παρὰ τῆς Ἐκκλησίας.

»Ἀλλὰ κατὰ ταῦτα ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν πράξεων ἐκείνων καὶ τῶν Μολδοβλαχικῶν πραγμάτων, καθόσον ἐκεῖναι ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μέγας Πέτρος ἐζήτησατο τὴν εὐλογίαν τῶν Πατριαρχῶν, ἡ δὲ Μολδοβλαχικὴ Κυβέρνησις, οὐδ' ἀπετάθη ἐπὶ τούτῳ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. . . .

Τέλος δὲ, εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ἡγεμόνος ὅτι τῷ 1783 διὰ Φιρμανίου ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Μολδοβλαχικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἀπαντᾷ.

»Λυπηρὸν τὸ βλέπειν ὅτι θέλουσι ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν ἱεραρχικὴν ἀνεξαρτησίαν διὰ Φιρμανίου. . . . .».

Κατόπιν τούτων, τί φρονοῦσιν, ἄραγε, οἱ συντάκται τοῦ Τακριρίου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, περὶ τῶν ἐπισήμων τούτων ἐτυμηγοριῶν τῆς διοικούσης Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ἐτυμηγοριῶν συμπλουσῶν τὴν εἰς ῥάκος ἄμορφον καὶ ἐλεεινὸν μετατροπὴν τοῦ ἐγγράφου αὐτῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρημάτων; Μή τι γε καὶ ἡ διοικοῦσα Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἠγνόει τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καταστρέψωμεν ἐνταῦθα τὸν λόγον. Ἀλλὰ, θὰ ἐστερούμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν οὐ σμικρᾶς ἐκπλήξεως, ἂν ἀπεκρύπτομεν ἀπ' αὐτῶν ὅτι τὸ τακρίριον τῆς Ἐξαρχίας, οὐ μόνον ἀντίκειται ἐκ διαμέτρου πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐ μόνον διατελεῖ εἰς οἰκτρὰν διάστασιν πρός τε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτὴν τὴν λογικήν, ἀλ-

λὰ, ὡς ἐκ περισσοῦ, ἀντιβαίνει καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς διατάξεις τοῦ φιρμανίου τοῦ ἱδρύσαντος τὴν Ἐξαρχίαν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὕτη στηρίζει τὴν ὕπαρξιν καὶ τὰ δικαιώματά της καὶ ὅπερ ἐπικαλεῖται, πλειστάκις, ἐν τῷ τελευταίῳ πρὸς τὴν Ὑψ. Πύλην τακριρίῳ της.

Τὸ πρᾶγμα καταντᾶ ἀπίστευτον καὶ ὅμως εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως. Ἰδοὺ τί διακελεύεται τὸ φιρμάνιον.

«Ἄρθρ. 9. Καθὼς τὸ ἐν Φαναρίῳ μετόχιον τοῦ παναγίου Τάφου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ βουλγαρικὸν μετόχιον μετὰ τοῦ ναοῦ θέλουσιν ὑπάγεσθαι εἰς τὸν Ἔξαρχον τῶν Βουλγάρων. **Ὁσάκις δὲ θὰ γίνῃ χρεία ὅπως ὁ Ἔξαρχος ἐνδημήσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, θὰ ἐπιτρέπηται αὐτῷ ἵνα διαμένῃ ἐν τῷ μετοχίῳ του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐπιτέλεσιν παρ' αὐτοῦ ἱεροπραξιῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ ἐνδημίας του, θὰ ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις πρὸς ἃς συμμορφοῦνται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων».**

Ὥστε, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ φιρμάνιον τῆς Ἐξαρχίας, ὁ Ἔξαρχος, δὲν δικαιοῦται νὰ διαμένῃ μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ μόνον νὰ ἔρχηται προσωρινῶς, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὁρίσῃ ἄλλως καὶ αὐτὸ τὸ φιρμάνιον, ἀφοῦ ἡ περιφέρεια τῆς Ἐξαρχίας, ἣν καθορίζουσι τὰ ἄρθρα 1 καὶ 10, δὲν περιλαμβάνει τὴν Κωνσταντινούπολιν· δὲν ἦτο δὲ δυνατὸν πνευματικὸς ποιμὴν νὰ ἐδρεύῃ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας του, ἐν πόλει μὴ ὑποκειμένῃ αὐτῷ καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ διοικῇ τὴν ποίμνην του. Τοῦτ' αὐτὸ ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ φιρμανίου τοῦ ὁρίζοντος ὅτι ὁ Κανονισμὸς τῆς Ἐξαρχίας «δέον νὰ ᾖ σύμφωνος πρὸς τοὺς θεμελιώδεις κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Καὶ ὅμως ὁ Ἔξαρχος, ὁ ἐπικαλούμενος ὡς ἄγκυραν τῆς σωτηρίας του τὸ φιρμάνιον, οὐ μόνον φρονεῖ ὅτι δύναται νὰ διαμένῃ, μονίμως, ἐν τῇ κανονικῇ ἕδρᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης, ἀλλ' ἀξιοῖ καὶ νὰ συγκροτήσῃ περὶ ἑαυτὸν διαρκῆ Σύνοδον.

Παραλείπομεν ἄλλας τινὰς διατάξεις τοῦ φιρμανίου π. χ. ὅτι ὁ Ἔξαρχος ὀφείλει νὰ μνημονεύῃ κανονικῶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις (ἄρθρ. 4), ὅτι ὀφείλει νὰ ἀναφέρηται αὐτῷ διὰ τὰς θρησκευτικῆς φύσεως ὑποθέσεις (ἄρθρ. 6) νὰ λαμβάνῃ τὸ ἅγιον Μύρον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως (ἄρθρ. 7)· καθόσον δὲν πιστεύομεν νὰ παραμένῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι, ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, δὲν ἐπέδειξε πλείονα σεβασμὸν καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ δημιουργῆσαν αὐτὴν Φιρμάνιον, ἐκείνου ὃν διετράνωσε πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ θέσμια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἧς ἐν τούτοις τολμᾷ νὰ ἀξιοῖ ὅτι ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον.

*

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

περὶ τῶν ἐν Ἀν. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ γινομένων.

Α'.

Τακρίριον τῷ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργείῳ

Ὑψηλότατε.

Ἐν τῷ 359 ἄρθρῳ τοῦ Ὀργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, τοῦ συνῳδὰ τῷ 18 ἄρθρῳ τῆς Βερολινείου Συνθήκης συνταχθέντος καὶ κυρωθέντος ὑπό τι τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἀναγράφεται ὅτι οὐδεμία τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων θέλει ὑποχρεωθῇ καὶ ἀναγκασθῇ ὅπως δεχθῇ ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῆς γλῶσσαν ἄλλην ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῆς γλώσσης.

Ἐν τούτοις πρό τινων ἐτῶν ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις συνέταξε κανονισμὸν περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἐν τῷ γ' ἄρθρῳ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς ἡγεμονίας ἡ προκαταρκτικὴ παίδευσις θέλει γίνεσθαι ἐν τῇ βουλγαρικῇ γλώσσῃ. Καὶ τότε μὲν, συνεπείᾳ τῶν γενομένων παραπόνων, παρητήθη ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ. Ἤδη ὅμως προέβη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ καὶ μάλιστα, κατὰ τὰ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον γραφέντα ἐκ μέρους τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων κοινοτήτων, ἔκλεισε τὰ ἐν

Φιλιππουπόλει, Βάρνῃ, Σωζουπόλει καὶ Μεσημβρίᾳ τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων. Τὸ κίνημα τοῦτο τῆς Βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ὅπερ ἀπᾴδον τῷ Ὀργανικῷ Νόμῳ οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπει ἢ εἰς τὸν βίᾳ ἐκβουλγαρισμὸν τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων παίδων, προστεθὲν εἰς τὰ ἀπό τινος αὐθαίρετα καὶ βίαια μέτρα τῆς βίᾳ ἀπελάσεως, μὴ παραδοχῆς καὶ κρατήσεως τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων κοινοτήτων, τῆς ἐξαναγκάσεως τῶν μελῶν αὐτῶν ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὴν Ἐξαρχίαν καὶ τῆς καταλήψεως τῶν ἐκκλησιῶν, σχολῶν καὶ παραπλησίων αὐτῶν καθιδρυμάτων, πρόκειται βεβαίως ὡς πρότυπον σεβασμοῦ τῆς κυβερνήσεως ταύτης τόσον πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ὀργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας ἀνέλαβεν ἀπέναντι τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅσον καὶ πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Οὐχ ἧττον ὅμως ἡ κατάστασις δὲν συνᾴδει προδήλως καὶ πρὸς τὰ διὰ τῆς Συνθήκης ταύτης καὶ τοῦ Ὀργανικοῦ Νόμου ἀνεγνωρισμένα κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς κραταιᾶς Βασιλείας δικαιώματα.

Διὰ ταῦτα πεποιθὼς ὅτι ἡ Σ. Αὐτ. Κυβέρνησις ποσῶς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὰ ἀνωτέρω, παρακαλῶ τὴν Ὑμ. Ὑψηλότητα ἵνα εὐαρεστουμένη ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα ὅπως ἡ διὰ τῆς εἰρημενης Συνθήκης καὶ τοῦ Νόμου ἐξασφαλισθεῖσα ταῖς ἐντὸς τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τοῦ Πατριαρχείου δικαιοδοσίαν ὀρθοδόξοις κοινότησιν θρησκευτικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ ἐλευθερία μένῃ ἀσυνὴς καὶ ἀπρόσβλητος.

Διατελῶ εὐχέτης

Τῇ 15 Ραμαζὰν 1324
19 ὀκτωβρίου 1322 (1906).

πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

Β'.

Ὑπόμνημα τοῖς ἐξοχ. πρεσβευταῖς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Ἐξοχώτατε,

Διὰ τῶν δύο προλαβόντως διαβιβασθέντων ἡμετέρων ὑπομνημάτων ὑπὸ ἡμερομηνίας 28 ἰουνίου 1906 καὶ 14 αὐγούστου 1906 ἐξεθήκαμεν ἐν συντομίᾳ τὰς δεινὰς καὶ πρωτακούστους βιαιοπραγίας, ὧν θύματα ἐγένοντο οἱ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ἀπὸ μέρους τοῦ βουλγαρικοῦ ὄχλου, τῇ ἀπαθεῖ στάσει τῶν τοῦ τόπου ἀρχῶν.

Βασιζόμενον ἐπὶ τῶν ἀπ' αἰώνων κεκτημένων δικαίων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισήμων διεθνῶν συνθηκῶν, τῶν κυρωσασῶν καὶ ἀναγνωρισασῶν τὰ δίκαια ταῦτα, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχειον ἀνέμενεν εὐλόγως ὅτι αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις, αἱ τὰς συνθήκας ἐκείνας ὑπογράψασαι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν συνειδήσεως, καθὼς καὶ τὰ δικαιώματα τῶν μειονοψηφιῶν, ἐγγυηθεῖσαι ἐν Ἀνατολῇ, οὐδέποτε θὰ προσέβλεπον ἀδιαφόρως εἰς τὴν τολμηθεῖσαν καταπάτησιν τῶν δικαίων τούτων καὶ τῶν συνθηκῶν.

Δυστυχῶς ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων ἀποδεικνύει ὅτι ἄχρι τοῦδε οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη πρὸς ἀποκατάστασιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ὡς εἴρηται, ἀπαραγράπτων δικαίων τοῦ ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, καθ' οὗ, ἂν πρὸς στιγμὴν ἐκόπασεν ἡ ἐξωτερικὴ, βία ἤρξατο ὅμως νῦν ἐφαρμοζομένη, ὡς οὐκ ἀγνοοῦσι βεβαίως αἱ Μεγάλαι εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις, ἑτέρα ἧττον μὲν ἀπροκαλύπτως ἀλλ' οὐχ ἧττον συστηματικὴ καὶ παράνομος ἐνέργεια, παραβιάζουσα τὰς συνειδήσεις τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων χριστιανῶν, ὅπως ἀνταλλάξωσι τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς βουλγαρικῆς σχισματικῆς Ἐξαρχίας, τῶν τοῦ τόπου ἀρχῶν ἀπροκαλύπτως ὑποστηριζουσῶν καὶ τὴν ἐνέργειαν ταύτην.

Ἐν κράτει συνταγματικῷ ὁλόκληρος πληθυσμὸς ἑκατὸν περίπου χιλιάδων ψυχῶν, ἀφοῦ τοσοῦτον σκληρῶς ἐδοκιμάσθη καὶ ἐλαστεύθη τὰ ἱερὰ καὶ τὰς σχολὰς αὐτοῦ, ἀποστερεῖται σήμερον ἐπισήμως τοῦ δικαιώματος τοῦ διδάσκειν τὰ τέκνα αὐτοῦ τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τίθεται πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ νὰ ἐκβουλγαρισθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ πένης καὶ δυστυχὴς τὸ πάτριον ἔδαφος, ἐν ᾧ εἶδον τὸν ἥλιον αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες αὐτοῦ. Ἐπίσης καὶ ὁ ἱερὸς αὐτοῦ κλῆρος ὑφίσταται ἀνάλογον καταδίωξιν, ὁ δὲ ὀρθόδοξος μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος σήπεται ἔτι ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν ἐν εἱρκτῇ ἐλεεινῇ, σκληρῶς ἀπομεμονωμένος ἀπὸ πάσης πρὸς οἱονδήποτε ἐπικοινωνίας.

Ἐνώπιον τῶν ἀπαισίων τούτων γεγονότων καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ἐθεωρήσαμεν, ἵνα ποιήσωμεν ἔκκλησιν πρὸς αὐτὸν τὸν ὕπατον τῆς Αὐτοκρατοριας ἄρχοντα, τὸν γαληνότατον ἡμῶν

ἄνακτα Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν καὶ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν φιλοδίκαιον αὐτοῦ προστασίαν καὶ ἀρωγήν.

Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης εὑρήσει ἐγκλείστως ὧδε τὴν μετάφρασιν τακριρίου ἡμῶν πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης περὶ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ σχολῶν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὡς καὶ πάντα τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα παρακαλοῦμεν Αὐτὴν ἵνα διαβιβάσῃ πρὸς γνῶσιν τῇ ὑψηλῇ Αὐτῆς Κυβερνήσει, ἐλπίζομεν,δ' ὅτι ἡ εὐεργετικὴ ἐπέμβασις τῆς (Γαλλικῆς Κυβερνήσεως) τῆς Αὐτοκρατορικῆς (κ.τ.τ.) συντελέσει πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ καταδυναστευομένου ὀρθοδόξου ἑλλ. πληθυσμοῦ ἀπὸ τῶν τοιούτων δεινῶν, πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ἁρπαγεισῶν ἐκκλησιῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν εὐαγῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῆς κοινοτικῆς καὶ ἰδιωτικῆς περιουσίας, πρὸς ἄμεσον ἀπολύτρωσιν τοῦ ἐν φυλακῇ εὑρισκομένου μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου καὶ πρὸς ἐπάνοδον τῶν μητροπολιτῶν Φιλιππουπόλεως, Μεσσημβρίας, Βάρνης καὶ Σωζοπόλεως εἰς τὰς οἰκείας αὐτῶν ἐπαρχίας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετ' ἐξαιρέτου πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὑπολήψεως

ᾳϡς' νοεμβρίου ιγ'

ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ.

ΑΣΥΣΤΑΤΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας οὐδένα βλάπτει. Ἡ ἀνίχνευσις, οὕτως εἰπεῖν, αὐτῆς ἐπιβάλλεται πρὸς διαφώτισιν ἐν παντὶ ζητήματι καὶ ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει διαφωνία γνωμῶν ἐκ πεποιθήσεως καὶ μετὰ μελέτην ἐσχηματισμένη, καὶ ἐκεῖ ὅπου διαφωνοῦσιν ὀλίγοι τινὲς ἐκ πεισμονῆς, ἢ καὶ ἐξ ἡμαρτημένης τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως, ἢ ἕνεκα σπουδῆς ἀτελοῦς ἐπὶ τῶν ζητημάτων. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν χρέος ἡμῶν ἐπιβάλλει νὰ μελετῶμεν ἀπροκαταλήπτως αὐτὰς τὰς πηγὰς καὶ νὰ ζητῶμεν εἰδήσεις ἐκ δοκίμων μαρτυριῶν καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἀσυστάτων παραδόσεων. Τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν χρέος ἡμῶν ἐπιβάλλει τὴν διακρίβωσιν πάσης παραδόσεως· διότι ὅταν ἀποδεικνυώμεθα, ἐν ζητήμασι γενικωτέροις ἢ προσωπικοῖς, **ὕθλους** ἀποδεχόμενοι **ἢ γράφοντες ἄνευ μελέτης**, ὁ φρόνιμος ἀναγνώστης σχηματίζει περὶ τῶν γραφόντων ἰδέαν, ὄχι οἵαν ἐπιθυμεῖ περὶ ἑαυτοῦ ὁ γράφων.

Ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» τῆς τετάρτης ὁ γράφων περὶ γυναικείας μονῆς, ἀνατρέχων εἰς τὴν Πρωτοδευτέραν λεγομένην Σύνοδον,διδάσκει τὸν συντάκτην τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη «περιώρισε τὴν περὶ τὴν ἵδρυσιν τῶν μοναστηρίων ἀπεριόριστον πρόσθεν ἐλευθερίαν». Καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἐπαναλαμβάνει ὀλίγα, πρὸς διαφώτισιν ἴσως τῆς κοινῆς γνώμης.

Συνιστῶμεν τῷ ὁμογενεῖ διατριβογράφῳ τοῦ «Ταχυδρόμου» νὰ μὴ γράφῃ ἀσύστατα, ἵνα μὴ χαρακτηρισθῇ ὡς ἁρμόζει τοῖς τοιούτοις. Ποῦ τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς ἁγίας Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἀνεῦρεν ὅτι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο τῶν ἀρχιερέων ἄθροισμα «περιώρισε (δῆθεν) τὴν πρόσθεν ἐλευθερίαν περὶ τὴν ἵδρυσιν μοναστηρίων»; —Ὁ πρῶτος τῶν ὑπὸ τῆς Πρωτοδευτέρας ἐκτεθέντων κανόνων ἀντὶ τοῦ περιορίσαι (κτλπ.) τείνει μᾶλλον εἰς ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας τῶν ἱδρυομένων. — Εὑρίσκει δὲ συντελεστικὸν πρὸς ἐξασφάλισιν τὸ μηδεμίαν μονὴν ἱδρύεσθαι ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου, καθῆκον ἔχοντος ἵνα καταγράψῃ τὰς ὑπὸ τοῦ τῆς μονῆς ἱδρυτοῦ προσανατιθεμένας τῇ μονῇ κτήσεις, ἵνα μὴ ὁ ἱδρυτὴς ἀφαιρῇ κατόπιν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τὰς ἀφιερωθείσας αὐτῷ καθάπαξ. Τοῦτο ἐστὶ τὸ γράμμα, τοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ πρώτου τῶν κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας, ἥτις ἐν αὐτῷ τὴν τῶν μοναστηρίων οἰκοδομὴν ἀπεκάλεσε «πρᾶγμα σεμνὸν καὶ **τίμιον** τοῖς μακαρίοις καὶ ὁσίοις πατράσιν ἡμῶν πάλαι καλῶς ἐπινοηθέν». Ἐκεῖνο λοιπόν, ὅπερ «πρᾶγμα σεμνὸν καὶ τίμιον» ἐκήρυξε φαίνεται ἐμπεδοῦσα, συνεπὴς ἑαυτῇ γενομένη, οὐχὶ δ' ἐμποδίζουσα. Ἐν πᾶσι τοῖς ἐκτεθεῖσιν ὑπὸ τῆς ἁγίας Πρωτοδευτέρας Συνόδου κανόσιν ἐμπεδοῦνται τὰ κατὰ τὸν μοναχικὸν βίον, εἰς ὃν ἀταξίαν καὶ πολλὴν τὴν ἀκαταστασίαν ἐπήνεγκεν «ἡ τῶν χριστιανοκατηγόρων αἵρεσις». Κηδομένη δ' ἡ Σύνοδος αὕτη τῆς καλῆς τῶν μοναστηρίων καταστάσεως, καὶ περὶ τῶν γυναικείων μοναστηρίων διὰ τοῦ Ζ' κανόνος αὐτῆς ἃ περὶ τῶν ἀνδρείων ἐνομοθέτησε διέταξε νὰ φυλάττωνται.

Ἡ Πρωτοδευτέρα Σύνοδος εὗρέ τινας ἐν τῷ μοναχικῷ θεσμῷ καταχρήσεις παρεισφρησάσας, ὡς καὶ σήμερον ἐνιαχοῦ παρατηροῦνται· ἀλλὰ, κολάζουσα ταύτας καὶ προλαμβάνουσα καὶ τι-

μωροῦσα τοὺς ἀθετοῦντας τὴν περὶ μοναχικῆς πολιτείας αὐστηρὰν τῶν πατέρων διδασκαλίαν, οὐδαμοῦ εἶπεν ὅτι κωλύει τὴν ἵδρυσιν.—Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὐδεὶς τῶν συγχρόνων ἡμῖν νομοθετῶν διέταξε νὰ κλεισθῶσι πάντα τὰ τραπεζιτικὰ καταστήματα διότι ἔν τισι τοιούτοις εὑρέθησαν οἱ κλέπται καὶ καταχρασταί. Οὐδεμία βουλὴ καὶ γερουσία δύναται νὰ εἴπῃ «κωλύω τοὐντεῦθεν τὴν ἵδρυσιν τραπεζῶν διότι ἀνεκάλυψα νοσφισμοὺς χρημάτων ἢ δολίως ἀπέδειξα χρεωκοποῦσαν μίαν ἢ δύο καὶ τρεῖς».— Ἡ Πρωτοδευτέρα ἀπηγόρευσε τοῖς ἐπισκόποις τὴν ἵδρυσιν μοναστηρίων ἐπὶ ζημίᾳ τῶν προσόδων τῶν ἐπισκοπῶν· ἐξ οὗ νοεῖται τούναντίον ὅτι ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ἐπίσκοπον, τὸν μητροπολίτην, τὸν κληρικὸν καὶ τὸν λαϊκὸν νὰ ἱδρύῃ μοναστήριον ἐὰν ἔχῃ κατατεθειμένα κεφάλαια ἀρκοῦντα πρὸς διατροφὴν καὶ συντήρησιν τῶν ἐγκλεισθησομένων ἐν τῷ μοναστηρίῳ μοναχῶν. Διότι ταῦτα ἀπαιτοῦνται καὶ ὑπὸ ἄλλων διατάξεων. Οἱ δὲ πατέρες τῆς Πρωτοδευτέρας ἐμποδίζουσι τὸν ἱδρυτὴν μοναστηρίου τὸν προικοδοτοῦντα διὰ κτημάτων ἢ χρημάτων τὴν ἱδρυομένην μονὴν ν' ἀφαιρῇ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐδωρήσατο· «Εἰ γὰρ ἅπερ τις ἀνθρώπῳ χαρίζεται, λέγει ὁ Α' κανὼν αὐτῆς, τούτων οὐκέτι κύριος εἶναι δύναται, πῶς ἅπερ τις Θεῷ καθαγιάζει καὶ ἀνατίθησι, τούτων ὑφαρπάζειν τὴν κυριότητα παραχωρηθήσεται»;

* * *

Μίαν ἐπανόρθωσιν ἢ διόρθωσιν ποιούμεθα καὶ πρὸς ἕτερον ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» τῆς τρίτης διατριβογράφον ἀσύστατα γράφοντα περί τινος μητροπολίτου Σμύρνης, ὃς δῆθεν ἐκλεγέντος τοιούτου, ὃν ἐστηλίτευσε δῆθεν ὁ μέγας Οἰκονόμος Κωνσταντῖνος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ἐπὶ ψευδοῦς εἰδήσεως, ἀσυστάτου, καθὸ τοιαύτης, καὶ ἀδοκίμου στηρίζων, ἐκτιθεὶς καὶ διατυπῶν ἰδίους πόθους, δόξας, ὀρέξεις καὶ γνώμας, «τῆς ἡδονῆς τῆς εἰς τὸ παραχρῆμα» καταστοχάζεται, θῦμα γενόμενος ἀνθρώπου ψευδολογου.Παρακαλοῦμεν τὸν διατριβογράφον τῆς τρίτης ἵνα κατὰ μέρος ἀφῇ τοὺς ἀπατῶντας αὐτὸν, ὁμολογήσῃ δ' ὅτι καθὼς ἤκουσεν ἔγραψεν, ἀταλαιπώρως ἔχων περὶ τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας.

Διότι καθ' ὃν καιρὸν ὁ Κωνσταντῖνος ἐξ Οἰκονόμων ἐδίδασκεν ἐν τῇ Σμύρνῃ, ἤτοι κατὰ τὰ ἔτη 1808—1819, εἰς ἣν μητροπολίτης Σμύρνης, ὁ Ἄνθιμος ὁ ἐκ Νάξου, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1797 μέχρι τοῦ 1821, ὁ διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὀφρύων Βδελλᾶς ἐπικληθεὶς, ὡς ἡ παράδοσις σώζει. Ἐπεσκόπησε δῆλον οὖν τῶν σμυρναίων ἔτη εἴκοσι καὶ ἕν, ἐψηφίσθη μητροπολίτης Χαλκηδόνος ἐν ὀκτωβρίῳ μηνὶ τοῦ 1821 καὶ τῇ 30 ἰουλίου 1822 πατριάρχης οἰκουμενικός.

Μητροπολίτης Σμύρνης διατελῶν διέκειτο δυσμενῶς τῷ Οἰκονόμῳ, δυσμενῶς ἐπίσης αὐτὸν ὕστερον κρίναντι. Ἀλλ' ἐκ τούτου οὐδεὶς ἡμῶν δικαιοῦται νὰ ὑβρίζῃ τὸν Ἄνθιμον ἀφοῦ μάλιστα μάθῃ ὅτι αὐτὸς ὁ Οἰκονόμος «εὐκλεῶς ἀρχιερατεύοντα καὶ φιλόμουσον» ἐκήρυξεν αὐτὸν τῷ 1818 διὰ τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ».

Ἡ πρὸς ἕνα ἢ δύο λογίους, ἱεροκήρυκας, ἢ πρὸς οἱονδήποτε διδάσκαλον δυσμένεια μητροπολίτου τινὸς ἢ πατριάρχου οὐδενὶ κρίνεται προσφυὴς ἀφορμὴ πρὸς κρίσιν δυσμενῆ. Οὔτε τὸν Ἰωαννίκιον Καρατζᾶν τὸν ἀπὸ Χαλκηδόνος ἐκρίναμεν δυσμενῶς ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν μέγαν Εὐγένιον τὸν Βούλγαριν περιθρυλουμένῃ δυσμενείᾳ, οὔτε τὸν ἀπὸ Δέρκων Σαμουὴλ τὸν Χαντζερῆν κατακρίνομεν ἐπὶ τῇ δυσαρεσκείᾳ αὐτοῦ τῇ θρυλουμένῃ κατὰ τοῦ ἐπιφανοῦ ἱεροκήρυκος Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκη. Πολλῷ δὲ μᾶλλον ἕνα πατριάρχην διότι ἦν οὐχὶ εὐμενὴς τῷ Οἰκονόμῳ.

Ὅταν οἱοσδήποτε τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι γραφόντων προβαίνῃ εἰς τὸ μέσον μεμελετημένος καὶ «ὅπου μεμελέτηκε κρείσσων ἑαυτοῦ» γενόμενος, ὅταν καταβαίνῃ εἰς τὸ στάδιον γεγυμνασμένος ἐπαρκῶς καὶ βάσεις στερεὰς καὶ ἀσείστους συμφέρων πηγὰς ἀδιαφιλονεικήτου κύρους καὶ μεμαρτυρημένης αὐθεντείας, ἔστι σεβαστὸς, καὶ μετὰ τοῦ τοιούτου συζήτησίς τις ἐπιβάλλεται καὶ ἐννοεῖται. Ἀλλ' ὁ χωρὶς μελέτης ἁπτόμενος οἱουδήποτε ζητήματος καὶ ὁ πειθόμενος ψευδολόγοις, ἢ κληρικοῖς ἢ λαϊκοῖς, ἢ γέρουσιν, ἢ νέοις, καὶ βάσεις ἀβασανίστως τῶν λόγων αὐτοῦ τὰς ἀτόπους καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις θεὶς καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀφυῶς δημιουργῶν κρίσεις οἱασδήτινας περὶ συγχρόνων ἢ παρωχημένων προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἀποβαίνει δυστυχῶς, ἄξιος ἀποδοκιμασίας καὶ κατακρίσεως.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Ἐπαρχίαι καὶ κοινότητες ὁμογενεῖς ἐξακολουθοῦσιν ἐπιτελοῦσαι τὸ πᾶσιν ἐπιβαλλόμενον χριστιανικὸν καθῆκον τοῦ μνημονεύειν τῶν ἡγουμένων ἡμῶν καὶ τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ἀκιβδηλεύτου διδασκαλίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας σφάγιον ἑαυτοὺς προσενεγκόντων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ. Τῶν κατὰ τὸν νοέμβριον μῆνα τοῦτον τελεσθέντων ἐπιφανέστατον ἐγένετο τὸ ἐν **Σάμῳ** κατὰ τὴν 12 τοῦ μηνός, ἱερουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Κωνσταντίνου τοῦ καὶ λόγον λαμπρὸν ἀπαγγείλαντος—Αὐθήμερον ἐν **Μελενίκῳ**, ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Αἰμιλιανοῦ τελεθὲν ἐγκαίρως ἡμῖν ἠγγέλθη—Ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν ὅτι καὶ ἐν **Σωκίοις** ἐτελέσθη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, λειτουργοῦντος τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἀνέων κ. Ἀνθίμου.—Βραδέως ἡμῖν ἠγγέλθησαν τὸ ἐν **Κεσσάνῃ**, τελεσθὲν τῇ 15 ὀκτωβρίου, καθ' ὃ ἐλειτούργησεν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως κ. Φιλόθεος, καὶ τὸ ἐν **Ἱλιδιριμίῳ** (προαστείῳ) τῆς Ἀδριανουπόλεως, περὶ οὗ καλὸν νὰ μάθωσιν οἱ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναγνῶσται ὅτι τὸ προάστειον, ἀπέχον ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τὰς 1500 οἰκίας ἀριθμοῦν, οἰκεῖται μόνον ὑπ' ὀρθοδόξων ἑλλήνων, ἀγνὰ κεκτημένων τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ φιλογενείας αἰσθήματα καὶ φίλων παντὸς ἔργου καλοῦ καὶ πρὸς πρόοδον τείνοντος. Τὸ Ἱλιδιρίμιον ἐκτήσατο περικαλλῆ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ὃν ἀξιοπρεπῶς συντηρεῖ ὡς καὶ τὰ δύο οὐ μακρὰν αὐτοῦ κείμενα παρεκκλήσια, ὧν τὸ ἕτερον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Δημητρίου, πανηγυρίζει κατὰ τὴν 26 ὀκτωβρίου, ἁγιασμοῦ ἐν αὐτῷ τελουμένου. Ἐφέτος, κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην, ἱερουργούντων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως καὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ ναοῦ αἰδεσ. κκ. Ἀντωνίου καὶ Εὐστρατίου, ὧν ὁ πρῶτος εἶπεν ἐπικοδομητικά τινα περὶ τοῦ κατὰ τῶν ὀρθοδόξων διωγμοῦ, ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον τοῦ τε ἀειμνήστου Κοριτσᾶς Φωτίου καὶ πάντων τῶν πυρί τε καὶ σιδήρῳ τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀφοσιώσεως. Ἡ συγκίνησις τῶν ἐκκλησιαζομένων ἦν ἀπερίγραπτος. Δισχίλιοι δὲ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν ἐν Ἱλιδιριμίῳ σχολείων καὶ πολλοὶ ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἠκολούθησαν τῇ πομπῇ μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, γενομένης ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ δεήσεως ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος, καθ' ἣν πάντες ἐζητωκραύγησαν.—Βραδέως ἐπίσης ἐμάθομεν τὸ ἐν **Λιβερᾷ** (Ῥοδοπόλεως) ἐν τῷ ναῷ ἁγίου Γεωργίου τελεσθὲν τῇ 3 ὀκτωβρίου, λειτουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κοριτσᾶς (τότε Ῥοδοπόλεως) κ. Γερβασίου, λαμπρὸν λόγον ἐπὶ μνήμῃ τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου Κοριτσᾶς ἐκφωνήσαντος.

Ἡ **ἐν Βενετίᾳ** ἑλληνικὴ κοινότης πανηγυρικῶς ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τοῦ τε Φωτίου καὶ τῶν πυρί τε καὶ σιδήρῳ τελειωθέντων, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῇ 5 νοεμβρίου. Ὁ τε ναὸς καὶ τὸ κομψότατον κενοτάφιον ἦσαν πενθίμως διεσκευασμένα, φροντίδι τῶν φιλογενεστάτων ἐπιτρόπων τῆς παλαιφάτου καὶ γεραρᾶς ταύτης κοινότητος. Ἱερούργει κατὰ τὸ μνημόσυνον ὁ πανοσιολ. προϊστάμενος κύριος Ἰωάννης Βασιλικός.

Ἴσως καὶ ἐν ἑτέραις πόλεσιν οἱ ὁμογενεῖς ἀπέτισαν τὴν πρὸς τοὺς μακαρίως ἐν πίστει τελειωθέντας ἱερὰν ὀφειλήν, καίτοι οὐδεμία τῆς τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως ὑπόμνησις ἡμῖν ἐγένετο. Ἀλλ' ἔχουσι καιρὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀπαραιτήτου χριστιανικοῦ χρέους πρὸς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, ὅσοι διελθόντες διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος εὗρον ἀναψυχὴν ἐν ἑτέρῳ βίῳ ἀρθάρτῳ, κάλλιστον ἑαυτοὺς ὑπογραμμὸν τοῖς ἐπιγινομένοις πραστήσαντες καὶ εὐσεβείας ζώσης. καὶ πίστεθς θερμοτάτης, καὶ φιλοπατρίας ἀκραιφνοῦς, καὶ ἀριζήλου πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ βασιλείου Κράτους ἀφοσιώσεως.

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τοὺς ὑπὲρ ὀρθοδοξίας παθόντας ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Μακεδονίας ἐνταῦθα προσφεύγοντας ἐξεδηλώθησαν ὀλίγα κακὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην. Προεξάρχει καὶ πάλιν ἡ διὰ τοσούτων αἰώνων ἐπὶ καλαῖς πράξεσι περιάκουστος ἑλληνικὴ τῶν **Ἰωαννίνων** κοινότης, ἀποστείλασα διὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου αὐτῶν κ. Γερασίμου καὶ πάλιν ἀργυρᾶ γρόσια 7872 καὶ ὑποσχουμένη προσεχῆ καὶ ἑτέραν ἀποστολὴν χρημάτων—Ἀξία λόγου πολλοῦ ἡ φιλότιμος κοινότης **Κιουπλιῶν** (ἐπαρχίας Διδυμοτείχου) πέμψασα 260 φράγκα.— Ἡ μητρόπολις **Ἐλασσῶνος** ἔπεμψε 648 γρόσια —Ἡ ἐν **Βενετίᾳ** ἑλλ. κοινότης ὀρθ. 500 φράγκα Οὕτως αἱ ἱεραὶ μητροπόλεις Ἰωαννίνων καὶ Διδυμοτείχου, καθὼς αἱ μητροπόλεις Μογλενῶν, Αἴνου, 40 Ἐκκλησιῶν, Δράμας, Προύσης, καθὼς αἱ ὁμογενεῖς κοινότητες Πελα-

γονίας, Κυδωνιῶν, Δαρδανελλίων. Μαδύτου, Δορυλαίου καὶ Μοσχονησίων, καίπερ ἔχουσαι νὰ θεραπεύσωσι τοσαύτας κοινὰς ἀνάγκας, ἔδωκαν λαμπρὸν μάθημα τοῖς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Μιτυλήνῃ καὶ τοῖς ἐν Ἀμισῷ καὶ Τραπεζοῦντι καὶ τοῖς ἐν Χίῳ καὶ Λήμνῳ.

Ἡ Α. Ὑψ. ὁ ἡγεμὼν **Σάμου** Κωνστ. Καραθεοδωρῆ ἐρένδης ἀπέλυσεν ἡγεμονικὸν διάταγμα πρὸς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ δημάρχους, ὅπως ἄνευ ἀναβολῆς σπεύσωσιν εἰς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν προσφύγων. Ἡ κοινότης **Πλωμαρίου** ἔπεμψεν λίρας 72.89.

Ἐπίσης ἐκ **Διδυμοτείχου** ἀγγέλλεται ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἀποσταλέντων μέχρι σήμερον 760 φράγκων, θέλουσι πέμψει καὶ ἕτερον ποσὸν οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ὀρθόδοξοι πολλοῖς τῶν γειτόνων φιλογενείας ἀκραιφνοῦς ὑπόδειγμα γενόμενοι.

Ἐν ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσιν εἴδομεν ἀναστηλουμένην ἀπαρίθμησιν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν ἐν Ἀθήναις προσφυγόντων καὶ διαμενόντων ἄνευ ἐργασίας. Ζητοῦσι τοιαύτην μὴ θέλοντες ἀργοὶ νὰ μένωσι ψιτιζόμενοι ἀπὸ τοῦ ἐλέους τῶν ὀρθοδόξων. Ὁ κατάλογος ἀναγράφει τοιούτους ἐργάτας καὶ ἐργατρίας **1122**, πλὴν τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ἄεργοι μένουσι, κατὰ τὴν ἀπογραφήν, 5 διδάσκαλοι, 4 διδασκάλισσαι καὶ 3 ἱεροψάλται, οἵτινες ἦν δυνατὸν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐγκαίρως.

Ἡ τοποθέτησις εἰς κατάλληλους ἐργασίας ἀποβαίνει βεβαίως ἡ θαυμασιωτέρα τῶν ὑποστηρίξεων, ἣν οἱ ὁμογενεῖς πρέπει νὰ παράσχωσιν εἰς ἕλληνας ὀρθοδόξους ἐκπατρισθέντας, διακύψανταις τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ ποθοῦντας ἵνα ἐπαναλάβωσιν αὐτάς. Ἄλλως ἐπίκεινται ἑορταί, καθ' ἃς οἱ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος πάσχοντες, οἱ καὶ περιουσίας καὶ αθεῶν τε πατρώων ἕδη, θήκας τε προγόνων» ἀπολέσαντες οὐχὶ καλὸν νὰ διέλθωσιν αὐτὰς θλιβόμενοι καὶ σκυθρωπάζοντες. Πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἀληθῶς ὀδυνηρᾶς αὐτῶν καταστάσεως πρέπει νὰ προσέλθωσιν ἐπίκουροι καὶ πᾶσαι αἱ καθ' ἡμᾶς Ἀδελφότητες καὶ φιλανθρωπικοὶ συνεταιρισμοί, ἐνταῦθά τε καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διότι ὀλίγα τοιαῦτα σωματεῖα μέχρι σήμερον ἐπετέλεσαν ἐκτάκτως τὸ πρὸς τὴν οὕτω πάσχουσαν ἀνθρωπότητα καθῆκον αὐτῶν.

Πρὸς τιμὴν τῶν ἀποτελούντων αὐτά, σημειοῦμεν ὅτι συνεισένεγκον ὑπὲρ τῶν πρσφύγων, Φιλόπτωχος Ἀδελφότης εἰς τὰ Ταῦλα γρ. 500—Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φκναρίου γρ. 500—Ἀδελφότης Ἅγιος Χαραλάμπης ἐν Πασᾶ-μαχαλὲ Βεσίκ-Τὰς γρ. 500—Ἀδελφότης κυριῶν ἐν Σηλυβρίᾳ γρ. 325.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἡ μέχρι σήμερον ἀπενεγκοῦσα μικρόν τι ποσὸν, ὅπερ ἀνεγράψαμεν τελευταῖον μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων παρατηρήσεων, κατέδειξε σὺν τοῖς ἄλλοις αἰσθήματα φιλογενείας καὶ στοργῆς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν κοινοτήτων ὀλιγοπληθῶν ἢ πολυπληθῶν, περὶ ὧν οὐδ' ἡμεῖς ἀμφεβάλλομέν ποτε. Κατέδειξεν **αἰσθήματα** καὶ ἐκ μέρους συνεταιρισμῶν ἀγαθοεργῶν, ἀποδειξάντων ὅτι ἐπίσης ἐκπληροῦσι θεμελιώδη τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν ὅρον, βοηθοῦντες τῷ ἐθνικῷ ταμείῳ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ βοηθεῖν τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξους, ὅσοι γονεῖς καὶ τέκνα καὶ συζύγους καὶ περιουσίαν ἀπολέσαντες ἀνάγκην ἔχουσιν ὑλικῆς ἀρωγῆς καὶ παραμυθίας.

Λαμπρὸν τεκμήριον τοῦ πρὸς αὐτοὺς αἰσθήματος, ἀπόδειξιν δ' ἅμα τῆς φιλογενείας αὐτῆς ἔδωκεν ἡ ἀξιότιμος ἑλληνικὴ κοινότης Ἁγίας Κυριακῆς Κοντοσκαλίου παραδοῦσα χθὲς τῇ Α. Θ. Π. τὸ ποσὸν 6102 γροσίων ἀργυρῶν, ὡς πρώτην εἰσφορὰν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου. Τούτων τὰ 1000 προσφέρει τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ. Ἡ κοινότης αὕτη καὶ ναὸν ἤγειρεν θαυμάσιον καὶ πρὸς συντήρησιν τῶν σχολείων δίδει τὸ ἐκ μέρους αὐτῆς καθωρισμένον ποσὸν, καὶ αὐθορμήτως ἔπραξε νῦν ὅ,τι μεγαλώνυμοι καὶ εὐανδροῦσαι κοινότητες ἀνέβαλον νὰ πράξωσιν.

Ἐπίσης συνεισήνεγκον οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κελλιῶται γρόσια ἀργυρᾶ 3240 καὶ ἡ ἐν Βεσικ-Τὰς Ἀδελφότης Εὐαγγελισμὸς 328 γρόσια—ὁ δὲ ἀξιότιμος κ. Ξ. Σιδερίδης 95· τὸ ὅλον τῶν τοῦ **Η' καταλόγου** γρόσια 9765 καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων εἰσφορῶν = 72,315 καὶ 0,50.

Σημ. Ἐσφαλμένως ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ συνωψίσθη ἡ ὅλη ποσότης 65,552 γρόσια. Τὸ ἀκριβὲς ποσὸν ἀριθμεῖται 62,552 καὶ 0,50.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τῆς 21 νοεμβρίου ἐτελέσθη ἐν ἀμετρήτῳ συρροῇ πλήθους, ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κυζίκου, Χίου, Βάρνης, Μαρωνείας, Σηλυβρίας, Σισανίου καὶ Δρυϊνουπόλεως, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰ-

σοδίων. Κατὰ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν παρῆσαν συμπροσευχόμενοι οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας.

Ἔκτακτος Ἐπιτροπεία.— Τῇ δευτέρᾳ συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Ἔκτακτος Ἐπιτροπεία, διασκεψαμένη περί τινων δημοσιεύσεων, ἃς ἐπιβάλλουσιν αἱ περὶ τῶν γενικωτέρων ἡμῶν ὑποθέσεων ἐν ξέναις ἐφημερίσι γραφόμεναι ἀπό τινος ἀνακρίβειαι.

Μητρόπολις Σμύρνης.—Ἐξ ἀφορμῆς δύο τελευταίων γραμμάτων τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σμύρνης ἡ ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος σαββάτου, διέταξε τὸν μητροπολίτην Σμύρνης νὰ προσκαλέσῃ τὰ δύο σωματεῖα, Δημογεροντίαν καὶ Κεντρικὴν Ἐπιτροπήν, καὶ δηλώσῃ αὐτοῖς ὅτι, διὰ τελευταίαν φορὰν ἐὰν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν μὴ κατορθωθῇ νὰ συνεννοηθῶσι, κατὰ τὰ προλαβόντως διαταχθέντα, προβαίνοντες εἰς ἐκλογὴν συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ Ἐκκλησία θέλει προβῇ εἰς ἀντικατάστασιν αὐτῶν ἐξ ὀφφικίου. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν δὲ πέμπτην, (23 τ. μ.), ληφθέντων ὑπ' ὄψιν καὶ νεωτέρων σχετικῶν τηλεγραφημάτων τοῦ τε σεβασμ. μητροπολίτου καὶ τῆς Δημογεροντίας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέμεινεν εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν αὐτῆς καὶ διέταξε τηλεγραφικῶς τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων τῷ τε σεβ. μητροπολίτῃ Σμύρνης καὶ τῇ ἀξιοτίμῳ Δημογεροντίᾳ.

Κοινότης Κυδωνιῶν.—Ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἐφέσου ἐδηλώθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι εὐγνωμόνως ἀποδεχόμενες τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τῆς μὴ ἀνακηρύξεως τούτου τοῦ τμήματος ὡς μητροπόλεως καὶ θεωρῶν αὐτὴν τελειωτικήν, ἀλλὰ καὶ διδοὺς δεῖγμα τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ πρὸς ἄρσιν τῆς ἐν τῇ φιλογενεστάτῃ κοινότητι Κυδωνιῶν ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας, ἐπαφίησι τοῖς κυδωνιάταις τὸ δικαίωμα ὅπως ὑποδείξωσι τὸν ἐπίσκοπον, ὅστις θέλει ποιμαίνει τὸ σπουδαῖον τοῦτο τμῆμα, μένον ὡς μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἐφέσου καθὼς ἐνέκρινεν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία. Ἡ ἀπόφασις αὕτη κοινοποιηθήσεται διὰ πατρ. γράμματος τῇ κοινότητι Κυδωνιῶν προτρεπομένῃ ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς αὐτήν.

Μητρόπολις Κορυτσᾶς.—Τῇ κυριακῇ ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κορυτσᾶς κ. Γερβάσιος, ὃς εὐχαριστήσας ἐπὶ Συνόδου προχθὲς, πέμπτην, ἐποιήσατο καὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ νενομισμένην εὐχαριστίαν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μηνύματι.

Μητρόπολις Ἴμβρου.—Σχετικῶς πρὸς εἴδησίν τινα γραφεῖσαν ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν ἐφημερίσι περὶ τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐν Ἴμβρῳ, παρ' οἷς ἔκλυσις ἠθῶν παρατηρεῖται καταγγελθεῖσα πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου, ζητήσαντες πληροφορίας πλείονας ἐμάθομεν ὅτι καὶ τότε καὶ νῦν αἱ περὶ τούτου ἐπιστολαὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Ἰωαννικίου ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ὁμογενεῖς καὶ τὰς ἑλληνίδας τῆς ἐπαρχίας καὶ νήσου ταύτης ἐν γένει, ἀλλ' εἰς ὡρισμένα τινὰ πρόσωπα εὐάριθμα καὶ ταῦτα ξένα τῷ τόπῳ.

Ἱερέως ἀποκατάστασις.—Εἰς τὸν ἐκ Κορυτσᾶς ἱερέα αἰδεσ. κ. Κοσμᾶν, ἄλλοτε ἐπὶ ἀντικανονικῇ πολιτείᾳ καταγγελθέντα καὶ καθαιρεθέντα, νῦν ἀπενεμήθη συγγνώμη συνοδικῶς, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αἰτήσει. Ὁ αἰδεσ. κ. Κοσμᾶς, εἰλικρινῶς, ὡς ὁμολογεῖ, μεταμεληθεὶς ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις καὶ τὴν προτέραν φυλετικὴν πλάνην ἀποπτύσας ἀποκατεστάθη εἰς τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ βαθμόν.

Ὀφφίκια πατριαρχικῆς αὐλῆς.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἱερὰν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροθέτησεν οἰκονόμον τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὸν αἰδεσ. πρεσβύτερον κ. Ἰωβιανὸν Λαυρακᾶν. ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ δοκίμων τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, διδάσκαλον ἐν ἐπαρχιακαῖς σχολαῖς χρηματίσαντα καὶ διακριθέντα ἐπὶ ἀμέμπτῳ χριστιανικῇ πολιτείᾳ καὶ πιστῇ τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσει.

Ἐκκλησ. Μουσικὴ Σχολή.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς ἀνέλαβε τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ἐκ καλῶν μαθητῶν τῆς Ἐκκλησιαστ. Μουσικῆς Σχολῆς συγκείμενος μουσικὸς χορός. Ἐν αὐτῷ ἀριθμοῦνται τρεῖς ἐκ τῶν περυσινῶν καὶ τῶν πρὸ διετίας τελειοφοίτων τῆς σχολῆς ταύτης, ἓξ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Δ΄ (ἀνωτέρας) τάξεως καὶ ἓξ ἐκ τῶν τῆς Γ΄, σχηματίζοντες ἁρμονίαν εὐαρεστοῦσαν τοῖς ἐκκλησιαζομένοις.

Ἱερὰ μονὴ Σινᾶ.—Προχθὲς ἀφίκετο, τυχὼν τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀδείας, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος, ὃς σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ἑορτῇ τῶν συναϊτῶν, ἐτέλεσε τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ

τοῦ Συναϊτικοῦ Μετοχίου. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν μετὰ ταῦτα δεξίωσιν παρῆν ἐκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Συλλυπητήρια τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.— Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ τῆς Α. Θ. Π. Σταματίου, οὗ ἡ κηδεία ἐγένετο ἐν Βαφεοχωρίῳ, προεξάρχοντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βάρνης, ἐξέφρασαν τὰ συλλυπητήρια αὐτῶν οἱ μὲν σεβασμ. συνοδικὸ διὰ τοῦ πρώτου τῇ τάξει σεβ. μητροπολίτου Κυζίκου, οἱ δὲ ἀξιότιμοι σύμβουλοι καὶ πολλοὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους αὐτοπροσώπως. Διεβίβασαν ἐπίσης συλλυπητικὰς προσρήσεις ἡ Α. Ὑψ. ὁ Μ. βεζίρης διὰ τοῦ ἄρχοντος καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων, ὁ σορολογ. σεϊχ - ουλ - ισλάμης καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν τελωνείων δι' ἰδίων ἀπεσταλμένων, καὶ ἡ Α. Ὑψ. ὁ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργὸς διὰ τοῦ ἐκ τῶν βοηθῶν τοῦ τμηματάρχου τῶν θρησκευμάτων ἐνδοξ. Σερβὲτ ἐφένδη. Ἐπίσης δι' ἰδίας ἐπιτροπείας προχθὲς ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀρμενίων.

Μητρόπολις Σκοπίων.— Μετὰ βραχεῖαν ἐν Θεσσαλονίκῃ διαμονὴν ἧς διαρκούσης ἐτέλεσεν, ἀδείᾳ τῆς μητροπόλεως, τὸν γάμον σέρβου τινὸς ὀρθοδόξου, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σκοπίων κ. Βικέντιος.

Σωματεῖα.—Τῇ κυριακῇ, 19, τελεσθείσης τῆς ἐπετείου πανηγύρεως τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ κάλλιστα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν μαθητῶν ἐργαζομένης Ἀδελφότητος «Ἁγίου Μηνᾶ» παρῆν ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. ὁ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιάκονος. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ πανιερ. μητραπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος. Τὴν κατόπι συγροτηθεῖσαν ἐν τῷ Ζαππείῳ συνέλευσιν ἐτίμησεν ὁ ἔξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης μετὰ τῆς εὐγεν. συζύγου αὐτοῦ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — Εἰς τὸ ἐν τῷ παρελθόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» χρονικὸν περὶ καταθέσεως τῶν λειψάνων τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Κωνσταντίου Β' καὶ Γρηγορίου ΣΤ', ἐσημειώθη ἡμέρα θανάτου τοῦ δευτέρου ἡ 10 ἰουνίου 1881 ἀντὶ τῆς 8 τοῦ μηνὸς τούτου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥΣ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη χθὲς ἐξ Ἀθηνῶν ἐνταῦθα καὶ ἀνεκοινώθη τῇ Α. Θ. Π. ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς οἰκονομολόγου **Ἰωάννου Πεσματζόγλου**, ἐπελθὼν ἐν ἀκμῇ τῆς ζωῆς καὶ τῆς φήμης. Εἰς σημεῖον μέγα περιωπῆς ἐν τῷ οἰκονομολογικῷ κόσμῳ διὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτοῦ εὐφυΐας καὶ ἑτοιμότητος ἀρθεὶς, ἤρξατο διανέμων τὰ παρὰ Θεοῦ κληροδοτηθέντα αὐτῷ ἀγαθὰ, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δεομένων βοηθείας, ἰδιωτῶν καὶ σωματείων. Ὁ θάνατος αὐτοῦ πραγματικῶς ἐστιν ἐθνικὴ ζημία μεγάλη.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωαὴφ Γιωβάννοβιτς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Μαυροβούνιος, ἄλλοτε καθάσης τοῦ ρωσσικοῦ προξενείου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεώς τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως ὡρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίας Ἰωαὴφ Γιωβάννοβιτζ, τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρούση, χριστιανῆς, ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὡσαύτως Μαυροβουνίας, κατοίκου Σισλῆ τοῦ Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 28 ἰουνίου 1906.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Ρουμελιώτης, ὑπήκοος ἕλλην, τέως καθηγητὴς τῆς μουσικῆς, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐθυμίας, τὸ γένος Μαϊμάνογλου, ὑπηκόου ἑλληνίδος, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ὁδὸς ἰκὶ-κουγιοὺ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 σεπτεμβρίου 1960. 3

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**,

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. — 51

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐτοκρατορικὴ εὐμένεια — Παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΕΥΜΕΝΕΙΑ

Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, 28 λήξαντος, μικρὸν μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἔτι συνεδριαζούσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς τῆς Ὑψ. Πύλης ἐξοχ. Μουνὴρ πασᾶς, ἦλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐντολὴν ἔχων αὐτοκρατορικὴν ὅπως ἀνακοινώσῃ τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ὑψηλὰς διαταγὰς τῆς Α. Α. Μ. τοῦ ἄνακτος.

Ὁ παρὰ τῇ κυβερνήσει τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐξοχώτατος πρεσβευτὴς ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ Μ. Πρωτοσυγκελλίᾳ, καὶ ἐκεῖθεν, μετὰ πολλῆς τιμῆς ἰδιαζούσης εἴς τε τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν καὶ τὴν διπλωματικὴν περίνοιαν, ὡδηγήθη εἰς τὸ ἐπίσημον πατριαρχικὸν γραφεῖον, οὗ πρὸ τῆς εἰσόδου ὑπεδέξατο αὐτὸν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, παρισταμένων καὶ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν ἀρχιερέων, ἄρτι ληξάσης τῆς συνοδικῆς συνεδρίας.

Ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς ἔμεινεν ἐν τῷ πατριαρχικῷ Γραφείῳ μετὰ τῆς Α. Θ. Π. συνδιαλεγόμενος ἐπὶ ὥραν καὶ πλέον, παρισταμένου καὶ τοῦ ἄρχοντος καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ περινούστατος καὶ διορατικὸς ἡμῶν ἄναξ, οὗ τὸ ἄγρυπνον ὄμμα πάντα ἐφορῶν ἐποπτεύει πᾶν τὸ ἐν τῇ κραταιᾷ αὐτοκρατορίᾳ γινόμενον, ἠυδόκησε νὰ διαβεβαιώσῃ διὰ τοῦ ἐξοχωτάτου Μουνὴρ πασᾶ τὴν ὑψηλὴν Αὐτοῦ καὶ ἐξιδιασμένην εὐαρέσκειαν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, οὗ ἀναγνωρίζει τὰς ἐξόχους ἰδιότητας καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἀκραιφνῶς πιστὰς ὑπηρεσίας, ἃς ἐν ἀφοσιώσει καὶ ζήλῳ λελογισμένῳ προσφέρει πρός τε τὸ βασιλικὸν πρόσωπον, πρὸς τὸ ὑψηλὸν κράτος καὶ πρὸς τὸ ὑπὸ τὰ σκῆπτρα τῆς Α. Α. Μ. διατελοῦν πιστὸν ἑλληνικὸν γένος, ὧν ἕνεκα πλήρη κέκτηται τὴν αὐτοκρατορικὴν Αὐτοῦ εὔνοιαν καὶ ἐμπιστοσύνην.

Καὶ αἱ αὐτοκρατορικαὶ αὗται διαβεβαιώσεις καὶ ἀναγγελίαι καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐγένοντο, ὑπερβαίνουσι, καὶ κατὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐκφράσεις

τοῦ ἐξοχωτάτου πρεσβευτοῦ, πᾶσαν προσδοκίαν, διατρανοῦσαι ἣν ἡ ὅλως ἰδιαζουσαν ταύτην καὶ πρωτοφανῆ τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς εὐαρεσκείας ἐκδήλωσιν.

Τὸ δὲ πάντων περισπουδαστόν ἐστιν ὅτι ἡ Α. Α. Μ. ὁ φιλόλαος ἡμῶν ἄναξ ἐν τῇ πολλῇ μεγαθυμίᾳ Αὐτοῦ διεμήνυσε διὰ τοῦ ἐξοχωτάτου πρεσβευτοῦ τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ λόγους ἰδιαζόντως τιμιωτάτους καὶ ἐπαγγελίας περί τε τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου καὶ περὶ τοῦ πιστοῦ γραικικοῦ ἔθνους, περὶ τῶν ἀναμφησβητήτων δικαίων τοῦ πρωτου καὶ περὶ τῆς καλῆς καὶ ἀνεπιλήπτου διοικήσεως τοῦ δευτέρου.

Ὁ μεγαλειότατος ἡμῶν ἄναξ πόθον διατρέφει δικαιότατον οὐ μόνον ἵνα μηδὲ κατ' ἐλάχιστον μειωθῶσι τὰ δίκαια καὶ τὸ γόητρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλ' ἐν πᾶσι διατηρήσωσι τὴν παλαίπατον αὐτῶν ἀρχὴν καὶ ἰσχύν, τὴν ἐμπεδωθεῖσαν καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ Μεχμὲτ Β' καὶ τῶν εὐκλεῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Ἡ Α. Α. Μ. ὡς ἐπιφανὴς τοῦ θρόνου ἐκείνων διάδοχος, μέγας ἐν μεγάλοις βασιλεῦσι, τιμᾷ τὰς μεγάλας ἐκείνων ἀποφάσεις καὶ πράξεις καὶ τούτων ἐπαγγέλλεται τὴν ἀκριβῆ τήρησιν ὡς στοιχεῖον ἄριστον, ὡς θεμέλιον ἀρραγὲς τῆς τε καθόλου δόξης καὶ εὐημερίας καὶ τῆς ἐν γένει διοικήσεως τοῦ ὑψηλοῦ κράτους. Αἱ ἐπαγγελίαι αὗται ἰδιάζουσιν εὐεργετικῷ καὶ μεγαθύμῳ καὶ μεγαλεπηβόλῳ αὐτοκράτορι ἀγαπῶντι πάντας, ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος, τοὺς ὑπηκόους Αὐτοῦ καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν θεμένῳ κύριον μέλημα καὶ σκοπὸν τῆς ἐπιφανοῦς αὐτοῦ βασιλείας.

Διὰ ταῦτα πάντα, τὰ κατὰ συντομίαν ἤδη κοινοποιούμενα καὶ γνωστὰ καθισταμένα, λίαν θερμῶς ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τοῦ πιστοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἐξέφρασεν, ἀλλὰ καὶ τὰς σοφὰς καὶ σωστικὰς αὐτοκρατορικὰς ἐπαγγελίας ἀποδεχόμενος ὑπέδειξε διὰ μακρῶν καὶ πειστικῶν λόγων τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς πραγματώσεως αὐτῶν.

Αἱ πατρικαὶ τοῦ φιλολάου ἄνακτος ἐπαγγελίαι καὶ διαβεβαιώσεις καὶ συμβουλαὶ εὗρον ἐπιδέξιον εἰσηγητήν, περὶ οὗ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Α. Ἐξ. ὁ Μουνὴρ πασᾶς ἐστιν ἔξοχος πολιτευτὴς καὶ θερμὸς πατριώτης, καὶ λειτουργὸς τοῦ Κράτους συνετώτατος. Ἱκανὰ θέματα κατὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν τῆς Α. Θ. Π. ἐθίγησαν, εἰς ἃ ποῦ μὲν ἦν ἡ συμφωνία θαυμαστὴ καὶ πλήρης, ποῦ δὲ συνδιαλλακτική.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πιστὸν εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, ἐμμένον εἰς τὰς παραδόσεις αὐτοῦ, πιστὸν εἰς τὸ καθῆκον τῆς ὑπακοῆς, ἅτε πνευματικὴ ἀρχὴ τῶν ὑπηκόων τῆς Α. Α. Μ., καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ φιλολάου ἄνακτος ἀφωσιωμένον, εἰς οὐδὲν ἕτερον ἀποβλέπει καὶ οὐδὲν ἕτερον ἐπιθυμεῖ, ἢ τὴν ἀλώβητον διαφύλαξιν καὶ συντήρησιν τῶν παλαιοτάτων δικαίων αὐτοῦ, τὴν τακτοποίησιν τῶν διαμφισβητουμένων, τὴν ἐμπέδωσιν αὐτῶν καὶ θεμελίωσιν, μεθ' ἃ τὴν ἀπρόσκοπτον αὐτοῦ καὶ κανονικὴν λειτουργίαν. Πρέπει δὲ νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ τις ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον κατακρίνει καὶ πᾶσαν ἐνέργειαν ἐκτὸς τοῦ νόμου καὶ πάντα τὰ ἔκτροπα τὰ τείνοντα πρὸς διαταραξιν τῆς εἰρήνης, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἐννόμου ἐργασίας τῶν πιστῶν ὑπηκόων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ ἄνακτος. Ὁ πολικὸς ἀστὴρ καὶ τὸ σύμβολον, εἰς ὃ διηνεκῶς ἀτενίζει, ἔστιν ἡ εὐνομία, ἡ τάξις καὶ ἡ εὐημερία τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ ἐν γένει ὑπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν τῆς Α. Μ. σκῆπτρον ὡς ἀντίδωρον τῆς εὐμενείας, τῆς αὐτοκρατορικῆς στοργῆς καὶ τῆς πατρικῆς τοῦ ἄνακτος μερίμνης ὑπὲρ τῶν ὀρθοδόξων τοῦ Κράτους ὑπηκόων προσφέρει τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἐκ καθήκοντος, καὶ ἐπ' αὐτῇ καυχᾶται καὶ σεμνύνεται μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινομένων ὀρθοδόξων.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Ζ'.

Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἄρθρων, πλειστάκις διετυπώθη ἡ ἰδέα ὅτι τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα τὸ καταλήξαν ἀτυχῶς, μετὰ μακρὰν κρίσιν, εἰς τὸ Σχίσμα καὶ εἰς τὰς ἐκ τούτου ἀπορρευσάσας λίαν λυπηρὰς συνεπείας, ὤφειλε τὴν γένεσιν καὶ ἐξέλιξίν του οὐχὶ εἰς τὴν ἐπίμονον ἄρνησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅπως ἱκανοποιήσῃ ἀπροχρώντως τοὺς νομίμους πόθους καὶ εὐ-

χὰς τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, ὃν ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ ὑπὸ τὸν ζυγόν του, ὅθεν—καθὰ δὲν ἔπαυσαν διασαλπίζοντες οἱ πολέμιοι αὐτοῦ—ἀλλ' εἰς ποικίλας ὀπισθολογιστικὰς διαθέσεις, οὐδὲν τὸ κοινὸν ἐχούσας πρὸς τὰ νόμιμα συμφέροντα τῶν Βουλγάρων, ἐξευρούσας δὲ τὴν πολιτικὴν τῆς πρασπίσεως καὶ περιφρουρήσεως τούτων ὡς τὸ προσφυέστατον καὶ δεξιώτατον τῶν μέσων πρὸς παραπλάνησιν τῆς δημοσίας γνώμης καὶ ἐπίτευξιν, ἐπὶ καταπατήσει ἀλλοτρίων δικαίων, τῶν μυχίων ἐγωϊστικῶν τάσεων καὶ σχεδίων των, ὧν ἡ ἀποκάλυψις οὐδαμῶς συνέφερεν.

Ἀλλ' αἱ περὶ τούτων νύξεις, αἱ ἀκροθιγῶς καὶ παρεμπιπτόντως γενόμεναι, οὐδόλως ἐξαρκοῦσι βεβαίως πρὸς διαφώτισιν τοῦ ἀναγνώστου, τόσον ὡς πρὸς τὰ ἀληθῆ ἐλατήρια τὰ δημιουργήσαντα τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν εἰς ὃν ἀπέβλεπον οἱ δημιουργοὶ καὶ πρόμαχοι καὶ συνδαυλισταὶ τούτου· ἐφ' ᾧ καὶ φρονοῦμεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ὅλως ἄσκοπον, ὅπως, ἐν εἴδει ἐπισφραγίσεως τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων, ἀναπτύξωμεν σαφέστερόν πως, εἰ καὶ συντόμως, ὅσα περὶ τοῦ καιρίου τούτου σημείου ἐν τοῖς προηγηθεῖσιν ἄρθροις ὑπηνιξάμεθα.

Περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἐν τῇ μεγάλῃ ὀρθοδόξῳ Αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Βορρᾶ, φιλοπάτριδες ἄνδρες, ἀνύψωσαν εἰς περιωπὴν δόγματος τὴν ἰδέαν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐπικρατήσεως τῆς μεγάλης καὶ πολυκλάδου σλαβικῆς φυλῆς. Ἐνισχυθείσης δέ, ὡς ἐκ τῶν πολιτικῶν γεγονότων, παρ' αὐτοῖς τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ ἠθικὴ ἐπικράτησις ἔδει νὰ προηγηθῇ πάσης ἄλλης, προέβησαν, τῷ 1857, ἐν Μόσχᾳ, εἰς τὴν ἵδρυσιν Σωματείου ἔχοντος τὸν προορισμὸν τοῦτον, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐτάχθη ὁ περιώνυμος δημοσιογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Κατκώφ. Τὸ Σωματεῖον τοῦτο ταχέως ἀνδρωθέν, ἠθικῶς τε καὶ ὑλικῶς, διηρέθη εἰς πέντε τμήματα, ἐξ ὧν τὸ τῆς Ὁδησσοῦ ἀνέλαβε τὴν παρὰ τῷ βουλγαρικῷ λαῷ δράσιν, τοῦ τῆς Πετρουπόλεως ἐπιφυλάξαντος, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἰδίας ἐνεργείας, τὰς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ μονάς. Ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τοῦ Σωματείου τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἵδρυσις «ἀναγνωστηρίων» μὲν ἐν Ρουχτσουκίῳ, Βιδδύνῃ, Τούλτσῃ, Βάρνῃ, Τορνόβῳ, καθὼς καὶ ἔν τισι μοναῖς τοῦ Ἄθω, Λεσχῶν δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ἀδριανουπόλει, Φιλιππουπόλει, Θεσσαλονίκῃ, Βιτωλίοις, κτλ.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν αἱ τοιαῦται ἐνέργειαι περιωρίζοντο εἰς τὴν ἐγκέντρισιν καὶ ἀφύπνισιν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος παρὰ τοῖς νοτίοις Σλαύοις, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν χωρῶν ἐφ' ὧν οὗτοι ἔδρασαν καὶ ἐπεκράτησαν ἄλλοτε καὶ ἔνθα ἀποτέλουν τὴν πλειοψηφίαν τῶν κατοίκων, οὐδὲν θὰ ἐδικαιοῦτο τις νὰ ἀντείπῃ· ἀλλ', ἀτυχῶς, αἱ βλέψεις καὶ ἀξιώσεις προέβησαν πολὺ περαιτέρω, περιλαβοῦσαι καὶ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Αἵμου χωρῶν, ἐφ' ὧν ἡ σλαβικὴ ἐπικράτησις θὰ ἀπετέλει ἀδίκημα καὶ ὑφαρπαγὴν ἀλλοτρίων δικαίων. Καταλληλότεροι δὲ πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἐπικρατήσεως ἐπὶ τῶν χωρῶν τούτων, ἐκρίθησαν οἱ Βούλγαροι.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀποτελέσματος τούτου, κατεβλήθη προηγουμένως ἡ δέουσα μέριμνα πρὸς ἀφύπνισιν τοῦ βαθέος ὑπνώττοντος ἐθνικοῦ αἰσθήματος τούτων, ἀφέθησαν δὲ νὰ ἀποπλανηθῶσι καὶ νὰ ὑπεκκαυθῇ τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου μῖσος των διὰ τῶν μύθων τοῦ Βενελίνου, τοῦ Ράκοβσκη κτλ. ὧν ἐμνήσθημεν ἐν προηγουμένῳ ἄρθρῳ, ὅτι δηλ. οἱ Βούλγαροι ἦσαν ὁ ἀρχαιότατος τῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ἐλθὼν ἐν αὐτῇ ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγῶν καὶ εἶτα Ἰλλυριῶν, καὶ ὅτι ὁ μικρὸς ὀρεινὸς ἑλληνικὸς λαός, διὰ καταχθονίων μέσων, ἀπεγύμνωσεν αὐτοὺς τῶν τε πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν αὐτῶν δικαίων. Τούτου γενομένου, ὑπεκινήθησαν οὗτοι κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διατυπώσαντες τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ μυρίαις, ἀβασίμοις ὡς τὸ πολύ, προφάσεσι, τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν χειραφετήσεως. Ἐπεζητήθη δὲ ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν χειραφέτισις ἁπλῶς πρὸς προπαρασκευὴν τοῦ πολιτικοῦ ἐδάφους, καὶ ὅπως, ὅτε κατόπιν θὰ ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ταπήτος τὸ ζήτημα τῆς πολιτικῆς αὐτῶν χειραφετήσεως, ὡς βάσις τοῦ καθορισμοῦ τῶν ὁρίων των τεθῶσι τὰ ὅρια τῆς ἀναγνωρισμένης ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν δικαιοδοσίας. Ὡς ἐκ τούτου, ἤρ-

ξαντο τῆς διατυπώσεως τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν τὸ κατ' ἀρχὰς ὑπούλως· ἐφ' ὅσον δὲ ἔβλεπον τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἐνδίδουσαν, χάριν τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς εἰρήνης, κατὰ τοσοῦτον βαθμηδὸν οἱ Βούλγαροι, ἐπὶ μᾶλλον ἀδιάλλακτοι καὶ ἀποκαλύπτοντες τὸν πραγματικὸν τοῦ κινήματος σκοπόν, ἐπεξέτεινον τὰς ἀξιώσεις των καί, τέλος, ἀπήτησαν τὴν ὑπὸ τὴν αὐτόνομον ἐκκλησιαστικήν των δικαιοδοσίαν ὑπαγωγὴν τοῦ μείζονος μέρους τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας.

Προλείανσις λοιπὸν τοῦ ζητήματος τοῦ καθορισμοῦ τῶν μελλοντικῶν βουλγαρικῶν ὁρίων, ἐξασφαλιζομένης τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μείζονος μέρους τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, μέχρι σχεδὸν τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Ὀλύμπου, διὰ τῆς ἐκχωρήσεως αὐτοῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν χωρῶν τούτων· ἰδοὺ τὸ καθαρῶς πολιτικὸν σχέδιον τὸ ἐπιδιωχθὲν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος, καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οὗτοι, χειραγωγούμενοι ὑπὸ τῶν μεντόρων των, ἀπέκρουσαν πᾶσαν λογικὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος λύσιν, ἐξωθήσαντες σκληροτραχήλως τὰ πράγματα μέχρι τοῦ Σχίσματος, δι' οὗ ἤλπισαν ὅτι θὰ ἐπετύγχανον ὅτι δὲν συγκατετέθη νὰ χορηγήσῃ αὐτοῖς, ἐπὶ προφανεῖ ἀδικίᾳ ἄλλων, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Τὰ δὲ ῥάγδην ἐπελθόντα, ἓξ μόλις ἔτη μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Σχίσματος, πολιτικὰ γεγονότα καὶ ἡ συνθήκη τοῦ ἁγίου Στεφάνου, πρόκεινται περιφανεῖς ἀκαταγώνιστοι ἀποδείξεις τῆς ἀκριβείας τῶν λεγομένων μας.

Φύσει λοιπὸν τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα ἦτο ἀκανθωδέστατον καὶ ἄγαν δυσχεροῦς λύσεως. Ἀλλ' ὡς εἰ μὴ ἤρκουν αἱ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἐκπηγάζουσαι μέγισται δυσκολίαι, προσετέθησαν καὶ ἕτεραι, προερχόμεναι ἐξ αὐτοκλήτων ἐπικούρων, συνδαυλιζόντων τὰ μίση καὶ χυνόντων ἔλαιον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, φαινομενικῶς μὲν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων, πράγματι δὲ ὅπως ἀγριεύσωσιν ἐν τοῖς τ·θολωμένοις ὕδασι, πρὸς κορεσμὸν τῆς ἰδίας ἐμπαθείας, ἢ πλήρωσιν τῶν πόθων των. Τίνες δὲ οὗτοι;

Γεγονὸς ἱστορικὸν πανθομολογούμενον τυγχάνει ὅτι, ἡ ἐπὶ τῶν νεωστὶ εἰς τὸν χριστιανισμὸν προσελθόντων Βουλγάρων ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία, ἐγένετο ὁ λανθάνων πραγματικὸς λόγος τῆς κατὰ τὴν Θ' ἑκατονταετηρίδα συρράξεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ῥώμης, ἐπὶ τοῦ πάπα Νικολάου καὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου, συρράξεως ἐξ ἧς προέκυψε τὸ ῥῆγμα, τὸ καταλῆξαν βραδύτερον εἰς τὸν πλήρη χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως· πασίγνωστα δ' ἐπίσης τυγχάνουσι τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ διαθέσεις, τὰς ὁποίας, ἡ Ἐκκλησία τοῦ παρὰ τῶν Τίβεριν Πρωθιεράρχου, δὲν ἔπαυσε τρέφουσα καὶ ἐκδηλοῦσα ἐμπράκτως, ἐν πάσῃ προσφόρῳ περιστάσει, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παρὰ τὸν Βόσπορον ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ του. Διό, τὸ ἄκουσμα τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως διενέξεως τῶν Βουλγάρων, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ καθολικοῦ κλήρου ὡς πανευφρόσυνον ἄγγελμα, ἀμέσως δὲ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πάντα τὰ μέσα πρὸς ἐπιδείνωσιν τῆς διενέξεως καὶ τελείαν ἀποξένωσιν τῶν Βουλγάρων ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκλησίας, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι θὰ ἔπιπτον οὗτοι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ παπισμοῦ καὶ οὕτω θὰ ἐπετυγχάνετο τὸ πρὸ χιλιετίας ναυαγῆσαν σχέδιον. Ὁ ἐν τῇ βασιλευούσῃ λοιπὸν ὑπὸ καθολικῶν ἐμπνεόμενος τύπος, προσελθών, αὐτοκλήτως, ἐπίκουρος τοῦ βουλγαρικοῦ, ἤρξατο τοῦ δηλητηριασμοῦ τῶν πνευμάτων.

«Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ λύσις ἡ μέλλουσα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ Φαναρίου—ἀνέπτυσσεν, ἐν σειρᾷ ἄρθρων, ἡ ἐφημερὶς Turquie—εἴτε τώρα εἴτε μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ δὲν θὰ βασίζηται ἐπὶ τοῦ δικαίου, δὲν θέλει εὐχαριστήσει τοὺς Βουλγάρους· περὶ τούτου δὲ εἶνε πεπεισμένοι πάντες οἱ προκριτώτεροι καὶ συνετώτεροι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Βουλγάρων. Ἐὰν οἱ Βούλγαροι ἐγνώριζον τὴν ἐκκλησιαστικὴν των ἱστορίαν, ἤθελον κατανοήσει ὅτι ἡ συνδιαλλαγὴ καὶ ἕνωσις μετὰ τοῦ κλήρου τοῦ Φαναρίου οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ μία φαντασία· καὶ ὅμως ὀλίγιστοι ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν σπουδάσαντες τὴν ἐθνικὴν των ἱστορίαν καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἐθνῶν· διὰ τοῦτο καὶ τὰ μαθήματα τῶν προγόνων των περὶ τῆς γραικικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀνατροφῆς, τῆς γραικικῆς ἠθικῆς, τῆς γραικικῆς ματαιότητος, τῆς γραικικῆς μισανθρωπίας, μένουσιν ἀνωφελῆ καὶ ἄκαρπα. Ἐν τοιαύτῃ θέσει εὑρισκόμενος ὁ δημοσιογράφος, ἁπαντᾷ δυσχερείας ὅπως εἰσαγάγῃ τὸν λαὸν τοῦτον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν

ἀληθινῶν αὐτοῦ συμφερόντων. Ἐὰν τῷ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν, δὲν πιστεύει καὶ μάλιστα καταδιώκει καὶ τὸν συμβουλεύοντα· μένει λοιπὸν νὰ διδάξῃ αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν αὐτὴ ἡ ἰσχὺς τῶν πραγμάτων».

Οὐτωσὶ συνοψίζουσα τὰς ζιζανιακὰς εἰσηγήσεις τοῦ καθολικοῦ τύπου, ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Χρόνος» ἐπεῖγε: «Γνωστῆς οὔσης τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἀρύεται τὰς ἐμπνεύσεις της, ὡς ἐκδιδομένη ἐκ τοῦ Δυτικοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου, δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ σκέψις διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἡ «Turquie», λέγουσα τὰ ἀνωτέρω, ὑπονοεῖ καὶ συνιστᾷ διὰ πλαγίου τρόπου εἰς τοὺς Βουλγάρους τὸν Οὐνιτισμόν».

Ὑπὸ τὸ αὐτὸ καταχθόνιον πνεῦμα ἐξηρέθιζον τοὺς Βουλγάρους, ἡ ὑπὸ δυτικοῦ ἱερέως ἐκδιδομένη ἑλληνογαλλικὴ ἐφημερὶς «*L'Esprit*» ἡ *Presse d'Orient*, ἡ *Courrier d'Orient* καὶ ἐν γένει ἅπασαι αἱ παρὰ δυτικῶν κληρικῶν ἐμπνεόμεναι ἐφημερίδες.

Παραλλήλως πρὸς τὴν τοιαύτην δι' ἄρθρων ἐνέργειαν ἔβαινε καὶ ἡ δι' ἔργων. Κατὰ τὸ 1860, ἐξαρθέντων εἰς ἄκρον τῶν πνευμάτων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἐν τῇ κωμοπόλει Κιλκισίῳ τῆς ὑπὸ τὴν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἐπισκοπῆς Πολυανῆς, καί τινων ἐκ τῶν Βουλγάρων κατοίκων ἀπειλησάντων, ἐν στιγμῇ ἄκρου ψυχικοῦ ἀναβρασμοῦ, ὅτι θὰ προσήρχοντο εἰς τὸν πάπαν, ὁ προϊστάμενος τῶν Λαζαριστῶν τῆς προμνησθείσης μονῆς τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου Μπουρέ, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ αὐτόσε ὅπως ἐκμεταλευθῇ τὴν περίστασιν καὶ, ὑποσχόμενος τοῖς Βουλγάροις τὴν, **ἐν παντὶ**, γαλλικὴν προστασίαν, κατώρθωσε νὰ προσηλυτήσῃ εἰς τὸν Οὐνιτισμὸν 100 περίπου οἰκογενείας μετὰ ἓξ ἱερέων.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κινήματος τούτου, τοῦ φέροντος **«πολιτικὸν μᾶλλον ἢ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα»** καθὰ ἔγραψε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ μεταβὰς ὡς Ἔξαρχος ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως Ἰλαρίων (ὁ μετὰ μικρὸν ἀποσκιρτήσας ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ γενόμενος πρῶτος ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας), προύκαλεσεν ἕτερα παρομοίας φύσεως. Τῇ 18 Δεκεμβρίου 1860, πέντε ἱερεῖς Βούλγαροι μετὰ ἑκατοντάδος λαϊκῶν, προσῆλθον εἰς καθολικὸν ναὸν τοῦ Γαλατᾶ, ἔνθα ἐπισήμως ἀνεγνώθη παρ' αὐτῶν ἔγγραφος ὁμολογία (ἑλληνιστὶ, βουλγαριστὶ καὶ γαλλιστὶ συντεταγμένη) τῆς προσελεύσεώς των εἰς τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ὁμολογία αὕτη ἀπεστάλη εἰς τὸν πάπαν ὅστις ἀπήντησε **«μετ' ἀπείρου ἀγαλλιάσεως, καὶ εὐχόμενος ἵνα ἀποδοθῶσιν αὐτῷ, ὅσον τάχιον, τὰ μέλη τοῦ εὐγενοῦς βουλγαρικοῦ ἔθνους»**· ἀμέσως δὲ ἤρχισεν ἡ διοργάνωσις τῆς Οὐνιτικῆς βουλγαρικῆς κοινότητος ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰωσὴφ Σοκόλσκη. Μετ' ὀλίγον, ὁ Σοκόλσκης, μεταβὰς εἰς Ρώμην, τῇ συνοδείᾳ τοῦ μνημονευθέντος προϊσταμένου τῶν Λαζαριστῶν, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ πάπα Οὐνίτης Ἀρχιεπίσκοπος πάντων τῶν Βουλγάρων καὶ, ἐπανακάμψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔλαβε καὶ Βεράτιον ἀναγνωρίζον αὐτῷ τὴν ἰδιότητά του ταύτην· ἐπλουτίσθη δὲ καὶ διὰ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῆς «Βουλγαρίας».

Συγχρόνως, ἀπόστολοι Οὐνῖται διέτρεχον τὰς ἐπαρχίας, φέροντες ἐγκυκλίους ἐπιστολὰς τῆς **Οὐνιτικῆς βουλγαρικῆς** μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Βουλγάρους προσκαλούσας αὐτοὺς εἰς τὴν **Οὐνίαν**· ἱερεὺς δὲ Βούλγαρος Οὐνίτης ἔπηξεν ἐν Ἀδριανουπόλει Οὐνιτικὴν παρασυναγωγὴν μετὰ 148 ὀπαδῶν. Καὶ ναὶ μὲν, οἱ ἐχεφρονέστεροι τῶν Βουλγάρων, ἀνανήψαντες ἐνώπιον τοῦ Οὐνιτικοῦ κινδύνου, ἔσπευσαν νὰ παρεμποδίσωσι τὴν περαιτέρω ἐξάπλωσιν τοῦ κινήματος, ἀποκηρύξαντες τοὺς προσηλυτισθέντας· αὐτὸς μάλιστα ὁ νέος Οὐνίτης Ἀρχιεπίσκοπος Σοκόλσκης ἀποτείνας ἔγγραφον τοῖς ὁμοφύλοις αὐτοῦ ὅπως μὴ δίδωσι πίστιν ταῖς ὑποσχέσεσι τοῦ παπισμοῦ, ἀπῆλθεν εἰς Ρωσσίαν καὶ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἠκολούθησαν οἱ πλεῖστοι τῶν Βουλγάρων κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, ἀποπτύσαντες τὴν Οὐνίαν καὶ δι' ἐγγράφου παραινέσεως συστήσαντες τοῖς ὁμογενέσιν αὐτῶν ὅπως προφυλάττωνται ἀπὸ τῶν ἰδεῶν τῆς ἐφημερίδος «Βουλγαρίας» διότι συντάκται αὐτῆς εἰσὶν οἱ Ἰησουῖται τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου . . . . · μετὰ μικρὸν δὲ ἔπαυσεν ἐκδιδομένη καὶ ἡ ἐφημερὶς αὕτη. Ἀλλὰ λείψανά τινα τοῦ Οὐνιτισμοῦ παρέμειναν καὶ παραμένουσιν ἄχρι τῆς σήμερον ἔν τε Ἀδριανουπόλει καὶ ἐν Κιλκισίῳ, ἐν τῇ πρώτῃ μὲν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν Πολωνῶν καθολικῶν κληρικῶν, ἐν Κιλκισίῳ δὲ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ἐν Βιτω-

λίοις ἀπὸ τοῦ 1858 ἐγκαταστάντων Λαζαριστῶν, οἵτινες δὲν ἔπαυσαν τὰς κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μηχανορραφίας, ἐπὶ τῇ μωρᾷ ἰδέᾳ ὅτι διὰ τῆς ἐξοντώσεως αὐτῆς θὰ κατεπολεμεῖτο ἡ σλαβικὴ Αὐτοκρατορία τοῦ Βορρᾶ. Μὴ θεωροῦντες μάλιστα ἐπαρκῆ καὶ ἀποτελεσματικὸν τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Βουλγάρων, ἐγένοντο οἱ κύριοι ὑποκινηταὶ καὶ τοῦ Κουτσουβλαχικοῦ κινήματος, τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν *Faverial* συνεταιρισθέντος μετὰ τοῦ περιβοήτου Μαργαρίτου καὶ ὑποβοηθήσαντος ἰσχυρῶς τὴν ἵδρυσιν ρουμανικῶν σχολῶν, ἐγκαταστήσαντος δὲ, ἐν αὐτῇ τῇ μονῇ τῶν Λαζαριστῶν, ἐν Βιτωλίοις, τετράτακτον ρουμανικὸν γυμνάσιον, ἐν τῷ ὁποίῳ, αὐτὸς ὁ δυτικὸς ἱερεὺς *Faverial*, ἐπεφύλαξεν ἑαυτῷ **τὴν παροχὴν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας εἰς τοὺς ὀρθοδόξους Κουτσοβλάχους!!**

Ὡς νὰ μὴ ἤρκουν δὲ καὶ ἡ τοσαύτη σύγχυσις καὶ ταραχή, ἀνεφάνη ἐν τῷ μέσῳ, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ χαώδους κυκεῶνος, καὶ νέα θρησκευτικὴ προπαγάνδα, ἐπιζητοῦσα νὰ προσελκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν, ὡς ἀδέσποτα πρόβατα, τὸν τλήμονα βουλγαρικὸν λαόν· αὕτη δὲ ἦτο ὁ Προτεσταντικὸς Προσηλυτισμὸς, συντελέσας καὶ αὐτὸς, τὸ κατὰ δύναμιν, πρὸς δηλητηρίασιν τῶν πνευμάτων. Οὕτως, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει «**Ἑταιρία τῆς Εὐαγγελικῆς συμμαχίας**» διεκήρυττεν ἐπισήμως, τῇ 10 Φεβρουαρίου τοῦ 1861, διὰ τοῦ «*Courrier d' Orient*» ὅτι ἐξέφρασε πρὸς τοὺς Βουλγάρους τὰς » διακαεῖς συμπαθείας αὐτῆς **διὰ τοὺς ἀγῶ-** » **νας οὓς καταβάλλουσι πρὸς ἐπίτευξιν** » **τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν χειραφετή-** » **σεως, διαβεβαιοῦσα αὐτοὺς ὅτι θέλει** » **παντὶ σθένει τοὺς συνδράμει, ὅπως τύχω-** » **σι τοῦ ποθουμένου».** Ἅμα δὲ προτεσταντικαὶ σχολαὶ ἀνέθορον, ὡς μύκητες, ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, οἷον Τορνόβῳ, Σούμλᾳ κτλ. . .

Εἶναι λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον, ἂν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δεινοῦ τούτου σάλου καὶ τῆς πλεκτάνης τῶν μηχανορραφιῶν, ἐπί τε τῆς σκηνῆς καὶ ἐν τοῖς παρασκηνίοις, ἡ νηφαλιότης καὶ ἡ σύνεσις ἐξέλιπον, τὰ δὲ βουλγαρικὰ πράγματα, ἀπὸ βιαιότητος εἰς βιαιότητα, κατέληξαν εἰς τὸ οἰκτρὸν κατάντημα τοῦ **Σχίσματος;**

Τσάρεγραδ ἑ νάσσ· (ἡ πόλις τῶν Καισάρων ἡμῖν ἀνήκει). Ἡ ἐπωδὸς αὕτη τοῦ γνωστοτάτου δημοφιλοῦς βουλγαρικοῦ ἄσματος, ἀποτελεῖ τὴν δάδα τὴν διαφωτίζουσαν ἁπάσας τὰς σκοτεινὰς πτυχὰς τοῦ ὅλου βουλγαρικοῦ ζητήματος.

Οὐχί, λοιπὸν, ἁπλῆ ἐκκλησιαστικὴ αὐτονομία διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ «ἐπαχθοῦς ζυγοῦ τοῦ Φαναριωτικοῦ κλήρου», οὕτινος διεξετραγωδοῦντο, *urbi et orbi* αἱ παντοειδεῖς, ὄφθεν, καταχρήσεις, οὐχὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς χρήσεως τῆς ἰδίας γλώσσης ἔν τε τῷ ναῷ καὶ τῇ σχολῇ,—ἣν χρῆσιν, ἐν ἰσχύϊ οὖσαν, οὐδεὶς παρεκώλυεν ἢ ἠρνεῖτο αὐτοῖς,—ἀλλ' ἕτερόν τι, ριζικῶς διάφορον τούτου καὶ ὅλως πολιτικῆς φύσεως, ἡ διὰ τῶν Βουλγάρων σλαυϊκὴ ἐπικράτησις ἐφ' ἁπάσης τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ἰδοὺ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὦμέγα, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ ὅλου βουλγαρικοῦ ζητήματος. Ἐπομένως, παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπεζητεῖτο, διὰ πάντων τῶν ἐκβιαστικῶν μέσων, οὐχὶ ἡ πλήρωσις νομίμου τινὸς ἢ κανονικοῦ πόθου, ἀλλ' ὅπως τοῦτο, **ἐξερχόμενον τοῦ κύκλου τῆς ἰδίας ἀποστολῆς καὶ ἁρμοδιότητος,** χρησιμεύσῃ, ἀσυναισθήτως ἢ μὴ, ὡς ἑτεροκίνητον ὄργανον τῆς πραγματοποιήσεως ὑπερφιάλων φυλετικῶν ὀνειροπολήσεων, ἐξασφαλίζον εἰς μίαν φυλὴν, τὴν βουλγαρικὴν, τὴν ὁριστικὴν ἐπικράτησιν ἐπὶ χωρῶν, ἐφ' ὧν αὕτη οὐδὲν ὑπέρεχον ἀποδεδειγμένον δικαίωμα ἐκέκτητο. Ἀκριβῶς, καθ' ὃν τρόπον ἐπιζητεῖται ἐκβιαστικῶς, ταυτῶν, παρ' αὐτοῦ, ὅπως, ὑπεῖκον εἰς τὰ κελεύσματα τῶν μεγαλοπραγμόνων ἐκεῖθεν τοῦ Ἴστρου πολιτευτῶν, κοπτομένων δι' ὀλίγους ἀργυρωνήτους ρουμανίζοντας «διὰ μίαν δράκα Κουτσοβλάχων», καθὰ ἐξεφράσθη ἐσχάτως περὶ αὐτῶν ἐν τῇ Σοβράνιε ὁ βούλγαρος πρωθυπουργὸς, συντελέσῃ εἰς τὴν, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, δημιουργίαν ρουμανικῆς ἐν Μακεδονίᾳ φυλῆς.

Ἀλλ' ἦτο ποτὲ δυνατὸν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, ἡ πρώτη αὕτη Καθέδρα τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ συμπράξῃ εἰς τὸν ἐκβουλγαρισμὸν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ἐπὶ θυσίᾳ τῶν ἀναφαιρέτων καὶ ἀπαραγράπτων δικαίων ἄλλων φυλῶν, τὰς ὁποίας οἱ Βούλγαροι ἐξάπαντος, θᾶττον ἢ βράδιον θὰ ἀποπειρῶντο νὰ ἀφομοιώσωσι πρὸς ἑαυτοὺς διὰ τῆς μεθόδου τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζουσιν, ἀπὸ τοῦ 1903 μὲν τὰ κομιτάτα ἐν Θράκῃ καὶ Μακε-

δονίᾳ, ἐφήρμοσαν δὲ ἐφέτος, τῇ συνενοχῇ αὐτῆς ταύτης τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ; Τοῦτο δὲ πράττουσα δὲν θὰ ἐφωρᾶτο μεροληπτικῶς πολυτευομένη καὶ φυλετιζομένη;

Καὶ ἤδη εἰς τὸν ἀμερόληπτον ἀναγνώστην, εἰς ὃν παρέσχομεν, φρονοῦμεν, πάντα τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ἀπόκειται νὰ κρίνῃ ἂν τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα ἐδημιούργησαν θρησκευτικοὶ λόγοι καὶ παράλογος ἐπιμονὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὑπερφίαλοι πολιτικαὶ βλέψεις πρὸς βουλγαρικὴν ἐπικράτησιν ἐφ' ἁπάσης τῆς χερσοννήσου τοῦ Αἵμου, ἐπὶ καταπατήσει τῶν δικαίων ἄλλων· συνεπῶς δὲ καὶ ὁποίας ἐκτιμήσεως δικαιοῦνται νὰ τύχωσιν αἱ ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, αἱ ἐν τοῖς πρὸς τὴν Υ. Πύλην ἐγγράφοις αὐτῆς διατυπούμεναι, δι' ὧν, ὑπὸ φαινομενικῶς μόνον, διάφορον μορφὴν, ἐξακολουθεῖ ἐπιδιωκομένη ἡ εἰς αἵσιον τέρμα διεκπεραίωσις τοῦ αὐτοῦ πολιτικοῦ σχεδίου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος», ὄργανον τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρουπόλεως, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 9 Νοεμβρίου, γράφει ἀναφορικῶς πρὸς τὸ εἰς τὴν Υ. Πύλην ὑποβληθὲν ταχρίριον τοῦ Ἐξάρχου τῶν Βουλγάρων τάδε:

«Ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ ὑποβληθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐξάρχου τῇ Πύλῃ ταχρίριον δὲν διακρίνεται ἐπὶ τελείᾳ καὶ παντομερεῖ τοῦ θέματος διεξακριβώσει, ἐν τῷ μέρει δ' ἐκείνῳ, ἐν ᾧ πραπέμπει εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ Συνόδου καὶ Συμβουλίου ἀξιώσεως καὶ ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὸ Σουλτανικὸν Φιρμάνιον τὸ ἀναγνωρίζον τῇ Βουλγαρικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ δικαίωμα τῆς διοργανώσεως τῶν καθ' ἑαυτὴν ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς κανόνας, τυγχάνει οὐδόλως πειστικόν, προκαλεῖ δὲ ἀπορίας καὶ ἀντιρρήσεις. Ἴσως τὸ τελευταῖον ταχρίριον τοῦτο τοῦ Ἐξάρχου ἐπὶ τούτῳ ἐγράφη σύντομον, διότι ἀποτελεῖ ἁπλῶς συμπλήρωμα σειρᾶς ὅλης προηγηθεισῶν ἄλλων ἐπισήμων αὐτοῦ ἀναφορῶν· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας ὅμως ταῦτας, ἢ ὡς ἄνω ἐκτίμησις τοῦ προκειμένου ταχριρίου μένει ἐν πλήρει ἰσχύϊ. Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὰ ὡρκία, τήν τε ἔκθεσιν καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, ταχρίρια τοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ ἀναφορικῶς πρὸς τὰ τελευταῖα γεγονότα τῆς Μακεδονίας (γρ. καὶ Ἀνατολ. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας), ἅπερ ταχρίρια προξενοῦσιν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην».

Ὁ «Αἰὼν» (Siècle) τῶν Παρισίων, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπικειμένης συζητήσεως ἐν τῷ γαλλικῷ Κοινοβουλίῳ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀφιεροῖ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐπιχορηγήσεων τῶν παρεχομένων ταῖς ἐν Ἀνατολῇ κληρικαῖς καθολικαῖς σχολαῖς μακρὸν ἄρθρον ἔχον ἐν περιλήψει ὡς ἑξῆς·

«Αἱ πρὸς τὰς ἐν λόγῳ σχολὰς, γράφει, ἐπιχορηγήσεις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀνέρχονται ἐτησίως εἰς τὸ ποσὸν τῶν 800 χιλιάδων φράγκων, εἰς ἃ προσετέθησαν πέρυσι 60 χιλιάδες φράγκων δι' ὧν ἱδρύθη τὸ λαϊκὸν λύκειον Θεσσαλονίκης.

Οἱ Ἰησουῖται ὅμως, προβλέποντες ὅτι τοὐντεῦθεν θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ παρακωλύσωσι τὴν ἵδρυσιν λαϊκῶν γαλλικῶν σχολῶν ἐν Ἀνατολῇ καὶ τὴν εἰς αὐτὰς παροχὴν τῆς ἐπιχορηγήσεως, εἰσηγήσαντο, διὰ τῶν πολυαρίθμων ἐν τῇ γαλλικῇ διπλωματίᾳ φίλων των, ὅπως αἱ λαϊκαὶ σχολαὶ ἱδρυθῶσιν, ἐν αἷς πόλεσι δὲν λειτουργοῦσι κληρικαὶ τοιαῦται, ἵνα οὕτω μὴ ζημιωθῶσιν αἱ τελευταῖαι· τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἠσπάσθη καὶ διετύπωσεν ἐν τῇ ἐκθέσει του καὶ ὁ ἐσχάτως ἐπιθεωρήσας τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ σχολὰς κ. Marcel Charlot.

Τὴν γνώμην ταύτην καταπολεμεῖ ἰσχυρῶς ὁ γράφων ἐν τῷ «Αἰῶνι», ὡς μὴ συντελεστικὴν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν κληρικῶν, ἐκ συστήματος ἐχθρῶν τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ· ὑποστηρίζων τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Μασσαλίας παμψηφεὶ γενομένης ἀποδεκτῆς προτάσεως «ἐπιβάλλεται ἡ, ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, ἀντικατάστασις τῶν κληρικῶν σχολῶν διὰ λαϊκῶν τοιούτων».

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Νέαν θλιβερὰν εἴδησιν ἐκ Μελενίκου μεταδίδωσιν ἡμῖν ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Αἱμιλιανός. **Τρίτος, ἐντὸς δέκα ὀκτὼ μόλις ἡμερῶν** ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἀφίξεως τοῦ μητροπολίτου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἀφωσιωμένος εἰς τὰ πάτρια, πιστὸς ὑπήκοος τῆς κρα-

ταιᾶς ἡμῶν βασιλείας, φιλήσυχος οἰκογενειάρχης, οἷοι εἰσὶ πάντα τὰ θύματα τῶν λησταναρτῶν βουλγάρων, ἐφονεύθη εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως, ὡς ἐκ Μελενίκου ἀγγέλλει τηλεγράφημα τῆς 28 λήξαντος μηνὸς, σημειοῦν ὅτι καὶ ἕνα συνοδίτην τοῦ θύματος ἐπλήγωσαν βαρέως. Μόλις ἐξηράνθη τὸ αἷμα τοῦ ἀειμνήστου προκρίτου καὶ δημογέροντος Μελενίκου Ἐμμανουὴλ (Μάνου) Γιούρη καὶ τοῦ ἐπίσης χρηστοῦ πολίτου Κωνσταντίνου Σταμπουλῆ, σφαγέντος καὶ τούτου δίκην ἀρνίου εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ Μελενίκου, προστίθεται τρίτον θῦμα τῆς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀφοσιώσεως, τρίτος μάρτυς τῆς στοργῆς τῶν εὐσεβῶν μακεδόνων πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν. Καὶ πυροβολοῦνται τὰ θύματα ἐξ ἀποστάσεως καὶ συμπληροῦται διὰ μαχαιρῶν ἡ κρεούργησις ἐκ τοῦ συνεγγύς. Καὶ οἱ ζῶντες αἰσθάνονται τὰ ἀγνὰ τῆς ὑπηκοότητος αἰσθήματα θερμαίνοντα τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ζητοῦντες ἀρωγὴν ἐξ Ὕψους καὶ βοήθειαν ἀπὸ τοῦ κραταιοτάτου ἄνακτος καὶ προστασίαν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἐγκαρτεροῦσι καὶ θέλουσιν ἐγκαρτερεῖ, τεκμήριον θερμῆς πίστεως παρεχόμενοι καὶ δεικνύοντες εἰς πάντας ὅτι καὶ τὴν ὑπομονὴν ἔχουσιν ἀνεξάντλητον καὶ τὴν εὐσέβειαν θερμὴν καὶ τὴν φιλογένειαν ἀμείωτον. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς ταύτας εἰσὶν ἄξιοι νὰ ζήσωσιν ἥρεμοι, τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύοντες ὅσων οἱ ἀλλαχοῦ ὁμογενεῖς, οἱ ὑπὲρ τῶν πασχόντων συμπαθοῦντες καὶ τὸ δυνατὸν ὑπὲρ αὐτῶν πράττοντες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τῆς 30 νοεμβρίου, μνήμης τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐτελέσθη χθὲς ἐν μέσῳ πλήθους ὀρθοδόξων. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Κυζίκου, Νικομηδείας, Ἰκονίου, Χίου, Μαρωνείας, Σηλυβρίας, Γρεβενῶν, Σισανίου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Κολωνίας καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες πανιερ. μητροπολῖται Φιλιππουπόλεως, Κορυτσᾶς, Μεσημβρίας καὶ Βάρνης.

Μητροπολίτης Ἀγχιάλου.— Τῇ δευτέρᾳ ἀφίκετο ἐκ Σηλύμνου ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος, ὃς σήμερον μετὰ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Σισανίου καὶ Κολωνίας καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ Α΄ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Ἐξ. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ρωσσίας κ. Ζηνοβιέφ.

Μητρόπολις Δυρραχίου.— Τῇ τρίτῃ ἀπῆλθε διὰ Σμύρνης εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰωάννης, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἄχρι τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος.

Ἐθνικὰ Φιλανθρ. Καταστήματα.—Σήμερον, ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐξελέγησαν ἔφοροι τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων οἱ ἀξιότιμοι κκ. Ἀθ. Πνιατῶρος καὶ Κ. Παπᾶς ἀρχιτέκτων.

Μνημόσυνον. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἡ Α. Θ. Π. ἔψαλε τρισάγιον ὑπὲρ τοῦ προώρως τὸ ζῆν λιπόντος Ἰωάννου Πεσματζόγλου, οὗ τὸ ὄνομα ἐμνημόνευσε καὶ χθὲς ἡ Α. Θ. Π. ἐν τῇ πατριαρχικῇ λειτουργίᾳ, κατὰ τὴν Εἴσοδον τῶν Τιμίων Δώρων. Ἐπίσης ἐμνημόνευσε καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ μακαρίτου Σταματίου Δεβετζῆ, ἀδελφοῦ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Ἕνεκα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐκδοθήσεται τῇ δευτέρᾳ, 4 τοῦ μηνὸς, τὸ δὲ κατόπι τῷ σαββάτῳ, 9 δεκεμβρίου.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ΄ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α΄ τροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β΄ 40 ὁ Γ΄ 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 52

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρότυπος εὐποιΐα — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀγγελίαι δικαστικαί.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΕΥΠΟΙΙΑ

Εἰς συμπλήρωσιν τῶν ὀλίγων λέξεων, δι' ὧν ἀκριβῶς ἐξηγγείλαμεν τὴν ὑπὲρ τῶν νοσούντων φιλάνθρωπον δωρεὰν τῆς εὐγενοῦς τῶν Μαυρογορδάτων οἰκογενείας δημοσιεύομεν ἐν τῷ μετὰ χεῖρας τεύχει τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔπεμψεν ἐπὶ τούτῳ πρὸς τὴν ἐφορίαν τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ὁ μέγας αὐτῶν εὐεργέτης κ. Θεόδωρος Α. Μαυρογοργάτος. Καὶ αἱ νέαι εὐποιΐαι τοῦ οἴκου, εἰς ὃν ἀνήκει καὶ οὗ τὰς παραδόσεις συντηροῦσι καὶ διαφυλάττουσιν οἱ τοῦτον ἀποτελοῦντες νῦν, κινοῦσι πάντα εἰς ἔπαινον τῶν ποιουμένων τὰς ἡγεμονικὰς ταύτας δωρεάς, οἵτινες οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῶν ἀγαθῶν πράξεων ἀπεκδέχονται, ἢ τὰς εὐχὰς τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπιστολή ἐστιν αὕτη·

Ἐν Κων)πόλει τῇ 22 νοεμβρίου 1906.

Πρὸς τὴν ἐφορίαν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων.

Σεβαστέ μοι πρόεδρε, Ἀξιότιμοι κύριοι,

Προβαίνω ν' ἀνακοινώσω ὑμῖν τὰ ὅσα ἐδήλωσα προφορικῶς τῇ Α. Θ. Πανχγιότητι τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ἐπισκεφθεὶς Αὐτὴν τὴν παρασκευήν, 17 τρέχοντος, καὶ ἅτινα ἔχουσιν ὡς ἀκολούθως·

Α'. Ὅτι ἡ σεβαστή μοι μήτηρ, πληροφορηθεῖσα ὅτι τὸ νῦν ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασιν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζαφειροπούλειον τμῆμα τῶν μολυσματικῶν εἶνε ἀνεπαρκὲς καὶ ἀκατάλληλον, διότι

α) τίθενται συχνότατα ἐν αὐτῷ ἀσθενεῖς πολλοὶ καὶ πλειότεροι τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων παραδεδεγμένου ἀριθμοῦ, συγχρόνως δὲ καὶ ἐξ ἀνάγκης νοσηλεύονται ἐν αὐτῷ, ἀδιακρίτως, ἅπαντες οἱ ἐκ διαφόρων τοιούτων ἀσθενειῶν πάσχοντες (τοῦθ' ὅπερ καὶ ἀντίκειται πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης, λυπηρῶν πολλάκις ἐκ τούτου προκυπτόντων ἀποτελεσμάτων),

β') καὶ διότι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὸ ἐν λόγῳ τμῆμα εὑρίσκεται κείμενον παρὰ τῷ παθολογικῷ καὶ ταῖς λοιπαῖς κλινικαῖς, ὅπερ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται

Ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἐν τῷ προβλεπομένῳ ἤδη ἐν Ἑπταπυργίῳ καταλληλοτέρῳ πρὸς τοῦτο χώρῳ, ἀνοικοδομήσῃ Νοσηλευτήριον, ἀποκλειστικῶς προωρισμένον διὰ τοὺς εὐλογιῶντας καὶ συγκείμενον ἐκ 48 κλινῶν δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐξ ὧν 26 κλίναι προορισθήσονται διὰ τοὺς ἀπόρους καὶ δωρεὰν νοσηλευομένους, αἱ δὲ ὑπολειπόμεναι 22 διὰ τοὺς εὐποροῦντας, ἐπὶ πληρωμῇ.

Ἡ σεβαστή μοι μήτηρ, ὡς ἐννοεῖται, θέλει συνάμα χορηγήσει καὶ τὴν ἐγκατάστασιν θερμάνσεως τοῦ νοσηλευτηρίου τούτου, ὅπερ καὶ θὰ οἰκοδομηθῇ συνωδὰ τῷ σχεδίῳ τῷ ἐκπονηθέντι ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Π. Φωτιάδου, τῇ συμπράξει, ἐπιμελείᾳ καὶ ἐγκρίσει τοῦ ἀξιοτίμου καὶ σεβαστοῦ φίλου μου ἰατροῦ κ. Α. Καμπούρογλου πασᾶ, εἰς ὃν πλείστας ὅσας τοιούτου εἴδους χάριτας ὀφείλω.

Τὸ νοσηλευτήριον τοῦτο θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου υἱοῦ της καὶ ἀδελφοῦ μου Στεφάνου Α. Μαυροκορδάτου, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἀφιεροῦται.

Β'. Ὅτι ἡ ἐν Παρισίοις παρεπιδημοῦσα ἀδελφή μου κ. Αἰκατερίνη Κ. Ζερβουδάκη, ἐπιθυμοῦσα ὅπως συντελεσθῇ ἡ Χειρουργικὴ κλινικὴ τῶν ἀνδρῶν, τῇ ἀνεγέρσει τῆς τελευταίας καὶ γνωστῆς ὑμῖν πτέρυγος, ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μου λίρας ἀγγλικὰς 5000, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, τὸ ἀναγκαῖον χρηματικὸν ποσὸν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐν λόγῳ πτέρυγος καὶ πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν αὐτῇ τῶν πρὸς θέρμανσιν ἀπαιτουμένων μηχανημάτων ὡς καὶ τῶν συνήθων λοιπῶν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς χρειωδῶν.

Ἡ πτέρυξ αὕτη μετά τινων ἐσωτερικῶν τροποποιήσεω—αἵτινες καὶ ἐκρίθησαν ἀναγκαῖαι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὡς μέλλουσαι νὰ ἐξυπηρετήσωσι κάλλιον τὰς ἀνάγκας τῶν τε ἀσθενῶν καὶ τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων—θὰ παράσχῃ 40 ἐν συνόλῳ κλίνας, ἐξ ὧν αἱ 20 θὰ ὦσι διὰ τοὺς ἀπόρους καὶ δωρεὰν νοσηλευομένους, αἱ δὲ λοιπαὶ 20 διὰ τοὺς ἐπὶ πληρωμῇ εὐπορούντας ἀσθενεῖς.

Ἡ ρηθεῖσα πτέρυξ θα φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου συζύγου τῆς ἀδελφῆς μου καὶ γαμβροῦ μου Κωνσταντίνου Γ. Ζερβουδάκη, εἰς οὗτινος καὶ τὴν μνήμην ἀφιεροῦται.

Γ'. Ὅτι ἡ ἐν Λονδίνῳ νύμφη μου Ζεννῆ Παντ. Μαυρογορδάτου μοὶ ἐχορήγησε τὸ ἀναγκαῖον χρηματικὸν ποσὸν πρὸς ἀνοικοδόμησιν (κατὰ τὸ ἐκπονηθὲν ἤδη σχέδιον, ὅπερ ὁρίζει λουτρῶνα καὶ ἰδιαιτέραν διὰ μηχανημάτων θέρμανσιν) 4 οἰκίσκων ἐκ πλίνθων, καταλληλοτέρων ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας τοιούτους, οὓς κατὰ καιρὸν ᾠκοδόμησεν ὁ ἀοίδιμος μέγας εὐεργέτης Ἀνδρέας Συγγρός, καὶ οἵτινες θὰ ὦσι καὶ οὗτοι προωρισμένοι διὰ τοὺς εὐπορουῦντας ψυχασθενοῦντας. Οἱ οἶκοι οὗτοι θὰ φέρωσι τὸ ὄνομα «Μαυρογορδάτεια».

Δ'. Ὅτι ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχον κατὰ νοῦν ν' ἀνοικοδομήσω ἐγώ, ἐν μέλλοντι χρόνῳ, τὸ Γηροκομεῖον, ἐπειδὴ ὅμως ἐπ' ἐσχάτων ἐνθέρμως μοι ἐξέφρασεν ἡ σεβαστή μήτηρ μου τὴν ἐπιθυμίαν της ὅπως ἀνοικοδομηθῇ τοῦτο ὅσον ἔνεστιν ἐνωρίτερον, ἀπεφάσισα νὰ προβῶ νῦν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτοῦ ἐν τῷ προβλεπομένῳ ἤδη ἐν Ἑπταπυργίῳ χώρῳ τοῦ ἄλλοτε Ὀρφανοτροφείου, κατὰ τὸ ἐκπονηθὲν ἤδη σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Π. Φωτιάδου, τὸ παρὰ τοῦ προμνησθέντος ἰατροῦ κ. Α. Καμπούρογλου πασᾶ ἐγκριθέν.

Τὸ Γηροκομεῖον τοῦτο θὰ περιέχῃ 200 ἐν συνόλῳ κλίνας. Ἐκ τούτων 140 εἰσὶ προωρισμέναι διὰ τὸ τμῆμα τῶν ἀνδρῶν (ἤτοι 100 διὰ τοὺς δωρεὰν γηροκομουμένους καὶ 40 διὰ τοὺς ἐπὶ πληρωμῇ), 60 δὲ διὰ τὸ τμῆμα τῶν γυναικῶν (ἐξ ὧν 40 διὰ τὰς δωρεὰν γηροκομουμένας καὶ 20 διὰ τὰς ἐπὶ πληρωμῇ). Τὸ ποσὸν τῶν 200 τούτων κλινῶν θεωρῶ ἐπαρκές, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν νῦν ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασι γηροκομουμένων ἀνέρχεται εἰς 93 ἄνδρας καὶ 34 γυναῖκας.

Τὸ Γηροκομεῖον τοῦτο (ὅπερ, ἐννοεῖται, θὰ ἔχῃ ἰδιαιτέραν ἐγκατάστασιν θερμάνσεως, συγκειμένην ἐκ τῶν τοῦ νεωτέρου συστήματος μηχανημάτων) θα περιέχῃ ἰδιετέρας αἰθούσας ὕπνου διὰ τοὺς ἐπὶ πληρωμῇ ἐν αὐτῷ ἐνδιατρίβοντας, θὰ οἰκοδομηθῇ δὲ εἰς τρόπον ὥστε, ἂν ποτε πρρουσιασθῇ ἡ ἀνάγκη καὶ ἂν τὰ οἰκονομικὰ μέσα τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ἤθελον τὸ ἐπιτρέψει, νὰ ἦναι δυνατὸν ὅπως προστεθῇ ἐπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἄνω, ἕτερον πάτωμα καὶ νὰ καταστῇ οὕτω διώροφον.

Τὸ Γηροκομεῖον τοῦτο, ὅπερ ἀφιερῶ εἰς τὸν ἀγαπητόν μοι ἀδελφὸν Παντολέοντα, θὰ φέρῃ τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν:

Παντολέοντι Α. Μαυρογορδάτῳ

ἀγάπης τεκμήριον

ὁ ἀδελφός του Θεόδωρος

Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὅτι, τόσον ἡ οἰκοδομὴ αὕτη, ὡς καὶ αἱ ἄνω ἀναφερόμεναι λοιπαί, θὰ γίνωσι διὰ τοῦ ἡμετέρου ἀρχιτέκτονος, ἄνευ τῆς ἀναμίξεως ἢ τῆς συμπράξεως τῶν παρὰ τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων εἰς ταῦτα ἐντεταλμένων, προσθέτω ὑμῖν ὅτι, οἱ

μετὰ τῶν, ὡς εἴρηται, δωρεῶν συνδεόμενοι ὅροι καὶ περιορισμοὶ εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι:

1ον) Ἡ δαπάναις τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων ταὐτόχρονος ἀνέγερσις Νοσηλευτηρίου μολυσματικῶν νοσημάτων, συγκειμένου ἐκ 16 κλινῶν (ἐξ ὧν αἱ 4 ἐπὶ πληρωμῇ) κατὰ τὸ καταρτισθὲν ἤδη σχέδιον, ὅπερ ἐπιφυλάσσομαι ἐν δέοντι χρόνῳ νὰ πέμψω ὑμῖν. Κατὰ τὸν προϋπολογισμόν, ὃν κατέχω, συμπεριλαμβάνοντα τὴν εἰδικὴν θέρμανσιν, τὸν φωτισμόν, τὰς κλίνας καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη, τὸ στήσιμον τοῦ εἰρημένου νοσηλευτηρίου δὲν θὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν λιρ. ὀθωμ. 1750.

Τὴν ὁριστικὴν ἀπαίτησίν μου ταύτην περὶ ἀνοικοδομήσεως, ἀντὶ τοῦ νῦν ἀκαταλλήλου, νέου νοσηλευτηρίου τῶν μολυσματικῶν νοσημάτων (ὅπερ θὰ σύγκειται ἐκ δύο τμημάτων ἐξ ὧν τὸ ἓν τοὐλάχιστον δέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα Ζαφειροπούλειον) δικαιοῖ ἡ ἱερὰ ὑποχρέωσις, ἣν κατὰ καιρὸν εἶχε λάβει ἡ Ἐφορία τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων ἀπέναντι τῆς ἐν Μασσαλίᾳ κυρίας Στεφάνου Ζαφειροπούλου (συζύγου τοῦ ὁμωνύμου ἀοιδίμου μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου) καὶ ἥτις προθύμως ἐχορήγησε τὸ ὑποδειχθὲν αὐτῇ ποσὸν πρὸς ἀνέγερσιν ὡρισμένως τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος. Οἰκοθεν δὲ νοεῖται, ὅτι ἂν τὸ ἤδη ὑπάρχον κτίριον ἦναι ἀκατάλληλον διὰ κολλητικὰ νοσήματα, λίαν προσφόρως δύναται ἡ Ἐφορία νὰ χρησιμοποιήσῃ τοῦτο δι' ἄλλας ἀνάγκας.

2ον) Ἡ ἐκ νέου ὑφ' ὑμῶν κατασκευὴ τῶν φθαρέντων ἐπιχρισμάτων τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πατώματος τοῦ ὑφ' ὑμῶν ἀνεγερθέντος τμήματος τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς τῶν ἀνδρῶν, σὺν τῇ διαρρυθμίσει τῶν παραθύρων τῆς προσόψεως τοῦ αὐτοῦ τμήματος εἰς τρόπον ὥστε τὰ ρηθέντα παράθυρα νὰ φέρωσιν ἐξωτερικῶς τὸν αὐτὸν τύπον τῶν δύο πτερύγων, ἐσωτερικῶς δὲ νὰ δοθῇ εἰς τὰ δωμάτια τῶν νοσηλευομένων ὁ ἀπαιτούμενος φωτισμὸς καὶ ἀερισμός. Τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας ταύτης δὲν θὰ ὑπερβῇ, ὡς καλῶς γνωρίζω, τὸ ποσὸν λιρῶν ὀθωμ. 300.

3ον) Νὰ ἀναλάβητε τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἐντὸς τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ προσεχοῦς ἔτους—τὸ βραδύτερον—δημιουργήσητε θέσιν ἀποκλειστικοῦ Συντηρητοῦ τῶν ἐν Ἐπταπυργίῳ ἐν γένει οἰκοδομῶν. Οὗτος θὰ διαμένῃ διηρκῶς ἐκεῖ, ἐν ἰδιαιτέρᾳ κατοικίᾳ, ἣν θὰ οἰκοδομήσητε ἐπὶ τούτῳ καὶ ἧς τὸ σχέδιον, ὅπερ εἶναι ἤδη ἕτοιμον, ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς πέμψω ἐγκαίρως. Οὗτος θὰ ἔχῃ νὰ ἐπιβλέπῃ ὅλα τὰ κτίρια καὶ λοιπά, νὰ προνοῇ περὶ αὐτῶν καὶ νὰ προβαίνῃ ἐγκαίρως εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν πάσης τυχὸν ἐπερχομένης εἰς αὐτὰ βλάβης. Τὴν θέσιν ταύτην—ἥτις θὰ χαίρῃ μισθὸν μηνιαῖον ἐκ λιρῶν ὀθωμανικῶν δέκα τοὐλάχιστον—ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει οὔτε ἡ Ἐφορία τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, οὔτε ἡ Μ. Ἐκκλησία θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ καταργήσωσιν, ἡ δὲ δημιουργία αὐτῆς συνεπάγεται καὶ τὴν ἐκ μέρους τῶν κατὰ καιροὺς ἐφόρων ὑποχρέωσιν ὅπως, ἐν περιπτώσει παύσεως ἢ παραιτήσεως τοῦ συντηρητοῦ ἢ ἄλλης παρομοίας περιπτώσεως, διορισθῇ, ἐντὸς μηνός, τὸ βραδύτερον, καὶ δυνάμει τακτικοῦ διαγωνισμοῦ, ἕτερος τοιοῦτος, εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ παυθέντος ἢ παραιτηθέντος. Ἡ θέσις τοῦ συντηρητοῦ ἀποτελεῖ, τὸ κατ' ἐμέ, ὑπούργημα πρώτης ἀνάγκης, λέγω δὲ τοῦτο ἀποβλέπων πρὸς τὸ ἴδιον τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων συμφέρον.

Ἐγκλείστως τῇ παρούσῃ πέμπω ὑμῖν Κανονισμὸν περιέχοντα τὰς γενικὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὸν ἐν λόγῳ ὅρον μου. Τὸν κανονισμὸν τοῦτον εἰμὶ πρόθυμος νὰ συζητήσω ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ, μεθ' ἑνὸς τῶν ἡμετέρων συναδέλφων, καὶ ἀποδέχομαι ἐκ προοιμίου πᾶσαν δικαίαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν, ἣν ἀπὸ κοινοῦ ἠθέλομεν θεωρήσει χρήσιμον.

4ον) Δυνάμει πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους γράμματος, ὅπερ ἐπιδοθήσεταί μοι, θὰ ἀναλάβητε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρήσητε ἐσαεὶ τὰς ὡς ἄνω ἀναφερομένας οἰκοδομὰς μετὰ τῶν ἐπιγραφῶν των, ὡς καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀποκλειστικῶς αὗται δι' οὓς ἀνεγερθήσονται σχετικοὺς σκοπούς, μὴ ἐπιτρεπομένης, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, τῆς τοποθετήσεως ἐν ἑκάστῃ αὐτῶν ἀριθμοῦ ἀσθενῶν ἢ γερόντων ἀνωτέρου τοῦ προβλεπομένου, συναμα δὲ ὅτι καὶ αἱ κατὰ καιροὺς Ἐφορίαι δὲν θὰ δικαιῶνται νὰ ὁρίζωσι πληρωμὴν ἡμερησίαν καὶ κατ' ἄτομον ὑπερβαίνουσαν, διὰ μὲν τοὺς εὐλογιῶντας καὶ τοὺς ἐκ κολλητικῶν νοσημάτων ἐπὶ πληρωμῇ νοσηλευομένους τὰ γρόσια 18 κατ' ἀνώτατον ὅρον καὶ κατὰ κλίνην, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ χειρουργικῇ κλινικῇ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ πληρωμῇ νοσηλευομένους ἡ ἡμερησία πληρωμὴ ἔστω ἴση πρὸς ἐκείνην, ἥτις νῦν καταβάλλεται δι' ἑκάστην τοιούτου εἴδους κλίνην.

Πρὸς τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς οἰκίσκους πρὸς περίθαλψιν τῶν ψυχασθενούντων, τὸ πρὸς τοῦτο μηνιαῖον ἐπίδομα δὲν θὰ ὑπερβαίνῃ κατ' ἀνώτατον ὅρον τὰς λίρ. ὀθωμ. 10 κατ' ἄτομον, ὁ δὲ ἐν γένει ὁρισμὸς τῶν τιμῶν ἑκάστης κλίνης ὅλων τῶν τμημάτων ἔσται γενικὸς δι' ὅλους καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τὸ Γηροκομεῖον εἰσαχθησομένων, τὰ παρὰ τῶν Ἐθν. Φιλαν-

θρ. Καταστημάτων εἰσπραχθησόμενα ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαιώματα θὰ ὦσι τὰ ἀκόλουθα: εἴτε λίραι ὀθωμανικαὶ 50 ἐφ' ἅπαξ καὶ κατ' ἄτομον, εἴτε λίρας ὀθωμ. 10 ἐτησίως καὶ ἐπίσης κατ' ἄτομον, μὴ δικαιουμένης τῆς Ἐφορίας νὰ δέχηται ἀνεξαιρέτως ἐν τῷ Καταστήματι τούτῳ πρόσωπα μὴ συμπληρώσαντο ἤδη τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐκτὸς ἐὰν ταῦτα πάσχωσιν ἐκ χρονικοῦ νοσήματος, τοῦθ' ὅπερ θὰ πρέπῃ καὶ νὰ διαπιστωθῇ καταλλήλως.

Ἐν τέλει, καὶ μεταξὺ τῶν ὅρων καὶ περιορισμῶν τούτων, δέον νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ ἀκόλουθος, ἤτοι ἡ ἐκ μέρους τῶν κατὰ καιροὺς ἐφόρων τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων ὑποχρέωσις νὰ σεβασθῶσι πάντα ὅσα ἀναφέρω ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ περὶ τοῦ συντηρητοῦ τῶν κτιρίων τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων.

Παρακαλῶν ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστούμενοι μοὶ δηλώσητε ὅσον ἔνεστι ταχύτερον, ἐὰν ἀποδέχησθε (ὡς ἐλπίζω) ἢ οὔ, τὸ περιεχόμενον τῆς παρούσης μου,

Διατελῶ μετὰ πλείστης ὑπολήψεως

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Μόλις ἐξετυπώθη ἡ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρασκευῆς ἀναγινωσκομένη ἐκ Μελενίκου θλιβερὰ εἴδησις τοῦ φόνου τρίτου ὀρθοδόξου ἐντὸς δεκαοκτὼ ἡμερῶν, καὶ ἐλήφθη ἡ παρὰ πόδας **ἐκ Δράμας** ἐπιστολή. Ταύτης ἀντικείμενον νέα θλιβερὰ εἴδησις φόνων νέων, διαπραττομένων ὑπὸ τῶν αὐτῶν λησταναρτικῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμμοριῶν, τῶν ἔξωθεν ἐπιτρεχουσῶν τὴν τλήμονα ταύτην ἐπαρχίαν, ὅπως ἐκδιάσωσι τοὺς μὲν ὀρθοδόξους ἵνα προσχωρήσωσιν εἰς τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα, τοὺς δὲ ὁμογενεῖς, ὅσους ἐπήρεια σκοτεινῶν χρόνων ἠνάγκασε νὰ διαφθείρωσι τὴν πάτριον ἡμῶν γλῶσσαν, ν' ἀρνηθῶσι τέλεον τὴν ἐθνικότητα αὐτῶν τὴν ἐπιφανῆ, ἐφ' ᾗ τοσούτους αἰῶνας ἐσεμνύνοντο.

Ἐξακολουθεῖ τῶν ὀρθοδόξων τούτων ὁ διωγμὸς ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις καί, ἐνῷ ὁ νικηφόρος αὐτοκρατορικὸς στρατὸς πολλαχοῦ τιμωρὸς ἐπέρχεται τῆς κακουργίας τῶν ἔξωθεν ἐπιδρομέων σχισματικῶν, νέοι ἔξωθεν προσέρχονται τὴν εὐανδρουμένην χώραν λεηλατοῦντες καὶ ζητοῦντες ἵνα ἐλαττώσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ προσκειμένων, τῶν τῇ κραταιᾷ βασιλείᾳ πιστῶς ἀφωσιωμένων. Ἀλλὰ, ζῇ Κύριος ὁ βρέχων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἐπ' αὐτὸν ἐλπίδας σωτηρίας στηρίζουσιν οἱ ἀδικούμενοι καὶ πάσχοντες, οἱ διωκόμενοι καὶ πατέρων ὀρφανιζόμενοι, προσδοκῶντες βοήθειαν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Ἐμμένοντες εἰς τὴν ἁγίαν θρησκείαν τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ στερρῶς ἐχόμενοι τοῦ καθήκοντος τῆς πρὸς τὸ βασίλειον κράτος ἀφοσιώσεως, πολλὴν ἐπεδείξαντο καρτερίαν ἀπὸ τετραετίας ἐξαντλήσαντες τὰ τῆς ὑπομονῆς ὅρια. Εἰ δὲ καί που, ἕνεκα τοῦ σύναισθήματος τῆς αὐτοσυντηρησίας, ἀντέταξαν θαυμασίαν ἄμυναν οἱ πάσχοντες ὁμογενεῖς ὀρθόδοξοι, φοβίσαντες τοὺς θρασυδείλους κακούργους, ἀλλ' ὑλικῶς ζημιούμενοι καὶ τῶν βιοποριστικῶν ἐργασιῶν ἀμελοῦντες κινδυνεύουσιν ἐνταῦθα μὲν νὰ δυστυχήσωσιν, ἀλλαχοῦ δὲ νὰ καταλείπωσι περιουσίας ἀπροστατεύτους. Σωτηρίας ἐλπίδας εἰς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν ἐρείδοντες, προσδοκῶσιν ἀπὸ τῶν ἀναλαβόντων νὰ μεταρρυθμίσωσι καὶ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν βελτίωσιν αὐτῆς ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολήν. Οἱ ἀναλαβόντες τὴν μεταρρύθμισιν ἀνήκουσιν εἰς ἔθνη πεπολιτισμένα καὶ ὡς βουληφόροι ἐν τοῖς ἔθνεσι τούτοις οὐδέποτε δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν ὅτι ἡ πρὸς τοὺς κακουργοῦντας ἀνοχὴ προσάπτει κηλίδα εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ Κ' αἰῶνος, ἐγκολάπτει στίγμα εἰς τὴν φιλανθρωπίαν.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Μετὰ λύπης γνωρίζω τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐσπευσμένως κληθεὶς ὑπὸ τῶν χριστιανῶν μου τοῦ τιμήματος Δράμας καὶ ἐλθὼν ἐκ τοῦ τιμήματος Ζίχνης, ὅπου περιώδευον, στηρίζων εἰς τὰ πάτρια τοὺς καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῶν πολυαρίθμων κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα βουλγαρικῶν συμμοριῶν ἀπειλουμένους καὶ κινδυνεύοντας ὀρθοδόξους, ἤκουσα ὅτι βουλγαρικὴ συμμορία, εἰσελθοῦσα τὴν νύκτα τῆς 24 νοεμβρίου εἰς τὸ πολυπαθὲς χωρίον Βώλακα, ἔθηκε τὸ πῦρ διὰ δυναμίτιδος καὶ ἄλλων εὐφλέκτων ὑλῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον συνοικίαν ἀρξαμένη τοῦ ἀπαισίου ἔργου της ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ πιστοῦ ἐκεῖ εἰς τὰ πάτρια Τρύφωνος Στογιάννη, ἵνα κατακαύσωσι τὸν πολυμελῆ τοῦτον ὀρθόδοξον οἶκον, καὶ

κατόπιν ἄλλους δευτερεύοντας. Ὁ δυστυχὴς Τρύφων μετὰ τῶν τεσσάρων θυγατέρων του καὶ τοῦ υἱοῦ του, οὗτινος τοὺς γάμους πρὸ τριῶν μόλις ἡμερῶν εἶχε τελέσει, μόλις κατώρθωσε νὰ σωθῇ ἀκλ' ἡ οἰκία του κατεκάη καὶ δύο δὲ ἄλλαι οἰκίαι διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς, καὶ ἂν μὴ ἐκ τοῦ παρακειμένου φυλακείου ἔσπευδεν ὁ στρατὸς καὶ κατεδίωκε ὅλαι αἱ οἰκίαι τῶν ὀρθοδόξων καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ χριστιανοί μας θὰ κατεκαίοντο ἀπανθρώπως. Μετέδησαν ἀξιωματικοί τινες καὶ εἶδον τὰ καπνίζοντα ἐρείπια, ἀλλ' οἱ ἐκεῖ χριστιανοί μας μετὰ πικρίας καὶ ἀπελπισμοῦ εἶδον ὅτι οὐδὲ ἕνα λόγον παρήγορον ἀπηύθυνέ τις πρὸς αὐτούς· Ἐκτὸς τῶν προχείρων σκεπασμάτων καὶ τῶν πρώτων βοηθειῶν, ἃς ἡ φιλανθρωπία τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν μας παρέχει νῦν αὐτοῖς, ζητοῦσιν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι καὶ ὅλοι οἱ ἐκεῖ ὀρθόδοξοι προστασίαν παρὰ τῆς μητροπόλεώς μου καὶ παρὰ ταῖς ἀρχαῖς· μετὰ πολλοῦ δὲ θάρους, ὅπερ παρέχει μοι ἡ συναίσθησις ἀνεπιλήπτου πολιτείας μου καυχῶμαι ὅτι ἡ ἐνταῦθα παρουσία μου ἐξησφάλισε καὶ ἐξασφαλίζει τὰ τιμιώτατα, τῶν καθεστώτων. Παρακαλῶ, Παναγιώτατε, ὅπως μίαν ὥραν τάχιον κατορθωθῇ νὰ προασπίζω καὶ προστατεύω ἐνεργῶς τοὺς χρείας μεγίστης προστασίας καὶ παρηγορίας ἔχοντας ὀρθοδόξους χριστιανούς μου. Μετὰ σεβασμοῦ ὑποδιατελῶ

Ἐν Δράμᾳ τῇ 29 νοεμβρίου 1906

ὁ ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Συνεχίζομεν τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ πίστεως θανοῦσι τελουμένων μνημοσύνων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, σημειοῦντες ὅτι, κἀκεῖ βραδέως, πολλαὶ τῶν κοινοτήτων καὶ τῶν ἱερῶν μητροπόλεων ἐπιτελοῦσιν ἱερὸν καθῆκον πρὸς τὴν ἀγήρω μνήμην τῶν οὕτω θανόντων, ἄξιαι μνείας εὐφήμου οὖσαι, ὡς εἰσὶν ἄξιοι μνείας αἰωνιζούσης οἱ τὴν ζωὴν τὴν μετὰ σώματος θυσιάσαντες ὑπὲρ τῆς ἁγίας διδασκαλίας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄξιαι τιμητικῆς ἀναγραφῆς αἱ μητροπόλεις καὶ κοινότητες, αἱ τιμήσασαι τὴν ἀλησμόνητον μνήμην τῶν ἐν πίστει διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τελειωθέντων, ὧν πρέπει νὰ μνημονεύωσιν οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ οἱ θαυμάζοντες καὶ γεραίροντες τὴν ἀρετὴν τῶν πρὸς Κύριον μεταστάντων, καὶ πανηγυρικῶς ἐν ναοῖς ἱεροῖς δέον νὰ προβάλλωσιν εἰς τοὺς ζῶντας τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν μίμησιν τῆς ἐπιφανεστάτης πρὸς τὴν ἀληθῆ πίστιν ἀφοσιώσεως τῶν μακαρισθέντων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, διότι καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἐπαγγελίαν τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων ἀριπρεπῶς ἐτίμησαν καὶ δι' αὐτῶν ἐδοξάσθη καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ὁ τῆς Ἐκκλησίας αἰώνιος δομήτωρ καὶ νυμφίος.

Ἐκ νεωτέρων ἐπιστολῶν μαθόντες ἀναγράφομεν τὸ μνημόσυνον τὸ τελεσθὲν ἐν **Κίῳ** τῆς μητροπόλεως Νικαίας πανηγυρικῶς τῇ 26 νοεμβρίου λήξαντος, τὸ συγκινῆσαν τοὺς ὀρθοδόξους ὁμογενεῖς, οἵτινες καὶ ἄλλως ἐπεδείξαντο τὸν πλοῦτον τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν καὶ φιλανθρώπων αἰσθημάτων, ἀναζωπυρουμένων κατὰ πᾶσαν ἑορτὴν ἀρετῆς, οἷά εἰσι τὰ τοιαῦτα ἱερὰ μνημόσυνα—Ἐγκαίρως ἡμῖν ἐπίσης ἠγγέλθησαν τὸ τελεσθὲν ἐν **Κιρτσόβῳ** τῆς μητροπόλεως Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ τῇ 21 νοεμβρίου, πανδήμως, ἱερουργοῦντος, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βελισσοῦ καὶ Δεβρῶν κ. Πολυκάρπου μετὰ τοῦ κλήρου παντὸς — καὶ τὸ ἐν **Βελεσσοῖς**, αὐθήμερον ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμ. οἰκονόμου καὶ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου πρεσβυτέρου κ. Δημητρίου—ἤγγειλε δὲ καὶ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Προικοννήσου τὸ τελεσθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐν **Μαρμαρᾷ**, συλλειτουργούντων ὀκτὼ πρεσβυτέρων, ἱερὸν μνημόσυνον, ἐν ᾧ καὶ λόγον ἀπήγγειλεν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, λαβόντος ἐν τέλει τοῦ μνημοσύνου μέρος καὶ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου πρώην Ἰωαννίνων κ. Σωφρονίου· καλὸν δὲ λόγον μετὰ τὴν τελετὴν ἀπήγγειλε καὶ ὁ ἐλλόγιμος ἐν Μαρμαρᾷ διδάσκαλος κ. Σπ. Νεστορίδης— Περὶ δὲ τοῦ ὑπὸ τῆς μητροπόλεως Καλύμνου καὶ Λέρου τελεσθέντος σημειοῦμεν, χάριν ἀκριβείας, ὅτι μόνον ἐν **Καλύμνῳ** συγκινητικώτατον ἐτελέσθη τὸ τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων μνημόσυνον τῇ 15 ὀκτωβρίου, λειτουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Γέρμανοῦ, ὃς ἐπὶ τούτῳ ἱερουργήσει καὶ ἐν Λέρῳ, κατ' ἀξίωσιν τῶν εὐσεβῶν τῆς νήσου κατοίκων—Ἐν πᾶσιν ἐμνημονεύθησαν τὰ ὀνόματα τῶν αἱματοστάκτων εὑρόντων τάφον ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, ὡς καὶ τὸ τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου μητροπολίτου Κοριτσᾶς, καὶ καταλλήλως ὑπὸ κηρύκων καὶ ποιμένων καὶ διδασκάλων ἐξήρθη ἡ θυσία ἡ ὑπὸ τῶν θυμάτων εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν προσενεχθεῖσα καὶ παρ μυθήθησαν οἱ ἐπιζῶντες συγγενεῖς τῶν θανόντων γινώσκοντες καὶ βλέποντες ὅτι ἡ ζῶσα γενεὰ καὶ ἐκεί-

νους τιμᾷ καὶ περὶ τῶν ἐπιζώντων μεριμνᾷ, θεοδίδακτος οὖσα, κατὰ τὸ ἀποστολικόν, εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ, ἅπερ ἀπὸ τεσσάρων ὅλων μηνῶν ἀνακγράφομεν διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τιμῶντες τοὺς ἐπιδεικνυμένους αὐτά, συνεχίζονται παρ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν, τῇ καθοδηγίᾳ καὶ συμβουλῇ καὶ παρακελεύσει τῶν κατὰ τόπους ἱερῶν μητροπόλεων καὶ κοινοτικῶν ἀρχῶν. Ἐκεῖναι καὶ αὗται εὐχερεῖς οὕτως ἐπιτελοῦσιν ἔργον, διότι οἱ ὁμογενεῖς ἐφάνησαν ἀείποτε πρόθυμοι νὰ σπεύσωσιν εἰς ἀρωγὴν τῶν πασχόντων ὑπὲρ εὐγενοῦς ἰδέας, μία δὲ προτροπὴ δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ μέγα τι. Οὕτως ἐκ **Κίου** τῆς μητροπόλεως Νικαίας ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι συνδρομαὶ διενεργήθησαν ἄχρις 70 λιρῶν τουρκικῶν—ἐκ **Καλλιουπόλεως** ἀπεστάλησαν 2594 γρόσια—ἐκ δὲ **Καλύμνου** 320 φράγκα—ἐκ **Κουσαείου** (Κιουτάχεια) 1512 γρόσια καὶ—ἐκ **Μαρμαρᾶ** 1483, ὧν τὰ 432 προσήνεγκεν ὁ σεβ. μητροπολίτης πρώην Ἰωαννίνων κ. Σωφρόνιος, τὰ δὲ λοιπὰ αἱ κοινότητες Ἀρουσίας καὶ τινα τῶν ἐπὶ τῆς Προκοννήσου χωρίων, ἅπερ οἰκονομικῶς διατρέχουσι περίοδον ὄχι καλήν. Καὶ ἐν τούτοις καὶ ταῦτα καὶ ὅσα ἄλλα χωρία καὶ κῶμαι, εἰς ἑτέρας ἀνήκουσι μητροπόλεις, ἐπεδείξαντο εὐγενῆ πρὸς τοὺς πρόσφυγας αἰσθήματα, καθιστανται καὶ τῆς κοινῆς ὑπολήψεως ἄξια καὶ τας εὐλογίας τοῦ οὐρανίου πατρὸς ἐπισπῶνται καὶ τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Ταῦτα δὲ προβάλλουσιν ἑαυτὰ φιλογενείας καὶ φιλανθρωπίας ὑπογραμμὸν εἰς ἑτέρας ὁμογενεῖς κοινότητας, δυναμένας μὲν ἀλλ' ἀναβαλλούσας νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ πρὸς τοὺς πάσχοντας καθῆκον, οὗ τὴν πραγμάτωσιν οὔτε κυβέρνησίς τις ἀπαγορεύει, οὔτε διάταξίς τις ἢ νόμος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὑπογραμμὸς καθήκοντος.—Ὑπὸ τοῦ παναγ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου ἀπεστάλησαν ἐξ εἰσφορῶν τῶν εὐσεβῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ὁμογενῶν 500 φράγκα, ὡς βοήθεια τῷ ἐθνικῷ ταμείῳ καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία διατρέχει νῦν ὀδυνηρὰς ἡμέρας. Μητροπολίτης καὶ ἐπαρχιῶται ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ἀξίους οὐχὶ ἐπαίνων, οὓς ἄλλως τε πάντες ἀπονέμομεν αὐτοῖς, ἀλλὰ τῆς πρώτης τάξεως ἐν μέσῳ τῶν ὁμογενῶν τῶν κατανοούντων τὸ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησιαν ἱερὸν χρέος αὐτῶν. Μόναι αἱ ἱεραὶ μητροπόλεις Διδυμοτείχου καὶ Μογλενῶν ἀπέστειλαν αὐθόρμητοι τὴν λογίαν αὐτῶν, μέχρι σήμερον· ἀλλὰ πεποίθαμεν ὅτι οὐδὲ θέλουσι μείνει μόναι εἰς τὴν λαμπρὰν πραγμάτωσιν τῆς ἱερᾶς ταύτης ὀφειλῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις πρέπει νὰ ἐνισχύῃ παντὶ σθένει τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς προκινδυνεύοντας καὶ πάσχοντας, ἐνισχυομένη παντὶ τρόπῳ ὑπὸ τῶν μὴ πασχόντων.

Συλλυπητήρια τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.—Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μακαρίτου Σταματίου Δεβετζῆ, ἀδελφοῦ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, συνελυπήθησαν αὐτῷ τηλεγραφικῶς οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς καὶ πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος—ἡ Α. Ὑψ. ὁ ἐκ τῶν γαμβρῶν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου Φερὴτ πασᾶς ἐπὶ ἐπισκεπτηρίου δι' ὀλίγων λέξεων ἐκδηλουσῶν εὐγένειαν ψυχῆς—δι' ἐπισκεπτηρίων ἐπίσης ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας, ὁ Α' γραμματεὺς καὶ ὁ ἀρχειοφύλαξ τῆς αὐτῆς πρεσβείας, ὁ ἐξ. ἐπιτετραμμένος τῆς Μ. Βρεττανίας ὡς καὶ ὁ Α' διερμηνεὺς τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας—ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος, δι' ἰδίου ἀπεσταλμένου—ὁ ἀδελφὸς τῆς Α. Ὑψ. τοῦ Μ. βεζίρου Σουρεγιὰ βέης δι' ἀπεσταλμένου—οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἐφέσου, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Προύσης, Τραπεζοῦντος, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, Μυτιλήνης, Διδυμοτείχου, Μελενίκου, Σάμου, Βιζύης, Γανοχώρας, Μογλενῶν, Βοδενῶν, Σερβίων-Κοζάνης καὶ Βελλᾶς καὶ ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Μετρῶν δι' ἐπιστολῶν—ὁ ἐρίτιμος διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Λυωνικῆς Πίστεως κ. Βλανσεναί—ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας κ. Παρθένιος Ἀκύλας—οἱ ἐξχ. Ἀλεξ. Μαυρογένης βέης καὶ Παυλάκις Φενερλῆς πασᾶς, ἡ σεβαστὴ κυρία Ἑλένη Γ. Ζαρίφη, ἡ κυρία Θηρεσία Βλαστοῦ, ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστ. Εὐγενίδης καὶ πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς προαστείοις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ὑπαλλήλων καὶ λογάδων καὶ τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων, οἱ μὲν δι' ἐπιστολῶν, οἱ δὲ διὰ τηλεγραφημάτων καὶ ὀλίγιστοι δι' ἐπισκεπτηρίων.

Ἀπολυτήριον.—Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα χορηγηθῇ τὸ κανονικὸν ἀπολυτήριον τῷ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Κλαυδιουπόλεως κ. Μιχαὴλ, αἰτησαμένῳ τοῦτο ἕνεκα τῆς ὑπὸ τὸν πατριαρχ. ἀποστολικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας τοὐντεῦθεν ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἐκλήθη.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἡ Α.

Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα διὰ τοῦ πανοσλγ. Μ. ἀρχιδιακόνου τοῖς ἄγουσι τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν κκ. Α. Κοπάσῃ ἐφέντῃ, μέλει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, καὶ Α. Παπαδιαμαντοπούλῳ, τῷ νέῳ παρ' ἡμῖν γενικῷ προξένῳ τῆς Ἑλλάδος—τῇ δὲ παρασκευῇ, 1 δεκεμβρίου, μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Φιλαρέτου τοῦ Ἐλεήμονος, συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Διδυμοτείχου.

Μητρόπολις Καστορίας.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ βραχεῖαν ἐν Θεσσαλονίκῃ διατριβήν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καστορίας κ. Γερμανός.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ κυριακῇ, 26 νοεμβρίου λήγοντος ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο κατ' οἶκον τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιον, Κοριτσᾶς κ. Γερβάσιον καὶ Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελον, εἶτα δὲ τὸν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου κ. Πορφύριον.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Σήμερον ἐτέλεσε τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ὁ Ἐκκλησιαστ. Μουσικὸς Σύλλογος, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, χοροστατοῦντος τοῦ προέδρου αὐτοῦ σεβ. μητροπολίτου Σισανίου κ. Σεραφείμ, ἐκκλησιαζομένων δὲ ὀλίγων μελῶν αὐτοῦ.

Ἑλλ. κοινότητες ἐξωτερικοῦ.—Προϊστάμενος τῆς ἐν Ρουστσουκίῳ ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Εὐγένιος Πετούλης, τέως προϊστάμενος τοῦ ἐν Καλαφατίῳ ἑλλην. ναοῦ.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Κήρυγμα τοῦ θείου λόγου.—Ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου Ἀλεξανδρείας ἤρξατο δημοσιευόμενον πρόγραμμα τῶν κατὰ πᾶσαν κυριακὴν τῆς διανυομένης τῶν Χριστουγέννων νηστείας κηρυττόντων τὸν θεῖον λόγον παρὰ ταῖς ὀρθοδόξοις ἐν Αἰγύπτῳ κοινότησιν.—Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἁγίου Νικολάου (Καΐρου) ἀναγράφεται κηρύξων ὁ πανιερ. μητροπολίτης Χαλεπίου κ. Νεκτάριος—ἐν Χαρτούμ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Γεννάδιος Γιανναγκᾶς—ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως) ὁ πανοσιολ. ἀρχ.μ. κ. Ἠλίας—ἐν Μίνιᾳ ὁ πανοσιολ. πρωτοσύγκελλος κ. Χριστοφόρος—ἐν Πόρτ-Σαὶτ ὁ πανοσιολ. πρωτοσύγκελλος κ. Πολύευκτος—ἐν Δαμιέττῃ ὁ αἰδεσ. πρεσβύτερος κ. Νικόλαος—ἐν Ραμλίῳ (ἐν τῷ ναῷ τοῦ προφήτου Ἠλιοὺ) ὁ αἰδεσιμ. πρεσβύτερος κ. Ἰωάννης Νεαμονιτάκης—ἐν Σουέζ ὁ ὁσιολογ. διδάσκαλος κ. Δ. Μαμαλίγας—ἐν Ζαγαζικίῳ ὁ ἱερολ. διάκονος κ. Γεράσιμος—ἐν Μιχάλα-Κεμπίρ ὁ ἱερολ. διάκονος κ. Παρθένιος—καὶ ἐν Ζεϊτοὺν ὁ ὁσιολογ. γραμματεὺς τοῦ Πατριαρχείου κ. Δημ. Καλλίμαχος.—Ἐλλείπει ἐκ τοῦ προγράμματος τὸ ὄνομα τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Τριπόλεως κ. Θεοφάνους.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Κήρυγμα.—Διωρίσθη ἱεροκήρυξ Ἄρτης, χηρευούσης τοιούτου, ὁ τέως ἱεροκήρυξ τῆς ἐπισκοπῆς Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Πολύκαρπος Συνοδινός, ἐκ τῶν ἀρχαίων τροφίμων τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ θεολογ. σχολῆς.

Νέοι ἀρχιερεῖς.—Περὶ τὰ μέσα τοῦ νοεμβρίου ἀνεχώρησεν εἰς τὰς θεσθεν λαχούσας αὐτοῦ ἐπαρχίας οἱ ἄρτι χειροτονηθέντες πανιερ. ἐπίσκοποι Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς (εἰς Τρίπολιν) καὶ Χαλκίδος κ. Παντελεήμων.

Εὐποιΐας ἔργα.—Τῇ 6 τοῦ νοεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τῶν ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλείῳ ἀρτισυστάτων δημοτικῶν σχολείων ἀρρένων καὶ θηλέων χάριν τῶν προσφύγων. Ἀποτελοῦνται ἐκ τεσσάρων τάξεων—οἱ διδάσκοντες δύο διδάσκαλοι καὶ δύο διδασκάλισαι εἰσὶν ἐκ τῶν προσφύγων.—Ἡ πρὸς ἵδρυσιν οἴκου τῶν ἀμμάτων ἐπιτροπεία, ἐργαζομένη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν, προχωρεῖ εἰς πραγμάτωσιν τοῦ χριστιανικοῦ τούτου ἔργου. Συνελέγησαν ἑξακισχίλιαι δραχμαὶ μέχρι σήμερον, ἐξησφαλίσθη, δὲ καθὰ μανθάνομεν, ἐτησία πρόσοδος ἐκ χιλίων δραχμῶν.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλην. Λόουελ.—Ὁ ναὸς τῆς κοινότητος ταύτης προαγγέλλεται ὡς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἑλληνικῶν ἐν Ἀμερικῇ ναῶν· ἐξοδευθήσονται δι' αὐτὸν 225,000 φράγκων. Προϊστάμενος τῆς κοινότητος διατελεῖ ὁ αἰδεσ. πρεσβύτερος κ. Νικόλαος Λάζαρης, πρόεδρος ὁ κ. Γκουζούλης.—Ἐν Λόουελλ ἤρξατο ἀπὸ μηνὸς ἐκδιδομένη νέα ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς ἑλληνικὴ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἕνωσις».

Κοινότης ἑλλην. Μάντζεστερ.—Ὑπὸ τῶν ἐν Μάντσεστερ τῆς Ἀμερικῆς ὁμογενῶν ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἑλλην. ὀρθοδόξου ναοῦ, δι' ὃν ἱκανὰ ἐκ συνεισφορῶν εἰσεπράχθησαν. Προϊστάμενος τῆς κοινότητός ἐστιν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιος Παρασχάκης ἐργαζόμενος πολὺ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ εὐσεβοῦς ἔργου.

Κοινότης ἑλλ. Βουφάλου. — Ἡ ἑλλ. κοινότης Βουφάλου πρό μηνός ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ἐν οἷς παρῆσαν τριακόσιοι περίπου ὁμογενεῖς ἐκ Βουφάλου, Ὀρλεάνης, Νιαγάρα, Ρότσεστερ, Λόκπορτ, καὶ ἑτέρων γειτονικῶν πόλεων. Ἐὰν τὰ οἰκονομικὰ αὐτῶν ἐπιτρέψωσιν, οἱ ἐν Βουφάλῳ ὁμογενεῖς προτίθενται ν' ἀνεγείρωσιν ἐκ βάθρων ἴδιον ναόν.

Κοινότης Βενετίας. — Ἀπῆλθε πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Κρήτην, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν οἰκείων, ὁ ἕτερος τῶν ἐφημερίων τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βενετίᾳ κοινότητος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελος Ξηρουχάκης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8)βρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 Αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστείαν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια δικόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων 1

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξοντα ἀρ. 75 καὶ ἡμερομ. 22 σεπτεμβρίου 1906 ἐρήμην ἀποφάσεως)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον Παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 4371 καὶ ἡμερομ. 21 ἰουνίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Γιωβάνοβιτς τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρούνη, κατοίκου Σισλῆ, κατὰ Ἰωσὴφ Γιωβάνοβιτς, ὑπηκόου Μαυροβουνίου, ἄλλοτε καθάση τοῦ Ρωσσικοῦ προξενείου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα πέντε (ἀρ. 375) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν. 3

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Διδακτικὰ βιβλία ἐγκριθέντα παρὰ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς.

Ἀθανασιάδου Α. — Φυσικὴ Ἱστορία, τεῦχ. Α' ἔκδ. 5 ἐν Κων)πόλει 1905 βιβλιοπ. Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου.

Βαλιούλη Κ. — Πρακτικὴ Ἀριθμητικὴ τεῦχ. Β'. 1906 ἐν Κων)πόλει τύπ. Ἀριστοβ. καὶ Ἀναστασιάδου.

Δραγάτση Ἰ. — Στοιχεῖα Φυσικῆς ἐν Ἀθήναις 1906 τυπογρ. Ἀθ. Παπασπύρου.

Δραγάτση Ἰ. — Φυσικὴ Ἱστορία, ἐν Ἀθήναις 1906 τυπογρ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Κουτσομητοπούλου Δ. — Ζωολογία ἐν Ἀθήναις 1904 τυπογρ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Κουτσομητοπούλου Δ. — Φυσικὴ Ἱστορία μέρ. Α'. ἐν Ἀθήναις 1903 τυπ. Ἀν. Κωνσταντινίδου.

Κουτσομητοπούλου Δ. — Φυσικὴ Πειραματικὴ ἐν Ἀθήναις 1902 τυπ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Μάνου Β. — Φυσικὴ Ἱστορία τεῦχ. Δ'. ἐν Κων) πόλει 1905 βιβλ. Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου.

Μέγα Α. — Κοσμογραφία ἔκδ. 3 ἐν Κων)πόλει 1905 βιβλ. Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου.

Πετσοπούλου Δ. καὶ Διάγγελη Μ. — Ἑλληνικὸν Ἀναγνωσματάριον «Πρόοδος» ἔτ. σχολ. Γ'. ἐν Κων)πόλει 1906 βιβλ. Ι. Σεϊτανίδου.

Σφέτσου Γ. — Στοιχεῖα Φυσικῆς Ἱστορίας ἐν Ἀθήναις 1904 τυπογραφ. Ἀποστολοπούλου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. — 53

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1908

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄμυνα ὑπὲρ τοῦ δικαίου — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Δηλώσεις.

ΑΜΥΝΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Κατὰ τὰς θλιβερὰς ἡμέρας, ἃς διανύομεν, κρίμασιν οἷς οἶδε μόνος ὁ τῆς Ἐκκλησίας αἰώνιος τελειωτὴς καὶ νυμφίος, ἡμέρας, καθ' ἃς πολλὴ ἡ προσπάθεια πρὸς ἄμυναν ἐρρωμένην τῶν δικαίων ἡμῶν, πολὺς ὁ κόπος ὁ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν κεκτημένων ἡμῖν προνομιῶν καὶ συμφερόντων, ὁ κατὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ ἀδιάκοπος πόλεμος ὑπερέβη πᾶν ὅριον προσδοκίας. Ὕβρεις καὶ λοίδοροι κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐκφράσεις καὶ προπηλακισμοὶ ἀνόσιοι, κατόπι τῆς πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ὀρθοδόξων ὑπὸ σχισματικῶν ἐνεργείας, ἀκούονται καὶ γράφονται κατ' αὐτῆς ὑπὸ χριστιανῶν ἀμβλυῖαν ἐχόντων τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὡμολογημένων πρὸς αὐτοὺς ἀγαθοεργιῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τέκνων αὐτῆς πνευματικῶν, ἅτινα κατὰ χρόνους δυσχειμέρους καὶ πονηρὰς ἡμέρας, ἐν ἀλγειναῖς συστροφαῖς κοσμικῶν ἀκαταστασιῶν, ἐναγκαλισαμένη καὶ περιέπουσα, διέσωσεν ἀπὸ βεβαίας ἐξοντώσεως, ἀπὸ προσδοκωμένης ἀφαντώσεως, ὡς ἡ ἀψευδὴς ἱστορία μαρτυρεῖ.

Ἔξω πάσης χρηστῆς ἐλπίδος καὶ ἀδόκητος κρίνεται ὁ λυσσώδης ἀγὼν ὁ κατ' αὐτῆς, ὁ κατὰ τοῦ «Φαναρίου», καθὼς οἱ πολέμιοι γράφουσι, τοῦ κακὸν οὐδὲν αὐτοῖς ἐργασαμένου, οὔτε τι καὶ πόρρωθεν ἐπιβλαβὲς, ἀλλὰ περιστείλαντος τὰς ἐναντίον αὐτῶν ὁρμὰς καὶ δολοπλοκίας ἀλλοδόξων καὶ ἀλλοθρόων λαῶν καὶ συστημάτων, ἀσφαλίσαντος δὲ τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν ὅπως, ἐλεύθεροι σήμερον ὄντες, παρασκευάσωσιν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν μητέρα «δούλειον ἦμαρ».

Ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐπιτηδεύοντες τὸν κατὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀγῶνα οἱ διὰ τῶν διδασκάλων καὶ κηρύκων καὶ ποιμένων αὐτῆς εἰς τὴν εὐθαλῆ τῆς ὀρθοδοξίας καλλιέλαιον ἐγκεντρισθέντες χριστιανοὶ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, εἴπομεν καὶ ἐπανελάβομεν ὅτι ποτίζουσι τὴν πνευματικὴν μητέρα καὶ τροφὸν ἀντὶ τοῦ μάνα χολὴν, ἀνθ' ὕδατος ὄξος. Οἱ ταῦτα πρὸς αὐτὴν ἀγνωμόνως ἀποδίδοντες ἀνομολογοῦσιν, ἢ ἄλλοτέ

ποτε, ἐν μακαρίοις χρόνοις, ὡμολόγησαν τὴν εὐεργεσίαν· καὶ σήμερον δὲ φίλοι τῆς ἀληθείας ἱστορικοὶ καὶ διδάσκαλοι παρ' αὐτοῖς ἀραιότερόν πως συμφάσκουσιν ἐν τῇ τῆς ἀληθείας παραστάσει. Ἀπὸ ἐτῶν δὲ ὀλιγίστων, οἱ μὲν τὴν ἀλήθειαν ταύτην γινώσκοντες φυλακὴν ἔθεντο τῷ στόματι, οἱ δὲ, ποικίλα συμφέροντα καὶ κέρδη μεταδιώκοντες ἀγνώριστα, δημιουργοῦσι καταφορᾶς ἀμμοθέμεθλον οἰκοδόμημα συσσωρεύοντες ἐφ' ὕβρεων χλευασμοὺς, ἐπὶ χλευασμῶν λοιδορίας, καὶ συκοφαντίας ἐπὶ λοιδοριῶν, διαστρέφουσιν ἱστορικὰ γεγονότα, καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς τύπον, τὸν κατ' ἀτυχίαν ἐλεύθερον, δοῦλον ὑλικοῖς συμφέρουσι ποιούμενοι πόλεμον ἐγείρουσι κατὰ τῆς ὀρθοδόξου καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας, καθ' ὅλου τοῦ Γένους ἡμῶν, κατὰ τοῦ «Φαναρίου», κατὰ τοῦ Πατριαρχείου, ἵνα παραπείσωσι τοὺς ἁπλοϊκωτέρους ὅτι μέγας ἐπικρέμαται κίνδυνος ἐκ Φαναρίου κατὰ πάσης χριστιανικῆς οὐχὶ ἑλληνικῆς ἐθνικότητος. Καὶ παραπείθοντες, ὅσοι δημοκόποι—τοιοῦτοι δὲ πολλοὶ, προβαίνουσι μέχρις ἐξοντώσεως, οὐδὲ πρὸ τῶν φόνων ἀποδειλιῶντες, οὐδὲ πρὸς οἱονδήποτε πρόσκομμα ἀποδυσπετοῦντες, ἀφοῦ οὔτε τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἔχουσι παρεμποδίζοντα αὐτούς.

Οὕτως ἡ εὐεργετικὴ τοῦ Γούτεμβεργ ἐφεύρεσις συντελεῖ εἰς ἔμμεσον καὶ ἄμεσον ὑποστήριξιν ἀγῶνος ἀπανθρώπου κατὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν καὶ αὐτῶν τῶν διωκτῶν μητρὸς Ἐκκλησίας, ἥτις οὐδὲν τὸ καινὸν φθέγγεται βοῶσα κατὰ τῆς ἀγνωμοσύνης, οὐδὲ δόγμα ξενίζον εἰσφέρει, δικαιοσύνην ἐξαιτουμένη καὶ τῶν δικαίων αὐτῆς τῶν παλαιφάτων ὑπεραμυνομένη Ἐνῷ δὲ καπνὸς οἰκιῶν καιομένων καὶ ναῶν βεβηλουμένων αἰσθητὸς ἡμῖν ἔτι γίνεται καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῷ παλαιῷ καὶ νέῳ κόσμῳ χριστιανικοῖς λαοῖς, ἐνῷ εἰς τὰ ὦτα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου σύμπαντος ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πρόσφατός ἐστι, συγκινοῦσα πάντα πεπολιτισμένον ἄνθρωπον, κηρύγματα ἀπάνθρωπα τῶν ἄλλοτε—οὐ πρὸ πολλοῦ—ἐρπόντων πρὸ τοῦ «Φαναρίου» διαπέμπονται ἀνὰ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, καὶ μήπω παρ' ἡμῖν ἀπὸ τινων αἰώνων ἀκουσθεῖσα διαθέει ὑβριστικὴ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἀπόκρισις ἄρχοντος χριστιανοῦ, βλαστοῦ οἰκογενείας ἐπιφανεστάτης, ἐπ' ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ κηρύττοντος εὐδαιμονίαν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Καὶ ἡ ὕβρις ἀπευθύνεται πρὸς Ἐκκλησίαν, ἧς ἡ μὲν ἡγεμονία ἡ πνευματικὴ ἀρχαιοτέρα τυγχάνει πασῶν τῶν περὶ ἡμᾶς κοσμικῶν ἡγεμονιῶν καὶ τῶν ἐν τῇ χερσοννήσῳ τοῦ Αἵμου, τὸ δὲ μέγα (κατὰ τοὺς ἀχαρίστους υἱοὺς αὐτῆς) σφάλμα ὅτι, οὐδὲν καινὸν εἰσφέρουσα δόγμα, οὔτε ξενίζουσαν παρεισάγουσα διδαχὴν, ἐξαιτεῖται δικαιοσύνην, ὑπεραμυνομένη τῶν δικαίων ἑαυτῆς τε καὶ τῶν πιστῶν αὐτῇ καὶ τῇ ἀγνῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ διαμενόντων λαῶν.

Διότι ἀδίκους προβάλλουσι ζητήσεις οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπιτιθέμενοι, συμμαχικῶς ζητοῦντες ἀπ' αὐτῆς τὴν ἐκχώρησιν αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ ἐδάφους, τοῦ κατεχομένου ἀπ' αἰώνων ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἵνα δημιουργήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν οἰκοδομὴν νέου τινὸς ἀγνώστου καθεστῶτος, θεμελιουμένου ἐπὶ νεοκατασκευάστων ἐθνοτήτων ἢ ἐπὶ ἀξιώσεων, ἀστηρίκτων κατὰ τὸ δίκαιον, κατὰ τὴν ἱστορίαν, κατὰ τὴν ἐθνολογίαν. Τούτων μὴ παραχωρουμένων αὐτοῖς, ἡ ἀνοσία ἐπίθεσις αὐξάνουσα καθίσταται ἀμείλικτος, διότι οἱ ζητοῦντες καὶ οἱ συνεργαζόμενοι μετ' αὐτῶν φρονοῦσιν ὅτι ἡ οἰκουμενικὴ προσωνυμία καὶ ὁ οἰκουμενικὸς τίτλος τοῦ Πατριαρχείου, ὃν ἐπὶ αἰῶνας ἐδικαίωσε μεριμνῆσαν ὑπὲρ ἐθνικῆς σωτηρίας τῶν ὑπ' αὐτὸ θεόθεν τεταγμένων ὀρθοδόξων λαῶν, ὁ τίτλος οὗτος ὑποχρεοῖ αὐτὸ νὰ παρέχῃ πᾶν εἴ τι ἂν ζητήσωσι, κἂν ἀποβλέπῃ τοῦτο εἰς βλάβην καὶ ἐξόντωσιν τῶν λοιπῶν ὑπ' αὐτὸ ἐθνικοτήτων καὶ μάλιστα τῆς ἀρχαιοτέρας, τῆς τὸ μεῖζον αὐτοῦ πλήρωμα συναποτελούσης, τῆς ἀποδεξαμένης πρὶν ἐκείνων τὸ χριστιανικὸν θρήσκευμα, τῆς αὐτὸ μεταλαμπαδευσάσης εἰς ἑτέρας φυλὰς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου μέχρι πρὸ δέκα αἰώνων καθημένας. Ἐπικαλοῦνται δὲ τὴν οἰκουμενικότητα τοῦ Πατριαρχείου, ἐπιλανθανόμενοι τῆς ἀληθείας ὅτι, κἂν ὑποτεθῇ ὅτι δίκαια καὶ φρόνιμά ποτε ἐζήτησαν, ἡ οἰκουμενικότης αὕτη δίδει δικαίωμα τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ἵνα καὶ αὕτη ἐπιβάλλῃ αὐτοῖς ἀποφάσεις, ὡς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐπέβαλλε, κατ' αἴτησιν αὐτῶν, «ἵνα μὴ χαωθῇ ὁ νόμος ἡμῶν»—ὡς ἡγεμὼν ὀρθόδοξος πρὸς οἰκουμενικὸν ἔγραφε πατριάρχην, ἡγέτην ἐκείνων τῶν λαῶν καὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχον.

Τοιοῦτο καὶ νῦν τὸ Πατριαρχεῖον «τοῦ Φαναρίου», τοιαύτη καὶ νῦν ἡ Μ. Ἐκκλησία· οὐδὲν

καινὸν εἰσφέρουσα δόγμα, οὔτε διδαχήν τινα παρεισάγουσα ξενίζουσαν, ἀλλ' ὑπεραμυνομένη τῶν δικαίων αὐτῆς τῶν θεοσδότων, ἅτινα καὶ συνταγαὶ ρῆτραι ἐκύρωσαν καὶ συνθῆκαι διεθνεῖς ἐσεβάσθησαν. Ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτῆς, ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν ὑπ' αὐτὴν ὀρθοδόξων λαῶν ἀγωνίζεται ἔργῳ τε καὶ λόγῳ· οἱ δὲ ζητήσαντες τὴν μετρίασιν τῶν ὑπὸ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» γραφομένων ἀγνοοῦσιν ὅτι τὰ γραφόμενα ταῦτα, τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγονότων ἀναπαριστῶντα, δηλοῦσιν ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ζητεῖ δικαιοσύνην.

Διότι ζητεῖ νῦν τὴν ἐπάνοδον τοῦ διαταραχθέντος ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος ἔν τε τῇ τοπαρχίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τῇ ἡγεμονίᾳ τῆς Βουλγαρίας. Ζητεῖ τὸ δίκαιον τὸ ἀνῆκον αὐτῇ, τὸ ἀνῆκον τοῖς πιστοῖς αὐτῇ διαμένουσιν ὀρθοδόξοις. Ἐπὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῆς ἐρειδομένη, ἐπὶ τῶν ἱερῶν καθεστώτων, ἐπὶ τῶν τῶν ὑπὸ Συνόδων οἰκουμενικῶν αὐτῇ χορηγηθέντων, ταῦτα φυλάττει καὶ τηρεῖ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ταῦτα σέβεται καὶ περιέπει ἀντεχομένη τῆς ἐπὶ τῶν ἱερῶν τούτων καθεστώτων ἐποικοδομουμένης κανονικῆς αὐτῆς ὑποστάσεως· οὐδεμίαν δ' ἐπέμβασιν τολμήσασα εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν διατυπούντων τὰς παραλόγους ἀξιώσεις, κἂν ὦσιν ἐκκλησιαστικαί, οὐδὲ τὸ παράπαν αὐτοὺς ἐνοχλοῦσα, ἀπεκδέχεται καὶ τὸν ἐκ μέρους ἐκείνων σεβασμὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν θεογράπτων αὐτῆς νόμων καὶ δικαίων. Ἀπεσχισμένοι ἀπ' αὐτῆς, ἢ δογματικῶς ἡνωμένοι τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, καλὸν νὰ φροντίζωσι περὶ τῶν κατ' αὐτούς, περὶ τῶν ἐν τοῖς ἐγγεγραμμένοις ἑκάστῳ ὁρίοις πραττομένων, τῶν ἀνάγκην βελτιώσεως ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐχόντων, ὡς ἡ μήτηρ Ἐκκλησία μεριμνᾷ περὶ τῶν ἑαυτῆς, ἐπιβλέπουσα μὲν, κατὰ τὰ ἀπ' αἰώνων δίκαια, ἐπὶ τῶν ἀντικανονικῶς καὶ παραχόρδως ἴσως, δι' ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν, ἀλλαχοῦ γινομένων, ἀλλὰ μὴ ἀναμιγνυμένη εἰς τὴν ἐσωτερικὴν βιοτὴν ἑκάστης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποιμαινούσης τοὺς ὀρθοδόξους τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς ζῶντας. Ἡ Μ. Ἐκκλησία, οὕτω πολιτευομένη, πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις καὶ οἷς ἴσως αὗται συμπαθοῦσιν, ἐξαγγέλλει ὅτι, μαθοῦσα ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων κρατεῖν τὰς παραδόσεις καὶ «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστώθη» μένουσα, κατὰ Παῦλον, εἰδυῖα «παρὰ τίνος ἔμαθε», βεβαιοῖ τοὺς ἔξω τοῦ δικαίου, τοὺς ἔξω τῶν τῆς ἱστορίας διδαγμάτων, τοὺς ἔξω τοῦ κανονικοῦ πολιτεύματος διατυποῦντας ἀξιώσεις ἀδίκους ὅτι οὐδαμῶς ὑποχωρήσει ἐν τῇ διακεχαραγμένῃ ἤδη πορείᾳ αὐτῆς.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἡ ἐφημερὶς «Μικρὰ Κυανῆ» (*Petit Bleu*) τῶν Βρυξελλῶν ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 8 Δεκεμβρίου (ν. η.) δημοσιεύει τὰ ἀκόλουθα, ἅπερ δημοσιεύομεν ὑπὸ ἐπιφύλαξιν, ἀναμένοντες νὰ ἴδωμεν τὴν ἐπιβεβαίωσιν τούτων ἐν τοῖς βουλγαρικοῖς φύλλοις:

«Καίτοι γίνεται λόγος περὶ κατευνάσεως τῶν πνευμάτων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων, τῇ μεσολαβήσει τρίτων, ἐν τούτοις αἱ ἐπίσημοι ἐκ Βουλγαρίας πληροφορίαι πιστοποιοῦσιν ὅτι ἡ κατάστασις, ἀπὸ τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τῆς Ἀγχιάλου, οὐδόλως ἐβελτιώθη.

Πρό τινων ἡμερῶν, πολυπληθεῖς Βούλγαροι διαδηλωταὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν ταῖς περισωθείσαις οἰκοδομαῖς τῆς Ἀγχιάλου, ἐκδιώξαντες τοὺς κατοίκους των καὶ κακοποιήσαντες, ἔν τινι καφφείῳ, Ἕλληνας, διότι συνδιελέγοντο ἐν τῇ μητρικῇ των γλώσσῃ. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπυρπόλησαν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἕλληνος Ἐπαμεινώνδα Θεοδωρίδου καὶ τέσσαρας παρακειμένας οἰκίας· τρεῖς δ' ἡμέρας βραδύτερον, νέα ἀπόπειρα ἐμπρησμοῦ δὲν ἐτελεσφόρησεν.

Οἱ ἐμπρησταὶ παρέμειναν ἀτιμώρητοι.

Αἱ ἐπιτόπιοι βουλγαρικαὶ ἀρχαὶ οὐδὲν μέτρον λαμβάνουσι πρὸς προστασίαν τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες κακοποιοῦνται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐν τοῖς καταστήμασιν, ὑπὸ τὰ ἀδιάφορα βλέμματα τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορείας τῶν ἑλληνικῶν σχολῶν Ἀνίκρας (;) ἐμαστιγώθη ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ὑπὸ Βουλγάρου, μέλους τοῦ Κομιτάτου, τῆς ἀστυνομίας ἀρνηθείσης νὰ ἐπέμβῃ. Τῇ ἐπαύριον, ὁ Πέτρος Γεωργίου, ἐκ τοῦ χωρίου Δκουτλῆ, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὅπου εἶχε μεταβῇ πρὸς πώλησιν τοῦ σίτου του, ἀπεγυμνώθη καθ' ὁδὸν ὑπὸ βουλγαρικῆς ὁμάδος ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μυλωθρὸν Τσάκοϊ· τῇ ἐπαύριον, ἡ αὐτὴ ὁμάς, συλλαβοῦσα τὴν νύμφην τοῦ Ἕλληνος χωρικοῦ Κωνσταντίνου Γεωργίου καὶ ἑτέραν ἑλληνίδα νεάνιδα, διέπραξαν ἐπ' αὐτῶν τὰς ἐσχάτας τῶν ὕβρεων.

Ἡ περιουσία τῶν Ἑλλήνων τῶν μεταναστευόντων ἐκ Βουλγαρίας κατάσχεται. . . .

Τέλος, ἡ ἐπίσημος ἐπιτροπὴ ἡ συσταθεῖσα πρὸς παροχὴν βοηθημάτων εἰς τὰ θύματα τῆς καταστροφῆς τῆς Ἀγχιάλου, ἀπεφάσισεν ἵνα χορηγῇ ἄρτον εἰς 50 μόνον βουλγαρικὰς οἰκογενείας, ἀντὶ τῶν 200 εἰς ἃς ἐχορήγει τέως, «διότι αἱ λοιπαὶ 150 εἰσὶν ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι» αὗται δὲ σήμερον ἀποθνήσκουσι, κυριολεκτικῶς, τῆς πείνης.

Αἱ ἐξ Ἀγχιάλου ἐπιστολαὶ παριστῶσι τὰ πράγματα ὑπὸ πολὺ ἀπαισιωτέραν ὄψιν· ἀλλὰ περιοριζόμεθα εἰς τὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις αἵτινες μετ' οὐ πολὺ δημοσιευθήσονται . . . ». . . .

Ἐν τῇ «Βετσέρνᾳ Πόστᾳ», ὁ Βούλγαρος δημοσιογράφος Δασκάλωφ ἀποτρέπει τοὺς Ἕλληνας τοῦ νὰ μεταναστεύωσιν ἐκ Βουλγαρίας, διαζωγραφῶν, μελανοῖς χρώμασι, τὴν πτωχείαν καὶ κακοδαιμονίαν τῆς χώρας εἰς ἣν μεταναστεύουσι.

Τὰ ἀντιπολιτευόμενα βουλγαρικὰ φύλλα κακίζουσι δριμέως τὴν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἕλληνος Μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου πολιτείαν τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις, ἀφοῦ ἐκράτησεν αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτους μῆνας, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, ἐγκάθειρκτον καὶ ἠρνήθη ἐπανειλημμένως νὰ ἀπελευθερώσῃ αὐτόν, οὐδὲ κἂν ἐπ' ἐγγυήσει, καθὰ προυτάθη αὐτῇ, ἐξηναγκάσθη ἐπὶ τέλους, ὑπὸ ξένης ἐπεμβάσεως, νὰ πράξῃ τοῦτο, πρὸς μεγίστην μείωσιν τοῦ γοήτρου της.

Καὶ αἱ ἐφημερίδες δὲ τῆς Βέννης δημοσιεύουσι πλεῖστα τηλεγραφήματα ἐκ Σόφιας, καθ' ἃ, ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Μητροπολίτου Ἀγχιάλου ἐγένετο τῇ ῥητῇ ἀπαιτήσει τοῦ Τσάρου.

Ὁ «Γαλάτης» (Gaulois) τῶν Παρισίων δημοσιεύει, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 27 Νοεμβρίου, πληροφορίας ἐκ Βελιγραδίου, καθ' ἃς, ἡ ἀπονομὴ σερβικῶν παρασήμων πρός κληρικούς τινας καὶ λαϊκοὺς ὑπαλλήλους τῶν Πατριαρχείων κατετάραξε τὸν ἡμιεπίσημον Courrier de Sofia ὅστις καὶ ἐδημοσίευσε σφοδρὰν διαμαρτυρίαν· κατακρίνει ἐπίσης ἡ τελευταία ἐφημερὶς καὶ τὴν πίστωσιν 300 χιλιάδων φράγκων, ἅπερ ἐψήφισεν ἡ σερβικὴ κυβέρνησις ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Ὁ «Γαλάτης» ἐπάγεται ὅτι ἡ μῆνις τοῦ Courrier de Sofia κατὰ τῶν Σέρβων ὑφίσταται μέν, ἀλλὰ προέρχεται οὐχὶ ἐκ τῶν προβαλλομένων προφάσεων, ἀλλ' ἐκ τῆς στάσεως τῶν Σέρβων κατὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν κομιτάτων.

Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ του ὁ «Γαλάτης» ἐπιβεβαιοῖ, κατὰ πληροφορίας ἐκ Θεσσαλονίκης, τὴν παρὰ βουλγαρικῆς συμμορίας ἐξολόθρευσιν, ἐν τῷ χωρίῳ Ραμίλ, ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἕλληνος Σταύρου Ἰωάννου συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν νηπίων τέκνων του, ἣν ἐξολόθρευσιν ἀνεγράψαμεν ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομ. 18 Νοεμβρίου φύλλῳ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας». Τὴν εἴδησιν ταύτην ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ «Independance Belge» (Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία) τῶν Βρυξελλῶν.

Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ του ὁ «Γαλάτης» ἀγγέλλει, κατὰ πληροφορίας αὐτοῦ ἐκ Σερρῶν, τὴν δολοφονίαν, παρὰ τῶν Βουλγάρων, τοῦ Ἕλληνος ἐμπόρου Γεωργίου Βαλσαμίδου ἐξ Ἐγρί-δερε-ενῷ μετέβαινεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Ἀλιστράτης, ἥτις δολοφονία προὐξένησε μεγίστην ἐντύπωσιν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως ταύτης, τοσαῦτα ὑποστάσης ἄχρι τοῦδε ἐκ μέρους τῶν βουλγαρικῶν κομιτάτων.

*

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

«Αἴτησις κατοίκων Μεσημβρίας, ὑπηκόων Βουλγάρων, πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Θρησκευμάτων.

Κύριε Ὑπουργέ,

Τὴν 31ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγεν ἐφ' ἡμῶν ἡ φοβερὰ τῆς Ἀγχιάλου καταστροφὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐπακολουθησασῶν πιέσεων καὶ ἀπειλῶν παρὰ διαφόρων προσώπων, ὄντων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀνθελληνικοῦ κινήματος, ἀπειλούντων ὅτι καὶ ἡ ἰδία τύχη ἐπεφυλάσσετο ἡμῖν ἐὰν δὲν ἠρνούμεθα τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ τοῦτο τὴν 7ην ἀκριβῶς ὥραν τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἀκουσίως ἐδέχθημεν ὅπως ὑπογράψωμεν ἓν ἔγγραφον συντεταγμένον τοιουτοτρόπως, ὅτι, δῆθεν, ἡμεῖς αὐτοθελήτως παραδεχθέντες κηρυσσόμεθα Ἐξαρχικοὶ καὶ συνεπῶς ἐν τῷ μελλοντι μέλη τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας· μὲ τὴν ἀμοιβαίαν ὅμως συμφωνίαν ὅπως τὸ ἄνω εἰρημένον ἔγγραφον, ἐπιδεικνυόμενον μόνον πρὸς τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀνθελληνικοῦ κινήματος, πρὸς ἱκανοποίησίν των, θὰ ἔμενεν ἐν παντὶ γράμμα νεκρόν.

Ἀλλ' οἱ ἐξαναγκάσαντες ἡμᾶς εἰς τὸ διάβημα τοῦτο ἀπεδείχθησαν ἀνειλικρινεῖς, ἀποστείλαντες τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἰς τὴν ἱερὰν Νητρόπολιν Συλλήμνου πρὸς ἐπισημοποίησιν αὐτοῦ· μ' ὅλον ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον δὲν ἐκφράζει τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν

θρησκευτικὴν ἡμῶν συνείδησιν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔπαυσε τὸ νὰ ἦναι συνείδησις τῶν μελῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀλλαγῆς τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, διότι ἐγένετο ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ φόβου, μὴ ὑπαγορευόμενον ἐσωτερικῶς ἐκ τῆς ἐλευθέρας θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, καὶ ὅπως παραδοθῇ εἰς ἰδιωτικὰ πρόσωπα, οὐχὶ δὲ ἵνα χρησιμοποιηθῇ παρ' αὐτῶν καὶ ἀποπλανήσῃ τὰς βουλγαρικὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχάς, γείνει δὲ αἰτία ὅπως ἐκδοθῇ παρὰ τῶν τελευταίων ἔγγραφον, ὡς ἐν παραδείγματι τὸ ὑπ' ἀριθ. 2990 τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιλήμνου πρὸς τὸν Ἀρχιερατικὸν ἀντιπρόσωπον Πύργου, δημοσιευθὲν διὰ κοινοποιήσεως ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς ἐν Μεσημβρίᾳ βουλγαρικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὑπ' ὄψιν ἔχοντες τὰ ἄνω εἰρημένα, εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ καταπατῆται ἓν ἐκ τῶν ἡγουμένων ὑπὸ τοῦ θεμελιώδους Νόμου ἀνθρώπινον δικαίωμα τῶν πολιτῶν της, ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Βαθυσεβάστως ὅθεν παρακλοῦμεν, κύριε Ὑπουργέ, ὅπως λάβητε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡμεῖς εἰλικρινῶς καὶ μὲ ἐσωτερικὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν καὶ πεποίθησιν ποτὲ δὲν ἠρνήθημεν τὴν Ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εὐαρεστούμενος διατάξητε τὰ δέοντα, ἵνα διὰ τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον ἡμῶν, τὸ ἀποσπασθὲν διὰ τῆς βίας καὶ ἀπάτης, μηδεὶς κρατηθῇ λογαριασμός, ὡς μὴ ἐκφράζον τὰ ἀληθῆ ἡμῶν θρησκευτικὰ αἰσθήματα, καὶ νὰ μὴ λαμβάνηται συνεπείᾳ ἐκείνου οὐδὲν μέτρον παρὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν».

Ἔπονται 185 ἰδιόχειροι ὑπογραφαὶ κατοίκων Μεσημβρίας.

Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Μεσημβρίας

ΣΚΟΥΛΗΣ ΑΝΕΣΤΙΑΔΗΣ.

(Τ. Σ.)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.— Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνελθὼν εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα, ὑπέβαλε διὰ τῆς ἀρχιγραμματείας αὐτῶν εὐχαριστίας ἐπὶ τοῖς διαμηνυθεῖσιν αὐτῷ ἐπισήμως περὶ τῆς πρὸς αὐτόν τε καὶ πρὸς τὸ γένος ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας. Τῇ Α. Θ. Π. συνώδευεν ὁ ἄρχων καπικεχαγιᾶς τῶν Πατριαρχείων.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.— Τῇ τετάρτῃ, 6 δεκεμβρίου, τελουμένης ἐν τῇ ἐνταῦθα αὐτοκρατορικῇ Ρωσσικῇ πρεσβείᾳ δοξολογίας ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Α.Μ. τοῦ τσάρου, παρέστη ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος, ὃς ἡρμήνευσε τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας, διερμηνεύοντος τοῦ γραμματέως τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου, τὰς πατρικὰς προρρήσεις καὶ εὐχὰς ὑπὲρ ἀμφιλαφοῦς εὐδαιμονίας τοῦ ἑορτάζοντος εὐσεβεστάτου μονάρχου· — τὰς αὐτὰς θερμὰς εὐχὰς καὶ προρρήσεις ὑπέβαλον καὶ οἱ παραστάντες πανοσιολογ. ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων. — Ὁ πατριαρχικὸς ἀπεσταλμένος ἐπὶ τῇ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀγομένῃ ὀνοματικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Β. Ὑψ. τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνος Μαυροβουνίου, διῆλθε διὰ τῆς οἰκίας τοῦ τῆς ἡγεμονίας ταύτης ἐπιτετραμμένου καταλιπὼν ἐπισκεπτήριον.

Μητρόπολις Τυρολλόης. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς πέμπτης, 7 τοῦ μηνὸς, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἀνασυσταθῇ ἡ τῷ 1848 τῇ τῆς Ἡρακλείας μητροπόλει συγχωνευθεῖσα ἐπισκοπὴ Τυρολλόης καὶ Σεργεντζίου, ἀναγγελλομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Ἡρακλείας χάριν τοῦ καθορισμοῦ χωρίων τινῶν ἑκατέρου τῶν δύο τμημάτων. Ἡ ἐπισκοπὴ ἠνώθη πρὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, κατ' ἐπιθυμίαν τῶν κατοίκων.

Μητρόπολις Κορυτσᾶς.— Τῇ χθὲς, 8 ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κορυτσᾶς κ. Γερβάσιος, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος. Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κορυτσᾶς πρὸ μηνὸς σχεδὸν ἀπέλυσεν ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως συμβουλευτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἀξιῶν πατρικῶς ἵνα πάντες οἱ ὀρθόδοξοι τῆς τε πόλεως καὶ τῶν κωμῶν καὶ χωρίων «τὴν ἀρίστην ἐν πᾶσι καὶ πρὸς πάντας ζηλώσαντες πολιτείαν καὶ διαγωγὴν τὰ ἄριστα καὶ κοινωφελέστατα πάντοτε καὶ πανταχοῦ διαπράξωσι συνωδὰ τῷ θείῳ θελήματι καὶ συμφώνως ταῖς καθεστηκυίαις ὑψηλαῖς αὐτοκρατορικαῖς καὶ κυβερνητικαῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς νόμοις τοῦ βασιλείου κράτους», ὡς αὐταῖς λέξεσι προτρέπεται ἐν τῷ κάλλιστα γεγραμμένῳ νουθετητικῷ αὐτοῦ γράμματι.

Ἐπισκέψεων ἀπόδοσις.— Τῇ παρελθούσῃ

κυριακῇ, μεταβὰς εἰς Πέραν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν τῷ τε ἐξ. Μουνὶρ πασᾷ, πρεσβευτῇ τῆς Ὑψ. Πύλης ἐν Παρισίοις, καὶ τοῖς ἐξ. πρεσβευταῖς Ἰταλίας καὶ Σερβίας, ὧν ὁ πρῶτος ἦλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι.

Τὰ ἐν τινι πρωϊνῇ ἐφημερίδι πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος γραφέντα περὶ τοῦ σεβ. γέροντος Νικομηδείας εἰσὶν ἀνακριβῆ, καίτοι ζητοῦσι δῆθεν ν' ἀναγράψωσι τὴν ἀκρίβειαν. Ἕκαστος τῶν σεβασμ. συνοδικῶν δικαιοῦται καὶ νὰ σκέπτηται καὶ νὰ λαλῇ ἀκούων τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, οἱ δὲ σεβόμενοι τὴν μακρὰν καὶ πολύτιμον πεῖραν τῶν γερόντων καὶ τιμῶντες τὰ ἐκ ταύτης διδάγματα οὐδαμῶς ἀναμένουσι διδασκαλίας ἀπὸ μέρους οἱουδήποτε δημοσιογράφου· οὔτε εὑρέθη ἐφημερὶς, ἥτις ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν μὴ συνταχθέντων τῇ γνώμῃ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νικομηδείας, διότι γινώσκουσιν οἱ φρόνιμοι ὅτι ἕκαστος τῶν λαλούντων εὐθύνεται διὰ τὴν ἰδίαν γνώμην, ἣν βεβαίως ἐσχημάτισε κατόπιν ἐξετάσεως ζητήματός τινος.

ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.— **Γράφουσιν ἐξ Ἱεροσολύμων** ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρὸ μικροῦ τιμωρηθεὶς πρώην ἱερομόναχος κ. Παντελεήμων, γέρων τοῦ Καρακαλληνοῦ κελλίου τοῦ Σταυροῦ, τοῦ κατοικουμένου, δῆθεν, ἀπὸ ἑξηκονταετίας ὑπὸ ῥώσσων, ὡς περιθρυλοῦσιν, ἀνήγειρε, παρὰ πάντα νόμον, ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικόν, ἱκανὰ κελλία ἐπὶ τῆς ἀγορασθείσης ὑπ' αὐτοῦ τοποθεσίας, ὅπου ἄλλοτε ἦν ἡ παλαίρατος καὶ γεραρὰ λαύρα τοῦ ἁββᾶ Χαρίτωνος. Εἰς τὸ τόλμημα τοῦτο τὸ τόσον ἀντικανονικὸν, ὑπερῤῥονῶν καὶ μὴ ὑπακούων τῇ κανονικῇ καὶ θεοδμήτῳ ἐκκλησιαστικῇ τῆς Παλαιστίνης ἀρχῇ, προέβη, καὶ, ἐμμένων ἀσυνειδήτως, συνέστησε καὶ μετόχιον ἐν αὐτῇ τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, ἧς ἡ κανονικὴ ὀρθόδοξος ἀρχὴ οὐδὲν ὡς φαίνεται σημαίνει, κατὰ τὴν παράδοξον τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ γνώμην, ἐν παρομοίοις ζητήμασιν, ἀφοῦ ταῦτα χαρακτηρίζονται «ζητήματα συνειδήσεως». Τοιοῦται θεωρίαι καὶ τοιαῦται ἀθεμελίωτοι διδασκαλίαι οἱουδήποτε Παντελεήμονος τείνουσι, δυστυχῶς, εἰς ὑπόσκαψιν αὐτοῦ τοῦ ἑπτασυνόδου πολιτεύματος τῆς ὀρθοδοξίας, εἰς ζημίαν πολλαπλῆν τῆς καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου κατ' Ἀνατολὴν Ἐκκλησίας, ἥτις οὐδὲ τὸ ἑκατοστημόριον ἴσως δύναται νὰ διαπράξῃ τῶν ὑπ' ἐκείνων ἐνεργουμένων καὶ πραττομένων. Ἄλλως, ἀγνοοῦμεν πῶς ἔστι θεμιτὸς ὁ συμβιβασμὸς ἰδιοτήτων κληρικοῦ δῆθεν ἄλλης Ἐκκλησίας ὀρθοδόξου, ἀλλὰ μοναχοῦ ὑπὸ τὸν ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, μοναχοῦ ὑποτελοῦς ἑτέρᾳ μονῇ καὶ συνάμα ἡγουμένου καὶ κτίτορος μονῆς κειμένης ἐν τοῖς ὁρίοις ἑτέρου πατριαρχικοῦ θρόνου, εἰς ὃν δέον ν' ἀνήκῃ ὁ ἡγούμενος τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος, ἐὰν εὐλαβῆται καὶ τηρῇ καὶ σέβηται τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ καθεστῶτα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Λειτουργικὰ βιβλία. — Τῆς ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου πέρυσιν ἐκδοθείσης Ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος ἀντίτυπα εὑρηνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας». Τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐκδοθὲν εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, διορθωθὲν ὅπου ἔδει, καὶ τὰς ἀναγινωσκομένας εὐαγγελικὰς περικοκὰς περιέχον κατὰ τὴν πατριαρχικῶς καὶ συνοδικῶς ἐγκριθεῖσαν ἔκδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐξετυπώθη οὐχὶ χάριν τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οὔτε χάριν τῶν ὀρθοδόξων τῆς πρωτευούσης. Βιβλίον λειτουργικὸν, ἐγκρίσει τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐκδεδομένον, ὡρισμένον ἐστὶ πρὸς χρῆσιν πάντων τῶν ναῶν, ὧν οἱ εὐσεβεῖς ἐπίτροποι οὐδαμῶς ἔδει ν' ἀναμένωσι προτροπὰς καὶ συστάσεις ἐκκλησιαστικὰς ὅπως εἰσαγάγωσιν ἐν τοῖς ναοῖς, ὧν τὰ πράγματα διευθύνουσι.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Συστάσει τῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, διωρίσθη ὑπὸ τῆς διευθυνούσης τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» ἐπιτροπῆς διαχειριστὴς καὶ συντάκτης περιοδεύων ὁ ἑλλ. κ. Ι. Χατζόπουλος, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν ἑτέρκις ἐφημερίσιν εὐδοκίμως καὶ μετὰ χρηστότητος ὑπηρετήσας.

Χοροστασίαι.— Ἐν τοῖς τῇ τετάρτῃ πανηγυρίζουσιν ἱεροῖς ναοῖς ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ καὶ Τζιβαλίου ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πρώτῳ μὲν κατὰ τὸν ἑσπερινὸν, τῇ τρίτῃ, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τῆς τετάρτης, πολυπληθεστάτου συρρεύσαντος ἐκκλησιάσματος ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ναοῖς. Ἐν τῷ τοῦ Γαλατᾶ παρίστατο συμπροσευχόμενος ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης.

Ἱεροσπουδαστήριον Σάμου. — Διευθυντὴς τοῦ ἐν Σάμῳ ἱεροσπουδαστηρίου διωρίσθη ὁ ἐκ Κρήτης πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Ζαχαρίας Λιανᾶς, προλύτης τῆς θεολογίας, σπουδάσας καὶ ἐπὶ τετραετίαν ἐν γερμανικοῖς πανεπιστημίοις.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί.—Τῇ τετάρτῃ, 6 τοῦ μηνὸς, ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο κατ' οἶκον τὸν ἑορτάζοντα σεβασμ. μητροπολίτην Μαρωνείας, καὶ συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Βόσνης· εὐηρεστήθη δὲ νὰ διαβιβάσῃ τὰς πατρικὰς εὐχὰς αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῶν ὁμογενῶν ἑορτάζουσι· τῷ μὲν ἐξοχ. ἀντιναυάρχῳ ἰατρῷ Ν. Κοσμᾷ πασᾷ καὶ τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Ν. Δ. Φωτιάδῃ διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, τῷ δὲ ἐξοχ. ἰατρῷ Ν. Βεγκλίδῃ πασᾷ καὶ τῷ κ. Ν. Ἠλιάσκῳ διὰ τοῦ πανοσ. Μ. ἀρχιδιακόνου. — Τῇ πέμπτῃ, 7 τοῦ μηνὸς, τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ἑορτάζοντι συνεχάρη τηλεγραφικῶς· ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ πανοσιολ. ἐπιτρόπῳ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀρχιμ. κ. Ἀμβροσίῳ Ἰβηρίτῃ.

Σωματεῖα.—Τῇ δευτέρᾳ, 4 δεκεμβρίου, πολλῶν ἑορταζουσῶν γυναικείων Ἀδελφοτήτων ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ἡ Α. Θ. Π. ηὐδόκησε νὰ ἐκπροσωπηθῇ διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου κ. Βενιαμὶν ἐν τῇ κατὰ Ξυλόπορταν Ἀδελφότητι, ἥτις ἐκ πόρων ὀλίγων ἀρκετὰ ἐπετέλεσε πρὸς διάκοσμον τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ πρὸ τριῶν αἰώνων πατριαρχικοῦ χρηματίσαντος. —Παρατηρητέον ὅτι ἐκεῖνα τῶν σωματείων ἐργάζονται πρακτικώτερον καὶ κοινωφελῶς, ὅσα ἀποφεύγουσι τὰς πομπώδεις ἑορτὰς καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς διθυράμβους, οἵτινες οὐχὶ σπανίως ἐπεζήτησαν νὰ καλύψωσι τὴν γυμνότητα τῆς καταστάσεως.

Τιμωρία ἱεροψάλτου.—Ἕνεκα πολιτείας ἀσυμβιβάστου πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, ἐτέθη εἰς ἀργίαν μέχρι τῶν χριστουγέννων, διαταγῇ τῆς Α. Θ. Π., ὁ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Τζιβαλίῳ ὑπηρετῶν ἱεροψάλτης κ. Γ. Βόμβας.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Κήρυγμα—Διωρίσθη ἱεροκήρυξ τῆς ἐπισκοπῆς Φθιώτιδος, στερουμένης τοιούτου, ὁ τέως ἱεροκήρυξ τῆς ἐπισκοπῆς Ἠλείας, πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Σπετσέρης

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τοὺς παθόντας ἐπεδείξατο λαμπρὰ καὶ πάλιν ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Διδυμοτείχου** καὶ οἱ φιλογενεῖς αὐτῆς ὀρθόδοξοι, συλλέξαντες καὶ ἕτερα 500 φράγκα. Καὶ λοιπὸν ἡλίου φανότερον ἐδείχθη ὅτι πανταχοῦ, ταῖς παραινέσεσι τῶν σεβ. ἀρχιερέων οἱ ὁμογενεῖς ὑπείκουσι προθύμως, καὶ τεκμηριοῦσιν αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ χριστιανικά. Ἐπὶ τῆς ἐθνικωτάτης ταύτης ὑποθέσεως ἡ ἐν Κύπρῳ καλλίστη ἐφημερὶς «Ἐλευθερία» γράφει ταῦτα τὰ πολλῆς προσοχῆς ἄξια.

«Εἷς ταπεινὸς καὶ ἀνεπίδεικτος ἐργάτης τῶν γραμμάτων, ὁ δημοδιδάσκαλος τῆς Γύψου, θλιβόμενος διὰ τ' ἀνεκδιήγητα μαρτύρια τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν, ἐσκέφθη νὰ διενεργήσῃ εἰσφορὰς ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθησάντων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Πράγματι συνέλεξε ποσόν τι μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου του, καὶ εἶτα ἐπεδόθη εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς ὅπως παραδώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ συλλεγὲν χρῆμα. Ἀλλὰ μάτην ἀπετάθη πολαχοῦ προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη μιᾶς τοιαύτης ἐπιτροπῆς. Οὐδαμοῦ ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ καὶ ἴχνος μιᾶς ἐπιτροπῆς ἢ μιᾶς ἑταιρείας ἢ σωματείου διενεργοῦντος ἔρανους ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων, τῶν γυμνητευόντων, τῶν ἀνεστίων, τῶν δολοφονουμένων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐν μέσῳ τῆς λιθίνης ἀδιαφορίας, ἥτις συνέχει σύμπαντας ἡμᾶς ἀπέναντι μεγίστων ἐθνικῶν συμφορῶν, ἀπέναντι κρισιμωτάτων τῷ Γένει περιστάσεων, ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ δημοδιδασκάλου ἀποτελεῖ φαινόμενον βαθείας συναισθήσεως τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καθηκόντων, διδάσκουσα εὐγλώττως τὰς ὑποχρεώσεις, ὑφ' ὧν περιβάλλεται ὁ ἀληθὴς, ὁ γνήσιος, ὁ μὴ φωνασκῶν, καὶ μὴ δημοκοπῶν καὶ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς ματαίας ἐπιδείξεις πατριωτισμοῦ. Ἔλθετε νῦν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ, οἱ προηγηταὶ τῆς κοινῆς γνώμης, οἱ ταγοὶ τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων νὰ μᾶς εἴπητε τί ἐπράξατε, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔφθασε μέχρι τῶν ὑπερηφάνων ὤτων σας τὸ κεραυνοβόλον ἄγγελμα ὅτι ἡ Βουλγαρία μετέβαλεν εἰς ἐρείπια καὶ τέφραν ἕνα ἀκμαῖον προμαχῶνα τοῦ ἑλληνισμοῦ παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον, ὅταν κατ' ἐπανάληψιν ἐμάθατε ὅτι ἑλληνικοὶ ναοὶ καὶ ἑλληνικὰ σχολεῖα διηρπάγησαν ἢ παρεδόθησαν εἰς τὴν μανίαν τοῦ πυρός, ὅταν ἐμάθατε ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ἐκεῖ κάτω καταδιώκεται ἀμειλίκτως, ἐκδιώκεται ἀπὸ τῶν ἑστιῶν, ἀπὸ τῶν πόλεων καὶ τῶν συνοικισμῶν, τοὺς ὁποίους ἵδρυσεν ἡ ἀπαράμιλλος ἑλληνικὴ δραστηριότης καὶ φιλεργία καὶ ἀνέδειξε τὸ μεγαλουργὸν καὶ δαιμόνιον ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Ἔλθετε σεῖς, οἱ περιάγοντες τὸν πατριωτισμόν σας

ἀνὰ τὴν Κύπρον καὶ λογοκοποῦντες διαρκῶς εἰς τὰ καφενεῖα, ἔλθετε οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται, ὅσοι καυχᾶσθε διὰ τὴν ἑλληνικὴν καταγωγήν σας καὶ ἀσμενίζετε νὰ ἐπιδεικνύητε τὸν πατριωτισμόν σας, νὰ μᾶς δείξητε ποία εἶναι ἡ δράσις, τὴν ὁποίαν ἠσκήσατε εἰς τὰς κρισίμους τοῦ Γένους περιστάσεις, ποῦ εἶναι αἱ συνδρομαί, τὰς ὁποίας συνελέξατε καὶ ποῦ εἶναι τὰ βοηθήματα, ἅτινα ἀπεστείλατε πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀνακούρισιν τῶν θυμάτων καὶ ἐπίρρωσιν τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῶν τιμαλφεστάτων τοῦ Γένους ἀδελφῶν ἡμῶν; Ποῦ εἶναι αἱ ἐπιτροπαί, τὰς ὁποίας κατηρτίσατε, καὶ ποῦ εἶναι αἱ συνδρομαὶ τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, τὰς ὁποίας ἠθροίσατε ὅπως περιβάλητε τὴν γυμνότητα, καταπαύητε τὴν πεῖναν καὶ κατασβέσητε τὴν δίψαν τῶν θυμάτων τοῦ βουλγαρικοῦ φανατισμοῦ; ».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀποφάσει τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, προκηρύσσεται διαγωνισμὸς πρὸς πλήρωσιν τῆς θέσεως διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν Πατριαρχείων. Ὅπως γένηταί τις δεκτὸς καὶ συμμετάσχῃ τοῦ διαγωνισμοῦ, ὀφείλει ἵνα αὐτοπροσώπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν Π. Δ. Νικολόπουλον α΄ γραμματέα τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ ἐγγραφῇ, προσαγάγῃ δὲ καὶ τὰς ἀπαιτουμένας συστάσεις καὶ πιστοποιητικά. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπιφυλάσσει ἑαυτῷ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκτιμήσεως πάντων τῶν ὅρων, τῆς παραδοχῆς τῶν διὰ τὸν διαγωνισμὸν ἐγγραφησμένων, δι' οὓς κατώτατον ὅριον ἡλικίας ὁρίζεται τὸ 30, ἀνώτατον δὲ τὸ 40.

Ὁ διαγωνισμὸς γενήσεται κατὰ τὸν ἰανουάριον τοῦ 1907, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἐγγραφέντων ὑποψηφίων παραδεκτοὶ θὰ λάβωσι προσωπικὴν εἰδοποίησιν, ὁρίζουσαν αὐτοῖς τὴν ἡμέραν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Αἱ ἐγγραφαὶ ὑποψηφίων ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, λήγουσι τῇ 30 δεκεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ γίνονται κατὰ πᾶσαν δευτέραν, τρίτην καὶ σάββατον ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 3 μετὰ μεσημβρίαν.

(ἐκ τοῦ γραφείου)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8)βρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Διακονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστείαν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφανίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων 2

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α΄ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ΄ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α΄ γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β΄ 40 ὁ Γ΄ 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 60 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 100 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 54

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑλλήνων δίκαια ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Χωρασμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου — Ἔγγραφα Ἱεροθέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας — Δικαστικαὶ Ἀγγελίαι.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΚΑΙΑ
ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ

Αὐθεντικὴ ἔκθεσις διαβιβασθεῖσα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπὸ ἡμερομ. 2 Δεκεμβρίου περιέχει τὰς ἀκολούθους νεωτέρας πληροφορίας.

«Ἐξαντλοῦντες τὰς ἡμετέρας νομοταγεῖς ἐνεργείας, ἃς ἀπὸ τῆς γενέσεως τοῦ διωγμοῦ κατά τε τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἐν Βουλγαρίᾳ κατεβάλομεν, ἀπεστείλαμεν πρό τινων ἡμερῶν εἰς Σοφίαν ἰδικαιτέραν ἐκ μέρους τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως ἐπιτροπείαν, ἀπαρτισθεῖσαν ἐκ τῶν κ. κ. Ἀχιλλέως Μαυρίδου καὶ Γεωργίου Κύρου, τῶν διαπρεπεστέρων μελῶν τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, ἥτις, παρουσιαζομένη ἐνώπιον τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Πετκώφ, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κ. Στάντσωφ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας κ. Σισμάνωφ, θὰ διεξετραγῴδει τὰς δεινὰς περιπετείας καὶ τὸν φοβερὸν διωγμὸν οὓς ὑφίσταται, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, τὸ ἡμέτερον στοιχεῖον, οὗτινος αἱ μὲν σχολαὶ ἐκλείσθησαν καὶ αἱ κοινοτικαὶ περιουσίαι ἐδημεύθησαν, αἱ δ' ἐκκλησίαι ἠρπάγησαν καὶ ἐπὶ πεντάμηνον, ἤδη, τοὺς μὲν νεκροὺς αὐτοῦ ἐνταφιάζει ἄνευ ἐπικηδείων τελετῶν, τὰ δὲ νεογέννητα τέκνα ἀφίνει ἀβάπτιστα· θὰ διεμαρτύρετο δὲ διὰ τὴν παράτασιν τῆς καταστάσεως ταύτης.

»Ἡ ἐπιτροπεία ἀφίκετο εἰς Σοφίαν τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ, τῇ ἑπομένῃ δὲ ἐγένετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν ὑπό τε τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας μὴ εὐκαιρήσαντος νὰ δεχθῇ αὐτήν.

»Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Πετκώφ, εἰς ἀπάντησιν τῶν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἐπιτροπείας λεχθέντων, ἐδήλωσεν ὅτι, τὸ μὲν σχολικὸν ζήτημα ἐλύθη τελειωτικῶς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμου, τὸ δὲ ζήτημα τῶν μητροπολιτῶν κανονισθήσεται διὰ νόμου, ὃν λίαν προσεχῶς θὰ ὑποβάλῃ τῇ Βουλῇ πρὸς ἐπιψήφισιν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν ἁρπαγεισῶν ἐκκλησιῶν, τοῦτο λυθήσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως, ἣν, ἡ συσταθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνή-

σεως καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐργαζομένη ἐπιτροπή, θὰ ὑποβάλῃ τῷ ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ.

»Ὁ Ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐξωτερικῶν κ. Στάντσωφ ἐδήλωσε τῇ ἐπιτροπείᾳ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διὰ τῶν διακοινώσεών Του πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις καὶ διὰ τῶν ἐπεμβάσεων, ἃς ζητεῖ, οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ· διότι ἡ Βουλγαρία οὔτε ἐδέχθη οὔτε δεχθήσεταί ποτε ἐξωτερικὴν ἐπέμβασιν· καθ' ὅλου δὲ ὁ ὑπουργὸς ἠθέλησε διὰ τῶν λόγων του νὰ ὑποδείξῃ ὅτι πᾶσα ἐνέργεια τῶν Πατριαρχείων διὰ τὰ ζητήματα δέον νὰ γίνηται ἀμέσως καὶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν. . . . . ».

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Βοδενῶν.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Ἀνιαρὸν καθῆκον ἐπιτελῶν, προάγομαι, μετὰ βαθυτάτου ψυχικοῦ ἄλγους, νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῆς ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς μοι Παναγιότητος, ὅτι οἱ ἐπάρατοι ἐχθροὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἐβύθισαν, περὶ τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τῆς 24 λήξαντος μηνός, εἰς ἄρατον λύπην καὶ βαθύτατον πένθος ἀρκετὰς οἰκογενείας τοῦ ὀρθοδόξου χωρίου Τεχόβου τῆς ταπεινῆς μου παροικίας, ἀπέχοντος ἐντεῦθεν 2 1)2 περίπου ὥρας· διότι, ἐννέα κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου, ἅτε μαστιζόμενοι ὑπὸ τῆς ἀλγεινῆς ἐνδείας, ἀψηφήσαντες πάντα φόβον καὶ κίνδυνον, ἐξῆλθον εἰς τὸ παρακείμενον τῷ χωρίῳ δάσος, ἄλλος μὲν πρὸς ξύλευσιν, ἄλλος δὲ πρὸς ἄλλας ἐργασίας· ἐκεῖ δὲ ἐνέτυχον τοῖς πτωχοῖς τούτοις κομῖται βούλγαροι, οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν γειτονικῶν σχισματικῶν χωρίων Κρουντσὲλ, Σρακίν, Πότσεπ κ. λ., οἵτινες. συλλαβόντες καὶ δέσαντες τοὺς δυστυχεῖς, ἀπεμάκρυναν τοῦ χωρίου περισσότερον καὶ ἐκεῖ πάντας ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως κατέσφαξαν διὰ μαχαιρῶν καὶ πελέκεων, καὶ οὕτως ἀπωρφάνισαν τὰ θεοστυγῆ ταῦτα ἀνθρωπόμορφα τέρατα οἰκογενείας ὁλοκλήρους, ὡς στερήσαντα τοὺς μόνους αὐτῶν προστάτας.

Οἱ ὑπὸ τὸ δυλοφονικὸν θέριστρον πεσόντες δυστυχεῖς Τεχοβῖται ὠνομάζοντο Ἀναστάσιος Κέτσης ἡλικίας 45 ἐτῶν, καταλιπὼν χήραν σύζυγον μεθ' ἑπτὰ ὀρφανῶν κορασίδων, Χρῆστος Δούμου Τούμπης διατρέχων τὸ 35 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἀφίνων σύζυγον καὶ δύο κοράσια, Ἀντώνιος Γεώργη Λιάκης ἄγων τὸ 50 ἔτος καὶ ἐγκαταλιπὼν γυναῖκα καὶ υἱόν, Γεώργιος Ἀντώνη, υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, διατρέχων τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του, Τρύφων Πέτρου Μπληζνάκης ἀφίνων σύζυγον μετὰ δύο ὀρφανῶν κορασίδων καὶ υἱῶν, Νούσιος Κωνσταντῖνος Καραγιάννη ἡλικίας 15 ἐτῶν, Δημήτριος καὶ Γιῶσκους, αὐτάδελφοι διατρέχοντες ὁ μὲν τὸ 45 ἔτος, ὁ δὲ τὸ 25, ἀμφότεροι δὲ ἔγγαμοι καὶ πατέρες τεσσάρων παίδων, καταλιπόντες πρὸς τοῖς ὀρφανοῖς αὐτῶν καὶ γηραιοὺς γονεῖς.

Φαντάζεσθε, Παναγιώτατε Δέσποτα, εἰς ὁποῖον βαθμὸν ἀπελπισίας καὶ ἀπογοητεύσεως εὑρίσκονται, ἕνεκα τοῦ στυγεροῦ καὶ φρικτοῦ τούτου ἀνοσιουργήματος, ἅπαντες ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανοὶ τοῦ χωρίου Τεχόβου καὶ ἰδίᾳ αἱ τὸ καίριον τραῦμα ὑποστᾶσαι ἐννέα οἰκογένειαι, αἵτινες, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑποστηριχθῶσι καὶ παραθαρρυνθῶσι προσηκόντως καὶ ὑπὸ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, διότι αἱ ἐντεῦθεν χορηγηθεῖσαι αὐταῖς ὑλικαὶ συνδρομαὶ καὶ βοήθειαι δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰ μὴ μόνον ἐλάχιστον μέρος τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν νὰ καλύψωσι καὶ θεραπεύσωσιν. . . . .

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Βοδενοῖς τῇ 4 Δεκεμβρίου 1906.

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης καὶ προσκυνητῆς μοι Παναγιότητος

ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† **ὁ Βοδενῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ**

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Μελενίκου.

Παναγιώτατε δέσποτα,

Χθές, μικροῦ δεῖν, στῖφος Βουλγάρων λῃσταναρτῶν, ὑπὸ τὸν διαβόητον ἀρχηγὸν αὐτῶν Σαντάνσκην, ἐπωρελούμενον τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, ἥτις κατὰ μικρὰ διαλείμματα ἐκάλυπτε τὴν πόλιν Μελενίκου, τοὺς περὶς αὐτῆς λόφους καὶ ἀρκετὴν περιοχήν, θὰ ἐπετίθετο κατ' αὐτῆς τῆς πόλεως καὶ θὰ ἐπέφερεν ἴσως τὴν τελείαν καταστροφὴν αὐτῆς, τῆς μόνης, μονωτάτης, νησίδος ὀρθοδόξου ἐν μέσῳ ὠκεανοῦ σχισματικοῦ. Ὡς στρατηγικὸν δὲ μέσον ἐξέλεξαν, ὅπως, ἐπιτιθέμενοι τοῦ κατὰ τὴν 12 ὥραν τῆς ἑσπέρας τουρκιστὶ ἐπιστρέφοντος ἐκ Σερρῶν καὶ ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Δεμίρ-Ἰσσαρίου κερβανίου τῆς πόλεως, τοῦ τροφοδοτοῦντος καὶ αὐτὴν καὶ τὰ περὶξ χωρία, φονεύσωσι τοὺς κυρατζίδες καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, 40—50 τὸν ἀριθμόν, ἱππεύοντες νὰ εἰσέλθωσιν ὡς ἀγωγιᾶται, ὑπὸ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸ σκότος, εἰς τὴν πόλιν καὶ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τὰς φλόγας καὶ εἰς τὴν σφαγήν. Διότι, περὶ τὴν 12 1]2 ὥραν τῆς ἑσπέρας, μόλις πέντε λεπτὰ ἔξω τῆς πόλεως, τρία δὲ μόλις ἀπὸ τοῦ στρατιω-

τικοῦ σταθμοῦ, πολυάριθμοι ἐπέπεσαν κατὰ τῶν κυρατζίδων, ἀλλ' εὐτυχῶς δύο μόνον προσέβαλον, ἐξ ὧν ὁ εἷς, Ἰωάννης Στοΐκος Μπεχλεβάνος ὀνόματι, ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός, ὁ δὲ ἕτερος Χρῆστος Τσέκος, καιρίως τραυματισθείς, πνέει τὰ λοίσθια, τῶν λοιπῶν διὰ τῆς φυγῆς σωθέντων καὶ εἰσελθόντων εἰς τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ κρότου τῶν ὅπλων, ἡ πόλις ἅπασα κατελήφθη ὑπὸ πανικοῦ καὶ δὲν ἐγνώριζέ τις τίνα νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ παρὰ τίνος νὰ μάθῃ τὰ διατρέχοντα. Μόλις δὲ μετὰ παρέλευσιν ἀρκετῆς ὥρας κατωρθώθη νὰ ἀποσταλῇ μικρὸς ἀριθμὸς στρατιωτῶν πρὸς καταδίωξιν τῶν κακούργων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι, ἐκ τοῦ πυρὸς τῶν πολυαρίθμων κομιτῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ στρέψωσιν ὀπίσω. ἀφίσαντες ἀνενοχλήτους αὐτοὺς νὰ ἀναχωρήσωσιν. Ἰδού, Πανιερώτατε, ὁ λόγος δι' ὃν ἐτηλεγράφησα τὴν πρωΐαν ἐπικαλεσάμενος τὴν ἄμεσον προστασίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς αὐγῆς σήμερον, ἡ ταπεινή μου Μητρόπολις κατεκλύζετο ὑπὸ χριστιανῶν κατεπτοημένων καὶ ἐπικαλουμένων τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν μου. Διὰ τακτικοῦ ἐζήτησα ὅπως τουρτεῦθεν οἱ κυρατζίδες συνοδεύωνται ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ χωροφυλάκων καὶ μοὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἐκτελέσωσι τὴν παράκλησίν μου. Μόλις δὲ μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὡς ἄνω λεχθέντος θύματος τῆς θηριωδίας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας μακαρίτου Ἰωάννου Στοΐκου, τελεσθεῖσαν περὶ τὴν 10 ὥραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν διὰ τοῦ ἐπικηδείου, προσεπάθησα οὐχὶ ὅπως θρηνήσω τὸν νεκρὸν ἢ παραστήσω τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἵνα δι' ἐπιχειρημάτων ἐκ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν θρησκείας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας παρηγορήσω καὶ ἐνθαρρύνω τοὺς Μελενικίους, ὠχροὺς πάντας οὐχὶ τόσον ἐκ τῆς ἀδίκου ἀπωλείας ἑνὸς ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ, ὅσον ἐκ τοῦ θράσους καὶ τῆς τόλμης τῶν ἀνταρτῶν εὑρισκομένων εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, διελύθησαν τὰ πλήθη μὲ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα ὅτι, ἡ φιλόστοργος μήτηρ Ἐκκλησία, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πιστὰ αὐτῆς καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, ἀλλά, τῇ πατρικῇ προστασίᾳ τοῦ μεγαθύμου Ἄνακτος ἡμῶν, θὰ φροντίσῃ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

ἐλάχιστος καὶ ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ προθυμότατος θεράπων
† **ὁ Μελενίκου ΑΙΜΥΛΙΑΝΟΣ**

ἐν Μελενίκῳ
τῇ 27 Νοεμβρίου 1906.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Πενταμήνου συμπληρουμένου μετὰ δεκαπενθήμερον ἀπὸ τῶν φονικῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ σκηνῶν, ὀλίγα μνημόσυνα πανδήμως ἐτελέσθησαν, ὧν ἐποιησάμεθα μνείαν, καθ' ὅσον ἡμῖν ἐγίνοντο γνωστά. Βραδέως ἐλάβομεν ἐκ Νέας Ὑόρκης τὴν καλλίστην «Ἀτλαντίδα», ἐξ ἧς ἐμάθομεν ὅτι καὶ δύο ἕτερα μνημόσυνα ἐτελέσθησαν ὑπὸ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενῶν, τῇ 5 νοεμβρίου παρελθόντος ἐν South Framingham τῆς **Μασσαχουσέτης**, ἱερουργοῦντος τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου καὶ προϊσταμένου τῆς ἐν Μάντζεστερ ὁμοεθνοῦς κοινότητος κ. Ἀμβροσίου Παρασχάκη, τοῦ καὶ λόγον κατάλληλον ἐκφωνήσαντος πρὸς τοὺς εὐαρίθμους ἐκεῖ ἕλληνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταγομένους ἐκ Κοριστᾶς — καὶ τῇ 12 τοῦ νοεμβρίου ἐν **Φιλαδελφείᾳ**, καθὼς εἴδομεν προαγγελλόμενον. — Ἐξ ἐφημερίδος ὡσαύτως ἐμάθομεν ὅτι καὶ ἡ ἐν **Ταϊγανίῳ** τῆς Ρωσσίας φιλογενὴς ἑλληνικὴ κοινότης ἀπέτισε τὸν φόρον τῆς εὐλαβείας αὐτῆς καὶ τοῦ θυμασμοῦ πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σφαγιασθέντας, συνελθοῦσα ἐν τῷ πενθίμως διακοσμηθέντι ναῷ αὐτῆς, ἐν ᾧ, τῇ 12 λήξαντος, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης καὶ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Ἰουβενάλιος ἱερούργησε σὺν τοῖς ἱερεῦσι τῆς κοινότητος, τελέσας ἱερὸν μνημόσυνον.

Ἐὰν ἔτι μένωσί τινες ἀποικίαι καὶ μητροπόλεις ὑστεροῦσαι ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ πρὸς τοὺς ἐν πίστει τελειωθέντας καθήκοντος, ἔχουσι καιρὸν ὅπως ἐπιδείξωνται τὸ ἔμφυτον, οὐ διδακτόν, αἴσθημα κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἑξαμηνίας ἀπὸ τῶν φονικῶν τῆς Ἀγχιάλου σκηνῶν. Ἀπεκδεχόμεθα δὲ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ θυμασμοῦ τούτου καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἀγήρω μνήμην τῶν ἐν Κυρίῳ κοιμηθέντων, οἵτινες ἐτίμησαν τὸ τοῦ ὀρθοδόξου ἕλληνος ὄνομα.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ,

ἅπερ ἀπὸ πέντε μηνῶν ἐπιδεικνύουσιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων οἱ ὀρθόδοξοι ἕλληνες, οἱ ἔν τε τῇ κρατιᾷ τουρκικῇ αὐτοκρατορίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ, συναθροίζοντες ἐράνους πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ὑλικῆς δυσπραγίας τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας φυγόντων ὁμογενῶν, ἀπήνεγκον μέν τι ποσόν, οὐχὶ οἷον προσεδοκῶμεν. Καὶ τῶν πρόσφύγων οἱ πλείονες ὀλίγης ἔτυχον βοηθείας καίτοι σὺν τοῖς χρήμασι καὶ ἐνδύματα προσηνέχθησαν, ἀλλὰ πολλοὶ μένουσι

σχεδὸν ἀβοήθητοι. Πρὸς τοὺς ὀλίγους ἐν Κωνσταντινουπόλει μένοντας τὸ Πατριαρχεῖον ἡμῶν διένειμε μέχρι τῆς 30 νοεμβρίου λήξαντος 1526 περίπου λίρας τουρκικάς. Διανεμομένου δὲ τοῦ δεκεμβρίου, πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις ἐπιβάλλεται ἡ συναντίληψις, ἡ βοήθεια, ἡ ἀρωγὴ πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἡμῶν ἀδελφούς, ὧν πρέπει ν' ἀνακουφίσωμεν τὴν θλῖψιν ἐπὶ τῇ διαπαντὸς ἴσως ἀπωλείᾳ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἅτινα ἐκέκτηντο.

Κατὰ τὴν λήγουσαν ἑβδομάδα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἡ φιλότιμος ὁμογενὴς κοινότης **Κίου** τῆς μητροπόλεως Νικαίας 87 καὶ ἡμίσειαν λίρας τουρκικὰς ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς μισαδελφίας τῶν λεγομένων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολ. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας—ἡ ἱερὰ μητρόπολις **Σάμου** 1918 γρόσια σαμιακὰ — ἡ φιλογενὴς καὶ πατρώζουσα ἑλληνικὴ κοινότης **Κοζάνης** 40 λίρας τουρκικὰς, ὧν τὴν μίαν ὁ πανιερ. μητροπολίτης, μίαν ἡ ἄρτι συστηθεῖσα γυναικεία ἐν Σερβίοις Ἀδελφότης, μίαν ἡ Ἀδελφότης Κατωφυγίου, μίαν ἡ Ἀδελφότης «Ἀγάπη» ἐν Βελβενδῷ, ἡμίσειάν ἡ γυναικεία Ἀδελφότης Κοζάνης, καὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐν Κοζάνῃ ἑλληνικοῦ γυμνασίου.—Μετ' ἐπαίνων ἐπίσης ἀναγράφομεν τὴν ἐκ φράγκων χρυσῶν τετρακοσιωνείσφορὰν τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν **Λειψίᾳ ἑλλήνων,** οὗ πρόεδρός ἐστιν ὁ δόκιμος φιλόλογος κ. Σπ. Μωραΐτης— Ἐξ ἐφημερίδων ἐμάθομεν ὅτι οἱ ἐν South Framingham τῆς **Μασσαχουσέτης** ὀλίγοι ἕλληνες, συλλέξαντες, ἀπέστειλαν 150 φράγκα τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν.—Εὐγνωμόνως ἐπίσης θέλουσι μάθει βεβαίως οἱ ταλαιπωρούμενοι ὁμογενεῖς ὅτι ὁ μὲν σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος **Σιναίου κ. Πορφύριος** προσήνεγκε φράγκα 1000—οἱ ὀρθόδοξοι τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας 1296 γρόσια—ἡ δὲ ἐνταῦθα **Ἀδελφότης τῶν νεωκόρων** τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς γρόσια 190 (φράγκα 40).

Ἀλλ' ἐνταῦθα δέον ν' ἀναγραφῇ καὶ νὰ γνωσθῇ μετὰ συγκινήσεως τὸ διδακτικὸν πολλοῖς παράδειγμα τῆς πατρωζούσης δεσποσύνης **Κλεοπάτρας Ν. Φωτιάδου,** συλλεξάσης ἐξ ἐράνων μεταξὺ γνωρίμων καὶ συγγενῶν γρόσια 2268 (λίρας 21). Αἱ εὐχαὶ τῆς **Α. Θ. Π.** διεβιβάσθησαν τῇ φιλανθρώπῳ καὶ φιλογενεῖ κόρῃ δι' ἰδίας ἐπιστολῆς.

*

Αἱ Ἀδελφότητες τῆς ἐπαρχίας Σερβίων καὶ Κοζάνης—ὡς πρὶν αὐτῶν ἡ τῶν ἐν Σηλυβρίᾳ ἑλληνίδων Ἀδελφότης—παρέχονται λαμπρὸν ἑαυτὰς ὑπόδειγμα τοῦ καθήκοντος τῶν ἀγαθοεργῶν παρ' ἡμῖν ἑταιριῶν καὶ συλλόγων πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ἐὰν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἐπὶ ταῖς ἐφιστηκυίαις δεσποτικαῖς ἑορταῖς, πολλὴ γίνηται προτροπὴ πρὸς ἀντίληψιν τῶν ἀπόρων καὶ πενήτων, ἐκκλήσεις δ' ἐκδίδωσιν αἱ Ἀδελφότητες ἐπικαλούμεναι τὴν τῶν δυναμένων πρὸς τοὺς ἀδυνάτους συμπάθειαν, καὶ πολλάκις σωματεῖα μόλις ἄλλοτε ἀκουόμενα πατάγους ἐπιτηδεύωσι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπὶ τῇ γενομένῃ πομπωδῶς διανομῇ ποσῶν εὐτελῶν, οἱ διὰ τὸ κλέος τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους παθόντες εἰσὶν ἄξιοι νὰ ἑλκύσωσι τὰ συμπαθείας τῶν ἀποτελούντων τὰς Ἀδελφότητας. Οἱ διοικοῦντες αὐτὰς ἔχουσι χρέος ἕνα καὶ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς μισαδελφίας φροντίσωσι. Δύο τρεῖς τῶν ἐνταῦθα Ἀδελφοτήτων ἔπραξαν τὸ καθῆκον αὐτῶν τὸ ἱερόν. Αἱ οὐχὶ εὐποροῦσαι Ἀδελφότητες Σηλυβρίας, Κοζάνης, Βελβενδοῦ καὶ Κατωφυγίου προβάλλουσιν ἑαυτὰς ὑπογραμμὸν φιλανθρωπίας ἐθνοφιλήτου πᾶσι τοῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τοῖς ἐνταῦθα ἀγαθοεργοῖς σωματείοις· **Ὑπὲρ τῶν προσφύγων καὶ τῶν πασχόντων ὀλίγα, δυστυχῶς, ἐπράξαμεν.**

*

Δέον ἐνταῦθα νὰ σημειωθῇ, χάριν τοῦ δικαίου, χάριν τῆς ἀκριβείας, ὅτι οἱ τῆς «Ἐκκλήσεως» τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας προθύμως ἑνωτισθέντες ἀγιορεῖται κελλιῶται προστήνεγκον τὰς προσενεχθείσας εἰς τὸ Ἐθνικὸν ταμεῖον τριάκοντα λίρας οὐχὶ ὡς ἔρανον τῶν κελλίων, ἀλλ' ὡς ὁσίαν καὶ ἐθνοπρεπῆ προσφορὰν τῆς **Ἀγαθοεργοῦ τῶν κελλιωτῶν ἀδελφότητος.** Οἱ ἀπομεμακρυσμένοι τῆς κοινωνικῆς τύρβεως ὁσιώτατοι κελλιῶται μοναχοί, οἱ σιτιζόμενοι οὐχὶ ἀπὸ κοινῶν ταμείων ἱερῶν μονῶν, ἃς ἡ τῶν πατέρων καὶ προγόνων ἡμῶν εὐσέβεια πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ αἰώνων ἐπροίκισε διὰ κτημάτων προσοδοφόρων, ἀλλ' ἀποζῶντες ἐκ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν αὐτῶν, οἱ ἐν καλύβαις πτωχαῖς οὐχὶ σπανίως μετὰ δυσκολίας πορίζόμενοι τὸν ἄρτον αὐτῶν, ἐδείξαν ὅτι κατανοοῦσι πληρέστατα τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ φιλάνθρωπον, εὐεργετικὴν, ἀξίαν τοῦ ὀρθοδόξου μοναχοῦ ἀποστολήν. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις οἱ διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐπιφανεῖς μοναχοί, κατερχόμενοι ἀπὸ τῶν ἐρήμων εἰς τὰς πόλεις, ἐστήριζον ἐν τῇ πίστει τῇ ὀρθοδόξῳ τοὺς κλονιζομένους, τοὺς παραπατοῦντας, τοὺς ἐν πειρασμοῖς χειμαζομένους. Ἐν τῷ διωγμῷ, ὃν ὑφίστανται σήμερον οἱ ὀρθόδοξοι, κατέρχονται οἱ ἁγιορεῖται μοναχοὶ πρόθυμοι καὶ ἕτοιμοι νὰ βοηθήσωσι τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, τῇ βοηθούσῃ καὶ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ πάσχοντας, τοὺς ἁφαιρουμένους τὰς οὐσίας, τοὺς ἐν ὀρφανίᾳ ζῶντας, τὰς ἐν χηρείᾳ διαγούσας. Μετὰ τὴν γεραρὰν βασιλικὴν καὶ πατριαρχικὴν

τοῦ **Βατοπαιδίου** μονὴν, ἡ **Ἀγαθοεργὸς τῶν κελλιωτῶν ἁγιορειτῶν Ἀδελφότης** ἀπέδειξε τὴν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ὀρθοδόξων ἱερὰν ἀποστολὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου. **Ἀλλ' ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ ἄλλαι μοναί.**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Τῷ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτῃ Σηλυβρίας κ. Διονυσίῳ ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἡ ἄδεια τῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μεταβάσεως ἕνεκα τῶν ἑορτῶν.

Ἐπάνοδος εἰς τὰ πάτρια. — Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐκ Μελενίκου ὅτι τὰ χωρία Μίτινον καὶ Σιρμπάνι, ἀποπτύσαντα τὸ σχίσμα τὸ βουλγαρικὸν, εἰς ὃ εἶχον ὑποταχθῇ ὑπὸ τὸν φόβον τῶν ἔξωθεν ἐπιδρομέων, ἐπανῆλθον εἰς τὰ πάτρια.

Κοινὴ συνεδρία. — Καθὼς τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, οὕτω καὶ χθὲς συνῆλθον εἰς συνεδρίαν κοινὴν ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐπὶ μακρὸν διασκεψάμενα περὶ ὑποθέσεων πολλῆς σπουδαιότητος.

Μητρόπολις Τυρολλόης. — Ἡ δημογεροντία Τυρολλόης ὑπέβαλε τηλεγραφικῶς καὶ δι' ἀντιπροσώπων τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀνασυγκροτήσει τῆς μητροπόλεως Τυρολλόης καὶ Σεργεντζίου.

Μητρόπολις Παραμυθίας. — Ἠγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου ἡ ἐγκαίρως εἰς τὴν ἕδραν τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἄφιξις καὶ ἡ θερμὴ δεξίωσις, ἧς ἔτυχεν ἀπὸ μέρους τῶν ὀρθοδόξων.

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις. — Τῇ πέμπτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α. Ἐξ. ὁ παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ νέος πρεσβευτὴς τῆς Αὐστροουγγαρίας κόμης Παλαβιτσίνη, γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν εἰθισμένων ἐπὶ τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἐπισκέψει τιμῶν.

Νεοπαγεῖς ἑλληνικαὶ κοινότητες. — Ὁμογενεῖς ἀξιόπιστοι χορηγοῦσιν ἡμῖν εὐφροσύνους εἰδήσεις περὶ κοινοτήτων ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων, ἄρτι συνιστωμένων ἐν Μικρασίᾳ, εἰς μέρη, ἐν οἷς ἔθαλλε πρὸ αἰώνων ὁ χριστιανισμός. Ἐφ' ὅσον, ὑπὸ τὴν πατρικὴν πρόνοιαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους εὐμένειαν καὶ στοργὴν τοῦ ἄνακτος ἡμῶν εὐκολύνονται αἱ συγκοινωνίαι, νέαι δὲ ὁδοὶ, κατὰ τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, συνδέουσιν ἐπαρχίας καὶ πόλεις τῆς κραταιᾶς τῶν ὀσμανιδῶν αὐτοκρατορίας, χωρία δὲ πρὸ μικροῦ ἀνάξιον λόγου πληθυσμὸν ἔχοντα μεταβάλλονται εἰς κωμοπόλεις, ὁμογενῶν κοινότητες ἐκεῖ συγκροτοῦνται καὶ σχολὴ καὶ ναὸς ἱδρύεται, συγκρατῶν τὰς ἀρτιπαγεῖς ὁμογενεῖς κοινότητας. Τοιαύτη ἐντὸς χρόνου βραχέος συνεστάθη ἐν Ἀφιὸν Καρὰ Χισὰρ, ὅπου μόλις τριάκονται οἰκογένειαι ὀρθοδόξων διαβιοῦσιν· ἀλλ' αὐταὶ, καθ' ἱερὰν τῶν προγόνων παράδοσιν, ἵδρυσαν μικρὸν εὐκτήριον μετὰ συνημμένου στοιχειώδους σχολείου, καὶ διδάσκαλον μετεπέμψαντο τὸν αὐτὸν καὶ ἱερέα, πολλῶν ἐπαίνων ἄξιαι οὖσαι. Οἱ τοιουτοτρόπως τὴν πάτριον πίστιν περιέποντες καὶ τηροῦντες ἐπισπῶνται τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Συλλυπητήρια τῇ Α. Θ. Παναγιότητι. — Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα συνελυπήθησαν τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σταματίου οἱ μητροπολῖται Ἡρακλείας, Λήμνου καὶ Χαλδείας καὶ τινες τῶν ἐν Ἑλλάδι λογίων.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως. — Εἰς αἰτιάσεις τινας τῶν κατοίκων Βοστίνης (τῆς μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καὶ Δελβίνου) κατὰ τοῦ αὐτόθι ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου πρεσβυτέρου καὶ οἰκονόμου κ. Ἀναστασίου διαταχθεὶς οὗτος ὑπέβαλε συνοδικῶς τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ. Αὕτη ἐκρίθη ἐπαρκής.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ τρίτῃ, μνήμῃ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ πρώην Ἀντιοχείας, ὡς καὶ τῷ ἐπίσης ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Βελλᾶς καὶ Κονίτσης· ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ τε ἐνδοξ. Σπ. Λαζαρίδῃ ἐφέντῃ καὶ διὰ τοῦ ἱερολ. τριτεύοντος τῷ βοηθῷ καπικεχαγιᾷ τῶν Πατριαρχείων κ. Σπυριδωνι Κωνσταντινίδῃ — τῇ ἐπιούσῃ δὲ, τετάρτῃ, διεβιβάσθη συγχαρητήρια τῷ ἑορτάζοντι θεοφ. ἐπισκόπῳ Συνάδων κ. Εὐγενίῳ διὰ τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος· συνεχάρη δὲ τηλεγραφικῶς τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Βανιαλούκας καὶ Βιχάτς κ. Εὐγενίῳ καὶ τῷ ἐν Σόφιᾳ ἀντιπροσώπῳ τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐ. γ Ζαλοκώστᾳ — χθὲς δὲ τὰς

πατριαρχικὰς εὐχὰς ἡρμήνευσε τῷ ἑορτάζοντι ἐξ. ἰατρῷ Λευθεράκῃ πασῇ ὁ ἱερολ. δευτερεύων κ. Ἀθηναγόρας.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα.—Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη βοηθὸς ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου ὁ ἐκ τῶν καλλίστων τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Σ. Φουρτουνιάδης, διατηρῶν ἅμα, χωρὶς ἐπιμισθίου, τὰ καθήκοντα γραμματέως τῆς ἐπὶ τῶν γραφείων Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐράνου.

Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια.—Μέλος τῆς ἐφορίας τῶν Ἀρχιγενείων ἐκπαιδευτηρίων, ἀντὶ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Σ. Μουράτη, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὁ ἑλλ. ἰατρὸς κ. Ν. Ἰσ. Φερμάνογλους.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες.—Ἀπὸ δεκαπέντε σχεδὸν ἡμερῶν δύο ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες ἐκπατρισθεῖσαι—καθὼς ἡ «Πατρὶς» τοῦ Βουκουρεστίου—καὶ τόπον μεταλλάξασαι διαμονῆς ἤρξαντο συνεχίζουσαι τὴν κοινωφελῆ τῆς δημοσιογραφίας ἀποστολὴν ἐν ἑτέραις χώραις, ἐγκαταλιποῦσαι τὴν Ρουμανίαν. Ἡ μὲν τούτων, ἡ παλαιοτέρα, κατέφυγεν εἰς Βρασσόβην τῆς Οὐγγαρίας, ἡ «Ἶρις»—ἡ δέ, νεωτέρα, ἔθηκεν ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων τῆς ὁμοδόξου καὶ κραταιᾶς τῶν ρώσσων αὐτοκρατορίας, ὁ «Κόσμος». Ἡ ἐφημερὶς αὕτη, εἰς μέγα σχῆμα, ἐκδίδοται ἐν Ὀδησσῷ, διευθυντὴν μὲν ἔχουσα τὸν ἐλλόγ. κ. Π. Κωνσταντινίδην, ἀρχισυντάκτην δὲ τὸν γνωστὸν ἐπίσης ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ κόσμῳ κ. Θ. Μοσχόπουλον. Τὴν ὕλην παρέχει τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ ὁ «Κόσμος» ἐκλεκτήν, ἀναγινώσκεται δ' εὐχαρίστως, κεκτημένος καὶ καλοὺς ἀνταποκριτὰς ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς.—Ἡ «Ἶρις», τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος ὑπάρξεως διανύουσα, ἐκδίδοται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, ἐπαγγέλλεται δὲ νὰ χορηγῇ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ ὁμογενῶν. Ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ ἐν μέσῳ πεπολιτισμένων καὶ φιλοξένων λαῶν ἀνεπηρέαστως καὶ ἐλευθέρως τὸν ἀγῶνα τὸν δημοσιογραφικὸν ἀναλαμβάνοντες καὶ διεξάγοντες.

Σωματεῖα.—Κατὰ τὰς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τελεσθείσας ἐπετείους πανηγύρεις τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχαιοτάτων σωματείων, τῆς Φιλοπτώχου εἰς Τατάυλα Ἀδελφότητος καὶ τῆς ἐν Φαναρίῳ Λέσχης Μνημοσύνης ἐξεπροσώπουν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Σεραφεὶμ ἐν τῇ πρώτῃ, καὶ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. Τὰ δύο ταῦτα σωματεῖα διανύουσι τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀμφότερα.—Τῇ τρίτῃ, 12 τοῦ μηνός, ἦγε τὴν πεντηκοστὴν τουλάχιστον ἐπέτειον τῆς συστάσεως αὐτῆς ἡ ἐν Παλατᾷ Ἀδελφότης Ἅγιος Σπυρίδων.—Τῶν ἀρχαιοτέρων τούτων σωματείων ἡ εὐεργετικὴ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐπίδρασις ἐστι γνωστή. Τοῦ τρίτου δὲ ἡ ἐν μικρῷ κύκλῳ ἀγαθὴ ἐργασία γινώσκεται νῦν, ὅτε μανθάνομεν ὅτι καὶ μαθητὰς ἀνέλαβε νὰ ἐκπαιδεύῃ δωρεὰν καὶ ξυλάνθρακας νὰ διανέμῃ τοῖς ἀπόροις καὶ πενήτων νὰ τελῇ τὰς κηδείας ἀπὸ ταμείου πενιχροτάτου.

Πατριαρχικὴ ἐπιείκεια.—Αἰτήτει τοῦ ἐν Τζιβαλίῳ ἱεροψάλτου κ. Γ. Βόμβα, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ηὐδόκησε νὰ παράσχῃ συγγνώμην εἰς αὐτόν, ἀρθείσης τῆς ἐπὶ τῷ πταίσματι ἐπιβληθείσης ποινῆς τῆς ἀργίας.

ΑΘΩΝΙΑΣ

Τοιοῦτον τίτλον φέρει μουσικὸν ἔργον τοῦ γνωστοῦ μύστου τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς μουσικολογιωτάτου κ. Π. Γ. Φιλανθίδου, οὗτινος ἐξεδόθη ἤδη ὁ Α' τόμος καὶ ἐκδίδεται ὁσονούπω καὶ ὁ Β'. Ἡ ἐγνωσμένη εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον εἰδικότης τοῦ κ. Φιλανθίδου περὶ τὴν μουσικὴν ἐστὶν ἡ καλλιτέρα περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου ἐγγύησίς τε καὶ σύστασις.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐφημερίσι τῆς Αἰγύπτου τὸ Γραφεῖον τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἐδημοσίευσε πρὸ δεκαπενθημερίας τὴν ἑξῆς δήλωσιν:

«Χθὲς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁ κ. Γεώργιος Κ. Ζερβουδάκης καὶ οἱ ἐπίτιμοι ἀπεσταλμένοι τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Πανταγίου Τάφου γέρων σκευοφύλαξ ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος καὶ γέρων ἀρχιγραμματεὺς ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος, ὑπέγραψεν πρᾶξιν, καθ' ἣν ὁ εὐγενέστατος κ. Γεώργιος Κ. Ζερβουδάκης ἐχορήγησε τῷ ἱερῷ κοινῷ τοῦ Πανταγίου Τάφου δάνειον 60,000 λιρῶν Ἀγγλίας ἐπὶ τόκῳ 2 ο/ο πρὸς λύτρωσιν ἀπὸ τῶν ἕως τοῦδε καταθλιπτικῶν αὐτοῦ χρεῶν. Τὸ δάνειον τοῦτο ἐξοφληθήσεται τοκοχρεωλυτικῶς ἐντὸς δεκαπενταετίας».

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Νέοι ἐπίσκοποι.—Αἱ ὑποδοχαὶ αἱ γενόμεναι τοῖς ἄρτι χειροτονηθεῖσιν ἐπισκόποις ὑπὸ τῶν εὐσε-

βῶν αὐτῶν ποιμνίων ἦσαν πανηγυρικαί. Οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Χαλκίδος κ. Παντελεήμων καὶ Φθιώτιδος κ. Θεόφιλος ἀπῆλθον ἄνευ ἐπισήμου συνοδίας· ὁ πανιερ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς συνεκδήμους εἶχε τόν τε σεβασμ. μητροπολίτην Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον καὶ τὸν πανιερ. Μεσσηνίας κ. Μελέτιον, ἀφικομένους εἰς Τρίπολιν μετ' αὐτοῦ τῇ 19 νοεμβρίου λήξαντος, δι' ἁμαξοστοιχίας ἐκτάκτου.

Κήρυγμα. — Κατὰ τὴν διανυομένην ταύτην νηστείαν τῶν Χριστουγέννων κηρύττεται τακτικῶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς τῶν Ἀθηνῶν ναοῖς, ὧν ἔν τισι κηρύττουσιν ἐπιτυχῶς οἱ ἐφημέριοι, καθὼς ὁ «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀγγέλλει, ἐπαινῶν τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον Οἰτύλου καὶ Γυθείου κ. Παρθένιον δι' ἃς ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λύγου καταβάλλει προσπαθείας. Σημειωτέον ὅτι ὁ νομὸς Λακωνικῆς στερεῖται τακτικοῦ ἱεροκήρυκος.

Ἐψηφισμένοι ἐπίσκοποι. — Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» κηρύττει «συκοφαντίαν πλασθεῖσαν ὑπὸ ἐνδιαφερομένων προσώπων» τὴν κατηγορίαν ὅτι ὁ ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἀκάκιος νοσεῖ κατὰ τὸ δόγμα. Τὴν συκοφαντίαν ὑπεστήριξεν ὁμογενὴς ἀναλαβὼν τὴν διόρθωσιν τῶν ἠθῶν τῶν χριστιανῶν. Ὁ ὑφηγητὴς τῆς θεολογίας κ. Κ. Δυοβουνιώτης ἐν ἐντύπῳ δηλώσει ὑπερασπολογεῖται πειστικῶς τοῦ θεοφιλ. ἐψηφισμένου Σπάρτης.

Ἐπισκοπὴ Μεσσηνίας. — Μετὰ τριήμερον ἐν Τριπόλει διατριβήν, ἐπέστρεψεν εἰς Καλάμας, ἔδραν τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Μεσσηνίας κ. Μελέτιος.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ

Πρὸ ἐννέα ἡμιρῶν ἀπεβίωσεν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅπου διέμενε νοσηλευόμενος, ὁ **πρόεδρος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους Ἰωακεὶμ** Ἀναστασιάδης, ἑξηκοντούτης σχεδόν. Ἐν Μηχανιώνᾳ τῆς Κυζίκου γεννηθεὶς καὶ τυγχάνων ἀνεψιὸς τοῦ μακαρίτου Προκοπίου μητροπολίτου Βερροίας (ὕστερον Κασσανδρείας) ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ σχολῇ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1876. Ἔκτοτε ὑπηρέτησεν ἐν ἐπαρχίαις καὶ ἔν τινι ρουμανικῇ πόλει ὡς διδάσκαλος καὶ ἐφημέριος· τῷ 1886 διωρίσθη μέγας ἀρχιμανδρίτης τῶν Πατριαρχείων. Ἐχειροτονήθη κατόπιν ἐπίσκοπος Πολυανῆς, ἐκεῖθεν μετετέθη τῷ 1892 εἰς τὴν μητρόπολιν Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης καὶ ἀπὸ ταύτης μετὰ ἐπταετίαν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου καὶ πολλῆς ἀπήλαυε τῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὸ ἀφελὲς ἐν ἀναστροφῇ.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Ἐν δυσὶ προηγουμένοις ἄρθροις, κατεστήσαμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἐνημέρους τοῦ σοβαροτάτου καὶ ζωτικοτάτου, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως, ζητήματος τοῦ χωρισμοῦ τῆς Πολιτείας ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἐπιτελουμένου ὑπὸ τῆς Γαλλίας, «τῆς πρωτοτόκου» ταύτης θυγατρὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Καί, ἐν μὲν τῷ φύλλῳ τῆς 10 Δεκεμβρίου 1905, ἐξεθήκαμεν, ἐν τῇ δυνατῇ συντομίᾳ καὶ σαφηνείᾳ, τὰ αἴτια καὶ τὰς ἀφορμὰς τῆς πρὸς τὸν πάπαν ῥήξεως, τῆς καταργήσεως τοῦ Κογκορδάτου, καθὼς καὶ περίληψιν τῶν διατάξεων τοῦ περὶ χωρισμοῦ νόμου τοῦ ἐπιψηφισθέντος ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ Κοινοβουλίου· ἐν δὲ τῷ φύλλῳ τῆς 11 Φεβρουαρίου 1906, παρεθήκαμεν τὴν περὶ τούτου ἐτυμηγορίαν τοῦ πάπα, καταδικάσαντος, ἐπισήμως, τὸν δημοσιευθέντα νόμον, ὡς ὑβριστικὸν πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἀντικείμενον πρὸς τὸ φυσικὸν καὶ διεθνὲς δίκαιον, πρὸς τὸν ὀργανισμόν, τὰ οὐσιώδη δικαιώματα καὶ τὴν αὐτενέργειαν τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ πρὸς τὰ νόμιμα περὶ ἰδιοκτησίας δικαιώματα ταύτης καί, τέλος, ὡς τιτρώσκοντα καιρίως τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς παπικῆς Ἕδρας, τοῦ προσώπου τοῦ πάπα καὶ σύμπαντος τοῦ γαλλικοῦ καθολικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἐπεφυλάσσετο δέ, προσέθετεν, ὁ πάπας ἵνα, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, διαβιβάσῃ λεπτομερεῖς ὁδηγίας τῷ γαλλικῷ κλήρῳ καὶ λαῷ περὶ τῆς τηρητέας ἐν τῷ μέλλοντι πορείας. Τὴν ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων συνεχίζομεν σήμερον, ἅτε τοῦ θλιβεροῦ τούτου ζητήματος ἱκανοῦ ὄντος ὅπως διεγείρῃ, εὐλόγως, τὸ ἐνδιαφέρον σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἅμα τῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας κυρώσει καὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ νόμου, ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἤρξατο τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπογραφῆς τῆς περιουσίας τῶν ἐκκλησιῶν, κελλίων, ἀρχιερατικῶν μεγάρων, θεολογικῶν σχολῶν καὶ τῶν παρεμφερῶν θρησκευτικῶν ἱδρυμάτων. Δυστυχῶς, αἱ ἀπογραφαὶ αὗται δὲν διεξήχθησαν, ἀπανταχοῦ, ἐν ἠρεμίᾳ. Πλεῖστοι καθολικοί, ἐν οἷς μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν καὶ νεανίδων, τὸ μὲν ἐκ λόγων συνειδήσεως, (ἅτε θεωροῦντες τὰς διενεργουμένας ἀπογραφὰς βεβήλω-

σιν τῶν ναῶν καὶ ἔναρξιν σφετερισμοῦ τούτων), τὸ δὲ ἐντέχνως ἐξερεθιζόμενοι καὶ παροτρυνόμενοι, διά τε τοῦ τύπου καὶ προφορικῶς, ὑπὸ τῶν ἀντιδραστικῶν κομμάτων, ἐκμεταλλευομένων τὸ ζήτημα πρὸς ὑστεροβούλους πολιτικὰς βλέψεις, καὶ δὴ ἐπικειμένων τῶν γενικῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, προεδήσαν εις βιαίαν ἀντίστασιν. Οὕτω λοιπὸν συμπλοκαί, οὐχὶ πάντοτε ἀναίμακτοι, διεδραματίσθησαν, ἐν πλείστοις ὅσοις ναοῖς· ἡ δὲ ἀστυνομία καὶ ὁ στρατὸς ἐδέησε νὰ διαλύσωσι διὰ τῆς βίας τὰ πλήθη (ἔστιν ὅτε ὑπὸ χάλαζαν λίθων, ραβδισμῶν, γρονθοκοπημάτων κτλ.) νὰ θραύσωσι τὰς κεκλεισμένας καὶ ὠχυρωμένας θύρας τῶν ναῶν, ἢ νὰ ἐκπορθήσωσι τούτους ἀπὸ τῶν παραθύρων καὶ τῆς στέγης καὶ νὰ συνάψωσι μάχας, ἐν αὐτοῖς τοῖς οἴκοις τοῦ Θεοῦ, μετατραπεῖσιν εἰς πεδίον παντοειδῶν ἀσχημιῶν δι' ἐκφενδονίσεως, κατὰ κεφαλῆς τῶν ἀρχῶν, λίθων, ἐδρῶν, εἰκόνων, σταυρῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων τῆς θείας λατρείας, δοκῶν, δραγμῶν πεπέρεως κτλ. διὰ καύσεως θείου, διὰ πλημμύρας ὕδατος καὶ τῶν τοιούτων. Ὁπωσδήποτε, ἐπετεύχθη ἡ ἀπογραφὴ ἑξήκοντα πέντε χιλιάδων ναῶν καὶ λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱδρυμάτων, ἀναβληθείσης τῆς τῶν ὑπολειπομένων, τρισχιλίων περίπου, τοιούτων, εἰς καταλληλοτέραν ἐποχήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ πάπας προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν εἰκοσάδος χηρευουσῶν γαλλικῶν ἐπαρχιῶν, οἱ δὲ Γάλλοι ἐπίσκοποι συνεκαλοῦντο, ἐντολῇ τοῦ ἰδίου, εἰς τοπικὴν Σύνοδον ἐν Παρισίοις, ὅπως συσκιφθῶσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Ἡ σύνοδος αὕτη, συνελθοῦσα ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ καρδιναλίου ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων τῇ 17]30 Μαΐου—μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν γενικῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, αἵτινες ἐνίσχυσαν, ἀντὶ νὰ ἐξασθενήσωσι, τὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διατεθειμένην Κυβέρνησιν—συνεκρότησε πέντε ἐν ὅλῳ συνεδριάσεις, παρόντων ἑβδομήκοντα καὶ τεσσάρων ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων, καθόσον ἐχήρευον εἰσέτι περὶ τὰς δέκα ἐπαρχίαι, οἱ δὲ ἐπίσκοποι τῆς Ἀλγερίας, Τύνιδος καὶ ἄλλων γαλλικῶν ἀποικιῶν (ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν ἐν συνόλῳ) δὲν συμμετέσχον, ὡς ἐξακολουθοῦντος νὰ ἰσχύῃ παρ' αὐτοῖς τοῦ τέως καθεστῶτος.

Αἱ γενόμεναι συσκέψεις ἔδει νὰ τηρηθῶσιν ὅλως ἀπόρρητοι, ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ κατὰ τοῦ παραβάτου· ἀλλ', ὡς ἦν εἰκὸς μεταξὺ τοσούτου ἀριθμοῦ, ἀκριτομυθίαι ἔλαβον χώραν, αἱ δὲ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν πληροφορίας, ἐπιβεβαιωθείσας κατὰ Νοέμβριον ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, εἰς ὃν τὸ ἀξίωμά του, εἶπε, παρέσχε τὸ μέσον τοῦ νὰ μάθῃ τὰ διατρέξαντα. Ἡ Σύνοδος, λοιπόν, ἐν πρώτοις ἀπεδοκίμασε καὶ κατεδίκασε τὴν κατάργησιν τοῦ Κογκορδάτου καὶ τὸν περὶ χωρισμοῦ νόμον παμψηφεί. Τεθέντος εἶτα εἰς μυστικὴν ψηφοφορίαν τοῦ ζητήματος «ὑπάρχει λόγος ὅπως ἡ Σύνοδος προβῇ εἰς ἐξέτασιν τῶν καταλλήλων μέσων πρὸς συμμόρφωσιν εἰς τὸν περὶ χωρισμοῦ νόμον;» αὕτη, διὰ ψήφων 48 κατὰ 26, ἀπήντησε καταφατικῶς. Τότε ὑπεβλήθησαν τὰ ὑπὸ ἐννεαμελοῦς Ἐπιτροπῆς συνταχθέντα σχέδια κανονιστικῶν διατάξεων πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἄνευ παραβιάσεως τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, ἅπερ καὶ, συζητηθέντα, ἐνεκρίθησαν διὰ ψήφων 58 κατὰ 16. Μεθ' ὃ ἡ Σύνοδος διελύθη, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ἐπὶ τῶν πεπραγμένων της ἐτυμηγορίαν τοῦ πάπα, πρὸς ὃν ὑπέβαλεν ἅμα τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεως καὶ ὑπακοῆς της.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ πάπα ἐβράδυνεν ἐπὶ δέκα ἑβδομάδας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἀναβρασμὸς τῶν πνευμάτων ἐξηκολούθει, ποικίλαι ἐνέργειαι κατεβάλλοντο ἐν Ρώμῃ πρὸς ἐπηρεασμὸν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, αἱ ἐφημερίδες συνεζήτουν, ἑκάστη κατὰ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν καὶ κομματικὴν ἀπόχρωσιν, τριακοντὰς δὲ ἐπιφανῶν Γάλλων ἀκαδημαϊκῶν καὶ ἐπιστημόνων ἀπετάθησαν πρὸς τὸν πάπαν, δι' ἀναφορᾶς, συνταχθείσης ὑπὸ τοῦ ἐσχάτως θανόντος ἀκαδημαϊκοῦ Brunetière, παρακαλοῦντες αὐτὸν ἵνα, μετριοπαθῶς πολιτευόμενος, ἀποδεχθῇ τὸν περὶ χωρισμοῦ νόμον καὶ ἐγκρίνῃ τὸν σχηματισμὸν ἐκκλησιαστικῶν Σωματείων (associations cultuelles)· ὅπερ διάβημα οἱ ἀντίθετοι ἐχλεύασαν, ἀποκαλοῦντες τοὺς ὑπογράψαντας πρασίνους καρδιναλίους (ὡς ἐκ τῶν δαφνῶν τῶν κεντημένων ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ἀκαδημαϊκῆς στολῆς), ὁ δὲ πάπας, λέγεται, ὅτι ἐχαρακτήρισεν αὐτὸ ὡς ἀκαδημαϊκὴν ἰταμότητα (c' est une impertinence d' academicien). Ἐντούτοις ὁ γαλλικὸς κλῆρος, ἐπωφελούμενος τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νέου νόμου, ὑπέβαλε τῇ Κυβερνήσει αἰτήσεις πρὸς παροχὴν συντάξεων καὶ χορηγημάτων· ἐχορηγήθησαν δέ, ἰσόβιοι συντάξεις μὲν εἰς 59 ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους καὶ 13707 ἱερεῖς δι' ὁλικὸν ποσόν, ἐτησίως, 11 ἑκατομμυρίων φράγκων· χορηγήματα δὲ, ἐπὶ ὀκταετίαν ἢ τετραετίαν, εἰς 12 ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους καὶ 21267 ἱερεῖς δι' ὁλικὸν ποσὸν 18 ἑκατομμυρίων φράγκων ἐτησίως.

Τῇ 10 Αὐγούστου ἐξεδόθη, τέλος, ἡ ἐναγωνίως ἀναμενομένη ἀπόφασις τοῦ πάπα, δι' ἧς οὗτος, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ Σωματεῖα (τὰ ἀποτελοῦντα τὸν κεντρικὸν ἄξονα τῆς νέας ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως) ἀπεφήνατο «ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν, ἀπολύτως, νὰ συγκροτηθῶσι ταῦτα ἄνευ παραβιάσεως ζωτι-

κῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας». Ἀντὶ δὲ νὰ παράσχῃ λεπτομερεῖς ὁδηγίας ἐπὶ τοῦ πρακτέου, κατὰ τὴν προγενεστέραν δήλωσίν του, προσεκάλεσε τοὺς Γάλλους ἐπισκόπους εἰς νέαν σύσκεψιν πρὸς ἐξεύρεσιν τρόπου διευθετήσεως τῶν πραγμάτων «νομίμου ἅμα καὶ κανονικοῦ, πρὸς προφύλαξιν τῶν Γάλλων καθολικῶν ἀπὸ τῶν ἐπαπειλουμένων σοβαρῶν περιπλοκῶν». Ὑποδεικνύων ἅμα τὴν προσφυγὴν εἰς τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον πρὸς διοργάνωσιν τῶν τῆς θείας λατρείας.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ ἐκτραχύνῃ τὰ πράγματα. Οὐχὶ μόνον οἱ ἀντίπαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ γνωστοὶ καθολικοὶ κατεξανέστησαν κατὰ ταύτης, ὡς ληφθείσης παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου γνώμην τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῶν Γάλλων ἐπισκόπων, τῶν μόνων δυναμένων νὰ γνώσκωσιν ἐπακριβῶς ποία ἦτο ἡ συμφερωτέρα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γαλλίας πολιτεία, καὶ κατηγόρησαν ἀναφανδὸν τὸν πάπαν ἐπὶ πολιτικῇ καὶ διπλωματικῇ ἀδαημοσύνῃ, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀφέθη νὰ ρυμουλκῆται ὑπὸ ἀδιαλλάκτων τινῶν μοναχῶν καὶ ὑπὸ πολιτικῶν ἀντιδραστικῶν, ἐπιζητούντων νὰ δημιουργήσωσιν ἐμφυλίους σπαραγμούς, ἐπ' ἐλπίδι ἀνατροπῆς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Γνωστὸς μάλιστα δημοσιογράφος, ὁ Henri de Houx, δριμύτατα ἐπιτεθεὶς κατὰ τοῦ Βατικανοῦ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος Matin, συνέστησε Σύνδεσμον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀληθῶν θρησκευτικῶν συμφερόντων διὰ τῆς συγκροτήσεως «ἐκκλησιαστικῶν Σωματείων», ἤρξαντο δὲ ἱδρυόμενα σποραδικῶς, τῇδε κἀκεῖσε τῆς Γαλλίας, τοιαῦτα, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ πάπα καὶ τῶν γάλλων ἐπισκόπων, οἵτινες, συνελθόντες κατὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου εἰς δευτέραν Σύνοδον, ἀπεφήναντο, παμψηφεί, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὀργανώσωσι τὰ τῆς θείας λατρείας, συνῳδὰ τῷ νόμῳ τοῦ 1881 περὶ δημοσίων συναθροίσεων. Τὴν αὐτὴν δὲ γνώμην ἐξήνεγκαν καὶ συνελεύσεις καθολικῶν νομομαθῶν, καθὼς καὶ πάντα τὰ καθολικὰ φύλλα.

Ὡς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, αὕτη, ἀφοῦ συνεπλήρωσε, διὰ δραστηρίων μέτρων, τὴν ἀπογραφὴν τῶν ἐναπολειφθεισῶν τρισχιλίων ἐκκλησιῶν, ἀπεφάσισε νὰ φανῇ μετριοπαθὴς καὶ συνδιαλλακτική. Πρὸς τοῦτο, ἑρμηνεύουσα λίαν ἐλαστικῶς τὸν περὶ χωρισμοῦ νόμον, ἀπεφήνατο ὅτι α') θὰ ἐγίνετο μὲν συντηρητικὴ κατάσχεσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν (ἀνερχομένων — πλὴν τῆς ἀξίας τῶν κτιρίων — εἰς τὸ ποσὸν 400 ἑκατομμυρίων φράγκων), ἀλλ' ὅτι ἡ πρὸς συγκρότησιν ἐκκλησιαστικῶν Σωματείων προθεσμία, ἀντὶ τῆς 11 Δεκεμβρίου 1906, θὰ ἔληγε τῇ 11 Δεκεμβρίου 1907, καθ' ὃ διάστημα ἦτο δυνατὸν νὰ συγκροτηθῶσι τὰ Σωματεῖα καὶ νὰ παραδοθῇ αὐτοῖς ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία. β') Ὅτι τὰ ἐπισκοπικὰ μέγαρα, κελλία, σχολικὰ κτίρια καὶ τὰ λοιπὰ θὰ παρέμενον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ κλήρου καθ' ὅλον τὸ ἔτος τοῦτο, αἱ δὲ θεολογικαὶ σχολαὶ καὶ τὰ ἱεροδιδασκαλεῖα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσωσι λειτουργοῦντα ὑπὸ τύπον, φαινομενικῶς, παραλλάσσοντα· γ') ὅτι ἡ πρὸς τὰς ἐπιτοπίους ἀρχὰς τυπικὴ δήλωσις περὶ τῶν θρησκευτικῶν συναθροίσεων ἡ ὁρισμένη ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ νόμου τοῦ 1881, ἤρκει νὰ γένηται ἅπαξ τοῦ ἔτους, δ') ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει αἱ ἐκκλησίαι θὰ ἐκλείοντο καὶ ε') ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἡ Κυβέρνησις θὰ ὑποβοήθει τὴν συγκρότησιν σχισματικῶν ἐκκλησιαστικῶν Σωματείων. Τὰς ἐλαστικὰς ταύτας ἑρμηνείας τοῦ νόμου ἡ Κυβέρνησις ὑπεστήριξεν ἐντόνως ἐν τῇ Βουλῇ, ἥτις καὶ ἐπεκύρωσεν αὐτὰς διὰ μεγίστης πλειοψηφίας.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἐφαίνετο λῆγον ἐπ' αἰσίοις· αἱ δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι οὐδόλως ἐσκόπει αὕτη νὰ προσβάλῃ τὰς συνειδήσεις τῶν καθολικῶν παρεμβάλλουσα προσκόμματα εἰς τὴν ἀνάσκησιν τῆς θείας λατρείας διὰ τοῦ κλεισίματος τῶν ἐκκλησιῶν, παρήγαγον καλὴν ἐντύπωσιν. Οἱ ἐπίσκοποι ἡτοιμάζοντο νὰ προβῶσιν εἰς τὰς κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1881 δηλώσεις· ὁ καρδινάλιος ἀρχιεπίσκοπος Βορδιγάλλων εἶχεν ἤδη διατάξει, δι' ἐγκυκλίου, τὸν ὑπ' αὐτὸν κλῆρον ὅπως προβῇ εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ «διοικητικῆς διατυπώσεως, οὐδαμῶς θιγούσης τὸ δόγμα ἢ τὴν διοργάνωσιν τῆς θείας λατρείας»· τὸ αὐτὸ εἶχε πράξει καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τολούζης, ὅτε, τῇ 7 Δεκεμβρίου, τέσσαρες ὁλονότι ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, παπικὴ διαταγή, διαβιβασθεῖσα διὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Παρισίων, ἐνετέλλετο, ξηρῶς, νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ θεία λατρεία, ἄνευ οὐδεμιᾶς δηλώσεως.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐνέσκηψεν ὡς κεραυνός· οἱ ἀρχιεπίσκοποι Βορδιγάλων καὶ Τολούζης, ἐδέησε νὰ ἀνακαλέσωσι τὰς διαταγάς των· ἅπαντες δὲ οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοί, μεθ' ὁμοφωνίας, τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιοθαυμάστου, καθόσον, οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, ἀπεδοκίμαζον ἐνδομύχως, ὡς ὀλεθρίαν, τὴν δοθεῖσαν διαταγήν, ἐδήλωσαν ὅτι ὑπακούουσιν εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ πρωθιεράρχου των. Ἐξ ἄλλου μέρους ἡ Κυβέρνησις προέβαλεν ἀπιλητική. Ἐφ' ὅσον εὑρισκόμεθα ἀπέναντι τῆς συνειδήσεως τῶν καθολικῶν, ἐδήλωσεν αὕτη πρὸ τοῦ Κοινοβουλίου, ἐπράξαμεν πᾶσαν δυνατὴν θυσίαν χάριν τῆς εἰρήνης· νῦν ὅμως, ὅτε τὸ Βατικανόν, προδήλως, ἀναμίγνυται εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ

γίνεται ὄργανον ἐξυπηρετήσεως τῶν πολιτικῶν σχεδίων τῶν ἀντιδραστικῶν κομμάτων, ἐξερχόμενον τοῦ θρησκευτικοῦ ἐδάφους, καὶ ταῦτα ἀφοῦ ἀνέγνωρισε τὸν περὶ χωρισμοῦ νόμον, προβὰν, συνῳδὰ τούτῳ, εἰς τὸν διορισμὸν ἐπισκόπων, καθὼς οἱ τελευταῖοι οὗτοι μετὰ τοῦ κλήρου τῶν τὸν ἀνεγνώρισαν ζητήσαντες παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὰς ὑπὸ τούτου ὁριζομένας συντάξεις καὶ χορηγήματα, δὲν θὰ ὑποχωρήσωμεν.

Καὶ ἤρξατο ἡ δράσις τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν πρώτοις, ἐξώσθη ἐκ Παρισίων ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ ἄλλοτε ἐν Παρισίοις παπικοῦ Νουντσίου, ὅστις, παραμένων αὐτόθι ἐθεωρήθη ὡς ἐξερεθίζων τὰ πνεύματα καὶ διαβιβάζων τὰς ὁδηγίας τοῦ Βατικανοῦ· δικαστικὴ δὲ ἔρευνα ἐν τῷ μεγάρῳ του προὐκάλεσε τὴν κατάσχεσιν δισχιλίων ἐγγράφων του. Εἶτα ἀπειρκείσθη ἡ ἄμεσος παραλαβή, ἀπὸ τῆς 11 Δεκεμβρίου, τῶν εἰς τὸ Κράτος καὶ τοὺς δήμους ἀνηκόντων θρησκευτικῶν κτιρίων, οἷον κελλίων, ἐπισκοπικῶν μεγάρων, θεολογικῶν σχολῶν, ἱεροδιδασκαλείων καὶ τῶν τοιούτων. Τρίτον, ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ τὰς σημαίας πρόσκλησις τῶν ἱεροσπουδαστῶν, οἵτινες ἐξῃροῦντο τοῦ μέτρου τούτου καὶ ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς 5500. Τέταρτον, ἐκρίθη ὅπως αἱ μὲν συντάξεις, ὡς ἀποτελοῦσαι κεκτημένον δικαίωμα, μὴ θιγῶσιν· ἀλλ' αἱ ὀκταετεῖς χορηγίαι, αἱ παρεχόμεναι εἰς 13095 ἱερεῖς καταργηθῶσι· περὶ δὲ τῶν τετρακτῶν τῶν παρεχομένων, εἴς τε τούτους καὶ ἑτέρους 8172, ἐφαρμοσθῶσιν, ἐν ἀνάγκῃ, αἱ ποιναὶ διατάξεις τοῦ περὶ χωρισμοῦ νόμου, καθὼς καὶ αἱ τοῦ νόμου περὶ συναθροίσεων καθ' ἁπάντων τῶν κληρικῶν, αἵτινες θὰ παρεβίαζον ταύτας. Τέλος ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ μὲν ὁριστικὴ ἐκκαθάρισις τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν γένηται ἀμέσως, ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ κλεισθῶσιν αἱ ἐκκλησίαι ἢ παρεμποδισθῇ ἡ ἐν αὐταῖς ἐπιτέλεσις τῆς θείας λατρείας· ἐπιδιωχθῇ δ' ἅμα ἡ διὰ συμπληρωματικοῦ νόμου ὁριστικὴ ἐξασφάλισις τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῆς καθολικῆς λατρείας.

Καὶ οὕτως ἤρξατο ἡ, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, λυπηρὰ καὶ ἀξιοθρήνητος κρίσιμος κατάστασις τῆς γαλλικῆς Ἐκκλησίας, ἧς τὴν ἐξέλιξιν ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις μας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐν Γαλλίᾳ κοινότητας τῶν διαμαρτυρομένων, ἀνερχομένας εἰς 972, αὗται συνεμορφώθησαν ἀγογγύστως εἰς τὸν νόμον καὶ κατήρτισαν ἐγκύρως τὰ ἐκκλησιαστικὰ Σωματεῖά των.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἡ παρισινὴ ἐφημερὶς «Radical», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 12 Δεκεμβρίου, ἐπιβεβαιοῖ, κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Θεσσαλονίκης, τὴν παρὰ βουλγαρικῆς συμμορίας σφαγὴν 9 κατοίκων τοῦ Τεχόβου, περὶ ἧς ἀναφέρει, ἐν ἐκτάσει, ἡ ἀνωτέρω δημοσιευομένη ἔκθεσις τοῦ Μητροπολίτου Βοδενῶν.

Ἡ παρισινὴ ἐφημερὶς «Petite Republique», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 10 Δεκεμβρίου, δημοσιεύει τηλεγράφημα ἐκ Σοφίας, καθ' ὃ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ὑπέβαλεν εἰς τὴν Σοβράνιε νομοσχέδιον περὶ διαβατηρίων, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως παρακωλυθῇ ἡ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μετανάστευσις.

Σημ. Σ. Ε. Α. Ἐν τῷ τηλεγραφήματι γίνεται λόγος περὶ μεταναστεύσεως εἰς Ἀμερικήν· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἁπλοῦν πρόσχημα, πρόκειται δὲ περὶ παρακωλύσεως τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων.

Τηλεγράφημα ἐκ Σόφιας, πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Rappel» τῆς 11 Δεκεμβρίου, ἀγγέλλει ὅτι ὁ περιλάλητος ἀρχηγὸς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν ἐπαναστατικῶν κομιτάτων Βόρις Σαράφωφ, ἀφίκετο εἰς Σόφιαν, μετὰ πεντάμηνον περιοδείαν, καὶ ὅτι, ἐλευθέρως περιφερόμενος, ἐναβρύνεται δημοσίᾳ διὰ τὰ κατορθώματά του δηλῶν ὅτι ὁ χριστιανικὸς πληθυσμός! ! ! τῆς Μακεδονίας ὁσημέραι συντάσσεται πρὸς τὸ κεντρικὸν ἐπαναστατικὸν κομιτᾶτον τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐσωτερικὴ Διοργάνωσις». Καὶ ἡ βερολίνειος δὲ Gazette de Voss δημοσιεύει τηλεγράφημα τοῦ ἐν Σοφίᾳ ἀνταποκριτοῦ της βεβαιοῦν ὅτι ὁ Σαράφωφ ἐπανέλαβε, καὶ πρὸς αὐτόν, τὰς ἰδίας δηλώσεις.

Περὶ τοῦ Σαράφωφ τούτου προκειμένου σημειοῦμεν ὅτι ἡ «Βετσέρνα Πόστα», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 10 Αὐγούστου, ἔγραφε τάδε ἐν σχέσει πρὸς τὴν ψηφισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας πίστωσιν 500000 φράγκων πρὸς ἀρωγήν, δῆθεν, τῶν πασχόντων Μακεδόνων «Αἱ 500000 θὰ ἀρχίσουν ἤδη χρησιμοποιούμεναι. » Ὁ Σαράφωφ, μετ' ἄλλων ὀπαδῶν εἰσήλασαν εἰς » Μακεδονίαν. Πρὸς τούτοις ἀγγέλλεται ἡ ἐνταῦθα » ἄφιξις πολυαρίθμων Ἀρμενίων ἀναρχικῶν. . . . . Ὁ » διάσημος Ἀντρανὶκ ἀφίκετο εἰς Σόφιαν ὅπως συνεν» νοηθῇ μετὰ Βουλγάρων καὶ Ρωμούνων πρακτόρων, ἐν συνοδείᾳ τῶν ὁποίων θὰ διέλθῃ τὴν μεθόριον γραμ» μήν.»

Ὁδὲ συντάκτης τῆς «Βετσέρνας» Δασκάλωφ, ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, προσέθετε τάδε: «Τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον » καὶ ἐν Τουρκίᾳ πρέπει νὰ ἐννοήσουν τὴν ἀληθῆ σημα» σίαν τῆς πιστώσεως τῶν 500000 φράγκων. Πρέπει » νὰ ἐννοήσουν ὅ,τι διὰ ταύτης ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρ-

» νησις ἠθέλησε νὰ δώσῃ δραστηρίαν, εἰ καὶ σιωπη-
» λῶς, ἀπάντησιν, εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ
» ἑλληνικῶν σωμάτων».

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Ρώμης «Italie» δημοσιεύει, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 27 Νοεμβρίου, τηλεγράφημα ἐκ Σόφιας, καθ' ὃ, ὁ πρὸς τὴν Σοβράνιε ἐναρκτήριος λόγος τοῦ θρόνου ἐγένετο δεκτὸς μετὰ ψυχρότητος ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης, ἐκρίθη δὲ αὐστηρῶς ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος «Ἡ Βουλγαρία» ὀργάνου τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ Δάνεφ, ἥτις, σχολιάζουσα ἰδίᾳ τὴν περικοπὴν τοῦ λόγου τὴν βεβαιοῦσαν ὅτι ἡ Εὐρώπη ἤρξατο θεωροῦσα τὴν Βουλγαρίαν ὡς σπουδαῖον παράγοντα πολιτισμοῦ ἐπάγει τάδε·

«Αἱ παντοειδεῖς βιαιοπραγίαι αἱ διαπραχθεῖσαι
» παρ' ἡμῖν καὶ εἰσέτι διαπραττόμεναι, αἱ ληστρικαὶ
» πράξεις, οἱ ἐμπρησμοί, αἱ καθημεριναὶ συναλλαγαί,
» αἱ κλοπαί καὶ, συνελόντι εἰπεῖν, αἱ προσβολαὶ κατὰ
» τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς τῶν πολι-
» τῶν, πάσης φυλῆς, τείνουσι μᾶλλον νὰ ἀποδείξωσιν
» ὅτι ἡ χώρα ἀπέβη **σπουδαῖος παράγων ἀ-**
» **ναρχίας.** Ἄλλως τε, ἡ στάσις τῶν Μεγάλων
» Δυνάμεων καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, μαρτυρεῖ
» τρανῶς ὅτι τοιουτοτρόπως κρίνεται ἡ Βουλγαρία εἰς
» τὸ ἐξωτερικόν».

Τὰ γαλλικὰ φύλλα δημοσιεύουσι περιλήψεις τοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλεν, ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς Βουλῆς τῆς **11** Δεκεμβρίου, ὁ διαπρεπὴς βουλευτὴς Παρισίων κ. Denys Cochin περὶ τῶν βουλγαρικῶν βιαιοπραγιῶν. Πρέπει νὰ δηλωθῇ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀφοῦ ἅπαξ διεπράχθη τὸ σφάλμα τοῦ νὰ τεθῶσιν ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ ὑπὸ βουλγαρικὴν διοίκησιν—ὅπερ ἀπεπειράθησαν νὰ προλάβωσιν ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου ὁ Vadington καὶ ὁ Salisbury — πρέπει νὰ δηλωθῇ εἰς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν ὅτι, οὐδεμία δικαιολογία ὡς πρὸς τὰ αἴτια καὶ τὰς ἀφορμὰς, δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῆς εὐθύνης διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων διαπραχθείσας βιαιοπραγίας καὶ ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν ἐδημιούργησεν αὐτὴν εἰς κράτος διὰ νὰ παρίσταται πρὸ τῆς ἐξελίξεως τοιούτων βαρβάρων σκηνῶν.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπήντησεν ὅτι θὰ πράξῃ τὸ δέον, συμφώνως πρὸς τὰς διεθνεῖς Συνθήκας.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΙΕΡΟΘΕΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

(Ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου ἑταιρείας «Ὄθρυος»).

Ἐξακολουθοῦμεν καὶ σήμερον παρέχοντες τοῖς φιλομούσοις ἀναγνώστας τῆς ἀξιολόγου «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἀντίγραφα τῶν ὅσων ἐγγράφων κατέχομεν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς καθ' ἡμᾶς Φιλαρχαίου Ἑταιρείας «Ὄθρυος» τοῦ ἐκ Κλινοβοῦ τῆς **Θεσσαλίας** καταγομένου πατριάρχου ποτὲ Ἀλεξανδρείας Ἱεροθέου.

Τούτων προγενέστερα ἔχομεν δημοσιεύσει τὸ μὲν **Α'**, (ἀρ. κώδ. 74), ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» 1905, σελ. 593, τὸ δὲ **Β'**, (ἀρ. κώδ. 93), ἐν σελ. 346 τοῦ ἔτους 1906.

Τὸ **Γ'** ἔγγραφον (ἀρ. κώδ. 94) δηλοποιεῖ «ὅτι τῶν
» 4000 γρ. ἤτοι τεσσάρων χιλιάδων τὴν ὁμολογίαν
» τῶν νικολάου καὶ παναγιώτου μιχαὴλ καὶ συντροφίας
» ῥαψιανιτῶν, γεγραμμένη ὑπάρχει μὲν ἐπ' ὀνόματι
» κὺρ Γεωργίου Βλασιώτη, τὰ δὲ γρόσια ἅπαντα εἶναι
» ἐδικά μας, (τοῦ Ἱεροθέου) ἔχοντες αὐτὸν ἐπὶ τούτων
» ἐπίτροπον τότε, ὅθεν καὶ ἔστω τὸ παρὸν εἰς ἔνδειξιν.
» ἕως χιλίους ὀκτακοσίους τέσσαρας, καθὼς ἡ τάτα (;)
» φαίνεται· ἐδόθη τὸ αὐτῶν διάφορον, τῶν λοιπῶν χρεω-
» στούν[τ]ων·—χωκθ'ῳ ἰουνίου ε'; Ἐν αἰγύπτῳ:—
(ὑπ) βεβαιοῖ»

Ἔνθα πρόκειται περὶ δηλώσεως τοῦ ἀληθοῦς πιστωτοῦ ὁμολογίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὀνομαστικῶς ὡς τοιοῦτος φέρεται ἕτερος. Τὸ τοιοῦτον, γεννηθὲν πρότερον, τὸ δανείζειν δηλαδὴ ἐπ' ὀνόματι ἄλλου, εἶχε μέν ἴσως καὶ ἕτερον λόγον, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐκεῖνον, καθ' ὃν πάντοτε οἱ ἱερομόναχοι κληρικοὶ συνειθίζουσι νὰ διενεργῶσι τὰς ὑλικὰς αὐτῶν ὑποθέσεις διὰ μέσου τρίτων, πάντοτε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης των, ἵνα μὴ ἐν δυσχερεῖ τινι περιπτώσει περιέλθωσι τὰ κτήματά των ταῦτα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἱδρύματος, εἰς ὃ ἀνήκουν οἱ κληρικοὶ οὗτοι, γνωστοῦ ὄντος τοῖς πᾶσι τοῦ τοιούτου.

Τὸ **Δ'** ἔγγραφον (ἀρ. κώδ. 95) εὑρίσκεται ἐκδεδομένον ἐν τῷ «Δελτίῳ» τῆς Φιλαρχαίου Ἑταιρίας. «Ὄρθυος», τεύχ. Δ'., σελ. 32 καὶ ἡ ὑπόθεσίς του ἐν «Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ» 1906. σ. 347.

Τὸ **Ε'** (ἀρ. κώδ. 97) ἔχει ὡς ἑξῆς·

† Ἱερόθεος πατρ. Ἀλεξ. κλπ.

« Διὰ τῶν παρόντων γραμμάτων, ἀποκαθιστῶμεν
» πληρεξούσιον ἐπίτροπόν μας τὸν ἐπ' ἀνεψιᾷ γαμβρόν
» μας ἀθανάσιον δημητρίου παροικοῦντα εἰς Τρίκκερι

» νὰ παραλάβῃ παρὰ τῶν σφάρτζιδων(1) τὰς τέσσαρας » χιλιάδας γρ: ὁποῦ μᾶς χρεωστοῦν κατὰ τὴν ὁμολο- » γίαν τον ἀπὸ τὰ . . . . ἕως τῆς σήμερον, μὲ τὸ » συμπεφωνηθὲν διάφορον, ὁποῦ ἀνὰ χεῖρας του φέρει, » ὁ (2) . . . . κὺρ Ἀθανάσιος δημητρίου: πρὸς τὴν τι- » μιότητα τοῦ ὁποίου ἐδόθησαν καὶ τὰ παρόντα εἰς » ἔνδειξιν: (χωλ΄, ἰουνίου κγ΄.

ἐν ἀλεξανδρείᾳ

(τ. σ.) (ὑπ) ὑποκυροί:»

Τὸ ς΄ ἔγγραφον (ἀρ. κώδ. 118) ἔχει ὡς ἕπεται:

ὑπόθεσις

Ὁ ὑπογράφων πατριάρχης δωρεῖται εἰς τὴν ἐπ' ἀδελφῇ ἀνεψιάν του Χάϊδω, σύζυγον τοῦ τοσάκις προρρηθέντος Ἀθανασίου Δημητρίου καὶ εἰς τὰ «παιδία τῆς ἀδελφῆς τῆς Αἰκατερίνης, τὰ ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφερόμενα κτήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συγγενῶν, τῶν ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένων, τοὺς ὁποίους εἶχε συγκληρονόμους».

Κείμενον

† Ἱερόθεος κλπ.

» Διὰ τοῦ παρόντος γράμματος τοῦ ἐν εἴδει καταστίχου, τὰ ὅσα γονικά μας πράγματα μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν τῶν γονέων μας ἔμειναν κληρονομικῶς καὶ διαδοχικῶς εἰς τοὺς αὐταδέλφους μας τὸν Εὐστάθιον Ἀναγνώστην, καὶ τὸν Νικόλαον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐσταθίου Ἀναγνώστου εἰς τοὺς υἱούς του Χριστόφορον τὸν διάκονον, Κωνσταντῖνον καὶ Ἰωάννην, καὶ μετὰ τὸν θάνατον δηλαδὴ Χριστοφόρου, Κωνσταντίνου καὶ Ἰωάννου, εἰς τὸν θεῖον αὐτῶν αὐτάδελφόν μας Νικόλαον· καὶ τούτου ἐκμετρήσαντος τὸ ζῆν, ἔμειναν εἰς τὸν υἱόν του τὸν Σέργιον, καὶ τούτου θανόντος πρὸ ἐτῶν ὀκτὼ ἐνταῦθα εἰς Αἴγυπτον, ἔμειναν πρὸς ἡμᾶς· ἡμεῖς τὰ δίδομεν λοιπὸν εἰς τὴν ἐπ' ἀδελφήν μας ἀνεψιάν Χάϊδω σύζυγον τοῦ ποτὲ Ἀθανασίου Δημητρίου, νὰ τὰ διανεμηθῇ μὲ τὰ ἀνήψιά της, παιδία τῆς ἀδελφῆς της Αἰκατερίνης, νὰ τὰ κάμουν ὡς θέλουν καὶ βούλονται· εἶναι(;) δὲ τὰ κάτωθεν πράγματα.

. . . . . .

(ἐνταῦθα εἰς 38 στίχους ἀπαριθμεῖ τὰ ὅσα κτήματα δωρεῖται, ἐν ὅλῳ 13, λεπτομερῶς μετὰ τῶν ὁρίων καὶ τῆς ἰδιότητος αὐτῶν. Ἀπαντῶμεν δ' ἐν αὐτοῖς τ' ἀκόλουθα ἄξια σημειώσεως ὑπὸ φιλολογικὴν ἔποψιν: **καρουτοστάσιον, μὲ καρούταν,** ἤτοι πατητῆρι [σταφυλῶν πρὸς παραγωγὴν τοῦ γλεύκους]. τὴν λέξιν **ἱκανὸν** τιθεμένην μεθ' ἕκαστον ἀναγραφόμενον κτῆμα, οὗτινος ὑποδηλοῖ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτάσεως κλπ. Εἰς τὴν ἀναγραφὴν δὲ τοῦ ἑβδόμου κτήματος σημειοῖ ὅτι «ὑπῆρχε τῆς Ἀναγνώστηνας, ἤτοι τῆς γυναικὸς τοῦ μακαρίτου αὐταδέλφου μας Ἀναγνώστου, οὗτινος ἀποθανόντος ἔμειναν κλπ...» Ἀναφέρει ὅλην τὴν ἐν ἀρχῇ ἀναγραφεῖσαν γενεαλογικὴν σειρὰν, δι' ἧς ἔφθασεν ἡ κληρονομία τῶν κτημάτων μέχρις αὐτοῦ. Ἐπίσης καὶ ἐν τῷ δωδεκάτῳ ἀναγραφομένῳ κτήματι. Τὸ δὲ δέκατον τρίτον ἀναφέρεται ἐπὶ λέξει:)

» Πρὸς τούτοις ἔχει εἰς τὴν χώραν Κλινοβὸν ὑποκάτω τοῦ κήπου τοῦ μακαρίτου θείου μας παπᾶ Ἀργύρη ἕνα κηπότοπον, δωρεὰν ἐκείνου τοῦ θείου μας πρὸς τὴν μητέρα μας, ἔχον ἕνα δένδρον μὲ κλῆμα φτελιὰ λεγόμενον καὶ γείτονα ἐξ ἀριστερῶν τὸν δρόμον ὁποῦ καταβαίνομεν εἰς τοῦ Λέου.

Γινώσκοντες εὐλογημένοι χριστιανοί: τῆς χώρας μας τὴν περὶ τούτων τῶν ἄνω εἰρημένων πραγμάτων ἀλήθειαν, νὰ τὴν φανερώσητε εἰς τὴν εἰρημένην ἀνεψιάν μας Χάϊδω καὶ κληρονόμον αὐτῶν, διὰ νὰ [μὴ] ἐνέχεσθε εἰς τὸ τῆς ἀδικίας κεφάλαιον.

ϛωμα΄ Ἰουλίου ε΄. Αἴγυπτος.

Ἱερόθεος ἐν Χριστῷ εὐχέτης πάντων ὑμῶν»

(σφραγὶς πατριαρχική).

Ἐν Ἀμαλιαπόλει (παρ' Ἀλμυρὸν) ἰούλιος 1906.

Ἀ. Ἀλέξανδρος.

1. Ἑταιρεία ἑλλήνων ἐμπόρων ἐν Εὐρώπῃ.
2. δυσανάγνωστον ἐπίθετον.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Σεραφεὶμ Κολοκύθας, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ἕλλην, τέως μὲν κάτοικος Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ἀγγελίας Σεραφεὶμ Κολοκύθα, τὸ γένος Κωνστ. Βούλγαρη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 14 δεκεμβρίου 1906. 1

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

Ὁ Α΄ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.

ΑΡΙΘ. — 55

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἔκκλησις τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας— Ἑλλήνων δίκαια ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ — Ἀνακριβειῶν ἔλεγχος—Κατάλογος τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ κακουργημάτων — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου —Περὶ τοῦ στενογραφικοῦ ἢ ἱερογλυφικοῦ τῆς παρασημαντικῆς τῆς ἀρχαίας ἐκκλ. μουσικῆς — Παράδοξος εἴδησις.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐγνώσθη καὶ διεδόθη πανταχοῦ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ γνωστὴ γενομένη συνεκίνησε τὰ φιλόστοργα αὐτῆς τέκνα, κινήσασα εἰς συνδρομὰς ὑλικὰς πρὸς ἐνίσχυσιν ὑλικὴν τοῦ κέντρου τῆς ἐθνικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς ἐν τῇ σωτηριώδει τοῖς ὀρθοδόξοις ἀποστολῇ αὐτοῦ. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως βαδίζουσιν αἱ ἐπαρχίαι. Ὀλίγοι συνεισήνεγκον ὀλίγα ἢ πολλά. Ἰδιῶται, ἐκκλησιῶν ἐνοριακῶν τὰ ταμεῖα καὶ Ἀδελφότητες ἐχορήγησαν τὴν «λογίαν» αὐτῶν. Καὶ ἐπαρχίαι, πολλὰς ἀνάγκας ἰδίας ἔχουσαι καὶ πρὸς θεραπείαν αὐτῶν ἐργαζόμεναι, συναθροίζουσι συνδρομὰς ὁμογενῶν τό γε νῦν—διότι οἱ εἰς ἐρτέας ἐθνικότητας ἀνήκοντες ὀρθόδοξοι θέλουσιν ἔλθει δεύτεροι βεβαίως—καὶ αἱ μὲν ἐπεμψαν, αἱ δὲ πέμπουσι προθύμως. Ἑλκύουσιν ἐφ' ἑαυτὰς εὐχαριστίας φιλοστόργου μητρὸς, ἐπισπῶνται τοὺς ἐπαίνους ἡμῶν αἱ χορηγήσασαι κοινότητες. Διότι, μετὰ τὴν ἐπαρχίαν **Μογλενῶν**, ἀγωνιζομένην νῦν τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα, μετὰ τὴν ἐπαρχίαν **Διδυμοτείχου**, ἀποστειλάσας καὶ ὑπὲρ τῶν προσφύγων καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, μανθάνομεν ἐξ ἐπιστολῶν ὅτι καὶ τῆς **Θεσσαλονίκης** ἡ ὀρθόδοξος ὁμογενὴς κοινότης ἐξοφλεῖ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὀφειλὴν καὶ δι' αὐτῆς τὸ πρὸς ταλαιπωρουμένους καὶ πάσχοντας ὁμογενεῖς ἐθνικῶς καὶ χριστιανικῶς ἐπιβαλλόμενον καθῆκον, 69 λίρας τουρκικὰς μέχρι τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰσπράξασα.— Οὕτω καὶ ἡ **Θεσσαλονίκη**, ἡ πρωτεύουσα τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεων λαμπρὸν ἑαυτὴν προτίθησιν ὑπογραμμὸν τοῖς ὁμογενέσιν ἐν ἐκπληρώσει καθήκοντος ἱεροῦ, δικαιοῦσα τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ἐπὶ τοῖς Θεσσαλονικεῦσι καυχήσει αὐτῆς ὅτι «δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ, μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε, ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ».

Ἤδη δὲ ἡ φωνὴ τοῦ πόνου τῆς μητρὸς ἀντήχησεν εἰς ὀρθοδόξους ὁμογενεῖς, ζῶντας μακρὰν ἡμῶν, καὶ ἐκ **Κισνοβίου** τῆς Ρωσσίας, ἕλληνες ὀρθόδοξοι, πολλὴν τρέφοντες πρὸς τὴν μητέρα στοργὴν, ἤκουσαν τῆς ἐκκλήσεως καὶ ἔσπευσαν ἀρωγοὶ, πέμψαντες διὰ τοῦ φιλοπάτριδος ἱεροδιακόνου αὐτῶν κ. Ἀλεξ. Βασιλειάδου φράγκα χρυσᾶ 1215, ἤτοι γρόσια ἀργυρᾶ 5716. Κατάλογον ὀνομαστὶ τῶν εὐσεβῶς συνεισενεγκόντων ἐκδίδοντες παρὰ πόδας, ἐπαινοῦμεν αὐτοὺς οὐχὶ διὰ τὴν φιλογένειαν, ἣν ἐν παντὶ καιρῷ διατρανοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν προθυμίαν, ἧς οὐ μετὰ πολὺ μιμηταὶ θέλουσιν ἀποδειχθῆ, καθὼς προσδοκῶμεν, καὶ ἄλλοι ἐν ἀποικίαις ὁμογενεῖς, τιμῶντες καὶ τεθηπότες τὰ πάτρια.

Ἐν τῷ λόγῳ περὶ τῆς ἐν **Κισνοβίῳ** ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἰδιάζουσαν δίδομεν θέσιν εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ φιλοπάτριδα ἑλληνίδα κ. Ἀθηνᾶν Στρεμιάδου, ἥτις «ἀδυνατοῦσα—κατὰ τὴν ἐκ Κισνοβίου ἐπιστολὴν—νὰ προσενέγκῃ χρηματικὴν προσφορὰν, εὑρεστήθη ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν φιλογενείᾳ νὰ δωρήσηται ἓν δακτυλίδιον, ὅπως ἐκποιηθῇ, ἀποτελοῦν εὐσεβῆ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δωρεάν».

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα **Ἀδελφοτήτων** ἡ ἐν Ξυλοπόρτι τῶν **Ἑννέα Μουσῶν** προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου γρόσια πεντακόσια.

Πᾶσαι αὗται αἱ δωρεαὶ, γενόμεναι κατὰ τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐφέτος, ὑπέρ ποτε, πρέπει νὰ χορηγήσῃ πλείονα ἐλέη τοῖς οὕτως ἢ ἄλλως δοκιμαζομένοις καὶ πάσχουσιν, ἐπισπῶνται τὰς εὐλογίας τοῦ οὐρανίου Πατρὸς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πασχόντων, οἵτινες θέλουσιν αἰσθανθῆ ἐλαφροτέρας τὰς ἐκ τῆς ὑλικῆς κακοδαιμονίας ὀδύνας καὶ τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας ὑπομένουσιν ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος.

Ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐκ Κισνοβίου συνεισφορῶν ἔχει ὧδε: Ἰωάννης Καπετανόπουλος φράγκα 200 — Κωνστ. Ι. Δούγκας, Νικ. Γιπάρης, Ι. Ν. Ζώτος, Παντελεήμων Β. Συνοδινὸς ἀνὰ 62 καὶ 50— Καμπόλη καὶ Μιζεβίρη καὶ Ι. Κοσένας ἀνὰ 50 (= 100) — Δημ. Δραμβαλίδης 40 — Κωνστ. Μπενεδᾶτος 37 καὶ 50 — Ν. Ι. Καπετανόπουλος, Γ. Ι. Καπετανόπουλος, Ν. Ν., Μιλτ. Ζαχαριάδης, Δ. Παπαϊωάννου, Χρ. Δεληγεώργης, Κ. Καλαμάντης, Γουρίας Ὀστιάνης, Γ. Π. Δουρδούρης, καὶ Ἰω. Πόρτολος ἀνὰ 25 — ἀνωνύμως 15—Νικ. Δούρης, Π. Κόκκινος, Βλαδ. Διαμαντόπουλος, Χαραλ. Τερπίνης, Ἀδελφοὶ Ζαμπούρα, Π. Βασσαγεώργης, Κ. Βουργαζλῆς, Ἀλ. Μπενεδᾶτος, Ivan Nedzevsky, ἀνωνύμως, Π. Σ. Βασιλᾶτος, Βασ. Ἀναστασόπουλος, Ἀναστ. Δήμου καὶ Π. Δήμου ἀνὰ 12 καὶ 50 — Ἰω. Πολυχρονιάδης 10 — Ι. Κούρτς, Στ. Σταματιάδης, Σάββας Ἀστερινὸς, Β. Καλομοίρης, Ἰω. Δ. Κυριακίδης, Γρ. Χατζῆ Παναγιώτου, Ἰωσὴφ Στ. Μπόρα, Γαβριὴλ Τριάρχης, Β. Παντακίδης, Κ. Ι. Πολυχρονιάδης, Φ. Σπυρίδης ἀνὰ 7 καὶ 50 — Θωμᾶς Σκόδρας, Κ. Βασιλείου, Ἀντ. Σαντῶρος καὶ Σπ. Κουλουμπῆς ἀνὰ 5 — Ἀλ. Ε. Κεχαγιᾶ καὶ Π. Λιάκος ἀνὰ 3 καὶ 75 —Εὐαγγ. Γ. Γκαλπῆς, Λαζ. Σ. Παῦλος, Ἀναστ. Ἠλιάδης, Μ. Πάγκαλος, Β. Π. Ζαχαριάδης' Γ. Ι. Στεφανίδης, Χ. Ραφτόπουλος, Α. Τσάμης, Γερ. Λασκαρᾶτος Κοκόλης, Γρ. Ἀγγελίδης καὶ Ἀπόστ. Μούκας ἀνὰ 2 καὶ 50 — καὶ ἱεροδιάκονος Ἀλέξανδρος Βασιλειάδης 12 καὶ 50.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ἀπεστάλησαν ἔξωθεν χορηγίαι ἐκ **Θεοδοσιουπόλεως** λίραι τουρκικαὶ 23 καὶ 75—Ἐκ **Βοδενῶν** 25—ἐκ **Μυριοφύτου** 1339 καὶ ἐκ **Κῶ** 1096 γρόσια, συνεισφοραὶ μεταξὺ ὁμογενῶν γενόμεναι.—Ἐκ τῆς ἐπαρχίας δὲ **Μεθύμνης** 5645 γρόσια καὶ 30 παράδες, ἃ προσήνεγκον αἱ ἑξῆς φιλογενεῖς κοινότητες· Ἁγία Παρασκευὴ 1080—Βατοῦσα 918—Ἀχυρῶν 652 καὶ 10—Πέτρα 510— Μόλυβος 476—Μανδαμάδος 472 καὶ 20— Συκαμιὰ 377 —Κάπη 304 καὶ 10—Κλειὼ 280 καὶ 10—Κεραμιὸν 205—Στύψη 189 καὶ Φύλια 181 καὶ 20. Γνωστὸν ὅτι ἐκ τῆς λοιπῆς Λέσβου μόνον ἡ κοινότης Πλωμαρίου ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τοὺς πάσχοντας καθῆκον καὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι ἠπείρου μόνον ἡ κοινότης Κυδωνιῶν.

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς 30 δεκεμβρίου.

ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΚΑΙΑ

ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ

Αἱ σαφεῖς καὶ κατηγορηματικαὶ δηλώσεις δι' ὧν ὁ βούλγαρος πρωθυπουργὸς κ. Πέτκωφ ἠξίωσε τὴν διμελῆ ἐπιτροπὴν τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως, τὴν παραστᾶσαν ἐνώπιόν του ὅπως ἐξαιτήσηται τὴν κατάπαυσιν τῶν περιπετειῶν καὶ τοῦ διωγμοῦ οὓς ὑρίσταται, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον καὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῷ δικαιοσύνης, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ τέως καθεστῶτος — ἃς δηλώσεις κατεχωρήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»,—οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον καταλιμπάνουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς στερρᾶς καὶ ἀμετατρέπτου ἀποφάσεως τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ διοικούντων, ὅπως, λακπατοῦντες τὰ δι' ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν ἠγγυημένα δίκαια τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν, ἐπιτύχωσι τὴν παντελῆ ἐκμηδένισιν τούτων, διὰ τῆς βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἀφομοιώσεώς των πρὸς τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον· ἀναιροῦντες τοιουτοτρόπως τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου προηγουμένας δηλώσεις καὶ δικαιολογίας των.

Πράγματι, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνάρξεως τῶν βιαιοπραγιῶν, δὲν ἔπαυσε διαμαρτυρομένη κατὰ τῆς μορφῆς ὅτι ἦτο συνευδοκοῦσα καὶ συμμέτοχος τῶν ἐκτρόπων σκηνῶν τῶν ἐκτυλιχθεισῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι, ἁπλῶς, καταληφθεῖσα ἐξαπίνης ὑπὸ τῶν γεγονότων, δὲν ἠδυνήθη ἀμέσως νὰ καταστείλῃ ταύτας καὶ νὰ περιφρουρήσῃ τὰ δίκαια ἑκατὸν χιλιάδων νομοταγῶν ὑπηκόων της. Τὰς δικαιολογίας ταύτας δὲν ἔπαυσαν ἐπαναλαμβάνοντες οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ, διὰ τῶν ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ δημοσιογραφικῶν ὀργάνων των, ἐπιπροστιθέντων μάλιστα ὅτι καὶ ξένοι ὑπουργοὶ ἀνεγνώρισαν τὸ βάσιμον τούτων.

Καὶ ὅμως, ἀντὶ κενῶν λόγων, ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλο τι πολλῷ εὐγλωττότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τούτων, ὅπερ θὰ εἶχε τὸ μέγα πλεονέκτημα νὰ φιμώσῃ πάντα ἀντιφρονοῦντα ἢ ἀντιλέγοντα: τοῦτο δὲ ἦτο ἡ ἔμπρακτος ἀναίρεσις τῶν μορφῶν, διὰ τῆς ἀποδόσεως εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν ἁρπαγεισῶν καὶ δημευθεισῶν κοινοτικῶν περιουσιῶν, οἷον ναῶν, σχολῶν καὶ τῶν τοιούτων. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ δοθεῖσα τῇ Ἐπιτροπῇ ἀπάντησις ὅτι «τὸ ζήτημα τοῦτο λυθήσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως ἣν ἡ συστᾶσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐργαζομένη ἐπιτροπὴ, θὰ ὑποβάλῃ τῷ ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ;» Ἐπὶ τίνος σοβαροῦ σημείου ἐργάζεται, ἢ, ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη; Μήπως δὲν εἶναι γνωστοὶ καὶ ἀδιαφιλονεικήτως ἀνεγνωρισμένοι, ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ εἰκοσαετίας ἤδη, οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων ἐπὶ τῶν ἁρπαγέντων ναῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν κοινοτικῶν ἱδρυμάτων; Ἢ μὴ προβάλλεται εἰσέτι τὸ μορμολύκειον τῆς λαϊκῆς βουλγαρικῆς ὀργῆς; Ἀλλά, τὴν σήμερον, πλήρης ἠρεμία βασιλεύει ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, ἡ δὲ Κυβέρνησις εἶχεν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως λάβῃ τὰ πρὸς περιφρούρησιν τῆς τάξεως ἀπαιτούμενα μέτρα. Ἄλλως τε, μήτοι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀναβρασμοῦ, ἡ δραστηρία καὶ ταχεῖα χαλιναγώγησις τῶν ταραξιῶν ἐν Βάρνῃ, καὶ ἡ ἄμεσος ἀπόδοσις τῶν ἐκ νέου ἁρπαγεισῶν ἐκκλησιῶν, δὲν ἀπέδειξαν πανηγυρικῶς ὅτι ἡ Ἀρχὴ ἦτο πάντοτε, καὶ κατ' αὐτὴν τῆν ἐποχὴν τοῦ ἀναβρασμοῦ καὶ τῶν ταραχῶν, κυρία τοῦ ἐδάφους καὶ ὅτι, εὐχερῶς πάνυ, ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς πάντα παρεκτρεπόμενον; Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἀναβλητικὴ αὕτη πολιτεία, ἡ παρατείνουσα τὴν ἀπὸ πενταμήνου ἤδη παρακώλυσιν τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἀπὸ τῆς ἐνασκήσεως, ἐλλείψει ναῶν, τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, ἐξαναγκαζομένων ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκρούς των ἄνευ ἐπικηδείων τελετῶν καὶ νὰ ἀφίνωσι τὰ νεογέννητα τέκνα των ἀβάπτιστα, καθὰ ἐξέθηκε, καὶ προφορικῶς, τῷ βουλγάρῳ πρωθυπουργῷ ἡ μεταβᾶσα παρ' αὐτῷ Ἐπιτροπή;

Ὁ κ. Πέτκωφ προσέθηκεν ἅμα καὶ ἄλλας βαρυσημάντους δηλώσεις. Ἀνεκοίνωσεν, ἄνευ περιφράσεων, εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ὅτι «τὸ μὲν σχολικὸν ζήτημα ἐλύθη τελειωτικῶς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως νόμου, τὸ δὲ ζήτημα τῶν Μητροπολιτῶν κανονισθήσεται διὰ νόμου ὃν, λίαν προσεχῶς, θὰ ὑποβάλῃ τῇ Βουλῇ πρὸς ἐπιψήφισιν».

Ἀλλ' αἱ δηλώσεις αὐταὶ ἀποτελοῦσι κατάφωρον καταπάτησιν ἐπισήμων διεθνῶν συνθηκῶν, τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, (τῆς δημιουργησάσης τὴν Βουλγαρίαν καὶ Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν), καὶ τοῦ προσαρτήματος αὐτῆς, τοῦ Ὀργανικοῦ Νόμου, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἰδοὺ αἱ οὐσιωδέστεραι σχετικαὶ διατάξεις τούτων.

Συνθήκης Βερολίνου ἄρθρ. Ε'. «Ἡ ἐλευθέρα καὶ ἐξωτερικὴ ἐνάσκησις πασῶν τῶν θρησκειῶν ἐξασφαλίζονται πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν Βουλγαρίαν, καθὼς καὶ τοῖς ξένοις, καὶ οὐδὲν πρόσκομμα παρεμβληθήσεται τόσον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν τῶν Κοινοτήτων, ὅσον καὶ εἰς τὰς πρὸς τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν ἀρχηγοὺς σχέσεις των.

Ἄρθρ. Κ'. «Αἱ συνθῆκαι, συμβάσεις καὶ διεθνεῖς συνεννοήσεις, οἱασδήποτε φύσεως, αἱ συνομολογηθεῖσαι ἢ συνομολογηθησόμεναι μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῶν ξένων Δυνάμεων, θὰ ἐφαρμόζονται ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ, ὃν τρόπον καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίαν. Ἡ Υ. Πύλη ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν νόμων τῆς Αὐτοκρατορίας, τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν πάντων τῶν θρησκευμάτων.

Ὀργανικοῦ Νόμου Ἀν. Ρωμυλίας· ἄρθ. 22. Τὰς πρωτευούσας γλώσσας τοῦ τόπου, τὴν τουρκικὴν, τὴν βουλγαρικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν μεταχειρίζονται ἐν τῇ Τοπαρχίᾳ καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἰδιῶται.

Ἄρθρ. 38. Ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι ἐλευθέρα . . .

Ἄρθρ. 347. Αἱ δαπάναι τῆς συστάσεως καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν τῆς κατωτέρας καὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως σχολείων εἶναι εἰς βάρος τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων.

Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ εἰδικὴ διοίκησις τῶν σχολείων, περιλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ τοῦ διορισμοῦ τῶν διδασκάλων, ἀνήκει εἰς τὴν θρησκευτικὴν Κοινότητα ἥτις καὶ καταβάλλει τὰς δαπάνας αὐτῶν.

Ἄρθρ. 356. . . . . . Οἱ ἐπιθεωρηταὶ (τῶν σχολῶν) λαμβάνονται ἐκ τῶν προυχόντων τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος, ἧς πρόκειται νὰ ἐπιθεωρῶσι τὰ σχολεῖα.

Ἄρθρ. 358. Οὐδεμία θρησκευτικὴ Κοινότης δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὅπως εἰσαγάγῃ εἰς τὰ σχολεῖα αὐτῆς ἄλλην παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς γλῶσσαν.

Ἄρθρ. 360. Πᾶσα Κοινότης δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῆς τὴν διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν ἐκείνων ἃς νομίζει χρησίμους, εἴτε ζωσῶν, εἴτε νεκρῶν· ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν χρῆσιν τῶν γλωσσῶν αὐτῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν μαθημάτων τοῦ σχολείου.

Ἄρθρ. 28. Ἕκαστος πρεσβεύει ἐλευθέρως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θρησκείαν. . . . .

Ἄρθρ. 335. Αἱ θρησκευτικαὶ Κοινότητες, αἱ κεκτημέναι νόμιμον ὕπαρξιν ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ, διατηροῦσι τὰ δικαιώματα, τὰς ἀσυδοσίας, τὰ προνόμια καὶ τὰς ἐξαιρέσεις ὧν ἀπήλαυον πρὸ τοῦ πολέμου.

Ἄρθρ. 336. Οὐδὲν κώλυμμα παρεμβάλλεται εἴτε εἰς τὴν ἱεραρχικὴν διοργάνωσιν τῶν διαφόρων Κοινοτήτων, εἴτε εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν ἰθαγενῶν ἢ ξένων.

Ἄρθρ. 341. Αἱ θρησκευτικαὶ Κοινότητες αἱ κεκτημέναι νόμιμον ὕπαρξιν ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διατηροῦσι τήν τε κινητὴν καὶ τὴν ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν.

Δὲν δύναται νὰ ἀπαλλοτριωθῶσι τῶν ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων εἰμὴ διὰ λόγον δημοσίας ὠφελείας προσηκόντως βεβαιωμένον, ἐν τῇ περιπτώσει καὶ κατὰ τὸν τρόπον ἅπερ ὁρίζει ὁ νόμος.

Ἄρθρ. 37. Ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας ἀπαγορεύεται ἐν τῇ Ἀν. Ρωμυλίᾳ.

ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ. **Ὁ παρὼν Ὀργανικὸς Νόμος δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῇ, εἰ μὴ συνεπεία συνεννοήσεως μεταξὺ τῆς Υ. Πύλης καὶ τῶν ἄλλων Δυνάμεων τῶν ὑπογραψασῶν τὴν ἐν Βερολίνῳ Συνθήκην τὴν συνομολογηθεῖσαν τὴν 13 Ἰουλίου 1878.** . . . .

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν πληρεξουσίων τῆς Υ. Πύλης καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων).

Ἡ ἐφαρμογὴ λοιπὸν τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ περὶ παιδείας νόμου, τοῦ καταργοῦντος τὰς σχολὰς τῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ ἐπιβάλλοντος ἐξαναγκαστικῶς τὴν φοίτησιν εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς, ἔνθα ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ μόνη ἀποκλειστικῶς γλῶσσα τῆς διδασκαλίας, καθὼς καὶ ἡ διὰ τῆς Σοβράνιε διακανόνισις τῆς θέσεως τῶν Ἑλλήνων Μητροπολιτῶν, δὲν ἀποτελοῦσι κατάφωρον καταπάτησιν τῶν κεκτημένων δικαίων τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, δικαίων ἠγγυημένων ὑπὸ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ μὴ δυναμένων νὰ ὑποστῶσιν ἀλλοίωσιν τινὰ ἄνευ προηγουμένως συνεννοήσεως τούτων καὶ τῆς Υ. Πύλης;

Κατὰ συνέπειαν, ἂν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαίων τούτων τῶν

πνευματικῶν του τέκνων, ἀπετάθη πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτ. Κυβέρνησιν καὶ τὰς ὑπογραψάσας τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου Μεγάλας Δυνάμεις, δὲν ἔπραξέ τι τὸ ἔκτροπον ἢ ἐκθεσμον, καθὰ ἐμέμψατο αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ὁ βουλγαρος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Στάντσωφ, ἀλλ' ἐξήσκησε νόμιμον καὶ ἀνεγνωρισμένον αὐτοῦ δικαίωμα. Καθόσον, αἱ παρατεθεῖσαι σχετικαὶ διαταξεις τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ προσηρτημένου αὐτῇ Ὀργανικοῦ Νόμου, καταδεικνύουσι, περιτράνως, ὅτι τὸ ζήτημα τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων δὲν ἀποτελεῖ ζήτημα ἐσωτερικῆς φύσεως, καθὰ πειρᾶται νὰ παραστήσῃ ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ἀλλὰ ζήτημα **φύσεως διεθνοῦς**, εἰς ὃ δικαιοῦται νὰ ἐπέμβῃ ἡ Εὐρώπη ἥτις, ἂν ἔθηκεν ὑπὸ τὴν βουλγαρικὴν διοίκησιν ἑκατὸν χιλιάδας Ἑλλήνων, ἔπραξε τοῦτο ἀφοῦ προηγουμένως καθώρισε, δι' ἐπισημοτάτης πράξεως, ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς, τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς θὰ διεβίουν οὗτοι ὑπὸ τὴν νέαν αὐτῶν Ἀρχὴν καὶ, **ἀφοῦ ἀπηγόρευσε ρητῶς πᾶσαν, παρ' οἱουδήτινος, ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως μετ' αὐτῆς, τροποποίησιν τῶν ὅρων τούτων.**

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ὁ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης ἂς ἐπισυνάψῃ τὴν ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» τῆς 8 Δεκεμβρίου δημοσιευθεῖσαν ἀναφορὰν πρὸς τὴν βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε ταλαιπώρων Ἑλλήνων οἰκογενειαρχῶν Μεσημβρίας, ἐκλιπαρούντων αὐτὴν ὅπως μὴ πειθαναγκάζωνται νὰ ἀπαρνηθῶσι τὴν πίστιν τῶν πατέρων των, ἐπὶ τῇ βάσει ὁμολογίας προσχωρήσεως εἰς τὴν Ἐξαρχίαν, ἀποσπασθείσης παρ' αὐτῶν βίᾳ καὶ μὲ τὸ φάσγανον ἐπὶ τοῦ στήθους, ὑπὸ τῶν ταραξιῶν, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τῆς πανολεθρίας τῆς Ἀγχιάλου, καθὼς καὶ τὴν προσλαλιὰν τοῦ νέου βουλγάρου Μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως, ὅτι ἡ πόλις αὕτη, ἡ μέχρι πρό τινων ἑλληνικωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν, μεταβληθήσεται μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀγνὴν βουλγαρικὴν ἑστίαν· καὶ κατόπιν πάντων τούτων ἂς ἀποφανθῇ εὐσυνειδήτως, ἂν διεπράξαμεν ἀδίκημά τι ἢ ὑπερβολὴν, διαβεβαιοῦντες ὅτι, αἱ πρὸς τὴν ἐκ Φιλιππουπόλεως Ἐπιτροπὴν δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας κ. Πέτκωφ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον καταλιμπάνουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς στερρᾶς καὶ ἀμεταπτώτου ἀποφάσεως τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ διοικούντων, ὅπως, λακπατοῦντες τὰ δι' ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν ἐγγυημένα δίκαια τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ, ἐπιτύχωσι τὴν παντελῆ ἐκμηδένισιν τούτου, διὰ τῆς βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἀφομοιώσεώς του πρὸς τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ

Συντάκτης τῆς παρισινῆς ἐφημερίδος «*Le Figaro*» ἔκρινε πρέπον ἵνα προβῇ, ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 23 Δεκεμβρίου (ν. η.) εἰς σφοδρὰν ἐπίθεσιν κατὰ παντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐκ τοῦ λονδινείου *Times* ἐρανιζομένων παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παραμεμορφωμένων, καὶ ἐν τοῖς πλείστοις ἀσυστάτων, πληροφοριῶν (καθὰ κατεδείχθη περιτράνως παρ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων) θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπαινετικῶν δηλώσεων τοῦ βαρώνου Λίρενταλ, αἵτινες δὲν ἀνεφέροντο ἀποκλειστικῶς πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, ἀλλ' ἐπεξετείνοντο καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου, ὡς δύναται νὰ βεβαιωθῇ, εὐχερῶς πάνυ, ὁ συντάκτης τοῦ «*Figaro*», ἀναγινώσκων, ἀπ' εὐθείας, τὰ σχετικὰ ἐπίσημα κείμενα.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ συντάκτης τοῦ «*Figaro*», διὰ τῶν γραφομένων του, ἐπιζητῶν τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος (ὡς ὅλως ἀσυμφόρου διὰ τοὺς προστατευομένους του), πειρᾶται προδήλως νὰ παραστήσῃ τοὺς μὲν Βουλγάρους, ὡς ἀπέχοντας ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ τῆς διαπράξεως ἐγκληματικῶν πράξεων ἐν Μακεδονίᾳ, ἐνῷ τὰ ἑλληνικὰ σώματα ἐξακολουθοῦσι κακουργοῦντα, χωρὶς νὰ ἔχωσι κἂν, λέγει, τὴν πρόφασιν ὅτι εὑρίσκονται ἐν καταστάσει ἀμύνης, τούτου ἕνεκεν, οὐχὶ χάριν ὑπερασπίσεως τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων—καθόσον ἡ Ἐκκλησία, ἀποτρεπιαζομένη καὶ βδελυσσομένη, ὡς ἀντιευαγγελικὴν, πᾶσαν βιαιοπραγίαν (παρ' οἱωνδήποτε κἂν διαπράττηται αὕτη) δὲν παύει ἐπιδιώκουσα,

δι' ὧν διαθέτει πνευματικῶν μέσων τὴν περιστολὴν ταύτης—,ἀλλὰ χάριν τῆς ἀμειλίκτως θυσιαζομένης ἀληθείας, παραθέτομεν. ὧδε ἐξηκριβωμένον κατάλογον τῶν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐντεῦθεν βουλγαρικῶν ἐν Μακεδονίᾳ κακουργημάτων· ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδείκνυται, ὅτι πόρρῳ ἀπέχουσι τοῦ νὰ ἀπρακτῶσιν οἱ εἰς ἄκακα ἀρνία, ἐν ταῖς στήλαις τοῦ «*Figaro*», μετασχηματιζόμενοι Βούλγαροι.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν κακουργημάτων κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1906 χρονικὸν τετράμηνον

Τῇ 3 Αὐγούστου, ἡ βουλγαρικὴ συμμορία Κοσμᾶ ἐφόνευσεν εἰς Σέτομα τῆς ἐπαρχίας Καστορίας τὸν Εὐθύμιον Χρήστου, τραυματισθέντος καὶ τοῦ συνοδοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου.

Τῇ 5 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ παπᾶ Ἰωάννης, ἱερεὺς ἐκ τοῦ χωρίου Γρατσάνη τῆς ἐπαρχίας Δράμας.

Αὐθημερόν, ἐδολοφονήθη ὁ Πέτρος Γεωργίτση γεωργός, ἐκ τοῦ χωρίου Βώλακος τῆς ἐπαρχίας Δράμας.

Τῇ 10 Αὐγούστου, ἡ συμμορία Τράϊκου ἐκ Ζουλόβου ἐτραυμάτισεν ἐπικινδύνως, παρὰ τὸ χωρίον Πισσοδέριον τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης, τὸν πρόκριτον Ναούμ Ἀνδρέου, θανόντα ἐκ τῶν τραυμάτων του ἐν τῷ νοσοκομείῳ Βιτωλίων.

Τῇ 21 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ Χαράλαμπος Δημητρίου, ἐκ τοῦ χωρίου Νεβόλιανη τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης.

Τῇ 22 Αὐγούστου, ἡ συμμορία Θωμᾶ ἐφόνευσε, παρὰ τὸ χωρίον Νεστήμιον τῆς ὑποδιοικήσεως Ἀνασελίτσης, τὸν Φώτιον Ντάτσου, οὗτινος τὸν υἱὸν Πασχάλην καὶ τὴν ἀδελφὴν Ἀγόρω εἶχον φονεύσει πέρυσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἐτραυμάτισε δὲ καὶ μίαν γυναῖκα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐτραυμάτισε τὴν ἐκ τοῦ χωρίου Λιμπίσοβον γραῖαν Ζήση· ἡ δὲ δεκαοκταέτις νύμφη αὐτῆς, ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς ἀγορᾶς Χρυπίστης, ἐτραυματίσθη εἰς τὴν κοιλίαν, κατορθώσασα δὲ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ἔντερα αὐτῆς ἐντὸς τῶν ἀγκαλῶν,μόλις μετέβη εἰς τὸ Λιμπίσοβον καὶ ἀπέθανε. Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐφόνευσαν καὶ τὴν ἐκ Βιδελουστίου νέαν Ἀγόρων Δήμου, ἐτραυμάτισαν δὲ ἐπικινδύνως τὰς ἐκ τοῦ χωρίου τούτου Γιαννούλαν Εὐθυμίου καὶ Ζωὴν Παράκου, ἀφοῦ διέπραξαν ἄλλα ἠθικὰ ἐγκλήματα ἐπὶ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων των.

Τῇ 25 Αὐγούστου, ἐφονεύθη ὁ πρόκριτος Στογιάννης Βουγιουκλῆς, ἐκ τοῦ χωρίου Καρλίκοβο τῆς ἐπαρχίας Δράμας.

Τῇ 25 Αὐγούστου, ἡ συμμορία Κώτσου ἐφόνευσε, μετὰ φρικώδεις βασάνους, τὸν ἱερέα Παπᾶ Ἰωάννην καὶ τοὺς Μιχαὴλ Γεωργίου, Χρῆστον Τίνην καὶ Φίλιππον Ἀναστασίου, ἅπαντας ἐκ τοῦ χωρίου Νερέτι τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης.

Τῇ 26 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ Στάϊκος Μποζίνη, ἐκ τοῦ χωρίου Καλδοράπι τῆς αὐτῆς ὑποδιοικήσεως.

Αὐθημερόν, ἐξηφανίσθη καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς συμμορίας Θωμᾶ, ὁ ἐκ Χρουπίστης τῆς ἐπαρχίας Καστορίας διδάσκαλος τοῦ χωρίου Ζελεγοστίου, τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας.

Τῇ 27 Αὐγούστου, ἐδολοφονήθη ὁ ἱερεὺς Σταῦρος, τοῦ χωρίου Πισοδερίου τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης, καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ Θ.ὸδωρος Κωνσταντίνου, ἐτραυματίσθη δὲ καὶ ὁ συνοδὸς αὐτῶν πρόκριτος Χ'' Κώστας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου.

Τῇ 27 Αὐγούστου, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς συμμορίας Πάντου παρὰ τὸ χωρίον Ζουπανίστα, ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Τσιτερικίου τῆς ἐπαρχίας Καστορίας ἱερεὺς Δημήτριος.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου, κατεκρεουργήθη, ἅτε τοῦ σώματός του φέροντος 65 πληγάς, ὁ Γεώργιος Μουστάκας, ἐκ τοῦ χωρίου Βελιὰ τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Αὐθημερόν, ἑτέρα συμμορία, συλλαβοῦσα τοὺς δύο προκρίτους τοῦ χωρίου Σινήχοβον τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Ἀθανάσιον Τέγου καὶ Ἰωάννην Βλαχάβαν, ἐβασάνισαν καὶ ἐφόνευσαν.

Τῇ 4 Σεπτεμβρίου, συνελήφθησαν καὶ τῇ 6 ἐφονεύθησαν οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Γκριντάδες, τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, Κυριακὸς Ἰωάννου καὶ Σταῦρος Στεργίου.

Αὐθημερόν, ἑτέρα συμμορία συνέλαβε καὶ ἀπήγαγεν 8 χωρικοὺς τοῦ μνησθέντος ἀνωτέρω χωρίου Σινήχοβον, ἐπανακάμπτοντας ἐκ Γρεβενῶν, καὶ ἐξηφάνισεν αὐτοὺς φονεύσαντες καὶ ῥίψαντες ἐν χαράδρᾳ τινὶ πάντως.

Αὐθημερόν, οἱ κακοῦργοι, συλλαβόντες τὸν ἑξηκοντούτη ἱερέα Παπαχρῆστον ἐκ τοῦ χωρίου Σαργκανᾶοι τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν, ἐξέδειραν ζῶντα, φονεύσαντες καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν τριακονταετῆ υἱόν του Γεώργιον.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου, ἡ συμμορία τοῦ Κώλη ἐφόνευσε τὸν ποιμένα τῶν Μακάκων τῆς ἐπαρχίας Καστορίας.

Αὐθημερόν, ἡ αὐτὴ συμμορία ἐφόνευσε, μετὰ φρικαλέας βασάνους, τὰς ἐκ τοῦ χωρίου Ζουπανίστα τῆς

ἐπαρχίας Καστορίας, Μαρίαν παπαΚώστα καὶ Θεοδόταν Γιάσοβα.

Τῇ 24, ἐδολοφονήθη, εἰς τὰ πρύθύρα τῆς πόλεως Καβάλλας, ὁ Γεώργιος Φουρκιώτης.

Τὴν 3 Ὀκτωβρίου, ἐφονεύθη, παρὰ τὸ χωρίον Σλήμιστα τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, ὁ Εὐάγγελος Μήτσου.

Τῇ 10 Ὀκτωβρίου, δύο βουλγαρικαὶ συμμορίαι, ἀπεπειράθησαν νὰ πυρπολήσωσι τὸ ἐν Ἀλιστράτῃ τῆς ἐπαρχίας Δράμας ὀρφανοτροφεῖον, ἐν ᾧ διαιτῶνται 40 ὀρφανὰ, ὧν οἱ γονεῖς ἔπεσαν θύματα τῆς βουλγαρικῆς θηριωδίας· ἀλλ' εὐτυχῶς, προδοθέντος τοῦ σχεδίου, ὁ στρατὸς καὶ οἱ κάτοικοι κατώρθωσαν νὰ ἀποκρούσωσι τὴν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν τῶν βουλγάρων λησταντρτῶν.

Τῇ 22 Ὀκτωβρίου, ὑπὸ τῆς συμμορίας Κούζου, ἐν τῷ χωρίῳ Τειχόβλησται τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ἐφονεύθησαν οἱ Πάντος Ζούρλας καὶ Νικόλαος Ἀθανασίου, οὗτινος πέρυσιν εἶχον φονεύσει τὸν μὲν πατέρα τῇ 25 Ἰουλίου τὸν δὲ ἀδελφὸν τῇ 27 Σεπτεμβρίου.

Τῇ 26 Ὀκτωβρίου, ὅμιλος Βουλγάρων κομιτατζήδων, εἰσελάσας πρὸς ἑσπέραν ἐν τῷ χωρίῳ Ρεμὶλ τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης, συνέλαβον τὸν οἰκογενειάρχην Σταῦρον Ἰωάννου, τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν γραίαν μητέρα του, τὴν πενθερὰν του, τὰς δύο ἀδελφάς του, ὧν ἡ μὲν δεκαπενταέτις, ἡ δὲ δεκατριέτις, τὸ τετραετὲς θυγάτριόν του καὶ τὸ ὀκτὼ μηνῶν βρέφος του καὶ ἐκαρκτόμησαν ἀλληλοδιαδόχως ἅπαντας, μὴ φεισθέντες οὐδὲ τοῦ νηπίου.

Τῇ 30 Ὀκτωβρίου, ὁ Γεώργιος Βαρσαμίδης, ἔμπορος ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ἐγρί-δερε τῆς ἐπαρχίας Σερρῶν, μεταβαίνων εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Ἀλιστράτης, ἐδολοφονήθη καθ' ὁδόν.

Τῇ 2 Νοεμβρίου, τρεῖς Βούλγαροι, ἐπιπεσόντες, μικρὸν ἔξωθεν τῆς πόλεως Μελενίκου, κατὰ τοῦ Μανουὴλ Γεωργίου, προέδρου τῆς δημογεροντίας Μελενίκου καὶ ταμίου τῆς Κοινότητος, κατεκρεούργησαν θηριωδῶς, κατενεγκόντες, 20 τραύματα διὰ μαχαίρας.

Τῇ 10 Νοεμβρίου, ἐφονεύθη, μικρὸν ἔξωθεν πάλιν τῆς πόλεως Μελενίκου, ὁ χρηστὸς πολίτης καὶ οἰκογενειάρχης Κωνσταντῖνος Σταμπουλῆς.

Τῇ 21 Νοεμβρίου, βούλγαροι, λησταντάρται ἔθηκαν νύκτωρ τὸ πῦρ διὰ δυναμίτιδος εἰς τὸ χωρίον Βώλακα τῆς ἐπαρχίας Δράμας. Τρεῖς οἰκίαι ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός, μόλις σωθέντων γυμνῶν τῶν ἐν αὐταῖς οἰκούντων· θὰ ἀπετέφρουν δὲ ὅλον τὸ χωρίον, ἂν μὴ ὁ σπεύσας στρατὸς, ἐκ τοῦ πλησίον φυλακείου, δὲν ἠνάγκαζε τοὺς κακούργους νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν των ἐν τῇ φυγῇ.

Τῇ 24 Νοεμβρίου, βουλγαρικὴ συμμορία συλλεβοῦσα, ἐντὸς παρακειμένου δάσους, 9 κατοίκους τοῦ χωρίου Τέχοβον τῆς ἐπαρχίας Βοδενῶν, ἤτοι τοὺς Ἀναστάσιον Κέτσην, Χρῆστον Δούμαν, Ἀντώνιον Γ. Λάζον, Γεώργιον Ἀντωνίου δεκαπενταέτη, Τρύφωνα Μπλιζάκην, Νούσιον Καραγιάννη δεκαπενταέτη, Δημήτριον καὶ Γιῶσκον ἐφόνευσαν τοὺς 8 τραυματίσαντες καὶ τὸν ἕνατον.

Τῇ 26 Νοεμβρίου, ἡ λησταντρτικὴ συμμορία τοῦ βουλγάρου Σαντάνσκη ἐπιτεθεῖσα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δεμίρ Ἰσαρίου — Μελενίκου, κατὰ τοῦ πρὸς ταύτην διευθυνομένου κερβανίου, ἐφόνευσε τὸν καρραγωγέα Ἰωάννην Στόϊκον Μπεχλιβάνον καὶ ἐτραυμάτισε καιρίως τὸν Χρῆστον Τσέκον. Ὡς δ' ἐγνώσθη ἀκολούθως, σκοπὸς τῶν συμμοριτῶν ἦτο ἵνα συλλάβωσιν ὁλόκληρον τὸ κερβάνιον καὶ, μετεμφιεσθέντες, νὰ εἰσέλθωσιν ἐπὶ τῶν φορτηγῶν ζώων τούτου εἰς τὴν πόλιν Μελενίκου ἀνενόχλητοι, περὶ λύχνων ἀφάς, καὶ οὕτω νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ.

Τῇ 29 Νοεμβρίου, παρὰ τὴν αὐτὴν πόλιν Μελενίκου, ἐφονεύθη ὁ χωρικὸς Πάνος ἐν τῷ ἀμπελῶνι του, καθὼς καὶ δύο ἕτεροι ἐκ τοῦ χωρίου Ὀσνίβου τῆς ἐπαρχίας Νευροκοπίου.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, κάτωθεν τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Στρυμῶνος παρὰ τὰς Σέρρας μεγάλης γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου Κωνσταντινουπόλεως—Θεσσαλονίκης, ὑπόνομος πλήρης ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, προωρισμένη, προδήλως πρὸς ἀνατίναξιν τῆς γεφύρας, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς σιδηροδρομικῆς συνολκῆς.

Οἱ λησταντάρται ἅμα τῇ προσεγγίσει τοῦ περιπολοῦντος ἀποσπάσματος ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Εἰς τὰς κακουργίας ταύτας ἀσχολοῦνται, κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν, ἐν μὲν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης 38 βουλγαρικαὶ συμμορίαι, ἐν δὲ τῷ νομῷ Μοναστηρίου 23 καὶ ἐν τῷ νομῷ Κοσσυφοπεδίου 15, ἤτοι ἐν συνόλῳ 76· Ἐνῷ, τὰ ἐν τοῖς αὐτοῖς νομοῖς ἑλληνικὰ σώματα (ὧν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπαυσε καταδικάζουσα ἀνεπιφυλάκτως τὰς ἐνεργείας, καθὰ μαρτυροῦσι πᾶσαι αἱ πράξεις αὐτῆς) ἀνέρχονται, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐπίσημον στατιστικὴν, εἰς 22 ἐν συνόλῳ, ἤτοι 12 ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης καὶ 10 ἐν τῷ νομῷ Μοναστηρίου, τὰ δὲ σερβικὰ εἰς 12 (ἀνὰ 6 ἐν τοῖς νομοῖς Μοναστηρίου καὶ Κοσσυφοπεδίου).

Εἰς ταῦτα πάντα, τὸ «Figaro» δύναται νὰ προσθέσῃ, προστρίχον εἰς τὰς ἐφημερίδας Rappel, Patrie κτλ. τὰς συνεντεύξεις περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων του

ἂς ὁ γνωστὸς Βόϊς Σαράφωφ, μετὰ πενταμηνον ἐν Μακεδονίᾳ ληστρικὴν ἐκστρατείαν, ἐν Σόφιᾳ ἐλευθέρως περιφερόμενος δίδει εἰς ἀνταποκριτὰς ξένων ἐφημερίδων π. χ. πρὸς τὸν τῆς Gazette de Voss, καυχώμενος ὅτι ὁσημέραι προάγεται καὶ κραταιοῦται ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ἀπαίσιον ἔργον τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου «Ἐσωτερικὴ Διοργάνωσις» καὶ εἶτα νὰ ἀποφανθῇ, μετὰ τῆς ἱπποτικῆς ἀμεροληψίας καὶ εὐθυκρισίας τῆς ἐμπρεπούσης εἰς Γαλάτην, κατὰ πόσον αἱ πληροφορίαι καὶ αἱ αὐστηραὶ αὐτοῦ κρίσεις συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον.

*

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἐκ τοῦ Παρισινοῦ «Gaulois».

«Ἡ κατάστασις τῶν φιλησύχων ἑκατοντακισχιλίων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἐπιδεινοῦται ὁσημέραι.

»Ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις προσπαθεῖ νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν εὐθύνην ἐπὶ ταῖς βιαιοπραγίαις (ταῖς πολλάκις αἱματηραῖς) ταῖς διαπραχθείσαις πρό τινων μηνῶν, ἐπιρρίπτουσα ταύτην ἐπὶ τῶν ἐπαναστατικῶν κομιτάτων, διισχυριζομένη ὅτι τὰ κομιτάτα ταῦτα ἐνήργησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγανακτήσεως ἣν προυκάλεσεν ἡ κατὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγάρων δρᾶσις τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων καὶ ἐπιπροσθέτουσα ὅτι, ἐξαπίνης καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν γεγονότων, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ ταῦτα ἐγκαίρως.

»Ποία θὰ ἦτο ἡ λογικὴ συνέπεια τῶν ἀπολογητικῶν τούτων διαμαρτυριῶν τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως;

»Προδήλως, ἅπαξ ἀποκαταστάσης τῆς τάξεως, ἡ ἀπόδοσις εἰς τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας τῶν ἁρπαγεισῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν καὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας των, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν· ἡ ἐπαναφορά, ἐν ἑνὶ λόγῳ τοῦ πρώην καθεστῶτος, συμφώνως πρὸς τὰς ρητὰς διατάξεις τῆς Βερολινείου Συνθήκης καὶ τῶν συμπληρωματικῶν διεθνῶν Διατάξεων. Καὶ ὅμως, οὐδὲν ἐξ ὅλων τούτων ἐγένετο ἄχρι τοῦδε. Αἱ ἐκκλησίαι, αἱ σχολαί, αἱ βιβλιοθῆκαι, τὰ ἐπισκοπικὰ οἰκήματα, μετεβλήθησαν εἰς βουλγαρικὰ καταστήματα, καὶ ὁ συληθεὶς ὀρθόδοξος κλῆρος, δὲν ἠδυνήθη μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἱερὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

»Ἐνώπιον τοῦ ἐπιμόνου καὶ ἀδιαλείπτου τούτου διωγμοῦ, πάντες οἱ Ἕλληνες, οἱ διαθέτοντες τὰ πρὸς μετανάστευσιν μέσα, κατέφυγον εἰς τὰς ὁμόρους ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ εἰς Ἑλλάδα· οἱ δὲ στερούμενοι τῶν ὑλικῶν μέσων, ἢ, οἱ παρακωλυόμενοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀγωνίζονται πρὸς προάσπισιν τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας των. Ἀγγέλλεται δὲ νῦν ὅτι προσέφυγον εἰς τὸν Ἡγεμόνα δι' ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν προέδρων καὶ τῶν ἐφόρων τῶν Κοινοτήτων Φιλιππουπόλεως, Στενημάχου, Καβακλῆ, Πύργου, Σωζουπόλεως, Ἀγχιάλου, Μεσημβρίας καὶ Βάρνης, ἐκτιθέντες, ἐν ὑπομνήματι, τὸ ἀφόρητον τῆς θέσεώς των.

»Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ Κυβέρνησις τῆς Σόφιας θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὸν ἐπὶ Σταμπούλωφ ψηφισθέντα νόμον, ἀνενέργητον διαμένοντα μέχρι τῆς σήμερον ἕνεκα διεθνοῦς ἐπεμβάσεως. Οἱ Ἕλληνες ἐντέλλονται νὰ ἀποστείλωσι τὰ τέκνα των εἰς βουλγαρικὰς σχολὰς καὶ, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, καταδικάζονται εἰς πρόστιμον, πρὸς ἀπότισιν τοῦ ὁποίου κατάσχονται τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ κτήνη των.

»Ἐν Φιλιππουπόλει οἱ Ἕλληνες ἀπεπειράθησαν νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἀμηχάνου θέσεώς των ἐγγράφοντες τὰ τέκνα των εἰς γαλλικὰς καὶ γερμανικὰς σχολάς· ἀλλ' οἱ διευθυνταὶ τῶν σχολῶν τούτων, συνεπείᾳ ἐνστάσεων τῶν βουλγάρων ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολῶν, ἠρνήθησαν νὰ δεχθῶσι ταῦτα.

»Ἡ τάσις πρὸς μετανάστευσιν τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ὁμολογεῖται ἄλλως τε καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων .....».

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν «Gaulois» τῆς 18 Δεκεμβρίου.

«Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Πρεπορέτζ» προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν ἐγγράφου, προκαλέσαντος μεγίστην συγκίνησιν.

»Πρόκειται περὶ ἐπιστολῆς ἀπευθυνθείσης πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ Ἡγεμόνος κ. Δόμπροβιτς παρὰ τοῦ κ. Γερμανὼφ, διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς. Ὁ τελευταῖος οὗτος, ὅστις ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς σταλείσης εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς συνομολόγησιν τῆς ἐμπορικῆς Συνθήκης, εἶχε λάβει συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ρώσσου ἐν Μακεδονίᾳ ἀντιπροσώπου κ. Δέμερικ, τὰ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἀνακοινοῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, πρὸς γνῶσιν ἀποκλειστικῶς τούτου.

»Ὁ κ. Δέμερικ εἶχε δηλώσει, ἀπεριφράστως, εἰς τὸν κ. Γερμανὼφ, ὅτι εἰς μάτην ἀπεπειρῶντο οἱ ἐν Σόφιᾳ νὰ καρπωθῶσιν ὠφελήματα, δι' ἀλλοιώσεως τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ καθεστῶτος. Ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Αὐστροουγγαρία κατέβαλον μὲν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς βελτίωσιν τῆς

καταστάσεως αὐτόθι, ἀλλὰ διὰ τῆς παγιώσεως τοῦ καθεστῶτος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἑλληνικὰ καὶ σερβικὰ σώματα, ταῦτα ἦσαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡσύχασιν τῆς χώρας, ἧττον ἐπικίνδυνα τῶν κομιτάτων τῆς «Ἐσωτερικῆς Διοργανώσεως».

Ἡ «Revue Illustrée», ἀφιεροῖ μακρὸν ἄρθρον εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς βουλγαρικῆς πρωτευούσης Σόφιας ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα:

«Ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος, καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους του διατελῶν, παρακολουθεῖ προσεκτικῶς τὰς ὑποθέσεις τῆς χώρας. Διατελεῖ ἐν διαρκεῖ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῶν ὑπουργῶν του, μετακαλῶν, ἔστιν ὅτε, αὐτοὺς παρ' ἑαυτῷ πρὸς σύσκεψιν καὶ διαβιβάζων αὐτοῖς λεπτομερεῖς ὁδηγίας. Τὰ καθήκοντα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του κ. Δ. καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν γραμματέων του, εἰσὶ πολλὰ καὶ κοπιαστικά. Οὐδὲν παρασκευάζεται, οὐδὲν ἀποφασίζεται, οὐδὲν ἐκτελεῖται, πρὶν ἢ συμβουλευθῶσι τὸν Ἡγεμόνα καὶ λάβωσι τὰς διαταγάς του. Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐν Βουλγαρίᾳ, εἶναι, πράγματι, ἀπολυταρχικόν. Καὶ αἱ ἐλάχισται τῶν λεπτομερειῶν ἐξετάζονται ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, ἀποδίδοντος εἰς αὐτὰς σημασίαν ἴσην πρὸς τὰ διπλωματικὰ ζητήματα, ἢ πρὸς τὰ ἐξωραϊστικὰ ἔργα τῆς πρωτευούσης. Ὁ διαρκὴς καὶ αὐστηρὸς οὗτος ἔλεγχος, ὁ ἐξασκούμενος ἐπὶ τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, κρατεῖ ἀγρύπνους πάντας τοὺς ὑπαλλήλους, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου. Ἡ ἀναμφισβήτητος δὲ ἁρμοδιότης τοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου ἐπὶ τῶν παντοειδοῦς φύσεως ὑποθέσεων ἐπιβάλλεται τοῖς πᾶσι καὶ πᾶσαι αἱ ὁδηγίαι του ἐκτελῶνται πιστῶς....».

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰ ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 12 Δεκεμβρίου ἐν τῇ γαλλικῇ βουλῇ διαμειφθέντα περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ γαλλικῶν σχολῶν.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀπαντῶν, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε, κατ' ἀρχήν, τὴν κατάργησιν τῶν ἐπιδομάτων τῶν παρεχομένων εἰς τὰς κληρικὰς προπαγανδικὰς σχολὰς καὶ τὴν ἵδρυσιν γαλλικῶν λαϊκῶν σχολῶν βαθμιαίως ἐν Καίρῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Βηρυτῷ, Ἰόππῃ, Δαμασκῷ, Θεσσαλονίκῃ, Κωνσταντινουπόλει, Ἀδριανουπόλει καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ κριθῇ ἀναγκαῖον.

Τηλεγράφημα ἐκ Βουκουρεστίου, εἰς τὴν ἀγγλικὴν Tribune ὑπὸ ἡμερομ. 22 Δεκεμβρίου ἀγγελλει ὅτι ὁ Μακεδών!! ὁ δολοφονήσας κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φιλήσυχον πολίτην Ἕλληνα, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο ὄργανον τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων, ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀπόφασις ἐγένετο χαρμοσύνως δεκτὴ ὑπὸ του δημοσίου . . . Πῶς γὰρ οὐ!.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΚΟΥ Ἢ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΟΥ
τῆς παρασημαντικῆς
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΚΛ. ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ὅσοι ἔσχον εὐκαιρίαν καὶ ἐνδιαφέρον ν' ἀναγνώσωσι προσεκτικῶς τὰ ὑφ' ἡμῶν ἐν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιευθέντα εἰς ἐπίκρισιν **ἐπιστημονικῆς ἀνακοινώσεως** τοῦ κ. Ψάχου, διδασκάλου τῆς βυζαντινῆς ἐκκλ. μουσικῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν διέγνωσαν πάντως, ὡς κριταὶ ἀμερόληπτοι, εἴτε ταῦτα εἰς προσωπικόν τινα **εὔστοχον ἢ ἄστοχον** ἀπέβλεπον σκοπόν, ἀποδέοντα τῆς προσηκούσης ἐν τεχνικῇ συζητήσει ἀξιοπρεπείας καὶ λογικῆς τάξεως, καθὰ ὁ ἡμέτερος συζητητής, ἁπάντων διὰ τῆς μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος», ἰσχυρίζεται. Ἐὰν δὲ μάλιστα διεξέλθωσι μετ' ἐπιστασίας καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Ψάχου, τότε ἡ ἐξ ἀντιπαραβολῆς διάγνωσις καὶ κρίσις θὰ ᾖ ἀσφαλεστέρα περὶ τὸν μαθόντα καὶ γλώσσης κρατεῖν καὶ τὸ τιμιώτατον τῆς πατροπαραδότου μουσικῆς χρῆμα ἄνευ κούρης καὶ ματαιόφρονος ἐπιδείξεως θεραπεύειν.

Ἀλλά, τ' ἀληθὲς εἰπεῖν, ὁ κ. Ψάχος παραδόξους ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀξιώσεις ἔχων, πάντα οἱονδήποτε ἔλεγχον τῶν μουσικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν ἀποστέργει, φρονῶν ὅτι δύναται νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰ δόγματα αὐτοῦ καὶ ὅταν αὐτὰ τὰ πράγματα καταβοῶσι καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια στεντορείως διαμαρτύρεται. Καὶ περὶ τούτου μὲν τοσαῦτα.

Εἰς τὴν οὐσίαν δὲ τῆς ἀπαντήσεως μεταβαίνοντες, τοιοῦτον σκοτασμὸν σκέψεων, ἀλλὰ καὶ πρόθεσιν διαστροφῆς καὶ παρερμηνείας τῶν γραφομένων ἡμῶν ἀνακαλύπτομεν παρὰ τῷ κ. Ψάχῳ, ὥστε αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐθέμεθα ἐπὶ στιγμὴν πρὸ τοῦ διλήμματος, ἐὰν ἦναι ἄξιον τοῦ κόπου νὰ παρατείνωμεν τὴν συζήτησιν πρὸς μὴ ἀντιλαμβανόμενον ἢ μὴ θέλοντα νὰ ἀντιληφθῇ ὀρθῶς τῶν ἡμετέρων σαφεστάτων λόγων καὶ σκέψεων.

Τοῦ ζητήματος ὄντος περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων μουσικῶν χειρογράφων, ἡμῶν δὲ διαταθέντων ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Ψάχου προσα-

γόμενοι μαρτυρίαι, ὡς μαρτυρίαι ἀνθρώπων χθεσινῶν δὲν ἐξαρκοῦσι, πόθεν προκύπτει ὁ συλλογισμὸς ὅτι ζητοῦμεν τάχα νὰ ὑπεισαχθῶσιν αἱ γνῶμαι ἡμῶν; πάντως ἐκ διαστρόφου γνώμης αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἀπορρέει καὶ ἡ κατόπιν ἑρμηνεία ὅτι τὰ περὶ ἐξελίξεως τῆς ἀρχαίας παρασημαντικῆς συμπεράσματα ἡμῶν βασίζομεν δῆθεν ἐπὶ τῶν ἐν χειρογράφοις σωζομένων ἐγχειριδίων, ἐνῷ ταῦτα προέρχονται ἐκ συγκριτικῆς μελέτης μουσικῶν κωδίκων ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ ἑρεξῆς· περὶ δὲ τῶν ἐν χειρογράφοις ἐγχειριδίων εἴπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ταῦτα, ὡς περιέχοντα τὴν ἐξήγησιν τῶν σημαδορώνων, καίπερ ἀνάμικτον πολλάκις μετὰ περιττολόγων παραστάσεων, δέον νὰ ληφθῶσιν ὡς ὁδηγοὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρχαίων κωδίκων, οὐχὶ δὲ ἡ παράδοξος τοῦ κ. Ψάχου θεωρία, ἡ οὐδαμοῦ τῶν περὶ μουσικῆς ὑπομνημάτων ἀπαντῶσα, καθ' ἣν αἱ λεγόμεναι **ὑποστάσεις** ἐκμηδενίζουσι τὴν δύναμιν καὶ ἀξίαν τῶν κυρίως φθογγοσήμων, ἐπεκτεινουσαι εἰς τὸ ἄπειρον τὰς μουσικὰς φράσεις ἤγραμμάς. Ἔχομεν δὲ ὑπ' ὄψει τοιαῦτα ἐγχειρίδια πρῶτον τὸ λεγόμενον «Ἁγιοπολίτης» ἐν χειρογράφῳ τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, οὗ ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἀντίγραφον· δεύτερον τὸ ψευδεπίγραφον Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ· τρίτον τὸ ἀποδιδόμενον εἰς Ἰωάννην τὸν Πλουσιαδηνόν· τέταρτον τὸ τοῦ Ἱερομονάχου Γαβριὴλ καὶ ὅσα ἄλλα. Ἐὰν δέ τινας τῶν ἐν τούτοις θεωριῶν ἀπεκαλέσαμεν ὕθλους καὶ μωρολογήματα, ἐπεξηγήσαμεν τὸν τοιοῦτον χαρακτηρισμόν· ὁ δὲ κ. Ψάχος, ἀντὶ νὰ καταγινώσκῃ ἡμῶν ἀνευλάβειαν πρὸς τοὺς συγγραφεῖς, δύναται τοὺς καθ' ἡμᾶς ὕθλους νὰ θεωρῇ αὐτὸς ἀξιώματα καὶ ἀληθείας φιλοσοφικὰς καὶ νὰ κοσμῇ διὰ τούτων τὰς **ἐπιστημονικὰς** αὐτοῦ **ἀνακοινώσεις**. Κατὰ δὲ τῶν γνωστῶν τριῶν ἐξηγητῶν μουσικοδιδασκάλων τοῦτο μόνον ἐλέχθη καὶ πολλάκις λεχθήσεται κριτικῶς, οὐχὶ δὲ συκοφαντικῶς ἢ ὑβριστικῶς, ὑπὸ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ ἀντλήσωσι φῶτα ἱστορικὰ περὶ τῆς ἀρχαίας μουσικῆς σημειογραφίας, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν ἐλάχιστα συνεισφέρει εἰς τὰς σημερινὰς σχετικὰς ἐρεύνας, οὐδὲ λύει τὰς γεννωμένας λογικὰς ἀπορίας καὶ ἑπομένως προώρισται διὰ πᾶν ἄλλο ἢ ὅπως εἰσαγάγῃ τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀρχαιοτέρας τέχνης· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου οὐδεὶς κωλύει τὸν κ. Ψάχον νὰ ἔχῃ τὰς ὅλως ἀντιθέτους θεωρίας αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναλαμβάνῃ καὶ χρέη συνηγόρου τῆς δῆθεν προσβαλλομένης μνήμης αὐτῶν, καθότι ἡ βάσις καὶ ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος εἶναι ἄλλη, ἀπὸ τῆς ὁποίας σκοπίμως παρεκκλίνων αὐτός, πειρᾶται νὰ παρασύρῃ καὶ ἡμᾶς ἐκτρέπων τὸν ἀγῶνα εἰς ζητήματα δευτερεύοντα καὶ ὅλως ἐπουσιώδη.

Ἐκεῖνο ὅπερ ἐμποιεῖ ἡμῖν ἐντύπωσιν ἐκ τῆς προκειμένης ἀπαντήσεως καὶ εἰς ὃ, ὡς σημεῖον οὐσιῶδες, ἐπιβάλλεται ἡμῖν ἡ δέουσα ἀνταπάντησις, εἶναι ἡ ἐπίμονος ἄρνησις τοῦ κ. Ψάχου ὅτι ὑπάρχει σύστημα παρασημαντικῆς ἀρχαιότερον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προσαχθέντος καὶ ἡ πρόσκλησις ἑπομένως ἡμῶν τοῦ νὰ πιστώσωμεν τὸν περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν δι' ὁρατῶν ἀποδείξεων καὶ παραδειγμάτων.

Καὶ εἰς τοῦτο μὲν προβαίνομεν ἀσμένως, παραπέμποντες εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 32, 72, 74 πολύτιμα ὄντως μουσικὰ χειρόγραφα τοῦ Γ' αἰῶνος τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει μονῆς τῆς Μεγ. Λαύρας καὶ εἰς μουσικὰ **Στιχηράρια** τῆς ΙΓ' ἑκατονταετηρίδος, ἀποκείμενα πάμπολλα ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς δημοσίαις βιβλιοθήκαις, μοναστηριακαῖς τε καὶ ἄλλαις. Πρὸς τὸν κ. Ψάχον ὅμως, πάσχοντα τελείαν ἄγνοιαν τῶν πρώτων καὶ κυριωτάτων στοιχείων τοῦ ὑπὸ συζήτησιν θέματος, μεθ' ὅλην τὴν κομψὴν καὶ περιαυτολόγον ἐπίδειξιν τῆς ἀνὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπιστημονικῆς περιοδείας αὐτοῦ, ἀγνοοῦμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὸν λόγον πρὶν ἢ ἴδωμεν αὐτὸν πρὸς τοιαύτην ἐργασίαν δεόντως κατηρτισμένον· διότι μετέχει καὶ ποιᾶς τινος ἀστειότητος τὸ πρᾶγμα νὰ συζητῶμεν περὶ παρασημαντικῆς τῶν βυζαντινῶν, ἧς τὰς γνωστὰς φάσεις οὐδὲ κατ' ὄψιν οἶδε τελείως ὁ ἀντιμαχόμενος ἡμῖν.

Ἐν τῇ προλαβούσῃ ἡμῶν διατριβῇ ὑπεδείξαμεν τῷ κ. Ψάχῳ, ἐξάγοντες αὐτὸν ἐκ προφανοῦς πλάνης, ὅτι τὸ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ σύστημα τῆς παρασημαντικῆς, τὸ φέρον δηλονότι δι' ἐρυθρᾶς μελάνης τὰ λεγόμενα **ἄφωνα σημεῖα** δὲν εἶνε ἀρχαιότερον τοῦ ΙΕ' ἢ τὸ πολὺ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, καθόσον τὰ τῶν ἑρεξῆς αἰώνων χειρόγραφά εἰσιν ἀπηλλαγμένα οὐ μόνον τῆς χρωματικῆς ταύτης ποικιλίας, ἀλλὰ καὶ πολλῶν τῶν συνοπτικῶν τούτων σημείων, ὡς περιττῶν, καθὸ μεθερμηνευθέντων ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος διὰ τῶν κοινῶν φθογγοσήμων· διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἴπομεν αὐτῷ ὅτι ποιεῖται ἅλμα ὁλοκλήρων αἰώνων ἀνάγων τὸ σύστημα αὐτοῦ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἀλλ' ὁ τόσον καλῶς ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων κωδίκων «καθηγητὴς τοῦ ὠδείου» ἀντὶ πάσης διαψεύσεως ἐκ πραγμάτων προκυπτούσης, ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἀπευθύνῃ ἡμῖν χαριεστάτην εἰρωνίαν ἐκ τῆς γενέσεως τῶν μυκήτων. Ἆρα ἀποκρούει τὴν παρατήρησιν ἡμῶν· καὶ ὅμως θὰ παραδεχθῇ ταύτην, ὅταν ἐκ τῆς δοθείσης αὐτῷ ἤδη ἀφορμῆς ἐξετάσῃ βαθύτερον διὰ τῶν κωδίκων τὸ ζήτημα τῆς ἐξελίξεως τῆς παρασημαντικῆς

τῶν βυζαντινῶν, ἀπηλλαγμένος τῶν βαθυσόφων θεωριῶν ὁμοτρόπου καὶ «φίλου» αὐτοῦ **μουσικοϊστοριογράφου** τῶν τελευταίων τούτων χρόνων.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν **φωνητικῶν** καὶ **ἀφώνων** σημείων τῆς ἀρχαίας μουσικῆς καὶ ἐν γένει περὶ τῆς ὀρθῆς ἐκδοχῆς τῶν ὅρων Μετροφωνίας καὶ Μέλους ἢ Καλλιφωνίας, ἐνταῦθα πλέον ὁ κ. Ψάχος φέρεται πλησίστιος εἰς τὸ πέλαγος τῶν παραδοξολογιῶν μεταπίπτων ἀπὸ ἀλόγου εἰς ἄλογον καὶ ζητῶν ἔρεισμα ἐκεῖ ὅπου χαίνει αὐτῷ βόθρος.

Καὶ πρῶτον ποῦ εὗρεν ἡμᾶς ἀποφαινομένους ἢ καὶ ἁπλῶς ὑπονοοῦντας ὅτι οἱ βυζαντινοὶ ἱεροψάλται ψάλλοντες ἀπὸ χοροῦ κατὰ μετροφωνίαν, ἔπαυον ἀποτόμως ἐν τῷ μεταξὺ καὶ παρέδιδον εἰς τὸν χοραρχοῦντα ἵνα ψάλῃ τὸ λοιπὸν τοῦ ἄσματος κατὰ μέλος. Τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ἔπλασεν ἡ ὑπόπτερος διάνοια τοῦ κ. Ψάχου. Τὸ ὑφ' ἡμῶν ρηθέν, (ὡς μία ἔτι ἀπόδειξις ὅτι δὲν πρόκειται περὶ μουσικῆς ἀπεραντολογίας καὶ περὶ γραφῆς συμβολικῆς καὶ περινενοημένης), εἶναι ὅτι παλλαχοῦ ὑπάρχει ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀσμάτων «ἀπὸ χοροῦ» «ὅλοι ὁμοῦ» ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὸ ὑποκείμενον ἆσμα εἶναι γεγραμμένον διὰ χορὸν δηλαδὴ σύντομον καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν εἴδους **ροδάνης**, ἅπερ κατὰ μετάφρασιν παρέδωκαν ἡμῖν οἱ τρεῖς ἀείμνηστοι ἐξηγηταί. Τίνα δὲ τῶν ἀσμάτων οἱ ἀρχαῖοι ἔψαλλον κατὰ μετροφωνίαν καὶ τίνα κατὰ μέλος καὶ πῶς καὶ πότε μετεχειρίζοντο τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον εἶναι θέμα ἑτέρας συζητήσεως παρελκον τό γε νῦν.

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

διαβιβάζεται ἡμῖν ἐκ τῆς πρωτευούσης ἐν Βλαχίᾳ πόλεως τοῦ Βουκουρεστίου καὶ γίνεται κομιστὴς τῆς εἰδήσεως ταύτης τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ τελευταῖον εὐσέλιδον αὐτοῦ τεῦχος, ἐν σελίδι 866, ἐν ἀναγραφῇ τῶν πρακτικῶν τῆς «δεύτερον τοῦ ἐνιαυτοῦ» συνερχομένης ἁγιωτάτης Συνόδου τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ἀρχιερέων, ἀγγέλλει τὴν ἔγκρισιν πρὸς ἔκδοσιν ἐπιστολῆς ἐκ Δαμασκοῦ τοῦ ἀπὸ Τριπόλεως εἰς Δαμασκὸν μετατεθέντος κ. Γρηγορίου, τοῦ ἐκλεγέντος καὶ πολιτικῶς ἀναγνωρισθέντος δηλαδὴ ὡς πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐνθρονιστικῆς καὶ τῆς εἰς αὐτὴν ἀπαντήσεως τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Οὐγκροβλαχίας καὶ προέδρου τῆς διοικούσης τὴν ρουμανικὴν Ἐκκλησίαν ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἰωσήφ. Ἀμφοτέρας δὲ δημοσιεύει.

Ὁ γράφων τὴν ἐπιστολήν, ὡς καὶ ὁ ἀποκρινόμενος εὔχονται ὑπὲρ εἰρήνης καὶ γαληνίας τῶν Ἐκκλησιῶν καταστάσεως, ὡς ἔδει νὰ γράφωσιν οἱ ὀρθόδοξοι πάντες, ἐργαζόμενοι πάντοτε καὶ συμφώνως πρὸς τὰς εὐχάς, ἔχοντες δῆλα δὴ τὰ γραφόμενα σύμφωνα τοῖς πραττομένοις. Ἁγιωτέρα τῆς ἐν ἐπιστολῇ διατυπουμένης εὐχῆς ἤθελεν εἶναι βεβαίως ἡ πρὸς τὴν ἐπάνοδον γαλήνης ἐργασία τῶν ἐπὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ σάλῳ σήμερον εὐχομένων ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότου.

Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην ἀγάπη ἦν δυνατὸν νὰ διατρανωθῇ μᾶλλον ἐμπράκτως ἢ ἀγράφως, διότι ἡ σήμερον ὑπὲρ ταύτης εὐχὴ καταντᾷ νὰ σχηματίσῃ σχῆμά τι ἀντιθέσεως πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ὁ σεβασμιώτατος Οὐγκροβλαχίας καὶ «τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Καισαρείας Καππαδοκίας» κύριος Ἰωσήφ, δηλῶν ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν ἀγνὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν καὶ καθεστώτων, γράφει τὴν εἰρηνικὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκομεν ἐν ἀρχῇ τοῦ φυλλαδίου (τοῦ νοεμβρίου) τῆς Biserika Orthodoxa Romana. Παράδοξον ὅμως ἐφάνη ἡμῖν πῶς πρῶτος αὐτὸς τῶν προέδρων τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν προβαίνει εἰς ἔκρρασιν εὐχῶν πρὸς τὸν ἀπὸ Τριπόλεως κύριον Γρηγόριον, ἐπειγόμενος εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐνθρονιστικῆς ἐπιστολῆς, τῆς ἐκ Δαμασκοῦ στελλομένης. Ἀπὸ αἰώνων γινώσκομεν ἐν μεταξὺ τῶν ἄλλων καθεστώτων τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτο· ὅτι ἐν παντὶ σοβαρῷ ἐκκλησιαστικῷ ζητήματι οἱ πατριαρχικοὶ καὶ ἀποστολικοὶ θρόνοι τῆς ὀρθοδοξούσης Ἀνατολῆς οὐδὲν ἔπραττον, ἂν μὴ ἠρώτων πρῶτον τὴν ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· οὐδεὶς δὲ «ὑψηλοπανιερώτατος ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος Πλαγηνῶν»— ὡς ἐτιτλοφορεῖτο ὁ ἅγιος Οὐγκροβλαχίας — οὐδεὶς Ἰβηρίας, οὐδεὶς Νέας Ἰουστινιανῆς προέβαινεν εἰς οἱανδήποτε σοβαρὰν πρᾶξιν, ἢ ἀφοῦ πρῶτον ἔβλεπε «τὸ πεντακόρυφον κράτος τῆς Ἐκκλησίας», ἤτοι τοὺς πέντε πατριάρχας — καὶ μετὰ τὸ μέγα σχίσμα τοὺς τέσσαρας — τί ἔπραττον. Αὐτὸ τὸ ἔθος, αὐτὸ τὸ καθεστὼς ὁ σεβ. ἅγιος Οὐγκροβλαχίας προσποιούμενος ὅτι λησμονεῖ, γράφει τῷ μακαριωτάτῳ κ. Γρηγορίῳ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας πῶς ἆρά γε δύναται νὰ διατηρήσῃ καὶ κρατύνῃ ἡ λανθάνουσα τάσις πρὸς διάσπασιν αὐτῆς; Τὸ πεντακόρυφον, καὶ μετὰ τὴν παρχίτησιν τοῦ μακαριωτάτου Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδωνος τρικόρυφον, κράτος τῆς Ἐκκλησίας ἀπέσχε τῆς πρὸς τὸν ἀποθανόντα Μελέτιον τὸν ἀπὸ Λαοδι-

κείας κοινωνίας καὶ σχέσεως, ἕνεκα σοβαρῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ὁ σεβασμ. κ. Ἰωσὴφ γινώσκει καὶ διὰ τοῦτο βεβαίως σχέσιν πρὸς τὸν ἀποθανόντα κανονικὴν ἀπέρυγε νὰ συνάψῃ· Θανόντος ἐκείνου, γίνεται μετ' ὀλίγον καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος ὁ ἀπὸ Τριπόλεως κ. Γρηγόριος! Ὁ σεβασμ. πριμάτος τῆς Ρουμανίας ἀνεῦρεν ἀρά γε διαφοράν τῆς τότε καταστάσεως ἀπὸ τῆς σημερινῆς καὶ προθυμεῖται νὰ κηρύξῃ καὶ καταστήσῃ «κοινωνικόν» τὸν μακαριώτατον κ. Γρηγόριον; Ἢ μὴ νομίζῃ, ὅτι καὶ ἐὰν μὴ τεθῶσιν εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ κ. Γρηγορίου οἱ πατριαρχικοὶ θρόνοι τῆς Ἀνατολῆς, ἀρκεῖ ἡ ἀναγνώρισις ἡ ἐκ Βουκουρεστίου ἵνα θεωρηθῇ «κοινωνικὸς» ὁ κ. Γρηγόριος;—Ἐνῷ δὲ οὔπω ἀπεράνθη ἡ ἁγιωτάτη ἀποστολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία περὶ τοῦ ἀπὸ Ἀκολικείας κυροῦ Μελετίου καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, πολὺ τολμηρότερος ἑαυτοῦ γινόμενος ὁ ἅγιος Οὐγκροβλαχίας βεβαιοῖ διὰ τῆς εἰρηνικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς ὅτι τὸν Μελέτιον «ὁ ἐλεήμων ἐν οὐρανοῖς πατὴρ ηὐδόκησεν ἵνα καλέσῃ παρ' ἑαυτῷ ὅπως ἀνταμείψῃ διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ χριστιανικὰς ἀρετάς».

Ἠκούσθη μάλιστα πρό τινος ἐνταῦθα ὅτι καὶ παρὰ τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρουμανίας καὶ παρὰ τῇ τῆς Σερβίας καὶ παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Μαυροβουνίου, ἴσως καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ Μελετίου ἀναγεγραμμένον ἦν ἐν τοῖς διπτύχοις σὺν τοῖς ὀνόμασι τῶν λοιπῶν ἁγιωτάτων τῆς ὀρθοδοξούσης Ἀνατολῆς πατριαρχῶν, τῶν νομίμως καὶ κανονικῶς καὶ κατὰ τὰ κείμενα ἐκλελεγμένων τε καὶ ἐγκαθιδρυμένων. Ἀλλ' οὐδεὶς ἔσχε τὴν τόλμην νὰ δημοσιεύσῃ οἱονδήποτε γράμμα πρὸς ἐκεῖνον ἐπίσημον. Ἐγίνωσκον ἐκεῖνοι, καθὼς καὶ γινώσκουσιν, ὅτι, καθὼς ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῆς πίστεως, οὕτως ἐν ζητήμασι διχοστασιῶν ἐκκλησιαστικῶν οἱωνδήποτε, προερχομένων ἐκ παραβιάσεως κανόνων καὶ καθεστώτων καὶ συνηθειῶν, αἱ λεγόμεναι αὐτοκέφαλοι συνοδικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ οἱ μακαριώτατοι αὐτοκέφαλοι κατὰ τόπους ἀρχιεπίσκοποι πρῶτον ἀπέβλεπον εἰς τὸν πρῶτον—μετὰ τὸ μέγα σχίσμα—πατριαρχικὸν θρόνον καὶ τοὺς δύο ἢ τρεῖς ἑτέρους καὶ πᾶσαν ἀπόφασιν αὐτῶν ἐρρύθμιζον πρὸς τὰς ἀποφάσεις ἐκείνων. Τὸ καθεστὼς τοῦτο, δυστυχῶς, ἔρχεται νὰ παραβιάσῃ σήμερον ὁ σεβασμ. Οὐγκροβλαχίας, ἐπιτείνων τὴν ψυχρότητα, ἥτις ἐπικρατεῖ νῦν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐν Βλαχίᾳ καὶ τὴν ἐν Μολδαυίᾳ καὶ τῶν ἐν πίστει ἀδελφῶν αὐτῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ πλήρωμα τῶν πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, καὶ τῶν ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐν Κύπρῳ καὶ τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος.

Διχοστασία τις ἀνεφύη, κατὰ θείαν παραχώρησιν, μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ κατὰ τὰ βόρεια κλίματα ἱερώτατοι πρόεδροι τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐθλίβοντο βεβαίως ἐπὶ τούτῳ, καθὼς θλιβόμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἀπεξεδεχόμεθα πάντες ἀδελφικὸν βῆμα ἐκ μέρους τῶν αἰτίων τῆς διχοστασίας πρὸς ἄρσιν τῶν αἰτιῶν, καὶ τοῦτο οὔπω εἴδομεν. Ὁ σεβασμ. Οὐγκροβλαχίας εἶδε λοιπὸν αὐτό; Καὶ μόνος αὐτός; Εἶδε δὲ τὴν ἐν Συρίᾳ κατάστασιν ἀλλοίαν τῆς πρὸ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ; ἐνῷ πάντες βλέπουσιν αὐτὴν τοιαύτην, οἵα ἦν καὶ πρότερον; Ἡ Σεβασμιότης του προβαίνει οὐχὶ εἰς ἐνέργειαν ἢ συμβουλὴν πρὸς ἄρσιν τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν ἀφορμῶν —ὅπερ ἦν χριστιανικὸν καὶ συνετώτατον ἔργον— ἀλλ' εἰς παραγραφὴν καὶ εἰς ἀθέτησιν τῶν τέως ὑπ' αὐτοῦ πρεσβευομένων. Χάριν τῆς εἰρήνης ἐρρόνει πρότερον ὅσα ἐφαίνετο φρονῶν, ἢ νῦν ὅσα πράττει ἔπραξε χάριν τῆς εἰρήνης;—Ἐὰν δὲ θέλῃ καὶ βεβαίως ἐπιθυμῇ νὰ διατηρῇ σχέσεις ἀδελφικὰς μετὰ τῶν ἀποστολικῶν πατριαρχικῶν καὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἔδει —κἂν λησμονῇ τὰ ἀπ' αἰώνων καθεστῶτα, κἂν τὴν λησμοσύνην νομίζῃ συμφέρουσαν αὐτῷ— νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ λόγος ἀβρότητος πρὸς Ἐκκλησίας πρεσβυγενεῖς ἐπέβαλλεν αὐτῷ νὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς εἰρήνης διὰ τῆς διασπάσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀνατολῆς.

***

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 40 ὁ Γ' 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 60 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 100 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ.— 56

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς—Ἡ γέννησις τοῦ θείου Σωτῆρος—Ἀνωφελεῖς ἀγῶνες—Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων—Τεκμήρια συμπαθείας—Ἐξ Ἀνατολῆς τὸ φῶς Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ—Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Κωνσταντινουπόλει λόγιοι—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ

Τὰς πρώτας στήλας τοῦ τεύχους τούτου χορηγοῦμεν εἰς ἐπιστήμονα ὁμογενῆ διακριθέντα μέχρι σήμερον ἐν τῇ θρησκευτικῇ δημοσιογραφίᾳ. Τὸ περιελθὸν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἄρθρον, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρελθόντος φύλλου, ἐγράφη ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῆς ὑπὲρ λόγον ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Διακρίνει τὸ ἄρθρον, ὡς διακρίνει τὸν γράφοντα, πίστις θερμὴ καὶ συναίσθημα θρησκευτικὸν ἀξιοσημείωτον, καὶ ἔντεχνος ἀνάπτυξις ὑψηλῶν ἰδεῶν, ἃς ἐμπνέει καὶ καθαγιάζει καὶ ζωογονεῖ ἡ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ὑπερβαίνουσα συγκατάβασις τοῦ κατελθόντος ἐξ οὐρανῶν Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἵνα τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονήσῃ διδοὺς ἑαυτὸν λύτρον ἀντὶ πάντων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ Ἀδὰμ ἁμαρτησάντων, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν (Ρωμ. ε'. 12) διδασκαλίαν.

Ἐὰν ἐν τῇ δημοσιευομένῃ σήμερον—ἐγκαίρως καὶ οὕτω—διατριβῇ φαίνηται ὁ γράφων ἰατρὸς θηρεύων λέξεις πρὸς ἔξαρσιν τοῦ σωτηρίου ἔργου τοῦ Θεανθρώπου, καὶ αὐτὸς ἔπραξεν ὅπερ ὑμνηταὶ καὶ μελῳδοὶ καὶ πανηγυρισταὶ ἀπὸ χρόνων ἀρχαίων μέχρι σήμερον. Ὁ «γενόμενος ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων, ἐν μορφῇ μὲν ὑπάρχων Θεοῦ, μορφὴν δὲ δούλου λαβὼν» (Φιλιπ. β', 6) ἔδειξε διὰ τῆς ἐν Βηθλεὲμ γεννήσεως τὴν ἀπόρρητον αὐτοῦ κατάβασιν ὑπερανεστηκυῖαν πασῶν τῶν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ περιγραφομένων. Διότι καὶ τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον κατέβη ἰδεῖν ὁ Κύριος, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων (Γενεσ. ια', 5), καὶ ἐν Γομόρροις καὶ Σοδόμοις κατέβη ὁ Θεὸς (αὐτόθι, ιη', 21) ὀψόμενος εἰ συντελοῦνται κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν· καὶ κατέβη ἐξελέσθαι (Ἔξοδ. γ', 8) τοὺς ἰσραηλίτας ἐκ χειρὸς τῶν αἰγυπτίων, ὡς εἶπε πρὸς Μωσῆν· κατέβη ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ (Ἐξ. ιθ', 20), ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἐν πυρί, καὶ πρὸς Μωσῆν καὶ

πρὸς Ἀαρὼν καὶ πρὸς Μαριὰμ ὁμοῦ κατέβη Κύριος (Ἀριθμ. ιδ', 5) ἐν στύλῳ νεφέλης, καὶ πρὸς Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην (Βασιλ. Γ', ιθ', καὶ ἑξ.) ἀλλ' ἡ ἐν Βηθλεὲμ ἐστὶν ἡ πασῶν ὑπερφυεστέρα.

Οὔτε ἐκ κραυγῆς Σοδόμων καταβαίνει «ἵνα γνῶ» περὶ τῆς πληθύος τῶν ἁμαρτιῶν, οὔτε ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ὅτε τὸ Σίναιον ὄρος ἀνέπεμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν καπνὸν «ὡσεὶ καπνὸν καμίνου», οὔτε νεφέλη γνοφώδης ἐκύκλου τὸν δημιουργήσαντα καὶ συνέχοντα τὴν κτίσιν· οὔτε προηγήθη «πνεῦμα μέγα κραταιὸν, διαλύον ὄρη καὶ συντρίβον πέτρας», οὔτε «μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμὸς», οὔτε «μετὰ τὸν συσσεισμὸν πῦρ». Ἀλλ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποις ὀφθεὶς καὶ συναναστραφεὶς ὁ Θεὸς, ἔν τε τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καὶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ αἰσθητῷ τε καὶ νοητῷ, κατέβη ἵνα τὸν πεσόντα ἄνθρωπον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναβιβάσῃ ἀξίωμα. Γεννηθεὶς ὑπερφυῶς ἐν ταπεινότητι, κατέδειξε τὴν τοῦ Θεοῦ λόγου δύναμιν, κατὰ τὸν οὐρανοφάντορα Βασίλειον (ἑρμ. μδ' ψαλμοῦ), ἐν τῇ περὶ τὴν ἐνανθρώπησιν οἰκονομίᾳ καὶ τῇ πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπότητος συγκαταβάσει, ἥτις παριστᾷ τὴν δύναμιν ταύτην περισσότερον ἢ ἡ «σύστασις οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ ἀέρος καὶ τῶν μεγίστων στοιχείων ἡ γένεσις καὶ εἴ τι ὑπερκόσμιον νοεῖται καὶ εἴ τι καταχθόνιον». Καὶ ἐν τῷ συναναστρέφεσθαι μετὰ τῶν ἀνθρώπων τὸν συγκαταβάντα Θεὸν οὔτε τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν ἕλυον οἱ μετ' αὐτοῦ λαλοῦντες, οὔτε γνόφος νεφέλης ἐκάλυπτον αὐτὸν, οὔτε τις ἠναγκάζετο, καθὼς ὁ Μωϋσῆς, ἵν' ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, εὐλαβούμενος «κατεμβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ».

Διὰ τοῦτο τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ὕμνησαν ἐνθέως εἰς τρόπον ἀνέφικτον ἡμῖν χοροὶ ἁγίων πατέρων ἀπὸ Βασιλείου τοῦ Καισαρείας καὶ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καὶ Βασιλείου Σελευκείας, μέχρι Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῶν μετ' αὐτούς. Διὰ τοῦτο λαμπρῶς ὕμνησαν ὅ τε Κοσμᾶς ὁ Μαϊουμᾶ καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ φωστὴρ Ἰωάννης. Ἡμεῖς ἀντλοῦμεν ἐξ ἐκείνων εἴτι ἂν λέγωμεν, εὐτυχεῖς ἐὰν κατὰ μικρὸν μιμηθῶμεν ἐκείνων τὴν θερμὴν πίστιν, τὴν ἐμπνέουσαν τὴν φαντασίαν καὶ τὸν λόγον, καὶ καθαγιάζουσαν πάντα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν καὶ τοῦ πνεύματος.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ἡ γέννησις τοῦ θείου Σωτῆρος εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἡμῶν ζωῆς, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως ἡμῶν ἐκ τῆς ψυχοκτόνου ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, καὶ ἡ αἰτία τῆς πνευματικῆς ἀναμορφώσεως ἡμῶν, τῆς προόδου καὶ τελειοποιήσεως ἐν τῷ βίῳ. Ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς ἐν τῷ φυσικῷ τούτῳ κόσμῳ ἵνα ἡμεῖς γεννηθῶμεν ἐν τῷ ἠθικῷ καὶ πνευματικῷ· καὶ εἰ μὴ προηγεῖτο ἡ γέννησις τοῦ θείου Σωτῆρος ἐκ τῆς Παρθένου, ἡ ἡμετέρα γέννησις καὶ ἀναγέννησις θὰ ἦτο ἀδύνατος. Διὰ τοῦτο ἡ πνευματικὴ τοῦ θεοπλάστου ἀνθρώπου γέννησις εἶνε ἡ συνέπεια τῆς γεννήσεως τοῦ θείου Σωτῆρος, καὶ ὁ πιστεύων ὅτι ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ἀναγεννᾶται δι' Αὐτοῦ καὶ τελειοποιεῖται ἐν τῇ μακαριουργῷ ἀρετῇ, καὶ γίνεται ἄξιος νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ βασιλείᾳ. Ὁ γλυκύτατος Χριστὸς εἶνε τὸ ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἡ ἄϋλος ψυχὴ τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου αἰσθάνεται πνευματικὰς ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας, ἃς διὰ μόνου τοῦ παμφιλτάτου Χριστοῦ θεραπεῦσαι δύνανται. Ἡ φιλοζωΐα εἶνε αἴσθημα ἐπικρατοῦν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀναφερόμενον πρὸς ἀντικείμενον σπουδαιότατον. Ἡ ἀνώλεθρος ψυχὴ πέποιθεν ὅτι ἄνευ ζωῆς τὸ πᾶν εἶνε δι' αὐτὴν ἴσον τῷ μηδενὶ, καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ τοῦ παντουργοῦ ὕπαρξις εἶνε δι' αὐτὴν κόλασις καὶ βάσανος ἀφόρητος, ζωῆς μὴ ὑπαρχούσης καὶ ἀθανασίας. Διὰ τοῦτο ἀποβλέπει πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐξεύρεσιν μέσων ἀναλόγων πρὸς τὴν διατήρησιν αὐτῆς. Τὸ ἀσφαλὲς δὲ καὶ ἀληθὲς μέσον πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας εἶνε ὁ πασιπόθητος Χριστός, καὶ διὰ τοῦτο μόνος ὁ τῷ Χριστῷ πιστεύων μετὰ βεβαιότητος εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀθανασίαν, καὶ διατελεῖ ἄφοβος πρὸ τοῦ ἀναιποφεύκτου θανάτου, συνειδὼς ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ζῇ, καὶ ὅτι ἡ διάλυσις τῆς ἀφθάρτου ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος δὲν εἶνε καὶ κατάργησις τῆς ζωῆς τελεία. Ἡ φιλοζωΐα ἄρα τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκει τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἐν τῷ πολυεράστῳ καὶ φιλοψύχῳ Χριστῷ, οὗτινος ἡ γέννησις ἡ κατὰ σάρκα εἶνε ἀποκάλυψις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, καὶ ἡ θύρα τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὅτι δὲ ὁ ψυχερωτὴς θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἡ καθ' αὐτὸ ζωὴ, ἡ αὐτοζωΐα, Αὐτὸς περὶ Αὐτοῦ ἐδήλωσε τοῦτο διὰ τῶν ἑξῆς λόγων· «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»· καὶ «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται».

Ἡ φιλομάθεια εἶνε αἴσθημα τῆς ψυχῆς ὠθοῦν αὐτὴν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας. Διότι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας ἡ ψυχὴ διατελεῖ ἐν πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ σκότει, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἀγαθόν. Ὁ θεόπλαστος ἄνθρωπος ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ κανονίσῃ τὰ ἑαυτοῦ διὰ τῆς ἀληθείας, διότι πέποιθεν ὅτι διὰ τῆς ἀληθείας καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ψεύδους δύναται νὰ εὐδαιμονήσῃ. Ἀλλ' ἡ γνῶσις τῆς περιζητήτου ἀληθείας τυγχάνει δυσχερὴς ὅταν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος, φυσικὸς καὶ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν (ἀόρατος) διάβολος βασιλεύῃ διὰ τοῦ ψυχολέθρου ψεύδους καὶ τῆς φρενώλους ἀπάτης, καὶ ἄνθρωποι πλανώμενοι καὶ ἀπατώμενοι καὶ τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθειαν ἐκλαμβάνοντες ἀκολουθῶσιν ὀπίσω αὐτοῦ ἡδονὴν ἐξ αὐτοῦ αἰσθανόμενοι πρόσκαιρον. Τὸ θεοστυγέστατον ψεῦδος δὲν δύναται νὰ διαχύσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡδονὴν διαρκῆ καὶ αἰωνίαν, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀσύμφορον πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἡ ἐπιθυμία τῆς αἰωνίου ζωῆς πληροῦται διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ζωῆς, ὡς ἡ ἐπιθυμία τοῦ εἰδέναι πληροῦται διὰ τῆς ψυχοσωτείρας καὶ θεοφιλεστάτης ἀληθείας. Ἀμφότεραι δὲ αἱ ἐπιθυμίαι αὗται πληροῦνται διὰ τοῦ πολυφιλήτου Θεανθρώπου Χριστοῦ. Διότι εἰ ὁ Χριστὸς ἐστι τὸ ἀγαθὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ἆρα ὁ Χριστὸς καὶ τὸ ἀντικείμενόν ἐστι τῆς γνώσεως, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἐπιστήμη, καὶ ἡ σοφία. Ἡ δὲ ψυχὴ ἐν τῷ παντουνημονεύτῳ Χριστῷ εὑρίσκει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς, εὑρίσκει τὴν εὐθεῖαν καὶ ἄπλανῆ ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν αἰωνιότητα, καὶ ταύτην βαδίζει μετὰ πίστεως βεβαίας καὶ ἀκλονήτου. Ἡ γέννησις ἄρα τοῦ θείου Σωτῆρος εἶνε ἀποκάλυψις ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ φωτὸς, δι' οὗ φωτιζομένη ἡ ψυχὴ διέρχεται τὸν βίον αὐτῆς ἀπταίστως καὶ ἀλανθάσσως καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν μακαριότητα.

Ἡ φιλοδοξία εἶναι αἴσθημα τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον κινεῖ αὐτὴν εἰς τὴν πρόσκτησιν δόξης. Ἀλλὰ δόξα τῆς ψυχῆς ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ κατόρθωσις τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος δοξάζεται ἀληθῶς ὅταν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόστολὴν αὐτοῦ ὑπερνικῶν πᾶν ἐμπόδιον, καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ καθωρισμένον αὐτῷ τέλος. Τοῦ ἀνθρώπου δὲ τέλος καὶ προορισμός εἶνε νὰ γείνῃ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ, τέλειός τε καὶ ἀναμάρτητος, ἐνεργῶν καὶ πράττων ὡς ὁ Θεός. Ἀλλὰ πρὸς τὴν κατόρθωσιν τοῦ τέλους τούτου καὶ τὴν πλήρωσιν τῆς φιλοδοξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπαιτεῖται δύναμις ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάλογος πρὸς τὸ τέλος καὶ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, ἵνα δι' αὐτῆς ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις κατισχύσῃ τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας καὶ τοῦ ἀνθρωποπλάνου καὶ παμπονήρου διαβόλου, καὶ μορφωθῇ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ. Τὴν δύναμιν δὲ ταύτην τὴν μορφωτικὴν καὶ ποιοῦσαν τὸν ἄνθρωπον «ὁμοίωσιν Θεοῦ» εὑρίσκει ὁ ἄνθρωος ἐν μόνῳ τῷ περικαλλεστάτῳ Χριστῷ. Οὗτινος ἡ γέννησις εἶνε ἀποκάλυψις τῆς δυνάμεως τοῦ παντοποιοῦ καὶ παντάρχου Θεοῦ, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος κατορθοῖ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, καὶ ἀνυψοῦται εἰς τὴν δόξαν τῆς— κατὰ χάριν ἀείποτε—ἰσοθείας καὶ τῆς θεώσεως. Οὕτω δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Θείου Σωτῆρος ἀνευρίσκει τὴν ἀποκάλυψιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς ἀϊδίου τοῦ πανσόφου καὶ πανυπεραγάθου Θεοῦ ἀληθείας, καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀποκάλυψιν τῆς σοφίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πανυπερτάτου Θεοῦ. Ἡ δὲ πίστις εἰς τὸν πάγκαλον Χριστὸν εἶνε πίστις εἰς τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκάλυψιν τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀειζωΐας καὶ αὐτοαληθείας, καὶ αὐτοδυνάμεως, εἶνε πεποίθησις εἰς τὸν πάνσοφον καὶ παντοδύναμον Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν πλήρη ὄντα ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας. Ἡ πίστις δὲ αὕτη πρὸς αὐτὸν εἶνε παραγωγὸς ἀναλόγου ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς Αὐτόν. Διότι ὄντες ὑπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ φθονεροῦ καὶ κακογνώμονος διαβόλου καὶ διὰ τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας ζῶντες μακρὰν τοῦ πανυπεραγάθου Θεοῦ, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἐλυτρώθημεν καὶ τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς θεοβραβεύτου δικαιοσύνης ἐπανήχθημεν, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ φιλανθρωποτάτου Θεοῦ ἐλάβομεν, πρὸς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τῆς ἀνωλέθρου καὶ ἀθανάτου ψυχῆς ἡμῶν μόρφωσιν καὶ τελείωσιν. Ὁ προσφιλέστατος Χριστὸς διὰ τῆς ἐν χρόνῳ ἐκ τῆς Παρθένου γεννήσεως Αὐτοῦ προσέλαβε σάρκα, ἵνα ἡμεῖς διὰ τῆς ἐξ Αὐτοῦ ἠθικῆς γεννήσεως προσλάβωμεν τὸ τοῦ Θεοῦ πνεῦμα, τὴν πανσθενουργὸν καὶ παντοκρατορικὴν χάριν Αὐτοῦ.

Ὡς δὲ τὸ Πνεῦμα διεμόρφωσε τὴν σάρκα τοῦ Λόγου ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς παναχράντου Παρθένου, τὸ αὐτὸ Πνεῦμα διαμορφοῖ τὴν πνευματικὴν φύσιν περὶ τὴν θέλησιν ἡμῶν καὶ δίδωσιν αὐτῇ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν τοῦ ἀπειραγάθου Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ὁ ἄνθρωπος—κατὰ χάριν—ἀποθεωθῇ. Διὰ τοῦτο ἡ γέννησις τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ εἶνε καὶ γέννησις τοῦ ἀνθρώπου ἔχουσα θείαν ἀρχήν. Διότι καθὼς ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἶνε γέννησις ὑπερφυσικὴ καὶ θεία, ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ ἄνευ ἀνδρικῆς ἐπενεργείας, οὕτω καὶ ἡ ἀναγέννησις τοῦ θεοπλάστου καὶ

θεομόρφου ἀνθρώπου εἶνε θεία καὶ ὑπερφυσικὴ ἐξ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἄνευ ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἵνα μηδεὶς καυχηθῇ ὅτι αὐτὸς μόνος κατώρθωτε τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἠθικήν αὐτοῦ τελειοποίησιν. Διότι καθὼς ἦτο ἀδύνατον νὰ γεννηθῇ ἐκ σπέρματος ἀνδρὸς ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ὁ ποθεινότατος Χριστὸς, οὕτως εἶνε ἀδύνατον καὶ νὰ ἀναγκασθῇ ἠθικῶς καὶ νὰ κατορθώσῃ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων καὶ ἱκανοτήτων. Ἆρα οὐδεὶς, ἄνευ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναται γενέσθαι ὁμοίωσις Θεοῦ. Εἰ δὲ διὰ τοῦ ζωοποιοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος ἡ σάρκωσιν τοῦ Λόγου, ἆρα διὰ τῆς πανσθενεστάτης καὶ παναλκεστάτης χάριτος τοῦ ἀληθινοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ πνευμάτωσις τῆς ἀθανάτου καὶ ἀύλου ψυχῆς ἡμῶν.

Ἔγραφον ἐν Κων]πόλει μηνὶ δεκεμβρίῳ 1906.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. Ι. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρὸς)

ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ ΑΓΩΝΕΣ

Πολλάκις ἠναγκάσθημεν νὰ ἐλεεινολογήσωμεν τοὺς ἀποπειρωμένους διὰ χρημάτων νὰ δημιουργήσωσι νέαν ἐθνικότητα ἐν Μακεδονίᾳ, νέον κέντρον ραδιουργίας καὶ ταραχῶν καθιστῶντες. Ἀναγράφοντες τοὺς ἀνωφελεῖς τῶν ταραξιῶν τούτων ἀγῶνας, ἐπετελέσαμεν καθῆκον καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους, στηρίζοντες τοὺς στερρῶς ἐχομένους τῶν πατρώων ὁμογενεῖς, οἵτινες καὶ κατόπιν πιέσεων καὶ προσφορῶν χρηματικῶν ἀπέρριψαν πᾶσαν πρότασιν ἀφορῶσαν εἰς διαφθορὰν συνειδήσεων, ἁγνὸν τηροῦντες τὸν ἐθνισμὸν, εἰλικρινῆ τὴν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησιαν ἀφοσίωσιν, ἀσάλευτον τὴν εἰς τὸ βασίλειον κράτος ὑποταγήν. Τοὺς αὐτοὺς ἐπαίνους ἀπονέμομεν καὶ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἕλληνας τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος, ἀποδείξαντας εἰς τὰς προπαγάνδας τὰς ἐκ Ρουμανίας ὅτι ἂν ἐν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ διατηρῶνται παρεισφρήσαντες ὅροι καὶ λέξεις ξενικαὶ καὶ βάρβαροι, τὰ λοιπὰ γνωρίσματα τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος ἐσώθησαν μαρτυροῦντα τὴν εὐγένειαν τῆς ἑαυτῶν καταγωγῆς.

Πρὸ δύο σχεδὸν μηνῶν ἐπέδραμον μέρη τινὰ τῆς ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος οἱ ἐν εἴδει διδασκάλων ἀπόστολοι τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας. Τρεῖς ἐκ τούτων, ἔχοντες καὶ γυναῖκά τινα συνοδὸν, λεγομένην διδασκάλισαν, διηυθύνθησαν εἰς Δαμάσιον, εἷς εἰς Πραιτόριον, εἷς εἰς Βλαχογιάνην καὶ τρεῖς εἰς Ελασσῶνα, καίτοι οὐδαμοῦ ὑπάρχει σχολεῖον, ἐν ᾧ μέλλουσι νὰ διδάξωσι, διότι οὐδὲ μαθηταὶ ὑπάρχουσιν.

Ἐν Ἐλασσῶνι διέμενον ἐπί τινας ἡμέρας ἐν πανδοχείῳ, μὴ εὑρίσκοντες εὐπρεπὲς οἴκημα πρὸς διαμονὴν, καίπερ προσφέροντες ὑπέρογκα ἐνοίκια. Ἐν πανδοχείῳ διέμενον ἐπὶ πολὺ καὶ οἱ μεταβάντες εἰς τὸ Δαμάσιον, καίτοι καὶ οὗτοι προσέφερον ἐνοίκια προσοχῆς ἄξια εἴς τινας τοῦ τόπου βένδες. Εὐτυχῶς, οὗτοι καὶ γινώσκοντες τοὺς σκοποὺς τῶν ὀργάνων τούτων τῆς ξένης προπαγάνδας καὶ τὴν γενικὴν πρὸς τοὺς ρουμανοδιδασκάλους περιφρόνησιν βλέποντες ἠρνήθησαν τὸ προσφερόμενον ἀνέλπιστον κέρδος. Εἰς τὸν ἐνδοξότατον Νεδζὶπ βέην προσήνεγκον τεσσαράκοντα λίρας τουρκικὰς ὡς ἐνοίκιον μιᾶς οἰκίας ἐπὶ μῆνάς τινας οὐχὶ ἐπὶ ἔτος.

Ταῦτα δι' ἐπισήμων ἐκθέσεων ἡμῖν γνωστὰ καθιστάμενα δεικνύουσι μὲν τὸ ἀνωφελὲς οὗ ἀνέλαβον ἀγῶνος οἱ τὰς μακεδονικὰς ἢ θεσσαλικὰς ἢ ἠπειρωτικὰς ἐπαρχίας ἐπιτρέχοντες ρουμανοδιδάσκαλοι· πληροῦσιν ὅμως ἡμᾶς πολλῆς θλίψεως ὅτι παρὰ κοινότησι φιλησύχοις ὁμογενῶν, γινωσκόντων τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ κράτος καθήκοντα, ἐγκαθίστανται ὁμάδες εὐαρίθμων ἀλητῶν, οἵτινες ἤρξαντο ἤδη συκοφαντοῦντες εἰς τὰς ἀρχὰς πάντα κατὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ἐρρωμένως ἀντεπεξερχόμενον. Οἱ ὁμογενεῖς τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ καταγγελλόμενοι καὶ ραδιουργούμενοι θέλουσι δείξει ὅτι τῆς γλώσσης αὐτῶν τῆς μητρικῆς ἡ παραφθορὰ κακῶς ὑπελογίσθη ὡς μέσον εὐκολύνον ἀδύνατον ἐξωμοσίαν.

Ἐν θύμα τῶν τοιούτων καταγγελιῶν ἐπιστέλλει τῷ πανάγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὴν ἑξῆς ἀναφοράν:

Παναγιώτατε,

Πρὸ 25ετίας περίπου τυγχάνων λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττων, ἀείποτε διετέλεσα στοιχῶν τοῖς νόμοις. Αἴφνης ὅμως τὴν 7 παρελθόντος μαρτίου συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἄνευ εἰδοποιήσεως καὶ γνώσεως τοῦ πρώην σεβ. μητροπολίτου, ἐτέθην εἰς

τὰς φυλακὰς, συγχρόνως δὲ ἐνεργήθη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ ἔρευνα. Ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο ἔδωκε βδελυρὰ συκοφαντία καὶ καταχθόνιαι ραδιουργίαι τῆς ἐνταῦθα ρουμουνικῆς προπαγάνδας, ἐπωφεληθείσης τῶν περιστάσεων, καὶ ἰδοὺ πῶς:

Πρὸ 2 καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ἐντολῇ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως καὶ ἐπινεύσει τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν, εἶχον μεταβῇ εἰς Βωδούσαν, χωρίον τοῦ Ζαγορίου, ὅπως ἀντικαταστήσω ἐκεῖ τὸν παυθέντα τοῦ χωρίου ἱερέα, διαφθαρέντα διὰ χρημάτων καὶ τολμήσαντα νὰ τελέσῃ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ρουμουνιστὶ, συνάμα δὲ κηρύξω ἐκεῖ τὸν θεῖον λόγον, συμβουλεύσω καὶ διδάξω τὴν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Μετὰ τὴν διόρθωσιν τῆς διαταραχθείσης ἐκεῖ τάξεως ἐπέστρεψα εἰς Ἰωάννινα. Μετὰ παρέλευσιν δύο περίπου ἐτῶν κατὰ τὰ ὁποῖα οὐδὲν παράπονον ἠγέρθη ἐναντίον μου κατηγγέλθην ὡς ὁμιλήσας τότε κατὰ τῶν βλάχων δῆθεν καὶ ὡς τολμήσας νὰ διαταράξω τὴν ἐσωτερικὴν ἀσφάλειαν τοῦ κράτους καὶ ἄλλα παρόμοια. Μὴ ἀποδειχθεισῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει τῶν συκοφαντιῶν καὶ οὐδενὸς ἐνοχοποιητικοῦ ἐγγράφου εὑρεθέντος μοι, ἐκηρύχθην ἀθῶος καὶ διετάχθη ἡ ἀποφυλάκισίς μου τὴν 22 παρελθόντος ἀπριλίου, συνάμα δὲ ἐγένετο καὶ πρᾶξις τῆς ἀποφυλακίσεώς μου ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν φυλακῶν ὅτι ἀπελύθην. Καὶ ὅμως ἐξηκολούθουν κρατούμενος ἐν τῇ φυλακῇ, ἕως οὗ διετυπώθη κατ' ἐμοῦ δευτέρα κατηγορία ὅτι δῆθεν εἶμαι ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ φόνου βλαχοδιδασκάλου τινὸς, συμβάντος τὸν παρελθόντα μάρτιον. Ἐδέησε νὰ πίω καὶ τὸ πικρὸν τοῦτο ποτήριον καὶ παραμένω ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ ἄλλους 8 περίπου μῆνας ἔκτοτε. Ἐπὶ 8μηνον διεξήχθη ἡ δίκη, καθ' ὅλον δὲ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἐξετάσθησαν 54 μάρτυρες, οὓς ἡ κατηγορία ἐπεκαλέσθη ἁπλῶς καὶ μόνον πρὸς παρέλκυσιν τῆς δίκης καὶ παράτασιν τῆς φυλακίσεώς μου.

Εὐτυχῶς αἱ συκοφαντίαι κατεδείχθησαν καὶ διελύθησαν καὶ τὸ ποινικὸν ἐφετεῖον πεισθὲν περὶ τῆς ἀθωότητός μου μὲ ἐκήρυξεν ἀθῶον ὅλων τῶν ὑποβληθεισῶν κατηγοριῶν καὶ διέταξε τὴν ἄμεσον ἀποφυλάκισίν μου τὴν 7ην τρέχοντος· καὶ ὅμως καὶ μετὰ τὴν ἀθώωσίν μου κρατοῦμαι εἰσέτι εἰς τὰς φυλακάς.

Μὴ θελήσας λοιπὸν, Παναγιώτατε, νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν προστασίαν τῆς Μητρός μου Ἐκκλησίας πρὸ τῆς ἀθωώσεώς μου, ἐπικαλοῦμαι ἤδη ταύτην, καὶ παρακαλῶ θερμῶς τὴν Ἁγ. Παναγιότητα ὅπως λάβῃ γενικὴν πρόνοιαν οὐ μόνον περὶ ἐμοῦ ἀλλὰ περὶ ὅλου τοῦ χριστεπωνύμου Αὐτοῦ πληρώματος τοῦ εὑρισκομένου ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις καὶ διάγοντος χρόνους χαλεποὺς, διαφωτίσῃ δὲ ἡ Ἁγ. Παναγιότης τοὺς ἁρμοδίους ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀντίκεινται εἰς τὰς ἀγαθὰς προθέσεις τοῦ κραταιοτάτου καὶ φιλολάου ἡμῶν Ἄνακτος καὶ τὴν ἐνδελεχῆ Αὐτοῦ μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας καὶ εὐημερίας τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων

Ἐν τούτοις ἐπικαλούμενος τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς διατελῶ τῆς Ἁγ. Θειότητος πνευματικὸν καὶ εὐπειθὲς Αὐτῆς τέκνον

Ἐκ τῶν φυλακῶν Ἰωαννίνων.

14 δεκεμβρίου 1906.

Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ ἱεροκήρυξ

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους, συμπληροῦντες τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἱερῶν μνημοσύνων, τῶν τελεσθέντων ὑπὲρ τῶν πυρὶ καὶ σιδήρῳ τοῦ μακαρίου τυχόντων τέλους ἀειμνήστων ἡμῶν ἀδελφῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, σημειοῦμεν σήμερον τὸ ἐν **Κρήνῃ,** τελεσθὲν τῇ 12 νοεμβρίου παρελθόντος, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ἱερουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. **Θεοκλήτου**— τὸ ἐν **Μυριοφύτῳ,** γενόμενον τῇ 21 νοεμβρίου, λειτουργοῦντος τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου κ. Σμαράγδου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου—καὶ τὸ ἐν **Θεοδοσιουπόλει,** τελεσθὲν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου τῆς πόλεως.—Ἐπίσης ἐμάθομεν ὅτι καὶ ἡ ἐν **Βηρυτῷ** τῆς Συρίας ἐκκλησία ἐγκαίρως ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀνταλλαξάντων τὸν ἐπίκηρον βίον πρὸς τὴν ἀγήρω ζωὴν καὶ τὴν μακαρίαν ἀνάπαυσιν.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ πρὸς τὰ θύματα τῆς ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καταστάσεως ἐξακολουθοῦσιν ἔτι καὶ νῦν διδάσκοντα πάντας, ὅτι τὴν ποικίλην τῶν πασχόντων δυσπραγίαν μετὰ στοργῆς ἀδελφικῆς οἱ πανταχοῦ διαβιοῦντες ὁμογενεῖς συμμερίζονται. Προθύμως ἐκ τῶν πέντε ἠπείρων ἀποστέλλονται χρηματικὰ βοηθήματα, πολλοὶ δὲ κύριοι καταστημάτων ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν

ἐν Ἑλλάδι, ἀνάγκην ἐργατῶν ἔχοντες, προσέλαβον ἐκ τῶν προσφύγων τοὺς εἰς τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν χρησιμεύοντας, καλὸν παράδειγμα γινόμενοι τοῦ πρακτικοῦ μέσου, δι' οὗ δυνάμεθα ν' ἀποδῶμεν βοηθοὶ τῶν ἀναξιοπαθούντων. Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς κεντρικῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπῆς τῶν προσφύγων ἐγένετο γνωστὸν ὅτι κατὰ τὰ μέσα σχεδὸν τοῦ μηνὸς τούτου τὸ ὅλον ποσὸν τῶν ἐξ ἐράνων εἰσπραχθέντων ὑπερέβη τὰς 320000 δραχμῶν. Ἐν τῷ δεκάτῳ τριτῳ καταλόγῳ ἀναφέρονται, ἐκτὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι, αἱ εἰσφοραὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων **Δουρμὰν** ἐκ δραχμῶν 658—**Μανσούρας** τῆς Αἰγύπτου 1198 δραχμῶν—**Τεργέστης** ἐκ δρ. 9341—**Βακοῦ** τῆς Ρωσίας ἐκ δρ. 491—**Λόουελ Μαςς**(αχουσέτης) ἐκ 275 δραχμῶν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀλληλοβοηθείας» σταλεισῶν—τοῦ ἐν **Βοστώνῃ** Συλλόγου «Βασσαρᾶ» 535 δραχμῶν—διὰ τῆς ἐφημερίδος «Μετανάστου» (Λόουελ) 561—τῆς ἐν **Νέᾳ Ἀλάσκᾳ** ὁμογενοῦς κοινότητος ἐκ δρ. 1487—τῶν ἐν Ilattle Wash ἑλλήνων 1669 δραχμῶν—τῆς ἑλληνικῆς ἐν **Μονάχῳ** κοινότητος πεμψάσης 715 δραχμὰς—τῆς ἐν **Μοντρεὰλ** τοῦ Καναδᾶ 1317 δρ. —τῆς ἐν Nashua 247 τῆς καὶ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐγκαίρως ἀποστειλάσης διπλάσιον ποσὸν—τοῦ ἐν **Οὐΐλμικτον** ἑλλην. Συλλόγου «Νίκης» 431 δρ.—τῶν ἑλλήνων ἐν **Παρισίοις** σπουδαστῶν 884 δρ.—τῶν ἐν **Χάννον** τῆς Κίνας ὁμογενῶν πεμψάντων 598 δρ. —τῶν ἐν **Γάλβεστον** (Τεξὰς) 340 φράγκα—καὶ τῶν ἐν **Γεωργίᾳ** συλλεξάντων 425.

Πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἀπεστάλησαν ἐκ **Κρήνης** ὑπὲρ τῶν προσφύγων 500 φράγκα καὶ ἐκ **Ροστοβίου** (Ρωσσίας ἰσάριθμα, διπλοσίων περίπου σταλέντων εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κεντρικὴν ἐπιτροπείαν—Ἡ δὲ ἐνορία **Ἐγρίκαπι**, ἡ πρότινων ἐτῶν καταστραφεῖσα σχεδὸν ἐκ πυρκαϊᾶς καὶ μήπω εἰς τὴν πάλαι κατάστασιν ἐπανελθοῦσα, προσήνεγκε 438 γρόσια.

Ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀτυχούντων ἀδελφῶν ἡμῶν παραμένουσιν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει καὶ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους καὶ τῶν Θεοφανείων ναοὶ καὶ ἀδελφότητες καὶ κοινότητες καὶ συντεχνίαι καλὸν νὰ προσενέγκωσί τι πρὸς ἀνακούφισιν ὑλικὴν τῶν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς δυσπραγούντων. Ἐὰν δ' οὐδεὶς δύνηται νὰ παρεμποδίσῃ τὴν τῆς ἀγαθοεργίας ἐξάσκησιν, οἱ φιλάνθρωποι ὁμογενεῖς πρέπει κατ' ἰδίαν ἕκαστος τὸ καθῆκον νὰ πράξῃ, κόπτων ἐκ περιττῶν πολλάκις δαπανημάτων μικρὸν ποσὸν χάριν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

«ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΤΟ ΦΩΣ»

Τόμος Β', ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς ἐνταῦθα ρωσσικῆς πρεσβείας κ. Ἰωνᾶ. Πετρούπολις 1906.

Ὁ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ μελέτης τὴν παρ' ἡμῖν πνευματικὴν κίνησιν παρακολουθῶν ἀρχιμ. τῆς ρωσ. πρεσβείας κ. Ἰωνᾶς, ἐξέδωκε τὸν δεύτερον τόμον τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1903 ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκδοθέντος συγγράμματος αὐτοῦ, περὶ οὗ τότε τὸν προσήκοντα ἐποιησάμεθα λόγον ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» (βλ. ἔτος ΚΓ'. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» σ. 412). Ἀπορεύγοντες νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅσα τότε ἐλέγομεν περὶ τῆς λεπτῆς παρατηρητικότητος τοῦ συγγραφέως, τῆς ἀμεροληψίας αὐτοῦ καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἤτοι περὶ προσόντων, ἅτινα διακρίνουσι τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀπὸ ἄλλων τοῦ αὐτοῦ εἴδους συγγραμμάτων ἄλλων συγχρόνων ρώσων συγγραφέων, σημειοῦμεν ἐνταῦθα πᾶν ὅ,τι νεώτερον καὶ ἰδιάζον ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ παρουσιάζει ὁ ρηθεὶς δεύτερος οὗτος τόμος τοῦ συγγραφέως.

Τὸ ἔργον τοῦτο δημοσιευθὲν πρότερον τμηματηδὸν ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς Πελαιστινείου Ἑταιρείας, εἰς οὗ τὴν διεύθυνσιν νέαν ἐνεφύσησεν ζωὴν ὁ νῦν διευθύνων αὐτὸ Καθηγητὴς Ἰ. Σοκολώφ, περιλαμβάνει δύο Κεφάλαια, ἤτοι α') περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ β') περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἐν Ἀνατολῇ καθολικῶν ἱεραποστολῶν.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰ περὶ καθολικῶν ἱεραποστολῶν γραφόμενα ἐπειδὴ ἐν ταῖς περὶ αὐτῶν σκέψεσιν αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς βασίζεται κυρίως εἰς τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1902 ἀνωνύμως ἐκδοθὲν ἐν Παρισίοις ἔργον «La fin d' un protectorat. Reflexion sur l' avenir des missions latines d'Orient», ἔτι δ' εἰς τὰς περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνωνύμους ἐπιστολὰς Καθολικοῦ τινος, (Lettres sur la réunion des Églises), περὶ ὧν ἐγκαίρως ἐγράψαμεν τὰ δέοντα ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» (βλ. ἡμετέραν βιβλιογρ. ἐν ἔτει ΚΒ'. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» σ. 25, 33, 49), διὰ τοῦτο κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐνταῦθα.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς: Ὁ συγγραφεὺς ἐλέγχεται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας περισυλλέγων πᾶσαν σχετικὴν ἐργασίαν, γενομένην κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπὶ τοῦ-

θέματος τούτου, καὶ δὴ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Κωνσταντίνου τοῦ Ε' καὶ ἐντεῦθεν, ἐφιστᾷ δὲ ἰδιαζόντως τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ὁρισθείσης ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κατὰ τὸ ἔτος 1902, ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τῶν Ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων Γιβραλτάρης καὶ Ἱερουσαλὴμ περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς μεταδόσεως μέσων τινῶν τῆς χάριτος ὑπὸ ἀγγλικανῶν ἱερέων εἰς ὀρθοδόξους ἐν μέρεσιν, ἔνθα ὀρθόδοξος ἱερεὺς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, χωρὶς οἱ δεχόμενοι τὰ μέσα ταῦτα τῆς χάριτος ν' ἀποσπῶνται τῆς πίστεως τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς μελέτης τοῦ Καθηγητοῦ, Χρ. Ἀνδρούτσου «περὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου», τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» κατὰ τὸ ἔτος 1902. Καὶ διὰ μὲν τὰς περὶ τῆς μελέτης τοῦ κ. Ἀνδρούτσου κρίσεις τοῦ συγγραφέως, εὑρίσκοντος ταύτην ὑπὲρ τὸ δέον «αἰσιόδοξον καὶ εὐνοϊκὴν τοῖς Ἀγγλικανοῖς», ἀφίνομεν εἰς τὸν γράψαντα τὴν μελέτην ἐκείνην ν' ἀπαντήσῃ τὰ δέοντα, ἀφοῦ ἄλλως τε αὕτη καίπερ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ», τῷ ἐπισήμῳ τούτῳ τῶν Π)χείων ὀργάνῳ, ἔφερεν οὐχ ἧττον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ γράψαντος, καὶ ἑπομένως ἐδημοσιεύθη ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἔκθεσιν τῆς ὡς ἄνω ρηθείσης ἐπιτροπῆς, ἐπειδὴ καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἀπετέλουν μέλος αὐτῆς, ἐπιβαλλόμενόν μοι θεωρῶ νὰ ἐπανορθώσω μίαν τινὰ ἀνακρίβειαν εἰς τὰ περὶ ταύτης γραφόμενα ὑπὸ τοῦ φίλου ἀρχιμ. κ. Ἰωνᾶ, τὴν ἐξῆς. Ἡ Α. Πανοσιολογιότης, ἄγνωστον πόθεν ἁρυσθεῖσα τὴν περὶ τούτου εἴδησιν, γράφει ὅτι ἡ ἡμετέρα ἐπιτροπὴ ἀπορρίψασα τὴν αἴτησιν τῶν εἰρημένων Ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάδοσιν τῶν θείων μυστηρίων, ἐπέτρεψε τὸ τῆς τελέσεως κηδείας ὀρθοδόξου ὑπὸ ἀγγλικανοῦ ἱερέως. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω· διότι ἡ ἡμετέρα ἐπιτροπὴ παρατηροῦσα, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἀοιδίμου Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' γενόμενον, καθ' ὃ ἐπετράπη εἰς ὀρθοδόξους ἱερεῖς νὰ κηδεύσωσι μέλη τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν ἐλλείψει Ἀγγλιαανῶν ἱερέων, ἐστὶν ὅλως ἀντίστροφον πρὸς τὸ νῦν ζητούμενον, ἐπεφυλάχθη καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο δι' οὓς ἀναφέρει λόγους συστήσασα ὅπως ἐξευρεθῇ, εἰ δυνατόν, ἕτερος τρόπος ἐξοικονομήσεως καὶ τῆς ἀνάγκης ταύτης τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ ἡμετέρων Χριστιανῶν, οἷον ὁ διορισμὸς καταλλήλου περιοδευτοῦ ἱερέως, ἤ τι τοιοῦτον.

Ποιούμενοι ἐκ καθήκοντος τὴν παρατήρησιν ταύτην πρὸς διόρθωσιν τοῦ γενομένου λάθους, ὅπερ ἡμεῖς ἀποδίδομεν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς ἀνακριβῆ πληροφορίαν τοῦ συγγραφέως, θεωροῦμεν ἀφ' ἑτέρου δίκαιον καὶ ἐπίκαιρον ἅμα νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ὡς κατακλεῖδα τῆς συντόμου ταύτης βιβλιογραφίας, τὴν ἐξῆς περικοπὴν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργου, δι' οὗ ὁ συγγραφεὺς περαίνει τὸ μέρος τοῦτο τῆς μελέτης αὐτοῦ. Μετὰ παρατήρησιν περὶ τῆς συντόνου προσπαθείας, ἣν καταβάλλουσιν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Δύσεως σήμερον ὅπως κατὰ τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερον σπουδάζωσι τὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐν Ἀνατολῇ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπάγεται: «Πᾶσαι αὗται αἱ γνῶμαι, εἰλημμέναι ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, εὐγλώττως μαρτυροῦσι περὶ τῶν ἀρίστων ἐκφάνσεων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ ὡς καὶ περὶ τῆς ὀξείας ἀντιλήψεως, μεθ' ἧς οἱ σημερινοὶ ἕλληνες παρακολουθοῦσι τὰς περὶ αὐτῶν γνώμας τῶν ξένων.

Ὅλως διάφορος σχέσις πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν παρατηρεῖται παρ' ἡμῖν (τοῖς ρώσοις δηλ.). «Ἡμεῖς ἐσμὲν ὀκνηροὶ καὶ ἀφιλοπερίεργοι» εἶπέ ποτε περὶ τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ ὁ μέγας ρῶσος ποιητὴς Α. Πούσκην· Ὁ λεπτὸς οὗτος χαρακτηρισμὸς ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Διότι καὶ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἡ γνῶσις ἡμῶν (τῶν ρώσων) δὲν ἐπεξετάθη πέραν τῆς γνώσεως τῶν χρόνων Νέστορος τοῦ Χρονογράφου, εἰπόντος τὸ παροιμιῶδες ἐκεῖνο «Οἱ Ἕλληνες εἶνε κόλακες μέχρι τῆς σήμερον!» Καὶ πράγματι ἐπὶ πολὺ ἀρά γε προώδευσε παρ' ἡμῖν ἡ γνῶσις τῶν ἐν Ἀνατολῇ πραγμάτων ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνου; Τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, ἡ ῥῆσις αὕτη τοῦ χρονογράφου Νέστορος καὶ σήμερον παρουσιάζεται ὡς ἡ θεμελιώδης ἰδέα οὐκ ὀλίγων ρωσσικῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, οἷον δημοσιογραφικῶν μελετῶν, περιηγητικῶν περιγραφῶν, ἀνταποκρίσεων καὶ παρατηρήσεων ἐφημερίδων, ἔτι δὲ καὶ διδακτικῶν ἐγχειριδίων.

Ἀλλὰ καιρὸς πλέον καὶ ἡμεῖς νὰ ἀλλάξωμεν τὰς πεπαλαιωμένας ταύτας ἰδέας ἡμῶν περὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, καιρὸς νὰ ταχθῶμεν πρὸς τὸ μέρος τῶν πεφωτισμένων γνωμῶν τῶν φιλοπρούδων ἐπιστημόνων τῆς Δύσεως, καὶ νὰ παύσωμεν βλέποντες ἐν τῷ ἐκκλησιαστικο-κοινωνικῷ βίῳ τῆς Ἀνατολῆς ἐλλείψεις μόνον καὶ κακίας! Ὁ βίος τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς βαθμηδὸν ἀναπτύσσεται καὶ προοδεύει, ἡ δὲ μελέτη τῆς Ἀνατολῆς ἤρξατο ἤδη νὰ διαφωτίζῃ αὐτὸν διὰ νέου φωτός, πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ὁποίου ἀναποφεύκτως ὀφείλει νὰ διασκεδασθῇ

καὶ ἡ ἐκ προκαταλήψεως ἐκτίμησις αὐτοῦ ὑφ' ἡμῶν τῶν ρώσων».

Εἴθε οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. Ἰωνᾶ. τοῦ ἀπό ἐτῶν ζῶντος ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ μετ' ἀξιεπαίνου ἀπροκαταληψίας παρακολουθοῦντος τὰ ἡμέτερα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, νὰ εὕρωσιν ἠχὼ παρ' ὅσον ἔνεστι πλειοτέροις ἐκ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ κοινῷ καλῷ τῆς ἄρσεως τῶν παρεξηγήσεων καὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ θείου ἔργου τῆς Ὀρθοδοξίας!

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 δεκεμβρίου 1906.

† Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ ἑορταὶ τῶν Χριστουγέννων ἐπανηγυρίσθησαν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἐν ἀγαλλιάσει πνευματικῇ, πολυπληθῆ δ' ἐκκλησιάσματα πάντας ἐπλήρουν τοὺς ναούς.

Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συλλειτουργοὺς ἔχων τοὺς σεβασμ. συνοδικοὺς μητροπ. Κυζίκου, Νικομηδείας, Ἰκονίου, Μυθύμνης, Σισανίου καὶ Δρυϊνουπόλεως. Μεταξὺ τῶν παρόντων καὶ συμπροσευχομένων διεκρίνετο ὁ ἐξ. ἄρχων Μ. λογοθέτης Στ. Ἀριστάρχης, φέρων τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ στολήν.

Ἐπεσκέψαντο καὶ συνεχάρησαν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει παν. ἀρχιερεῖς καὶ ὁ παρεπιδημῶν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, καὶ οἱ ἐξ. πρεσβευταὶ Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος, ὁ Ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς Σερβικῆς Πρεσβείας, ὡς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν μακαριωτάτων πατριαρχῶν γρηγοριανῶν καὶ καθολικῶν ἀρμενίων.

Ὑπέβαλον δὲ τὰς υἱϊκὰς αὐτῶν προσρήσεις οἱ πανοσιολ. ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, πολλοὶ τῶν βαθμούχων τοῦ Κράτους καὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους, τραπεζιτῶν, ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων, ἐπιστημόνων καὶ διδασκάλων, ἐπιτροπαὶ ναῶν, ἐφορίαι σχολείων καὶ προεδρεῖα ἀδελφοτήτων καὶ συλλόγων. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπέδωκε τὰς ἐπισκέψεις διὰ τῶν ἁρμοδίων πατριαρχικῶν κληρικῶν ὑπαλλήλων, τοῖς δὲ σεβασμ. συνοδικοῖς αὐτοπροσώπως.

Ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς διεβίβασαν τὰς προσρήσεις αὐτῶν ἐγγράφως μὲν ὁ παναγιώτατος πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Νεόφυτος ὁ ἀπὸ Νικοπόλεως καὶ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Βελιγραδίου καὶ Σερβίας κ. Δημήτριος, τηλεγραφικῶς δὲ οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος καὶ πρώην Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδων, ὡς καὶ πάντες οἱ μητροπολῖται καί τινες τῶν ἐπισκόπων τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, μετὰ σεβασμοῦ δ' ὑπέβαλον εὐχάς τε καὶ ἐκφράσεις ἀφοσιώσεώς τινες τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κοινοτικῶν ἀρχῶν, συγχαρεῖσαι μὲν ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἐνδείξει τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας, διατυπώσασαι δὲ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπὶ τοῖς περὶ πατριάρχου καὶ Πατριαρχείου γραφεῖσιν ἐσχάτως διά τινων ἐφημερίδων οὐ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης εὐλαβείας.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.— Τῇ 23 λήγοντος ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ παρὰ τῇ Ὑψ. Πύλῃ ἔξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Κωνστὰν, γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν τοῖς πρεσβευταῖς ἀπονεμομένων κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπίσκεψιν τιμῶν. Τὸν ἔξοχ. πρεσβευτὴν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀντεπεσκέψατο τῇ 26, ἐξόχως φιλόφρονος ὑποδοχῆς ἐν τῇ Γαλλικῇ πρεσβείᾳ τυχών.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωροθέῳ συνοδικῶς ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια τῆς ἐνταῦθα ἐλεύσεως ἕνεκεν ἰδίων ὑποθέσεων καὶ πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Μητρόπολις Αἴνου. —Ἕνεκα τῆς ἐπ' ἐσχάτων κορυφωθείσης δυσαρεσκείας τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας Αἴνου κατὰ τοῦ πανιερ. αὐτῶν μητροπολίτου κ. Λεοντίου καὶ πρὸς ἐξέτασιν τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν, ἀπῆλθεν ὡς ἔξαρχος, ἀποφάσει συνοδικῇ, εἰς Δεδὲ-Ἀγὰτς, τῇ 22 λήγοντος ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος, ὃς καὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν προϊστάμενος ἐξακριβώσει τὸ βάσιμον τῶν κατηγοριῶν τούτων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Αἴνῳ διαμονῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Αἴνου θέλει ἀποσυρθῇ εἰς Φέρρας.

Κοινότης Κυδωνιῶν.—Μήπω κατευνασθέντος τοῦ ἐν τῇ εὐσεβεῖ κοινότητι τῶν Κυδωνιῶν ἐγερθέντος ἐκκλησιαστικοῦ σάλου, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἵνα μεταβῇ εἰς Κυδωνίας ὡς ἔξαρχος

ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μεσημβρίας κ. Τιμόθεος, ὃς θέλει προϊστασθαι τῶν ἑορτῶν ἐντολὴν ἔχων νὰ συμβουλεύσῃ τοῖς ὀρθοδόξοις τὴν μετὰ τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀρχῆς συνεννόησιν καὶ συνδιαλλαγὴν, καὶ διοικῇ προσωρινῶς τὰ τῆς Κοινότητος ἐπαναφέρων τὴν ἁρμονίαν, τὴν ἀπό τινος διαταραχθεῖσαν.

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους παρὰ καθολικοῖς. ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τὰς συγχαρητικὰς αὐτοῦ προσρήσεις καὶ εὐχὰς τῇ τρίτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου τοῖς ἐξ. πρεσβευταῖς Ἀγγλίας, Αὐστροουγγαρίας, Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας.

Μητρόπολις Κορυτσᾶς. — Τῇ 18 λήγοντος μηνὸς ἀφίκετο εἰς Κορυτσὰν, ὡς ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κορυτσᾶς καὶ Πρεμετῆς κ. Γερβάσιος, θερμῆς αὐτῷ γενομένης ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν κορυτσηνῶν.

Μητρόπολις Δυρραχίου.— Τηλεγραφικῶς ἐπίσης ἠγγέλθη ὅτι ἐγκαίρως ἀφίκετο εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰωάννης, θερμῆς τυχὼν ὑποδοχῆς.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. — Τῇ κυριακῇ, 17 μεσοῦντος, τῷ παρ' ἡμῖν ἐπιτρόπῳ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Σινᾶ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτῃ κ. Δανιὴλ Σουλιδῇ, τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τὰς πατρικὰς αὐτοῦ εὐχὰς διὰ τοῦ ἱερολ. τριτεύοντος — τῇ τετάρτῃ, 20 λήγοντος, τὰς συγχαρητικὰς προσρήσεις τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἡρμήνευσε τῷ ἐπίσης ἑορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ πρώην Ἐρσεκίου κ. Ἰγνατίῳ ὁ ἱερολογ. δευτερεύων.—Τῇ 25 ἡ Α. Θ. Π. ηὔξατο τὰ δέοντα τοῖς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Χρήστῳ Χατζηχρήστου γυμνασιάρχῃ καὶ Χρ. Παπαϊωάννου γραμματεῖ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου (ἐν Μακροχωρίῳ διαμένοντι) τῷ μὲν πρώτῳ διὰ τοῦ δευτερεύοντος, τῷ δὲ δευτέρῳ τηλεγραφικῶς.—Τῇ 26 τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ἡρμήνευσαν τοῖς ἑορτάζουσι κκ. Ἐμμ. Ρακτιβὰν, Μανουὴλ Ι. Γεδεὼν, Ἐμμ. Δεβετζῇ καὶ Ἐμμ. Ἰσμυρίδῃ τῷ πρώτῳ, μέλει τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὄντι, ὁ πανοσολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, τοῖς δὲ λοιποῖς ὁ ἱερολ. δευτερεύων—καὶ τῇ 27 ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τε πανιερ. μητροπολίτῃ Βοδενῶν κ. Στεφάνῳ καὶ τοῖς ἐξοχ. ἀνωτέροις κυβερνητικοῖς ὑπαλλήλοις καὶ βαθμούχοις τοῦ Κράτους Στ. Μουσούρῳ, πρεσβευτῇ ἐν Λονδίνῳ, Στ. Χρυσίδῃ, βοηθῷ τοῦ νομάρχου Ἰωαννίνων, Στ. Κρίστοβιτς, βοηθῷ τοῦ νομάρχου Μοναστηρίου, καὶ Στ. Κ. Καραθεοδωρῇ πρώην ἐν Βρυξέλλαις πρεσβευτῇ. Τῷ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Στ. Ἀλ. Καραθεοδωρῇ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ἡρμήνευσεν ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος — τῷ δὲ σεβ. μητροπολίτῃ Μεθύμνης κ. Στεφάνῳ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῇ προτεραίᾳ κατὰ τὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπίσκεψιν — καὶ τοῖς ἀξιοτίμοις κκ. Στ. Ε. Εὐγενίδῃ, Στ. Τσικαλιώτῃ καὶ Στ. Ναρλῇ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς διεβίβασεν ὁ ἱερολογ. δευτερεύων.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις. — Τῇ δευτέρᾳ, πατριαρχικῇ ἑντολῇ, προέπεμψε τὸν εἰς Σερβίαν ἀναχωροῦντα πρεσβευτὴν αὐτῆς ἐνταῦθα κ. Σήμιτς ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Κώδηξ ἐκλεξίμων.—Ἐν τῷ κώδηκι τῶν δι' ἀρχιερατείαν ἐκλεξίμων ἐνεγράφη κατ'αὐτὰς ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης κ. Παΐσιος Παπαπαϊσίου, πρὸ δεκατεσσάρων μὲν ἐτῶν ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. σχολῆς ἀποροιτήσας, διδάξας εὐδοκίμως ἐν τῇ κατὰ Καισάρειαν Ἱερατικῇ σχολῇ καὶ ἐν τῇ σχολῇ Νεβσεχίρ, χρηματίσας δὲ καὶ προϊστάμενος ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διακριθεὶς ἐπὶ βίῳ καὶ πολιτείᾳ κληρικοῖς ἐμπρεπούσῃ.

Ἀμοιβὴ φιλομουσίας.— Ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλεως τῶν ἑλλήνων ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τῶν ταξιαρχῶν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην πρώην Καρπάθου κ. Νεῖλον, δαπανῶντα ἐξ ἰδίων πρὸς οἰκοδομὴν κοινῆς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Τεγέᾳ σχολῆς.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλην. Μινεαπόλει.— Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διωρίσθη προϊστάμενος τῆς ἐν Μινεαπόλει τῆς Ἀμερικῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ αἰδεσιμ. πρωτοπρεσβύτερος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου κ. Ἠλίας Ἀνδρικόπουλος.

ΠΑΡ' ΕΝΟΡΙΑΝ τολμηρὰ πρᾶξις ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπ' ἰσχάτων, δεικνύουσα λησμοσύνην κανόνων καὶ τύπων, ἐπισπωμένη δὲ τὴν ἀποδοκιμασίαν παντὸς κληρικοῦ, ἐν τῇ γνώσει καὶ μελέτῃ τῶν ἱερῶν καθεστώτων ἐντεθραμμένου.—Χηρευσάσης καὶ πάλιν τῆς θέσεως ἱερατικοῦ προϊσταμένου τῆς ἐν Ρουχτσουκίῳ ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐκλήθη ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοιούτου ἐπὶ εὐτελεῖ μηνιαίῳ μισθῷ ὁ αἰδεσιμ. οἰκονόμος πρεσβύτερος Παναγιώτης. Ὁ κληθεὶς καὶ μεταβὰς εἰς Ρουχτσούκιον, ἐξ Ἀγχιάλου καταγόμι-

νος, καὶ καταστραφεὶς ἐν τῇ καταστροφῇ τῆς ἑλληνικῆς ταύτης πόλεως, προσέφυγεν εἰς Ἀθήνας. Ἐνῷ δὲ ἡ ἱερὰ μητρόπολις Ἀθηνῶν ἐμερίμνα περὶ εὑρέσεως θέσεώς τινος, ἐξ ἧς ἔδει νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐκλήθη εἰς Ρουχτσούκιον. Ἤγγειλε τὸ πρᾶγμα τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν, ὡσεὶ ἐξηρτᾶτο ἀπ' αὐτοῦ, ἀπῆλθεν ἐκ τῆς πρωτευούσης τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, διῆλθε διὰ Κωνσταντινουπόλεως καὶ μὴ ἔχων «**ἀτυχῶς**, τὸν ἀπαιτούμενον ὑλικὸν χρόνον ὅπως αὐτοπροσώπως προσέλθῃ» τῷ πατριάρχῃ, ἔγραψεν ἐκ Ρουχτσουκίου ἀγγέλλων τὸν διορισμὸν αὐτοῦ.

Βεβαίως εἰς τὴν βουλγαρικὴν πόλιν ταύτην μεταβὰς ἀπεστέλλετο οὐχὶ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δυναμένου ν' ἀναμιχθῇ εἰς ὑποθέσεις ἑλληνικῶν κοινοτήτων, ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξαρτωμένων καὶ τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς κλίματι διακειμένων. Ὥστε καθῆκον εἶχεν, ὡς κληρικὸς τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, νὰ διελθῃ ἐκ τῶν Πατριαρχείων, ἵνα παραστῇ πρὸ τοῦ πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ. Ἀλλά, τούτων ἐπιλανθανόμενος καὶ περὶ τοῦ τοιούτου καθήκοντος οὐδεμίαν ἐν Ἀθήναις σαφῆ ζητήσας ὁδηγίαν, μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς Ρουχτσούκιον, κοινότητα κειμένην ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκεῖθεν δὲ γράφει, οὐχὶ ζητῶν συγγνώμην ἐπὶ παραβάσει καθεστώτων, ἀλλ' ὅπως ἀναγγείλῃ τὰ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἀτασθαλίαις ἀλγοῦσα σφόδρα, γνωστὸν καθίστησι τοῖς ἀποπτύσασι πάντα χαλινὸν ὅτι παρεξηγεῖται ἡ μητρικὴ αὐτῆς ἐπιείκεια, καὶ ὅτι μετὰ τοιαῦτα ἀσύγγνωστα συμπτώματα ἐκλύσεως αὐστηρῶς τιμωρήσει τοὺντεῦθεν τοὺς ἀγνοοῦντας ὅτι δέον νὰ ὑποτάσσωνται τῇ ἀρχῇ αὐτῶν.

ΠΡΩΗΝ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

Ἀπεβίωσε τῇ 18 ἐν Ἀθήναις ὁ ἀπὸ ἑπτὰ σχεδὸν ἐτῶν αὐτόθι διαμένων μητροπολίτης **πρώην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Γαβριὴλ** Ἰατρουδάκης, καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἐκηδεύθη, πολλῶν αὐτῷ πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς ἀποδοθεισῶν τιμῶν, προϊσταμένου τῆς κηδείας αὐτοῦ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν μεθ' ἑνὸς τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Ἄρτης—Ὁ μακαρίτης Γαβριὴλ, γεννηθεὶς ἐν Λέρῳ, ἐσπούδασεν ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ Χάλκης, ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας τῷ 1876 καὶ λαβὼν τὸ πτυχίον τοῦ διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, ὑπηρέτησεν ἐπί τινα καιρὸν ὑπὸ τὸν ἀοίδιμον μητροπολίτην Σάμου Γαβριὴλ Κατσαρόν, μεθ' ὃ μετέβη εἰς Γαλλίαν καὶ σπουδάσας τὰ νομικὰ ἐν Ἀιξ ἔτυχε τοῦ διπλώματος τοῦ προλύτου. Ὑπηρέτησεν ἐπὶ βραχύτατον χρόνον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Βάδεν-Βάδεν καὶ ἀφίκετο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1883 εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀφ' ἧς ἀπῆλθεν εἰς Φιλιππούπολιν, ὡς διευθυντὴς τῶν Ζαριφείων. Ἐπανελθὼν διωρίσθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1886 Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ παυθεὶς μετὰ ἓν ἔτος περίπου διέμενεν ἰδιωτεύων. Τῷ 1887 ἐχειροτονήθη μητροπολίτης Βάρνης, μετὰ ἓν ἔτος ἐξελέγη μητροπολίτης Τραπεζοῦντος καὶ μετὰ τετραετῆ διοίκησιν ἐπαύθη καὶ διωρίσθη μητροπολίτης Μαρωνείας· ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων αὐτοῦ τῷ 1894 καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ἐψηφίσθη μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης. Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίμανεν ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἔτη.—Ὁ Γαβριὴλ Ἰατρουδάκης διεκρίνετο διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια, ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ 1906, εὐχαριστεῖ πᾶσι τοῖς ὑποστηρίξασιν αὐτὴν, εὐχομένη τὴν εἴσοδον τοῦ ἐφισταμένου 1907 καὶ τὸ ὅλον νέον ἔτος πάροχον εὐημερίας, ἠρεμίας σωματικῆς καὶ ψυχικῆς καὶ παντὸς ἀγαθοῦ, ὅπερ ἤθελεν εὐχηθῇ δι' ἑαυτὸν ὁ κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου πολιτευόμενος χριστιανός.—Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ 1906 νῦξατο καρτερίαν καὶ σθένος τοῖς ἀγωνιζομένοις ἀγῶνα δεινὸν ὑπάρξεως, καὶ σωτηρίας κεκτημένων δικαίων. —Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ 1907 εὔχεται καρτερίαν ἐν ἑτέρῳ εὐγενεστάτῳ ἀγῶνι, τῆς στερεώσεως δῆλα δὴ τῆς εἰρήνης, τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γαλήνης καὶ καταστορέσεως τοῦ ποικίλου κλύδωνος τοῦ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, δοκιμάζοντος τοὺς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ χριστιανοὺς καὶ ἰδίᾳ τοὺς ὀρθοδόξους. Ὁ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀδελφώσεως χριστιανῶν ἀγὼν ἐστὶν ὁ ἱερώτερος πάντων.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία· καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις*

§ 15

Ὁ κ. Λάμπρος ὁ χαριτι θείᾳ ἔχων κέντρα μελέτης μεγάλα καὶ εὐμενείᾳ τύχης μὴ φροντίζων

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 517· 520.

περὶ τῆς αὔριον, ὡς αὐτὸς ἠβρύνετο λέγων ἐν τῇ πρὸς τὸν κ. Καρολίδην ἀπαντήσει αὐτοῦ διὰ τῶν **Καρολιδείων Ἀνεπιστασιῶν** ἀποσιωπᾷ ἄλλων ἐργασίας τὰς ἑαυτοῦ δ' ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ προβάλλεται. Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ μεταφράσει τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὰς **Ἱστορικὰς μελέτας** τοῦ Seignobos μνημονεύει ἐναρκτηρίων καὶ εἰσιτηρίων τοῦ μαθήματος τῆς Ἱστορίας ἀκαδημεικῶν καὶ ἑλληνιστὶ δὲ μόνον τῶν Ἑαυτοι[1] ἀναφέρει δὲ καὶ τὴν τοῦ κ. Καρολίδου **Εἰσαγωγὴν** εἰς τὴν καθολικὴν ἢ Παγκόσμιον Ἱστορίαν, ἀντιπαρέρχεται ἑτέραν ἐκ σελ. 62 τὴν τοῦ σοφοῦ Τζιβανοπούλου, τέως τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου συναδέλφου, αὐτοῦ, βουλευτοῦ κλπ. ἣν ἠγοράσαμεν φοιτῶντες ἔτι τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἐν πρώτῳ τεύχει τῆς **Γενικῆς Ἱστορίας** προκαταβληθείσῃ[2]. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ διδάσκων Ἱστορίαν τοὺς Ἕλληνας φοιτητὰς δὲν ἔπρεπε νὰ γινώσκῃ τί οἱ τέως συνάδελφοι αὐτοῦ ἐν ἐλαχίστοις(;) ἔγραψαν; δὲν ἔπρεπε, πρὸς Θεοῦ, εὐμνήμων τῶν πρὸς αὐτὸν γνωστῶν θωπειῶν τοῦ ἀειμνήστου Παπαρρηγοπούλου, ἃς εὐτυχῶς δὲν ἀποκρύπτει ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ τῶν **Καρολιδείων Ἀνεπιστασιῶν** τὴν βιοτὴν αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολλοῦ κόσμου ἀνελίττων, δὲν ἔπρεπεν ἐν τῇ ὑποσημειώσει ἐκείνῃ νὰ ὑπομνήσῃ χρονολογικῶς τοὐλάχιστον ὅτι καὶ ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος Παπαρρηγόπουλος συνέγραψεν «**Εἰσαγωγὴν** εἰς τὴν Ὅλην Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», ἣν ἐξεφώνησεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀκαδημεικοῦ ἔτους 1854—1855 δημοσιευθεῖσαν πρῶτον μὲν ἐν τῇ **Πανδώρᾳ** ἀναδημοσιευθεῖσαν δὲ εἶτα ἐν τῷ ἰδίῳ τεύχει, ἐνῷ καὶ ἐπιόντων ἐτῶν λόγοι καὶ πραγματεῖαι τοῦ σοφοῦ ἐκείνου καὶ γλυκυτάτου διδασκάλου[3] ἡμῶν; Λοιπὸν ὁ φίλος κ. Λάμπρος ἢ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἔκδοσιν τῶν πραγματειῶν τούτων ἢ ἀπέκρυπτεν αὐτὰς πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν Εὐρωπαίων. Tertio non datur.

Ἀλλὰ πρὸ τούτων ὅλων δὲν ἔπρεπεν ὁ κ. Λάμπρος νὰ μνημονεύσῃ ὅτι ἀπαραλλάκτως ὡς αὐτὸς λήγοντος τοῦ αἰῶνος οὕτω ἀρχομένου κατὰ τὸ 1817 μετεφράσθη ἐκ τῆς γαλλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν καὶ ὁ εἰς τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν Λόγος τοῦ Βοσσουέτου; Ὁ πλήρης τοῦ βιβλίου τίτλος, οὗ τὸν πρῶτον μόνον τόμον γινώσκομεν—δὲν ἐξετάζομεν ἂν ἐξεδόθησαν ἄλλοι — εἶναι «**Βοσσουέτου** | Λόγος | εἰς τὴν | Γενικὴν Ἱστορίαν | μεταφρασθεὶς | ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν | Γλῶσσαν τόμος Α'. | ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως | Τυπογραφείῳ | 1817» ἐκ σελ. 382, δύο σελίδωνπρολόγου ἐν ἀρχῇ καὶ δύο παροραμάτων ἐν τῷ τέλει μὴ ἠριθμημένων.

Ἀλλὰ οὐδὲν τούτων ὑπεσημείωσεν ἵνα φανῇ τοῖς πολλοῖς καὶ δὴ τῆς Εὐρωπαίοις ὅτι καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος δράσεως ἐκαινοτόμησεν.

Ὁ κ. Λάμπρος οὐ μόνον ἀποσιωπᾷ ἀλλὰ καὶ ἐπιζητεῖ ἵνα ὑποβιβάσῃ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν τῶν δημοσιευομένων ὑπὸ τῶν ἄλλων. Μνημονεύων ἐν τοῖς φροντιστηρίοις αὐτοῦ τῆς τοῦ μακαρίτου Α. Μηλιαράκη σπουδαίας Βιβλιογραφικῆς ἐργασίας τῆς τῷ 1889 ἐν Ἀθήναις ἐκδοθείσης, ἥτις φέρεται ὑπὸ τὸν τίτλον «**Νεοελληνικὴ Γεωγραφικὴ Φιλολογία** ἤτοι Κατάλογος τῶν ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1889 ὑπὸ Ἑλλήνων γεωγραφηθέντων, καὶ ὁδηγῶν τοὺς φοιτητὰς εἰς τὴν σύνταξιν τοιούτων βιβλιογραφικῶν δελτίων οὐδέποτε ἠξίωσεν ἵνα προσθέσῃ ὅτι ὁ μελετῶν τὸ ἐξ 128 σελίδων 8ου σχήματος διὰ κοινῶν στοιχείων τῶν 11 στιγμῶν τετυπωμένον βιβλίον τοῦ Μηλιαράκη πρέπει, κατὰ καθῆκον, ἵνα λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ **ὑφ' ἡμῶν** κατὰ πρῶτον μὲν ἐν τῷ **Νεολόγῳ** (1890) εἶτα δ' ἐξ αὐτοῦ **ἀμέσως** ἐν 100 μόνον ἀντιτύποις ἀνατυπωθὲν ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον φυλλάδιον 16ου σχήματος διὰ στοιχείων τῶν 8 στιγμῶν ἐκ σελίδων 79, ἤτοι ἀνώτερον καὶ πλουσιώτερον κατὰ τὴν ὕλην ἢ τὸ πρῶτον, Καὶ διατί ἡ τοιαύτη ἀπαίτησις, εἶποι τις ;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ **διατί** εἶναι τό:

Διότι τὸ ἡμέτερον τεῦχος διδάσκει τινὰ καὶ περὶ τοῦ τρόπου καὶ περὶ τῆς μεθόδου, ἣν ἔπρε

---

1. Ὅρα σελίδος 16 ὑποσημ. 1 τῆς μεταφράσεως ἐλέῳ Μαρασλῆ.

2. Ἐν Ἀθήναις 1885 σελ. 62+70 =112 8ον.

3. Τὸ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπον δυστυχῶς στερεῖται τοῦ ἐξωτερικοῦ φύλλου· σ. 1—20 καὶ εἶτα αἱ ἄλλαι σπουδαιότατα μέχρι τῆς 372 σελίδος, εἰς ἣν καὶ τὸ βιβλίον λήγει. Ἀγνοοῦμεν κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἔτος τῆς ἐκδόσεως. Τὸ βιβλίον δ' τὰ πάντ' εἰδὼς κ. Λάμπρος ὤφειλεν ἵνα γινώσκῃ.

πεν ἵν' ἀκολουθήσῃ ὁ μακαρίτης ἀνὴρ, περιέχει δὲ διορθώσεις **ὅσας πλείστας** καὶ προσθήκας περὶ τὰς **διακοσίας**. Βεβαίως οὔτε τὴν ἀξίαν τῆς πραγματείας ταύτης δύναται ὁ κ. Λάμπρος ἵνα μειώσῃ, διότι ἔχομεν σπουδαιοτάτων ἀνδρῶν Εὐρωπαίων κρίσεις οἵας τοῦ πολλοῦ Benndorf καὶ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, οἵτινες ἄλλοτε καὶ **γραπτῶς προέτειναν ἡμῖν** ὅπως προβῶμεν εἰς ἔκδοσιν τοῦ ἔργου νέαν πληρεστέραν ἕτοιμοι ἵνα καὶ χρηματικῶς εἰσφέρωσιν, καὶ αὐτοῦ τοῦ σεβαστοῦ φίλου κ. Σ. Βουτυρᾶ, ὅστις **ἐθαύμασεν** (οὕτω) πῶς μόλις ἐκ Γερμανίας τότε ἐπανελθόντες καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Μηλιαράκη διεξελθόντες **ἐντὸς δεκαπενθημερίας** κατωρθώσαμεν ἵνα πρὸς ἔκδοσιν ἐγχειρίσωμεν αὐτῷ τὴν ἄνω ἐργασίαν, δι' ἧς ἀπεδεικνύομεν μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ τὴν ἀμεθοδίαν τῆς συντάξεως τοῦ βιβλίου, τὴν ἀνεπιστασίαν περὶ τὴν ἀκρίβωσιν τῶν βιβλιογραφικῶν πηγῶν, ἃς ὁ συγγραφεὺς δὲν εἶδεν ἰδίοις ὄμμασι, καίτοι τὸ ἐναντίον ἐβεβαίου, τὴν ἄγνοιαν βιβλίων ὑπαρχόντων ἐν αὐτῇ τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ, ἐργασίαν, δι' ἧς ὑπεδεικνύομεν τὸν τρόπον καὶ συνιστῶμεν μελέτην τοιαύτην γενομένην ἐν τῇ ἐνταῦθα **Μεσαιωνικῇ Ἑταιρείᾳ** καὶ τετυπωμένην πολλῷ πρότερον (1880) (Δελτίον Ἑταιρίας Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν σελ. 1—54), ἐν ᾗ ἦτο δυνατὸν ὁ ἑλλαδικὸς λόγιος ἵνα παρατηρήσῃ τίνι τρόπῳ ὁ ἑλληνικὸς Μεσαίων ἐξετάζεται, **χρονολογικῶς, τοπογραφικῶς, βιογραφικῶς**, κλ. κλ. καὶ τὴν τοῦ ἐξοχωτάτου Ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου ἐν τῷ **Περιοδικῷ** τοῦ Ἕλλην Φιλολ. Συλλόγου (τομ. ΙΔ΄ σελ. 103—153, 4ον) περὶ τῶν παρὰ τῶν νεωτέρων ἑλλήνων ἀπὸ ἁλώσεως μέχρι τοῦδε συγγραφέντων βιβλίων φυσικοϊστορικῶν, φυσικῶν, γεωγραφικῶν — νομικῶν, ἅτινα παρεωράθησαν.

Καὶ ὅμως τὸ βιβλίον ἐτιμήθη διὰ βραβείου ἐκ μέρους τοῦ πρὸς Ἐπίρρωσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Παρισίοις Συλλόγου! Διατί; εἰπάτωσαν οἱ περὶ τὸν κ. Λάμπρον καὶ τότε θὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ἄλλα ἀποκαλύπτοντες. Ὁ ἐγωϊσμὸς πρέπει ἵνα καταπέσῃ καὶ αἱ ἐπηρμέναι ὀφρῦς ἵνα ταπεινωθῶσιν.

Διὰ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ἐκείνης, ἣν ἐδέησεν ἵ α φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῷ κ. Λάμπρῳ, καὶ δι' ἣν κατέχομεν αὐτοῦ ἐπιστολὴν ἐπαινετικὴν ἅμα καὶ προτρεπτικὴν ἵνα μὴ προβῶμεν περαιτέρω—ὑπεδηλοῦμεν τὴν ἀδικίαν, ἤτις προσεγίνετο τοῖς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, λογίοις· ἐφέρομεν δὲ πρὸς πίστωσιν ὅτι ὁ μὲν Μηλιαράκης ἐσημειοῦτο τὴν λέξιν **Ἄγναντα** ἐν τῷ Λεξικῷ τῷ σπουδαίῳ τοῦ Βαρτ, δὲν ἐμνημόνευε δὲ τοὐλάχιστον μεταξὺ ἄλλων καὶ τῆς λέξεως **Κπολις** τῆς ἐν τῷ Λεξικῷ Βουτυρᾶ (Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας) ὑπὸ τοῦ κ. **Γεδεών** συντεταγμένην ἐν ὑπερδιακοσίαις σελίσιν, ἀφ' οὗ ὅμως ὁ βραβευθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ κ. Λάμπρου καὶ Σας, ΗΓΝΟΕΙ ὅτι τὸ μέγα Λεξικὸν τοῦ κ. Βουτυρᾶ ἐξηκολούθει ἐκδιδόμενον. Ἀλλ' ἔκτοτε ὁ μὲν Α. Μηλιαράκης ἔπαυσε πρὸς ἡμᾶς ἵν' ἀλληλογραφῇ, καίτοι ἀπεστέλλομεν αὐτῷ μέχρι τινὸς εἰς διπλοῦν ὅσας πραγματείας ἐξεδίδομεν, ὁ δὲ κ. Λάμπρος **παρήνει ἡμᾶς** δι' ἐπιστολῶν ἵνα μὴ γράφωμεν πικραίνοντες ἀρχαιοτέρους ἐργάτας τοῦ λόγου. Καὶ εἶχε δίκαιον ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαιότεροι οὗτοι ὤφειλον καὶ νὰ τιμῶσι καὶ νὰ μιμήσκωνται καὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν νεωτέρων ἡμῶν, ὡς ἀπηντήσαμεν αὐτῷ.

Ἀλλὰ ἐπιτραπήσεται ἡμῖν νὰ παρῳδήσωμεν τὸ τοῦ Εὐριπίδου :

κακῶν γε ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα
οὐδὲν κάκιον ἐστὶν ἐγωϊστῶν γένους.

(ἕπεται συνέχεια)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Παρασκευᾶς Σ. Πλατωνίδης, ἐξ Ἀνακοῦς τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἀγνώστου δὲ διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 8ην τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτὸς οὗτος, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐανθίας Π. Σταύρου Πλατωνίδου, τὸ γένος Μάρκογλου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, κατοίκου Σινασσοῦ, ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν ἀὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος.»

Ἐν τῇ κατὰ Ζιντζιδίρε ἱερᾷ μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῇ 14 δεκεμβρίου 1906.

Ὁ πρόεδρος
† Ὁ Καισαρείας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΚΤΟΥ

Α'.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ

ΧΡΟΝΙΚΑ ἐν ἑκάστῳ τεύχει ἐκ τῶν 56, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ τόμος· εἰδικώτερον δὲ

Κανονικαὶ διατάξεις σελ. 6, 30, 90.

Συνόδου ἱερᾶς συγκρότησις σελ. 38, 358, 515.

Ψῆφοι καὶ χειροτονίαι ἀρχιερέων· Ἀμφιπόλεως 219, 242—Βάρνης 219—Βελλᾶς 331, 349—Βερροίας 520—Γάνου καὶ Χώρας (δύο) 288, 412 Δυρραχίου 515—Θεοδωροπόλεως 555, 570—Ἰωαννίνων 275—Κοριτσᾶς 514—Μελενίκου 439, 453 — Μεσημβρίας 275 — Μοσχοννησίων 265—Μυρέων 266, 276—Παραμυθίας 503. 515—Πέτρας 532, 543—Πισιδείας 288—Πρεσπῶν 265—Ροδοπόλεως 514—Σαράντα Ἐκκλησιῶν 229—Τραπεζοῦντος 320—Φιλαδελφείας 515.

Μητροπόλεων ἰδρύσεις ἢ ἀνασυστάσεις· Σαράντα Ἐκκλησιῶν σελ. 219—Τυρολόης καὶ Σιρεντζίου 621.

Στατιστικαὶ εἰδήσεις πατριαρχ. γραφείων καὶ ἐπιτροπειῶν τοῦ ἔτους 1905 σελ. 10, 21, 35, 43.

Παμμακαρίστου καὶ Ἰνδίκτου ἑορτὴ 429.

Αὐτοκρατορικαὶ ἑορταί, αὐτοκρ. εὐρέσεια· σελ. 14, 218, 242, 243, 258, 320, 380, 401, 465, 532, 621.

Πατριαρχικὴ ἑορτὴ 451.

Κήρυγμα ἱερὸν 383, 432, 570, 615, 623, 631.

Εὐσεβεῖς καὶ φιλογενεῖς πράξεις 5, 28, 51, 75, 108, 163, 181, 207, 289, 308, 333, 350, 382, 440, 503, 555, 571.

Πεντηκονταετηρὶς ἱερᾶς διακονίας (Καρλοβιτς) 29.

Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἡ κατάστασις 469, οἱ τελειοδίδακτοι 430

Ἐκκλησία παλαιᾶς Ρώμης 66.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ (βιβλία, σύλλογοι, ἱεροψάλται) σελ. 6, 15, 63, 76. 107, 125, 188, 243, 289, 320, 331, 359, 404, 413, 515, 532, 583, 599.

Ἐκκλησίαι αὐτοκέφαλοι καὶ διασπορᾶς ἐν ἑκάστῳ σχεδὸν τεύχει.

Ἁγίου Ὄρους μοναὶ σελ. 1, 16, 29, 50, 90, 108, 123, 139, 157, 164, 244, 260, 266, 276, 289, 299, 309, 331, 350, 359, 382, 398, 431, 468, 492, 556, 583.

Σιναίου Ὄρους μονὴ σελ 29, 139. 181, 211. 275, 599

Βιβλίων ἀγγελίαι καὶ κρίσεις. Παιδικοῦ Κόσμου 228—Λεξικοῦ νεοελληνικῆς καὶ ρωσσικῆς 272 Δελτίου Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας 328— Ρωσσικῶν διηγημάτων (Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ) 353—Σειρᾶς ἀναγνωσμάτων 536—Ἐξ Ἀνατολῆς τὸ φῶς 654.

Νεκρολογίαι· Πολυκάρπου Βάρνης 56, Γερβασίου πρώην Χαλδείας 124, Κωνσταντίου Τραπεζοῦντος 310, Βενεδίκτου πρώην Προικοννήσου 420, Φωτίου Κοριτσᾶς 463 (καὶ 480), Καλλινίκου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν 504, Ἰωακεὶμ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους 631, Γαβριὴλ (Ἰατρουδάκη) πρώην Νικοπόλεως 658, Νικηφόρου Ζερβοῦ ἀρχιμανδρίτου 272, Χρυσάνθου ἀρχιμ. (Βελεγράδων) 399. Θεοδώρου ἀρχιμ. Μαντζουρανῆ 39, Ἀποστόλου Μακράκη 9, Σπυρίδωνος Σούγκρας 9, Ἰορδάνου Καρολίδου 9, Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ 32, Συμεὼν Σινώσογλου 45, Μισαὴλ Μισαηλίδου 67, Εὐαγγέλου Νικολαΐδου 67, Ζήση Θ. Ζήση 124, Βασιλείου Σαρακιώτου 264, Φιλίππου Σακκελαρίου 264, Γεωργίου Ζολώτα 292 καὶ 308), Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου 335, Ἐρρίκου Γέλζερ 335, Χρήστου Παπαδοπούλου 352, Χαρσίου Παπαμάρκου 353, Γρηγορίου Κωνσταντίνου (ἐκ Σερρῶν) 399, Ἰωάννου Ταντελίδου 544 (καὶ 585), Σταματίου Διβετζῆ 585. Ἰωάννου Πεσματζόγλου 600.

ΑΡΘΡΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

ΕΠΙ ΘΕΜΑΤΩΝ ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ

Βουλγάρων ἀσέβεια (διατριβαὶ, ἄρθρα, ἐπιστολαὶ ἀρχιερίων Μακεδονίας) σελ 167, 212, 222, 231, 261, 278, 299, 339, 373, 388, 393, 401, 421, 433, 434, 435, 437, 449, 457, 478, 481, 488, 497, 499, 504, 509, 510, 511, 528, 549, 579, 580, 607, 612, 619, 620, 626.

Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ πίστει τελειωθέντων (μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ θυ-

μάτων) 383, 399, 415, 426, 438, 462, 480, 489, 500, 512, 530, 542, 550, 568, 581, 597, 613, 623, 627, 653.

Ἀδελφικῆς συμπαθείας τεκμήρια (συνδρομαὶ ὑπὲρ θυμάτων) 438, 453, 464, 481, 489, 501, 513, 530, 542, 551, 569, 581, 597, 614, 627, 653.

Βουλγαρικοῦ σχίσματος ἱστορία 385.

Δίκαια Ἑλλήνων ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ 473, 567, 625, 639.

Πρὸς τὴν «Νόβοϊε Βρέμια» 484

Ἐπιστολὴ πατριαρχ. καὶ συνοδικὴ πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ τολμηθέντων κατ' ὀρθοδόξων 493.

Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας παράλογοι ἀξιώσεις 521, 537, 545, 561, 573, 585, 602.

Ἀγαθαὶ πράξεις 207.

Ἁγίας Ἄννης σκήτη 159.

Ἁγιασμὸς κυριακῆς 357.

Ἁγιοκριτικὰ κτήματα ἐν Βουκοβίνῃ 185.

Ἀδελφικῆς ἀγάπης τεκμήρια (ἐπιστολαὶ πατριάρχου οἰκουμενικοῦ καὶ μητροπολίτου Πετρουπόλεως) 57.

Ἄιανα ὑπὲρ τοῦ δικαίου 617.

Ἀνακρίσεων ἔλεγχος (περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ) 641.

Ἀνακρίσεων ἐπανόρθωσις (πρὸς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας περὶ Μακεδονίας) 293.

Ἀνατολῆς ἑλλην. κοινότητες 221, 277.

Ἀνωφελεῖς ἀγῶνες (κατὰ ρουμανικῶν προπαγανδῶν) 82, 54, 73, 273, 652.

Ἀντιοχείας Ἐκκλησίας (γράμματα περὶ τῆς) 203.

Ἀρμενίων ἐπίσκεψις 180, ἀντεπίσκεψις πρὸς αὐτοὺς 207.

Ἀσύστατα λαλήματα (κατὰ τῶν φληναφούντων κατὰ γυναικείων μονῶν) 505.

Αὐτοκρατορικαὶ εὐχαριστίαι πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, τοῦ τσάρου Νικολάου Β' 137.

Βιβλιοθήκη πατριαρχικὴ 140.

Βουκοβίνης ἁγιοταφ. κτήματα 185.

Βουλγαρικὴ μυθολογία 277.

Διαθήκης Καινῆς ἔκδοσις 209.

Δῶρα πατριαρχικὰ πρὸς τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα τὸν τσάρον 165.

Ἐβίμων ἀτόπων (κατὰ ἰουδαίων) κατάκρισις 140.

Εἰκοσιπενταετηρὶς παιδευτικὴ Χρ. Χατζηχρήστου) 16.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ 217.

Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας (περὶ) γράμματα 203.

Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας ἐν Γαλλίᾳ χωρισμὸς 631.

Ἐξηγήσεις ἀδελφικαὶ (πρὸς τὰς «Ἐκκλησ. Εἰδήσεις» τῆς Πετρουπόλεως περὶ βουλγ. σχίσματος κλπ.) 550.

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς 161 καὶ 177, 182, 206 (τοῦ πάσχα) 649 (τῶν Χριστουγέννων).

Θλιβερὰ ἀντίθεσις (ρουμούνων καὶ ρώσσων ὡς πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἕλληνας) 61

Ἱεροκηρύκων Ἑλλάδος ἀνταρσὴ σελ. 40

Ἰωσὴφ Ὀβερμπὲκ καὶ τὸ περὶ ἑνώσεως Ἐκκλησιῶν ἔργον αὐτοῦ 84.

Καθήκοντος ἀθέτησις (κατὰ τῶν ἐν ξένοις σχολείοις ἑλλήνων μαθητῶν) 305 καὶ 101.

Καινῆς Διαθήκης ἔκδοσις 209

Καινοτομιῶν κατάργησις (ψάλται καὶ μουσικὴ ἐν Ἑλλάδι) 106.

Καυσοκαλυβίων σκήτη 159.

Κοινότητες ἑλληνικαὶ ἐξωτερικοῦ 241.

Κυριακῆς ἁγιασμὸς 357.

Λαμπραὶ πράξεις (ἐκ Κύπρου) 291.

Νεωκόρων Ἐπιτροπὴ πατριαρχικὴ 157.

Ὀρθοδόξων διωγμὸς (ἐν Βάρνῃ) 317, 337.

Ὀρφανοτροφεῖον θηλέων 285

Ὀρφανῶν (ὑπὲρ) 255, 256.

Παράδοξος εἴδησις (περὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας) 647.

Πατριαρχικοῦ ναοῦ λυχνοστάτα 405

Πατρίων (ὑπὲρ) 257.

Πληροφορία διακονίας (περὶ κηρύγματος) 105.

Πρὸς τὸν «Χρόνον» (περὶ βουλγάρων) 566.

Πρὸς τὸν «Χρόνον» καὶ τὸν «Ἀρωμοῦνον» 329 καὶ 330.

Πρὸς τοὺς γράφοντας (εἰς τὴν «Νέαν Ἡμέραν») 37.

Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, 1906 σελ. 2.

Πρώτης μονῆ (νῆσου) 287.

Ρωσσίας ἐκκλησιαστικὴ κίνησις 109.

Ρωσσικὴ τοπικὴ Σύνοδος 51.

Σημείωμα χρήσιμον (περὶ φιρμανίων οἰκοδομῆς σχολείων καὶ ναῶν) 231.

Σιὼν (ὑπὲρ τῆς Ἁγίας) 253.

Σκάνδαλον ἐκκλησιαστικὸν ἐν Ἑλλάδι 137.

Συμπνοίας ἔργα (ἐν Ξυλοπόρτῃ) 290.

Συνέλευσις ἐκλογικὴ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ ἔκθεσις ἐργασιῶν αὐτοῦ 150.

Σχολεῖα προπαγανδῶν 552

Σχολεῖων τελεταὶ 163, 303, 316 (Θεολογικῆς σχολῆς 321), 322, 332 (Ἀρχιγενείων).

Φιλανθρ. ἐθν. Καταστήματα 259.

Φιλανθρωπίας πανηγύρεις 557. Εὐποιΐα 585, 609

Χίου σχολείων κατάστασις 260.

Χριστιανικὰ ἀναγνώσματα 149.

Χριστιανικὴ φιλαδελφεία (ἐκ Μόσχας) 221.

Χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων Μουσεῖον (ἐν Ἀθήναις) 267.

Β.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑΙ

Ἀντιοχικὰ (γράμματα πατριαρχ. παλαιὰ περὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας) 77, 93, 115, 127.

Ἄπρω πόλις καὶ ἐπισκοπὴ 361 (προσθήκη 535).

Ἀρχιμανδρίτου ὀφφίκιον 91.

Βιβλία ἄξια σπουδῆς 239.

Γερασίμου τοῦ Βυζαντίου (διδασκάλου Πάτμου) ἐπιστολαὶ 23.

Γράμματα περὶ τοῦ ἀντιοχικοῦ ζητήματος 201.

Δρυϊνουπολιτικά· (ἡγούμενοι μονῆς Κάμενας 168.

Ἔγγραφα Ἱεροθέου Ἀλεξανδρείας 346, 635.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ 233, 249, 269.

Ἐκλογὴ προεστοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ 169.

Ἐξαρχία Τρικέρων 324.

Ἐξαρχία Καβάλλας 143 καὶ 168.

Ἐπιστολιμαία διατριβὴ Πολυκάρπου Κολωνίας (κατὰ προτεσταντῶν) 183, 190, 225, 235, 245.

Ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν τοῦ Οἰκουμεν. Θρόνου 366, 405.

Εὐαγγέλιον τοῦ ἀποστόλου Παύλου κατὰ τὴν γένεσιν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ 301, 314, 323, 341, 369, 445

Θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τοῦ Κεπλέρου 343.

Ἱστορία ἑλληνορωμαϊκοῦ δικαίου 224, 279, 326.

Ἱστορία —χρησιμότης αὐτῆς καὶ σχέσεις πρὸς τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας 69, 86, 103, 112, 134, 145, 170, 195.

Κανονικὴ διάταξις (1786) περὶ βαπτίσματος οὐνιτῶν (κατὰ παράδρομὴν ἐτέθη τὸ 1686) ἔτος· σελ 47.

Κρίσεις θεολόγου καὶ ἱστορικοῦ περὶ τῆς σημασίας τῶν πρὸς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας σχέσεων τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως 140.

Κυπριακῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας (ἐκ τῆς) 41.

Λύσις ἀπορίας περὶ κωλύματος γάμου 45.

Λόγιοι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν καὶ ἐργασίαι αὐτῶν κλπ. 391, 419, 441, 471, 517, (584), 658.

Στενογραφικοῦ ἢ ἱερογλυφικοῦ (περὶ) τῆς παρασημαντικῆς τῆς ἀρχαίας ἐκκλησ. μουσικῆς 416, 427, 446, 483, 645.

Ὁ νεώτερος ἄνθρωπος καὶ ἡ θρησκεία 147, 174, 198,

Ξενιᾶς μονῆς πατριαρχικὴν ἀποκαταστάσεως γράμμα 67.

Ροβέρτος Σάλγερος ἰησουίτης, ἐλεγχόμενος ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἔτους 1675 ἱεράρχου τῶν Χίων 282, 291, 311.

Χαρακτῆρες φιλόφωνοι 236.